

التفسير
الكبير
الرحمن الرحيم

في تفسير كلام المنان

به كوردي

فوسليني، العلامة عبد الرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ولار كيزاني، عباس محمد امين

به رگي، پينجه م
سوره تي (الرؤف) تا سوره تي (الناس)

منندي اقرا الشفاني

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۆدابه زاندى جۆرهها كتيب: سهردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

براي دانلود كتابهاى مختلف مراجعه: (منتدى اقرا الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ
به كوردی

به رگی پینجهم

سوورهتی (الزخرف) تا سوورهتی (الناس)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ
به كوردی

نووسینی

العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ناوی کتیب: تیسیرُ الکریمُ الرَّحْمَنُ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ به کوردی (به‌رگی پینجه‌م)
بابهت: ته‌فسیری قورئانی پیروژ
ناوی نووسهر: العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي (رحمه الله)
وه‌رگی‌رانی: عباس محمد امین
دیزاینی به‌رگ: ناوه‌ندی رینوین
دیزاینی تیکست: دانا حه‌سهن
نۆبه‌تی چاپ: یه‌که‌م ۲۰۱۹
چاپ: ناوه‌ندی رینوین
تیراژ: (۱۰۰۰) دانه
ژماره‌ی سپاردن: له به‌رئوه‌به‌رایه‌تی گشتیی کتیب‌خانه گشتیه‌کان
ژماره (۴۹) سی سالی (۲۰۱۹) سی پین دراوه.

مافی له‌چاپدانه‌وه‌ی پاریزراوه بو شیخ (مبارک محمد الفریج)

ناوه‌ندی رینوین

07701932749 - 07501269689

hakem1423@yahoo.com

renwen2009@yahoo.com

سلیمان - بازاری ئاوباریک - نهۆمی یه‌که‌م
به‌رامبه‌ر کاسۆمۆل - دوکانی ژماره (۶۶)

تفسیری سوره تہی (الزخرف)

مذکبہ (۸۹) نایب تہ

بہ ناوی خواي بہ بہ زہی بہ خشنده

(۵-۱): ﴿۱﴾ حَمْدًا ۝ ﴿۲﴾ اِنَّا جَعَلْنٰهُ قُرْءًا نَّاعْرَبُہِ لَعَلَّکُمْ تَعْقِلُوْنَ ۝ ﴿۳﴾ وَانذَرْنٰہُ اَنْ یَّکُوْنَ مِنَ الْمُکْرِہِ ۝ ﴿۴﴾ اَنْ کُتِبَ عَلَیْہِ الْکِتَابُ مِنْ قَبْلِہِ ۝ ﴿۵﴾ وَکُوْنُ اَرْسَلْنَا مِنْ نَحْوِہِ الْاَنْبِیَاءَ ۝ ﴿۶﴾ وَمَا یَنْبِیْئُ مِنْ نَحْوِہِ اِلَّا کَاوَابِدٌ یَسْتَهْزِءُوْنَ ۝ ﴿۷﴾ فَاهْلَکْنٰہُمْ اَشَدَّ مِنْہُمْ بَطْشًا وَّمَضٰی مَثَلُ الْاَوَّلِیْنَ ۝ ﴿۸﴾ یَوْمَ لَنَسْفَعُ عَنْھُمْ سَحَابٌ مِّنْ سَمُوْمٍ ۝ ﴿۹﴾ وَالْاَرْضُ لَیْقُوْلُ عَلَیْھِمْ الْعَرَبُ الْعٰلِیْمُ ۝ ﴿۱۰﴾ الَّذِیْ جَعَلَ لَکُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَکُمُ فِیْہَا سُبُلًا لَّعَلَّکُمْ تَهْتَدُوْنَ ۝

﴿۱﴾ حَمْدًا ۝ ﴿۲﴾ وَالکِتَابِ الْمُبِیْنِ ۝ نَمہ سویند خواردنیکہ بہ قورٹان لہ سر قورٹان، جا سویندی خواردوہ بہم کتبہ

روونکہ رہوہیہ، وہ بہ رہایی ہیناویہ تی، وہ باسی پہ یوہ سترکراوی نہ کردوہ، تا بیئہ بہ لگہ لہ سر ٹوہی کہ ٹو کتبہ روونکہ رہوہیہ بُو ہموو ٹووانہی ہندہ کان پیوستان بیہ تی، لہ کاروباری دنیاو دین و دوارپوڑ۔

﴿۱﴾ اِنَّا جَعَلْنٰهُ قُرْءًا نَّاعْرَبُہِ ۝ (واتہ: بہ راستی ٹیمہ قورٹانمان بہ عہرہ بی دابہ زاندوہ) ٹم سویند لہ سر خوراوہ کہ قورٹانہ، بہ پاراوترین و رہوانیٹر ترین و روونو و رہوانترین زمان دانراوہ، ٹمہش لہ روونکر دنہوہیہ تی، وہ باسی حکمہ تی کردوہ لہ مہدا، جا فہرموویہ تی: ﴿۲﴾ لَعَلَّکُمْ تَعْقِلُوْنَ ۝ (واتہ: بُو ٹوہی ٹیبگن) لہ فہرمایشٹ و مانا کانی، ٹویش بہ ہوی ٹاسان بوونو و نزیک بوونی لہ بیرو ہوشہ کان۔

﴿۳﴾ وَانذَرْنٰہُ ۝ واتہ: ٹمہ کتبہ ﴿۴﴾ لَدِیْنَا ۝ لہ تابلوئی پاریزراودایہ لہ بہرترین پلوپایہ و چاکترینیان، ﴿۵﴾ لَعَلَّیْ حَکِیْمٌ ۝ بہرزو ہلندہ لہ ریزو حورمہت و جینگاید، پرہ لہ دانایی لہوہی کہ لہ خوئی دہ گری لہ فرمانو قہدہغہ کراوہ کانو ہموالہ کان، ہیچ بریاریکی تیدا نیہ پیچہوانہی حکمہت و دادپہروہری و تہرازوو بی۔

پاشان خوا ﴿۶﴾ ہہوالیداوہ کہ بہ راستی حکمہت و چاکہی وادہ خوازی واز لہ ہندہ کانی

نه هينى به هه وهنته، كه پيغه مبريان بو نه نيرى و كتيبان بو دانه به زينى، نه گر چى زنده پروو ستمكار بن، جا فەرموويه تى: ﴿أَفَنْضِرُكَ عَنْكُمْ أَلَيْسَ صَفْحًا﴾ واته: تايا پرووتان ليوه رېگيرين، وه واز له دابه زاندى قورئان بهينين بو تان، وه كه نارگير تان بخهين به هوى پروو وه رگيرانتان و ملكه چ نه بووتان به و قورئانه؟ به لكو كتيبان بو داده به زينين و بو تان پروون ده كه ينه وه كه هه موو شتيكى تيدايه، نه گر پرواتان پي هيناو رينمايتان وه رگرت شه وه سه رده كه ون، نه گه رنا شه وه به لگو و حو ججه تان له سه ر پيوست ده بى و ثيوهش له سه ر پروونكر دنه وه ده بن له كاروباره كاتاندا.

(۸-۶): ﴿وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾﴾

خوا ﴿﴾ فەرموويه تى: شه مه سوننه ت و نه ريتى تيمه يه له دروستكراوه كاندا كه وازيان لى نه هينين هه رواو به هاوهنته، جا زور له ﴿﴾ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيٍّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿﴾ (پيغه مبرانمان ناردوه له گه له پيشووه كان) فەرمانيان پي ده كردن به به نديايه تي خوي تاكو تنهاو بى شهريك، وه به به رده وام به درو دانان له ناوياندا بوونى هه بووه، ﴿﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿﴾ نكولى و عيناديان كردوه له وهى كه هيناويه تى، وه خويان به گه و ره داناوه له سه ر حق، ﴿﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ ﴿﴾ (جا كه ساتيكمان له ناوبرد به توانا تر بوون) له شه وان، ﴿﴾ بَطْشًا ﴿﴾ واته: به هيزتر بوون به كردارو شوينه واريان زياتر بوو له سه ر زهويدا، ﴿﴾ وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿﴾ واته: سه رگوزه شته و ينه ي شه وان به سه ر چوو، وه بو مان پروونكر دنه وه شه وهى تيايدايه له په ندو ناموژگارى و سه رزه نشتكردنى به درودانه ران و نكوليكاران.

(۹-۱۴): ﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾ وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً يَقْدِرُ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيِّتًا كَذَلِكَ نُخْرِجُكَ مِنَ الْأَرْضِ كُلِّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١١﴾ لَيْسَتُوا عَلَىٰ ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذَكَّرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحٰنَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٢﴾ وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٣﴾﴾

﴿﴾ وَلَيْنَ ﴿﴾ خوا ﴿﴾ هه ووال ده دات ده رباره ي هاوبهش دانه ران، تو شه گر ﴿﴾ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ ﴿﴾ (واته: كى ئاسمانه كان و زوى به ديهيناوه

بیگومان ده لاین) خوی تاکو تنهای بی هاوبه ش، (العزیز) نهو زاتهی که هموو به دیهنراوه کان گهر دن که چی عیزهت و دهسه لاتی نهون، زاناپه به روالهت و ناوه رپوکی کاروباره کانو سه ره تاو کو تایان، جا نه گهر نهوان دانیان نا به وه دا، جا ئیتر چون مندال و هاوه ل و هاوبه شی بو داده نین؟! چون هاوبه شی بو داده نین که سی نه دروست ده کات و نه رزق و ریزی ده دات و نه دهرینی و نه ده ژینی؟! ههروه ها دوی نه وه باسی کردوه، لهو به لگانهی که به لگهن له سهر ته و اوی نیعمه ته کانی و تواناو دهسه لاتی، به وهی به دیهنراوه بو بنده کانی لهو زه وهی که کردوو به تی به لانکه و جیگای نیشته جی بوونی بنده کانی، چیان بوئی ده توانن تیایدا نه جامی بدهن.

﴿وَجَعَلْ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا﴾ واته: له ناو نهو زنجیره کیوانه ی به ستراون به یه که وه چهند ریگایه کی بو داناون، پیایدا تیده پهرن بو شارو ولاته کانی دیکه، ﴿لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ (واته: بو نه وهی بگهن به مه به سته کانتان) له ریکردن له ریگاکاندا، بو نه وهی له دهستی نه دهن، ههروه ها له بهر نه وه رینمایی وه ربگرن له بایه خدان به وهو بیر لیکه نه وه.

﴿وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً يَقْدَرُ بِهِ﴾
 (واته: وه شهو خوايهى كه له ناسمانه وه
 به نه اندازه بارانى بو باراندوون) نه
 زياد ده كات و نه كم، ههروه ها به
 نه اندازه ي پيوست، نه ونده كم نيه
 كه هيچ سوودى نه نيست، نه ونده شه
 زور نيه به جورى زيان به بنده كان و
 ولات بگه يه نيست، به لكو به هويه وه
 يارمه تى بنده كان ده دات و ولاتى پى
 رزگار ده كات له سهختى، له بهر نه ميه
 فرمويه تى: ﴿فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْمَنًا﴾
 واته: زيندووى ده كه يه وه دواى شه وهى
 كه مردووه، ﴿كَذَلِكَ نُخْرِجُكَ﴾ واته:
 جا هر وه ك چوون زهوى مردو و شكى

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً يَقْدَرُ بِهِ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْمَنًا
 كَذَلِكَ نُخْرِجُكَ ﴿١١﴾ وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا رَجَعَل
 لِكُرْمٍ مِنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِيَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ
 ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحٰنَ
 الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾ وَإِنَّا لَنَرِيكَ
 لَمُفْلِقِينَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّا لَنَسِنُ
 لَكُمُورًا مُبِينًا ﴿١٥﴾ أَمْ لَقَدْ مِتَّ بَيْنَهُمَا خَلْقًا بَنَاتٍ وَأَصْفًا كَر
 يَابَسِينَ ﴿١٦﴾ وَإِنَّا لَنُبَشِّرُكُمْ بِمَاصِرَ بِالرَّحْمٰنِ مَنَآ
 ظِلٌّ وَرَحْمَةٌ مِّنْ رَبِّكَ وَهُوَ كَعِظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوْ مَن يُنْشَأُ فِي
 الْحَيٰةِ وَهُوَ فِي الْخَصَاةِ عِزٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا اللَّسْمٰةَ
 الْاَيُّمَ مَهْرًا لِّلرِّجَالِ أَن تَضْحَكُوا شِئْنًا أَن تَشْهَدُوا وَأَخْلَقَهُمْ لَشْكَنَ
 شَهْدَتُهُمْ وَهُمْ يُسْمِنُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمٰنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ
 مَا لَهُم بِذٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِن هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ أَنَا بَشَرٌ
 لِّكُنَّا مِن قَبْلِهِمْ قُلْ بِهِمْ قِسْمٌ مِّمَّا يَكْتُمُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا
 وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ آثَرِهِمْ قُلْ إِنِّي أَخْلَقْتُهُمْ مِّمَّا يَكْتُمُونَ ﴿٢٢﴾

به ناو زيندوو كرده وه، به هه مان شه وه زيندووتان ده كاته وه دواى ته واو بووتان له
 به رزه خ، بو شه وهى پاداشتان بداته وه به پى كرده وه كانتان.
 ﴿وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا﴾ واته: (شهو خوايهى) هه موو جووته كانى به گشتى
 به ديهي ناوه، له وهى له زهويه وه ده روئى، وه له نه نفس و دهرونيان و له وه يشى كه نايانن،
 له شه وو رزوو گه رماو سه رماو نىرو مئ و جگه له وانيش ﴿وَجَعَلَ لِكُرْمٍ مِنَ الْفُلْكِ﴾
 واته: كه گشتى ده ريبى، شه وهى بى ناگرو شه وه شى به ناگرو ده پروات كه سوارى ده بن،
 ﴿وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ﴾ ﴿١٢﴾ لِيَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ﴿١٣﴾
 پشتيان بن) شه م گشتگيره بو سواريوونى پشتى كه گشتى و سواريوونى پشتى ناژه له،
 واته: بو شه وهى له سهرى پشو و بدهن و جينگير بن، ﴿ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ
 عَلَيْهِ﴾ واته: پاشان بير له به هرهى پهروه رذگارتان بگه نه وه كاتى سواريان بوون) به
 دانييدانان به نيعمهت بو شه و زاتهى راميهي ناوه، وه ستايش كردنى به و شهويه، له بهر
 نه ميه فرمويه تى: ﴿وَتَقُولُوا سُبْحٰنَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ﴾ واته:
 نه گه ر خوا رامى نه هيني اهت بو مان نه كه گشتى و نه ناژه له كان ژير بار نه ده بوون بو مان،

يېگومان شهوش له تواناو دسه لاتی ټيمه دا نيه، به لام به بهزه يی و ميه ره بانى و پرېزدارى خوځى ښه راميه ټاوه و زه لیلی کردوون و هو کاره کانیسى ناسان کردوه. مه به ست له مه دا پروونکر دنه و هیه که به پاستی په روه ردگار وه سفکراوه به وهی باسی کرد، له زوری نیعمه ته کانی به سهر به نده کانه وه، شه و زاته شایسته ی شه وه به په رستری، وه نویزی بو بکری و سوژده ی بو بیری.

(۱۵-۲۵): ﴿وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿۱۵﴾ أَمْ أَخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بِنَاتٍ وَأَصْفَنَكُمْ بِالْبَلِيَّةِ ﴿۱۶﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهَهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿۱۷﴾ أَوْ مَنْ يَنْشَأُ فِي الْغَلِيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿۱۸﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِنْدَ الرَّحْمَنِ أَنْثًا أَشْهَادًا خَلَقَهُمْ سَكَنًا شَهِدَتْهُمْ وَاسْتَسْلَمُوا ﴿۱۹﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَالَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿۲۰﴾ أَمْ أَلْبِسْتُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿۲۱﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُهْتَدُونَ ﴿۲۲﴾ وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُقْتَدُونَ ﴿۲۳﴾ قُلْ أُولَٰئِكَ حِجَّتُكُمْ بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ ءَادَ آدَمَ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿۲۴﴾ فَانقَمْنَا مِنْهُمْ فَاظْطَرَّ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿۲۵﴾﴾

﴿وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿۱۵﴾ أَمْ أَخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بِنَاتٍ وَأَصْفَنَكُمْ بِالْبَلِيَّةِ ﴿۱۶﴾﴾ خوا ښه هوال ددهات دهر باره ی ناشرینی و قیزه ونی قسه ی هاوبه ش دانهران، شه وانسه ی بو خوی به رز مندالیان دانا، شه و زاته تاک و تنهاو بینیازه، نه هاوه لو نه مندالی بو خوی دانه ناوه، وه هه رگیز هیچ که س هاوشیوه و هاوتای شه نیه. یېگومان شه وه به تالو پوچه له چه ند روویه که وه:

یه که م: به پاستی به دپه ټراوه کان هه موویان به نده ی خوان، وه به نده یه تی کردنیش بوونی مندال رت ده کاته وه.

دووه م: مندال به شیکه له باو کی خوځی، وه خوا ښه جیاوازه له دروستکراوه کانی له سیفاته به رزو مه زنه کانی، وه مندال به شیکه له باو کی، جا نه ستمه که خوا مندالی هه یی.

سټیم: شه وان پیسان وایه فریشته کان کچانی خوان، یېگومان شه وه ی زانراوه کچان نزمترینی شه دوو به شن، جا چون ده یی خوا کچان بو خوی هه لټیری و کورانش بو شه وان دابنی و به وه یوه فه زلو چاکه یان بدات؟! جا شه کاته شه وان چاکتر ده بن له

خوا، به زری و مه زنی بو ټو خویسه له وهی ټه وان دایانه پالی.
چوارهم: ټو به شهی که دایانه پال خوا ټه ویش کچان بوو نزمترینی ټو دوو به شهو
خراپترینی به لایانه وه، ته نانهت ټه وان له رقی لیبوونیان له کچان ﴿وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ
بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا﴾ (واته: وه کاتی مژده به یه کی له وان
بدری به وهی به نمونه بو خوی دانه نا پرووی رهش هه لده گه ری و پی ده خواته وه) له
حه ز لینه کردنی و سهختی تووره پی، دهی چو شتیک بو خوا دانه نین خویان پینان
ناخوشه.

پینجه م: بیگومان نافرته تان ناته واوون له وه سفیان و له داکوکی کردن له خویان و
روونکردنه وه یان، له بهر ټه مه یه فهرموویه تی: ﴿أَوْ مَنْ يُنشَأُ فِي الْحِلْيَةِ﴾ (واته: نایا
ټه و کچهی) جوان کرابی له ناو زیرو زیودا، به هوی ناته واوی جوانیه که ی جوان
بگری به شتیکی دهره وهی خوی؟ ﴿وَهُوَ فِي الْخِصَامِ﴾ (واته: له کاتی ده مه قالیدا که
پیوست بکات دهریخات ټه وهی له لای که سه که یه له قسه کردن ﴿غَيْرِ مُبِينٍ﴾ ناتوانی
به لکه که ی خوی روون بکاته وه، وه زمان پارا و نیه له وهی له ناخیدایه دهری بی ریت، جا
ټیتر چو دایانده نه پال خوا؟

شه شهم: بیگومان ټه وان ټو فریشتانه ی که به ندهی خوان به مینه یان دانه نان، چاوقایمی و
بویریان کرد له سه ر فریشته کان، ټه و به نده نزیکانه وه پله یان دابه زانندن له پله ی
به ندایه تی و زه لیلی بو پله ی هاوبهش بوون له گه ل خوا له شتی له تایه تمه ندیه کانی،
پاشان زیاتر دایانه زانندن له پله و پایه ی تیرینه بو پله و پایه ی مینه، پاک ی بو ټو
خویسه ی که دهریخستوه دژ یه ک بوونی قسه ی ټه و که سه ی دروی له سه ر ده کات و
عینادی پیغه مبه رانی ده کات.

حه وته م: خوا ﴿وَه لَامِی داونه ته وه به وهی که ټه وان ناماده ی دروستکردنی فریشته کان
نه بوون، جا ټیتر چو قسه له شتیکدا ده که ن که لای هه موو که س زانراوه ټه وان
هیچ زانیاریه کیان دهریاره ی نیه؟ به لام هه ر ده ی پرسیاریان لی بگری له م شایه تیه، وه
له سه ریان ده نو سری و سزا ده درین له سه ری.

وه که خوا ﴿وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ﴾ (واته: وه ده لین ټه گه ر
خوا بیویستایه ټیغه ټه و فریشتانه مان نه ده په رست) به لکه یان هینایه وه له سه ر به ندایه تی
کردنیان بو فریشته کان به و یست و مه شیته تی خوا، ټه م به لکه یه ش هه ر له کوته وه

هاوبه شدانهران به كاريان هيناوه، نه مه به لگه به كي پووجه له خودي خويدا له روي عقل و شهرعهوه، جا مروفي عاقل هر گيز به لگه به قهدهر ناهينتهوه، وه نه گهر گرتيه تيه بهر له حاله تي له حاله ته كانيدا نهوه له سهري به ردهوام نابي و جيگيري ناكات. به لام له روي شهرعهوه بيگومان خوا ﷺ به لگه هيناوه وي به قهزاو قهدهر پووج كردوتهوه، وه باسي نه كردوه له غهيري نهو كه سانه ي هاوبه شيان بو داناوه و پيغه مبه رانيان به درو داناوه، به راستي خوا به لگه و حوججه ي پنيوست كردوه له سه ر بنده كان، به لگه و حوججه بو هيچ كه سيك نه ماوه ته وه، له بهر نه مه به لي ردها فرموويه تي: ﴿ مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴾ واته: (هيچ زانيار به كي ان نيه له و باره به وه) نه وان هر درو ده كه ن، به درو كردني هيچ به لگه به كي له سه ر نيه، وه تي كه لي ده كه ن به تي كه لكردني كي هره مه كي، پاشان فرموويه تي: ﴿ أَمْ أَنْتُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴾ (واته: يان له پيش قورشان بهرتوو كي كمان پيداون كه نه وان ده ستيان پي وه گرتي) هه واليان پي ده دا به ته واوي ره فتاريان و راستي قسه كانيان؟ نه خير به و شي وه به نيه، بيگومان خوا ﷺ پيغه مبه ره كه ي ناردووه وه ك ترسي نه ري بو لايان، نه وانيش ترسي نه ريان بو نه ها تووه جگه له نهو. واته: نه عقل نه نقل، جا نه گهر نه م دووانه له ناوچوون و نه مان نه وه هيچ نيه جگه له پووج نه ي.

به لي، گومانيان هه به له لاواز تريني گومانه كان نه و يش به يره و كردني باپيره گومرا كانيانه، نه وان ه ي به به ردهوام بيروايان به به يره و كردنيان بانگه وازي پيغه مبه ره كانيان ره تكدوته وه، نا له بهر نه مه به لي ردها فرموويه تي: ﴿ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ ﴾ واته: له سه ر ناين و ميله تي ك، ﴿ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُهْتَدُونَ ﴾ واته: هه ر گيز شويني نه و به يامه ناكه وين كه موحه مه د ﷺ هيناويه تي

﴿وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِثْلَ مَا نَذِرِ إِلَّا قَالُوا مَثَرُوهَا﴾ واته: رينگريان کرد نهو دهسه لاتدارانهى که دونيا گومراى کردن و مال و سامانه کانيان سهرى ليشيونانندن، وه لىووت بهرزيان کرد لهسر ححق ﴿إِنَّا وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ ءَأَثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ﴾ واته: جا نهوانه شتيكى داهينراو نين، وه به که مين کهس نين نهم قسانه يان کردبى. نهم به لگه هينانه وه به له لايه ن نهو هاوبه شدانه ره گومرايانه به په پره وه کردنى باپيره گومراکانيان، مه به ست پيى شوينکه وتنى ححق وه هيدايت نه بوو، به لکو ده مارگيريه کى په تى بوو، مه به ست

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِثْلَ مَا نَذِرِ إِلَّا قَالُوا مَثَرُوهَا
 إِنَّا وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ ءَأَثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴿٣٣﴾
 قُلْ أُولَئِكَ جَاهِلُونَ وَمَا يَهْدِي عَنْ آثَارِهِمْ عَلَيْهِ ءَابَاءُهُمْ فَاذْكُرُوا
 الْآيَاتِنَا إِنَّمَا أَرْسَلْتُمْ بِهِ كُفْرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّا نَسْتَفْتِنَا وَمَنْ نَهَىٰ فَانظُرْ
 كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿٣٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ
 إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٣٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٣٧﴾
 وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقْبِهِمْ لَعَلَّهُمْ يُرجِعُونَ ﴿٣٨﴾ بَلْ مَتَّعْتُ
 هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حُرْمَةً مِثْلَ مَا تُحِبُّونَ ﴿٣٩﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكُفْرِ
 وَالنَّجَسَاتِ الَّتِي أَفْرَأَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾ قَالَ اهْدِنَا لَبِيبًا عَلِيمًا ﴿٤١﴾
 فَوَلَّاهُ مَا شَاءَ وَوَرَّثَكُمْ زَكَاةَ أَمْوَالِهِمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ
 دَرَجَاتٍ لِيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرَ لَكُمْ مِنْهَا لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَوَلَّاهُ
 أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَعَلَّ النَّاسَ يَرْجِعُونَ ﴿٤٣﴾ لِيُنذِرَ
 لِقَوْمِهِمْ سُفْعًا مِنْ ذُرِّيَّتِهِمْ وَمَعَارِجَ عَلَيْهِمْ نَظَرُونَ ﴿٤٤﴾

پيى سهرخستى نهو پووج وه تاله بوو له لايان.

ثا له بهر نه مه هه موو پيغه بهرئى له بهر انبه ر نهو كه سهى رووبه رووى ده بيته وه بهم بوچوونه ده فرموى: ﴿أُولَئِكَ جَاهِلُونَ وَمَا يَهْدِي عَنْ آثَارِهِمْ عَلَيْهِ ءَابَاءُهُمْ﴾ واته: ثايا شويى من ده كه ون له پيناو هيدايت ورينمايدا؟ ﴿قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كُفْرُونَ﴾ (واته: وتيان ينگومان نيمه بيپرواين بهو ثابنهى به تيوه دا نيردراوه) جا بهمه زانرا نه وان مه به ستيان شوينکه وتنى ححق وه هيدايت نه بوو، به لکو مه به ستيان شوينکه وتنى پووج هه واو ثاره زوو بوو.

﴿فَأَنزَلْنَا مِنْهُمْ﴾ (بويه تو له مان ليه نندن) به هوى نه وهى ححقان به درو ده زانى، وه ره تيان کرده وه بهم گومانه پووجه ﴿فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ﴾ جا با نهوانه ناگادار بن له سر بهرده و اميان له به درودانان، تووشيان ده بى وه ك چون پيشى نه وان تووشى سزا بوون.

(۳۲-۲۶): ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٣٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٣٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقْبِهِمْ لَعَلَّهُمْ يُرجِعُونَ ﴿٣٨﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ

حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نَزَلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْفَرِيقَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٢٣﴾ أَهَرُ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُم بَعْضًا سَخِرِيًّا وَرَحْمَتِ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٢٤﴾

خوای هه وال ده دات دهر باره میله تی ئیبراهیمی خلیل علیه السلام که نه هلی کتیبو هاوبه شه کان دهرینه پالی، وه هموویان پیان وایه که نه وان شوین ریگاکه می که وتوون، جا هه والیداوه دهر باره می ناینه که می که به میرات به جیی هیشتووه بو نه وه کانی فهرموویه تی: ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ﴾ (واته: کاتی ئیبراهیم به باو کی و گه له که می وت) نه وان می له گهل خوادا په رستراویان دانابوو، ده یان په رستن و خویان لیان نریک ده کرده وه: ﴿إِنِّي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ﴾ (واته: من رقم له وان می لیان دور که وتوومه ته وه و دزایه تی شوینکه وتووانیان ده که م، ﴿إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي﴾ (جگه له و زاته می دروستی کردووم) من داوای پشتیوانی نه وه ده که م، وه تومیده وارم رینماییم بکات به زانیی حق و کار کردن به حق، جا هه روه ک چون دروستی کردووم و کاروباری به ریپوه بردووم، به وه می دین و دنیای چاک کردووم، ﴿سَيِّدِينَ﴾ (هه ر نه ویش رینماییم ده کات) له وه می گونجاوه بو دین و دواپوژم.

﴿وَجَعَلَهَا﴾ (هم سیفه ته ستایشکراوه که دایکی سیفه ته کان و بنچینه یانه، نه ویش بریته له دلسوژبوون بو خوی تاک و تنهاو به می بوون له به ندایه تی کردنی جگه له خوا. ﴿كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ﴾ (له ناو نه وه کانیدا به جیی هیشت، ﴿لَعَلَّهُمْ﴾ بو لای ﴿يَرْجِعُونَ﴾ بگه ریپوه، چونکه به وه به ناویانگه و ناموژگاری هندی له نه وه کانی وه ک ئیسحاق و یه عقوب به هندیکی دیکه، هه روه کو خوا ﴿فهرموویه تی: ﴿وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ﴾ ﴿١١٣﴾ البقرة، (واته: کی روو وه ره ئی گپری له ناینی ئیبراهیم مه گه ر که سیک که خوی هه رزه کردییت) تا کو تایی ده قه کان، به به رده وام نه م یه کتا په رسته له ناو وه چه کانیدا بوونی هه بوو، هه تا خوشگوزه رانی و سته م و زورداری که وته ناویانه وه، خوا ﴿فهرمووی: ﴿بَلْ مَتَّعْتُ هَتُولَاءَ وَاَبَاءَهُمْ﴾ (واته: به لکو به هره م به نه وان و باوو باپیرانیاندا، به جوړه ها چه زوو ئاره زوو، تا نه وه بوو به نامانجو کو تایی مه به سته کانیان، به رده وام خوشه ویستی له دلیاندا زیاد می ده کرد، هه تا بوو به سیفه تیکی چه قیوو بیرو باوه ریکی قوول لایان، ﴿حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ﴾ (هه تا قورنایان بو هات)

که هیچ گومان و دوو دلپه کی تیدانیه، ﴿وَرَسُولٌ مُّیْنٌ﴾ واته: پروونکه ره وهی قورئان، به لگه ی پیغه مبرایه تی به پروون و ره وانی دهر که وت، به ره وشت و موعجزه کانی، وه به وهی هینابووی، وه به وهی پیغه مبران به راستیان دانابوو، وه به خودی بانگه وازه که ی ﴿وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ﴾ واته: (جا کاتی قورئانیاں بو هات) که پیویست ده کات له سر نه و که سهی که که مترین دین عه قلی په سندی هه یه وه ریگری و ملکه چی بییت ﴿قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ﴾ واته: وتیان نه مه جادووه وه به راستی تیمه بروای پینا که یین) نه مه له مه زترینی عینادی و دژایه تی کردنه، پاشان نه وان تنها به پرو وهر گیرانه وه نه وه ستان، به لکو به نکولیکردنیشه وه جا رازی نه بوون هه تا له که داریان کرد به له که دار کردنیکی ناشرین، وه خستیانه ئاستی جادوویه کی پووجه وه که پی هه لئاسی جگه له پیسترینی ناو خه لکی و دروژنترینیان له دروژنترینی ناو خه لکی، وه نه وهی پالنه ریان بوو له سر نه وه سته م و زورداریان بوو، به و به هره یه ی خوا پی دابوون به خویمان و باو و باپیرانیاں.

﴿وَقَالُوا﴾ پیشنیاریان کرد له سرخوا به عه قله تی کچوه کانیان و وتیان: ﴿لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرِيبِينَ عَظِيمٍ﴾ واته: (بوچی نه م قورئانه نه نیردراوه ته خواره وه بو پیاویک) گه وره و مه زن بی به لایانه وه له خه لکی مه ککه، یان له خه لکی تائیف وه ک وه لیدی کورپی موغیره و وینه ی نه و، که نه و له لای نه وان مه زن بوو.

﴿خَوَاتِمًا﴾ پیشنیاره که یانی ره تکرده وه و فرمووی: ﴿أَهْرَيقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ﴾ واته: نایا نه وان له سر گه نجینه ی ره حمه تی په روه ردگارتن، وه به ریوه بردنی به ده ستیانه، جا پیغه مبرایه تی و نیردراویتی بیه خشن به هر که سی به ویستی خویمان، وه ریگری لیکن له وهی که ده یانه وی، ﴿لَحْنٌ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ﴾ واته: له ژبانی دونیادا ﴿وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ﴾ واته: به زه یی په روه ردگارت بو تو له وه چاکتره که نه وان کوی ده که نه وه) له دونیا.

جا نه گه ر گوزه رانی ژبانی به نده کان و رزق و رزویان به دهستی خوا بی، نه و زاته دابه شی بکات له نیوان به نده کانیدا، رزق و رزوی به رفراوان بکات بو هر که سی که بیه وی، وه ته نگی بکات له سر هر که سی که بیه ویت به پیی حکمه ت و دانایی خوئی، جا ره حمه ته ناینه که ی که به رزترینیان پیغه مبرایه تی و نیردراویتی له پیشته ره به دهستی خوا بی، بیگومان خوا زاناتره په یامه که ی له کویدا داده نی.

بۆيه زانراوه بهراستی پيشنياره كانيان پوچ و ناره وايه، وه ههلسورپاندني كاروباره كان به گشتي ديني و دونيايي به دهستي خوي تاكو ته نهاييه. ئه مه قناعت پيكرديانه له و رووهي ههله بوون له پيشنيار كردن، ئه وه ته نههاسته مگردن و ره تگردنه وهي حق بوو له لايه ن ئه وان هه.

وه قسه كانيان: ﴿لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرِيبِينَ عَظِيمٍ﴾ ئه گهر حهقيقه تي پياوه كانيان بناسيايه، وه ئه و سيفاتانه ي به هويانه وه گه و ره يي ريزي پياو ده ناسري، وه مه زني پله و پايه ي له لاي خواو له لاي خهلكي ئه وه ده يانزاني كه موحه مه دي كورپ عه بدول لاي كورپ عه بدول موته ليب ﴿﴾ ئه و مه زتري ني پياوانه، له رووي قه درو ريزو فخر و شانازيه وه، وه ته و اتري نيانه له رووي عه قله وه و خاوه ني زورتري ن زانسته له ناوياندا، وه گه و ره تري نيانه له رووي بيرو بوچوون و به جه رگي و خورپاگري و ره و شت به رزي و له سه رخوي و ميهره باني و خورپاريزي و رينمايي كارتري نيانه.

ئه و جه مه رى باز نه ي كه ماله، وه له وه سفه كاني پياوه تي دا گه يشتو ته ئه و په رپي، بيدار بن ئه وه پياويكي زانايه به ره هايي، دوست و دوژمنان شايه تي بو ده دن، ئنجا ئير چون هاو به شدانه ران فه زلي كه سيك ده دن به سه ري دا كه مسقاله زه ره يه ك كه مالي تي ئه وي تي دا ني ه؟! وه له تاوانباريي و ئه و په رپي گه مژه يي و بي عه قلي دا ئه و خوايه ي كه ده يه رستي و لاي ده پارپته وه و هاواري لي ده كات، دايناوه به بيتي ك يان به ردئ يان دره ختي، كه نه زيانو نه سوود و نه به خشين و نه رينگر يكر دني به ده سته، ئه وه باره به سه ر خاوه نه كه يه وه، پيوستي به وه يه كه سي به به رژه وه نديه كاني هه لسي، تايا ئه مه له كاري گه مژه و گيل و شي ته كان ني ه؟ جا چون شتيكي له م جو ره به مه زن داده نري؟ يان چون فه زلي ده درئ به سه ر كو تا يي پيغه مبه ران و گه و ره ي نه وه كاني ئا ده م؟ به لام ئه وان ه ي پيروان تي نا گه ن.

له م ئايه ته دا نا گدار كردنه وه يه ك هه يه له سه ر حيكمه تي خوا، به فه زل دانسي هه ندي له به نده كان به سه ر هه نديكي دي كه دا له دوني دا ﴿لَيْسَ خَدَّ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرِيًّا﴾ واته: تا هه نديكيان رام به يئري ن بو هه نديكي دي كه له كار كردن و پيشه سازي دا.

ئه گهر خهلكي يه كسان بن له ده وله مه ندي دا ئه وه هه نديكيان پيوستيان به هه نديكي دي كه نه ده بوو، بۆيه زوري له به رژه وه ندي و سووده كانيان له كار ده كه وت. وه به لگه ي تي دا يه له سه ر ئه وه ي كه نيحه ته ئايته كاني خوا چا كترن له نيحه ته

دونیایه کانی، ههروه کو خوا ﷻ له ده قتیکی دیکه دا فه رموویه تی: ﴿قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ﴾ (۵۸) یونس، (واته: نهی موحه مهه ده ﷻ بلی: هه ره به هژی چاکه و میهره بانی خواوه یه، جا که واته با به وه دلخوش بن نه وه چاکتره بویان له وهی کوی ده که نه وه له شتی شم دنیایه).

(۳۵-۳۳): ﴿وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ﴾ (۳۲) وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ﴿۳۱﴾ وَزُخْرَفًا وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۳۵﴾ ﴿وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ﴾ ﷻ خوا ﷻ هه وال ده دات به وهی که دنیا له لای نه وه یه کسان نیه به هیچ، بیگومان نه گهر لوتف و میهره بانی نه وه نه بووایه به بنده کانی که هیچ شتی پیشی ناکه وی، نه وه ژبانی دنیای ده کرده وه له سر نه وه که سانهی بیروان به کردنه وه یه کی مه زن، وه دایده نی: ﴿لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ﴾ ﷻ واته: (سه قفی خانوه کانیان له زیو بووایه ههروه ها) پله کان له زیوو، ﴿عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ﴾ ﷻ که پی سه رده که ون بو سه ربانه کانیان.

﴿وَلْيُؤْتِهِمْ أَبُوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ﴾
 (وه ده رگای زورمان بو خانوه کانیان داده نا
 وه کورسی و قهغه هی زور تا له سهری
 دانیشن و پال بدنه وه) له زیو، وه بوی
 داده نی ﴿وَزُخْرَفًا﴾ واته: دنیای بو
 ده پازاندنوه به جوړه ها پازاندنوه، وه پیانی
 ده به خشی هرچی ثاره زووی ده که ن.
 به لام ریگری کردنی له وه میهره بانیه بو
 بنده کانی، له متریسی نه وه ی په له نه که ن
 له کوفرو سهریچی کردندا به هوی
 خو شه ویستی دونیا.

نهمه به لگه یه له سهر نه وه ی خوا ﴿﴾
 ریگری له بنده کانی ده کات هندی له
 کاروباره کانی دونیا، ریگری کردنیکی

﴿وَلْيُؤْتِهِمْ أَبُوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ﴾ ﴿٣٤﴾
 ﴿كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَّعْنَا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ وَعَدَدَ رَبِّكَ﴾
 ﴿الْمُنٰفِقِيْنَ﴾ ﴿وَمَنْ يَعِشْ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ نَقِيضٌ لَهُمْ سَخَطْنَا﴾
 ﴿فَهُؤْلَٰهُ قَرِيْنَ﴾ ﴿وَأَنَّهُمْ لِيَصُدُّوهُمُّرَّعٍ عَنِ السَّبِيْلِ وَيَحْسَبُوْنَ﴾
 ﴿أَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ﴾ ﴿حَقَّ إِذَا جَاءَنَا قَالُ يَنْلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ﴾
 ﴿بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَيَنْسُ الْقَرِيْنَ﴾ ﴿وَلَنْ يَنْفَعَكَ الْيَوْمَ﴾
 ﴿إِذْ ظَلَمْتُمْ أَكْثَرُ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾ ﴿فَأَمَّا تَشْمِيعُ﴾
 ﴿الضُّمْرِ أَوْ تَهْدِي الضُّمْرَ وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ ﴿فَأَمَّا﴾
 ﴿تَذَهَبُ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ﴾ ﴿أَوْ نُؤْتِيكَ الَّذِي﴾
 ﴿وَعَدْتَهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ﴾ ﴿فَأَسْتَسْمِيعُ بِاللَّذِي أَوْجَعُ﴾
 ﴿إِيَّاكَ إِتْلَٰكٌ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ﴾ ﴿قَائِلًا لِّدَعْوَتِكَ وَالْقَوْمِ﴾
 ﴿وَسَوْفَ نُشْفَوْنَ﴾ ﴿وَيَنْقَلُ مِنْ أَرْضِنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا﴾
 ﴿أَجَلْتَنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمٰنِ ؕ إِلَهَآ بَعْدَكَ﴾ ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا﴾
 ﴿مُوسَىٰ بِرَآئِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَآئِهِ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ﴾
 ﴿الْعَالَمِيْنَ﴾ ﴿فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا بِضَحْكُونٍ﴾ ﴿٣٥﴾

گشتی یان تایه تی، به هوی بهر ژه وه ندیه کان، بیگومان دونیا له لای خوا به قهده باله
 می شو له یه ک کیش و ریزی نیه، وه هم مو و نهو باسکراوانه چیژو له زه تی ژیانی دونیان،
 له ناو ده چن و ده فو تین، به لام پوژی دویسی له لای خوا چاکتره بو نهو که سانه ی له
 په روه رد گاریان ده ترسن، به جیبه جیکردنی فرمانه کانی و دوور که و تنه وه له قهده غه کراوه کانی،
 چونکه نازو نیمه ته کانی ته واوه له هم مو و روویه که وه، وه له به هشتدا هه یه شه وه ی نفس
 ثاره زووی ده کاو چا ویش له زه تی لیوه رده گری، نه وان تایدا ده میننوه به همیشه یی، نای
 چه نده جیاوازی له نیوانی شه دوو ماله دا هه یه!

(٣٦-٣٩): ﴿وَمَنْ يَعِشْ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ نَقِيضٌ لَهُ، سَخَطْنَا فَهُؤْلَهُ قَرِيْنَ﴾ ﴿٣٤﴾ ﴿وَأَمَّا تَشْمِيعُ وَهُمْ﴾
 ﴿عَنِ السَّبِيْلِ وَيَحْسَبُوْنَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ﴾ ﴿٣٧﴾ ﴿حَقَّ إِذَا جَاءَنَا قَالُ يَنْلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ﴾ ﴿بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ﴾
 ﴿فَيَنْسُ الْقَرِيْنَ﴾ ﴿٣٨﴾ ﴿وَلَنْ يَنْفَعَكَ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَكْثَرُ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾ ﴿٣٩﴾

خوا ﴿﴾ هه وال ده دات له سزاو توله ی به نیسی له وه که سه ی روو و ورده گپری له یادی
 خوی میهره بان، فرموو یه تی: ﴿وَمَنْ يَعِشْ﴾ واته: پشت هه لیکات و به ره لستی بکات
 ﴿عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ﴾ واته: له یادی خوی میهره بان) نه ویش قورثانی مه زنه، که نه ویش

مه زنترين په حمه ته که خوا به هویه وه په حمی به بنده کانی کرده، جا هر که سی و هری بگریت نه وه چاکترین به خششی و هر گرتوه، وه سر که وتوو بووه به مه زنتین داواکاری، وه هر که سیک پستی تیبکات و پرتی بکاته وه، نه وه بیگومان زهره مندو خه ساره تمه ند بسوه هر گیز خوشهخت نابی، خوا شه یثانیکي بو ناماده ده کات همیشه له گه لیدا بیت، به لینی پییدات و ثاوات و ثومیدی پیبخته بهر، وه هانی بدات بو گوناو سهرینچی کردن. ﴿وَأَنَّهُمْ لِيَصُدُّوهُمْ عَنِ السَّبِيلِ﴾ واته: (شه یثانه کان ریگریان ده کن له) ریگیای راست و ثانیسی پته و ﴿وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ﴾ واته: واش ده زانن هر نه وانن هیدایهت دراون) به هوی جوانکردن و پازاندن هوی شه یثان بو پوچ و به تال و به چاک دانانی له لای، وه روو و هر گپرانیان له حق، نه مه و نه مه پیکه وه کوبونه ته وه.

نه گهر بوتری: ثایا نه مه بیانوی هه یه له و رووه ی که و ا گومان ده با نه و هیدایه تده ره، به و شیوه یه ش نه؟ ده وتری: نه مه و ونه ی نه مانه بیانویان نیه، نه وانه سه رچاوه ی نه فامیان روو و هر گپرانه له یادی خوا، له گه ل نه وه ی توانای هیدایهت و هر گرتیان هه بسوه. خو یان گرتوه ته وه له هیدایهت له گه ل توانایان له سهری، وه ثاره زوویان له پوچ و به تال بووه، گوناه گوناوه ی خو یانه و تاوانیش تاوانی خو یانه. نه مه حاله تی نه م روو و هر گپره یه له یادی خوا له دونیاده، له گه ل شه یثانه که ی، نه ویش گومرایی و سه رلیشواوی و هه لگپرانه وه ی راستیه کانه.

به لام نه گهر گه یشته لای خوا له دواروژدا، نه وه خراپترین حالی هه یه، نه ویش ناشکرا کردنی په شیمانی و حه سره ته، وه خه م و خه فه تیک برینه که ی چاره سه ر ناکات و به ری بوون له هاوری شه یثانه که ی، له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿حَقَّ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلِيَّتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بَعْدَ الْمَسْرِقَيْنِ فَيَسَّ الْقَرِينُ﴾ واته: هه تا کاتی ده مری و دینه لامان ده لی خو ز که نیوانی من و تو به قه د نیوانی خو ره هلات و خو رثا و ابوایه ثای چ هاوریه کی خراب بووی، وه ک خوا ﴿وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ يَلِيَّتِي أَخَذَتْ مَعَ الرُّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَنْوَلَّتِي لِتَنِي لَمْ أَخَذْ فَلَانًا حَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾﴾ واته: وه روژیکه که سه مکار قه پ ده کات به هر دوو ده سستی خویدا و ده لی خو ز که له گه ل پیغه به ردا ریگیای راستم بگرتایه ته بهر * ثای تیاچوون بو من خو ز که فلان که سم نه کردایه به هاوه ل و خوشه ویستی خو م * به راستی نه و که سه ی که کردم به هاوه ل منی له قورثان ویل کرد دوا ی نه وه ی قورثانم پی

گه يشت و بروام پئی نه هینا، وه شه يتان هه ميشه پشتتیکه رو پشت بهرده ره بؤ ناده ميزاد). وه ده فهرموی: ﴿وَلَنْ يَفْعَلَ لَكُمْ الْيَوْمَ اِذْ ظَلَمْتُمْ اَنْتُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْرِكُونَ﴾ واته: به شدار بووتان له سزا هيچ سوودتان پینا گه يه نيئت له رپوژی دواييدا، ئیوه و هاوړی و خو شه ويستانان، چونکه هه مووتان پیکه وه به شدار بوون له ستم، بویه له توله و سزا که يشيدا به شدار بوون.

ههروه ها سوودتان پینا گه يه نيئت رووحي دلدانه وه له و موسييه ته، چونکه موسييه ته نه گهر روويدات له دونيادا، سزادراوان به شدار بن تيايدا پیکه وه، هه ندي جار سووک ده نيئت به هوئی نه وهی هه نديکيان دلی نه وهی ديکه يان ده ده نه وه، به لام موسييه تي دواړوژ، بينگومان نه وه همو سزايه کی تيدا کو بووه ته وه که مترين حه وانه وهی تيدانيه، داوات ليده که ين ئه ی په روه ردگار به انپاريزی و به خته وه رمان بکه ی به ره حمه تي خو ت.

(٤٥-٤٠): ﴿اَفَاَنْتَ تَسْمِعُ الصَّمْرَ اَوْ تَهْدِي الْعُمْىَ وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾ اِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ اِنَّا مِنْهُمْ مُنْقِمُونَ ﴿٤١﴾ اَوْ نُرِيَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ اِنَّا عَلَيْنَاهُمْ مُقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي اُوْحِيَ اِلَيْكَ اِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَاِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْئَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسَلِّ مَنْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا اَجْعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمٰنِ اِلٰهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾﴾

خوا دلی پیغه مبه ره که ی ده داته وه له خوگر تنه وهی به رد دانه ران له به ده مه وه هاتنی که نه وان خیريان تيدانيه، وه هيچ پاکیه کيان تيدانيه بانگيان بکات بؤ هيدا يه ت، ده فهرموی: ﴿اَفَاَنْتَ تَسْمِعُ الصَّمْرَ﴾ واته: نه وانه ی که نايستن ﴿اَوْ تَهْدِي الْعُمْىَ﴾ واته: نه وانه ی که نايستن، يا خود رينمايي ده که ی ﴿وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ واته: (نه و که سه ی که له گومرايه کی) روون و ناشکرادا نيئت، به زانینی به گومرايه که ی و پا زی بوونی پئی. جا هه ره وک چون که ر ده نگه کان نايستی و کویر نايستی و گومراش رينمايي وه رناگری، نه وانه سروشت و عقليان تیک چووه به پشت تیکردنيان له يادی خوا، وه بيرو باوه رو سيفه تي خراپيان هه بوو، رينگری ليده کردن له نيوان نه وان و رينمايي دا، وه له ناوچوونی بويان پيوست کرد.

جا هيچ نه ما يه وه بؤ نه وانه ته نها سزاو توله نه بی، يان له دونيادا يان له دواړوژ، بویه خوا فهرمويه تي: ﴿اِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ اِنَّا مِنْهُمْ مُنْقِمُونَ﴾ واته: بينگومان نه گهر تو مان مراند پيش نه وهی نيشانت به دين نه وهی به لينمان پيداون له سزا، نه وه بزانه به هه واله

راسته كه مان ئيمه تو له يان لیده كه ينه وه.

﴿أَوْ نُرَبِّنَكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ﴾ (واته: يان نيشانت ده ده ين ئه وهى به ئينمان پيداون) له سزا ﴿فَأَنَّا عَلِيمٌ مُّقْتَدِرُونَ﴾ (واته: چونكه ئيمه به ده سه لاتين به سه رياندا)، به لام ئه وه وه ستاوه له سه ر ويستنى حيكمت بو پيشخستنى، يان دواخستنى، ئمه حالى توو حالى ئه وه به درودانه رانه يه.

به لام تو ﴿فَأَسْمَيْكَ بِالَّذِي أَوْحَىٰ إِلَيْكَ﴾ (واته: ده ست بگه به وه قورئانه ي بو ت نير دراوه) به كردارو شوينكه وتن، به وهى فه رمانكراوه به شوينكه تنى و بانگه واز كردن بو لاي، وه سوربوون له سه ر جيبه جى كردنى له نه فسى خو ت و غه يرى خو تدا، ﴿إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾ (واته: به راستى تو له سه ر رپنگاي راستيت) كه ده تگه به نيته لاي خواو مالى ريزدارى، ئمه ش ئه وه ت له سه ر پيوست ده كات زياتر ده ستى پيوه بگه رى و رينمايى لى وه ربگه رى، مادام زانيت ئه وه حه ق و داد په روه ريانه يه، ئه وه تو له سه ر بنچينه به كى ته واويت، نه گه ر جگه له تو بونيدى بنى له سه ر گومان و دوو دلى و ستم و تاوان.

﴿وَإِنَّهُ﴾ ئه م قورئانه پيروزه، ﴿لَذِكْرُكَ وَلِقَوْمِكَ﴾ (واته: جى شانازيه بو تان و چاكه و ستايشيكى مهنه، وه نيعمه تيكه كه هه رگيز نه ندازه ناكه رى و ناتوانه رى وه سف بكه رى، هه روه ها ياد تان ده خاته وه له وهى خيى دونيا و دواوژى تيدايه وه هانتان ده دا له سه رى، وه شه رو خراپه تان ياد ده خاته وه وه ده تاتر سيني لى. ﴿وَسَوْفَ نَسْأَلُونَ﴾ (له داهاتوو شدا په رسيارتان لیده كه رى) ده رباره ي ئه وه قورئانه، ئايا پيى هه ستان تا به رز بينه وه وه سوود وه ربگه رن، يان پيى هه لئه سان ئه وه كات ده بيته به لگه وه حو ججه به سه ر تانه وه، وه ده بيته كو فره و بيروا بيتان به م نيعمه ته؟

﴿وَسَأَلَ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِلَهًا يُعْبَدُونَ﴾ (واته: تو په رسيار بكه له وه پيغه مبه رانه ي پيش تو ناردوو مانن ئايا بي جگه له خواى ميه ره بان په ريار مان داوه په رستراو نيك كه په رسترين)، هه تاوه كو به رستان جو ره به لگه به كيان به ده سه ته وه بى، تبايدا شويني به كيىك له پيغه مبه ران بكه ون.

بيگومان نه گه ر تو په رسياريان لى بكه ي، وه داواى زانبارى بكه ي ده رباره ي باروودوخيان، نايينى به كى له ئه وان بانگه شه بو په رستراو نيكي ديكه بكات له گه ل خوا دا، له گه ل ئه وهى هه موو پيغه مبه ران له سه ره تاوه بو كو تايان بانگه شه بو به نديابه تى خواى تاكو ته نهاى بى هاوبه ش ده كه ن، خوا ﴿فَهَرْمُوهُ تى﴾: ﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ يَعْبُدُوا اللَّهَ﴾

وَأَجْتَنِبُوا الطُّغُوتَ ﴿٣٦﴾ النحل، (واته: سویند به خوا له ناو هموو گهل و ثومه تيکمان ناردوه به مهی تنها خوا بهرستن و دور که ونه وه له پرستی هر پرستراویکی تر)، وه هموو پیغمبره ری خوا ناروویه تی به گله کهی فرمووه: ﴿اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ﴿٣٧﴾ الأعراف (واته: تنها خوا بهرستن نیوه هیچ پرستراویکتان نیه بیجگه له خوا) نه مه به لگه یه، که هاوبه شدانه ران هیچ شتیکیان به دهسته وه نیه پستی پی بهستن له هاوبه شدانانیا، نه عه قلیکی تهواو، نه وه رگرتنی له پیغمبره کانیانه وه.

(۴۶-۵۶): ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿١٧﴾ وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَ السَّاحِرِ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَاهَدَ عِنْدَكَ إِنَّا لَمُهْتَدُونَ ﴿١٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿٢٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٢٢﴾ فَلَوْلَا أَلْقَىٰ عَلَيْهِ آسُورَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَهُ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٢٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَاطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا فٰسِقِينَ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٢٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلْفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٢٦﴾

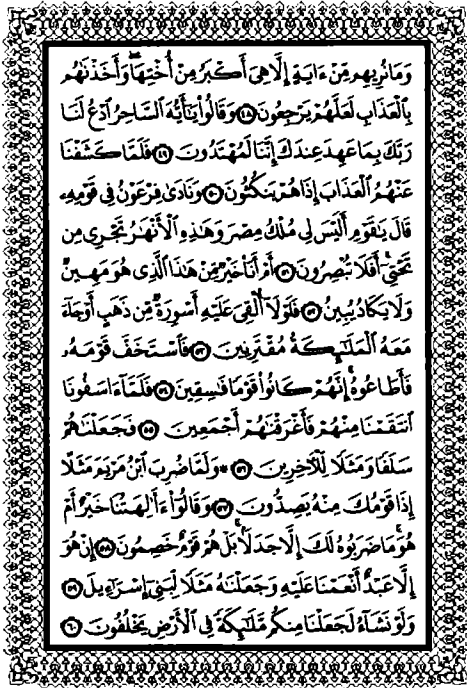
کاتی خوا ﴿﴿﴾ فرمووی: ﴿وَسَلِّ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُّسُلِنَا أَجْعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمٰنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ﴾ خوا ﴿﴿﴾ حالی موسیٰ ﴿﴿﴾ بانگه وازه کهی روون کردوته وه، که نه وه دیارترینی بانگه وازی ناو پیغمبرانه، وه له بهر نه وهی خوا زور له کتیبه که پیدا ناوی هیناوه، جا باسی حالی نه وی کردوه له گهل فیرعون، وه ک فرموویه تی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا﴾ (واته: به راستی موسامان به به لگه کانمانه وه نارد)، که به لگه یه کلا که ره وه ن له سر راستی نه وه په یامه ی هیناویه تی، وه ک گۆچان و مارو ناردنی کولله و نه سپی، تا کوتایی ده که کان، ﴿إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (واته: بانگی کردن بؤ دان پیدانان به په روه رد گاریان و ریگری لی کردن له به ندایه تی کردنی جگه له و. (۴۷-۴۸): ﴿فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ﴾ (واته: ره تیان کرده وه و نکولیان لی کردو و گالته بیان پیکرد به ستم و خوبه زلزانیسه وه، نه مهش به هزی که مته رخه می نیشانه کان و نه بوونی روونکردنه و بیان نه بوو، بویه فرموویه تی:

﴿ وَمَا يُرِيدُ مِنَ آيَةِ الْآيِنِ أَكْبَرَ مِنْ أَخِيهَا وَأَلْخَذَتْهُمْ
 مِنَ أَخْتِهَا ﴾ واته: به لگه دواخراوه که
 بهیتر بووه له به لگه ی پيشوو،
 ﴿ وَأَخَذَتْهُمْ بِالْعَذَابِ ﴾ (وه تووشی
 به لاو سزمان کردن) وه ک کولله و
 نه سبب و بوق و خوین و نایهت و نیشانه
 تیرو ته سه له کان ﴿ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴾
 (بو شهوی بگه پشه وه بو لای نیسلام) و
 ملکه چی بین، بو شهوی هاوبه شدانان و
 شهرو خراپه بیان نه مینسی.

(۴۹): ﴿ وَقَالُوا ﴾ کاتی که سزایان
 بو دابه زی (گوتیان): ﴿ يَتَأْتِيهِ السَّاحِرُ ﴾
 مه به ستیان پیسی عیسا علیهما السلام، وه نه مه
 یان گالته پیکردنی بوو، یان هم دواننده

له لایه نه وانه وه ستایشیک بوو بوئی، گه ردن که چ بوون بوئی به وهی له گه لیدا
 دوانو له گه لیاندا ده دوی، نه وانه ی بیان وابوو زاناو شاره زاکانیان، که بریتی بوو له
 جادوو گه ره کان، جا وتیان: ﴿ يَتَأْتِيهِ السَّاحِرُ أَدْعُ لَنَا رَبِّكَ بِمَا عَاهَدَ عِنْدَكَ ﴾ به وهی خوا
 تابه تی کردوی پیسی، وه بهو په یمانه ی که به توئی داوه له فزلو چاکه کان، هم
 سزایه مان له سر لایه ﴿ إِنَّا لَمُهْتَدُونَ ﴾ (نه وسا به راستی نیمه پروا دینین) نه گه ر خوا
 نهو سزایه مان له سر لایات.

(۵۰): ﴿ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴾ واته: (جا کاتی سزاکه مان
 له سر یان لابرده کتوپر په یمانه که یان هه لده وه شانوه) به وه فا نه بوون به وهی که وتیان،
 به لکو ناپاکیان کردو به رده وام بوون له سر کوفر کردنیان، نه مه شه و نایه ته به که
 ده فرموی: ﴿ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ
 فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿ ١٣٣ ﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ
 بِمَا عَاهَدَ عِنْدَكَ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 ﴿ ١٣٤ ﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ بَلِّغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿ ١٣٥ ﴾﴾ الأعراف.

(واته: نهوسا ئيمه ناردمانه سهريان لافاوو كوللهو نه سپي و جوړه ها بوقو خوږين كه چند به لگه و موعجزه به كي روون بوون كه چي خوږيان به گه وره زاني (له وې پروا بهينن) بيگومان نه وانه گه ليكي تاوانبار بوون * كاتيكيش نه و سزاو به لايه يان به سه ردا هات وتيان: نهی مووسا له پهروه ردگارت بپاريسره وه بوومان وه ك به لينی به تو داوه سویند بي گهر نه م به لاو سزايه مان له سه ر لابهري بيگومان بروات پيدايين، وه نه وې نيسرائيلت له گه لدا ده نيرين * به لام كاتيک سزاكه مان له سهريان لابردي تا گه يشته ماوه ي دياريكراو (بو تياچوون) ده ست به جي په يمانه كه يان هه لوه شانده وه).

(٥١): ﴿وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ لِي بَدَأْتُمْ هَٰؤُلَاءِ مِنْ دُونِي وَأَنْتُمْ شُرَكَاءُ بِي ۖ وَمَا أَمْشُرُونَ﴾ (واته: فيرعون جاريدا به ناو گه له كه يداو وتي) به شانازي كردن به پووجه كه يه وه، مولكو پاشايه تيه كه ي ياخي كردبوو، مال و سامانه كه ي و سه ربازه كاني گومرايان كردبوو: ﴿يَقَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ ۖ وَاتُّبِتُ إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ ۖ أَن يَخْتَارُوا حَتَّىٰ يَبْخَسُوا عِيَالَهُمْ فِي يَوْمٍ هَٰؤُلَاءِ ۖ وَتَدْعَاهُمْ لِئَلَّا يَكْفُرُوا بِالْحَقِّ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَارُ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (واته: تايا من خاوه نمانه نيم، به رپوه يان ده به م * وَهَٰؤُلَاءِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي ۖ وَاتُّبِتُ إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ لِيُخَالِفُوا بِحُكْمِ رَبِّكَ فِي يَوْمٍ هَٰؤُلَاءِ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَارُ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (واته: ده تايا ناينن) نه م ده سه لاته به رفراوانه؟ نه مهش له نافامي قوويه وه بوو، كاتي شانازي كرد به شتيكه وه له دهره وه ي زاتي خوږه تي، شانازي نه كرد به وه سفه ستايش كراوه كان، وه نه به كرده وه چا كه كان.

(٥٢): ﴿أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ ۗ وَاللَّهُ يَخْتَارُ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (واته: ماناي نه وه يه خوا رووي رهش بكات- مه به ست له به بيري زي، مووساي كوري عيبران، كه ليمي خواي ميهره بان، به ريز له لاي خوا، واته: من عه زيزو به ده سه لام، نه ویش زه ليل و بي چاره وه هه ژاره، جا كامان چا كترين؟ ﴿وَلَا يَكَادُ يُبِينُ﴾ (واته: ناتواني به چاكي قسه بكات) نه وه ي له ناخيدايه دهر بريت، چونكه زماني پاراو نيه، نه مهش به هيچ جوړي به عيب ناژميردريت، نه گهر بتواني رووني بكاتوه نه وه ي له ناخيدايه، نه گهر چي قسه كردنیش له سه ري گران بيت.

(٥٣): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾ (واته: تايا بوچي مووسا ﷺ به م شيوه يه نيه، كه رازايته وه به ده سته ندي زيرو زيرو؟ ﴿أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ﴾ (واته: يان فريشته ي له گه لدا نه هاتروه) يارمه تي بدهن له سه ر بانگه وازه كه ي و پشتيواني ليكهن له سه ر قسه كاني!؟

(٥٤): ﴿فَاسْتَحَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ﴾ (واته: جا به م جوړه عه قلياني خروشانو

هه ليخه له تاندن، به وهى بوى دهرخستن له م گومانانه كه نه قه لوى ده كات نه برسيتى لاده بات، هيچ حه قيقه تيكيش له ژيريدا نيه، به لگه ش نيه نه له سر حه قو نه له سر پووچيش، لاي كه س بايه خو ره و اجى نيه مه گه ر له لاي نه وانه ي عه قيان لاوازه. جا چى به لگه يه ك ده يسه لمينى كه فيرعه ون له سر حه قه؟ له بهر نه وهى مولكى ميسر هى نه وه و دهر ياكاني به ژير كوشكه كانيدا دهر ون؟! وه چ به لگه يه ك هه يه له سر پووچى نه وهى موسا عليه السلام هيناويه تى؟ له بهر نه وهى شوينكه و تووى كه مه و زمانى قورسه و خوا نه يرازانده و ته وه به خشل و زير، به لام گه يشته داروده سته يه ك هيچ عه قل و ژيره كيان نيه، جا هه رچى بلئ شوينى ده كه ون له حه ق و ناحق ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَتْسِقِينَ﴾ (واته: به راستى نه وان گه ليكى له سنور دهر چوو بوون) جا به هوى گونا هو خراپه كاربان خوا فيرعه ونى كرده هاوړئ و هاوده ميان، هاوبه شدانان و خراپه ي له لايان جوان ده كرد.

(٥٥-٥٦): ﴿فَلَمَّا أَسَفُونَا﴾ (واته: تووره يان كردين به هوى كرده وه كانيانه وه، ﴿أَنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلْفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ بؤ نه وهى په ندوه ر گران په نديان ليوه ر بگرن، وه ناموژ گارى وه ر بگرن به بارودوخيان نه وانه ي ناموژ گارى وه رده گرن.

(٥٧-٦٥): ﴿وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ﴾ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوا يَا إِلَهُهُنَا حَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَجْعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونْ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصِدَّنْكُمْ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَبِالْأَيِّنِّ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾ إِنْ اللَّهُ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْرَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ إِلِيمٍ ﴿٦٥﴾

خوا عليه السلام ده فهرموى: ﴿وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا﴾ (كاتى عيساي كورې مهربه به نمونه هينرايه وه) ريگري كراهه په رستنى، وه په رستنى هينرايه ناستى په رستنى به كان ﴿إِذَا قَوْمُكَ﴾ (دهست به جئى گه له كهت) نه وانه ي به دروت داده نين ﴿مِنْهُ﴾ (واته: له بهر نه نم نمونه ي كه هينراوه ته وه) ﴿يَصِدُّونَ﴾ (واته: كرديانه گالته وه هه راله

دژايه تيت، وه پييان وابوو نهوان سهر كه وتون له بهلگه كانياندا، وه شپرزهبوون.
 ﴿ وَقَالُوا أَالِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ ﴾ (واته: نايابهرستراوه كاني تيمه باشتهر يان) عيسا،
 كاتى قدهغه كرا له بهندايه تي كردني هه موويان، وه بهشدار كرا له نيوانياندا به هه ربه
 له سهر نهو كه سهي ده يانپهرستيت، ههروه ها نم نايه تهش دابه زي، كه ده فهرموي:
 ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴾
 ﴿ ٩٨ ﴾ الأنبياء، (واته: بهراستي تيوه نهوانهش ده يه رستن جگه له خوا ده بنه سوتهمه ني
 دوزه خ تيوه ده چنه ناويه وه).

وه رووي بهلگه پر له ستمكاريه كانيان، نهوان وتيان: بيگومان جيگير بووه له لاي تيمه و
 له لاي تو نه ي موحه مه د ﷺ، عيسا ﷺ بهنده نزيكه كاني خوايه، نهوانه ي سهره نجامي
 چاكيان بو هيه، بوچي يه كسانت كرد له نيوان نهوو نهواندا له قدهغه كردني
 په رستي هه موويان؟ جا نه گهر بهلگه كه ت پوچ نه بووايه هه لئه ده وه شايه وه. وه بوچي
 وت: ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴾
 ﴿ ٩٨ ﴾ الأنبياء. نه مه قسه يه كه به بوچووني نهوان بته كانو عيساش ده گريته وه، نايان مه
 دژيه ك نيه؟ وه دژيه ك بووني بهلگه، بهلگه يه له سهر پوچي به تالي نهو بهلگه يه.
 نه مه نهو په ري دانپيدانانه ده ربه اري نه م گومانه يان كه دليان پي خوش بووه و مژده يان
 پيداوه، وه دژايه تيان پيكر دوه، سوپاس بو خوا نه و يش له لاواز ترين و پوچ ترين ي
 گومانه كانه، بيگومان يه كسان كردني خوا له نيوان قدهغه كردندا له بهندايه تي په رستي
 عيسا ﷺ نيوان قدهغه كردني په رستي بته كان، چونكه بهندايه تي حه قى خوا ﷺ،
 شايبه تي هيج كه س نيه له بهديهنراوه كان، نه فرشته نزيكه كان، نه پيغه مبه ران، نه
 جگه له وان له بهديهنراوان، نيتر چي گومانتيك هه يه له يه كسان كردني قدهغه كردن
 له په رستي عيسا ﷺ غه يري نهو؟

وه له فزلو به چاكداناني عيساو نزيك بووني له پهروه ردگاري نايته بهلگه له سهر
 جياوازي له نيوان نهوو نهواندا له م جيگايه دا، بهلكو نهوه ههروه كه نهويه كه خوا ﷺ
 فهروويه تي: ﴿ إِنَّ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ ﴾ (واته: عيسا هيج نيه جگه له بهنده يه ك
 كه بههره مان رشتووه به سه ري دا) به پيغه مبه رايه تي و حيكه ت و زانست و كرده وه
 ﴿ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ (واته: وه كردومانه به نموونه يه ك بو نه وه ي
 نيسرائيل) تواناو ده سه لاتي خواي پي بنا سنه وه له سهر بهديهناني به بي باوك.

به لام فرموده‌ی خوا ﴿٩٨﴾ **إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ** ﴿٩٨﴾ الأنبياء. وه لامدانه‌وهی له سى پرووه تیدایه:
 به که مینیان: که ده فرموی: ﴿٩٩﴾ **إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ يُبْغَوْنَ** (ما)
 ناوه بو غه بری عاقل، مه سیح و وینهی شهویش ناچنه نیویه وه.

دووه مینیان: دواندن له گه ل هاوبه شدانه رانه، شهوانه‌ی له شاری مه ککه وه دورووبه بری
 ده ژیان، وه شهوان بیان ده په رست به ک عیسا ﴿١٠٠﴾

سیه مینیان: خوا ﴿١٠١﴾ باش شه ده قه فرموویه تی: ﴿١٠١﴾ **إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِمَّا الْحُسْنَى أُولَئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ** ﴿١٠١﴾ الأنبياء، (واته: بیگومان شهوانه‌ی له لایه ن تیمه وه پیشتر
 بریار دراوه بو یان به خته وه بری چا که هینانه ریان شهوانه له دوزه خ دور ده خرینه وه)
 گومانی تیدانیه که عیساو جگه لهویش له پیغه مبه ران و پیاو چا کان له چوارچیوهی
 شه ده قه دان.

باشان خوا ﴿١٠٢﴾ فرموویه تی: ﴿١٠٢﴾ **وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ** ﴿١٠٢﴾ واته:
 (شه گه ر بمانویستایه) له بری نیوه فریشته مان داده نا به جینشیتان له زه ویدا، وه له زه ویدا
 ده بوون هه تا نیردراومان بو ده ناردن چه ندین فریشته له ره گزی خو یان، به لام نیوه
 شهی ناده میزاد له تواناناندا نیه فریشته بی بو نیوتان، جا له ره حمه تی خوا بو نیوه
 شهویه نیردراومان ناردووه بوتان له ره گزی خو تان، ده توانن شتیان لیوه ربگرن.

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِلسَّاعَةِ ﴿٦١﴾ وَاتِهِ: عيسا عليه السلام
 به كيكه له نيشانه كاني قيامت، جا نهو
 زاته ي به دهسه لاته له هينانه بووني له
 داينكيكي بئى باوك، به دهسه لاته له سر
 زيندوو كردنه وهى مردوو له گوږه كانيان،
 يان: عيسا عليه السلام له كو تايى دونيادا
 داده به زئى، وه دابه زينى ده بيته نيشانه به ك
 له نيشانه كاني قيامت ﴿٦٢﴾ فَلَا تَمْتَرُنَّ
 بِهَا ﴿٦٣﴾ وَاتِهِ: گوماتان نه بئى له هاتنى
 رږڙى دوايى، چونكه به گومان بوون
 تيابدا كوفره، ﴿٦٤﴾ وَأَتَّبِعُونَ ﴿٦٥﴾ (شوينى
 من بكهون) به جيبه جئى كردنى نه وهى
 فرمانم پيكر دوون، وه دوور كهوتنه وه
 له وهى قهده غم ليكر دوون ﴿٦٦﴾ هَذَا صِرْطٌ
 مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٧﴾ ده يگه يهنئى بؤلاى خواى گهوره.
 ﴿٦٨﴾ وَلَا يَصُدُّكُمْ الشَّيْطَانُ ﴿٦٩﴾ له وهى خوا فرمانى پيكر دوون، چونكه به راستى شه يتان
 ﴿٧٠﴾ لَكُمْ عَدُوٌّ ﴿٧١﴾ (دوژمنى تيو به) سووره له سر گومرا كردنتان، هم موو توانا كاني لهو
 بواره دا به كارد ينئى ﴿٧٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ ﴿٧٣﴾ (وه كاتئى عيسا عليه السلام به لگه روونه كاني
 هينان) كه به لگهن له سر راستى پيغه مبه را به تى و راستى نهو به يامه ي هيناو به تى، له
 زيندوو كردنه وهى مردوو، چا كردنه وهى كو بئرى زگماك و به له ك، وه ويته ي نهوانه اش
 له نايه ت و نيشانه كان، ﴿٧٤﴾ قَالَ ﴿٧٥﴾ به نه وه كاني نيسرا ئيلى و ت: ﴿٧٦﴾ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ ﴿٧٧﴾
 به پيغه مبه را به تى و زانست، به و جوړه ي كه پيوست بوون، فرموى: ﴿٧٨﴾ وَلَا يُبَيِّنُ لَكُمْ
 بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ ﴿٧٩﴾ وَاتِهِ: روونى بكه مه وه بو تان راستى وه لآمه كه ي، تا به
 هو يه وه نالوژيتان له تيو لا بچئى.
 جا عيسا عليه السلام هات وه ك ته واو كه رى شه ريعه تى موسا عليه السلام، وه برياره كاني تهورات،
 ههندي ناسانكارى هينا كه پيوست بوو ملكه چى بين، وه نه وهى بو يانى هيناوه
 وه ريگرن.

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِلسَّاعَةِ ﴿٦١﴾ وَاتِهِ: عيسا عليه السلام
 به كيكه له نيشانه كاني قيامت، جا نهو
 زاته ي به دهسه لاته له هينانه بووني له
 داينكيكي بئى باوك، به دهسه لاته له سر
 زيندوو كردنه وهى مردوو له گوږه كانيان،
 يان: عيسا عليه السلام له كو تايى دونيادا
 داده به زئى، وه دابه زينى ده بيته نيشانه به ك
 له نيشانه كاني قيامت ﴿٦٢﴾ فَلَا تَمْتَرُنَّ
 بِهَا ﴿٦٣﴾ وَاتِهِ: گوماتان نه بئى له هاتنى
 رږڙى دوايى، چونكه به گومان بوون
 تيابدا كوفره، ﴿٦٤﴾ وَأَتَّبِعُونَ ﴿٦٥﴾ (شوينى
 من بكهون) به جيبه جئى كردنى نه وهى
 فرمانم پيكر دوون، وه دوور كهوتنه وه
 له وهى قهده غم ليكر دوون ﴿٦٦﴾ هَذَا صِرْطٌ

مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٧﴾ ده يگه يهنئى بؤلاى خواى گهوره.

﴿٦٨﴾ وَلَا يَصُدُّكُمْ الشَّيْطَانُ ﴿٦٩﴾ له وهى خوا فرمانى پيكر دوون، چونكه به راستى شه يتان
 ﴿٧٠﴾ لَكُمْ عَدُوٌّ ﴿٧١﴾ (دوژمنى تيو به) سووره له سر گومرا كردنتان، هم موو توانا كاني لهو
 بواره دا به كارد ينئى ﴿٧٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ ﴿٧٣﴾ (وه كاتئى عيسا عليه السلام به لگه روونه كاني
 هينان) كه به لگهن له سر راستى پيغه مبه را به تى و راستى نهو به يامه ي هيناو به تى، له
 زيندوو كردنه وهى مردوو، چا كردنه وهى كو بئرى زگماك و به له ك، وه ويته ي نهوانه اش
 له نايه ت و نيشانه كان، ﴿٧٤﴾ قَالَ ﴿٧٥﴾ به نه وه كاني نيسرا ئيلى و ت: ﴿٧٦﴾ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ ﴿٧٧﴾
 به پيغه مبه را به تى و زانست، به و جوړه ي كه پيوست بوون، فرموى: ﴿٧٨﴾ وَلَا يُبَيِّنُ لَكُمْ
 بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ ﴿٧٩﴾ وَاتِهِ: روونى بكه مه وه بو تان راستى وه لآمه كه ي، تا به
 هو يه وه نالوژيتان له تيو لا بچئى.

جا عيسا عليه السلام هات وه ك ته واو كه رى شه ريعه تى موسا عليه السلام، وه برياره كاني تهورات،
 ههندي ناسانكارى هينا كه پيوست بوو ملكه چى بين، وه نه وهى بو يانى هيناوه
 وه ريگرن.

﴿فَأَقْصُوا اللَّهَ وَاطِيعُونَ﴾ واته: خوا بپرستن به تاكو و تنهاو بي هاوبه شدانان بوي، وه فرمانه كاني جيئه جي بكنه و دووربكه و نه وه له قدهغه كراوه كاني، وه بروام پي بينن و به راستم بزائن ﴿وَاطِيعُونَ﴾ (گوپرايه ليم بكنه).
 ﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ (واته: به راستي خوا پهروه ردگاري من و پهروه ردگاري تيوه يشه تنها نه و بپرستن هر نمه ريښگاي راسته) دانپيداناني تيدايه به يه كناه پرستي پهروه ردگاري، به وه ي خوا پهروه رده كه ري هممو و دروستكراوه كاني تي به جوړه ها نازو نيعمه تي ناشكراو نهيني، وه دانپيدانان به يه كناه پرستي به نديايه تيكردن به فرمانكردن به به نديايه تي خوي تاكو و تنهاو بي هاوبه ش، وه هه والدان به وه ي كه عيسا عليه السلام به نده يه كه له بنده كاني خوا، نه ك وه ك نه وه ي گاوره كان ده رباره ي ده لين: (نه و كورپ خويه يان يه كيكه له و سي خويه). وه هه والدان به وه ي نه مانه كه باسكراون ريښگاي راستن ده يگه به نيته لاي خواو به هه شته كي.

كاني عيسا عليه السلام به مه هات بو نويان ﴿فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ﴾ واته: (كومه له كان جياوازبون له نيوان خو ياندا) كزيرونه وه له سر به درودانان ﴿مِنْ بَيْنِهِمْ﴾ هر يه كه وه رباره ي عيسا عليه السلام قسه يه كي پو و چي ده كرد، وه په تكردنه وه ي نه و په يامه ي هيناويه تي، جگه له وه ي خوا ري نمايي كرده له برواداران نه وانه ي شايه تيان بو داوه به پيغه مبه رايه تي، وه هممو و نه وه ي هيناويه تي به راستيان داناهو و توويانه: به راستي نه و به نده و پيغه مبه ري خويه، ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ﴾ واته: ناي چنده سه خته په ژاره و خه مي سته مكاران، ناي چهند زهره رمندن له و روژه دا!!!

(٦٦-٧٣): ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ ٦٦
 الْأَخِلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ٦٧ يَبْعَادُ لَا خَوْفَ عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ
 وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ٦٨ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ٦٩ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ
 أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ٧٠ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا نَشْتَهِيهِ
 الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ٧١ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا
 كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ٧٢ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ٧٣﴾

خوا ٦٦: ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ﴾ به درودانه ران چاوه رواني چي ده كنه، وه به ته ماي چين؟ ﴿إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ واته: جا نه گه ر روژي دوايي هات پرسيار ناكري ده رباره ي حالي نه و كه سه ي به دروي ده زاني، وه

گالتهی کردوه به وهی که هیناویه تی.

بِیْگُومَانٍ ﴿۱﴾ اَلْاٰخِلَآءُ یَوْمَیْذٍ ﴿۲﴾ واته: (دوست و خوشه ویستان له) رُوژی دوایدا، نهوانی به کتریان خوشده وی له سر بیروایی و به درودانان و سرپیچی کردنی خوا ﴿۳﴾ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ﴿۴﴾ (واته: هندیکیان دوزمنی هندیکی دیکه ن) چونکه دوستایه تی و خوشه ویستان له دنیا دا بوجگه له خوا بووه، بویه له رُوژی قیامه تدا هه لگه پراوه ته وه به دوزمنایه تی ﴿۵﴾ اِلَّا الْمُنَافِقِیْنَ ﴿۶﴾ (جگه له خو پاریزان) له هاوبه شدانان و سرپیچی کردن، چونکه خوشه ویستی نهوان به رده وام ده بی، به به رده وام بوونی خوشه ویستی له و پیناوه دا. پاشان باسی پاداشتی خو پاریزانی کردوه، خوا ﴿۷﴾ له رُوژی دوایدا بانگیان ده کات به وهی دلیان خوش ده بی، هه موو به لاو ناخوشیه کیان له سر لاده باو پینان ده فهرموی: ﴿۸﴾ یَعْبَادِ لَا حَوفٌ عَلَیْکُمْ الْیَوْمَ وَلَا اَنْتُمْ تَحْزَنُوْنَ ﴿۹﴾ واته: هیچ ترسیک دوو چارتان نایته وه له و کاروبارانیهی رووبه رووتان ده بیته وه، وه هیچ خه م و په ژاره به ک تووشتان نابی له وهی که روویداوه، جانه گه ر ناره حه تی نه ماو له هه موو روویه که وه ره تکرایه وه، نه وه خوشیستراو و داواکراو ده چه سپی ﴿۱۰﴾ اَلَّذِیْنَ اٰمَنُوْا بِاٰیٰتِنَا وَکَانُوْا مُسْلِمِیْنَ ﴿۱۱﴾ واته: وه سفیان بروابوونه به نایه ت و نیشانه کانی خوا، نهویش بؤ نه وهی به راستدانان به گشتی بگریته وه، وه به وهی به راستدانان ته واو نابی تنها به وه نه بی، له زانست به مانا کانی و کرده وه به ناوه رؤ که کانی ﴿۱۲﴾ وَکَانُوْا مُسْلِمِیْنَ ﴿۱۳﴾ ملکه چن بؤ خوا له هه موو کاته کانیاندا، جا کویان کردوته وه له نیوان گه ردن که چی به کرده وهی ناشکراو نه بی. (پینان ده گوتری) ﴿۱۴﴾ اَدْخُلُوْا الْجَنَّةَ ﴿۱۵﴾ که مالی هه میشه یه ﴿۱۶﴾ اَنْتُمْ وَاَزْوَاجُکُمْ ﴿۱۷﴾ نه و که سهی کرده وهی وه کوئیویه، له گشت هاوری و هاوده میکتان، له خیزان و مندالو دوست و غهیری وانیش.

﴿۱۸﴾ تُحِبُّوْنَ ﴿۱۹﴾ واته: ریزده گیرین و دلخوش ده کرین، وه فهزل و چاکمی پهروه ردگار تان بؤ دی، له خیره دلخوشی و هه موو له ززه ته کان، که زمان ناتوانی دریان بیرئ له وه سفکردندا، ﴿۲۰﴾ یَطَافُ عَلَیْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَاَكْوَابٍ ﴿۲۱﴾ واته: خزمه تکاره کانیان به ده وریناندا ده سورپته وه له و مندالانهی که هه میشه زیندوون به خواردنه کانیان، به چاکترینی قاپ و قاچاخ و رازاوه ترینیان، نهویش بریتیه له سینی ئالتون، وه خواردنه وه کانیان به چاکترینی قاپ و قاچاخه کانه، که بریتیه له و په رداخانهی که هیچ گریه کی تیدانیه، له پاکترین و پالفته ترینی په رداخه کان و له زیوه، پاکتره له پاکی

شوشه ﴿ وَفِيهَا ﴾ واته: له بههشتدا، ﴿ مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ ﴾
(واته: نه وهى دل چه زى ليكات، وه چاو له زهت له بينى بكات)، نه مه ده بر پرينكى
كو كه ره وهيه، باس ده كات له هه موو نازونيعمهت و خوشى و بيليله چاو و خوشى دل،
جا هه رشتى نفس ناره زوى بكات له خواردن و خواردنه وه كان و جل و بهرگ و جيماع،
وه له زه تى چاوه كان له ديمه نه جوانه كان و دارودره خته چرو پره كان، وه نازونيعمهت و
كوشك و ته لاره رازاوه كان، بيگومان نه مانه له ويذا ده سته بهر ده بن، ناماده كراوه بو
خه لكه كهى، له سهر ته واوترين شيوه و چاكترينيان، هه روه ك خوا ﴿ فَرْمُوهُ تى ﴾
﴿ لَمْ فِيهَا فَكَّهُهٗ وَهُمْ مَا يَدْعُونَ ﴿٥٧﴾ ﴾ يس، (واته: له و بههشتدا بويان ناماده به
ميوه هات و هه رچى داوا بكه ن) ﴿ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴾ نه مه ته واوى نيعه ته كانى
خه لكانى بهه شته، نه ويش مانه وهى هه ميشه يانه تيايدا، كه بهرده وامى نازونيعمه ته كان و
زياد بوونيان له خو ده گرى و ليسان ناچرى، ﴿ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ ﴾ كه وه سفكراوه به
ته واوترينى وه سفه كان، نه ويش ﴿ الَّتِي أُوْرِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾ واته: خوا ﴿
كردوويه تيه ميرات بو ئيوه به هوى كرده وه كانتان، وه به فه زلى خوئى كردوويه تى
به پاداشتيان، وه نه وهى ديناوه تيدا له به زه يى خوئى كه ديناوه، ﴿ لَكُمْ فِيهَا فَكَّهُهٗ
كثيرة ﴾ (واته: بو ئيوه هه به تيايدا ميوه هاتى زور) وه ك له ده قيكى ديكه دا هاتوه:
﴿ فِيهَا مِنْ كُلِّ فَكَّهُهٗ زَوْجَانِ ﴿٥٨﴾ ﴾ الرحمن، (واته: هه به له ناويدا له هه ميوه به ك دوو
جوت)، ﴿ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴾ له وهى هه ليانده بژيرن له و ميوه به له زه تانه و ده يانخون. كاتى
باسى نازونيعمه تى بهه شتى كرد، به دوايدا باسى سزاي دوزه خى كرده و فرمووى:

(۷۴-۷۸): ﴿إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿۷۴﴾ لَا يَفْتَرُ عَنْهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿۷۵﴾ وَمَا ظَلَمْتَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿۷۶﴾ وَنَادَوْا بِمَلِكِكَ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِيدُونَ ﴿۷۷﴾ لَقَدْ جَحَنَّاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنْ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَرِهُونَ ﴿۷۸﴾﴾

﴿إِنَّ الْمُجْرِمِينَ﴾ (به راستی تاوانباران) نه وانهی تاوانیان کردوه به هوی کوفرو به درودانانیان، ﴿فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ﴾ واته: تیایدا نقووم بوون، سزا دهوریانی داوه له هه موو لایه کهوه، ﴿خَالِدُونَ﴾ تیایدا، هه رگیز لیی ده رنا کرین.

وه ﴿لَا يَفْتَرُ عَنْهُمْ﴾ واته: سزایان له سهه سووک نا کرئی بو ساتیکیش بیټ، ﴿وَهُمْ

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿۷۴﴾ لَا يَفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿۷۵﴾ وَمَا ظَلَمْتَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿۷۶﴾ وَنَادَوْا بِمَلِكِكَ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِيدُونَ ﴿۷۷﴾ لَقَدْ جَحَنَّاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنْ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَرِهُونَ ﴿۷۸﴾

فِيهِ مُبْلِسُونَ﴾ واته: بیټو میدن له هه موو خیبری، ئومیدی خویشیان نیه، وه کاتی داوا له پهروه رد گاریان ده که نو ده لین: ﴿رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿۱۰۷﴾﴾ قَالَ أَخْسُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُون ﴿۱۰۸﴾﴾ المؤمنون، (واته: ئهی پهروه رد گارمان! له م دوزه خه ده رمان بیټه جا نه گه ر جار یکی تر گه راینه وه نه وه به راستی ئیټه سته مکارین * وه خوا ده فهرموی: به ریسوایی بمیننه وه له دوزه خدا هیچ قسه یه کم له گه لدا مه که ن) ئه م سزا مه زنه به هوی نه وه وه یه که پیشیان خستبوو، وه سته میان له نه فسی خویمان کردبوو، خوا ﴿سته میان لینا کات و سزایان نادات به بی گونا هو تاوان.

﴿وَنَادَوْا﴾ (هاوار ده که ن) وه نه وان له ناو ناگردان، به لکو حه وانه وه یه ک به ده ست بینن ﴿بِمَلِكِكَ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ﴾ واته: (با پهروه رد گارت) بمانمریټیت، تا رز گارمان بیټ، به راستی ئیټه له خه م په ژاره یه کی سهخت و سزایه کی قورسداین، نه نارامان هه یه تیایدا وه نه تاقه تمان ماوه، ﴿قَالَ﴾ مالکی دوزه خ بیټان ده لی - کاتی داویان کرد داوا له خوا بکات کو تاییان پی بهیټی: ﴿إِنَّكُمْ مَكِيدُونَ﴾ واته: تیایدا ده میننه وه وه ده رنا چن لیی، نه وه ی ویستیان به ده ستیان نه هیټا، به لکو وه لامی دانه وه به پیچه وانهی

مه به سته کانیان، وه خه مو په ژاره ی بو زیاد کردن، پاشان سه رزه نشتی کردن به وه ی کردوو یانه، جا فمر مووی: ﴿لَقَدْ جِئْتَكُمْ بِالْحَقِّ﴾ (واته: به راستی تاینی حه قمان بو هینا ون) که پیویست بوو له سه رتان شوینی بکه ون، نه گه ر شوینی بکه و تابه ن، نه وه رزگارو به خته وه ر ده بوون، ﴿وَلَكِنْ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَرِهُونَ﴾ (واته: به لام زور به تان راستیتان پی ناخوشه) نا له به ر نه وه به دبه خت بوون به جو ری که جار یکی تر دوای نه وه به خته وه ری ناینن.

(۷۹-۸۰): ﴿أَمْ أَمْرًا فَاِنَّا مُرْمُونَ ﴿۷۹﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿۸۰﴾﴾

خوا ﴿۷۹﴾ ده فمر مووی: ﴿أَمْ أَمْرًا﴾ (واته: به درودانه ران به حه ق و که لله ره قان پیلانیا ن دانا ﴿أَمْرًا﴾ (واته: قیلان کرد به قیل کردن، وه قیل و پیلانیا ن دانا بو حه ق، وه بو نه وه که سه شسی هینا و به تی، بو نه وه ی به تالی بکه نه وه، به وه ی پو وچ و به تالیان رازنده وه و جوانیا ن کرد ﴿فَاِنَّا مُرْمُونَ﴾ (واته: بریار یکی پته و دده هین، پیلانیا ن بو داده نین له سه رو ی پیلانیه کانی نه وانه وه، وه به ره رچی بداته وه و پو وچی بکاته وه، نه ویش نه وه به که خوا داینا وه له و هو کارو به لگانه بو چه سپاندنی حه ق و به تال کردنه وه ی پو وچ، هه رو ه ک فمر مو و به تی: ﴿بَلَىٰ نَقَذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ ﴿۷۸﴾﴾ (واته: به لکو حه ق دده هین به سه ر به تال و ناحه قدا به هو به وه به تال تیک ده شکئی)، ﴿أَمْ يَحْسَبُونَ﴾ (ناخو واه زانن) به نه فامی و سته مکر دیا نه وه، ﴿أَنَا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ﴾ (واته: (ئیمه نهینیا ن نایستین) که به زمان ده ریا ن نه بریو وه، به لکو به نهینیی ما وه ته وه له نا و دلیان، ﴿وَنَجْوَاهُمْ﴾ (واته: نه و قسانه ی به شارا وه یی چه ی پی ده که ن، نا له به ر نه وه سه ریچیا ن پیشخست، وه گو مانیا ن و ابو و توله یا ن لینا کریته وه و سزا نادرین له سه ر نه وه ی شاردوو یانه ته وه.

خوا وه لامی دانه وه به وه ی که فمر مووی: ﴿بَلَىٰ﴾ (واته: ئیمه نهینیی و چه کانیان ده زانین، ﴿وَرُسُلْنَا﴾ فریشته به ریزه کان ﴿لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ﴾ هه رچی که کردوو یانه، وه هه مو و نه وانه ده پاریزی تا ده گه رینه وه بو رژی دوای، ئنجا ده بینن نه وه ی کردوو یانه ناماده یه، وه خوا سته م له هیچ که س ناکات.

(۸۱-۸۳): ﴿قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَالَمِينَ ﴿۸۱﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۸۲﴾ فَذَرَهُمْ مَخُوضًا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿۸۳﴾﴾

﴿ قُلْ ﴾ ئه ي پيغه مبهري به خشنده بلي به وانهي منداليان بو خوا داناوه، ئه و زاته تاكو تنه اي بينيازه، نه هاوه لو نه مندالي بو خو ي دانه ناوه، وه هر گيز هيچ كس هاوشيوه و هاوتاي ئه و نيه، ﴿ اِنْ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ وَلَدٌ فَاَنَّا اَوْلُ الْعٰلَمِيْنَ ﴾ (واته: ئه گهر پهروه ردگار كوري بيوايه ئه وه من يه كه م كهس بووم ده مپه رست)، ئه و منداله، چونكه به شيكه له باوكي، وه من يه كه مين كه سم ده بووم ملكه چي ئه و كارانه ده بووم كه خوشه ويسته له لاي خوا، به لام من يه كه مين نكوليكارم له وه ي كه ده لين خوا مندالي هه يه، وه به توندي ره تي ده كه مه وه، به و جوړه به تالي و پو و چي ده ر كه وت.

جا ئه مه به لگه هينا نه وه يه كي مه زنه، ده رباره ي كه سي دوخي پيغه مبه ران بزاني، وه بينگومان ئه گهر بزاني كه ئه وان ته واوتريني خه لكن، هه موو خيرو چا كه يه ك ئه وان يه كه مين كه سن ده ستيشخه ري تيا بكه ن و ته واو كه ري بن، وه هه موو شه رو خراپه يه ك ئه وان يه كه مين كه سن وازي ليه ينن و نكولي بكه ن و لبي دوور بن، جا ئه گهر له سر ئه مه خوا مندالي بيوايه، ئه وه موحه مبه دي كوري عه بدولا چا كتريني پيغه مبه ران، يه كه مين كه س ده بوو بيه رستي، هاوبه شدانه ران له وه دا پيشي نه ده كه وتن.

وه ده گونجي ماناي ئه م ده قه: ئه گهر خوا مندالي بووايه ئه وه من يه كه مين په رستراو ده بووم بو خوا، له به ندايه تي و په رستم بو خوا، ئه وه ي ئه و جيگيري كردي بي دانم پيدا ده ناو ده مچه سپاند، وه ئه وه ي ئه و ره تي كرديته وه ره تم ده كرده وه، ئه مه ش له په رستي گوفتاري و بيرو برواييه، له مه شدا ئه وه پيوست ده كات ئه گهر ئه مه راست بووايه ئه وه يه كه م كه س جيگيرم ده كردو دانم پيدا ده نا، به م شيوه يه به تالي و پو و چي و خراپي عه قل و نه قلي هاوبه شدانه ران ده ر كه وت، ﴿ سُبْحٰنَ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴾ له هاوبه ش و پشتيوان و يارمه تيده رو مندال و جگه له وانه ش، له و قسه نار يكانه ي هاوبه شدانه ران ده يده نه پال خوا.

﴿ فَذَرَهُمْ مَحْضُوْبًا وَيَلْعَبُوْا ﴾ (واته: (جا ليسان گه ري) با سر گه رمي پو و چ و به تال بن و گالته به شتي ئه ستم بكه ن، بينگومان زانسته كه يان زيان به خش و بي سووده، ئه و يش روچوون و ليكولينه وه يه له و زانسته يه كه دژايه تي حه ق ي پيده كهن، وه ئه وه يه شي پيغه مبه ران هينا ويانه، وه كرده وه كانيان گالته و گه پ و گيليه، نه فس و ده روون پاك ناكاته وه، زانست و زانياري به ره م ناهيني، ئا له به ر ئه مه يه هه ره شه ي ليكر دوون به وه ي له پيشيانه له روژي دوايي، جا فه رمويه تي: ﴿ حَقِّ يَلْقَآءُ يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُوْنَ ﴾ له

داهاتوودا ده زانن چيان چنيوه ته وه، وه چيان به ده سته يئاوه، له به دبه ختي به رده وامو سزاي نه پراوه.

(۸۴-۸۹): ﴿ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلَ لَهُ يَرْبِّ إِنَّا هَنُودٌ لَا نُؤْمِنُ ﴿٨٨﴾ فَأَصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلِّمْ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ ۞

خوا هه وال ده دات كه بيگومان شه به تاكو و تنها په رستراوه له ناسمانه كانو زهويدا، خه لكی ناسمانه كان هه موويان، پروادارانيش له خه لكی سر زهوي ده په رستنو به مه زنی داده نين و ملكه چي گه وره يي ده بن و هه ژارن به رانبر به ته واوي شه، ﴿ تَسْجُدْ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ﴾ ﴿٤٤﴾ (الاسراء: واته: ستايشي خوا ده كه ن هه ر حهوت ناسمانه كانو زهوي و هه ر چي له ناويدايه، وه هيچ شتيك نيه كه به سوپاسي شه و ستايشي نه كات)، ﴿ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا ﴾ ﴿١٥﴾ (الرعد: واته: سوژده بو خوا ده بات هه ر چي له ناسمانه كانو زهويدايه يانه وي يان نه يانه وي)، شه زاته په رستراوه كه به دبه يئراوه كان به گشتي گوپرايه لي شهون پيان خوش بيت يان نا، شه مش وه ك شه نايه ته يه: ﴿ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ ۞ ﴾، واته: ﴿ وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ ﴾ ﴿٣﴾ (الأنعام، واته: په رستراوي تي و خوشه ويستي تيايندا، به لام شه له سه رووي عه ر شه وه يه، جيايه له دروستكراوه كاني، تاكو و نه نهايه به گه وره يي.

﴿ وَهُوَ الْحَكِيمُ ﴾ (شه زاته كاردرسته) شه وي دروستي كرده پره له كاردروستي و دانايي، شه وشي برياري له سر داوه و ديناوه پره له ورديني، هيچ شتيكي دروست نه كرده مه گه ر به هوي حيكه تي كه وه، وه هيچ شتيكي دانه ناوه مه گه ر به هوي حيكه تي كه وه، وه برياري قه ده ري و شه رعي و پاداشتي گشتگيرن له سر حيكه ت، ﴿ الْعَلِيمُ ﴾ زانايه به هه موو شتيك، به نه يني و شاراوه، تو زقاله زه ربه كي لي گوم نايي له جيهاني سه روو خواره وه، وه نه بچو و كتر له شه وو نه گه وره تريش.

﴿ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ﴾ (تبارك): به ماناي به رزي و مه زني، زوري خيرو چا كه كاني و فراواني سيفاته كاني و مه زني ده سه لاتي، نا له به شه مه باسي

فراوانی مولکی کرده له ئاسمانه کانو زهوی و ئهوه یشی له نیوانیاندایه، وه فراوانی زانستی، بیگومان ئهه زاته زانییه به همسو شتیك، تهنانت ئهه زاته زانییه به گشت نهینه کان که هیچ یه کیک له دروستکراوه کان پهی پئی نابات، نه پیغمهبری نیردراو، نه فریشتهی نریک، له بهر ئهه یه فهرموویه تی: ﴿وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ﴾ (واته: زانینی هانتی رۆژی دواپی تهناله لای ئههه) (ظرف) ی پیشخستوه، بۆ ئهوهی بهستنه وه له خو بگریت، واته: کهس نازانی کهی رۆژی دواپی دیت جگه له خوا.

وه له تهواوی مولکو فراوانی، ئهه زاته خاوه نی دنیاو دوارپۆژه، له بهر ئهه یه فهرموویه تی: ﴿وَالَّذِي تَرْجَعُونَ﴾ (واته: ههه بۆ لای ئهه ده گه ریئنه وه) له دوارپۆژدا، بریار له نیوانتاندا ده دات به بریاری دادپهروه رانهی.

وه له تهواوی مولکی ئهه یه که بیگومان هیچ یه کیک له دروستکراوه کانی هیچیان به دهست نیه له کاروباره کان، هیچ کهس ناتوانی پیش بکهویت بۆ تکا کردن تهنه به مۆله تی خوا نه بی.

﴿وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ﴾ (واته: ههه یه که له وانیهی هاواریان لیده کری جگه له خوا له پیغمه بهران و فریشته کانو جگه له وانیش، تکیان به دهست نیه، وه تکاو شه فاعهت ناکه تهنه به مۆله تی خوا نه بی، وه تکا ناکه تهنه به مۆله تی خوا نه بی که سه نه بی که خوا پئی رازییه، له بهر ئهه یه فهرموویه تی: ﴿إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ﴾ (واته: به زمانی شایه تی دابی، به دلی دانپیدا نابی، زانیی به وهی شایه تی پیداره، وه به مه رج گیراره شایه تیه کهی به حق بی، ئهه ویش شایه تی دانه به تاکو تهنه یی خوا، وه بۆ پیغمه به ره کانی به نیردراویتی و پیغمه به رایه تی و راستی ئهه په یامه ی هیناویانه، له بنه ما کانی ئاین و لقو پۆکانی و حقیقهت و شه ریعه ته کانی، ئا ئهه وانه تکیای تکا کاران سوودیان پیده گه یه نی، ئهه وانه رزگار بوون له سزای خوا، پاداشتی ئهه ویان به دهست هینا وه.

پاشان خوا ﴿وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ﴾ (واته: ئهه گه ر پرسیار له هاوبهش دانه ران بکهیت ده رباره ی یه کتا په رستی پهروه رد گاریتی، وه کی به دیهینه ره، دانی پیدا ده نین که بیگومان خوی تاکو بی هاوبهش. ﴿فَأَن يُّؤْفَكُونَ﴾ (واته: چۆن لاده درین له به ندایه تی خواو دلسوژبون بۆی به تاکو تهنه یی؟ جا دانپیدانیان به یه کتا په رستی پهروه رد گاریتی، په یوه ست ناچاریان ده کات به دانپیدانان به یه کتا په رستی

به رستراويتی، شهوش له گه ورترين به لگه كانه له سه ر پو وچی هاوبهش دانان.

﴿ وَقِيلَ لَهُ يَكْرَبُ إِنَّ هَتَوْلَاءَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴾ (۷۴) ته مه (عطف) كراوه له سه ر نايه ته تی: ﴿ وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ ﴾ (۷۵) واته: خوا زانباری هه يه به قسه ی شه، واته: پیغه مبه ر ﴿ سَكَا لَا ي لای پهروه دگاری كرد ده رباره ی به درودانانی گه له كه ی، خه مبار بووه له سه ر شه، حه سه رته خواردوه به هوی برپوا نه هیتانیان، خوا زانابه به م حاله، به توانا يه له سه ر سزادانیان.

به لام خوی بهرز له سه ر خو یه مؤلته به بهنده كان ده دات به لكو داوای لیخوشبوون بكن و بگه رینه وه، له بهر شه مه يه فه رموويه تی: ﴿ فَأَصْفَحَ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلِّمْ ﴾ (۷۶) واته: وازیان لی بینه و چاوپوشیان لی بکه له وه ی نازارت ده دن به قسه كردن و به رهفتار، وه لییان ببوره، وه لامیان مه دهروه ته نها به سلوا نه ییت، كه كهسانی خاوه ن ژیری و بهرچا و روونی وه لامی نه فامانی پیده نه وه، وه ك خوا ده رباره ی بهنده چا كه كانی فه رموويه تی: ﴿ وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ ﴾ (۷۷) الفرقان، (واته: وه شه گه ر نه فامان بیاندوینن) واته: دواندنیكه به بی نه فامیان ﴿ قَالُوا سَلِّمْ ﴾ (۷۸) (وته يه ك ده لین گونا ه نه ییت).

پیغه مبه ر ﴿ فه رمانی پهروه دگاری جیه جی كرد، وه له لایه ن گه له كه ی و جگه له وانیش تووشی نازارو ناره حته تی بوو، له به رانه ردا لیبوره وه له سه ر خو بوو له گه لیان و چاوپوشی لیكردن، هیچی له گه لدا نه كردن جگه له چا كه و دواندنی جوان، دروود و سه لام له سه ر شه پیغه مبه ر ه ی خوا تایه ته تی كرد به رهوشتی مه زن، كه به هویه وه فهزل و چا كه ی درا به سه ر هه موو شه وان ه ی له نیو ناسمانه كان و زه ویدایه، وه بهرز كرایه وه به سه ر بهرزترینی شه ستیره كاندا.

وه كه ده فه رموی: ﴿ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴾ (۷۹) (واته: له مه و دوا ده زانن) ده ره نجامی گونا ه و تاوانه كانیان.

ته فسیری سووره تی (الزخرف) ته واو بوو

ته فسيري سوورته تي (الدخان)

مه كنيه (۵۹) نايه ته

به ناوي خوي به به زه يي به خشنده

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 حَمِّ ۝ وَالْكِتٰبِ الْمُبِیْنِ ۝ اِنَّا اَنْزَلْنٰهُ فِی لَیْلَةِ مُبَرَكَةٍ ۝
 اِنَّا كُنَّا مُنذِرِیْنَ ۝ فِیْهَا یُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَكِیْمٍ ۝ اَمْرًا
 مِنْ عِنْدِنَا اِنَّا كُنَّا مُرْسِلِیْنَ ۝ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ اِنَّهُ هُوَ
 السَّمِیْعُ الْعَلِیْمُ ۝ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَیْنَهُمَا
 اِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِیْنَ ۝ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ یُحِیُّ وَیُمِیْتُ رَبُّكُمْ
 وَرَبُّ عَرْشِ الْعَرْشِ الْعَلِیْمِ ۝ بَلْ هُمْ فِی شَكٍّ یَلْعَبُوْنَ ۝
 فَارْتَقِبْ یَوْمَ تَأْتِ السَّمَاةُ بِدُخَانٍ مُّبِیْنٍ ۝ یَغْشٰی النَّاسَ
 هٰذَا عَذَابٌ اَلِیْمٌ ۝ رَبَّنَا اَكْفِ عَنَّا الْعَذَابَ اِنَّا مُؤْمِنُوْنَ
 ۝ اَنْ لَّهُمُ الذِّكْرٰی وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُوْلٌ مُّبِیْنٌ ۝ اِنَّا كَاشِفُوْنَ
 الْعَذَابَ قَلِیْلًا اِنْ كُنْتُمْ عَلٰی دَعْوٰی الْكٰفِرِیْنَ اِنَّا مُنْقِمُوْنَ ۝
 ۝ وَلَقَدْ فَتَنَّا لَهُمْ قَوْمًا مِّنْ قَوْمِ عَادٍ وَجَاءَهُمْ رَسُوْلٌ كَرِیْمٌ
 ۝ اَنْ اَدْعُوْا اِلَیَّ عِبَادًا اِنَّهٗ اِنِّیْ لَكُنُّرٌ رَّسُوْلٌ اَمِیْنٌ ۝

(۱-۱۶): ﴿ ۱ ﴾ حَمِّ ۝ وَالْكِتَابِ الْمُبِیْنِ ﴿ ۲ ﴾ اِنَّا اَنْزَلْنٰهُ فِی لَیْلَةِ مُبَرَكَةٍ اِنَّا كُنَّا مُنذِرِیْنَ ﴿ ۳ ﴾ فِیْهَا یُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَكِیْمٍ ﴿ ۴ ﴾ اَمْرًا مِنْ عِنْدِنَا اِنَّا كُنَّا مُرْسِلِیْنَ ﴿ ۵ ﴾ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ اِنَّهُ هُوَ السَّمِیْعُ الْعَلِیْمُ ﴿ ۶ ﴾ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَیْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِیْنَ ﴿ ۷ ﴾ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ یُحِیُّ وَیُمِیْتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ عَرْشِ الْعَرْشِ الْعَلِیْمِ ﴿ ۸ ﴾ بَلْ هُمْ فِی شَكٍّ یَلْعَبُوْنَ ﴿ ۹ ﴾ فَارْتَقِبْ یَوْمَ تَأْتِ

السَّمَاةُ بِدُخَانٍ مُّبِیْنٍ ﴿ ۱۰ ﴾ یَغْشٰی النَّاسَ هٰذَا عَذَابٌ اَلِیْمٌ ﴿ ۱۱ ﴾ رَبَّنَا اَكْفِ عَنَّا الْعَذَابَ اِنَّا مُؤْمِنُوْنَ ﴿ ۱۲ ﴾ اَنْ لَّهُمُ الذِّكْرٰی وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُوْلٌ مُّبِیْنٌ ﴿ ۱۳ ﴾ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوْا مُعٰوِذٌ مُّجْتَوٍ ﴿ ۱۴ ﴾ اِنَّا كَاشِفُوْنَ الْعَذَابَ قَلِیْلًا اِنْ كُنْتُمْ عَلٰی دَعْوٰی الْكٰفِرِیْنَ اِنَّا مُنْقِمُوْنَ ﴿ ۱۵ ﴾ ﴿ ۱ ﴾ حَمِّ ۝ وَالْكِتَابِ الْمُبِیْنِ ﴿ ۲ ﴾ اِنَّا اَنْزَلْنٰهُ فِی لَیْلَةِ مُبَرَكَةٍ

له سر قورثان، خوا سویندی به کتیب خواردوو که روونکه ره وه به، بو هه موو نه وانسه که پیوستن روون بکرینه وه، نهو زاته (الله) دایه زاندوو: ﴿ لَیْلَةِ مُبَرَكَةٍ ﴾ واته: شه ویکی پر له خیرو به ره که ت نهویش (لیله القدره) که چاکتره له هه زار مانگ، جا چاکترین فهر میشتی دابه زاندوو له چاکترینی شه وو روژه کانداه، له سر چاکترینی ناده میزاده، به زمانی عه ره بی به ریژ بو شه وهی گه لیکه پی بیترسینی که تقووم بوون له نه فامیداو به دبه خسی زال بووه به سه ریانداه، تا رووناک بینه وه به نوری شه وو شتی له ریتمایی شه وه ریگرنو به شوین پیدا برژون، جا خیری دونیا بیان بو ده سه بهر ده پی له گه ل خیری دوا روژدا، تا له سر نه مه یه فهرموو به تسی: ﴿ اِنَّا كُنَّا مُنذِرِیْنَ ﴾ ﴿ ۳ ﴾ فِیْهَا ﴿ ۴ ﴾ واته: لهو شه وه پیروژه دا که قورثانی تیدا دابه زیوه، ﴿ یُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَكِیْمٍ ﴾ واته: (هه موو

كاروباريكي به جيئي) له يه ك جياډه كړيټه وه، وه هم موو برپاريكي قهدهري و شهري ده نوسري كه خوا برپاري پيداوه.

جا هم نووسين و جيا كړنه وه كه له شوي (ليلة القدر) دايه يه كيكه له و كتيانه ي كه ده نوسري و جياډه كړيټه وه، له گه كتيبي يه كه مدا وه كو يه كه، كه خوا كه قهدهري هم موو به ديهيټراوه كاني پي نووسيوه، وه چاره نووس و رزق و رږزي و كرده وه و بارو دوڅه كانيان.

پاشان خوا چندين فرشته ي داناهه كه هر چي به سر به نده دا بيت ده نووسن، له كاتيكدانو له ناو سكي دايكيديه، پاشان دواي هاتنه دونيان فرمانيان پيډه كات به نووسين، له فرشته به رپزه كان كه كرده وه كاني ده نووسن و پاريز گاري ليده كهن، پاشان خوا له شوي (ليلة القدر) دا نندازه ي ده كات شوه ي له ساله كه دايه، وه هم موو نه مانه له تهاوي زانستي و تهاوي كاردروستي و وورديني پاريز گاري كړدي، وه گرنگيداني به به ديهيټراوه كاني.

﴿أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا﴾ هم فرمانه كاردروسته فرماني كه له لايه نيمه وه ده رچوه ﴿إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ﴾ (به راستي نيمه نيره ي) پيغه مبه رانين و دابه زينهري كتيبه كاني، وه نيردراو يش په يام و فرماني نيره ده گه يه ني و هه وال ده دات به قه زاو قهدهره كاني، ﴿رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ﴾ واته: به راستي ناردني پيغه مبه ران و دابه زاندي كتيبه كان، كه چا كترينيان قورثانه ميره بانيه كه له لايه ن پوره رد گاري بنده كان بو بنده كاني، جا هيچ په حمه تيكي خوا گه وره تر نيه له رينمائي كرنديان به كتيبه كان و نيراوان، وه هر خيرو چا كه يه ك له دونيادا به ده ست بينن، شوه بيگومان له بهر شوه و شوه هو كاري تي، ﴿إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ هم موو ده نكه كان ده بيستي، وه ده زاني به هم موو كاروباره ناشكراو نه نيه كان، وه بيگومان خوا زانيويه تي گرنگي بنده كان به پيغه مبه ران و كتيبه كانيان، بويه به و هويه وه په حمي پي كرددون و منه تي خوي كرده به سر ياندا، جا ستايش و منه ت و چا كه هر بو خوايه.

﴿رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا﴾ واته: به ديهيټهري هم موو شتيك و به رپوه به رپي، وه هه لسورپينهري هم موو شتيك تاييدا به وه ي كه ده يه وي، ﴿إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ﴾ واته: زانان به وه، زانستيكي دنيا كه ره وه، جا بزنان به راستي پوره رد گاري به ديهيټهريوه كان به رستراوي حقه، له بهر نه مه يه فرموويه تي: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ هيچ په رستراويك نيه

جگه لهو (الله)، ﴿يُحْيِي وَيُمِيتُ﴾ واته: ښو زاته به تاكو و تنها ده ژيښي و ده مړيني،
 وه دواي مردنتان كوټان ده كاته وه، پاشان پاداشتان ده داته وه به پيښي كرده وه كاتان،
 نه گهر خيرو چاك بوو به چاكه، وه نه گهر خراب بوو به (سزاي) خراب، ﴿رَبُّكُمْ
 وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ﴾ واته: په روه ردگاري پيشين و پاشينه، په روه رده يان ده كات به
 نازو نيمه ته كانو به لاو ناخوشيان لي دور ده خاته وه.

جا كاتي خوا ﴿﴾ په روه ردگاريتي و په رستراوښتي خوي سه لماند، به جوړي كه زانستي
 ته واو پيوست ده كات و گومان و دوو دلي رت ده كاته وه، هه وايدا كه بيپروايان له گهل
 ښم پروونكردنه وه يه ده، ﴿فِي سَكِّ يَلْعَبُونَ﴾ واته: نقوم بوون له گومان و دوو دلدا،
 بيشاگان له وه ي بوجي دروستكراون، خويان سه رقال كرده به گمه ي پووج، كه هيج
 شتيكيان بو ده سته بهر ناكات جگه له زيان نه بي ﴿فَأَرْتَقِبْ﴾ چاوه رواني سزايان
 لي بكه، به راستي نزيك بووه ته وه و كاتي هاتوه، ﴿يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ﴾
 يَغْشَى النَّاسَ﴾ واته: ښو دوو كه له دا يان بوشي و بيانگر ښه وه، وه پيشان ده وترئ:
 ﴿هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ ښه سزايه كي سهخت و به ښه.

زاناياني راهه زاناني قورټان بوچووني جياوازيان هه يه ده رباره ي ښم دوو كه له: و تراوه:
 مه به ست پي ښو دوو كه له يه كه خه لكې داده بوشي و ده يانگر ښه وه، كاتي څاگر له
 تاوانباران نزيك ده ښه وه له روي دوايدا، بيگومان خوا هه په شه ي ليكردوون به سزاي
 روي دوايي، وه فرماني به پيغه مبه ره كه ي كرده چاوه پروانيان بكات له و روي ده، وه
 پشتيواني له م و اتايه ده كات، بيگومان ښم ريگايه ريگاي قورټانه له هه په شه كردن
 له بيپروايان و موله ت پيدان و چاوه پرواني كردنيان، وه ترسانديان به سزاي ښو روي ده،
 وه دلدا نه وه ي پيغه مبه رو برواداران به چاوه پرواني كردني سزاو ټوله بو ښه وانه ي كه
 نازاريان ده دن.

وه هه روه ها پشتيواني له مه ده كات بيگومان خوا ﴿﴾ له مه ده قه دا فهرموويه تي: ﴿أَلَيْسَ لَكُمْ
 الَّذِكْرُ وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ﴾ (واته: چوون ته مي خوار ده بن و څا موژگاري و رده گرن
 كه به راستي پيغه مبه ريكي روون و څا سكر ايان بو هاتوه)، وه ښه به بيپروايان ده وترئ له
 روي دوايدا، كاتي ده يانه وي بگه رښه وه بو دنيا، پيشان ده وترئ: كاتي گه رانه وه نه ما.
 وه ده وترئ: مه به ست له مه دا: ښه وه بوو كه تووشي بيپرواياني قوره يش بوو، كاتي
 ريگريان كرد له بروا هينان و لووت به رزيان كرد به رانه به حقه، پيغه مبه ري سزاي

لیکردن و فەرمووی: (اللهم أعني عليهم، بسنين كسني يوسف) واتە: خوا یه به سه ریاندا
 یینه سالانی وه ک سالانی یوسف. خوا برسیته کی مه زنی بو ناردن، تا وایان لیهات
 ئیسکه کانی مرداره وه بوویان ده خوارد، کاتی ته ماشای نیوان ئاسمان و زه ویان ده کرد
 وه کو دوو که له دهاته پیش چاویان، له کاتی کهدا که دوو که له بوونی نه بوو، ئه ویش به
 هوئی سه ختی برسیته وه بوو.

جا ده بی - له سه ر ئه مه - فەرمایشتی خوا ﷻ که ده فەرموی: ﴿يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ﴾
 ئه وه له چاوی ئه واندان و ابووه، که بینویانه، به لام له حه قیقه تدا دوو که له بوونی نه بووه.
 به رده وام له م دوخه دا بوون هه تا دا وایان له پیغه مبه ری خوا کرد به زه یان پیدا
 یته وه وه له خوا پاریته وه، به لکو ئه و قات و قریه یان له سه ر لایبات، ئه ویش داوای له
 په روه رگاری کرد، خواش له سه ری لایبردن، وه له سه ر ئه مه مانای فەرمووده ی خوا ﷻ:
 ﴿إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ﴾ (بیگومان بو ماوه یه کی که م ئه م به لایه لاده به یان
 ئیوه ده گه رینه وه بو بیروای) ده بیته هه وایک به وه ی خوا ﷻ له داها توویه کی نزیکدا
 له سه رتان لایده بات، وه هه ره شه کردنی لیان که بگه رینه وه بو لووت به رزی و
 به درۆدانان، وه هه واندان به روودانی و روویدا، به راستی خوا تو له یان لیده کاته وه
 به په لاماریکی به هیزو هه ره گه وره، وتیان: ئه ویش جهنگی به دره. جا له م قسه یه دا
 سه رنجدانیکی ئاشکرا هه یه.

وه دهوتری: مه به ست له وه دا ئه وه یه: که ئه مه له نیشانه کانی پوژی دوا یه، له کو تایی
 دویادا دوو که لیک په ی داده بیته هه موو نه فسی ده بات، وه تووشی برواداران ده بی وه کو
 دوو که لی، وه بوچوونی یه که م راسته.

وه له وه ده قه دا ری تیچوونیک هه یه که مه به ست له فەرمایشتی خوا ﷻ که ده فەرموی:
 ﴿فَأَرْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ﴾ (۱۰) ﴿يَغْشَى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ (۱۱) ﴿رَبَّنَا
 اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ﴾ (۱۲) ﴿أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ﴾ (۱۳) ﴿ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ
 وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ﴾ (۱۴) ، ئه مانه هه مووی له پوژی دوا ییدا ده بیته.

وه بیگومان ته ی خوای به رز: ﴿إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ
 الْكُبْرَى إِنَّا مُنْقِمُونَ﴾ ئه مه به سه ر قوره یشدا هات هه روه ک له ییشدا باسکرا.

ئه گه ر ئه م نایه تانه دابه زینرا بو سه ر ئه م دوو واتایه، ئه وه له فەرمایشته که دا هێچ
 رینگریه ک به دینا که یته، به لکو ده بینی رینکا و رینکه بو هه ر دوو مانای پوژی دوا یی و

نه وهی تووشی قوره یشیه کان بووه، نا نهمه به بروای من په سنده، خوا زاناتره.
 (۱۷-۳۳): ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿۱۷﴾ أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ
 اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۸﴾ وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿۱۹﴾ وَإِنِّي عُذْتُ
 بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿۲۰﴾ وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاَعْتَمِدُوا لِي ﴿۲۱﴾ فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هَبْ لِي قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ﴿۲۲﴾
 فَأَسْرِعِي بِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿۲۳﴾ وَأَتْرِكُ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُعْرِفُونَ ﴿۲۴﴾ كَمْ
 تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۲۵﴾ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿۲۶﴾ وَنَعْمَةً كَانُوا فِيهَا فَكَهِنُوا ﴿۲۷﴾ كَذَلِكَ
 وَأَوْزَيْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿۲۸﴾ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ ﴿۲۹﴾ وَلَقَدْ نَجَّيْنَا
 بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿۳۰﴾ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَلِيًّا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿۳۱﴾ وَلَقَدْ
 أَخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمِنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۳۲﴾ وَءَايَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُبِينٌ ﴿۳۳﴾﴾:
 ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ﴾ تا کۆتایی چیرۆکه که. کاتی خوا ﴿﴾ باسی

به دروخته وهی نه وهی که سوسی که پیغه مبر موحه مه دی ﴿﴾ به درو داده نا، نجا باسی
 نه وهی کرد که نه وان پیشینیان هه به له به درودانان، باسی چیرۆک و سه رگوزه شته یانی
 کرد له گهل موسادا ﴿﴾، نه وهی به سه ریاندا هات، تا نه وه به درودانه رو بیبروایانه
 دابچه له کین له سه ر نه وهی که له سه ری ده رۆن، فه رموویه تی: ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ
 فِرْعَوْنَ﴾ واته: گه لی فیرعه ونمان تاقیکرده وهو به ناردنی پیغه مبرمان موسای
 کوپی عیمران ﴿﴾ بو ناویان، پیغه مبری به ریز، که تیدایه له ریزو ره وشت
 به رزی که له که سانی دیکه دا به دینا کری. ﴿أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ﴾ واته: به فیرعه ونو
 داروده سه ته کی وت: نه وه کانی ئیسرائیل به من بسپرن و نازادیان بکن، له سزاتان به
 ناشرینترین شیوه، چونکه نه وانه هۆزی منن، وه چاکترینی دروستکراوه کان بوون له
 سه رده می خویندا.

بیگومان ئیوه سه متان له نه وه کانی ئیسرائیل کردوه و کردوتانن به کۆیله به
 ناحق، دهی بیانینن با به ندایه تی په روه دگاریان بکن ﴿إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ﴾
 واته: نیردراویکم له لایه ن په روه دگاری جیهانیان، بروا پینکراوو نه مینم له سه ر
 نه وه په یامه ی خوا ناردوومی، نه هیچ شتیکی لیده شارمه وه، نه هیچی لی زیاد
 ده که م، نه لیبی که م ده که مه وه، نه مهش ته وای ملکه چیرون بوی پیویست
 ده کات.

﴿وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ﴾ (واته: خوٲان به بهرز مه زانن له سر خوا) به هوى لىووت به رزى له په رستى، ﴿إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَنِ مُبِينٍ﴾ (بىگومان (من) به لگه به كسى ناشكرام بو ٲيوه، نه وىش نه وه به كه هىناويه تى له و موعىزه روون و دره و شواونه و به لگه زالانه، به لام ٲه وان به دروٲيان زانى و وىستىان بىكوژن، نه وىش په ناي برده بهر خوا ﴿لَا يَشْكُرُونَ﴾ له شهرو خراپه كاريان، جا فه رموى: ﴿وَإِنِّي عُدْتُ رَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ﴾ (من په ناده گرم به په روهردگارى خوٲو په روهردگارى ٲيوه) وه بمكوژن به خراپترىن

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَنِ مُبِينٍ ﴿١٩﴾ عَلَى عُدَّتِ
رَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾ وَإِنِّي عُدْتُ رَبِّي وَرَبِّكُمْ
فَدَعَارِبُهُمْ وَأَنْ هَتُولَاءُ قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ﴿٢١﴾ فَأَنْشُرِي بآيَاتِي لِيَلَاكُمْ
مُحْسِرُونَ ﴿٢٢﴾ وَأَقْرَبُ الْآخِرِ زَهْرًا لَمْ يَجِدْ مُعْذِرُونَ ﴿٢٣﴾ كَمْ
تَرَكُوا مِنْ جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٤﴾ زُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَتَمَّوْا
كَأَنَّهُمْ آفَاقِيكُمْ ﴿٢٦﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿٢٧﴾ مَا
بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٨﴾ وَلَقَدْ
جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا مِنَ الْعَدَابِ الْمُهِينِ ﴿٢٩﴾ مِنْ فَوْقِنَا إِلهُ
كَانَ عَالِمًا بِمَا تَتَّبِعُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَقَدْ آخَرْتَهُمْ عَلَىٰ عَمَلِهِمْ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿٣١﴾ وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ الْأَرْضِ مَا فِيهَا يَلْتَمِسُونَ ﴿٣٢﴾
إِنْ هَتُولَاءُ يُعْوِلُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ مِنْ آلِ مَرْثَدَةَ الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ
بِمُعْتَبِرِينَ ﴿٣٤﴾ فَاثَارًا بِمَا يَتَّخِذُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ
عَذَابَ قَوْمِ سُوءِ الْعَذَابِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكَ كَهْمُ الْآخَرِينَ كَمَا كَانُوا
مُجْرِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِيَجْزِيَ
﴿٣٧﴾ مَا تَلْقَوْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾

كوشتن، به بهرد باران كردن.

﴿وَأَنْ لَّا تُؤْمِنُوا لِي فَاَعْرَبُونِ﴾ (وه نه گهر بروام ٲىناهىنن ٲه وه وازم لىىنن) سى شستان بو هه به: بروا هىنان ٲىم كه ٲه وه مه به سى منه له ٲيوه، نه گهر ٲه وه ده سته بهر نه بوو بوٲان، جا وازم لى ٲىنن، نه هىچتان له سر مه وه نه هىچم له لاتانه، شه رى خوٲان له من دوور بخنه وه.

پلهى به كه م و دووهميان بو به ده سته نه هات، به لكو به به رده وام سر كه شو لادهر بوون له رٲى خوا، دزايه تى ٲىغه مبه ره كه يان موسى ﷺ ده كرد، نه يانه ٲىشت له ناو گه له كهى به نى ٲىسرائىل بمىنٲه وه، ﴿فَدَعَارِبُهُمْ وَأَنْ هَتُولَاءُ قَوْمٌ مُجْرِمُونَ﴾ (واته: بىگومان تاوانىكيان نه نجامداوه ٲيوسته سزايان بو ٲىش بخرى.

موسى ﷺ هه و اليدا به حالى ٲه وان، نه مهش پارانه وه به به حال كه به هيز تره له پارانه وه به قسه كردن، وه ك چوٲ موسى ﷺ ده ربارهى خوٲى فه رموى: ﴿رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ﴾ (٢١) القصص، (واته: و تى ٲهى په روهردگارم! به راسى من هه ژارم ٲيوستم هه به به هر خىرو روٲزه ك بوٲم بىرى) خوا ﴿لَا يَشْكُرُونَ﴾

فرمانی پیکرد، شه ورڙی به بنده کانی بکات به شهو، وه هه والی پیدا که
 ینگومان فیرعه ونو گله کهی شوینی ده کهون.
 ﴿وَأَتْرُكُ الْبَحْرَ رَهْوًا﴾ (دهریاکه به نارامی) به حالی خوئی به جییله،
 نهویش کاتی که موسا عليه السلام شه ورڙی به نهوه کانی ئیسرائیل کرد، وه ک
 خوا فرمانی پیکردبوو، پاشان فیرعه ون شوینیان کهوت، خوا عليه السلام فرمانی کرد
 به موسا عليه السلام بدات له دهریاکه به لیدانی، دهریاکهش دوانزه ریگای لی
 بوویه وه، وه ناوی دهریاکهش له نیوان ریگاکاندا وه ک کیو بهرز بوویه وه،
 جا موساو گله کهی ریگیان گرت بهر، کاتی له دهریاکه ده رچوون، خوا
 فرمانی کرد به موسا دهریاکه به ناوه لایی به جییل، بو شه وهی فیرعه ونو
 سه ربازه کانی ریگا بگرنه بهر، ﴿إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّغْرَقُونَ﴾ (ینگومان نهوان سه ربازانیکی
 خنکیئراون)، کاتی موسا عليه السلام گله کهی به تهواوه تی له دهریاکه ده رچوون،
 گلهی فیرعه ونیش چوونه ناویه وه، خوا فرمانی کرد دهریاکه یه ک بگریته وه،
 بویه هه موویان خنکان، وه شه وهی سهروهت و سامان و مایه ی چیژ وه رگرتن
 بی له دنیا دا به جیانه یشت، خوا عليه السلام به خشی به نهوه کانی ئیسرائیل، نهوانه ی
 که پیشتر کرابوونه کویله له لایان، ئاله بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿كَمْ
 تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۴۵﴾ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿۴۶﴾ وَنَعَمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَنكِهِينَ ﴿۴۷﴾ كَذٰلِكَ
 وَأَوْرَثْنٰهَا﴾ (واته: چهنده هایان به جییه یشت له باخات و کانیاو * وه کشتوو کالو
 جیی و شوینی خوش * وه نازو نیعمه تی زور که نهوان تیایدا ده ژیان و رایان
 ده بوارد * ئا به و جوړه کردمان به میرات)، واته: ئم نازو نیعمه ته ی که
 باسکرا ﴿قَوْمًا آخَرِينَ﴾ (گه لیککی دیکه) وه له نایه تیکی دیکه دا فرموویه تی:
 ﴿كَذٰلِكَ وَأَوْرَثْنٰهَا بَنِي إِسْرٰءِیْلَ ﴿۵۱﴾﴾ الشعراء (واته: ئا به و جوړه له ناومان بردن
 نهوه کانی یه عقوب (جووله که) مان له جیگیان دانا)، ﴿فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
 وَالْأَرْضُ﴾، واته: کاتی خوا له ناوی بردن نه ناسمان بویان گریانه زهوی،
 واته: خه مبار نه بوون بویان و ناخو حه سره تیان له جیابوونه وه یان نه کیشا، به لکو
 هه موو مزده یان ددها به له ناوچوونیان، ته نانهت ناسمان و زهویش، چونکه هیجان
 له دوا ی خویمان به جینه هیشت ته نها روو ره شی و پیویست بوونی نه فرینی خوا
 له سه ریان و رق و تووره ی خه لکی، ﴿وَمَا كَانُوا مُنظَرِینَ﴾، واته: مؤله تیان پینه درا له

سزادان، به‌لکو راسته‌و‌خو سزادان. پاشان خوا ﷻ منه‌تی کرد به‌سهر نه‌وه‌کانی ئیسرائیلداو فەرمووی: ﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي إِسْرَائِيلَ مِنْ الْعَذَابِ الْمُهِينِ﴾ که تیایدا بوون ﴿مِنْ فِرْعَوْنَ﴾ کاتی منداله‌کانیانی سه‌رده‌پری و ژنه‌کانیانی ده‌هیشته‌وه بوو خزمه‌تکاری.

﴿إِنَّهُ كَانَ عَلِيًّا﴾ واته: لووت به‌رز بوو له‌سهر زه‌ویدا به‌ناحقی، ﴿مَنْ الْمُرْفِينِ﴾ واته: ئەوانه‌ی سنووری خوایان تپه‌راندوو، که چاوقایمی و بویری ده‌که‌ن له به‌رانبه‌ر قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانی.

﴿وَلَقَدْ أَخْرَجْنَاهُمْ﴾ واته: هه‌لمانبژاردنو پالفته‌مان کردن، ﴿عَلَىٰ عِلْمٍ﴾ به‌پی‌ی زانیاری ئیمه به‌ئه‌وان، وه به‌وه‌ی شایسته‌ی ئه‌و فه‌زل و چاکه‌یه بوو، ﴿عَلَى الْعَالَمِينَ﴾ واته: دوو جیهانی سه‌رده‌می خویمان، له پیش و دوا‌ی خویمان، تا خوا ﷻ ئۆمه‌تی موحه‌مه‌دی ﷻ هینا، جا فه‌زل دران به‌سهر هه‌موو جیهاندا به‌گشتی، وه خوا کردنی به‌چاکترین ئۆمه‌تی ده‌ره‌نرابن له‌ناو خه‌لکی، وه منه‌تیکرد به‌سه‌ریاندا به‌شیوه‌یه‌ک منه‌تی نه‌کردبوو به‌سهر غه‌یری وان، ﴿وَأَلَيْنَاهُمْ﴾ واته: نه‌وه‌کانی ئیسرائیل، ﴿مِنَ الْآيَاتِ﴾ نیشانه‌پوون و موعجیزه‌ناشکراکان، ﴿مَا فِيهِ بَلْتَأُوْا مُبْتَلًى﴾ واته: چاکه‌یه‌کی زور له لایه‌ن ئیمه‌وه به‌سه‌ر ئەواندا، وه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که پیغه‌مه‌ره‌که‌یان موسا ﷻ هینا‌ویه‌تی. (۳۷-۳۴): ﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ﴿۳۱﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا مَوْتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا حُنُّ يَمُنُّشِرِينَ ﴿۳۵﴾ فَأَتُوا بِآبَائِنَا إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۲﴾ أَهْمُ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿۳۷﴾﴾

خوا ﷻ ده‌فه‌رمووی: ﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ﴾ ئه‌و به‌درو دانه‌رانه‌ی که زیندوو کردنه‌وه‌یان به‌دوور ده‌زانی ده‌یانوت: ﴿إِنَّ هِيَ إِلَّا مَوْتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا حُنُّ يَمُنُّشِرِينَ﴾ واته: ئه‌مه هه‌چ نه‌جگه له ژیانی دونیا نه‌بی، نه زیندوو کردنه‌وه هه‌یه، نه به‌هه‌شت و نه دۆزه‌خ. پاشان وتیان- بویریان کرد له‌سه‌ر خواو به‌ده‌سته‌وسانیان دانا: ﴿فَأَتُوا بِآبَائِنَا إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ﴾ (واته: ده‌ی باوبایرانمان زیندوو بکه‌نه‌وه و بیانیه‌نه‌وه بو دونیا) ئه‌مه له پیشناری نه‌قامه‌عیناده‌کان بوو له جیگایه‌کی دوور، جا چ په‌یوه‌ندیه‌ک هه‌یه له ئیوان راستی پیغه‌مه‌ره ﷻ زیندوو کردنه‌وه‌ی باوبایرانیان؟ بیگومان ئایه‌ت و نیشانه‌کان ده‌یسه‌لمینن راستی

ئەو پەيامەى ئەوان هیناویانە، لە هەموو پروویە کەووە بە تەواتوور بە دواى یە کدا هاتووە.

خوای بەرز فرمویه تی: ﴿أَهْمَّ خَيْرٌ﴾ ئەو دوینراوانە چاکترن، ﴿أَمْ قَوْمٌ تُبِيعَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْتَهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ﴾ (واتە: یان گەلى توبیەع پاشای یە مەن و ئەوانەى لە پیشیانەووە بوون هەموویانمان لە ناو برد، چونکە بیگومان گشتیان تاوانبار بوون)، بیگومان ئەمانیش لەوان باشتر نەبوون، هەموویان بەشدار بوون لە تاواندا، دەى با چاوەڕوانى لەناوچوون بکەن ئەوێ تووشیان بوو لە لایەن براکانیانەووە.

(۳۸-۴۲): ﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ ﴿۳۸﴾ مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۴۰﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿۴۱﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۴۲﴾﴾

﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ ﴿۳۸﴾ مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ﴾ خرا ههوال ده دات دهر باره ی تەواوی دەسەلات و حکمەت و دانایی خۆی، بیگومان ئەو زاتە ئاسمان و زەوی بە یهروودەو گالتەو بئ سوود بەدینه هیناوه، وه هەردوو کیانی بەدینه هیناوه مه گەر بەراستی، وه بەدیهینانیان حەق و راستی لەخۆ دەگری، ئەو زاتە ئاسمان و زەوی بەدیهیناوه بو ئەوێ بەندە کان بە تاک و تەنهایی بیپرستن و هاوبهشی بو دانەنن، وه بو ئەوێ فرمانیان پی بکات و رینگریان لیکات و پاداشت و سزایان بداتەوه ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ئا لەبەر ئەوێه بیران نە کردۆتەوه لە بەدیهینانی ئاسمان و زەوی،

﴿إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ﴾ ميقته له پوژی
 دوايي که خوا ﴿﴾ جیای ده کاته وه له
 نیوان یه که مین و دوا یین، وه له نیوان
 همسرو جیاوازه کان، ﴿مِيقَتَهُمْ﴾
 واته: به ديهینراوه کان ﴿أَجْمَعِينَ﴾ به
 گشتی.

همموویان خوا لهو پوژده دا کویان
 ده کاته وه، وه خو یان و کرده وه کانیان
 ناماده ده کات، وه پاداشتیان ده داته وه،
 هیچ دوستی ناتوانی که مترین سوود
 بگه یه نیی به دوستی خو یی، نه نزدیک بو
 نزدیکه که ی، نه هاوری بو هاوری که ی،
 ﴿وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ﴾ واته: ریگری
 بکن له سزای خوای گه وره، چونکه

هیچ کهس له به ديهینراوه کان هیچ شتیکی به ده ست نیه.

﴿إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ بینگومان ته نهائو زاته سوود ده گه یه نیی،
 وه به په حمه تی خو یی خه لکی به رز ده کاته وه، که که سه که خو یی بیته هو کار بو
 نه وه، وه کوششی بو یی کردیت له دونیادا.

(۵۰-۴۳): ﴿إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ﴾ ﴿طَعَامُ الْأَثِيمِ﴾ ﴿كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ﴾ ﴿٤٥﴾
 ﴿كَعَلِي الْحَمِيمِ﴾ ﴿٤٦﴾ ﴿حُدُوهُ فَاعْتَلَوْهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ﴾ ﴿٤٧﴾ ﴿ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ﴾
 ﴿عَذَابِ الْحَمِيمِ﴾ ﴿٤٨﴾ ﴿ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ﴾ ﴿٤٩﴾ ﴿إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ﴾ ﴿٥٠﴾

کاتی باسی پوژی دوا یی کرد که بینگومان نیوانی به نده کانی یه کلا ده کاته وه، باسی
 دابهش بوونی کردن بو لای دوو دهسته: دهسته یه ک له به هشت، دهسته یه ک له دوزه خ،
 نه وانهش تاوانبارانن به کرده وه ی بیروایی و سه ریچی، وه ﴿إِنَّ﴾ خورا که کانیان،
 ﴿شَجَرَتَ الزَّقُّومِ﴾ (واته: داری زه قنه بوو ته) خراپترینی داره کان و ناشریترینیانه،
 بینگومان خوراکی تاوانبارانه، ﴿كَالْمُهْلِ﴾ واته: کیم و زوخاوی پیس، بوون و تامی

ناخوش، زور گهرم له ناو سكياندا ده كولا، ﴿كَغَلِيِّ الْحَمِيمِ﴾ (واته: ههروه ك كولاني ناوي زور گهرم) به سزادراو ده وتړي: ﴿ذُقْ﴾ (بيچيژه نم سزا سختو زيان به خشه ﴿إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ﴾ واته: (خوا به بيپروا ده فرموي): به گوماني خوت به ده سلاتو به پريزيت، سزاي خوا ده چيژي، بيگومان تو به خشندهي تووشي سزانا، نهمرو بووت روون بوويهوه به راستي تو زهليل و سه رشورو بينرخيت. ﴿إِنَّ هَذَا﴾ سزاي مه زن ﴿مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ﴾ واته: (بيگومان نهمه نهو سزايه به كه تيوه لي به) گومان بوون، تيسته بووه به حقي دنيا كه ره وه.

(۵۱-۵۹): ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُوتٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْخُلُونَ فِيهَا بِكُلِّ فُكْهَةٍ ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَدْخُلُونَ فِيهَا الْمَوْتُ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَّعَهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضَلَّامِنَ رَبِّكَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسْتَرْئِئُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾﴾

﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُوتٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ﴾ نهمه پاداشتي خو پاريزانو له خوا ترسانه نه وانه له خهشم و قين و سزاي خوا ده ترسن، به وازهينيان له سه ريچي و نه جامداني فرمانه كان، كاتي خهشم و قين و سزايان له سه رلابرا، په زامه ندي خويان بو جيگير بوو، له گهل پاداشتي مه زندا له سيپه ره فينكه كاندا له زوري باخو باخات و ميوه كان، وه كانياوه هه لقولاوه رويشتووه كان له به هه شتاني پر له نازو نعيمه تدا.

به هه شته كاني پالداوه ته لاي نازو نعيمه ته كان، چونكه نه وه ي له به هه شتايه هه مووي نازو نعيمه ت و خوشيهو ته واوه له هه موو رووه به كه وه، هيچ كه م و كورې و فهوتانو له ناو چوونيكې تيدانيه به جوړي له جوړه كان، وه پو شاكيان له حهريري سهوز كه له (سوندس و استبرق) پيكهاتووه: كه حهريري نه ستورو تنك له خو ده گريت، نه وه ي دله كان بو لاي خوي راده كيشتي.

﴿مُتَقَابِلِينَ﴾ (رووبه رووي به كتر داده نيشن) له دله كانيانو و روخساريان له ته واوي حه وانه وه و دنيايي و خوشه ويستي و هاوژيني و نه ده ب و مامه له ي جواندان. ﴿كَذَلِكَ﴾ (ههروه ها) نهو نعيمه ت و دل خوشيه ته واوه، ﴿وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ﴾ واته: كيژاني جوان له جوانيان ثاده ميزاد ناچار ده كه ن لايان لي بكاته وه، عهقل به

جوانیان سەرسام دەبێ، دل راو دە کەن بە هۆی تەواویان ﴿عَيْنٍ﴾ واتە: چاوە گەورە و جوان.

﴿يَدْعُونَ فِيهَا﴾ واتە: لە بەهەشتدا (داوا دە کەن)، ﴿بِكُلِّ فَنَكْهَةٍ﴾ (هەموو جوړە میوه یە ک) لە هۆی ناوی هەیه لە دنیادا، ئەو هۆی ناوی نیه، ئەو هۆی وینە ی نیه لە دنیادا، جا هەر چۆنی داوای بکەن بۆیان ئامادە دەبێ، بەبێ ماندوو بوون و تیچوون، ﴿ءَامِنِينَ﴾ (ئاسوودەن) لە پچرانی ئەوانە، ئاسوودەن لە زیانی، ئاسوودەن لە فەوتانی، ئاسوودەن تیایدا لە دەر چوون، لەبەر ئەمەیه فەرموویەتی: ﴿لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَى﴾ واتە: لە بەهەشتدا بە هیچ شێوە یە ک مردن نیه. ئە گەر مردنی تیدا بووایە، مردنی یە کەمی جیا نە دە کردەو، کە بریتیه لە مردن لە دنیادا، هەموو خۆشویستراو و داواکراویکیان بۆ تەواو دەبێت، ﴿وَوَقَّهْمُ عَذَابَ الْجَحِيمِ ۝﴾ واتە: بە دەستەینانی نێمە تە کان و دوورخستە هۆی سزا لێیان لە فەزل و بەخشندە یی خوا یە لە سەریان، بێگومان تەنها خوا سەر کە و تووی کردوون بۆ کردە هۆی چاک کە بە هۆیە وە خیری دواڕۆژیان بە دەست هێناو، هەر وەها ئە وە نە دە ی پێی بە خشیون کە کردە وە کانیا ن پێی ناگات، ﴿ذَلِكَ هُوَ الْقَوْمُ الْعَظِيمُ﴾ (واتە: ئا ئە وە یە سەر کە و تنی زۆر گەورە) جا چ سەر کە و تیک مە زنتره لە بە دە ستەینانی رە زامە نە دی خوا و بە هە شتە کە ی و رزگار بوون لە سزای و خە شم و قینی؟ ﴿فَأَنمَاسْتَرْتَهُ﴾ واتە: قورئان ﴿بِلِسَانِكَ﴾ واتە: ئا سەمان کردو لە سەر زمانت کە پاراوترین زمانە بە رە های ی و گە و رە ترینانە، جا بە و هۆیە وە فە رمایشت و مانا کانی، ﴿لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ (واتە: بۆ ئە وە ی بیر کە نە وە).

ئە وە ی سوو دی هە یە بۆیان ئە نجامی بە دن، ئە وە ش ی زیانی هە یە بۆیان وازی لێ هێنن. ﴿فَأَرْقَبَ﴾ واتە: چا وەر وانی پە یمانی پە ر وە ر د گارت بکە کە پێی داوی لە خێرو سەر کە و تن ﴿إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ﴾ (واتە: بێگومان ئە وانیش چا وەر و انن)، کە بۆیان پێویست دە بێت لە سزا، وە جیا وازی کردو لە نێوان ئە و دوو چا وەر و انیە دا: پێغە مبه ری خوا و شوێنکە و توانی چا وەر و انی خێر دە کە ن لە دنیاو دواڕۆژدا، وە دژە کانیان چا وەر و انی شە ر دە کە ن لە دنیاو دواڕۆژدا.

تەفسیری سوورەتی (الدخان) تەواو بوو.

ته فسيري سوره تي (الجائيه)

مهككيه (۲۷) نايه ته

به ناوي خواي به به زيبوي و به خنشه

(۱-۱۱): ﴿حَمَّ ۱﴾ تَزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ
 الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۲﴾ إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ
 لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿۳﴾ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ
 لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۴﴾ وَأَخْلَفَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَمَا أَنْزَلَ
 اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
 وَتَصْرِيْفِ الرِّيحِ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۵﴾ تِلْكَ
 آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَيَأْتِي حَدِيثٌ بَعْدَ اللَّهِ
 وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿۶﴾ وَيَلْ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿۷﴾
 يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَنْ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ﴿حَمَّ﴾ تَزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۱﴾ إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿۲﴾ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ
 لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۳﴾ وَأَخْلَفَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ
 مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيْفِ الرِّيحِ آيَاتٌ لِقَوْمٍ
 يَعْقِلُونَ ﴿۴﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَيَأْتِي حَدِيثٌ بَعْدَ
 اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿۵﴾ وَيَلْ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿۶﴾ يَسْمَعُ آيَاتِ
 اللَّهِ تَتْلَى عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَيَأْتِي حَدِيثٌ بَعْدَ اللَّهِ
 وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿۷﴾ وَيَلْ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿۸﴾ يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ
 تُتْلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَنْ لَمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِيرُهُ يَعْذَابِ
 الْأَلِيمِ ﴿۹﴾ وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا أَخَذَهَا مَرُّوًّا أُولَئِكَ لَهُمْ
 عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۱۰﴾ مِنْ رِزْقِهِمْ جَهَنَّمَ وَلَا يَغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا
 شَيْئًا وَلَا مَا أَخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
 ﴿۱۱﴾ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ
 أَلِيمٌ ﴿۱۲﴾

لَمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِيرُهُ يَعْذَابِ الْأَلِيمِ ﴿۸﴾ وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا أَخَذَهَا مَرُّوًّا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۹﴾ مِنْ رِزْقِهِمْ جَهَنَّمَ وَلَا يَغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا أَخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰﴾ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ﴿۱۱﴾

﴿حَمَّ﴾ تَزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۲﴾ إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿۳﴾ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۴﴾ وَأَخْلَفَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيْفِ الرِّيحِ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۵﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَيَأْتِي حَدِيثٌ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿۶﴾ خُوا ﴿۷﴾ هه وال ده دات به هه واليک فرمان کردن له خو ده گری به به مهن دانانی قورشان و گرنگیدان پیی، که نه و قورثانه دابه زینراوه له لایه ن خواي په رستراوه وه، له وهی که پیی وه سفکراوه له سیفاته ته واوه کان، وه تاکو و ته نهایه پیی له و نازو نیمه تانهی که تابه ته به ده سه لات و حکمه تی ته واوه وه، پاشان پشتیوانی له وه کرده به وهی باسی کرده، له به لگه و نیشانه ناسوی و گهردوونی و نه فسیه کاند، له دروستکردنی ناسمان و زهوی، وه نه وهی بلا و بووه ته وه له ناویاندا له گیانه به ران، وه نه وهی تیایاندا دایناوه له

سوودو بهرزه وهنديه کان، وه لهو ثاوهی دایبه زانددووه، که ولات و بهنده کانی پی زیندوو دهنهوه.

ئهمانه ههموویان ثایهت و بهلگه‌ی پروونکراوه‌ن له سه‌ر پاستی ئهم قورئانه مه‌زنه، وه پاستی ئه‌وه‌ی که له‌خوی گرتووه له حکمه‌ت و بریاره کان، هه‌روه‌ها به‌لگه‌ن له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی تابه‌ت به‌خو له که‌مال و ته‌واویتی، وه له‌سه‌ر زیندوو کردنه‌وه. پاشان خوا ﷻ خه‌لکی دابه‌ش کردوه، به‌و جو‌زه‌ی سوود له ثایه‌ت و به‌لگه‌کان وه‌رده‌گرن و وه‌ریناگرن بۆ دوو به‌ش: به‌شیکیان: ده‌یکه‌ن به‌ به‌لگه‌و ییری لیده‌که‌نه‌وه و سوودی لی‌وه‌ر ده‌گرن و پی‌ی به‌رز دهنه‌وه، ئه‌وانیش بر‌وادارانن به‌خو و فریشته‌کان و کتیه‌کان و پیغه‌مه‌ران و رۆژی دوایی، بر‌وا بوونیکی راسته‌قینه که بیانگه‌یه‌نی به‌پله‌ی دنیا‌یی، عه‌قلیان پاک بکاته‌وه و ژیری و زانیاریان زیاد بکات.

وه به‌شیک‌ی تر گوئیان له به‌لگه‌و نیشانه‌کانی خوا ده‌بی، به‌بیستی بیته به‌لگه‌و حوججه‌له‌سه‌ریان، پاشان پشتی تیده‌کاو لووت به‌رز ده‌بی له به‌رانبه‌ری وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌ر نه‌بیستی، چونکه‌دلی پاک خاوی‌ن نه‌کردۆته‌وه، به‌لکو به‌هوی لووت به‌رزیه‌وه له‌سه‌ری ستم و زۆرداری زیادی کردوه.

بینگومان ئه‌و نه‌گه‌ر شتی له‌ثایه‌ت و به‌لگه‌کانی خوا بزانی، به‌گالته‌ی داده‌نا، جا خوا ﷻ هه‌ره‌شه‌ی لی‌کردوه به‌سزاو له‌ناوچوون فه‌رموویه‌تی: ﴿وَبَلِّ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ﴾ واته: درۆزن له‌قه‌ه‌کانیدا، تاوانبار له‌ره‌فتاره‌کانیدا. وه‌هه‌والیداوه ئه‌و که‌سه‌سزایه‌کی به‌ئیشی بۆ هه‌یه، وه‌بینگومان ﴿مِن رَّآيِهِمْ جَهَنَّمَ﴾ سزای دۆزه‌خ به‌سه‌بۆ تۆله‌کردنه‌وه‌یان، ﴿وَلَا يُعْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا﴾ له‌مال و سامانه‌کان ﴿وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ﴾ (واته: وه‌ئهو پشتیوانانه‌ی جگه‌له‌خوا هه‌لیانباردبوو، داوای یارمه‌تیان لی‌ده‌کردن، ریسوایان کردن کاتی پیوستیان پیبوو.

جا کاتی به‌لگه‌و نیشانه‌قورئانه‌کان و ئه‌وه‌ی به‌چاو ده‌بینری پروونکردوه، که‌خه‌لکی تایدا ده‌بن به‌دووبه‌شه‌وه، هه‌والیدا ئه‌و قورئانه‌ی که ئهم داواکاریه به‌رزانه‌ده‌گرتیه‌وه بریتیه له‌رینمایی و هیدایه‌ت، بۆیه فه‌رموویه‌تی: ﴿هَذَا هُدًى﴾ ئه‌مه وه‌سفیکی گشتگیره بۆ هه‌موو قورئان، بینگومان ئه‌و قورئانه‌رینمایی ده‌کات بۆ ناسینی خوا به‌سیفاته به‌رزه‌کانی و کرده‌وه ستایشکراوه‌کانی، وه‌رینمایی

دە كات بۆ ناسىنى پىغەمبەرانى و دۆست و دوژمنانى، وە وەسفە كانيان، وە پىنمايى دە كات بۆ كەردە وە چاكە كان و بانگە واز دە كات بۆ لايان، كەردە وە خراپە كان روون دە كاتە وە وە قەدەغى لىدە كات، وە پىنمايى دە كات بۆ روون كەردە وە پاداشت لەسەر كەردە وە كان و پاداشتى دونيا و دوا رۆژ روون دە كاتە وە، جا هيدايت دراوان هيدايتى پى وەردە گرن، سەرفراز و سەر كە و توو بەختە وەر دە بن.

﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ ﴾ (واتە: ئەوانەى بىپروان بە نايەت و بەلگە كانى پەروەردگار يان) بەلگە روون و يە كلاكە رەوە كان، كە پىسى بىپروا نايى مە گەر كەسى زۆر ستمكار و زىدە رەو ﴿ هُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٌ ﴾ (واتە: بۆ ئەوانە هەيە سزايە كى پر نازارى سەخت).

(۱۲-۱۳): ﴿ اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفَلَكَ فِيهِ بِأَمْرِهِ ﴾ وَلِنَبِّغُوا مِن فَضْلِهِ ۚ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿ ۱۲ ﴾ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿ ۱۳ ﴾

﴿ اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفَلَكَ فِيهِ بِأَمْرِهِ ﴾ ﴿ خَوَاتِيمُ هَوَالٍ دَعَادَاتٍ بَع فَهَزَلٍ ﴾ چاكەى لەسەر بەندە كانى، بە پامهينانى دەريا تا كەشتىە كان تىيدا بگەرپن بە فرمان و ئاسانكارى ئەو زاتە ﴿ وَلِنَبِّغُوا مِن فَضْلِهِ ۚ ﴾ (وہ تا هەندى لە بەخششى خوا بەرەمەند بن) بە جوړەها بازارگانى و كارو كەسابەت ﴿ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾ ﴿ خَوَاتِيمُ هَوَالٍ دَعَادَاتٍ بَع فَهَزَلٍ ﴾ بەرزو مەزن، بىگومان تىو ئە گەر سوپاسگوزارى بكن ناز و نىعمەتە كانىتان بۆ زياد دە كاو پاداشتان دەداتە وە لەسەر سوپاس گوزارىتان بە پاداشتىكى بى پايان. ﴿ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ ۚ ﴾ (واتە: لە فەزەل و چاكە كانى، ئەمە گشتگىرە بۆ هەموو ئەوانەى لە ئاسمانە كان و زەويدان، لە خۆرو مانگو ئەستىرە كان و ئەوانەى جىگىرن و ئەوانەيشى رى دە كەن، وە هەموو گيانلە بەران، وە جوړەها دارودرەخت و بەروو بوومە كان و رە گەزى كانزاکان، وە جگە لەوانەيش لەوەى كە دانراوە بۆ بەرژە وەندى نەوە كانى ئادەم، وە بەرژە وەندى ئەوەى لە پىويستىە كانىتى.

ئا لەبەر ئەمەيە پىويستە لەسەريان بە ئەو پەرى توانا كانيان كۆشش بكن لە سوپاسگوزارى نىعمەتە كانى، وە بىرو هۆشيان بخەنە كار لە سەرنجدان و بىر كەردنە وە لە نايەت و بەلگە و برپارە كانى، لەبەر ئەمەيە فەرموويەتى: ﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ

يَنْفَكْرُونَ ﴿۱۳﴾ (واته: بیگومان له و شتانه دا چه ندین به لگه هه یه بو که سانئ بیر بکه نه وه).

کۆی نه وانه: بیگومان دروستکردنی ناسمانه کان و زه وی و بهرپوه بردنیان و رامهینانیان به لگه یه له سه ر جیه جئ کردنی ویستی خوا و ته واوی ده سه لاتی.

وه نه وه ی تییدایه له پته وی ورده کاری و داهینان له دروستکردنداو جوانی و چاکسی دروستکردن، به لگه ن له سه ر ته واوی حیکه ت و زانستی خوا، وه نه وه ی تییدایه له فراوانی و مه زنی و زۆری، به لگه یه له سه ر فراوانی مولک و ده سه لاتی خوا ﷺ.

وه نه وه ی تییدایه له تایبه تمه ندی و شته دژ به یه که کان به لگه ن له سه ر نه وه ی نه و زاته هه ر شتیکی بوئ ده یکات، وه نه وه ی تییدایه له سوود و بهرژه وه ندی دینی و دونیایی به لگه ن له سه ر بهر فراوانی میهره بانئ خوا و گشتگیری فه زل و چاکه کانی، وه سه یرو سه مه ره یی به زه یی و چاکه ی خوا.

هه موو نه وانه به لگه ن له سه ر نه وه ی که نه و زاته به تاک و ته نها په رستراوه، که نابئ به ندایه تی و زه لیلی و خوشه ویستی نه نجام بدرئ ته نها بو نه و نبئ، بیگومان پیغه مبه رانی راستگۆن له وه ی هیناویانه، ئا نه مانه به لگه ی عه قلی پوون و ئاشکران، هه یچ گومان و دوو دل به ک هه لنا گرن.

نیوان خه لکدا، وه ﴿وَالنُّبُوَّةَ﴾ پیغه مبه رایه تی که پیی جیا کرانه وه، وه پیغه مبه رایه تی له نه وه ی ئیبراهیم علیه السلام زورینه یان له نه وه کانی ئیسرائیل بوون، ﴿وَرَزَقْنَهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ﴾ (رؤزیمانان له شته حه لاله پاکه کان) له خواردن و خواردنه وه و جل و بهرگ، وه دابه زاندنی که زوو شه لاقه بویان، ﴿وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ﴾ واته: به سهر هه موو خه لکی بهم به خششه، درده چی لهم گشتاندنه شم ئومه ته، چونکه به راستی شم چا کترین ئومه تیکه له ناو خه لکیدا هه لیز یرد رایئ.

سیاقی ده قه که به لگه یه له سهر نه وه ی مبه بست شم ئومه ته نیه، چونکه خوا علیها السلام بومان ده گیر ته وه شم منه تی کردوویه تی به سهر نه وه کانی ئیسرائیل، وه جیای کردونه ته وه له غه یری خویان، ههروه ها شو فزیه ت و چا کانه ی که نه وه کانی ئیسرائیلی پی بهرز بوویه وه، له کتیب و حو کمرانی و پیغه مبه رایه تی و، جگه له وانیش له سیفاته کان، هه موو شموان لهم ئومه ته دا به ده سته اتوون، شم ئومه ته فزیه تی زیاتری هه یه به سهر شمواندا، شه ریعه تی نه وه کانی ئیسرائیل به شیکن لهم شه ریعه ته، بیگومان شم کتیه چاودیره به سهر هه موو کتیه پی شوه کاندا، وه موحه ممه د علیها السلام به راستدانه ری هه موو پیغه مبه رانه، ﴿وَأَاتَيْنَاهُمْ﴾ واته: دامان به نه وه کانی ئیسرائیل علیهم السلام بینه ت علیهم السلام واته: چه ندین به لگه، حقی له پووج جیاده کرده وه ﴿مِنَ الْأَمْرِ﴾ (له فرمانی) قه ده ری، که خوا گه یاندی بییان، شو نایه تانه ش بریتی بوون لهو مو عجزانه ی که له سهر دهستی موسا علیه السلام بییان، جا شم نیعمه ته ی که خوا علیها السلام به خشویه تی به نه وه کانی ئیسرائیل، وا پیویست ده کات پیی هه لبستن و به جیی بیئن به ته واوترین شیوه، وه کوبینه وه له سهر شو حقه و راستیه ی خوا بو ی روون کردونه ته وه، به لام کاره که پیچه وانه بوویه وه، به پیچه وانه ی نه وه وه مامه له یان له گه لدا کرد، وه جیاوازیان کرد کاتی فرمانیان پیکرا به یه کده نگ بوون پیی، له بهر شم یه فه رموویه تی: ﴿فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ﴾ واته: (جا جیاواز نه بوون له نیوان خویاندا دوا ی شو نه بیت زانستیان بو هات) که پیویستکهری نه بوونی جیاوازی بوو، شو وه ی بوو به هوی جیاوازیان حه سودی و ستم بوو له لایه ن هه ندیکیان به رانه بر به هه ندیکی دیکه یان.

﴿إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾ شوینکه وتووی حقه جیاده کاته وه له شوینکو تووی باتل، وه شو وه ی هانیدا له سهر جیاوازی هه واو ناره زوو بوو یان جگه له وه.

(۱۸-۱۹): ﴿ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۸﴾ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۹﴾ :

﴿ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ ﴾ واته: پاشان شهريعه تيكي ته او اومان بو داناي، بانگ ده كات بو هموو خيرو چا كه به ك، ريگري ده كات له هموو شهرو خراپه به ك، له كاروباره شهريه كانمان ﴿ فَاتَّبِعْهَا ﴾ بيگومان له شوينكه وتنيده به خته وهري هميشه وي و سه رفرازي و سه ركه وتن به ده ست دي ﴿ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ واته: نه وانسه هي هو او ناره زوويان شويني زانست نه كه وتووه، نه وانسه هه كه سيكه پيچه وانسه شهريعه تي پيغه مبه ر ﴿ بَجَوْلَيْتَهُوَه ﴾ به پسي هو او ناره زووي، بيگومان نه وه له هو او ناره زووي نه وانسه به كه نازانن، ﴿ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ﴾ واته: نه وانسه هيچ سوو ديكت پي ناگه بنن له لاي خواي، تا خيرو چا كه ت بو تاماده بكنو و شهرو خراپه ت لي دوور بخه نه وه، نه گهر شوينيان بكه وي له سه ر هو او ناره زووه كانيان، وه گونجاو نيه ريگ بي له گه ليانداو پشتيوانيان ليكيه ي، چونكه توو نه وان جياوازن، وه نه وان هه نديكيان دوستي هه نديكي ديكن ﴿ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴾ (خوا دوست و پشتيواني خو پاريزانه) له تاريكي ده ريان ديني بو رووناي، به هو ي خو پاريزي و كرده وه و گو يرايه ليان.

(۲۰): ﴿ هَذَا بَصِيرَةٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۲۰﴾ :

﴿ هَذَا ﴾ واته: نه م قورئانه دروسته و زيگرو يادي پر حيكه ته، ﴿ بَصِيرَةٌ لِّلنَّاسِ ﴾ واته: به هو يه وه به رچاو رووني و بينايي به ده ست دي له هموو كاروباره كانسي خه لكيدا، جا به هو يه وه سوود ده گه به ني به بروادارانو ده بيته مايه ي هيدا به ت و ميهره بانسي ﴿ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴾ رينمايي پي وه رده گرن بو ريگاي راست، له بنه ما كانسي ثاين و لقو بو كانسي، وه خيرو دلخوشي و به خته وهري پي به ده ست دي له دونياو دوارو ژدا، نه فسو ده روونياني پي پاك ده بيته وه، عه قل و ژيرياني پي زياد ده بي، دلنبايي و ثيمانيان پي گه شه ده كات، وه ده بيته به لگه له سه ر نه وه كه سه ي كه لله ره قي و عينادي ده كات.

(۲۱): ﴿ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَن نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۲۱﴾ :

﴿ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ ﴾ ثايا وا گومان ده بن خراپه كارانو نه وانسه ي

گوناهى زوريان نه انجامداوه و كه مته رخه من له مافه كاني په روه رد گاريان، ﴿أَنْ يَجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ (واته: تيمه نه وانه وه ك كه ساني دائين كه برويان هيناوه و چا كه كانيان كرده) به وهى هستاون به مافه كاني په روه رد گاريان، دوور كه و تونته وه له وهى ده يتته مايه توره يي خوا، وه به رده وام ره زامه ندى خويان داوه به سهر ره زامه ندى نه فس و دهرونيان؟ واته: تايا پيان وايه ﴿سَاءَ﴾ وه ك يه ك بن له دوناو دواروژدا، به راستى گومائيكى خراپيان برده وه و برياريكى خراپيان داوه، چونكه شه وه برياريكه پيچه وانه ي برياري داد په روه ترينى داد په روه رانه، وه دژى عه قله ساغ و سروشته راسته كانه، وه پيچه وانه ي شه وه يه كه كتيه كاني پي دابه زيوه و پيغه مهران هواليان پيداوه، به لكو برياري يه كلا كه روه وه، بيگومان برواداره خاوهن كرده وه چا كه كان سهر كه وتن و سهر فرازي و به خته وه رى و پاداشتيان بو هه يه له نيستاو له داهاتوو، هه ريه كه وه به نه ندازه ي چا كه كاني خو ي، وه خراپه كارانيش تووره يي و سهرزه نشت و سزاو به دبه ختيان بو هه يه له دوناو دواروژ.

(۲۲): ﴿وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾

واته: خوا ﴿﴾ ناسمانه كان و زهوى به ديه نناوه به حيكه ت و دانايي، وه بو شه وه ي به تاكو تنهاو بي هاوهل پيه رستري، پاشان دواي شه وه پاداشتي نه وانه ده داته وه كه فرماني پي كرده وون به په رستتي، وه نازونيمه تي پي به خشيون به ناشكراو به نه يني، تايا سوپاسگوزاري خويان كرده وه فرمانه كانيان جيبه جي كرده؟ يان بيبروايان كرده كه شايسته ي سزاي بيبروايي بوون؟

(۲۳-۲۶): ﴿أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهُهُ هَوَاهُ
 وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ
 وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشًّا فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ
 اللَّهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا
 الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ
 بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا نُنزلُ
 عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا يَنْتَبِهُونَ مَا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
 اتُّوا بِآيَاتِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ
 يُحْسِبُكُمْ ثُمَّ يُنَسِّكُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ
 لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾﴾
 خوا ۱۱ ده فهرموی: ﴿أَفَرَأَيْتَ﴾
 (نايا بينوته) نهو پياوه گومرايه
 كه ﴿مَنِ اتَّخَذَ إِلَهُهُ هَوَاهُ﴾، (هه او
 ناره زووی خوئی کردوته په رستراوی

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهُهُ هَوَاهُ وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ
 وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشًّا فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهُ أَفَلَا
 تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا
 يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾
 وَإِذَا نُنزلُ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا يَنْتَبِهُونَ مَا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
 اتُّوا بِآيَاتِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحْسِبُكُمْ ثُمَّ
 يُنَسِّكُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾﴾

خوئی) نهو هی ناره زووی حهزی لیکات شوینی که وتوو، په کسانه خوا
 رازیبکات، یان توورپی بکات ﴿وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ﴾ (وه خوا گومرای کردوه
 له سر زانستیک) له لایه ن خویره وه، که بیگومان نهو که سه شایسته ی رینمایي
 نیهو، خوئی پاک و خاویښ ناکاته وه له سه ری.

﴿وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ﴾ نهو هی سوودی هه به بوی ناییستی، ﴿وَقَلْبِهِ﴾ چاکه ش
 وه رناگری ﴿وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشًّا﴾ رینگری ده کات له بیننی حهق ﴿فَمَنْ
 يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ﴾ واته: ههچ که سیک نهه رینمایي بکات، کاتی خوا ۱۱
 ده رگا کانی هیدایه تی له سر داخسته وه ده رگای گومرایي بو کردوته وه، وه خوا
 سته می لیناکات، به لکو خوئی سته له نه فسی خوئی ده کات، وه ده بیته رینگر
 له پیش میهره بانی خوا بوی ﴿أَفَلَا تَذَكَّرُونَ﴾ نهو هی سوودی هه به بو تان بیگر نه
 بهر، نهو هیشی زیانی هه به دوور بکه ونه وه لسی؟ ﴿وَقَالُوا﴾ واته: نکولیکارانی
 روژی زیندوو کردنه وه، و تیان: ﴿مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ﴾
 (واته: ههچ نهه جگه له ژبانی دونیامان ده مرین و ده ژین، وه جگه له روژگار

هيچ شتى ئيمه له ناو نابات)، شهوه تهنه دابو نه ريتيه، ياساي شهوو رپوژ ههر وايه، كومه لى خه لك ده مري و كومه ليكيش دينه دونياوه، ههر كه سيكيش مرد ههر گيز ناگه رپته وه بو دونياو پاداشت نادريته وه سزا نادري به هوى كرده وه كى.

وه قسه كانيان له بى زانياريه وه سه رچاوه ي گرتووه، ﴿إِنَّهُمْ إِلَّا يَطْنُونَ﴾ (تهنها گومان ده بن) نكولى رپوژى گه رانه وه يان كرده وه پيغه مبه ره راستگو كانيان به درو داناو، به بى شهوى هيچ به لگه يه ك نامازه يان پييكات بو شهوه، شهوه تهنه كومه له گومانىكى، وه به دووردانانى خه ياليه له حه قيقهت، له بهر شهويه فهرموويه تى: ﴿وَإِذَا نُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا يَنْتَبِهَاتُ مَا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتَّبَعْنَا يَا أَبَتَ إِنَّا كُنَّا صَادِقِينَ﴾، (واته: وه كاتى بخوئيريه وه به سه رياندا به لگه رپوونه كانمان هيچ به لگه يه كيان نيه جگه له وه كه ده لئن باوو باپيرانمان زيندوو بگه نه وه شهوه كه رپتوه راست ده كه ن)، شهوه بو ريه كه له لايه ن شهوانه وه به رانه ر به خوا، كاتى شهم پيشنياره يان كرده، وه پيشان وابووه راستى پيغه مبه رانى خوا وه ستاوه له سه ر زيندوو كرده وه ي باوو باپيرانيان، شهوان درويان كرده له وه ي وتيان، به لكو مبه ستيان ره تكر دنده وه ي بانگه وازى پيغه مبه ران بووه، نه ك رپوونكر دنده وه ي حه ق، خوا ﴿قُلْ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾، (واته: خوا زيندوو تان ده كاته وه پاشان ده تانمرينى پاشان كوتان ده كاته وه له رپوژى دواييدا هيچ گومانى تيدانيه، به لام زوربه ي خه لكى نازانن)، شهوه كه رنا شهوه كه ر زانست به رپوژى دوايى بگه يشتايه ته ده كانيان شهوه كاريان بوى ده كرده خو يان بوى ناماده ده كرده.

(۲۷-۳۸): ﴿وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُنْفِثُ بِحَسْرِ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَائِيَةً كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ إِلَىٰ كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُحْزَنُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا تُجْرِمُونَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ آتِيَةٌ لَّآبِطُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ وَبَدَأَهُم مِّنْ نَّحْوِ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٣﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنسِفُكُمْ كَمَا نَسِفْنَا لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوَنُكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَلِكَ

يَا ذِكْرُ أَتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُؤًا وَعَرَّضْتُمْ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا قَالِيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْمَعُونَ ﴿٣٥﴾
 قُلْ لِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبْرِيَاءُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

﴿وَلِلَّهِ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ خوا ﴿هه هه وال ده دات ده رباره ي فراوانى مولكى و تاكو ته نهايى له به رپوه بردندا له هه موو كاته كان، وه بيگومان شه و زاته ﴿وَيَوْمَ نَقُومُ السَّاعَةَ﴾ (شه و روزه ي قيامت هه لده سنى)، وه خه لكى كوده كاته وه له روزه ي دو اييدا، به تالخورازان خه ساره تيان بو ده بى، شه وانه ي به تاليان هيناوه بو شه وه ي حقى پى له ناو بيهن، وه كرده وه كانيان پو وچ و به تال بووه، چونكه په يوه سته به پو وچه وه، جا پو وچ بووه ته وه له روزه ي دو اييدا شه و روزه ي حقيقه ته كانى تيدا دهرده كه وي، وه پاداشته كانيان له ده ست دده ن و سزاي به ئيشيان بو ده سته بهر ده بيت.

پاشان خوا ﴿وه سفى سه ختى روزه ي دو ايى كرده بو شه وه ي بنده كان ناگادار بكاته وه و خويان بوى ناماده بكن، ﴿وَتَرَى﴾ شه ي بينه رى شه و روزه، ﴿كُلُّ أُمَّةٍ جَائِيَةٌ﴾ (هه موو نومه تى) كه وتوون به سر شه ژنودا، به هوى ترسو ناخوشى و چاوه روان كردنى حوكم و بريارى خواى به به زه يى.

﴿كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا﴾ واته: (هه موو گه لى بانگ ده كرى) بو لاي شه ريعه تى پيغه مبه رانيان كه له لايه ن خواوه بو ناويان هاتووه، ثايا پيى هه ستاون تا پاداشت و رزگار بوونيان ده ست بكه وي، يان له بيريان كرده تا خه ساره تمه ندى به ده ست به ينن.

جا نومه تى موسا ﴿بَانَگ ده كرىن بو لاي شه ريعه تى موسا، نومه تى عيساش به هه مان شيوه، نومه تى موحه مده يش ﴿به هه مان شيوه، جگه له وانيش به و شيوه يه، هه موو گه لى بانگ ده كرى بو لاي شه و شه ريعه ته ي كه پيى سپيردراوه، شه مه يه كيكه له گريمانه كان له م ده قده ا، شه ويش مانايه كى ته واوه له خودى خويداو هيج گومانى كى تيدانيه، وه ده گونجى مه به ست له فرمووده ي خوا ﴿﴿كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا﴾ واته: بو لاي كتيى كرده وه كانى، وه شه ويشى نووسراوه له خيرو شه ر، وه بيگومان هه موو كه سى پاداشت ده دري ته وه به پيى شه و كرده وه ي كرده وه تى، وه ك خوا ﴿فرموويه تى: ﴿مَنْ عَمِلَ

صَلِّحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ﴿١٥﴾ (الجائیه، واته: هر کهس چاکه ی کرد
 شهوه قازانجه که ی بو خو به تی، وه هر کهس خراپه ی کرد شهوه زیانه که ی بو
 خو به تی) هر کهس کرده وه ی چاک بکات شهوه بو خو به تی، وه هر کهس
 کرده وه ی خراپ بکات شهوه له سه ری به تی).

پیده چی شه دوو واتایه هه ردوو کیان له ده قه که دا مه به ست بن، به لگه له سه ر شه
 واتایه فه رمووده ی خوا به: ﴿هَذَا كَذِبًا نَطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ﴾ واته: شه که تبه کانه
 که بو مان دابه زاندوون حه قو راستی له نیوانتاندا یه کلاده کاته وه، که بریتبه له
 داد په روه ری، ﴿إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (واته: به راستی شه وه ک خو ی
 نوو سیومانه شه وه ی که شه ده تان کرد) شه شه نامه ی کرده وه کانه.

شا له بهر شه مه یه دریشه ی داوه شه وه ی خوا به سه ر شه دوو ده سه ته یه دا ده یه نی،
 فه رموویه تی: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: شه مانیکه ی راسته قینه، وه
 شه مانه که یان سه لماندنی به کرده وه چاکه کان له پیوستو په سنده کان ﴿فَيُدْخِلُهُمْ
 رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ﴾ که شوینه که ی به شه شه، وه شه وه ی تیادایه له نازو نیعه ته ی
 به رده وامو ژیانسی خو ش، ﴿ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ﴾ (واته: شا شه وه یه) سه ر که وتنو
 رزگار بوونو قازانجه ی روونو ناشکرا، که یگومان شه گه ر به نده به ده سه ته یه نی، شه وه
 هه موو خیره چاکه یه کی به ده سه ته یه ناوه شه رو خراپه یه کی لی دوور که وتوته وه.
 ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ به خوا، به سه رزه نشت کردنو توانج لیدانه وه پیان
 ده وتری: ﴿أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُلَىٰ عَلَيْكُمْ﴾ (نایا به لگه کانی شه شه تان به سه ردا
 نه ده خو یترایه وه) یگومان ره نیشانده رتان بوو له وه ی به رزه وه ندیتانی تیادایه و
 ره نگری لیکردن له وه ی زیانتانی تیادایه، شه ویش گه وره ترین به خشه
 پیان گه یه شبته، شه گه ر سه ر که وتوو بین بو ی، به لام لووت به رزیتان
 کرد له به رانه ری و پشتان تیکردو بیروا بوون پی، گه وره ترین تاوانتان
 شه نجامدا، شا شه مرؤ پاداشت ده درینه وه به وه ی که شه نجامتان داوه، هه روه ها
 سه رزه نشت ده کرین، که خوا ده فه رموی: ﴿وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ
 لَأَرْبَبٌ فِيهَا قُلْتُمْ﴾ واته: نکوولی شه وه تان کرد، ﴿مَا نَذَرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا
 ظَنًّا وَمَا غَنُ بِمُتَّقِينَ﴾ شه مه حالیا نه له دنیا، وه حالی زیندووبوونه وه ش
 نکو لیکردن بوو، وه ره تکرده وه ی قه ی شه وه ی هیناویه تی،

خوا ﴿۳۲﴾ فەر موویه تی: ﴿وَبَدَّاهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا﴾ واته: له پوژی دوایدا سزای کرده وه کانیان بو دهرده که وی، ﴿وَحَاقَ بِهِمْ﴾ واته: دابه زی (بویان)، ﴿مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾ واته: نهو سزایه یان بو دابه زی که له دونیادا گالته یان پی ده کرد، وه به پروودانی و به وه شی هیناویه تی.

﴿وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسِفُكُمْ﴾ واته: وازتان لیدینن له ناو سزادا، ﴿كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا﴾ (واته: وه ک چون نیوه نه م پوژه تان له بیر چوو) بیگومان پاداشت له ره گزی کرده وه به ﴿وَمَا وَنَكُمُ النَّارُ﴾ واته: ناگر جیگاو

دهره نجامتانه ﴿وَمَا لَكُمْ مِّنْ نَّصْرِينَ﴾ (واته: هیچ یارمه تیده ریکتان نیه) رزگارتان بکات له سزای خوا، وه ریگری توله ی نهوتان لی بکات.

﴿ذَلِكُمْ﴾ که سزاتان به دست هاتووه، به هوی نه وه ی نیوه ﴿أَتَعَذَّبْتُمْ أَیَّاتِ اللَّهِ هُزُؤًا﴾ (واته: به لگه کانی خواتان به گالته دانابوو) له گهل نه وه ی وا پیویست بوو کوششی بو بکه نو به دلخوشی و مژده وه وه ری بگرن، ﴿وَعَرَّتْكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا﴾ (واته: وه ژیانی دونیا فریوی دان) به رازاوه یی و له زه تی و جوانیه کانی، دل نارام بوون پیی و کارتان بو کرد، وه وازتان هینا کار بکه ن بو مالی مانه وه.

﴿فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ﴾ (واته: (جا نه مپرو له و دوزه خه دهرناهیترین)، وه مؤله تیشتان پینادری و ناگه ریترینه وه بو دونیا تا کرده وه ی چاک بکه ن.

﴿فَلِلَّهِ الْحَمْدُ﴾ وه ک چون پیویست بوو به گه وره یی و مه زنی ده سه لاتی، ﴿رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ واته: ستایش بو نهو زاته له سر پهروه رد گاریتی همه موو به دیهینراوه کان، به هوی نه وه ی دروستی کردوون و پهروه رده ی کردوون،

وہ نازو نعیمەتی پێبەخشیون بە نعیمەتە ئاشکراو نەینێهەکان. ﴿وَلَهُ الْكِبْرِيَاءُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واتە: گەورەیی و مەزنی تەنھا بوو ئەو (لە ئاسمانەکان و زەوی)، سوپاس کردنی خوا لە ئاسمانەکان و زەوی ستایش کردنی تێی بە سیفاتە تەواوەکان، وە خوشەویستنی و ریز گرتنی، وە گەورەیی تیایدا مەزنی تێی، وە پەرستن بونیاد نراوە لەسەر دوو پایە: خوشویستنی خوا، زەلیل بوون بووی، ئەو دوانەش لە زانستەو سەرچاوە دەگرن بە ستایش کردنەکانی خواو دەسەلات و گەورەیی.

﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ بە دەسەلاتە بەسەر هەموو شتێک ﴿الْحَكِيمُ﴾ ئەو زاتە ی شتەکان لە جیگای خۆیاندا دادەنێت، هیچ شەرعیەتێک دانانێت مەگەر بە حیکمەت و بەرژەو نەدیەک، وە هیچ شتێکی دروستی کردووە مەگەر بە هۆی سوود و بەرژەو نەدیەک یێت.

تەفسیری سوورەتی (الجائیة) تەواو بوو

ته فسيري سوورده تي (الأحقاف)

مه ككيه (۲۵) نايه ته

به ناوي خواي به به زه يي به خشنده

(۳-۱): ﴿حَمَّ ۱﴾ تَزِيلُ الْكِنَبِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۲﴾ مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُتِرُوا مَعْزُومُونَ ﴿۳﴾ ﴿حَمَّ ۱﴾ تَزِيلُ الْكِنَبِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۲﴾ مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ ثُمَّ سَتَيْتُكَ بِرَدَائِكِ لِي لَا يَبْصُرَ كَيْدِي وَبِهِ زَنْدَانِيَّتِي، وَهُ لِي وَهُ

چوار چيوه شدا رښيسانداني بهنده كانه بو رښمايي وه رگرتن له رووناكيه كه ي، له سه رنجداني نايه ته كاني و ده رهينانسي گه نجينه كاني.

﴿۱﴾ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ﴿۵۱﴾ (الأعراف) (واته: بيدار بن كه به ديهيئان و فرماندان هر بو خوايه) وه ك خوا ﴿۵۱﴾ فرمويه تي: ﴿۱﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَنْزِلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ ﴿۱۱﴾ (الطلاق) (واته: خوا زاتي كه ناسمانه كاني دروستكردوه، وه به وينه ي شه وان زه ويشي دروستكردوه فرماني خوا له نيوانياندا داده به زيت)، وه وه ك چون خوا ﴿۱۱﴾ فرمويه تي: ﴿۱﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿۲﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَلَّىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۳﴾ (النحل)، (واته: فرشته ده نيرته خواره وه به وه حسي به فرماني خوي بو هر كه سي له بهنده كاني كه خوي بيه وي به وه ي خه لكي بترسين كه به راستي بيچگه له من هيچ په رستراوښكي تر نيه، كه واته هر من په رستن * خوا ناسمانه كانو زه وي به حقه دروستكرد به رزو بلنده له هر چي نه وانه ده يكه نه هاو به شي).

جا خورای گهوره تنها خوی ئه رک پیسیژدراوانی دروست کردوه، وه جیگاو شویئی نیشته جی بوونانی دروستکردوه و ئه وه یشی له ناو زه ویدایه، پاشان پیغه مبه رانی بو ناردوون و کتیه کانی بو دابه زاندوون، فرمانی پیکردوون و قه ده غه ی لیکردوون، وه هه والی پیداون که بیگومان ئه م ماله مالی کرده وه یه، وه ریره وه بو ئه وانسه ی کار ده کهن، مالی مانه وه نیه که خه لکه که ی کوچ نه کهن تیایدا، بیگومان ئه وان له داها توویه کی نزدیکدا ده گوازرینه وه بو مالی مانه وه و جیگای هه میشه یی و به رده وام، به لکو ئه و کارانه ی که له م ژبانهدا ئه نجامی ده دن پاداشته که ی له مالی دواروژدا به ته واوه تی ده بیننه وه.

خوای به لگه ی یه کلاکه ره وه ی هیناوه ته وه ده رباره ی ژبانی ئه و ماله هه میشه یه، وه به به نده کانی چه شتوه نمونه یه ک له پاداشته و سزای به په له، بو ئه وه ی کاریگه رتر بیته، بو یان بو به ده سه ته یانی خو شو یستراو، وه دوور که وتنه وه له نه ویستراو، ئا له بهر ئه مه یه لیره دا فرموویه تی: ﴿ مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ ﴾ واته: (ئاسمانه کان و زه وی و ئه وه ی له نیوانیاندایه دروستمان نه کردوه مه گه ر به حقه و راستی)، نه به گالته و گه پ و نه به هه وه ته، به لکو بو ئه وه یه به نده کان مه زنی به دیه یته ره که یان بزائن، وه به لگه به یینه وه له سه ر ته واویتی ئه و زاته، وه بزائن ئه و زاته ی که ئاسمانه کان و زه وی دروستکردوه به و مه زنیانه وه، به ده سه لاته له سه ر دووباره دروستکردنه وه ی به نده کان دوا ی مردنیان بو پاداشته دانه وه، بیگومان دروستکردنیان و مانه وه یان ئه ندازه گیراوه تا ﴿ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ﴾ (کاتیکی دیاریکراو).

جا کاتی هه والی به وه دا - که بیگومان ئه و زاته راستگوترینی بیژه رانه - وه به لگه ی هینایه وه و رینگای رووناک کرده وه، هه والیدا که ده سه ته یه ک له خه لکی تنها روو وه رگیرانیان هه لبژاردوه له ئاستی حقه و راستیدا، وه لایانداوه له بانگه وازی پیغه مبه ران، جا فرموویه تی: ﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُذِرُوا مُعْرِضُونَ ﴾ (واته: که چی ئه وانسه ی بیروا بوون له وه ی پیی ترسینرا بوون روو وه رده گیرن).

به لام ئه وانسه ی بروادار بوون کاتی حقیقه تی بارودوخه که یان زانی ناموزگاری په روو ردگاریان وه رگرت و ملکه چی بوون و به مه زنیان دانا، بو یه سه ر که وتن به به ده سه ته یانی هه موو خیرییکو دوور که وتنه وه له هه موو شه رو خراپه یه ک.

(۶-۷): ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَتُنُوبِي بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ هَذَا أَوْ أَتُكْرَمُونَ مِنْ عِلْمِ إِبْرَاهِيمَ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَفْلُونَ ﴿٧﴾ وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ﴿٨﴾ ﴾

﴿ قُلْ ﴾ واته: بلی به وانهی هاوبه شیان بو خوا داناو له به کان نه سوودیان هه یه وه زیان، نه مردن و نه ژیان، نه زیندوو کردنه وه، پیمان بلی پروونی بکوره وه بویان دهسته وسانی په رستراوه کانیان که بیگومان نه وانه شایسته ی هیچ جور ی له به ندایه تیکردن نین: ﴿ اَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ ﴾ (واته: پيشانم بدن له زه ویدا چیان دروست کرده یان له دروست کردنی ناسمانه کاند به شداریان کرده)، نایا شتیکیان له ناو ناسمانه کان و زه ویدا دروست کرده؟ نایا کیوه کانیان دروست کرده؟ نایا ده ریایان به ریخستوه؟ نایا ناژه له کانیان بلاوه پیکردوه؟ نایا دارودره خته کانیان سهوز کرده؟ نایا یارمه تی ده ریکیان هه یه له دروست کردنی شتی له وانه؟ نه خیر هیچ شتی که له وانه نیه، به وهی که خویان دانی پیدا ده نین، سه ره پای جگه له خویان، نه مه به لگه یه کی عه قلی یه کلا که ره وه یه له سه ره وه یه بیگومان به ندایه تی کردن بو غه یری خوا شتیکی پووجه.

پاشان باسی نه بوونی به لگه ی عه قلی کرده، فرمویه تی: ﴿ اَتُنُوبِي بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ هَذَا ﴾ (واته: دهی په راوینکم بو بهینن له پیش نه م قورنانه هاتبی)، کتیبی بانگه شه بکات بو هاوبه ش دانان، ﴿ اَوْ أَتُكْرَمُونَ مِنْ عِلْمِ ﴾ یان زانیاریه که به جیمابی له پیغمبرانه وه فرمان به وه بکات.

بیگومان نه وهی زانراوه نه وان دهسته وسانن که له یه کی که له پیغمبرانه وه به لگه یه که بهینن له سه ره هاوبه ش دانانیا، به لکو دنیایین هه موو پیغمبرانه بانگه شه یان کرده بو لای یه کتا په رستی په روه رد گاریان و ریگریان کرده له هاوبه ش دانان، نه وهش مه زترین میراته له وانه وه به جیمابی له زانست و زانیاری، خوا ﴿ فَرَمَوْهُ تِسِي ﴾ ﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ﴾ ﴿ ٣٦ ﴾ النحل، (واته: سویند به خوا له ناو هه موو گهل و نوممه تیکدا پیغمبریکمان ناردوه به مهی تنها خوا په رستن و دور که ونه وه له په رستی هه ره په رستراویکی دیکه)، وه هه موو پیغمبره ی به گله که ی فرمویه: ﴿ اعْبُدُوا

اللَّهُ مَا لَكُمْ مِّنَ إِلَهِ غَيْرُهُ ﴿٥٨﴾ الأعراف، (واته: تنها خوا بهرستن ئیوه هیچ
په رستراویکتان نیه بیجگه له خوا).

یگومان زانرا ده مه ده می هاوبه شدانه ران له هاوبه ش داناناندا پشت به ست
نیه به به لگه و سه لماندن، به لکو پشتیان به ستووه به کومه له گومانیکی دروینه و
بوچوونیکی خراپ و عه قلیکی فاسیدو تیکچوو.

بارودوخیان ده بیته به لگه له سه ر خراپی و پوچی په رستراوه کانیا، وه به دوا داچوونی
زانست و کرده وه کانیا و سه رنجدان له بارودوخیان له وانیه ته مه نیان له به ندایه تی
کردنیدا به سه ر برده، نایا هیچ سوودیکان پیگه یاندوون له دنیا دا، یان دواروژ؟
ئا له بهر نه مه یه خوا ﴿٥٩﴾ فه رموویه تی: ﴿وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِن دُونِ اللَّهِ مَن لَّا
يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ﴾ واته: (کی له و که سه گومراتره که هاوار له غه یری
خوا بکات که وه لامي نه داته وه)، ماوهی مانه وهی له ژیانی دنیا به قه د
توزقاله زه ره یه ک سوودی بوئی نه ییت، ﴿وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَفِلُونَ﴾ (واته: وه نه و
هاوار لیکراوانه له هاواری ئه وان بیئاگان) هیچ پارانه وه یه کیان لی نایستن،
وه لامي هاواریان ناده نه وه، نه مه حالیا نه له دنیا دا، له روژی دوا ییشدا بیروایی
ده که ن به وانیه هاوبه شیان بو داناون.

﴿وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً﴾
 (كاتيكيش خه لک کوډه کرینه وه له قیامت
 په رستراوه کان ده بنه دوژمنیان) هه نديکیان
 نه فرین له هه نديکی دیکه ده کهن، وه
 هه نديکیان خوږیان له هه نديکی دیکه
 به ریده کهن، ﴿وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ﴾ (وه
 په رستراوه کان به په رستنه که یان پروا ناکه ن).
 (٧-١٠): ﴿وَإِذَا نُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ
 قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ
 مُّبِينٌ ﴿٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَبْنَاهُ قُلٌّ إِنِ افْتَرَيْنَاهُ فَلَآ قَلِيلٌ
 مِّمَّنْ كَانُوا بِعِبَادَتِنَا كَافِرِينَ﴾
 (٨) ﴿قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنْ الرُّسُلِ وَمَا
 أَدْرَىٰ مَا يَفْعَلُ بِي وَلَا يَكْرَهُنَّ إِنِ اتَّبَعْتُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ
 إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ كَانِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ مِنْ بَنِي
 إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَطَمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّا اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٩﴾﴾

﴿وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً﴾
 ﴿قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنْ الرُّسُلِ وَمَا
 أَدْرَىٰ مَا يَفْعَلُ بِي وَلَا يَكْرَهُنَّ إِنِ اتَّبَعْتُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ
 إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ كَانِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ مِنْ بَنِي
 إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَطَمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّا اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٩﴾﴾
 ﴿قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنْ الرُّسُلِ وَمَا
 أَدْرَىٰ مَا يَفْعَلُ بِي وَلَا يَكْرَهُنَّ إِنِ اتَّبَعْتُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ
 إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ كَانِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ مِنْ بَنِي
 إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَطَمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّا اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٩﴾﴾

﴿وَإِذَا نُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ﴾
 (نايه ته روونه كاني تيمه) به جوړی بی هیچ گومانو دوو دلیه کی تیدا نه بی،
 هیچ سووډیکي نیه بو ژهوان، به لکو به وه به لگه و حوجه یان له سر پیوست ده بی، وه
 له بوختان و دروه له به سستیان نه وه به که و توویانه: ﴿لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ واته:
 (به و قورثانه ی بویان هاتووه نه مه جادوویه که) روون و ناشکرایه و هیچ گومانی تیدانیه،
 نه مهش له بابته سی هه لگه رانه وهی حقیقه ته کانه، که که سی پی هه لناخه له تی جگه
 له کهم عه قل و لاوازه کان نه بی، نه گه رنا له نیوان نه و حه ق و راستیه کی پیغه مبه ر
 هیناویه تی، وه له نیوان سیحرو جادوودا جیاوازیه کی نه وه منده گه وره هه یه، مه زتره له
 نیوان ناسمانو زه وی.

چون حه ق ده پیوری - که به رزبوه ته وه به جوړی به سر هه موو گه ردووندا رووناکی
 پیشی رووناکی خوړ که وتووه، وه به لگه ی گه ردوونی و نه فی له سر به تی، وه دانی

يېداناوه و ملکه چى بووه خاوه ن عه قله ژيره كان- به و پو و چى كه برى تيه له سيجرو جادوو، ده ناچى مه گهر له كه سى كى گومراو ويل و سته مكارو دهر و ون پيس و كرده وه خراب نه بى؟! شه وه گونجاوه له كه ليداو به پى بارود و خى تى، ئايا شه مه در و و ساخته نيه؟ ﴿أَمْ يَقُولُونَ أَفَرَبَّهُ﴾ واته: موحه مه د ﴿ثُمَّ قَوْمًا نَهَىٰ لَهُ لَيَالٍ خَوْيَهُ هَلَبَهُ سَتْوَهُ﴾، شه وه له لايه ن خواوه نه هاتوه، ﴿قُلْ﴾ پى ن بلى: ﴿إِنْ أَفَرَبْتُهُ﴾ (نه گهر خوم هه لم به سى تى) شه وه خواوه به ده سه لاته به سه ر مه وه، وه به و توانجا نه يشى كه ده بده ن زانا يه، جا چون سزام نادا له سه ر هه ليه ستم كه ئيوه پى تان وا يه؟

جا ئايا ﴿تَمَلُّكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا﴾ نه گهر خوا يه وه ي زيانم لى دات، يان يه وه ي ره حمم پى بكات؟ ﴿كَفَىٰ بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ﴾ (شه وه خوا به سه شايه ت پى ت له نى وان من و ئيوه دا) جا شه گهر من قسه م هه ليه ستا يه شه وه به ده سى تى خوى توله ي لى ده سه ندم، وه به جورى سزامى ده دا هى چ كه س نه بى نى بى، چونكه شه مه له مه ز ترى ن جوره كاني بوختان هه ليه ستم، شه گهر من قسه يه كم هه ليه ستا يه.

باشان بانگى كرده ون بو داوا ي ته وه بو لى خوشبو ون له سه ر شه وه كه لله ره قى و عى ناد يه يان كه كرده ويانه، جا فه ر مو ويه تى: ﴿وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ واته: بگه ر يته وه بو لاي وه له خوتانى دابرنن شه وه ي ئيوه له سه رى ن، له گونا هه كاتان خوش ده يى و ره حمتان پى ده كات، باشان سه ر كه و تو وتان ده كات بو خى رو پادا سى تى پى يان تان ده داته وه.

﴿قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنَ الرُّسُلِ﴾ واته: من به كه م پىغه مبه ر نى م نى ر د رابم بو ناوتان، تا سه رسام بن به په يامه كه م نكولى له بانگه وازه كه م بكن، يى گومان پى شم كه و تو وه له پىغه مبه ران و نى ر دراوان، كه بانگه وازه كه ي من وه كو بانگه وازى شه وان، جا ئى تر بو چى نكولى په يامه كه م ده كهن ﴿وَمَا أَدْرِىٰ مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ﴾ واته: من هى چ نى م ته نها مر و ف نه بى، له كار و بار دا هى چم به ده ست نيه، وه خوا ﴿خَوَىٰ هَلْ سَوْرَتُهُ مِنْهُ﴾ ئيوه يشه، داد په ر وه ره له سه ر من و ئيوه يش، من ناتوانم له لايه ن خوم وه هى چ شتى ك به نى م ﴿وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ (واته: من ته نها تر سى نه رى كى ناشكرام و به س) شه گهر په يامه كه ي متان وه ر گرت و وه لامى بانگه وازه كه متان دا يه وه شه وه به شتان ده بى له دوى ناو دوار و ژدا، وه شه گهر شه وه تان ره ت كرده وه به سه ر م دا، شه وه لى پر سى نه وه تان له لاي خوا يه، يى گومان من ئيوه م تر ساند، وه هه ر كه سى ك بتر سى نى شه وه بى انوى نامى تى ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنَ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَتَأْمَنُ﴾

وَأَسْتَكْبِرْتُمْ ﴿۱۰﴾ واتہ: ھوالم بدنئی تہ گھر تہم قورئانہ لہ لایہن خواوہ یہ، وہ شایہ تی لہ سہر راستیتیدا، سہر کہو تووان لہ خواوہ نانسی کتیب تہ وانہی حہ قیان لہ لا ھہ یہ، کہ بہو ھویہ وہ دہ زانن تہو بہ یامہ حہ قہو بہروای پیدینن و پینمای پی و ہر دہ گرن، جا ھہ والی پیغہ مہر انو شوینکہ و تووہ پالفہ تہ کانیان رینکو و راست وہ ک یہ ک دہ بی، وہ تیوہ یش تہی نہ فامو بی عہ قہ کان لووت بہر زیتان کرد لہ بہرانبہری، نایا تہمہ مہزترین ستمو سہختترین بیروایی نیہ.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ (واتہ: بیگومان خواوہ پینمای گہلی ستمکار ناکات)، وہ لہ ستمو خو بہ گہورہ زانن بہ سہر حہ قدا دوا ی بہ توانا بوونیتی لہ سہری. ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿۱۱﴾ وَمِنْ قَبْلِهِ كَتَبْتُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّسْنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَسُرْرِي لِلْمُحْسِنِينَ ﴿۱۲﴾﴾

﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا﴾ واتہ: تہ وانہی بیروان بہرانبہر بہ حہ قو عینادی و نکوولی لیدہ کەن، بانگہ وازہ کە ی پیغہ مہر یان رە تکر دہ تہوہ و تیان: ﴿لَوْ كَانَ خَيْرًا مَا سَبَقُونَا إِلَيْهِ﴾ واتہ: (تہ گہر نیسلام چاک بوایہ) تہوہ تہم بروادارانہ پیش تیئہ نەدہ کەوتن، تیئہ دہ بووین بہ یہ کەم بر و اھینہر، تہمہ تہنہا رازاندہ و ہوہ جوان کردنی قسہ کانیانہ.

جا چی بہ لگہ یہ ک ھہ یہ بہ لگہ بی لہ سہر تہوہ ی نیشانہی حہ قو راستی پیشکەوتنی بیروایان بی لہ تیمانداران؟ نایا تہ وانہ نەفس و دہروویان پاکترہ؟ یان عہ قلیان تہ اووترہ؟ یان ھیدایہت و پینمای بہ دہستی تہ وانہ؟

بہ لام تہم قسہ یہی کە لیانہ و ہ دہر چوہ نەفس و دہروونی خو یانی پی گہورہ دہ کەن، وہ کو کە سی توانای نہ بی بہ سہر شتی کدا پاشان لۆمہ و سہرزہ نشتی تہ نجامدہ رانی بکات، تا لہ بہر تہم یہ فہرموویہ تی: ﴿وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ﴾ (واتہ: خو یان بہو قورئانہ پینمایان و ہرنہ گرتوہ جا دواتر دہ لین تہمہ دہستہ بہ ستنکی کونہ) تہم ھو کارہی کە وای لیکردن تہم قسہ یہ بکەن تہوہ بوو کە بیگومان تہوان پینمایان بہم قورئانہ و ہرنہ گرتو مہزترین بہ خشش و بہ ہرہو گہورہ ترین دہستکەوتیان لہ دہستدا، جا ھہستان لہ کە داریان کرد بہوہی کە درو یہ، تہو قورئانہ حہ قو رە وایہ ھیچ گومانیکی تیدانیہو ھیچ دوو دلہ ک ھہ لنا گری، گونجاوہو رینکہ لہ گہل کتیبہ ناسمانیہ کاندہ، بہ تایہت تہ اووترین و چاکترینیان دوا ی قورئان، تہو یش تہ وراتہ خوا

دایه زاندوه بو مووسا الطیخ: ﴿إِمَامًا وَرَحْمَةً﴾ واته: نه وه کانی ئیسرائیل په پیره وی ده که ن و رینمایى لیوه رده گرن، بو یه خیری دونیاو دوارپوژیان بو ده سته بهر ده بی. ﴿وَهَذَا﴾ قورشان ﴿کَتَبُ مُصَدِّقٌ﴾ (به راستدانه ری) کتیبه کانی پیش خویه تی، شایه تی داوه به راستیان به وهی له گه لیاندا ریکه و گونجاوه، وه خوا ﴿کَرْدُووِیهِ تِی﴾ لِسَانًا عَرَبِيًّا ﴿(به زمانی عه ره بی) بو نه وهی به ناسانی وه ربگیری و یادی پیگیری﴾ لِسُنْدِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا ﴿(تا سته مکاران بترسینی) نه وانه ی سته میان له خویان کردوه به کوفرو خراپه و سه ریچی، نه گه ر به رده وام بن له سه ر سته مکردنیان سزای به ئیشیان تروش ده بی.

وه مژده ده دات به چاکه خوازان له به ندایه تی کردنی به دپهنه رو له سوود گه یاندن به به دپهنه راوه کان، به پاداشتی بی پایان له دونیاو دوارپوژدا، وه باسی نه و کرده وانه ده کات که ترساندوونی، وه نه و کرده وانه ش که مژده ی پیداه.

(۱۴-۱۳): ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ﴿۱۳﴾
 ﴿أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ ﴿۱۴﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ﴾ بیگومان نه وانه ی دانیانساوه به په روه رد گاریان و شایه تیان بو ی داوه به تاک و ته نهایی و پابه ندی گویرایه لی کردنی بوون، ﴿اسْتَقَمُوا﴾ به رده وام بوون له سه ری له ماوه ی ژیاناندا، ﴿فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ﴾ له هر شهرو خراپه به ک له پیشیان ﴿وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ له سه ر نه وهی به جیان هیشتوه، ﴿أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ﴾ واته: خه لکی به هه شتن و به به رده وام تیایدان، نه وانه تیایدا ناگوازرینه وه، وه نایانه وی جیگور کیان پی بکری. ﴿خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ له بروهینان به خوا، بروهینانیک کرده وه چاکه کان و به رده وام بوون له سه ریان بخوازی.

(۱۵-۱۶): ﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا
حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ
وَفِصْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ
أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ
الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا
مَرَضُهُ وَأَصْلِحَ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ
وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَنْقُبُ
عَنَّهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ
الْحَنَةِ وَعَدَّ الصَّدَقِ الَّذِي سَكَتُوا وَعُدُونَ ﴿١٦﴾ وَالَّذِي قَالَ
لِوَالِدَيْهِ أَقْبِلَا مَا لِلَّهِ وَاللَّهُ خَبِيرٌ عَالِمٌ ﴿١٧﴾ وَأُولَٰئِكَ
الَّذِينَ نَنْقُبُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ
فِي أَصْحَابِ الْحَنَةِ وَعَدَّ الصَّدَقِ الَّذِي كَانُوا
يُوعِدُونَ ﴿١٦﴾﴾

﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ
كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفِصْلُهُ
ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ
أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ
الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا
مَرَضُهُ وَأَصْلِحَ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ
وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾﴾

نهمه له به زه‌ی‌ی خواجه به به‌نده کانی، وه سوپاسگوزاری نهو زاته به بو دایکو باوک

که ناموزگاری منداله کانی کردهو په‌یمانی لیوه رگرتون چاک بن له گهل دایکو باو کیاندا، به قسه‌ی جوانو نهرمو نیانو له‌سه‌رخو، وه خهر جگردنی مالو سامانو نه‌فه‌قه بو‌یان و جگه له‌وانه‌ش له جوړه کانی دیکه‌ی چاکه‌خوای.

پاشان ناگاداری کردونه‌ته‌وه له‌سه‌ر هو کاری پیوسته‌کری چاکه کردن له‌گه‌لیاندا، باسی نه‌وه‌ی کردهو که دایک منداله‌ک‌ه‌ی هه‌لده‌گری به‌نه‌وپه‌ری نار‌ه‌ح‌ت‌ی له‌کات‌ی هه‌ل‌گرتنیدا، پاشان ناخوشی و ده‌رده‌سه‌ری له‌دایک بوونی که په‌ره له‌نار‌ه‌ح‌ت‌ی گه‌وره، پاشان ده‌رده‌سه‌ری قوناغی شیرپیدان و خزمه‌ت‌کردنی، نه‌وانه‌ی که باسکران ماوه‌یه کی کهم نین ساتی یان چند ساتی، به‌لکو ماوه‌یه کی دوورو دریشه ﴿ثَلَاثُونَ شَهْرًا﴾ بو دوو گیان بوون نو مانگ هه‌یه، نه‌وه‌ی ده‌مین‌ته‌وه بو شیرپیدان نه‌مه به‌زوری، نه‌م ده‌قه ده‌بیته به‌لگه له‌گهل فرموده‌ی خوا ﴿وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ﴾ ﴿١٣٣﴾ البقرة (واته: دایکان شیر ده‌دن به‌منداله‌کانیان دوو سالی ته‌واو)، که‌مترین ماوه‌ی دوو گیانی شه‌ش مانگه، چونکه ماوه‌ی شیرپیدان بریتیه له‌دووسال، نه‌گه‌ر له‌سی مانگ ده‌ربکری تنها شه‌ش مانگی ده‌مینتی بو ماوه‌ی دوو‌گیانی.

﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ
كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفِصْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ
أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ
عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا مَرَضُهُ وَأَصْلِحَ لِي فِي ذُرِّيَّتِي
إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَنْقُبُ
عَنَّهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ
الْحَنَةِ وَعَدَّ الصَّدَقِ الَّذِي سَكَتُوا وَعُدُونَ ﴿١٦﴾ وَالَّذِي قَالَ
لِوَالِدَيْهِ أَقْبِلَا مَا لِلَّهِ وَاللَّهُ خَبِيرٌ عَالِمٌ ﴿١٧﴾ وَأُولَٰئِكَ
الَّذِينَ نَنْقُبُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ
فِي أَصْحَابِ الْحَنَةِ وَعَدَّ الصَّدَقِ الَّذِي كَانُوا
يُوعِدُونَ ﴿١٦﴾﴾

﴿ حَقَّ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ ﴾ واته: نهوپه‌ری هیزو تواناو گهنجیتی و ته‌واوی عه‌قلی ﴿ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْرِعْنِي ﴾ واته: (وه ده‌گاته چل سال ده‌لی نهی په‌روه‌ردگارم) رامینه‌و سرکه‌وتووم بکه، ﴿ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ ﴾ واته: (تا شوکرانه بژی‌ری نه‌و به‌هره چاکه بکم که رشتووته به‌سر من و دایکو و باو کمدا) نیعمه‌تی نایزن و نیعمه‌تی دنیا، وه سوپاسگوزاری کردنی به به‌کارهینانی نازو نیعمه‌ته‌کان له‌گوپرایه‌لی نه‌و زاته‌دا، وه له به‌رانبه‌ر منه‌تکرندیدا، وه له به‌رانبه‌ر منه‌ته‌کانیدا دانبنی به‌بیتوانایی و ده‌سته‌وسانی خویدا، کوشش بکات به‌ستایش کردنی په‌روه‌ردگاری له‌سر نه‌و نازو نیعمه‌تانه، وه نه‌و نازو نیعمه‌ته‌ی که رشتوویه‌تی به‌سر دایکو و باوک و وه‌چه‌کانیدا، بیگومان نه‌وانیش نه‌و به‌هرانه‌یان به‌رده‌که‌وی، چونکه هه‌ر ده‌بی نه‌و به‌هرانه به‌ده‌ست بهینن، به‌تایبه‌ت نیعمه‌تی نایزن، چونکه چاکبونی دایکو و باوک به‌زانست و کرده‌وه له‌گه‌وره‌ترین هو‌کاره‌کانه بو چاکبونی مندا له‌کانیان، ﴿ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ ﴾ (واته: رامینه‌ کرده‌وه‌ی چاک بکم که تو پی‌ی رازی‌ی) به‌وه‌ی گشتگیر بی له‌وه‌ی چاک‌ی ده‌کات، سه‌لامه‌ت بی له‌وه‌ی تیکی ده‌دات، جا نه‌م کرده‌وه‌یه خوا ﴿ بِنِي رَازِيهِ وَوَرِيْدِهِ غَرِيْبٍ وَوَرِيْدِهِ غَرِيْبٍ ﴾ (واته: نه‌وه‌کانیشم چاک و صالح بکه) کاتی دوعای کرد بو خو‌ی به‌چاک بوون، نجا پارایه‌وه بو نه‌وه‌کانی که بارودوخیان چاک بکات، وه باسی نه‌وه‌یکرد چاک بوونیان سوودو قازانجه‌که‌ی ده‌گه‌ری‌ته‌وه بو دایکو و باوکیان، وه ک فهرموویه‌تی: ﴿ وَأَصْلِحْ لِي ﴾.

﴿ إِنِّي بِنْتُ إِلَيْكَ ﴾ له‌گونا‌هو سه‌ری‌چیه‌کان و گه‌راومه‌ته‌وه بو به‌ندایه‌تی کردنی تو ﴿ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴾ (بیگومان من له‌مسولمانانم)، ﴿ أُولَئِكَ ﴾ نه‌وانه‌ی وه‌سفه‌کانیان باسکرا، ﴿ الَّذِينَ نَقَبَلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا ﴾ (واته: که‌سانیکن که تیمه کرده‌وه چاکه‌کانیان لی‌وره‌ده‌گرین) نه‌ویش گوپرایه‌لی و به‌ندایه‌تی کردنه‌کانه، چونکه جگه له‌و کرده‌وانه‌ش نه‌نجام ده‌ده‌ن له‌چاکه ﴿ وَنَجَّوْا زُرْعًا سَيِّئَاتِهِمْ ﴾ (واته: چاوپوشی ده‌که‌ین له‌خرابه‌کانیان) به‌کوی، ﴿ أَصْحَابِ الْجَنَّةِ ﴾ خیر و چاکه و خوشبوسترا و به‌ده‌ست دینن، شه‌رو خرابه‌یشیان لی به‌دور ده‌بی.

﴿ فِي وَعْدِ الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴾ واته: نه‌م به‌لینه‌ی پیمان‌دان به‌لینیکی راستگو‌یانه‌یه، له‌لایه‌ن راستگو‌ترینی راستگو‌یانه‌وه ده‌رجووه که هه‌ر‌گیز پی‌چه‌وانه‌ی به‌لینی ناجو‌لیته‌وه.

(۱۷-۱۹): ﴿ وَالَّذِي قَالَ لَوْلَدِيهِ أَفِي لَكُمْ أَتَعِدَانِي أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهَذَا يَسْتَعْجِلَانِ اللَّهَ وَبِكَ ءَامِنُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطُورُ الْأُولِينَ ﴿ ۱۷ ﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أَمْرِ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ ﴿ ۱۸ ﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا

عَمِلُوا وَلِيُوقِنَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾

کاتی خوا ۱۹ باسی حالی چا که خوازی کرد له گهل دایکو و باوکیدا، ئجا باسی سه ریچی کردنی باوک و دایکی کرد، که ییگومان شهوه خراپترین حالته کانه، جا فهرمووی: ﴿ وَالَّذِي قَالَ لَوْلَاذِيهِ ﴾ (شهوه که شهش که به باوک و دایکی ده لیت) کاتی بانگی ده کن بو پرواهینان به خواو روژی دویی، وه ده ترسینن به سزای شهوه روژه.

شهوه مه زترین چا که یه له لایه ن دایکو و باوک وه بو منداله که یان، شهوه یه که بانگی ده کن بو به خته وه ری همیشه یی و سه رفرازی هه تا هه تایی، به لام شهوه به خراپترین شیوه وه لامیان ده داته وه ده لیت: ﴿ أَفِ لَكُمَا ﴾ واته: ئوفو تووره یی بو ئیوه وه له وه شی هینا و تانه.

پاشان باسی رووی دوور بوونی و نکو و لیکردنی له روژی دویی کردوو فهرمووی ته تی: ﴿ أَتَعِدَانِي أَنْ أُخْرَجَ ﴾ (نایا هه شهه لیده کن که زیندوو ده کریمه وه) له گوره کم له روژی دوا ییدا ﴿ وَقَدْ خَلَّتِ الْفُرُوجُ مِنْ قَبْلِي ﴾ (واته: له کاتیکدا چند چین پیش من رویشتون) له سه ر بیروایی و به درودانان، شهوانیش پیشه وایانی په پیره و پیکراو بوون بو هه موو نه فام و بیرواو که لله ره قو عینادیک؟

﴿ وَهَمَّا ﴾ واته: دایکو و باوک، ﴿ يَسْتَفِيئَانِ اللَّهَ ﴾ هانا بو لای خوا ده بنه و پی ده لین: ﴿ وَيَلِكْ أَمِنْ ﴾ واته: (هاوار بو تو بروا یینه) هه موو توانا کانیان ده خنه گهرو کوشش ده کن له هیدایه تدانیدا، به وپه ری کوشش کردن، ته نانه ت له سوربوونیان له سه ری هاوار ده بنه لای خوا، وه ک که سی که له ناو ده ریادا نقووم بی، وه داوای لیده کن به داوا کردنی شهوه که سه ی ناو له قورگیدا یی له ناو ده ریا، وه سه رزه نشتی منداله که یان ده کن و خه می لیده خون و حه قو راستی بو روون ده که نه شهوه، ده لین: ﴿ إِنَّ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا ﴾ پاشان به لگه ی بو ده هینه وه شهوه ی له توانایاندا بیست، وه منداله که یان هچی بو زیاد نابی ته نها که لله ره قی و دوور که و تنه وه لووت به رزی له به رانیه ره قو ناشرین کردنی ﴿ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴾ واته: (شهوه به سه نه فسانه ی پیشینه وه هچی تر) ته نها له کتیبه پیشووه کان وه رگیراوه، له لایه ن خواوه نه هاتووه، وه خوا وه حی یی نه کردوه بو پیغه مبه ره که ی.

هه موو که س ده زانی که موحه ممه د ۱۹ نه خوینده واره، نه ده زانی بنووسی و نه ده زانی بخوینته وه وه له که سیشه وه قیر نه بووه، جا ئیتر له کوئوه قیر بووه؟ وه ناده میزادیش ناتوان شتی وه ک شهوه قورئانه بیئن شهوه هه موویان پشتگیری یه کتر بکن له سه ری.

﴿ أُولَئِكَ الَّذِينَ ﴾ بهم حاله سه رزه نشت کراوه، ﴿ حَقًّا عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ ﴾ واته: سزایان به سه ردا

چه سپاوه، ﴿ فِي ﴾ له كوى ﴿ أَمْ قَدَخَلْتَ مِنَ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ ﴾ (تهو ئوممه تانه دا كه پيش نه مان رابوردون له جنو كه و ناده مى) له سر كوفرو سه ريچي كردن، نا نه وانه له داهاتوودا نفووم ده بن له ناو تاوان و گوناھى خو ياندا.

﴿ إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ ﴾ (الخرسان): برتیه له له ده ستدانی سه رمایه ی سهروه ت و سامانی مروؤف، جا نه گهر سه رمایه ی ماله كه ی له ده ستدا نه وه قازانج له پيشتره، نه وان ئیمانان له ده ستدا، هيچ شتيكيان له نازو نيعمه نه كان به ده ست نه هینا و سه لامه تيش نه بوون له سزای ناگري دوزه خ، ﴿ وَلِكُلِّ ﴾ له خه لكانى چاك و خه لكانى خراب ﴿ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا ﴾ واته: هه كه سهو به پيى پله و پايه ی خوی له خيرو چاكه، وه پله و پايه ی له مالى دواروؤز به پيى كرده وه كانيان، وه له بهر نه ميه فمموويه تى: ﴿ وَلِيُوفِّيَهُمْ أَعْمَلَهُمْ وَهُمْ لَا يَظْلَمُونَ ﴾ (واته: تا خوا پاداشت و سزای كرده وه كانيان به ته واوى بداته وه، وه نه وان هيچ سته میان لینا كرى) به وه ی نه له تاوانه كانيان زياد ده كرى، نه له چاكه كانيان كه م ده كرى ته وه.

(۲۰): ﴿ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلْهَبَتْكُمْ طَبِيبَتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا وَاسْتَمَنَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ يُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴾

﴿ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ ﴾ خوا ﴿ باسى حالى بيروايران ده كات له كاتى راده گيرين به رانبه ر دوزه خ، كاتى سه رزه نشت ده كرين و توانجيان لينده درى، پشان ده وترى: ﴿ أَلْهَبَتْكُمْ طَبِيبَتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا ﴾ (واته: هه رچى خوشيتان بوو به سه رتان برد له ژيانى دونياتاندا) كاتى دلنيا بوون به ژيانى دونيا و بوغرا بوون به له زه ته كانى و پازيون به سه زوو ناره زوو وه كانى، وه خوشيه كاني نه و دونيا به دواروؤزى له بير برده وه، وه كو نازه لو مالات چيزو له زه تتان ليوره ده گرت، نه وه به شى ئيوه بوو له دواروؤز تاندا.

﴿ فَالْيَوْمَ يُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ ﴾ واته: (بويه نه مروؤ توله تان لينده سه نرى) به سزايه كى سه خت، كه ريسوا و سه رشورتان ده كات، به وه ی كه ئيوه سه تان به ناوى خوا وه ده كرد، واته: نه و ريگا خراب و گومرايه ی ئيوه له سه رى بوون ده تاندا وه پال خواو پال حيكمه ته كانى، ئيوه ش دروؤن بوون له وه دا ﴿ وَمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴾ واته: لووت به رزيتان ده نواند له به رانبه ر گويپرايه لى كردنيدا، كويان كرده وه له ئيوان سه ی پووچ و كرده وه ی پووچ، وه دروؤ كردن به ناوه ی خواوه، به دانه پالى بولاي ره زامه ندى نه و، وه له كه دار كردنى سه ق و لووت به رزى له ناستيدا، به تووند ترين سزا.

(۲۶-۲۱): ﴿وَأَذْكُرَ آخَاعًا إِذَا أَنْذَرَ قَوْمَهُ﴾ وَإِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتْ يَدَيْهِ
 وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ
 عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوا أَجِئْنَا
 لِنُؤْفِكَ عَنِ الْمَلِئِكَةِ إِنَّا نَمُوتٌ إِنْ كُنْتُمْ
 مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا أَلِمْ عِنْدَ اللَّهِ
 وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَنْ أُكَلِّمَ قَوْمًا
 جَاهِلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ
 أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُمْطِرٌ بَلْ هُوَ مَا
 اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾
 تَدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى
 إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ
 ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَنْتَهُمْ فِيمَا إِنْ مَكَنْتُمْ فِيهِ
 وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى

• وَأَذْكُرَ آخَاعًا إِذَا أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتْ يَدَايُكَ
 مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ
 عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوا أَجِئْنَا لِنُؤْفِكَ عَنِ الْمَلِئِكَةِ إِنَّا نَمُوتٌ
 إِنْ كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا أَلِمْ عِنْدَ اللَّهِ
 وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَنْ أُكَلِّمَ قَوْمًا جَاهِلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا
 رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُمْطِرٌ بَلْ هُوَ مَا
 اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تَدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ
 بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ
 الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَنْتُمْ فِيمَا إِنْ مَكَنْتُمْ فِيهِ
 وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ
 وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يُجْحَدُونَ بِآيَاتِ
 اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَخْلَصْنَا
 مَا تَوَلَّوْا مِنَ الْقُرَى وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾
 قُلْ لَا تَهْرُجْهُمْ أَلَيْسَ لِقَدُّوا مِنْ دُونِ اللَّهِ فُرْقَانًا إِنَّ اللَّهَ
 بَلَّ صُلْبًا عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾

عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يُجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ
 مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٢٦﴾

﴿وَأَذْكُرَ آخَاعًا إِذَا أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ﴾ تا كوتايى چيرو كه كه ﴿وَأَذْكُر﴾ واته: باسى
 بکه به ستایشکردنیکی جوان، ﴿آخَاعًا﴾ نوازش هووده ﴿الظلمة﴾ که به کیسک بو له
 پیغمبره به ریزه کان، که خوا ﴿فاز﴾ فه زلو چاکه ی دابوو به بانگه واز کردن بو لای
 ناینه که ی و رینیشان دانی خه لکی بو لای.

﴿إِذَا أَنْذَرَ قَوْمَهُ﴾ نوازش عاد بوون، ﴿بِالْأَحْقَافِ﴾ له ولاته که یان که ناسرابوو
 به نه حفاف، نوازش بریتیه له لمیکی زور له زهوی یه مهن.

﴿وَقَدْ خَلَّتْ يَدَايُكَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ﴾ (بیگومان پیغمبرانى زور رابردون
 له پیش و دوی نوازشه وه) جانه و پیغمبره داهینه ریکی تازه نه بو له ناویاندا، وه
 پیچه وانیه نوازش نه بو، پی فرمبون: ﴿أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
 عَظِيمٍ﴾ (واته: جگه له خوا هیچی تر نه پرستن بیگومان من ده ترسم له سزای
 روژنیکی گوره بو نیوه).

فرمانی پیکردن به بندایه تی خوا ﷻ که کۆ که ره وهی هموو قسه یه کی پیکراو کرده وه یه کی ستایشکراوه، وه ریگری لیکردوون له هاوبه شدانان، وه ترساندوونی هه گهر گویرایه لی نه کن- له سزایه کی سهخت، شه و بانگه وازه هیچ سوودیکی نه بوو بو شه وان. **﴿ قَالُوا أَلْحِنْنَا لِتَأْفِكِنَا عَنْ آلِهِنَا ﴾** واته: تو هیچ مه به ستیکت نه و حق و راستیت له لایه جگه له زه نه بیی حه سوودیت به په رستراوه کانمان بردوه، و بستووته ئیمه له شه وان دوور بخه یته وه.

﴿ فَأَيْنَا بِمَا تَعَدُّنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴾ (واته: دهی بۆمان بینه شه و سزای به لئنت پیداوین شه گهر له راستگویری) شه مه شه و په ری نه فامی و عینادی و که له ره قیانه **﴿ قَالَ إِنَّمَا أَلِمْ عِنْدَ اللَّهِ ﴾** به تنها کاروباره کان به دهستی شه و زاته یه، شه و زاته سزاتان بۆ دینی شه گهر بیه وی.

﴿ وَأَتْلِعْكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ ﴾ واته: هیچ له سه ر من نه تنها راگه یاندنی پروون نه بیته، **﴿ وَلَكِنِّي أَرِنَكُمْ قَوْمًا بَظَاهِرًا ﴾** (به لام من ده بینم ئیوه گه لیککی نه زان و نه فامن) ئا له بهر شه وه یه شه وهی ده رچووه لئتانه وه که ده رچووه، له و بویری و که له ره قیه سهخته، جا خوا ﷻ سزای مه زنی بۆ ناردن، شه ویش بایه ک بوو که له ناوی بردن.

له بهر شه مه یه فه رموو یه تی: **﴿ فَلَمَّا رَأَوْهُ ﴾** واته: سزا **﴿ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ ﴾** پروو به پروویان بوویه وه که په له هه وری رووی کردووته شیوه کانیان، که له و یسه ناوی به روو بو مه کانیان بدات و لئی بخوئنه وه، **﴿ قَالُوا ﴾** مژده یانداو وتیان: **﴿ هَذَا عَارِضٌ مُّطْمَئِنَّا ﴾** واته: شه مه هه وری که بارانی بییه بۆمان. خوا ﷻ فه رموو ی: **﴿ بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ ﴾** واته: شه مه شه و سزایه یه که داواتان ده کرد کاتی و تتان: **﴿ فَأَيْنَا بِمَا تَعَدُّنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴾**.

﴿ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝٢٤﴾ تدمر کل شیء (واته: بایه کی به هیزه سزای سهختی بییه * به فرمانی په ره ردگاری هموو شتی ده روخینی) تیده په ری به سه ریدا به تووندی و سهختی، **﴿ سَبْعَ لَيَالٍ وَتَمَنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازُ نَخْلٍ حَاقِيَةٍ ۝٧﴾** الحاقه، (واته: ههوت شه وو ههشت رۆژ به بی و چان له ناوی بردن شه و گه لهت ده بیننی له و ماوه یه دا بی گیان که و تپوون وه که قه دی دارخورمای گهنده ل و ناو رزیو)، **﴿ بِأَمْرِ رَبِّهَا ﴾** واته: به مؤلهت و ویستی شه.

﴿ فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ ﴾ (واته: ئیتر وایان به سه رهات تنها شوینی

خانوه کانیان ده بینرا) نازهل و مال و سهروه ت و سامان و نفسیان هه مووی تیاچوو،
 ﴿كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ﴾ به هووی تاوان و سته میانه وه، نه مه له گهل نه وه دا، خوا
 به خششی مه زنی خووی داباراند به سه ریاندا، به لام نه وان نه سو پاسگوزاریان کردو نه
 یادیان کرده وه، ئا له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿وَلَقَدْ مَكَنَّهُمْ فِيْمَا إِن مَكَّنَّاكُمْ فِيْهِ﴾
 واته: جیگیریان کردن له سه ر زه ویدا، سوودیان له پاک و خاوینه کان وه رده گرت و
 چیژیان له ئاره زووه کانیان ده کرد، وه ته مه نیکمان پندان که مرؤفی ژیر تیایدا بیر
 بکاته وه و هیدایه تدر او ئاموز گاری تیدا وه ریگری، واته: ییگومان دابوومان به گه لی عاد
 وه ک چؤن به ئیوه ماندا نهی دوینراوان، و امه زانن نه وهی به ئیوه ماندا وه تابه ته پیتان و
 بهر گریتان لیده کات شتی له سزای خواتان بو کم ده کاته وه، به لکو که سانی جگه له
 ئیوه گه وره تر له وه مان پیدابوو، هیچ سوودیکی پینه گه یاندن، نه مال و نه مندال و نه
 سه ر بازه کانیان له لای خوا.

﴿وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً﴾ واته: ناته اووی نه بوو له بیستیاندا، وه نه له
 بینیان و نه له بیرو هوشیان، تا بوتری: نه وان وازیان له حق هیناوه به هووی
 نه فامیه وه، یان نه بوونی توانای زانستی پیی، یان ناته اووی له عه قلیاندا، به لام سه ر که وتن
 به دهستی خواجه. ﴿فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ (واته:
 به لام سوودو که لکی پینه گه یاندن نه گووی و نه چاوو نه دلیان به هیچ شیوه یه ک) نه
 زور نه کم.

نه ویش به هووی نه وهی نه وان ﴿كَانُوا يَحْمَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ﴾ (واته: بر وایان به
 نیشانه کانی خوا نه بوو) که به لگن له سه ر یه کتاپه رستی و تاک و ته نهایی به په رستن.
 ﴿وَخَافَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾ واته: سزایان بو دابه زی که به دروویان ده زانی و
 گالته یان به و پیغه مبه رانه ده کرد که ده یانتر ساندن.

(۲۷-۲۸): ﴿وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقَرْيِ وَصَرَفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۲۷﴾ فَلَوْلَا
 نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا ءِلهَةً بَلْ صَلَّوْا عَنْهُمْ وَذَلِكِ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا
 يَفْتَرُونَ ﴿۲۸﴾

﴿وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقَرْيِ وَصَرَفْنَا الْآيَاتِ﴾ خوا ﴿هاوبهش دانه رانی عه ره ب و
 جگه له وانیش ده تر سینئ، به له ناو بردنی ئومه ته بیرو او به درو دانه ره کان، نه و شارو
 شارو چکانه ی له ده وره بریان بوون، به لکو زور به یان له دوور گه ی عه ره ب بوون، وه ک

عادو ثمودو وئنهى ئهوان، بئگومان خوا به لگهى جوراو جورى زورى نيشاندان له ههموو پروويه كه وه ﴿لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾ (واته: تا له بئبروايى بگه رپنه وه) له وهى له سهرين له بئبروايى و به درؤدانان.

جا كاتى بروايان نه هئنا خوا تو لهى لئسه نندن به تو له سه ندى كه سيكى زالى به توانا، په رستراوه كانيان سووديان پينه گه يانندن كه جگه له خوا ده يانپه رستن، له بهر ئه مه به ليره دا فرمويه تى: ﴿فَلَوْلَا نَصْرَهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً﴾ (دهى بوچى يارمه تى نه دان نه وان هى جگه له خوا بو نزيك بوونه وه له خوا كرد بوويانه په رستراو) لئيان نزيك ده بوونه وه وه ده يانپه رستن به ئومئدى سوود پئگه ياننديان. ﴿بَلْ صَلَّوْا عَنْهُمْ﴾ (واته: به لكو لئيان گوم بوون) وه لاميان نه دان ه وه، بهر گريشيان لئنه كردن. ﴿وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْقَرُونَ﴾ (واته: ئه وه بوو بهرهمى په رستراوه درؤ كه يان و ئه وهى هه لئيان ده به ستن) له درؤ كردن، ئه وهى كه منه تيان پئده كرد، كه به وه هؤيه وه پئيان وابوو ئه وان له سهر حه ق و راستين، وه بئگومان كرده وه كانيان سوودى پئده گه يانندن، گوم بوون پووج بوونه وه.

(۲۹-۳۲): ﴿وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفْرًا مِّنَ الْجِبِّ
 يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا
 أَنصَبُوا لِمَا نُفِي وَوَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ
 ﴿۲۹﴾ قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ
 مِن بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي
 إِلَىٰ الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿۳۰﴾ يَا قَوْمَنَا
 آجِبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَإِمَانُوا بِهِ وَيَعْرِضْ لَكُمْ مِّن
 دُونِكُمْ وَيُحِرِّكُمْ مِّنْ عَذَابِ إِلَهِ ﴿۳۱﴾ وَمَنْ لَا
 يُحِبِّ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ
 لَهُ مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ
 ﴿۳۲﴾

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفْرًا مِّنَ الْجِبِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا
 حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصَبُوا لِمَا نُفِي وَوَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ
 ﴿۲۹﴾ قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ
 مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَىٰ الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ
 ﴿۳۰﴾ يَا قَوْمَنَا آجِبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَإِمَانُوا بِهِ وَيَعْرِضْ لَكُمْ مِّن
 دُونِكُمْ وَيُحِرِّكُمْ مِّنْ عَذَابِ إِلَهِ ﴿۳۱﴾ وَمَنْ لَا يُحِبِّ دَاعِيَ اللَّهِ
 فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ
 فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۳۲﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ بَدَلَةٌ يَدْعُونَ أَن تَنفَخَ الْمَوْفِقُ بِقِيَّةِ
 اللَّهِ عَلَىٰ كُلِّ سَخِرٍ قَدِيرٌ ﴿۳۰﴾ وَمَنْ يُعْرِضْ إِلَيْنَ كَفَرًا وَعَلَىٰ النَّارِ
 الَّتِي هَذَا بِهَا الْحَقُّ قَالُوا لَيْ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُقُوا الْعَذَابَ بِسَاءِ
 كُتُوبٍ تَكْفُرُونَ ﴿۳۱﴾ فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرْنَا وَأُولُو الْعَرْشِ مِن آسَافِ
 وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ قَوْمٌ يَنْتَوُونَ مَا مَوْعِدُونَ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ
 لَآتَيْنَهُم مِّن لَّهَارٍ بِمَلَأَ قَلْبَهُمْ إِلَّا الْقَوْمَ الَّذِينَ يَشْكُرُونَ ﴿۳۲﴾

﴿وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ﴾ خوا پیغمبره که ی
 موحه مهده نبارد بو نیو خه لکی،
 ناده میزادو جنو که یان، هه رده بوو هه مووان
 ناگادار بگرینه وه به بانگه وازی پیغمبره رایه تی.

ناده میزاد له توانایدا بوو بانگه وازیان بکات و بیاتر سینیت، به لام جنو که خوا به توانای
 خوی ناردنی بو لای ﴿نَفْرًا مِّنَ الْجِبِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصَبُوا﴾
 (واته: چهنه جنو که یه ک تا گوئی له قورئان بگرن جا کاتی ناماده ی گوئیگرتن بوون
 وتیان به یه کتری بیدهنگ بن) هه ندیکیان ناموز گاری هه ندیکسی دیکه ی ده کرد به
 گوئیگرتن.

﴿فَلَمَّا نُفِي﴾ (کاتی قورئان خویندنه که ته وواو بوو) جوان گوئیان بو گرتو
 کاریگه ری دروست کرد تیا یاندا ﴿وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ﴾ (واته: گه رانه وه بو
 لای گه له که یان به ترسینه) وه کو ناموز گاری کردنیک بوئیان، وه پیویست بوونی
 به لگه له سه ریان، وه کردنی به یارمه تیده ری پیغمبره که ی له بلاو کردنه وه ی
 بانگه وازه که یدا له ناو جنو که.

﴿قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ﴾ (وتیان: نه ی هوزو گه له که مان به
 راستی تیمه گوئیستی کتیبیک بووین له دوا ی مووسا علیهم السلام نیردراوه ته خواره وه) چونکه

په رتووكى موسا عليه السلام بنجینه و بنه مایه بو ئینجیل، وه كۆله كهى نه وه كانی ئیسرائیل بووه له بریاری شهرعی، بیگومان ئینجیل ته و او كه رو بگورې ههندي له بریاره كانه.

﴿مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِيَ﴾ (واته: به راستدانه رى په راوه كانی پیش خوږه تی رینمایى ده كات) ثم كنیه ی كه بیستومانه ﴿إِلَى الْحَقِّ﴾ بو لای راستی له هم مو و داوا كراوو هه والیکدا ﴿وَإِلَى طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾ (بو ریازی راست) كه ده یگه به نیته لای خواو به هه شته كهى، له زانستو زانیاری ده رباره ی خواو بریاره ناینه كانی و بریاری پاداشتی.

كاتى كه وه سفى قورئانیان كردو پله و پیگه یان روونكرده وه، بانگیان كردن بو برواهنیان پیى، جا وتیان: ﴿يَقَوْمًا أَحْيَبُوا دَاعِيَ اللَّهِ﴾ نه وه بانگه واز ناكات بو لای په روه رد گاری نه بیى، بانگتان ناكات بو مه به ستى له مه به سته كانی، وه نه بو لای هه و او ثاره زوو، به لكو بانگتان ده كات بو لای په روه رد گارتان بو ئه وه ی پاداشتان بداته وه و هه مو گونا هو خراپه به كتان لى دابرنى، له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ مِنَ عَذَابِ آلِيمٍ﴾ (واته: خوا له تاوانه كاتنان خوږ ده بیى و ده سپرپته وه، وه له سزای سهخت ده تانپاریزى) نه گه ر بتانپاریزى له سزای به ئیش له دواى نه وه چى هه یه جگه له نازو نعهت، نه مهش پاداشتی نه وه كه سه یه كه وه لامى بانگخوازى خوا ده داته وه.

﴿وَمَنْ لَا يُحِبَّ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ﴾ بیگومان خوا عليه السلام به ده سه لاته به سه ر هه موو شتیكدا، هېچ هه لها توویه له ده ستى ده رناچى و هېچ شتیكش زال نابى به سه ریدا ﴿وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ چ گومراییه ك قولتره له گومرا بوونى نه وه كه سه ی پیغه مبه ران بانگى بکه ن و ترسینه ر بگاته لای، به به لگه و نیشانه یه ك له دوايه كه كان، نه و پشتی تیبكاو لووت به رزیى به رانه رى!؟

(۳۳): ﴿أَوْلَئِرَوَا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَعْزِبْ عَنْهُنَّ بِقَدْرِ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

نه مه به لگه هینانه وه یه له لایه ن خواوه له سه ر دروستكرده وه له دواى مردن، نه و زاته ی ناسمانه كان و زهوى به دهبیناوه به مه زنى و فراوانیان و وردبینى له به دهبینانیان، به بیى نه وه ی ماندوو بیى به وه وه ﴿وَلَمْ يَعْزِبْ عَنْهُنَّ﴾ وه له دروست كردنیاندا ناتوانا و ده سه ته پاچه نه بووه، جا چون ده سه وسان ده بیى له دووباره دروستكردنتان دواى مردن، له كاتیكدا نه و زاته به ده سه لاته به سه ر هه موو شتیكه وه!؟

(۳۴-۳۵): ﴿ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۳۴﴾ فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبُثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ بَلِّغْ فَهَلْ يَهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۳۵﴾ ﴾

﴿ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ ﴾ خوا ﴿﴾ هه وال ده دات ده رباره ی خرابی دوخی بیروایان، کاتی له سهر دوزه خ راده گیرین، که له دونیادا به درویان ده زانی، شه وان سه رزنشت ده کرین و پشان ده وتری: ﴿ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ ﴾ (واته: ئایا ئه مه راست نیه) که بیگومان ناماده ی بوون و به چاوی خوٚتان بینوتان؟ ﴿ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا ﴾ دان به گوناوه کانیاندا ده نین و درو کانیان ناشکرا ده بیت، ﴿ قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴾ واته: سزایه کی په یوه ست و به رده وام، وه ک چوٚن بیروایتان سیفه تیکی په یوه ست بوو پیتانه وه.

پاشان خوا ﴿﴾ فه رمانی به پیغه مبه ره که ی کردوه خوٚرا گر بی له سهر سزای بیروایان و عینادو که لله ره قه کان، وه به رده وام بانگیان بکات بو لای خوا، وه په پیره وه ی نارامگرتنی پیغه مبه رانی خوٚرا گرو خوا وه ن عزم بکات، پیشه وایانی خه لکی، شه وان هی خوا وه ن وره و هی ممه تی به رز بوون، شه وان هی خوٚرا گریان مه زن بوو دلنیا ییشیان ته واو بوو، شه وان له پیشتربنی خه لکین به په پیره و کردنیان و شوین پیغه لگرتنیان، وه رینمایی وه رگرتن لیانه وه.

پیغه مبه ر ﴿﴾ فه رمانی په روه ردگاری به جیهینا، نارامیگرت به شه و په ری نارامگرتن، که هیچ پیغه مبه ریک پیش شه و وه کو شه و نارامیان نه گرتبوو، تا دوژمنان له یه ک که وان ه وه تیر بارانیان ده کرد، هم موویان پیکه وه هه ستان به به ره ه لستیکردنی بانگه وازه که ی بو لای خوا ﴿﴾، وه شه و ی له توانایاندا بوو له دژایه تی که مته ر خه میان نه کرد، به لام پیغه مبه ر ﴿﴾ به رده وام فه رمانی خوا ی ده دا به گوئیاندا، خوٚرا گر بوو له جیهاد کردنی دوژمنانی خوا و شه و نار په حه تیانه ی که تووشی بوو، تا خوا ﴿﴾ جیگی ریکرد له سهر زه ویدا، وه ئاینه که ی ناشکرا کرد به سهر سه رجه م ئاینه کانه وه، وه ئومه ته که یشی له سهر هه موو ئومه ته کان، درودو سه لامی له سهر بی.

وه که خوا ﴿﴾ ده فه رموی: ﴿ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ ﴾ واته: شه و به دروٚدانه رانه ی که په له ی سزادان ده که ن، بیگومان شه مه له نه قامی و گیلیانه وه یه، با به هو ی به که م زانینیان و

پہلہ کردنیان لہ ہاتسی سزا بویان داوا لہ خوا نہ کہی سزایان بدات، چونکہ ہرشتی کہ بریاری روویدات ٹہوہ نزیکہ، ﴿كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبِسُوا﴾ لہ دونیادا، ﴿إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ﴾ با خہمبارت نہ کات چیژ وەر گرتنیکی کہ میان لہم ژیانہ دا، دلنباہہ ٹہوان دہ گن بہ سزایہ کی سہخت، ﴿بَلَّغْ﴾ واتہ: ٹہم دونیایہ لہ زہت و خوشی و چیژ وەر گرتنی کاتیہو نامینی.

یان ٹہم قورٹانہ مہزنہ کہ روونمان کردہوہ بۆتان بہ روونکردنہوہیہ کی تہواو ٹاگاداریہ بۆتان، وہ زہ خیرہیہ کہ بۆ مالی دواروژ، چاکترین زہ خیرہو تویشوو ٹہوہیہ بیگہیہ نی بہ مالی پر لہ نازونیمہت، وہ بیپاریزی لہ سزای بہ ٹیش، ٹہوہ چاکترین تویشووہ بہ دیہینراوہ کان بہ دەستی بھینن، وہ گہورہ ترین نیعمہ تہ خوا پی بہ خشیین، ﴿فَهَلْ يُهْلِكُ﴾ بہ سزا کان ﴿إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ﴾ ٹہوانہی ہیچ خیرنکیان تیدانیہ، بیگومان دہرچوون لہ گوپرایہ لی پەرورہدگاربان، وہ حق و راستیان وەر نہ گرت کہ پیغہمبہران بویانان ہینابوو، وہ خوا بیانووی برین و ٹاگاداری کردنہوہ، بہردہوام بوون لہ سہر بہ درؤدانان و بیرواییان، داوی پاریزگاری لہ خوا دہ کہین.

تہفسیری سورہ تہی (الأحقاف) تہواو بوو.

ته فسیری سووره تی (محمد)

مه کیکه (۲۸) نایه ته

به ناوی خوی به به زویی به خشنده

(۳-۱): ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
 أَضَلَّ أَعْيُنُهُمْ ﴿۱﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ وَءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَهُوَ
 الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ
 ﴿۲﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ
 اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿۳﴾﴾

ثم ده قانه گشتگیرن له سهر باسکردنی
 پاداشتی برواداران و سزای سه ریچیکاران،

هوکاری شهو باسکردنesh بانگهواز کردنی خه لکی بو بایه خدان بهو پاداشتو سزایه،
 خوا ﴿فَهُرْمُوهِ تِي﴾: ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ شهوانیش دهسه لاتدارانی
 بیروایانن، وه پیشه وایانی گومرا، شهوانه ی کویان کردوته وه له نیوان بیروابوون به
 خواو نایه ته کانی، وه ریگریکردن له نه فسی خویمان و غه یری خویمان له ریبازی خوا،
 که شهویش برواهینانه به وهی پیغمبه ران بانگه شه یان بو کردوه و شوینکه و تینی.

جا شهوان ﴿أَضَلَّ أَعْيُنَهُمْ﴾ واته: خوا کرده وه کانیان پووج ده کاته وه به هو ی
 ریگریکردنیان له ریبازی خوا، شه میش شهو کرده وانه یان ده گریته وه که کردوو یانه بو
 شهو ی حه قو شوینکه و تونوانی پی فریو بدن، خوا ﴿فَرْتُو قَيْلَهُ كَانِي﴾ به سهر خویناندا
 هینایه وه، شهو ی نامانجیان بوو به ده ستیان نه هینا، وه شهو کرده وانه یشیان که تومیدیان
 هه بوو پاداشت بدرینه وه له سهری، خوا ﴿پُوو جِي كَرْدَه وَه﴾ به هو ی شهو ی شوینی
 نارپه و که و تیبوون، شهویش بریتیه له هه موو نامانجی مه به ست پیی ره زامه ندی خوا ﴿نَهْبِيَّ
 لَه بَه نَدَا يَه تِي كَرْدَنِي بَه كَان﴾ وه شهو کرده وانه ی بو سهر خستی به تالو نارپه وایه،
 چونکه به تالو پووجن هه موو کرده وه کانیس له و پیناوه دا پووج دهنه وه.

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا﴾ به‌وهی خوا دایه‌زاندووه به‌سهر پیغه‌مبه‌رانی به‌گشتی، وه بو سهر موحه‌مه‌د ﴿﴾ به‌تایه‌تی ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ به‌وهی مافه‌کانی خویان به‌جیه‌یناوه، وه مافی بنده‌کان نه‌وهی که پیوست و په‌وایه، ﴿كَفَرُوا﴾ خوا ﴿عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ﴾ (له‌گونا‌هه‌کانیان خوش‌ده‌بی) بجوک و گه‌وره‌یان، جا نه‌گه‌ر له‌گونا‌هه‌کانیان خوش‌بوو نه‌وه‌ر‌ز‌گاریان ده‌بی له‌سزای دونیاو دواروژ ﴿وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ﴾ واته: ناین و دونیاو دل و کرده‌وه‌یانی چاک‌کرد، وه کرده‌وه‌کانیانی‌شی چاک‌کرد به‌زیاد‌کردن و پالفته‌کردنی، وه سه‌رجه‌م بارودوخه‌کانیانی‌چاک‌کرد، هژکاری نه‌وه‌ش بیگومان نه‌وان: ﴿اتَّبِعُوا الْحَقَّ﴾ که برتیه له‌راستی و دنیایی، وه نه‌وه‌یشی نه‌م قورئانه‌ده‌یگرته‌وه که ده‌رچووه، ﴿مِنْ رَبِّهِمْ﴾ (له‌لایه‌ن په‌روه‌رد‌گاریانه‌وه) نه‌و زاته‌ی په‌روه‌رده‌ی کردوون به‌نیعه‌ته‌کانی و به‌زه‌یی خو‌ی کاروباری ری‌کنخستون، په‌روه‌رده‌ی کردوون به‌حق و په‌وا، نجا شوینی که‌وتوون، بویه کاروباره‌کانیان چاک‌بووه.

جا کاتی نامانج و مه‌به‌ستیان به‌ستراوه‌ته‌وه به‌و راستیه‌ی که دراوه‌ته پال‌خوای مه‌زن نه‌وه هژکاره‌که‌ش چاک‌وه ده‌می‌نیته‌وه، به‌همان شیوه‌پاداشته‌که‌ش ده‌می‌نیته‌وه. ﴿كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ﴾ (واته: نا به‌و شیوه‌خوا نمونه‌ی کرده‌وه‌ی خویانیان بو دینته‌وه) کاتی خوا بو‌ی روون‌کردنه‌وه‌خه‌لکانی چاک و خه‌لکانی خراب، وه بو هه‌موویان سیفه‌تیکی باس‌کرد پی‌ده‌ناسرینه‌وه و جیاده‌کرینه‌وه، ﴿لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ﴾ (۱۲) (واته: بو نه‌وه‌ی له‌ناو‌بچی نه‌و که‌سه‌ی به‌لای‌خواوه له‌ناو‌چووه له‌رووی به‌لگه‌وه وه بو نه‌وه‌ی بژی نه‌وه‌ی به‌لای‌خواوه ده‌ژی له‌سهر به‌لگه‌وه).

(۶-۷): ﴿فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَخْتَمْتُمُوهُم فَشَدُّوا الوَثَاقَ فَمَا مَتَّأ بَعْدُ وَإِنَّمَا فِدَاءٌ حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أوزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَأَنْصَرْنَا مِنْهُمْ وَلَٰكِنْ لِّيَبْلُوَ بَعْضَڪُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ﴾ (۱) سبهدیهم و یصلح بالهم ﴿۵﴾ ویدخلهم الجنة عرفها لهم ﴿۶﴾: خوا ری‌نمایی به‌نده‌کانی ده‌کات بو‌لای نه‌وه‌ی به‌رژه‌وه‌ندی نه‌وانی تیدایه و سه‌ریان ده‌خات به‌سهر دوزمه‌کانیان، ده‌فرموی: ﴿فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: نجا نه‌گه‌ر گه‌شتن به‌وانه‌ی بی‌پروان) له‌جه‌نگ و کوشتاردا به‌راستی شه‌ریان له‌گه‌ل بکه‌ن، بده‌ن له‌گه‌ردنیان تا ریژه‌یه‌کی زوریان لیده‌کوژن و وره‌یان ده‌روخین و سه‌رشوریان ده‌کن، جا نه‌گه‌ر نه‌وه‌تان کرد وه بینیتان به‌دی‌لگرتن چاک‌سرو له‌پیشتره ﴿فَشَدُّوا الوَثَاقَ﴾

واته: به تووندي يياښه ستهوه بو شهوي رانه كهن، جا نه گهر به تووندي به سرانهوه شهوه
برواداران دنيا دهن له ههلهاتيانو له شهرو زيانيان.

نه گهر شهوان به ديلي مانهوه له لاتان شهوه شهوه سرپشكن له نيوان منهتو چاكه
به سهر ياندا بهره لا كردنيان به بي شه گرتني مال و فديه، يان شهوه يه فديه يان شهوه رېگرڼ
بهوهي كه نازاديان نه كهن تا (قهره بوو دهه دن) خو يان ده كرنهوه، يان خه لكانيكي تر به
پاره ييانكرنهوه، يان بهرانه به ديليكي مسولمان له لاي شهوان.

شم كار بهرده وامه تا ﴿حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا﴾ تا جهنگ كوتاي دي و ده كهونه ناشتي و
ناگر بهستهوه، ييگومان بو هه موو شويني قسهي خو ي هه يه، وه بو ههر كاتيكيش برپاري
خو ي هه يه، جا حالي پيشوو بو كاتي شهرو كوشتاره.

جا نه گهر له ههندي كاته كان شهر نه بوو تييدا له بهر هويه ك له هه كاره كان شهوه نه
كوشتن هه يه نه بهديل گرتن، ﴿ذَلِكَ﴾ برپاري پيشوو له تاقيكردنهوهي بروادارانو
بيرواياندا، وه گوريني روژگار له نيوانيانداو سرخستني ههنديكيان به سهر ههنديكي
ديكه ﴿وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَأُنْصِرَ مِنْهُمْ﴾ (واته: فرماني خوا شهوه يه شهوه گهر بيويستايه خو ي
توله ي ليده سهندن) ييگومان خوا به ده سه لاته به سهر هه موو شتيكدا، وه به توانايه له سهر
شهوهي كه ههر گيز له يه ك جيگه دا بيروايان سهر نه خات، تا سه وزايي مسولمانان
بهرده وام بيت ﴿وَلَكِنْ لَسَلُوا بِعَضِّكُمْ بِغِضِّ﴾ (واته: به لام تا به يه كترى تاقيتان
بكاتهوه) بو شهوهي جهاد بهرده وام بي، وه لهو ريگه يهوه دوخي بهنده كان ده ربهكو ي
پاستگو له دروزن، وه بو شهوهي بروا ييني شهوه كه سهي كه بروا ديني، به برواهينانيكي
پاسته قينه له سهر بينايي و بهر چاو رووني، نه ك برواهيناني بوونيات نرابي له سهر
شوينكهوتني زورينه، ييگومان شهوه نيمانكي زور لاوازه، له كاتي به لاو ناربه حه تي دا
بهرده وام نابي له گهل خواهنه كه يدا.

﴿وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ شهوانه پاداشتيكي بيپايان و پاداشتيكي جوانيان بو هه يه،
شهوانيش شهوانه كوشتاري شهوانه يان كرده كه فرمان كراوه به كوشتنيان، بو
شهوهي وشه ي خوا به رزو بلند بيت، شا شهوانه ههر گيز كرده وه كانيان پووجهل نايتهوه،
به لكو ليسان وهرده گري و گه شه يي ده كات بويان، وه ده رده كهوي له كرده وه كانياندا
شه نجامه كه ي له دونياو دواروژ.

﴿سَهَدِيهِمْ﴾ (رينمايان ده كات) بو گرتنه بهري شهوه ريگايه ي ده يانگه يه ني به به هه شت

﴿ وَيُصْلِحْ بَالَهُمْ ﴾ واته: بارودوخو كاروباريان، وه پاداشتيان چاك ده كات به ته واوه تي، نه ده فو تي و نه له ناوده چي به جورى له جوره كان.

﴿ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴾ واته: سه ره تا به هه شتيان پي ده ناسيني، پاشان هانيان ده دات و هسفي ده كا بويان، وه باسي شه و كرده وانهش ده كات بويان كه ده يانگه يني به به هه شته، له كوي شه و كرده وانه كوشتنه له پيناو خوا، وه سه ره كه و توويان ده كات له به جهيناني شه وي فه رماني پيكر دوون و هاني بو داو، پاشان شه گهر چرونه به هه شته وه شويته كاني خويان ده ناسنه وه، وه شه و يسي له خوي گرتوه له نازونيمه تي به رده و ام و ژياتيكي پر له ناشتي.

(۷-۹): ﴿ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اِنْ نَّصَرُوا اِنَّ اللَّهَ يَصُرُّكُمْ وَيُنَبِّتُ اَقْدَامَكُمْ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ ءَاضِلٌ اَعْمَلَهُمْ ۗ ﴾ ﴿ ۸ ﴾ ذَلِكَ بِاَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا اَنْزَلَ اللَّهُ فَاحْطَبَ اَعْمَلَهُمْ ۗ ﴿ ۹ ﴾ ﴿ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اِنْ نَّصَرُوا اِنَّ اللَّهَ يَصُرُّكُمْ وَيُنَبِّتُ اَقْدَامَكُمْ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ ءَاضِلٌ اَعْمَلَهُمْ ۗ ﴾ فه رمانيكه له لايه ن خوا ﴿ ۸ ﴾ بو بر و اداران كه خوا سه ريخن، به به جهيناني تاينه كه ي و بانگه واز كردن بو لاي و جهاد و تي كوشاني دوژمناني، وه مه به ست له وه دا تنها له پيناو خوادا بي، ييگومان شه گهر شه وان شه و هان كرد، خوا سه ريان ده خوا پينه كانيان جيگير ده كات، واته: دله كانيان ده به ستيته وه به نارامگرتن و دنيايي و جيگير بوون، وه جهسته يانيش له سه ره شه و جيگير ده كات و پشتيوانيان ده كات له سه ره دوژمنه كانيان، شه مه په يمانيكه له لايه ن خوي به خشنده ي خواهن په يمان، كه ههر كه سيك سه ريخات به قسه و كردار، ييگومان په روه ردگاري شه و سه رده خات و هو كاره كاني سه ره كه وتني بو ناسان ده كات له جيگير بوون و جگه له و انيش. به لام بيپروا بوون به په روه ردگاريان و به تال و پووچيان سه رخست، شه وه ييگومان شه وان نه گبه تي و سه رشوري به شيانه له كاروباره كانيان.

﴿ وَاَضَلَّ اَعْمَلَهُمْ ﴾ واته: كرده وه كانيان پووج ده كاته وه كه فروقيليان پي كرده به رانه ره به حق، قيله كانيان ده گه رينيتته وه بو سه ره خويان، وه كرده وه كانيان پووج ده كاته وه كه پيشان و ابو شه وان مه به ستيان پيي ره زامه ندي خوايه.

شه و گومرا بوون و نه گبه تي و سه رشوريه بو شه وانه يه بيپروا بوون، به هوي شه وه بو كه شه وان: ﴿ كَرِهُوا مَا اَنْزَلَ اللَّهُ ﴾ (رقيان) له و قورثانه بوو كه خوا دا يه زانده بوو، بو به خته وه ري و سه ره كه وتني به نده كان، شه وان به ده ميه وه نه هاتان و وه ريان نه گرت، به لكو

رقيان لى بوو پيسان ناخوش بوو، ﴿فَأَحْطَ أَعْمَلُهُمْ﴾ (بويه خوا ﷺ كرده وه كانيانى پوچ كرده وه).

(۱۱-۱۰): ﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ﴿۱۱﴾ ذَلِكَ يَأْتِي اللَّهُ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ﴿۱۱﴾﴾

﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾ واته: تايا نهو بيسروا به درودانه رانهى پيغه مبهر ﷺ به سه ر زه ويدا نه گه راون ﴿فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾ (واته: تا بينن نه وانهى پيش خويان سه ر نه جاميان چون بووه؟) بيگومان نه وان ده ر نه جامى خويان نايينن، جگه له خراپترين ده ر نه جام، نه وان لانا كه نه وه به لاي راست يان به لاي چه پدا، بيگومان له ده ور و به ريان كه ساني له ناو چوو ده بينن، به هوى به درودانان و بيسروا يانه وه، خوا ﷺ ريشه كيشى كردوون و جوله يان نه ماو مردن، مال و لايتيانى له ناو بردو كاولى كرد، ته ناهت كرده وه و فرو فيله كانشيان. وه له هه موو سه ر ده مو شوينيكدا وينهى نهو ده ر نه جامه خراب و سه ر زه نشتكرا وانه بو بيسروا يان هه يه. به لام برواداران خوا رز گاريان ده كات له سزا، وه پاداشتى بى پايان يان ده داته وه.

﴿ذَلِكَ يَأْتِي اللَّهُ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (واته: چونكه بيگومان خوا پشتيوانى نه وانه يه بروا يان هيناوه) پشتيوانيان ليده كات به ميه ره بانى خوى، جا ده ريان دينى له تاريكى بو پروناكى، وه پشتيوانى له پاداشت و سه ر خستتيان ده كات ﴿وَأَنَّ الْكَافِرِينَ﴾ (بيگومان بيسروا يانيش) به خواى به رز، به هوى نه وهى پشتيوانى خوا يان لى پچرا وه ده ر گاي ميه ره بانى خوا يان به سه ر خوياندا داخستو وه، ﴿لَا مَوْلَى لَهُمْ﴾ (هيج پشتيوانتيان نه) رينما يان بكات بو ريگا كاني نارامى و ناشتى، وه رز گاريان بكات له سزاي خوا و توله كاني، به لكو شه يتان دوستيانه ده ريان دينى له پروناكى بيرو بروا بو تاريكاي، نه وانه هاو رپى دوزه خن تايدا ده ميننه وه بو هه تاهه تا يى.

(۱۲): ﴿إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۲﴾﴾

کاتی خوا ۱۱۱ باسی کرد که بیگومان نه پستیوانی بروادارانه، وه باسی نهوهی کرد که چیان ینده بخشی له ژیانسی دواروژدا له چورنه ناو بههشته کان، که رووبار به ژیریانده دهروات، ناوی نهو باخچه گونرانسه و باخاته گهشاوانه دهدات، که بهرهمهینسن بو ههموو جووتیکی جوانو میوه به کسی به له زهت.

وه کاتی باسی نهوهی کرد که بیپروایان پستیوانیان نیه، باسی نهوهی کردوه نهوان

دهدرینه دهستی ههواو ناره زوو یانهوه، وه سف نه کراون نه به سیفته تی پیاوه تی و جوامیری، نه به سیفته تی مروقیاه تی، به لکو به چهن دین پله دابه زیون، وه ک نهو ناژه لانه یان لیها تووه که نهعه قلیان هه یه نه فزل، به لکو ههموو خه میکیان له زهت وه رگرته به له زه ته کانی دونیاو ناره زوووه کانی، ده بینی کوشی جولّه ناشکراو نه نیبه کانیان له دهوری ههواو ناره زوووه کانداه جولیته وه، تینا په ری بو شتیک که خیرو خوشبهختی تیدابیت، نا له بهر نه مه به دوزه خ شوین و جینگای نهوانه یه و ناماده کراوه بو یان و هه رگیز لیی ده رناچن و سزایان له سه ر لانا بری.

(۱۳): ﴿وَكَايْنٍ مِّن قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِّن قَرْيِكَ الَّتِي أَخْرَجْنَاكَ أَهْلَكْنَهُمْ فَلَا نَأْتِيهِمْ مِّنكُمْ ﴾ ﴿۱۳﴾﴾

و وکاین مین قریه هیه اشده قوه مین قریک الئی اخرجناک اهله کنهمه فلا ناتیهمه منکم له شاری بیپروایان و به درودانه ران که به هیتر سوون له خه لکی شاره که ی تو، له مال و مندال و پستیوان و یارمه تیده رو باله خانه و که ره سته کان، اهلکنهمه کاتی یئغه مبه رانی تیه یان به درو زانی له ناومان بردن، ناموژ گاری هیج سوودیکی نه بو بو یان، وه هیج پستیوان و یارمه تیده رمان نه بینی پستیوانیان لیکات، وه هیزو توانای خویشیان بیبازی

نه کردن له سزای خوا.

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۲﴾ ﴿۱۳﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۲﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۳﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۲﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۳﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۲﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۳﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۲﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿۱۳﴾

جا ئیتر حالی ئه و لاوازانہی شارہ کھی تۆ که (مه ککه یه) ده بی چۆن بی، کاتی
 ده ریان کردی له شارہ کھی خۆت و به درۆیان دانایست و دوژمنایه تیان کردی، وه تۆ
 چاکترینی پیغه مبه ران و باشترینی یه که مین و دواینیت؟! نایا شایسته تر نین به جگه له
 خۆیان به له ناوبردن و سزادان، نه گهر خوا ﷻ پیغه مبه ره کھی به میهره بان و له سه رخۆیی
 نه ناردايه بۆ هه موو بیروایه کی نکولیکار؟

(۱۴): ﴿أَفَن كَانَ عَلَىٰ بَيْتِهِ مِّن زِينَةٍ لَهُ، سُوءَ عَمَلِهِ، وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۗ﴾

واته: یه کسان نیه ئه و که سه ی له سه ر به رچاوو روو نیه له کاروباری ناییدا له پرووی
 زانست و کرده وه وه، وه حقی ناسیوه و شوینی که وتوو، ئومیدی هیه به وه ی خوا به لینی
 داوه بۆ خواوه نانی حق، وه ک نه و که سه ی دلێ مردوو بیست، حقی رت کردیته وه و
 ویل بوو بی، وه شوینی هه واو هه وه سی که وتبی جگه له خوا، له گه ل ئه وه شدا و بزانی
 نه وه ی ئه و له سه ریته تی حق و راسته، ئای چهنده جیاوازه ئیوانی ئه و دوو ده سه ته یه،
 شوینکه و تووانی حق و شوینکه و تووانی گو مرایی.

(۱۵): ﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعِدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرَ طَعْمُهُ، وَأَنْهَارٌ مِّن حَمْرٍ لَّدَّةٍ لِلشَّرْبِ بَيْنَ وَأَنْهَارٌ مِّن عَسَلٍ مُّصَفًّى وَهَمٌّ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ۗ﴾

﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعِدَ الْمُتَّقُونَ﴾ واته: شیوه ی نایابی ئه و به هه شته ی که خوا ﷻ ناماده ی
 کردوه بۆ بهنده کانی، ئه وانیه ی لیبی ده ترسن شوینی ره زامهندی ئه و که وتوون، واته:
 وه سف و سیفه ته جوانه کانی به هه شت، ﴿فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ﴾ واته: (چهنده ها
 پرووباری تیدایه که ئای سازگاری تامو) بۆن نه گۆراو، نه قورسه نه بۆنی ناخۆشه، نه
 تامی گۆراوه، به لکو له خۆشترین و پالفته ترینی ئاوه کانه و خۆشترین و بۆن و به له زه ترین
 تامی هه یه.

﴿وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرَ طَعْمُهُ﴾ (واته: وه چهنده ها پرووبار له شیر که تامی نه گۆراوه)
 نه به تورشی نه به جگه له وهش ﴿وَأَنْهَارٌ مِّن حَمْرٍ لَّدَّةٍ لِلشَّرْبِ بَيْنَ﴾ (واته: وه چهنده ها پرووبار
 له شه رای نایاب) خواوه نه کھی له زه تی لیده بینی به له زه تیکی مه زن، نه وه کو شه رای
 دنیا که تامی ناخۆشه و سه رده ئیشینی و عقل تیکده دات ﴿وَأَنْهَارٌ مِّن عَسَلٍ مُّصَفًّى﴾ (واته:
 وه چهنده ها پرووباری تیدایه له ههنگوینی) که پالفته کراوه له شان کھی و سه رجه م
 پیسه کانی.

﴿وَلَمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ﴾ (واته: وه لهوى همموو جوړه ميوه هاتيكيان بو ناماده يه) له خورماو ترىو سيوو هه نارو برته قالو هه نجيرو جگه له وانيش كه له م دنيا يه دا وينه يان نيه، جا نه وهى خو شويستراو داوا كراوه بو نه وان ده سته بهر كراوه. پاشان خوا ﴿فَرَمَوِي﴾ فرموى: ﴿وَمَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ﴾ به هوى ميه ره باني خواوه ترسيان له سر ناميني، ثايا نهو به هه شتيانه چا كترن يان كه سي له ناو ناگردا به هه ميشه يي بمينيته وه سزاي سه ختي بو دووهينده بيته وه ﴿وَسُقُوا﴾ له ناو ناگردا (دهر خوارديان ده دري) ﴿مَاءً حَمِيمًا﴾ واته: ناويكي كولاوي زور گهرم ﴿فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ﴾ (واته: كه ريخوله كانيان پارچه پارچه ده كات)، پاكى بو نهو خويهي جياوازي كردوه له نيوان نهو دوو مالهو نه وان هيشي كاري بو ده كه ن.

(۱۷-۱۶): ﴿وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَعِثُّ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ أَنفَا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۗ وَالَّذِينَ أَهْتَدُوا زَادَهُمْ هُدًىٰ وَءَانَّهُمْ نَقْوَاهُمْ ۗ﴾

خوا ﴿فَرَمَوِي﴾ ده فرموى هه ندې له دوور ووه كان ﴿مَّن يَسْتَعِثُّ إِلَيْكَ﴾ گوى بو قسه كانت ده گرن نه بو وهر گرتن و ملكه چ بوون، به لكو بو پشتي كردن له بهر نه مه يه فرمويه تي: ﴿حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ﴾ (واته: به لام كاتي لاي تو درده چن ده لين به وان هى زانياريان پيدراوه له هاوه لان) وه ك تيگه يشتني له وهى كه تو وتوته و نه وان بيستويانه، له وهى سه زوو ناره زويان بو لاي ناجولي: ﴿مَاذَا قَالَ أَنفَا﴾ واته: (نه وه موحه ممد ﴿وتى چي) به م نزيكانه.

نه مه نه وپه ري سه رزه نشت كردنيانه، بيگومان نه وان نه گهر سوور بوونايه له سر خيرو چا كه، نه وه گويان بو راده خست و دليان بو ده كرده وهو به نه نداماني جه ستيان ملكه چ ده بوون پيي، به لام نه وان به پيچه وان هى نه مه جولانه وه، نا له بهر نه مه يه فرمويه تي: ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ﴾ واته: (نه وان نهو كه سانه كه خوا) موريداوه به سر دله كانياندا، وه دهر گا كاني خيري لي داخستون كه پيي ده گات، به هوى شوينكه وتني ناره زوووه كانيان، كه شويني هيچ ناكهون جگه له پووج نه ييت.

پاشان حالي هيدا يه تدر اواني روونكردو ته وهو فرمويه تي: ﴿وَالَّذِينَ أَهْتَدُوا﴾ به پروهينان و ملكه چبوون، وه شوينكه وتني نه وهى خوا پيي رازيه، ﴿زَادَهُمْ هُدًىٰ﴾ سوپاسگوزاريه ك له لايه ن خوا ﴿بُوَ نَه وان له سر نه وه﴾ ﴿وَأَنَّهُمْ نَقْوَاهُمْ﴾ واته:

سهر كه وتوويان ده كات بو خييرو ده يانپاريزيت له شهرو خراپه، جا باسي دوو پاداشتي كرده بو هيدايه تدرانوان: زانستي به سودو كرده وهی چاك.

(۱۸): ﴿فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّى لَهُمْ إِذَا جَاءَهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿۱۸﴾﴾
 ﴿فَهَلْ يَنْظُرُونَ﴾ ئايا تماشانا كهن ئهو به درودانه رانه يان چاوه پروانسی چيده كهن ﴿إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً﴾ واته: (جگه له قيامت كه) كتووپر يه خه يان بگري، له كاتي كدا ئه وان ههستي پينه كهن، ﴿فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا﴾ واته: نيشانه كاني هاتوته دي كه به لگهن له سهر نزيك بوونه وهی.

﴿فَأَنَّى لَهُمْ إِذَا جَاءَهُمْ ذِكْرُهُمْ﴾ واته: ئه وان له كوین ته گهر روژي دوایي هات، وه نه جهل و ماوه يان پچرا كه بير بكه نه وه و داواي ليخوشبون بكه، بيگومان ئه وه رويشت، كاتي بير كرده وه نه ماو ترسيه ريان بو هات. له م ده قه دا هاندانی تيدايه له سهر خو ناماده كردن پيش مردنی كتوپر، چونكه مردنی مروف هاتنی روژي دوایي ئه وه.
 (۱۹): ﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿۱۹﴾﴾

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ زانست پيوسته دان پيدانانی دلی تيدايست، وه به و جوړه بيناسی كه علم ده يخوازي، وه ته واوی ئه وهش ئه وه به كار به ناوه روکی (لا إله إلا الله) بكات.

وه ئه م زانستهی كه خوا ﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ فه رماني پيكرده برتیه له زانستی يه كتاپه رستی، فه رزه له سهر هه موو ئاده ميزادی، له سهر هيچ كهس هه لنا گيري، به لكو هه موو ناچار كراوه به فيربوونی ئه و زانسته. وه ريگای گه يشتن به زانست به وهی هيچ په رستراويك نيه جگه له خوا نه بی، چند كاروباريكه:

يه كه م: به لكو مه نترينيان: سه رنجدان و بير كرده وه يه له ناوو سيفاته كاني خوا ﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ وه ئه و كرده وان هه به لگهن له سهر ته واوی و مه زنی و گه وره یی ئه و زاته، جا ئه وهش ئه و په ری هه ول و كووش پيوست ده كات له په رستنی په روه رد گاری ته واو، كه شايسته ی هه موو ستايش و گه وره یی و مه زنی و جوانیه كه.

دووهم: زانباری به وهی كه خوا تاكو ته نهايه به دروست كردن و به روپه بردن، به و شيوه يه ده زانی ئه و زاته تاكو ته نهايه له په رستراويستيدا.

سيه م: زانباری به وهی كه خوا تاكو ته نهايه به نيمه ته ئاشكراو نه ييه دينی و

دو نیا یسہ کان، بیگومان ٹہوہ پہ یوہست بوونی دلّو خوشہ ویستی بو خواو بہ ندایہ تی بو کردنی بہ تاکو تہناو بہ بیّ ہاوہلّ پیویست دہ کات.

چوارہم: ٹہوہی دہ بیینینو دہ بیستین لہ پاداشت بو دوستو خوشہ ویستانی ٹہوانہی یہ کتابہ رستیان بہ جیہیناوہ، لہ سہر کہوتن و نازونیمہ تی بہ پہلہ، وہ لہ سزادانی بو ٹہو دوژمنانہی داوبہ شی بو دادہ نین، بیگومان ٹہمہ پالہرہ بو لای زانستی بہوہی کہ خوا بہ تاکو تہنا شایستہی بہ ندایہ تی بو کردنہ.

پینجم: ناسینی سیفہ تی بتو پەرستراوہ کان، ٹہوانہی لہ گہلّ خوادا دہ پەرستریں و کراون بہ پەرستراو، بیگومان ٹہوانہ ناتہواون لہ ہہموو پرووہ کانہوہ، ہہژارن بہ ذاتی خوئیان، نہ دہ توانن سوود بہ خوئیان بگہ یہ نن، وہ نہ بہ ٹہوانہ یشی دہ یانپہ رستن، نہ زیان و نہ مردن و نہ زیندوو کردنہوہ، وہ ناتوانن ٹہو کہ سہ سہ ربخن کہ دہ یانپہ رستی، وہ سوودیان پیناگہ یہ نن بہ قہد توڑقالہ زہرہ یہ کیش، لہ بہ دہ سٹہینانی خیر، یان دوورخستہوہی شہر، بیگومان زانستو زانیاری بہ مہ ٹہوہ زانستہ پیویست دہ کات کہ خوا تاکو تہنا یہو ہاوبہ شی نیہ، وہ پووچی پەرستراویتی جگہ لہ خوا.

شہ شہم: یہ کدہنگی کٹیہہ کانی خوا لہ سہر یہ کتابہ رستی.

حہو تہم: بیگومان ہہ لہ ژیر دراوانی ناو بہ دیہینراوہ کان، ٹہوانہی کہ تہواوترینی دروستکراوہ کانن لہ پرووی رہوشت و عقل و بیرو بوچوون و زانستہوہ، ٹہوانیش پیغہ مہران و زانا خواناسہ کانن، کہ بیگومان شایہ تیان بو خوا داوہ بہ یہ کتابہ رستی. ہہ شہ تہم: ٹہوہی خوا ﷺ دایناوہ لہ بہ لگہ گہردوونی و نفسیہ کان، کہ بہ لگن لہ سہر یہ کتابہ رستی و مہزنتریں سہ لماندن، وہ بہ زمانی حالیان بانگ دہ کەن بہوہی دایناوہ تیایدا لہ جوانی دروستکردن و رہوانی حکمہ تی وہ سہر سوورہینہری دروستکراوہ کانی. ٹہم رینگایانہ کہ خوا ﷺ بہ زوری ہیناویہ تی لہ بانگہ واز کردنی خہ لک بو لای، بہوہی خوا تاکو تہنا یہوہی ہیچ پەرستراونیک نیہ بہ راستی جگہ لہو، وہ چہ ندین جار لہ کٹیہہ کەی دووبارہی کردو تہوہ، کاتی کہ بہندہ سہرنجی ہہندیکی دہ دات، بیگومان ہہردہ بیّ دلئیای و زانستی ہہ بیّ بہو یہ کتابہ رستیہ، جا چون ٹہ گہر کو بیئہوہو یہ کدہنگ بیّ، وہ بہ لگہی یہ کتابہ رستی لہ ہہموو لایہ کەوہ بہ جیّ بیّت، جا لہویدا ٹیمان و زانست رپودہ چیّ و دہ چہ سپی بہ یہ کتابہ رستی لہ ناو دلّی بہندہ، بہ جورّی وہ ک کیوہ دا کو تراوہ کانی لیڈی، خہ یال و گومانہ کان نایہینتہ لہرزہ، وہ دووبارہ بوونہوہی

به تال و پوچ و گومانه کان کاریگری له سهر دروست ناکهن، جگه له زیاد بوون و ته و اوه تی ئیمان نه بی.

ئه مه نه گهر ته ماشای به لگه ی مه زنو فرمانی گه و ره بکه یت - ئه ویش سه رنجدان و بیر کردنه و هیه له م قورئانه مه زنه و بیر کردنه و له نایه ته کانی - بیگومان ئه وه ده رگای مه زنه بو زانست به یه کتاپه رستی، وه ده سته به ر ده بی به بیر کردنه و له ورده کاریه کانی و پرسته کانی که له غه یری ئه ودا ده سته به ر ناییت.

وه که ده فهرموی: ﴿وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ﴾ واته: داوای لیوردن له خوا بکه له گوناوه کانت، به وه ی هۆ کاری لیخوشبوون به ده ست بی، له ته وه به کردن و پارانه وه به لیخوشبوون، وه ئه و چا کانه ی ده بنه مایه ی سرینه وه گوناوه کان، وه وازه ینان له گوناوه لیوردن له تاوان و سته مه کان. ﴿وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ﴾ هه ره ها داوای لیخوشبوون بکه (بو پیاوان و ئافره تانی ئیماندار) چونکه ئه وان به هۆی برواهینانیانه وه - مافی ئه وه یان هیه له سهر هه موو پیاوو ئافره تیکی مسولمان.

وه له کوی مافه کانیا ن ئه وه یه بو یان بیارپه ته وه داوای لیخوشبوونیا ن بو بکات. وه نه گهر فه رمایان پیکرابی به داوای لیخوشبوون بو یان، که لابر دنی تاوانه کان و سزاکانیا ن له سهر لاده بات، بیگومان له پیوستیه کانی ئه وه ئاموژ گاری کردنیا نه، وه بو خو ی چی پیخوشه بو ئه وانیش ئه وه ی پی خوش بی، وه بو خو ی چی پی ناخوشه بو ئه وانیش ئه وه ی پی ناخوش بی، فه رمایان پی بکات به وه ی خیری تیدا یه بو یان، وه قه ده غه یان لی بکات له وه ی زیا نی هه یه بو یان، له که م و کورپی و هه له کانیا ن خو ش بی، سوور بی له سهر یه کده نگی و په یه وه ست بوونی ده کانیا ن، وه نه هیشتنی ئه وه ی له نیوانیا ندا یه له ور قو کینانه ی ده بنه مایه ی دوژمنایه تی و دووبه ره کی، که به هۆیا نه وه تاوان و گوناوه کانیا ن زیاد ده کات.

﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُقْتَلِبَكُمْ﴾ واته: (خوا ده زانی) به هه لسو که وت و جمو و جو و لتان، وه هاتن و رویشتنان ﴿وَمَوْتِكُمْ﴾ واته: ئه و جیگای که ئارامی تیدا ده گرن، ئه و پیتان ده زانی له جو و له و وه ستانتاندا، پاداشتان ده داته وه له سهر ئه وه به ته و او ترین و چا کترین پاداشت.

(۲۰-۲۳): ﴿ وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَاِذَا اُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذَكَرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ اِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأَوْلَى لَهُمْ ۗ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَعْرُوفٌ فَاِذَا عَزَمَ الْاَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۗ فَهَلْ عَسَيْتُمْ اَنْ تَفْسِدُوا فِي الْاَرْضِ وَتَقَطَعُوا اَنْفُسَكُمْ ۗ اُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللهُ فَاصْتَهْرُوا عَنْهُمْ ۗ اُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۗ اُولَئِكَ يَلْمِزُكَ الْفَرِيقَانِ وَرَأَيْتَ لَوَلِيًّا مِنْهُمْ ۗ اِذْ ذَكَرْتُمُ اللّٰهَ اَنْ يُقَاتِلَ فِي سَبِيلِهِ فَاِذَا عَزَمَ الْاَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۗ فَهَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ تَوَلَّيْتُمْ اَنْ تُفْسِدُوا فِي الْاَرْضِ وَتَقَطَعُوا اَرْحَامَكُمْ ۗ اُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللهُ فَاصْتَهْرُوا عَنْهُمْ ۗ وَاعْمُوا بِبَصَرِهِمْ ۗ ﴾

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذَكَرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ اِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأَوْلَى لَهُمْ ۗ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَعْرُوفٌ فَاِذَا عَزَمَ الْاَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۗ فَهَلْ عَسَيْتُمْ اَنْ تَفْسِدُوا فِي الْاَرْضِ وَتَقَطَعُوا اَنْفُسَكُمْ ۗ اُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللهُ فَاصْتَهْرُوا عَنْهُمْ ۗ اُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۗ اُولَئِكَ يَلْمِزُكَ الْفَرِيقَانِ وَرَأَيْتَ لَوَلِيًّا مِنْهُمْ ۗ اِذْ ذَكَرْتُمُ اللّٰهَ اَنْ يُقَاتِلَ فِي سَبِيلِهِ فَاِذَا عَزَمَ الْاَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۗ فَهَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ تَوَلَّيْتُمْ اَنْ تُفْسِدُوا فِي الْاَرْضِ وَتَقَطَعُوا اَرْحَامَكُمْ ۗ اُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللهُ فَاصْتَهْرُوا عَنْهُمْ ۗ وَاعْمُوا بِبَصَرِهِمْ ۗ

خوا: ده فرموی: ﴿ وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا ﴾ به په له كردنو ده ستيشخهري كردن يو كاروباره قورسه كان ﴿ لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ ﴾ واته: (بوجی سووره تيك

له قورنان نائيردرېته خواره وه) فرمانكردنی جهنگ و كوشتاری تېدايیت.

﴿ فَاِذَا اُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ ﴾ واته: پيوست بيت كاری پئی بكړی، ﴿ وَذَكَرَ فِيهَا الْقِتَالُ ﴾ (تيايدا باسی جهنگ كرابی) كه نهوه گرانترین شته له سره نفس و دهر وونه كان، نه وانهی كه ئيمانیان لاوازه، خوراگر نده ده بوون له سره جیه جی كړدی نه هم فرمانانه، له بهر نه مه به فرمویه تی: ﴿ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ اِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ ﴾ واته: (ده بینی نه و كه سانهی كه له دلياندا نه خوشی دوو پرووی هه به ته ماشای تو ده كه ن وه ك ته ماشا كړدی كه سیک كه له ترسی مردن له هوشی خوئی چوو بی) له سهختی و نارېه تیان دهر باره ی نه وه، وه قورسی و گرانى له سهريان.

نه مه وه ك نه و نايه ته به كه خوا: ده فرموی: ﴿ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا اَيْدِيَكُمْ وَاَقِمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ اِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشِيَةِ اللهِ اَوْ اَشَدَّ خَشِيَةً ۗ ﴾ النساء، (واته: نایا سهیری نه و كه سانهت نه كرده كه بیان و ترا دهستان بگيرنه وه له جهنگ و كوشتارو نوئیژ بكنه و زه كات بدهن؟

که چي کاتيک جه نگیان له سهر پیویست کرا یه کسر ده سته یه کیان له خه لکی ده ترسان وه ک ترسان له خودا، بگره زیاتریش ده ترسان).

پاشان خوا ﷻ هانیداون بۆ لای شه وهی که شیاوتره به بارودوخیان، فرمویه تی: ﴿فَأُولَٰئِكَ لَهْرٌ ﴿۲۰﴾ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ﴾ واته: چاکتر وایه بۆ شه وان فرمانی ئیستا جیه جی بکن که پیویسته له سهریان، وه تواناو کوششیان له سهری کوبکه نه وه، وه با داوای شتی نه کن که بیی به شه ریعت بۆیان و قورسو گرانه له سهریان، وه با دلخوش بن به لیبورده یی خوا، ﴿فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ﴾ واته: فرمانیان به راسته قینه بۆ هات، ئا له م حاله ته دا نه گهر له گهل خوا راستیان بگردایه به پشت به ستن پیی و به کارهینانی کوشش و توانا کانیان له جیه جیکردنی فرمانه کانیدا، ﴿لَکَانَ خَيْرًا لَّهْرٌ﴾ (شه وه باشتر سوو بۆیان) له حالی یه که میان شه ویش له چهند روویه که وه:

یه که م: بیگومان مروؤف ناته واوه له هه موو روویه که وه، هیچ توانایه کی نیه نه گهر خوا یارمه تی نه دات، با داوای زیاتر نه کات له وهی له بهره سستیایه. دووهم: نه گهر نه فس و دهروونی هه لبواسی به داهاتوو، شه وه لاواز دهی له کار کردن له کاتی خویدا، وه له داهاتوو دا. به لام ئیستا چونکه ووره ی گواستراوه ته وه لیسه وه بۆ لای جگه له و کاته، وه کار کردنیش شوینی و ره و هیمت که وتوو، به لام داهاتوو بیگومان نایهت هه تا و ره ی سارد ده بیته وه له چالاکی، بۆیه نایته یارمه تیده ر بۆی.

سییم: بیگومان به ندهی خاوه ن هیواو ئومید به داهاتوو له گهل ته مه لی و ته وه زه لی له ئیستادا، ده شو بهیته شه و که سه ی زۆر خاوو له سه رخۆیه، که سووره له سهر شه وهی توانای هیه له داهاتوو دا کاره که ی نه نجام بدات، جا له پیشتره که شه که سه شه و هیمهت و و ره یه ی هه یه تی نه توانی له داهاتوو دا جیه جی بکات، شه وهی پیویسته له سهر به نده شه وه یه و ره و چالاکی و توانا کانی کوبکاته وه له ئیستادا، وه شه کی سهرشانی جیه جی بکات به پیی توانای خوی.

پاشان نه گهر کاتيک هاته پیشی به چالاکی و و ره یه کی به رزه وه پشت به ستن به پهروه دگاری روه پرووی بیته وه، شه مه نزیکتره له سهر که وتن و پیکان له هه موو کاره کانی.

پاشان باسی حالی ٹہو کہ سہ دہ کات کہ پشت ھلہدہ کات لہ گوپرایہ لئی
 پھروہ رد گاری، وہ ٹہو کہ سہ کہ روونا کاتہ خیر، بہ لکو روو لہ شہرو خراپہ،
 دہ فہرموی: ﴿ فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوا أَرْحَامَكُمْ ﴾ واتہ:
 (جا نایا تہوہ بہ تہمان ٹہ گہر پشت ھلہدہ کات لہ ٹیسلام و جیہادو لہ زہویدا
 ٹاژاوہ و خراپہ بہرپا بکہن، وہ ھہرچی پھوہندی خزمایہ تی ھہیہ بیچرینن)
 ٹہوہ دوو کارہ: یان پابہند بوونہ بہ گوپرایہ لئی کردنی خواو جیہہ جئی کردنی
 فہرمانہ کانی، ییگومان ٹہوہش خیر و ژیری و سہر کہوتنہ، یان روو و ہر گپرانہ
 لہوہ و پشتکردنہ لہ گوپرایہ لئی خوا، ییگومان ٹہوہش فسادو خراپہ کاری
 دہ نیتہوہ لہ سہر زہوی، بہ سہر پیچی کردن و پچراندنی پھوہندی خزمایہ تی.
 ﴿ أُولَئِكَ الَّذِينَ ﴾ کہ خراپہ کاہریان کردوہ لہ سہر زہویداو پھوہندی خزمایہ تیان
 پچراندوہ، ﴿ لَعَنَهُمُ اللَّهُ ﴾ بہوہی دووریان دہ خاتہوہ لہ میہرہ بانسی خوی و نزیکیان
 دہ کاتہوہ لہ توورہ یی و خہشم و قینی.

﴿ فَأَصْحَابُكُمْ وَأَعْمَى أَبْصَرَهُمْ ﴾ واتہ: وای لیکردوون ٹہوہی سوودی ھہیہ بویان
 نایستن و نایینن، ٹہوانہ گوئیان ھہیہ، بہ لام نایستی بیستی گوپرایہ لئی و
 وہر گرتن، بہ لکو بیستی دہ بیستی بیانوی بیڑی و حوججہی لہ سہر پیویست
 بکات، چاوشیان ھہیہ تہ ماشای پھندو نیشانہ کانی پی ناکن، وہ لانا کہ نہوہ بو
 لای بہ لگہ روونہ کان.

(۲۶): ﴿ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْقَانَ أَمْ عَلَى قُلُوبِ أَفْقَالِهَآ ﴾

ٹہو روو و ہر گپرو پشتیکہرانہ لہ کتیبی خوا، بوچی بیر لہ قورٹان ناکنہوہ و
 بہ جوانی سہرنجی نادہن، ییگومان ٹہ گہر ٹہوان بیریان لی بگردایہ تہوہ
 ٹہوہ پرنیشانہ دہریان بوو ھہموو خیر، وہ ٹاگاداری دہ کردنہوہ لہ ھہموو
 شہرو خراپہ یہ کو دلہ کانینانی پپر دہ کرد لہ ٹیمان و دلنیایی، وہ دہ یگہ یاندن
 بہ داوا کاریہ یہرزو بہ نرخہ کان، وہ بوئی روون دہ کردنہوہ ٹہوہ پریگای کہ
 دہ یانگہ یہ نیتہ لای خواو بہ ھہشتہ کہی، وہ ٹہوہ پریگایہی کہ دہ یانگہ یہ نی بہ
 سزای دوزخ، وہ پھروہ رد گاری پی دہناساندن بہ ناوہ کانی و سیفاتہ کانی و فہزلو
 چاکہ کانی، وہ ھانیدہ دان بو پاداشتی بی پایان و دہ یانترساندن بو سزای لہ ناوبہر،
 ﴿ أَمْ عَلَى قُلُوبِ أَفْقَالِهَآ ﴾ واتہ: دلہ کانیان داخراوہ لہوہی کہ تہیدایہ لہ شہرو

خراپه و قفل دراوه، چا که ناچيته نيويه وه؟ نه مه حقيقت و راستيه.
 ﴿۲۵-۲۸﴾: **إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ﴿۲۵﴾** ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿۲۶﴾ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ بَضْرُوتَ وُجُوهِهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ﴿۲۷﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا آسَخَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ﴿۲۸﴾

﴿۲۵﴾: **إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ﴿۲۵﴾** ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿۲۶﴾ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ بَضْرُوتَ وُجُوهِهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ﴿۲۷﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا آسَخَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ﴿۲۸﴾

هه لگه پراونه ته وه له هيدايهت و ثيمان، بؤلای گومرایی و بیبروابوون، نه ویش نه به هوی به لگه یه که وه یه ری نیشاندا بن، نه سه لماندن، به لکو رازاننده وه و جوانکرده له لایه ن دوژمنه که یانه وه که شه یانه، وه داویه تی به گویاندا ﴿یَعِدُّهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ﴾ و مَا يَعِدُّهُمْ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿۱۲۰﴾ النساء، (واته: شه یان به ینیان ییده دات و ثاوات و ثومیدیان ده خاته بهر دنیابن شه یان هیچ به ینیکیان ینادات جگه له خه له تاندن نه ییت)، چونکه نه وان هیدایهت و ری نمایان بؤ روون بوه ته وه، خو یان لی پراسته وه ره یان کردوته وه، وه ﴿قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ﴾ (واته: ده یانوت به و که سانه ی که رقیان بوو له و قورثانه ی خوا نارد بووی) شه وهش له و ته ی شه دوژمنه رکا به رانه ی دزایه تی خواو پیغه مبه ره که یان ده کرد، ﴿سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ﴾ (واته: ئیمه له مه ولا له هندی کاردا گویرپه ییتان ده که یین) شه وه ی ده گونجی له گه له هوا و ثاره زوویاندا، ئا له بهر شه وه یه خوا سزایدان به گومرایی، وه به رده وام بوون له سر شه وه ی ده یانگه به نی به به دبه ختی به رده وام و سزای هه می شه یی ﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ﴾ (واته: خوا به نه ییبه کانیان ده زانیت) جا له بهر شه وه پرسیوی کردن، وه بؤ به نده بر واداره کانی روون کرده وه تا پی یی یاخی نه بن.

﴿فَكَيْفَ﴾ ئاخو چون خراپی حالیان ده یینی، ﴿إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ﴾ (واته: کاتی فریشته کان) نه وانسه ی وه کیلی گیان کیشانن ﴿بَضْرُوتَ وُجُوهِهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ﴾ (له رو خسار و پشته وه یان ده دهن) به قه مچیه توونده کان؟! ﴿ذَلِكَ﴾ شه و سزایه ی که شایسته ن و چه شتوو یانه ﴿بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا آسَخَطَ

الله ﷻ به هوی نهوهی (نهوانه شوینی شتائیک که وتبون که خوی تووره کردبو) له هه موو بیروایی و گونا هو سه ریچی ک، ﴿وَكِرْهُوا رِضْوَانَهُ﴾ (ره زامندی خواهیان پی ناخوش بو) هیچ هزیکیان نه بو له خوا نریکیان بکاته وه ﴿فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ﴾ واته: (بویه خوا کرده وه کانیانی) پووجهل کرده وه له ناوی برد، نه مه به پیچه وانهی نه و که سهی شوینی ره زامندی خوا ده که وی و خوی دور ده گری له تووره یی خوا، نه وه بیگومان له تاوانه کانی خوش ده بی و پاداشتی به چند قات بو زیاد ده کات.

(۲۹-۳۱): ﴿أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَنَهُمْ﴾ (۲۹) ﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرْسَلْنَاكَهُمْ فَلَعرَفْنَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ﴾ (۳۰) ﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجْهَدِينَ مِنْكُمْ وَالنَّصِيرِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ﴾ (۳۱)

خوا ﷻ ده فرموی: ﴿أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ﴾ (واته: نایا واده زانن نهوانه ی که نه خوشی ناپاکی له دلیاندایه) له گومان، یان شهوهت و ناره زوو، که به و هویه وه دل له ریروه وی راسته قینهی خوی ده رده چی، که خوا ﷻ رِق و کینه یان ده ناخات و دژایه تیان بو ئیسلام و خه لکه که ی ناشکرنا کات؟ نه مه گومانیکه شیوا نیه به حکمه تی خوا، بیگومان هه ره ده بی راستگو له دروژن جیابگریته وه، نه ویش به تاقیکردنه وه به لاو ناره حه تی، که هه ره کهس چه سپاوی له سه ری و ئیمانیه که ی به رده وام بی، نه وه به راستی برواداره.

وه هه ره کهس پشتی تی کردو خوراگر نه بو له سه ری، وه کاتی تاقیکرایه وه توقی و ئیمانی لاواز بو، وه نه وه ی له دلیایه تی له رِق و کینه ده رچوو، وه دوو رووی روون بوویه وه، نه مه داخوازی حکمه تی خوا ییه، له گه ل نه وه دا خوا ﷻ فرموویه تی:

﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرْبَتَنَّاكُمْ فَمَعْرِفَتُهُمْ بِسِيمَتِهِمْ﴾ (واته: نه گهر بمانويستايه نه وانه مان نيشان ده دايت كه دوو پروون نه وسا هر بهو شيوه و ديمه نه ياندا ده تناسينه وه) واته: به نيشانه كانيان كه وه كو خاليك وايه له نيو چاوانياندايه، ﴿وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ﴾ واته: هر ده بيت شهوي له دلياندايه ناشكرا بيت، وه به قسهي سه رزيان پروون بيته وه، چونكه زمانه كان كه وگيري دله كانن، هر چي له ناو دلدايي ده ريدينن له چاك و خراپه، ﴿وَاللّٰهُ يَعْلَمُ أَعْمَلَكُمْ﴾ پاداشتان ده داته وه له سهري.

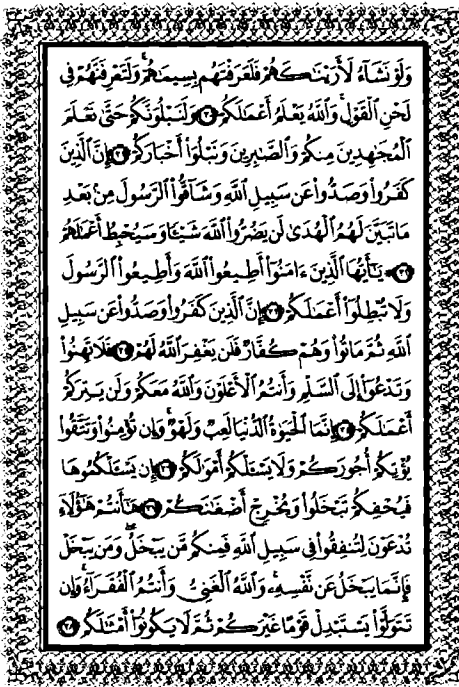
پاشان باسي مه زترين تا قيكرده وه ده كات

كه بهنده كاني پي تا قيده كاته وه، نه ويش جيهاد كرده له پيناوي خوا، جا فهرموويه تي: ﴿وَلَنَسْلُوَنَكُمْ﴾ واته: ئيمان و خوراگريشان تاقي ده كه ينه وه، ﴿حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجْهَدِينَ مِنكُمْ وَالضَّاهِرِينَ وَبَلَّوْا خَبَارَكُمْ﴾ (واته: تا ده ريخه يين و ديار بيت موجهيدان و خوراگران وه تا هه والتان چيه ناشكراي كه يين) جا هر كه س فرماني خوا جيه جي بكات بو سه رختني ثابته كه ي و به رز راگرتني وشه كه ي، شه وه برواداري راسته قينه يه، وه هر كه س كه مته رخمي و ته نبه لي له وه دا بكات شه وه ناته واوي له ئيمانه كه بيدا هه يه.

(۳۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوْا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحِطُّ أَعْمَلُهُمْ﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ﴾ شه هه شه يه كي توونده بو كه سي هه مرو جو ره كاني شهرو خراپه ي كو كرديته وه، له بيرواي به خواو ريگري كردني خه لكي له ريگاي خوا كه دايناوه به گه يستن يي.

﴿وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْهُدَىٰ﴾ واته: دژايه تي و عيناوي و پيجه وانه ييغه مبه ر ده جولانه وه به نه قه ست، نه به نه فامي و سه رلي شيواوي و گومراي، ينگومان نه وان

هاتووه، كه فرمويه تى: ﴿وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فِيمْتِ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (البقرة: ۲۱۷) واته: وه ههر كه سئ له ئيوه له دینی خوئی هه لښگه رپته وه، وه به بیروایی بمړئ ئا ئه وانه هه موو كرده وه به كیان پوچ ئه بیته وه له هه ردوو جیهاندا، وه ئه وانه هاو له ئاگرن، تیدا ده میننه وه به هه میسه یی).

ئهم دوو ده قه هه موو ده قیكى ره هایان (مطلق) به ند كرده، كه هه لوه شاننده وه ی كرده وه له خو بگریت به هؤی بیروایی، بیگومان ئه وه به ند كراوه به مردن له سه ری. لیره دا فرمويه تى: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: بیگومان ئه وانه ی بیروا بوون) به خواو فریشته كانی و كتیبه كانی و پیغه مبه رانی و رژی دوا یی ﴿وَصَدُّوا﴾ (رئ بگرن له) خه لكی ﴿عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ به كه مزانیان به رانه ر به حق و بانگه شه كردنیان بو پوچ و رازاننده وه ی. ﴿ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ﴾ (واته: پاشان به بیروایی مردن) وه ته و به یان نه كرد لئى، ﴿فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ﴾ (واته: ئه وه خوا قه ت لیان خوئ ناییت) نه به تكا كردن نه به غه یری ئه وه، چونكه سزای به سه ریاندا سه پاندو وه و پاداشتیانیش له ده ست داوه، وه پیوست بوو له سه ریان مانه وه یان له ناو ئاگرو دهر گای میهره بانى خوا ی به به زه یان له سه ر داخراوه. مه فهمو و تیگه یشتن له ده قه پیروژه كه ئه وه ده كه یه نیت، ئه وان ئه گه ر پیش مردنیان ته و به بكن، ئه وه بیگومان خوا لیان خوئ ده بیست و ده یان خاته به هه شته وه، ئه گه رچی ته مه نیانیش له بیروایی به خواو ریگری كردن له ریبازه كه ی و سه ری پیچه وه به سه ر بر دیست، پاکی بو ئه و زاته ی دهر گای میهره بانى بو به نده كانی كرده ته وه و داینه خستوه له هچ كه سیك، مادام زیندو وه و توانای ته و به كردنی هه یه.

وه پاکی و بیگه ردی بو ئه و زاته له سه ر خو یه ی كه سزاو توله پیش ناخات بو سه ری پیچیکاران، به لكو لیان ده بووری و رزق و رژیان ده دات، وه كو ئه وه ی سه ری پیچی خوا یان نه كردی، له گه ل تواناو ده سه لاتی به سه ریانه وه.

پاشان خوا فرمويه تى: ﴿فَلَا تَهْتُوا﴾ (واته: لاواز مبه ن له جهنگ و كوشتاری دوژمنه كاتان و ترس بال بکیشت به سه ر تاندا، به لكو خو راگرو چه سپاو بن و نه فستان جیگیر بكن له سه ر جهنگ و كوشتار به مه به ستی ره زامه ندى خواو ئاموژ گاری بو ئیسلام و تووره بوونی شه یتان.

وه داوای ناشتی و شه ر وه ستان مه كهن له نیوان ئیوه و دوژمنه كاتان له به ر پشوودان،

﴿وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتَرَكَكُمْ﴾ واته: له کاتیکدا (ئیسوه زالو به هیژ ترن خواش له گهل ئیوه دایه وه هر گیز) که می ناکاته وه، ﴿أَعْمَلَكُمْ﴾ (کرده وه کاتان).

نا ئه م سئ کاروباره، هه ریه ک له وانه نارام گرتن و لاواز نه بوون ده خوازی: یه که میان: زالی و به هیژ یان، واته: هه کاره کانی سه ر که وتیان بو ده سه ته بهر بووه، وه په یمانیان پی در او له لایه ن خواوه به په یمانی راسته قینه، بیگومان ناده میزاد لاواز نایی مه گه ر زه لیتر بی له به رانه ری، وه که مترین ژماره و ناماده کاری و هیژی ناو خویی و دهره کی هه بی. دووه م: بیگومان خوا ﴿﴾ له گه لیاندایه، چونکه ئه وان بر وادارن، خواش له گهل بر وادارندایه به یارمه تی و پشتیوانی و سه رخستن، ئه وه ش پیوسته کهری به هیژ بوونی ده کانیانه، وه ده سته پیسخه ریان له سه ر ده کانیان.

سییه م: بیگومان خوا له کرده وه کانیان که م ناکاته وه، به لکو شمشیره کانیان پاداشتیانه، وه خوا ﴿﴾ بویان زیاد ده کات له فزل و چاکه ی خوی، به تایهت به ندایه تی کردنی جیهاد، چونکه خیره نه فه قه ی جهود سه د به رانه ر بو چه ندین ئه وه نده ی زیاتر ده بیته وه، خوا ﴿﴾ فه موو به تی: ﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْشُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نَيْلًا إِلَّا كُنِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۲۰﴾ وَلَا يَنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُنِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۱﴾﴾ التوبه، (واته: ئه وه له بهر ئه وه یه که بیگومان ئه وان دوو چاریان نایی هه چ تینو به تی و ماندوو بوون و بر سه تییه ک له رپی خوادا، هه روه ها پی ناخه نه هه چ شوئییک له خاکی کافران که رقی کافرانی پی هه لسی و تووره بیان بکات، وه هه چ زیانییک له دوژمن ناده ن، دیل گرتن و کوشتیان یان گرتنی مال و سامانیان ئیلا به م کرده وانه بویان ده نووسری کرده وه یه کی چاک، بیگومان خوی گه وره پاداشتی چاکه کاران زایه ناکات * وه هه چ شتی له ریگی خوادا نابه خشن بچوک بیست، یان گه وره، که م بیست، یان زور، وه هه چ دؤل و شیویک نابرن ئیلا بویان ده نووسریت بو ئه وه ی خوا پاداشتیان بداته وه به چاکترین پاداشتی ئه وه ی که ده یان کرد).

جائه گه ر ناده میزاد ئه وه ی زانی که خوا کرده وه و جیهاده که ی به زایه نادات، ئه وه چالاکی له سه ر پیوست ده کات، وه به کارهینانی توانا کانی بو به ده سه تهینانی پاداشت، جا چون نه گه ر ئه م سئ کاره کو بیته وه؟ بیگومان ئه وه چالاکی ته و او پیوست ده کات،

نه مهش له هاندانی خوايه بو بنده کانی، وه چالا کردنیان و بهیژ کردنی نهفس و دهر و نیان له سر نهوهی چاکی نهوان و سر که وتیانی تیدایه.

(۳۸-۳۶): ﴿ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَإِنْ تَوَمَّنُوا وَتَنَقَّوْا يُؤْتِكُمْ أَجْرَكُمْ وَلَا يَسْتَلِكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْتَلِكُمْوهَا فَيُخْفِكُمْ بِبَخْلِهِمْ وَيُخْرِجُ أَصْفَانَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَاتَتْهُ هَؤُلَاءِ تَدْعُونَ لِنُفْسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلْ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَن نَّفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِن تَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٣٨﴾: ﴿ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوَ ﴾

نه مه ناگدار کردنه وهیه که له لایه ن خوايه بو بنده کانی که له حقیقه تدا ژبانی دنیایان یاری و رابواردنه، یاریه له جهسته دا، رابواردنه له دل، به رده وام بنده راده بویری له مال و مندال و زینت و لهزه تی له خیزانه کانی و خواردن و خواردنه وه کان و حوانه وه و کور و مشت و مرو دسه لاته کان، یاریه له هموو کرده وهیه کدا ده کات که هیچ سوودیکی نیه، به لکو نه و له باز نهی به تالی و بیئا گایی و سه ریچی دا ده سو ریته وه، تا دنیای ته و او ده بی و مردن یه خهی پیده گری.

جا نه گهر نه م کارانه پشتیان هه لکردو و جیا بونه وه، وه بندهش هیچی به ده ست نه هیئا تیایاندا، به لکو زهره رهنندی و بیبهش بوونی بو روون بو یه وه و نامادهی سزا که ی بوو، نه مه پیوست ده کاله سر که سی عاقل زوهدی تیدا بکات، وه چه زوو ویستی نه بی بو ی و گرنگی پی نه دا، به لکو نه وهی پیوسته گرنگی پییدا نه وهیه خوا ﴿ فَرَمُوْهُ تِي: ﴿ وَإِنْ تَوَمَّنُوا وَتَنَقَّوْا ﴾ به وهی بروا بینن به خوا و فریشته کانی و پیغه مبرانی و روژی دوابی، وه خو باریزی به جیهینن، که بریتیه له پیوستی و داخوازی برواهینان، نه ویش بریتیه له کرده وه کردن به ره زامندی خوا به به رده وامی له گهل و از هیئان له سه ریچی کردنی، نا نه مه سوود به بنده ده گه نی و پیوسته کیپر کئی له پیناودا بکات، وه وره و توانا کانی بخاته گهر بو به ده ستهینانی.

نه وه مه بهستی خوايه له بنده کانی وه ک میهره بانی و به زه بیه ک پیمان، بو نه وهی پاداشتی بی پایانیان بداته وه، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿ وَإِنْ تَوَمَّنُوا وَتَنَقَّوْا يُؤْتِكُمْ أَجْرَكُمْ وَلَا يَسْتَلِكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴾ واته: خوا نایه وی نه رکی سه رشانتان قورس بکات، وه له سه رتان تووند بکات له وه گر تنی مال کانتان و دوابی بهی سه روهت و سامان بمیننه وه، یان مال و داراییه کانتان به جو ری کم بکات زیانتان پی بگه یه نی، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿ إِنْ يَسْتَلِكُمْوهَا فَيُخْفِكُمْ بِبَخْلِهِمْ وَيُخْرِجُ أَصْفَانَكُمْ ﴾ (واته: نه گهر خوا داوای به خسینی هموو سامانتان

لى بکات و زوريش دا کو کی بکات لیتان، ٲیوه چرو کی و په زلیلی ده کهن)، وه ٲهوه ی له ناو دلتاندايه له رڼو کینه دهرده خات، ٲه گهر داواى شٲیکتان لیبکات ٲیتان ناخوش بی بیه خشن.

﴿ هَا أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ ﴾ وه به لگه له سهر ٲهوه ی ٲه گهر خوا ﴿﴾ داواى به خشینى ماله کانتان لى بکات و زور دا کو کی له سهر بکات، ٲیوه رینگری له به خشینى ده کهن، بیگومان ٲیوه ﴿ تَدْعُونَ لِنُفْسِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ (واته: بانگ ده کرین تا له ٲیناوى خوا مال بهخت بکهن) له و پوه ی بهرزه وه ندی ٲاینی و دونیا ٲتانی ٲیدایه، ﴿ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ ﴾ واته: (که چی هه ندیکتان په زلیلی ده کهن) جا چون ٲه گهر داواى به خشینى ماله کانتان لى بکات، به بی ٲهوه ی ٲیوه بینن بهرزه وه ندیه کی به په له ی ٲیدایى، ٲایا له ٲیشتر نیه که رینگری بکهن له وه؟

پاشان فهرموویه تی: ﴿ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ نَفْسِهِ ﴾ (واته: ههر که سیش رڼدی و په زلیلی بکات ٲهوه بیگومان ته نها په زلیلی له دڙی خو ی ده کات)، چونکه پاداشتی خوا ی له خو ی قه ده غه کرده، وه چا که یه کی زوری له ده ستداوه، وه ههر گیز خوا به ازهینان له به خشین زیانى ٲینا گات.

بیگومان خوا ﴿ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ ﴾ (دهوله مندو بی نیازه ٲیوه ش هه ژارو بی نه وان) بیوستیان بیه تی له هه موو کاته کانتاندا بو هه موو کاروباره کانتان ﴿ وَإِن تَتَوَلَّوْا ﴾ له برواهینان به خواو جیه جی کردنی ٲهوه ی فهرمانتان ٲیده کات، ﴿ يَسْتَبَدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴾ (واته: ٲیوه ده گوری به که سانیکی تر پاشان وه کو ٲیوه نابن له ٲشت ٲیکردن. به لکو گویرایه لی خواو ٲیغه مبه ره که ی ده کهن و خواو ٲیغه مبه ره که یان خوشده وی، ههروه ک خوا ﴿﴾ فهرموویه تی: ﴿ يَتَّأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِمْ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ۗ ﴿٥٤﴾ المائدة، (واته: ٲه ی ٲه وانیه کی به پرواتان هیناوه ههر که س له ٲیوه هه لگه رٲته وه له ٲاینه که ی ٲهوه به زووی خوا له باتی ٲه وان گهل و کومه لیکى تر ٲه هیٲی خوا ٲه وانى خوشده وی و ٲه وانیش خوا یان خوشده وی)

ته فیسری سوره تى (محمد) ته واو.

ته فسيري سوورهي (الفتح)

مهدهنيه (۲۹) نايه ته

به ناوي خوي به بهزي به خشنه

(۳-۱): ﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ۚ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُنَزِّلَ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ۝۲ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَظِيمًا ۝۳﴾

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا﴾ ته م سر كه وتني باسكرا بريته له ريكه وتني حوده ييه، كاتي هاوبه شدانهران به ره ه لستيان كرد له يئغه مبر كه ويستي عمره بكات وه ك له چيرو كيني دوورو دريژدا باسكراوه، جا له

كو تايدا نه وه بوو يئغه مبر ﴿يَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَظِيمًا﴾ ريكه وتني له گه لدا كردن له سر وه ستاني جهنگ له نيوان خوي و نه واندا بو ماوه ي ده سال، وه له سر نه وه ي سالي داهاتوو عمره بكن، وه له سر نه وه ي هر كه سي ييه وي بجيته نيو هاوپه يماني قوره يشه وه بجيته نيويه وه، وه هر كه سي كيش ييه وي بجيته ناو هاوپه يماني يئغه مبر وه بجيته نيويه وه.

به هوي نه وه وه كاتي كه خه لكسي ههنديكيان له ههنديكي تريان نه مين بوون، وه باز نه ي بانگه واز كردن بولاي تايني خوا فراوان بوو، بر واداران له هه ر جينگه يه ك يانويستايه بانگه وازي خويان ده كرد، وه نه وه كه سه يسي سوور بوو ده يتواني له سر حه قيقه تي ئيسلام بوه ستي، له و ماوه يه دا خه لكسي يي شو مار هاتنه ناو تايني خواوه ده سته ده سته، نا له بهر نه مه يه خوا ﴿يُنَزِّلَ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا﴾ ناوي تا سر كه وتني روونو ناشكرا، چونكه مه به ست له رزگار كردني ولاتي هاوبه شدانهران سه ره رز بووني تايني خواو سر كه وتني مسولمانانه، نه مه ش به و سر كه وتنه ده سته بهر بوو، وه خوا ﴿لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ﴾ كومه له فرمانيكي ري كخست، فه رموي: ﴿لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ﴾ (واته: تا خوا خوش بيت له گونا هه كاني رابردوو داهاتووت) نه ويش خوا زاناتره، به

هوى شهوى دهسته بهر بووه به هويه وه له گوپرايه ليه زوره كان، وه چوونه ناو ثابته وه به زورى، وه له وهى ﷻ بهرگه ي گرتووه لهو مهرجانه ي كه جگه له خوراگرانو خاوه ن عزمه كان له پيغه مبهران نه ي، كهس خوى راناگرى، نه مهش له مهزنترين و گه وره ترين ريزه كاني پيغه مبهره ﷻ كه خوا لى خوش بووه له تاوانى رابردو داهاتو ويشى.

﴿وَيَمُرَّ نِعْمَتُهُ عَلَيْكَ﴾ (واته: نيعمه تى خوى به ته واوى برپيژى به سه رتدا) به سه رختنى ثابته كه ت و سه رختنى خوت به سه ر دوژمنه كانت ﴿وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا﴾ (واته: وه رپنگاي راستت نشان بدات) خوش به ختى هميشه يى و سه ر كه وتنى هه تا هه تايى پى به ده سه ت به ينى ﴿وَبَصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَرَبِيًّا﴾ سه ر كه وتنيكي به هييز كه هه رگيز ئيسلامى پى لاواز ناي، به لكو سه ر كه وتنى ته واو به ده سه ت دى و بيپروا يانيش له ناو ده باو زه ليلو سه رشوريان ده كات، له گه ل به ده سه ته اتنى هييزو تواناي مسولمانان و زياد كردن و گه سه كردنى مالو سامانيان.

(۶-۴): ﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ ۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ ۗ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَيُعَذِّبُ الْمُتَنَفِّقِينَ وَالْمُتَنَفِّقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمَاتِ ۗ بِاللَّهِ ظَنَنَّا السُّوءَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السُّوءِ ۗ وَعَضَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾﴾:

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ﴾ ﷻ خوا ﷻ هه وال ده دات ده رباره ي منه تى له سه ر بپرواداران به دابه زاندى نارامى و دنيايى و جيگير بوون بو ناو ده كانيان، له كاتى دابه زاندى ناخوشى و ناربه ته تى و كاروباره گرانه كان، كه ده كان پى ده شله ژين و نه فه كان پى لاواز ده بن.

جا له نيعمه ته كاني خوا ﷻ بو به نده كه ي له م كاته دا، نه وه به جيگيرى بكات و دلى به سه تته وه و نارامى بو سه ر دابه زيئى، بو نه وه ي روو به رووى نه م ناربه ته تانه بيته وه به دليكي جيگير و نه فس و ده روئيكي دنيا، تا به خته وه بى بهو خوراگره له به جيئنانى فرمانى خوا له م حاله ته دا، وه بو نه وه ي به هوى نه وه وه ئيمانى زياد بكات و دنيايى ته واو بيت.

جا هاوه لان خويان لى رازيى - كاتى له نيوان پيغه مبهرو هاوبه شدانه راندا نه و مهرجانه روويدا، كه به رواله ت جوړى له زبرى تيديه له سه ريان، وه له شان و شهو كه تيانى دابه زانده، دباره نه وهش و ده روون نارامى له سه ر ناگرى. كاتى خوراگر بوون و

نهفس و دهرونيان له سهری راهینا، بهو هویهوه ئیمان و بریوان زیادی کرد له گهل نهو ئیمانیه هی هه یانبوو.

که ده فهرموی: ﴿وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: هه موو ئاسمانه کان و زهوی له مولکی خواو له ژیر بهر یوه بردنی نهودان.

جا با هاوبه شدانه ران وا گومان نه بن خوا ئاین و پیغه مبه ره که هی سه رناخت، به لام نه ونده هه یه که خوا زاناو کار له جیه، حیکمه تی وا ده خوازی رۆژ گاره کان له نیوان خه لکیدا بگورپی و سه رکه وتنی بریواداران دوا بخات بو کاتیکی تر (که حیکمه تی خوا ده یخوازی).

﴿لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفَّرُ عَنْهُمْ سَغَاتِهِمْ﴾ نه مه مه زترین شته که بو بریواداران ده سه به ر بیته، نه وهی حه زی کراوه داوا کراوه به ده سه تی بینن، له چوونه ناو به هه شته کان و ناره حه تیان له سه ر لابیچی، به پاک بوونه وه بیان له گونا هه کان.

﴿وَكَانَ ذَلِكَ﴾ نهو پاداشته ی که با سه کراوه بو بریواداران ﴿عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا﴾ (لای خوا سه ر که وتنیکی گه وره یه) نه مه یه خوا ﴿لَهُ﴾ له گهل بریواداراندا کردی له سه ر که وتنی روونو ناشکرا.

به لام دوو رووه کان له پیاوان و ژنان و هاوبه شدانه رانی پیاوان و ژنان، نه وه یی گومان خوا سزایان ده دات به هوی نه وه وه، وه نیشانیان ده دات نه وهی زیانی هه یه بو یان، به هوی نه وهی مه به ستیان زه لیل کردنی بریوادارانه، وه گومانی خرایان برده ده ربه ره ی خوا که ئینه که ی سه رناخت و وشه ی خوی به رز ناکاته وه، وه خاوه نانی پووچ و به تال سه رده که ون به سه ر خاوه نانی حه قدا، خوا ﴿گومانه که ی به سه ر خویاندا هی نایه وه، خراپه و سه رشوری له دونیادا به سه ر خویاندا هاته وه﴾ ﴿وَعَصَبَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ﴾ (واته: وه خوا خه شمی لی گرتوون) به وهی نه نجامیانداه له دژایه تی خواو پیغه مبه ره که ی، ﴿وَلَعَنَهُمْ﴾ (واته: دووری خسته وه له میهره بانی خوی) ﴿وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾ (دۆزه خسی بو ناماده کردوون ئای چ سه ره نجامیکی خراپه).

(۷): ﴿وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ ﴿٧﴾

خوا ﴿هه واله که ی دووباره کرده وه به وهی ته نها هی نه وه ئاسمانه کان و زهوی و نه وهی له ناویاندایه له سه ربازه کان، تا بنده کان بزائن نهو زاته ده سه لات ده به خشی و زه لیل ده کات، وه یی گومان له داهاتووی نزیکدا سه ربازه کانی سه رده خات که دراونه ته

پالى ﴿وَإِنْ جُنَدْنَا لَهُمُ الْعَالِيُونَ﴾ (۱۷۳) الصافات، (واته: دياريشه هر سه ربازانی تيمه سرده كهون)، ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا﴾ واته: بيگومان خوا به هيزو زالو دهسه لاتداره به سر هموو شتيكدا. وه له گهل به هيزي و دهسه لاتيدا كار به جيه له دروست كردن و به رپوه بردندا، به رپوه ده چي له سر شهوي حيكمت و وورديني شه زاته ده يخوازي.

(۹-۸): ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا﴾ (۸) ﴿لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُقِرُّوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾ (۹)

﴿إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ﴾ واته: شه ي پيغمبهرى به رپز ﴿شَهِدًا﴾ به شايهت بو نومته كهت، به وهي نه نجاميانداوه له چاكه و خراپه، وه به شايه تيدر له سر و تارو بابه ته كان، شهوي حقه و راسته و شهو و يشي كه پووجه، وه شايه تيدان بو خوا به يه كتاناسي و تاكو و تنهايي به كه مالي له هموو رپويه كهوه.

﴿وَمُبَشِّرًا﴾ مژده دهر شهوي گوپرايه لي توو خوا ده كات، به پاداشتي دونيايي و ديني و دوارپوژ، وه ترسینه ره بو كه سي سه رپيچي خوا بكات به سزاي به په له و له داهاتوو، وه له ته واوي مژده دان و ترساندن رپون كردنه شهوي كرده وه و رپه وشته كان، كه مژده ي پيده دات و ده يانترسي ني، جا شه و پيغمبهره ﴿رپونكه ره شهوي خير و شهرو به خته وه ري و به دبه ختي و حقه له پووجه.

ثا له بهر شه م رپيكي خستوه له سر شه وه فه رمايشتي خوا ﴿لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ واته: به هوي بانگه وازي پيغمبهرى خوا بو تان، وه فيرپووني شهوي سوودي هه يه بو تان، تو مان ناردوه بو شهوي شهوان برپوا به خوا و پيغمبهره ﴿به ينن، برپوا هيناني پيوستكاري گوپرايه لي كردنيان بي له هموو كاروباره كاندا ﴿وَتُعَزِّرُوهُ﴾ واته: پشتيواني له پيغمبهره ﴿بكه ن، ﴿وَتُقِرُّوهُ﴾ واته: به مزن و گه و ره ي بزنان، به حقه و مافه كاني هه لسن، هه روه ك چون منته ي گه و ره ي هه يه به سه رتانه وه، ﴿وَتُسَبِّحُوهُ﴾ واته: ته سبيحاتي خوا بكه ن، ﴿بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾ واته: سه ره تاي رپوژو كو تايه كه ي، خوا ﴿له م ده قدا باسي مافي هاويه شي كردوه له نيوان خوا و له نيوان پيغمبهره كه ي، شهو يش برپوا هينانه پيان شهوي تايه ته به پيغمبهره ﴿بريته له پشتيواني لي كردن و رپز گرتن، وه شهوي تايه ته به خوا ته سبيحات كردن و به پاك راگرتني له نوپز يان جگه له وانه.

(۱۰): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمَسِيئَتِهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۱۰﴾﴾
 ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا﴾
 په یماندهانی که خوا ﴿﴾ نمازهی پنده کات بریتیه له (بیعة الرضوان) که هاوه لان تیایدا په یماناندا به پیغمبر ﴿﴾ له سر نه وهی لئی رانه که ن، بیگومان نه وه په یمان و گریه ستیکی تایمت بوو، له پیوستیه کانی نه وه بوو که رانه که ن، نه گهر تنها ریژه یه کی که میش نه بی لیان، وه نه گهر له بارودوخیکشدا راکردن تیایدا دروست بی.

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمَسِيئَتِهِ أَجْرًا عَظِيمًا سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَحَلْنَا أَمْوَالَنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْنَا يَقُولُونَ بِالسَّيِّئَةِ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ مَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نِعْمًا بَلْ كَانَ اللَّهُ يُمَاطِعُهُمْ خَيْرًا بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَّ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَّتُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُمْ مَرْجُومًا وَمَنْ لَمْ يُؤْمَرْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا وَاللَّهُ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مِثَاقٍ لِيُتَاخَذَ مِنْهُ هَذَا نَبَأٌ كَرِيمٌ لَئِنْ يَدْرَأَوكَ فَمَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ لَكُمْ قَوْلُ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ سَيَقُولُونَ نَحْنُ نَحْمَدُ رَبَّنَا بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا حِيلًا ﴿۱۱﴾

جا خوا ﴿﴾ هه والیدا نه وهی که به یعت و

په یمانان پیداوی له راستیدا، بیگومان نه وانه ﴿﴾ بیایعوت الله ﴿﴾ په یمان به خوا دده ن، تنانته له زور جهخت کردنه ویدا نه و زاته فهرموویه تی: ﴿﴾ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ ﴿﴾ (واته: دهستی خوا له سر دهستی نه وانه وهیه) وه کو نه وه وایه په یمانان دابی به خواو ده ستیان خستیه ناو دهستی خوا له وه یمان، هه موو نه مانه بو زیاتر جهخت کردنه وه و گرنگیدانه، وه هاندانان له سر وه فابوون به وه په یمان، له بر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿﴾ فَمَنْ نَكَثَ ﴿﴾ (جا هر کهس په یمان که ی شکاند) به وه فا نه بوو له گه ل نه وه په یمانیه به خوی دابوو، ﴿﴾ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ﴿﴾ (واته: بیگومان نه وه په یمان شکاندنه تنها زبانی بو خویه تی)، چونکه توبالی نه وه ده گهریته وه بو خوی، وه سزاکه یشی پی ده گات. ﴿﴾ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ ﴿﴾ (واته: هر که سیش وه فا بکات به وه په یمانیه که داویه تی به خوا) واته: به ته وای نه جامی دابی ﴿﴾ فَمَسِيئَتِهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿﴾ (نه وه به راستی خوا پاداشتی گه وری ده داته وه) هیچ کهس مه زنی و ریزی نازانی تنها نه وه کهسه نه بی که خوا پی به خشیوه.

(۱۱-۱۳): ﴿سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَحَلْنَا أَمْوَالَنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْنَا يَقُولُونَ بِالسَّيِّئَةِ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ مَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نِعْمًا بَلْ كَانَ اللَّهُ يُمَاطِعُهُمْ خَيْرًا ﴿۱۱﴾﴾
 ﴿سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَحَلْنَا أَمْوَالَنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْنَا يَقُولُونَ بِالسَّيِّئَةِ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ مَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نِعْمًا بَلْ كَانَ اللَّهُ يُمَاطِعُهُمْ خَيْرًا ﴿۱۱﴾﴾

ذَلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَّتُمْ ظَنًّا السَّوْءَ وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾

﴿ سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا ﴾ ﴿ خُوا ﴾
 سه رزه نشستی نه وانه ده کات که به جیما بوون له پیغه مبهری خوا له غه زاو جهاد کردن له پینا و خوادا، له عه ربه ده شته کیه کان نه وانه ی نیمانیان لاواز بوو، نه خوشی و گومانی خرایبان هه بوو به خوا له دلّه کانیاندا، بیگومان نه وان بیانوو دیننه وه به وهی که سامان و خاوو خیزانیان سه رقالیان کردن له ده رچوون بو جهاد کردن له پیناوی خوادا.

نه وان داوایانکرد له پیغه مبهر ﴿ که داوای لیبوردنیان بو بکات، خوا ﴿ فرموی: ﴿ يَقُولُونَ بِالْأَسِنَّةِهَا مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ ﴾ (واته: نه وهی به زمانیان ده یلین له دلیندا نه) جا داواکردنی لیبوردنیان له پیغه مبهر ﴿ به لگه یه له سه ر په شیمان بوونه وهو دانیندانیان له سه ر نه فسیان به گونا، وه نه وان به جوژی به جیمان و دوا که وتن پیویست به داوای لیخوشبوون و ته وه بکات. جا نه گه نه وهی له سه ر زمانیان بوو له ناو دلشیمان بووایه، نه وه داوای لیبوردنی پیغه مبهر ﴿ سوودمه مند ده بوو بویان، چونکه داوای لیخوشبوونیان کردو گه رانه وه، به لام نه وهی له دلّی نه واندا بوو بیگومان نه وان له بهر نه وه دوا که وتن گومانی خرایبان به خوا ﴿ ده برد.

جا گومانیان برد ﴿ أَن لَّنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا ﴾ (واته: که پیغه مبهرو نیمانداران) ده کوژرین و له بنج و بنه وانه ده رده هینرین، به رده وام نه م گومانه له دلیندا ده رازایه وهو دلنیا بوون پنی و دامه زرا، وه هو کاری نه وه شت دوو شت بوو:

یه که م: بیگومان نه وان ﴿ قَوْمًا بُورًا ﴾ (واته: گه لیککی له ناو چوو بوون، هیچ خیرنیکیان تیدا نه بوو، جا نه گه ر خیزریان تیدا بووایه نه وه له دلّه کانیاندا نه ده بوو.

دووم: لاوازی نیمان و دلنیا بیان به په یمانی خواو سه ر خستی نایه که ی و به رز کردنی وشه که ی، له بهر نه مه یه فرمویه تی: ﴿ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ﴾ (واته: هه ر که س بروای نه هینا به خواو پیغه مبه ره که ی) بیگومان نه وه بیباوه ریکه شایسته به به سزا، ﴿ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴾ (واته: نه وه به راستی نیمه ناماده مان کردوه بو نه و بیبروایانه ناگرینکی هه لگیرساو).

(۱۴): ﴿ وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا

رَحِيمًا ﴿١١﴾

﴿ وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾ (واته: خوا تاک و ته نه یه به مولکی ناسمانه کان و زوی، هه لسوکه وتیان تیدا ده کات چونی بوئی، له بریاره قه ده ری و بریاری شرعی و بریاره پاداشیه کان،

له بهر ټه مه يه باسي بر ياري پاداشتي كرده كه رېنك خراوه له سر بر ياره شرعيه كان، جا فرمويه تي: ﴿يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ﴾ ټه وېش ټه و كه سه يه فرمانه كاتي خواي جي به جئ كړدې ﴿وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ﴾ له و كه سه يه كه مته رخه مي كړدې له فرمانه كاتي خوا، ﴿وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ سيفه تي په يوه ست كه لئې دانابري ټه وېش ليوردن و ميه ره بانيه.

جا خوا به رده وام له هموو كاته كاندا له گونا هباران ده بورئ و چاوپوشي ده كات له هله كاران، وه ته و به ي ته و به كارنېش وه رده گري و چا كه ي به رده وامي داده بارئني به دري ژاي شه وو روژ.

(۱۵): ﴿سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَن يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالِ اللَّهُ مِن قَبْلُ فَسَيَقُولُونَ بَلْ نَحْسَدُونَكَ بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا﴾

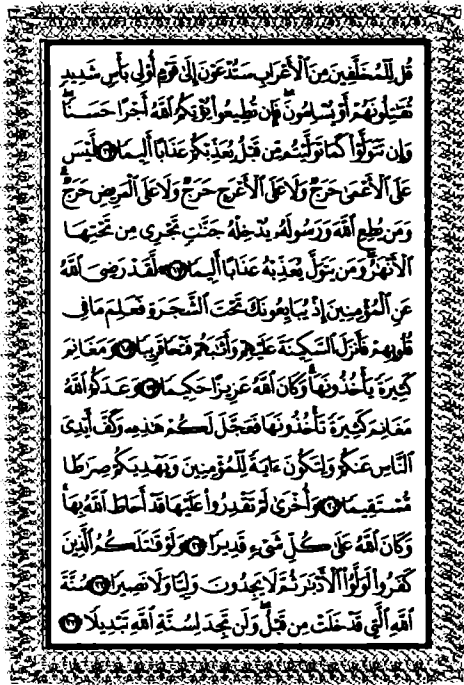
﴿سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا﴾ كاتي خوا ټه باسي به جي ماوان و دوا كه و تواني كړد، وه سر زه نشته و سر كونه ي كړدن، ټجا باسي به كيك له سزا دونيا يه كانياني كړد، بيگومان پڼغه مېر ټه هاوه لاني ټه گه ر ده رچو بايه ن بؤ ده سته كه و ت و غنيمه ته كان كه كوشارو جه نگان تيدانيه، بؤ ټه و ه ي بيان هېنن، دوو رووه كان دا و اي ها و ر يه تي و به شدار بوونيان ده كړدو ده يانوت: ﴿ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ﴾ (واته: لي مان گه ر ين با شو ين تان بكه و ين ده يانه وئ) به و شو ين كه و تن و به شدار بوونه ﴿أَن يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ﴾ (وته ي خوا بگورن) كاتي بر ياريدا به سزادانيان و تايه ت كړدني هاوه له بر واداره كان به و مال و ده سته كه و تانه به پئې شرع و قه زاو قه ده ر.

﴿قُلْ﴾ بيان بلئ: ﴿لَن تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالِ اللَّهُ مِن قَبْلُ﴾ (واته: هر گيز ناي شو ين مان بكه و ن چونكه خوا ده ر ياره تان هر و اي فرمووه) بيگومان ټيوه بي ه شن له و ده سته كه و تانه، به ه و ي ټه و تا وانه ي به سر خوتان هينا تان و به ه و ي ټه و ه ي به كه مجار و از تان له جه نگو و كوشار هينا.

﴿فَسَيَقُولُونَ﴾ له وه لامي ټه م قسه يه دا، كه رېن گريان لي كړدن له ده رچوون، و تيان: ﴿بَلْ نَحْسَدُونَكَ﴾ (به لكو حه سودي و ټيره ييمان پئې ده بن) له سر ده سته كه و ت و غنيمه ته كان، ټه مه ټه و په ر ي زانستيان بوو له و جي گايه دا، جا ټه گه ر زير و تي گه يشتو بوونايه، ده يانزاني بي ه شبوونيان به ه و ي سر رينچي كړدنيانه وه يه، وه بيگومان سر رينچيه كان سزاي دونيا ي و دوا روژيان بؤ هه يه، له بهر ټه مه يه فرمويه تي: ﴿بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ (واته: وانيه به لكو ټه و ان زور كه م تيده گه ن).

(۱۶-۱۷): ﴿قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدْعُونَ إِلَى قَوْمِ بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ فَإِنْ تَطِيعُوا يُؤْتِكُمْ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمُرِيضِ حَرْجٌ وَمَنْ يَطْعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يَدْخُلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾﴾

دوای نه‌وهی خوا ﴿﴾ باسی دواکه و تووانو
به‌جیماوانی کرد له ده‌شته کیه کان، نه‌وانه‌ی
خو‌یان دواخست له جیهاد کرد له پی‌ناوی
خوا، وه بیان‌ووی نار‌ه‌وایان ده‌هینایه‌وه،
نه‌وانه داوای ده‌رچوونیان ده‌کرد نه‌گه‌ر
جه‌نگ و جیهادو نار‌ه‌ه‌تی تیدا نه‌بووایه،

به‌لکو ته‌نها بو به‌ده‌سته‌نیانی غه‌نیمه‌ت و ده‌سته‌کوت، خوا ﴿﴾ وه ک تاقیرک دنه‌وه‌یه ک
پینانی فه‌رموو: ﴿قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدْعُونَ إِلَى قَوْمِ بَأْسٍ شَدِيدٍ﴾ (بلی: به
جیماوان له غه‌زا له عه‌ره‌به ده‌شته کیه کان) له مه‌ولا پیغه‌مبه‌ر ﴿﴾ بانگتان ده‌کات، وه
نه‌وه‌یشی له جیگای نه‌و داده‌نیسی له خه‌لیفه‌کان و پیشه‌وا کار به‌ده‌سته‌کان (بو جه‌نگ
له دزی گه‌لیکی به‌هیزی جه‌نگاوه‌ر) نه‌وانیش گه‌لی فارس و روومه‌کانتن، وه نه‌وه‌یشی
هاوشیوه‌ی نه‌وانه ﴿﴾ نَقِيلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ (واته: ده‌بی جی‌نگیان له گه‌ل بکه‌ن، یان
خو‌یان مسولمان بپسن) یان نه‌مه، وه یان نه‌وه. نه‌مه‌ش حه‌قیقه‌ت و راستیه‌که‌یه، نه‌وان
له کاتی کوشتاریان و جه‌نگ کردن له گه‌ل نه‌و گه‌لانه، نه‌گه‌ر به‌هیزی و جه‌نگاوه‌ریان
له گه‌لدا بی، نه‌وه نه‌وان له و حاله‌ته‌دا قبولی نه‌وه ناکه‌ن سه‌رانه‌بدن، به‌لکو یان دینه
ناو نیسلامه‌وه، یان جه‌نگ ده‌که‌ن له‌سه‌ر نه‌و به‌رنامه‌یه‌ی که‌له‌سه‌رین.
کاتی مسولمانان کوشتاریان کردن و لاوازو زه‌لیل بوون، هیزو توانایان نه‌ما، ننجا
وایان لی‌هات یان مسولمان ده‌بوون، یان سه‌رانه‌بدن ﴿﴾ فَإِنْ تَطِيعُوا ﴿﴾ نه‌و بانگخوازه‌ی
بانگتان ده‌کات بو جه‌نگ له دزی نه‌وان ﴿﴾ يُؤْتِكُمْ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا ﴿﴾ واته: نه‌ویش نه‌و

پاداشته به خواو پيغه مبهره كه ي داياناوه له سهر جيهاد كردن له پيناويدا.
 ﴿وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ﴾ (واته: نه گهر سهر پيچي بكن هه ر وه ك چوَن له وه و
 پيش سهر پيچتان كرد) له كوشتار كردني نه وانه ي پيغه مبهه ر ﴿بَانِكِي﴾ كردوون بو
 كوشتار كردن له دژيان ﴿يُعَذِّبُكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ (واته: خوا سزايه كي سه خستان ده دات).
 شم ده قه ده بيته به لگه له سهر فه زلو چا كه ي خه ليفه راشديه كان، نه وانه ي كه بانگه وازيان
 كرد بو جيهاد كردني خه لكان ي به تواناو به هيژ، بيگومان پويسته گوپرايه لي بكرين
 له و بانگه وازه دا.

پاشان خوا ﴿بِاسِي﴾ نه و عوزرو بيانواوه ده كات كه ده بنه مايه ي نه وه ي بنده دهر نه چي
 بو جيهاد كردن، فه رموو به تي: ﴿لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ
 حَرْجٌ﴾ واته: له دوا كه وتن له جيهاد كردن به هزي نه و بيانووه يان كه رينگره.
 ﴿وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ له جييه جيئ كردني فه رمانه كانيان و دوور كه وتنه وه له
 قه ده غه كراوه كانيان، ﴿يَدْخُلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ به هه شتاني تيايدا هه به
 نه وه ي نه فس ئاره زووي ده كات و چاو له زه تي ليئ نه بيني، ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّ﴾ (هه ر كه س
 پشت هه لبات) له گوپرايه لي خواو پيغه مبهره كه ي، ﴿يُعَذِّبُهُ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ جا هه موو
 به خته وه ريه ك له گوپرايه لي خوادايه، وه هه موو به دبه ختيه ك له سهر پيچي كردني نه و
 دايه.

(۱۸-۲۱): ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ
 فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَعَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا
 حَكِيمًا ﴿١٩﴾ وَعَدَّكُمْ اللَّهُ مَعَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ
 عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَى لَمْ نَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ
 أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾﴾:

﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ﴾ خوا ﴿هه ووال ده دات
 به چا كه و ميهره باني خو ي، به رازي بووني له و برواداران هه ي كه په يمان و به لنياندا به
 پيغه مبهه ر ﴿هه و نه و په يمان هه ي كه رووياني سپيكر دو به خته وه ري دونيا و دواروژيان پي
 به ده سته ينا.

جا هو كاري نه و په يمان نامه به - كه پي ده وترا: (بيعه الرضوان) له به ر په زامه ندي خوا
 بوو تيايدا له برواداران، وه پي ده وترا: (بيعه أهل الشجرة) - بيگومان پيغه مبهه ر ﴿كاتي

قسه ڪه ته نِيواني ٿيو و نِيوان هاوبه شدانهران له رڙي حوده بيهه، ده ربارهي هاتني، يِگومان ٿيو بڙ ڪوشتاري هيچ ڪه سنيڪ نه هاتبوو، به لڪو بڙ زياره تي ٿيو مالهه مزنه (ڪه عبه) هاتبوو.

جا پيغه مبر ﷺ عوسماني ڪوري عه ففاني نارد بڙ مه ڪڪه ده ربارهي ٿيو زياره ته، هه واليڪي ناراستي بڙ هات، ڪه هاوبه شدانهران عوسمانيان ڪوشتووه، پاشان پيغه مبر ﷺ ٿيو بروادارانهي ڪڙ ڪرده وه ڪه له گه ليدا بوون، رڙهه يان ده گه يشته نزڪهي هه زارو پينج سه د ڪه س، له ڙير ٿيو دارهه دا په يمان و به لِينيان پيدا له سه ر جهنگ و ڪوشتاري هاوبه شدانهران، وه به هيچ شيوه يه ڪ رانه ڪن تا ده مرن.

جا خوا ﷺ هه واليدا ڪه يِگومان ٿيو رازيبوه له و برواداران له و حاله ته دا ڪه برتيه له گه وره ترين گوڙيايه لي و نزڪ بوونه وه لي سي ﴿فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ﴾ (جا خوا ٿا گادار بوو به وهي له دلينداهيه) له ٿيمان ﴿فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ﴾ (بڙيه دلنياسي و ٿارامي بڙ ناردن) وه ڪو سوپاس ڪردني بڙيان له سه ر ٿيو وهي له ناو دلينداهيه، وه زياتر هيديه تيدان. وه ٿا گادار بوو به وهي له ناو دل ڪانينداهيه له نا ٿارامي و پهستي، له و مهرجانه ي ڪه هاوبه شدانهران دا يان تابوو له سه ر پيغه مبري خوا، ٿاراميه ڪي بڙ ناردن ڪه جيگيري ڪردن، وه دلاني پي ٿارام بوويه وه، ﴿وَأَنبَهُمْ فَتَحًا قَرِيبًا﴾ ٿه و يش فه تحي خه بيهر بوو، ڪه س ٿاماده ي نه بوو جگه له خواهه ناني حوده بيهه.

جا تا بهت ڪران به خه بيهرو ده سته ڪه وه ته ڪاني وه ڪ پاداشتيڪ بڙيان و سوپاسگوزاريه ڪ له سه ر ٿيو وهي ڪردو ويانه، له گوڙيايه لي خواو به جي هيناني ره زامه نديه ڪاني. ﴿وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ خواهه نسي ٿيو هي زو توانايه يه ڪه زاله به سه ر هه موو شته ڪاندا، جا ٿه گه ر بيهوي بيروايان سه ر ده خات له هه موو جهنگيڪي نِيوان ٿيو وان و ٿيمانداران. به لام ڪار به جي و دانايه، هه نديڪيان به هه نديڪي ديه ڪه تاقي ده ڪاته وه، وه برواداريش به بيرو تاقي ده ڪاته وه.

﴿وَعَدَّكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا﴾ ٿمه هه موو ده سته و تيڪ ده گريته وه برواداران به ده ستي بهينن تا رڙي دوايي، ﴿فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِهِ﴾ واته: غه نيمه ت و ده سته و تي خه بيهر، تنهه ٿيو مه ڙميرن، به لڪو ده سته و تيڪي زور به دواييدا دي. ﴿وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ﴾ ستايشي خوا بڪهن، ڪاتي ڪه (ده ستي خه لڪي مه ڪڪهي ليتان ڪڙ تا ڪرد) ٿيو انه ي به توانا بوون له جهنگ و ڪوشتار ڪردنتان و سوور بوون له سه ري،

﴿عَنْكُمْ﴾ جا نه وه نيعمه ته، وه ئاسانكاره بو تان.
 ﴿وَلِتَكُونَ﴾ نهم دهستكوته ﴿آيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ﴾ (بيته به لگه يه ك بو بر واداران)
 ييكن به به لگه له سهر راستي هه والو په يمانى راسته قينه ي خواو پاداشتي بو بر واداران،
 جا نه و زاته ي كه دايناوه ييگومان جگه له وه ش داده ني ت.

﴿وَيَهْدِيَكُمْ﴾ تا رينماييتان بكات به وه ي بو ي داناون له هو كاره كان
 ﴿صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا﴾ له زانستو نيمان و كرده وه ﴿وَأُخْرَى﴾ هه روه ها په يمانى
 پيداون به دهستكوتى ديكه ﴿لَمْ نَقْدِرُوا عَلَيْهَا﴾ (كه هيشتا دهسه لاتان نيه به سه ريه وه)
 له كاتى نهم دو اندنه دا.

﴿قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا﴾ واته: نه و زاته به دهسه لاته به سه ريه وه وه له ژير مولكو
 به رپوه بردنى نه و دا به، ييگومان په يمانى پيداون، هه ر ده يي په يمانى خوا بيته جي، به
 هو ي ته واوى دهسه لاتي نه و زاته، له بهر نه مه يه به فرمو يه تى: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرًا﴾ (واته: خوا هه ميشه به سه ر هه موو شتيكدا به توانايه).

(۲۲-۲۳): ﴿وَلَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلُوا الْأَدْبُرَ ثُمَّ لَا يُجِدُونَ﴾ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ
 اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ يَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

﴿وَلَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ نه مه موژده يه كه له لايه ن خواوه بو به نده بر واداره كاني، به
 سه ر خستيان له سه ر دوژمنه بيبر واکانيان، وه ييگومان نه وان نه گه ر رووبه رويان بينه وه وه
 بيانكوژن ﴿لَوْلُوا الْأَدْبُرَ ثُمَّ لَا يُجِدُونَ﴾ (ييگومان تيده شكان وه هه لده هاتن پاشان
 ده ستيان نه ده كه وت هيج پشتيوانيك) پشتيوانيان لى بكات ﴿وَلَا نَصِيرًا﴾ سه ريان
 بخات و يارمه تيان بدات له سه ر كوشتار كردنيان، به لكو نه وان سه رشوړو دوړاون،
 نه مه ش سوننه تي خوايه له نومه ته كاني پيشوودا، كه ييگومان سه ربازاني خوا هه رده م
 سه ر كه وتوون ﴿وَلَنْ يَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا﴾ (واته: هه رگيز باوو سوننه تي خوا
 گوړانى بو نيه).

(۲۴-۲۵): ﴿ وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ
وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِطَّنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ
عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿۲۴﴾ هُمْ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِجْلَهُ، وَلَوْلَا
رِجَالٌ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءٌ مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ
أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِيْبِكُمْ مِنْهُمْ مَعْرَةٌ بَعِيْرَةٌ
عَلِمٌ لِيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ
تَزَلَّوْا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿۲۵﴾

خوا ۱۱ منته ده کات به سر بر واداران به
سه لامه تیان له شهرو خرابه ی بیروایان و
کوشتار کردنیان، فرموده تنی: ﴿ وَهُوَ الَّذِي
كَفَّ أَيْدِيَهُمْ ﴾، واته: خه لکی مه ککه،
﴿ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِطَّنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ
أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ ﴾ واته: دوی شهوی تیه
دهسه لاتان بوو به سرید، وه هاتنه ژیر دهسه لاتی تیهو بی په یمان و به لینی، نه وانش
بریتی بوون له ههشتا پیاو لیژ بوونه وه بو سر مسولمانان، تاله نا کاویکدا بیان پینکن،
بینیان بر واداران به ناگان، مسولمانان نه وانیان گرت و پاشان وازیان لیان هیناو نه یانیان
کوشت، به هوی ره حمتی له لایه ن خواهه بو بر واداران کاتی نه یانیان کوشت. ﴿ وَكَانَ
اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴾ پاداشتی هر که سیک ده داته وه به پیی کرده وه که ی خوی،
تیهوش به ریوه ده بات شهی بر واداران به به ریوه بردنیکی جوان.

﴿ هُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ﴾ پاشان خوا ۱۱ باسی هوکاری
وروزینه ده کات له سر کوشتاری هاوبه شدانه ران، نه ویش بیروایانه به خواو
پیغه مبره که ی و به ره لستی کردنیانه له دژی پیغه مبر ۱۱ نه وانه ی له گه لیدان له
بر واداران، که بچنه ناو مالی پیروزه وه به زیارت کردن و به گوره دانانی به حج و
عومره کردن.

هروه ها نه وانه به ره لستیان کرد له ﴿ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا ﴾ واته: (قوربانیه) به ندکراوه کان

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِطَّنِ مَكَّةَ مِنْ
بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿۲۴﴾
هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِجْلَهُ، وَلَوْلَا رِجَالٌ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءٌ
مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِيْبِكُمْ مِنْهُمْ مَعْرَةٌ
بَعِيْرَةٌ عَالِمٌ لِيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَلَّوْا لَعَذَّبْنَا
الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۲۵﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا
فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حِمِيَّةَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ أَلَلَّ اللَّهُ سَمِيْعَتَهُ
عَلَى رُسُلِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ كُلِّمَةَ السَّمْعِ
وَكَانُوا الْحَقِيْقَةُ وَأَهْلُهَا رُسُلًا إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۲۴﴾
لَقَدْ صَدَّقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الْوَالِحِيُّ لِتَدْخُلَ الْمَسْجِدَ
الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ بِإِذْنِ الْمُحَلِّينَ رُوْسُوكُمْ وَمُقَوِّمِينَ
لَا تَخْفَوْا فَهَلُمَّ مَا تَرْتَقَلُّوْا فَيَجْعَلْ مِنْ دُونِ ذَلِكَ
فِتْنَةً قَرِيْبًا ﴿۲۵﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ
لَقِيْ يُظْهِرُ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَانَ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿۲۴﴾

﴿ أَنْ يَبْلُغَ مَجَلَّةً ﴾ واته: بگاته شوینی سهربرینی خوی که مه ککه یه، پریگریان کرد له گیشتی پیی به هوئی ستمو دژایه تیه وه، ههموو نهم کاروبارانه پیویستکه رو پالنه ر بوون بو کوشتار کردنیان.

به لام ریگریه ک هیه تهویش بوونی پساوانو ثافره تانی برواداره له نیوان هاوبهش دانهراندا، جیانه کرانه ته وه له شوینی خوئیان، یان له جیگه یه ک که زیانیان پینه گات. جا نه گهر پساوانو ثافره تانی ئیماندار نه بووایه که مسولمانان نه یاننده ناسین، ﴿ أَنْ تَطَّوَّهُمْ ﴾ واته: له ترسی شهوی نه یانکوژن، ﴿ فَصَيَّبَكُمْ مَنَّهُمْ مَعْرَةً بَعِيرٌ عَلِيمٌ ﴾ (جا به هوئیانه وه تووشی تاوان ده بوون)، (المعرة): بریتیه له وهی ده چپته ناو کوشتارتانه وه، له تووشبوونیان به زیانو نارپه حه تی.

وه سوودیکی دواروژیش، شهویش شهویه ده یخاته ناو میهره بانی خوویه وه کیی بوئی، جا منعت ده کات به سهریاندنا به برواهینان دوا ی بیروایی، وه به هیدایهت دوا ی گومر ابوون، جا ریگریتان لیده کات له کوشتار کردنیان له بهر نهم هوکاره.

﴿ لَوْ تَزَلُّوا ﴾ واته: به لام نه گهر له بیروایان جیسا بوونایه ته وه، ﴿ لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴾ (واته: بینگومان کافره کانیانمان سزا ده دا به سزادانیکی به ئیش) به وهی ره وامان ده کرد بوتان کوشتاریان و مؤله تمان پیده داو سهرمان ده خستن به سهریاندنا. (۲۶): ﴿ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ فَإَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالزَّمَهُمْ كَلِمَةَ الْقَوْمِ وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴾

﴿ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ ﴾ (واته: کاتی نهوانه ی بیروان ده مارگیریان خسته دلپانه وه که ده مارگیری نه فامیه) کاتی ره تیان کرده وه نووسینی ((بسم الله الرحمن الرحيم)) وه ریگریان کرد له وهی پیغه مبه ر و برواداران بچنه مه ککه له و ساله دا، تا خه لکی نه لیت: چوونه مه ککه وه زالبوون به سهر قوره یشدا.

نهم کاره وینه ی نهوانه له کاری نه فامو جاهله کانه، به رده وام له دلپاندا بوو تا پیویستی کرد بویان زوریک له سهر پیچیه کان ﴿ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴾ (واته: جا خواش نارامی و دلتیایی خوی ناره خواره وه بو پیغه مبه ره که ی و ئیمانداران) تووره یی وای لینه کردن له رووبه روو بوونه وهی هاوبه شدانه ران وه ک چون

ئهوان روو به پروويان بونه وه، بهلكو ناراميان گرت له برياري خوا، وه پابه ند بوون به مهرجانه ي كه مه زني قه ده غه كراوه كاني خواي تيدا يه، نه گه هر چي بووايه، وه گويان نه دا نه به قسه ي قسه كاران، وه نه به لومه و سه رزه نشتي لومه كاران، ﴿وَالزَّمَهُمْ كَلِمَةَ النُّقُوتِ﴾ (وه پرواداران ي پابه ند كرد به وشه ي خو پاريزي) نه ويش بريتي بوو له (لا اله الا الله) وه مافه كاني، وه پابه ندي كردن به هه ستان پي، جا نه وانش پابه ند بوون و پي هه ستان.

﴿وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا﴾ (ئهوان به وشه يه شياوتر بوون) له جگه له خزيان، ﴿وَأَهْلَهَا﴾ وه ئهوان شايسته بوون له وه ي خوا ﴿خَيْرٌ﴾ چا كه ي له دلاندا دانابوو، له بهر نه مه يه فهرموويه تي: ﴿وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾ (واته: خوا به هه موو شتيك ناگادارو زانايه).

(۲۷-۲۸): ﴿لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسِكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾﴾

خوا ده فهرموي: ﴿لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ﴾ (واته: بيگومان خوا ئه و خه وه ي پيغه مبه ره كه ي ديووي به راستي گيړاو هينا يه دي) نه ويش ئه وه بوو كه پيغه مبه ره له مه دينه خه ويكي بيني هه واليدا پيدا به هاوه لاني، كه ئه وان له داهاتويه كي نزيكدا ده چنه ناو مه ككه و ته وافي مالي پيرو ز ده كهن، كاتي ئه وه ي حوده ييه روويدا كه روويدا، وه گه رانه وه به يي ئه وه ي بچنه ناو مه ككه، ده نكه ده نكه و قسه كردن له ناوياندا بسلاو بوويه وه، تا به پيغه مبه ري خوايان وت: نايا هه والت پينه داين كه ئيمه ده چينه مالي پيرو زو ته وافي تيدا ده كهن، نه ويش فهرموي: (اخبرتمكم انه العام) هه والتم پيدان كه نه مساله؟ وتيان: نه خير، فهرموي: ((فانكم ستأتونهم وتطوفون به)) واته: بيگومان تيوه به م نزيكانه ده چنه مالي پيرو زو ته واف ده كهن. خوا ليره دا فهرموي: ﴿لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ﴾ (واته: هر ده بي روويداو راستي خه ونه كه ي ناشكراييت، دره نكه هاتنه دي خه وه كه ئه و به لينه ناشرين ناكات.

﴿لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسِكُمْ وَمُقَصِّرِينَ﴾ (واته: له م حاله ي كه مه زني نه ماله پيرو زه ده خوازي، وه جيبه جي كردني قوربان يه كاتسان و

ته او کردنی به سه تاشین و کورت کردنه وه به بی ترس.
 ﴿فَعَلِمَ﴾ له سوودو بهرزه وه ندیه کان، ﴿مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ﴾ واته:
 چوونه نیو مالی پیروزه وه به و سیفه ته ﴿فَتَحَاقَرَبِئًا﴾ (سهرکه و تنیکی نزیک).
 کاتی که هم پروداوه دلی هندی له پروادارانی شپزه و نالوز کرد، وه حکمه ته که یشی
 له لایان شاردوه، خوا ﴿حِکْمَةً﴾ حیکمه ت و سووده که ی پروون کرده وه، به هه مان شیوه
 سهرجه م بریاره شرعیه کانیشی، بیگومان هه موویان رینمایی و میهره بانین، هه والیدا به
 بریاریکی گشتی و، پاشان فهرمووی: ﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى﴾ (واته: خوا
 نه و زاته یه که پیغه مبه ره که ی ناردوه به رینمایی) بریتیه له زانستی به سوود که رینمایی
 که سی گومراده کات، وه ریگا کانی خیر و شهر پروون ده کاته وه، ﴿وَدِينِ الْحَقِّ﴾ واته:
 نه و تاینه ی وه سفکراوه به حق و راستی، نه و یش دادپه روه ری و چاکه و میهره بانیه،
 که بریتیه له هه موو کرده وه یه کی چاک، پاک کرده وه یه بو کرده وه کان و پالفته کاری
 نفس و دهروونه کان و په روه رده که ری په وشته کانه.
 ﴿لِيُظْهِرَهُ﴾ (تا ناشکرای بکات) به وه ی خوا ناردوویه تی پیسی، ﴿عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ﴾
 (به سهر هه موو ریازه کاند) به به لگه و سه لماندن، وه بیته پالنه ریگ بو ملکه چبوونیان
 به شمشیری تیژ کراو.

(۲۹): ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَنَّهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَرِزَجٍ أَخْرَجَ سَطْفَهُ فَفَازَرَهُ فَاسْتَقَلَطَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿۲۹﴾﴾

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَنَّهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَرِزَجٍ أَخْرَجَ سَطْفَهُ فَفَازَرَهُ فَاسْتَقَلَطَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿۲۹﴾

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ﴾ ﴿خَوَّافًا﴾
 هه وال ده دات ده رباره ي بيه مبره كه ي و
 هاوه لانسى له كوچكهران و دانيشتوان،
 كه بيگومان نه وان خاوه نى ته واوترينى
 سيفاته كان و گه وره ترينى بارودوخه كانن،

وه بيگومان نه وان ﴿أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ﴾ واته: توندوتيزن له دژايه تى كردنياندا، نه وه ي له تواناياندا بي بو نهو مه بهسته ده بيخه نه گهر، هيچيان لى نابينرى جگه له توندوتيزى و ره قى نه بي. نا له بهر نه مه يه دوژمنه كانيان بو يان سه رشور بوون و تيكشكاون، وه مسولمانان زال بوون به سه رياندا، ﴿رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ يه كيان خوشده وي و به به زه يى و به سوزن له گهل يه كتردا، وه كو يه ك جهسته وان، هه تا يه كيكيان نه وه ي بو خوى پي خوشه بو برا كه يشى پي خوشه، نه مه مامه له كردنيانه له گهل خه لكيدا.
 به لام مامه له كردنيان له گهل به ديهينه ردا بيگومان تو، ﴿تَرَنَّهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا﴾ واته: وه سفيان زورى نويز كرده كه گه وره ترين پايه كاني ناو نويز برتبه له كر نوش و سوژده بردن.

﴿يَبْتَغُونَ﴾ بهو په رسته يان داوا ده كمن، ﴿فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾ واته: نه مه مه به ستياه بگن به ره زامه ندى خواو پاداشتى نهو زاته. ﴿سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾
 واته: به ندياه تى كاريگه رى دروستكردوه له رووخسارياندا تا رووناكى كردوته وه.
 كاتى كه ناخيان به نويز كردن رووناك بووه ته وه ره واله تيشيان به گه وره دانان

پووناك بوويهوه، ﴿ذَلِكَ﴾ شهوي كه باسكرا ﴿مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ﴾ واته: نه مه وه سفيا نه كه خوا وه سفي پي كر دوون له تهوراتدا.

به لام نموونه يان له ئيجلدا، بيگومان نه وان وه سفكراون به وه سفنيكي ديكه، نه وان له ته واويان و يارمه تيداني يه كتر يان، ﴿كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْعَهُ، فَكَازَرَهُ﴾ واته: پروه كه كه ي ده ره يئاو چه كه ره ي كر دوه و ئجا چه كه ره كه ي به هيئز كر دوه له گه نجيتي، ﴿فَأَسْتَقْلَطَ﴾ نه و كشتو كاله، واته: به هيئز بووه، ﴿فَأَسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُقُوبِهِ﴾ (واته: جا له سر قه دي خوي ريئك وه ستا بيت) كوي قه د، ﴿يُعْجِبُ الزَّرْعَ﴾ (جو تياره كاني سر سام كر ديت) له ته واوي و ريكي و جوانيدا.

به هه مان شيوه هاوه لان خوا ليان رازي بيت- وه كو كشتو كال وان له سوودو قازانجيان بو خه لكي، وه پيوستي خه لكي بويان، جا هيئز ئيمان و كر دوه كانيان وه كو هيئز ره گ و ريشه ي دار وايه، وه نه و كه سه ي منداله و درهنگ مسولمان بووه بيگومان گه يشتووه به گه و ره ي پيشوو، يارمه تي و هاو كاري كر دوه له سر شهوي كه له سه ري ده روات له به جيئنياني ئايني خواو بانگه واز كردن بولاي، وه ك نه و كشتو كاله ي چه كه ره ي كر دوه و سهوز بووه، ئجا چه كه ره كه ي قايم و به هيئز بووه.

له بهر نه مه يه فه رمويه تي: ﴿لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ﴾ (واته: تا به زور بووني هاوه لاني داخو مهراق بدات به كافران) كاتي يه ك دهنگي و كو بوونه وه يان ده بينن له سر ئاينه كه يان، وه كاتي پروه پروه ي يه ك ده بنه وه هه ردوولايان له كاتي جهنگ و شمشير بازي و دهنگه دهنگي كوشتار كردن.

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾ جا هاوه لان خوا ليان رازي بيت نه وان ه ي كويان كر دوه وه له ئيوان برواهيئان و كر دوه ي چاك، خوا ﴿يُؤَىٰ كُوْكَرْدَنَهْ وَهْ لَهْ نِيْوَانْ لِيْ خَوْشَبُوْونْ كَهْ لَهْ پِيْوِستِيهْ كَانِيْتِي، وَهْ پاراستن له شهرو خراپه ي دونياو دواروژ، وه پاداشتي مهزن له دونياو دواروژدا.

ليره دا باس له چيروكي (الحديبية) ده كه ين، ههروه كو چون (ابن القيم الجوزي) له كتبي (الهدى النبوي) دا هيئاويه تي، بيگومان له وه دا يارمه تيدان هه يه له سر تيگه يشتن له م سووره ته، قسه ي له سر واتاو نه يئيه كاني كر دوه. و توويه تي (په حمه تي خوي لي بيت):

بەشیک ئە بەسەرھاتی خودەیبیە

(نافع) وتووێتی: لە سالی شەشەمی کۆچی لە مانگی (ذي القعدة) دا بوو، ئەمە بۆچوونی راستە، کە بریتییە لە قسە زوهری و قەتادە و موسای کورپی عوقبە و موخمەدی کورپی ئیسحاق و جگە لەوانیش، هیشامی کورپی عورپە لە باوکیوە دەپگێرێتەو: پیغەمبەر ﷺ دەرچوو بۆ خودەیبیە لە مانگی رەمەزان، وە غەزاکە لە مانگی شەوالدا بوو، ئەمەش تەواو نیە بەلکە غەزای رزگار کردن لە مانگی رەمەزاندای بوو، ئەبو ئەسود لە عورپەو دەلی: ئەو لە مانگە (ذو القعدة) بوو.

و لە صحیحەیندا هاتوووە لە ئەنەسەو: بیگومان پیغەمبەر ﷺ چوار عەمرە کرد هەموویان لە (ذي القعدة) دا بوون، لە نیوانیاندا باسی عەمرە خودەیبیە کردووە، وە هەزارو پێنج سەد کەسی لە گەلدا بوو، ئابەم شیوێه لە صحیحەیندا هاتوووە لە جابەرەو، وە هەر لە جابەرەو لە صحیحەیندا هاتوووە: هەزارو چوار سەد کەس بوون. وە لە صحیحەیندا هاتوووە لە عەبدوللای کورپی ئەبی ئەوفا کە وتووێتی: ئیمە هەزارو سێ سەد کەس بووین.

قەتادە وتووێتی: بە سەعیدی کورپی موسەیبەم وت: ئەوانە ئامادە بەیعتی (رضوان) بوون چەند کەس بوون؟ وتی: هەزارو پێنج سەد، دەلا: وتم: جابری کورپی عەبدوللای دەلا: هەزارو چوار سەد کەس بوون، وتی: رەحمەتی خۆی لێ بیت بە خەیاڵا چوو، ئەو پێی راگەیاندم، ئەوان هەزارو پێنج سەد کەس بوون، وتم: لە جابەرەو دوو قسە هاتوووە: وە لێهەو رپوایەتکراوە کە ئەوان لە رۆژی خودەیبیەدا حەفتا حوشتریان سەربری، حوشتری لە بری حەوت کەسە، پێی وترا: ئیوه چەند کەس بوون؟ وتی: هەزارو چوار سەد، بە ئەسپەکان و بە پێی خۆمان، واتە: سوارچاک و ئەوانە رپدە کەن. دل بۆلای ئەمە زیاتر مەیلی هەبە، ئەویش قسە بەرانی کورپی عازب و مەعقلی کورپی یەسار و سەلمەمی کورپی ئەکوەو لە تەواوترینی ئەو دوو رپوایەتە، وە قسە موسەیبەمی کورپی حوزنیش، شوعبە و تەوویەتی: لە قەتادەو لە سەعیدی کورپی موسەیبەو لە باوکیوە: ئیمە لە گەل پیغەمبەر دا بووین هەزارو چوار سەد کەس لە ژێر دارە کەدا، وە ئەو کەسە و تەوویەتی حەوت سەد کەس بوونە هەلەهەکی روونی کردووە.

وە بیانووی بۆیان هێناوە تەو بیگومان ئەوان لەو رۆژەدا حەفتا حوشتریان سەربری، وە

حوشتریک له برى هوت، يان ده کس بوو، ئمه به لگه نيه له سهر ئه وهى ئه و بيژه ره و توويه تى، چونکه ييگومان ئه و به روونى باسى کرده به وهى حوشترى له و غه زايه دا له برى هوت که س بووه، جا نه گه ر حه فتا حوشتر بى له برى هم موويان، ئه وه به چوارسه دو نه وه د که س ده ژمير دران، ييگومان ئه و له ته واوى قسه کانيدا و توويه تى: ئه وان هه زارو چوار سه د که س بوون.

به شيك

کاتى که له (ذي الحليفية) بوون پيغه مبه ر ﷺ نازه لى ديارى کرد بو قوربانى کردن و ئىحرامى عه مبه رى به ست، که سانى کى له خوزاعه نارد بو ئه وهى هه والى بو به يين دهر باره ي قوره يش، تا نزیک بوونه وه له عوسمان هه والگه ره که ي هات بو لای و پى و ت: من که عبى کورپى لوئه يم جيھيلا خه لکانى کى له حه به شيه کان له دژتان کو کردو ته وه، ده يانه وى جه نگت له گه لدا بکه ن و ريگريت لي بکه ن له مالى پيرو ز.

پيغه مبه ر ﷺ راويژى به هاوه لانى کرد و فه رمووى: ((أَشِيرُوا عَلَيَّ أَتَرُونَ أَنْ نَمِيلَ إِلَيْ دَرَارِي هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَعَانُوهُمْ فَنَصَبْنَهُمْ، فَإِنْ قَعَدُوا قَعَدُوا مَوْتُورِينَ مَحْزُونِينَ، وَإِنْ نَجَوْا تَكُنْ عُنُقًا قَطْعَهَا اللَّهُ، أَوْ تَرُونَ أَنْ نَوْمُ الْبَيْتِ فَمَنْ صَدَّنَا عَنْهُ قَاتَلْنَا)) واته: ئايا پيتان وايه بچه سه ر مال و خيزانى ئه و حه به شيانه ي که له گه ل قوره يش دهر چوو بوون بو يارمه تيدان يان، ئه و کات نه گه ر دابنيشن به خه م و خه فه ته وه داده نيشن، وه نه گه ر رزگاريان بى گه ردنيان ده برپه وه، يان پيتان وايه روو بکه ينه مالى پيرو زو هه ر که سى ريگري لى کردين کوشتارى له گه لدا بکه ين؟ ئه بو به کر فه رمووى: خواو پيغه مبه ره که ي زاناترن، به لکو ئيمه بو ئه وه هاتووين عه مبه ر بکه ين، نه هاتووين کوشتارى هيج که س بکه ين، به لام هه ر که سى ريگريمان لى بکات له مالى پيرو ز جه نگى له دژ ده که ين. پيغه مبه ر ﷺ فه رمووى: (فروحووا إذن) واته: که واته برؤن، رويشتن تا هه ندى له ريگاريان برى، پيغه مبه ر ﷺ فه رمووى: ((إِنَّ خَالِدَ بْنَ الْوَلِيدِ بِالْقَمِيمِ فِي حَيْلٍ لِقُرَيْشٍ طَلَبَعَةً فَخَذُوا ذَاتَ الْيَمِينِ)) واته: خالدى کورپى وه ليد له ريگه بو سه ي دانه وه به کو مه لى ئه سبى قوره يشه وه، برؤن به لاي راسته.

سويند به خوا خالد هه ستى پينه کردن، خالدى کورپى وه ليد ئه وه نده ي زانى تو زى سوپا که به رز بوويه وه، بو يه به په له گه رايه وه مه ککه، ئاگاداريانى کرده وه له م رووداوه.

کاتیک پیغمبر ﷺ تپہری ہتا گہشت بہ لاریہ کی خواروی مہ ککہ کہ بہ سہریندا دہروانی، حوشترہ کہی ہاتہ سہرچوک و دانیشٹ، خہ لکی وتیان: کہوت بہ چوکدا کہوت بہ چوکدا، پاشان وتیان بہ بی ہو وایکرد، بہ لام پیغمبر ﷺ فرمووی: ((مَا خَلَّاتِ الْقُصَوَاءَ وَمَا ذَاكَ لَهَا بَخْلُي وَلَكِنْ حَبَسَهَا حَابِسُ الْفِيلِ)) واتہ: لہ خویہ وہ وای نہ کرد، نہ رہوشیشی وایہ لہ خویہ وہ راوہ ستیت، بہ لکو ریگری فیل بوو بہ ریگر لہ پیش نہ میشدا، ئنجا فرمووی: ((وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يَسْأَلُونِي خُطَّةً يَعْظُمُونَ فِيهَا حُرْمَاتِ اللَّهِ إِلَّا أُعْطِيَتْهُمْ إِيَّاهَا)) واتہ: سویند بہ خوا داوای ہر پلانیکم لیکن بؤ بہ مہزن راگرتنی قہدہ غہ کراوہ کانی خوا ﷺ دہ یاندہ می، پاشان تیخوری و ہلہسا، پاشان چوونہ نہوسہری حودہ بیہ لہ لای بیریک ناوی کہم بوو، بہ لام پیغمبر ﷺ تیریکی لہ تیردانہ کہی دہرینا و فرمانی پیکردن بخریتہ ناوی، تیر ناوی زور بوویہ وہو ہموویان تیر بوون و تینوتیان نہما، قورہ یشیہ کان ترسیان لیکہوت بہ ہوی دابہ زینی بؤ سہریان، پیغمبر ﷺ ہزیکرد کہسیک لہ ہاوہ لانی بنیری بؤ ناویان، پشہوا عومہری کوری خہ تبابی بانگ کرد بؤ نہوہی بینیری بؤ ناویان، عومہر وتی: نہی پیغمبر خوالہ ناو مہ ککہدا کہسیک نیہ لہ نہوہ کانی کہعب کہ نہ گہر ئازارم بدن لہ بہر من توورہ بیی و ہلوئست بنوئنی، عوسمانی کوری عہفان بنیری ہاشترہ، چونکہ ہوزہ کہی لہویہ، وہ چون ہتہوی ئہو دہ توانی پھیامہ کہ بگہیہنی.

پیغمبر خوالہ عوسمانی کوری عہفانی بانگ کرد، ئنجا ناردی بؤ ناو قورہ یش و پی فرموو: ((أخبرهم: أَنَا لَمْ نَأْتِ لِقْتَالٍ، وَإِنَّمَا جِئْنَا عَارًا، وَادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ)) واتہ: ہرؤ لای قورہ یش و پیان بلی: ئیمہ بؤ شہر نہ ہاتووین، بہ لکو بؤ سہردانی مالی خوا ہاتووین عہمرہ بکہین، وہ بانگیشیان بکہ بؤ ئیسلام.

وہ فرمانی پیکرد کہ گہشتہ پیوانیکی ہر وادار لہ مہ ککہو ئافرہ تانی ہر وادار مژدہی سہر کہوتیان پی بدات، وہ ہہوالیان پی بدات کہ خوا ﷺ لہ مہ ککہدا ئینہ کہی خوی زال دہ کات، تا کہسی لہ ئیمانہ کہی خوی نہ ترسی، ئنجا عوسمان دہرچو و تا گہشتہ بہ لہدح (جیگاہہ کہ لہ نزیکی مہ ککہ) قورہ یشیہ کان وتیان: بؤ کوئی دہچیت؟ فرمووی: پیغمبر خوالہ ناردوومی بؤ لاتان ہہموتان بینہ ناو ئاینی ئیسلاموہ، وہ ہہواتان دہدہمی ئیمہ بؤ جہنگ و کوشتار نہ ہاتووین، بہ لکو بؤ عہمرہ ہاتووین، وتیان: گویمان لی بوو چیت وت: خوت کؤ کہرہ وہو بگہریرہ وہ.

ئنجانی بانی کوری سه عدی کوری عاص ریزی له عوسمان گرت و خستییه په نای خوځیه وه، و تیشی دریغی مه ککه له هر قسه یه ک ده ته وی بیکه ی، ئنجا له نه سپه کی دابه زی و عوسمانی له سر سوار کردوو خویشی سوار بوو، عوسمان چووه نیو مه ککه وه و چووه لای سهرانیان یه ک له دوا ی یه ک، مسولمانانیش پیش ته وه ی عوسمان بگه ریته وه و تیان: عوسمان پیش نیمه گه یشته مالی پیروژو ته وافی کرد.

پیغمبر ﷺ فرمووی: ((ما اظنه طاف بالبيت ونحن محصورون)) واته: گومان نابهم ته وافی مالی پیروژ بکات و نیمه ش لیره دا دهور دراوین، و تیان: ئه ی پیغمبره ی خوا چی ریگری لیده کات؟ ئه ویش فرمووی: ((ذاك ظني به أن لا يطوف بالكعبة حتى نظوف معه)) واته: ئه وه گومانی منه به ئه و که ته وافی که عبه ناکات تا نیمه ش له گه لیدا ته واف نه که ین.

ئنجانی مسولمانان و بته رستان تیکه ل بوون له مه سه له ی صولحداو یه کیک تیریکی هاو یشته یه کیک له و کومه له که ی تر، بوو به شه ره تیرو به ردو هه ردو ولا هه ندی بارمه یان گلدایه وه له لای خو یان، هه و ال گه یشته پیغمبر ﷺ که عوسمان کوژراوه، بو یه پیغمبره هاوه لانی کو کرده وه داوای کرد به یعه تی بده نی، مسولمانانیش پرویان کرده پیغمبره ی خوا ئه ویش له ژیر داره که دا بوو، به یعه تیان پیدای که رانه که ن، پیغمبره ی خوا ده ستیکی خو ی گرت و فرمووی: (هذه عن عثمان) واته: ئه مه له بری عوسمان، کاتی به یعه ته که ته و او بوو عوسمان گه رایه وه، مسولمانان بیان وت: شیفات وهر گرت ئه ی باو کی عه بدول لا له ته واف کردن به م مال، جا فرمووی: به راستی گومانیکه ی خراپتان پی بردم سویند به و خواجه ی گیانی منی به ده سته ئه گه ر سالی بمامایه ته وه تا پیغمبر ﷺ ته وافی نه کردایه ته و افم نه ده کرد، به راستی قوره یشیه کان بانگیان کردم له مالی پیروژ، به لام من نه مکرد، جا مسولمانان و تیان، پیغمبر ﷺ زاناترمانه به خوا، وه چاکترینمانه به گومان بردنی باش.

عومهر خوا لیلی رازی بیت ده سته پیغمبره ی گرت بو به یعه تیان له ژیری ئه و داره دا، ئنجا هه موو مسولمانان به یعه تیان پیدا جگه له جدی کوری قه یس نه بی. مه عقیلی کوری یه سار په لی داره که ی به رز کرد بو وه له بهر ئه وه ی نازاری پیغمبر ﷺ نه دا، یه که م که سیش به یعه تیدا ئه بو سینانی عه بدول لای کوری وه هه بی ئه سه دی بوو، وه سه له مه ی کوری ئه کوه سچار به یعه تی پیدا، له سه ره تاو ناوه راست و دوا ییندا.

له کاتيڪدا نه وان بهو شيوهه بهوون به ديلي ڪوري وه رقائي خوزاعي له گهل چند
 كه سيكي خوزاعيدا هاتن، وتي: من كه عبي ڪوري لوئهي و عامري ڪوري لوئه يم
 جي هيشتوهه دابه زينه ته سهر ناوي حوده بيهه، هيزو چه ڪداريكي زوريان له گهل، نه وان
 شهرت له گهل ده ڪهن و ريگريت ليده ڪهن، پيغه مبهه ﴿﴾ فهرمووي: ((إِنَّا لَم نَجِي لِقِتَالِ
 أَحَدٍ وَلَكِنَّا جِئْنَا مُعْتَمِرِينَ وَإِنْ قُرَيْشًا قَدْ نَهَكْتَهُمُ الْحَرْبُ وَأَضْرَبَتْ بِهِمْ فَإِنْ شَاءُوا مَا دَدْتُهُمْ مَدَّةً
 وَيَخْلُوا بَيْنِي وَبَيْنَ النَّاسِ فَإِنْ أَظْهَرُوا أَنْ يَدْخُلُوا فِيمَا دَخَلَ فِيهِ النَّاسُ فَعَلُوا وَإِلَّا فَقَدْ
 جَمُوا وَإِنْ أَبَوْا فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَأَقَاتِلَنَّهُمْ عَلَىٰ أَمْرِي هَذَا حَتَّىٰ تَنْفِرَ سَالِفَتِي أَوْ لِيُفِئِدَنَّ اللَّهُ
 أَمْرَهُ)) واته: تيمه نه هاتووين بو ڪوشتاري هيچ كه سي، به لكو هاتووين عمره بكه ين،
 بيگومان قوره يش جهنگ زياني ليداون و په كي خستون، نه گهر ده يانه وي زياتر زيانيان
 ليده ده ين، وه با واز له نيواني من و خه لكي بينن، وه نه گهر ويستيان بچنه ناو نه وه ي
 كه خه لكي چوهه ته ناويه وه نه وه بهرز ده بنه وه، نه گهرنا بيگومان داده بهزن، وه نه گهر
 ياخي بوون و شهرپان هه لبارد سويند بهو زاتهي گياني مني به دهسته له سهر نه م
 ڪاره شهرپان له گهل ده ڪم هه تا ڪوتاييم پي دي، يان له سهر دهستي من خوا فهرماني
 خوي جي هه ڪات. به ديل وتي: نه وه ي تو ده يلي پيان راده گه به نم. گه رايه وه هه تا
 گه يشته ناو قوره يش وتي: من له لاي نه و پياوه وه هاتووم، وه گويم ليوو قسه به كي
 ده ڪرد نه گهر چه ز ده ڪهن ده يخمه روو، گه مژه ڪانيان وتيان: هيچ پويستيمان به وه
 نيه قسه ي نهومان بو بكه يت، به لام خه لڪيكي ژير تيا ياندا وتيان چيت بيستوهه پيمان
 بلي، وتي: گويم ليوو ناواو ناواي دهوت، عوروه ي ڪوري مه سعود ي سه قه في وتي:
 به راستي نه م پياوه پلائيكي ژيرانه ي بو داناون وه ريگرن، ريگم بدن بابچم بو لاي،
 نه وانيش وتيان: برؤ بو لاي.

پاشان رويشت بو لاي و قسه ي له گهل ده ڪرد، پيغه مبهه ﴿﴾ نه وه ي به به ديلي فهرموو
 هه مان قسه ي بو نه و دووباره ڪرده وه، عوروه له و ڪاتهدا به پيغه مبهه ري وت: نه ي
 موحه مبهه ﴿﴾ ناياهه بيني نه گهر گه له ڪت له ناو به ي ناياهه بيستوهه ته له به ڪيڪ له
 عهره به وه پيش تو گه له ڪه ي خوي له ناو بيات؟ وه نه گهر نه وه ي ديكه بي، سويند به
 خوا من روو خسارائيڪ ده بينم له ناو نه م خه لڪهدا بو نه وه دروستڪراون رابڪهن و جي
 بهيلن، نه بو به ڪر پني فهرموو: ((أَمْصَصْ بَطْرَ اللَّاتِ)) واته: قيتكه ي لات بمزه. ناياهه
 تيمه لني راده كه ين و وازي ليدنين؟ وتي: نه مه ڪيهه؟ وتي: نه بو به ڪره، وتي: سويند

به و خوايهی نه فسی منی به دهسته نه گهر چاکت به سه رمه وه نه بووايه وه لامم ده دایته وه. وه ههروه ها قسه ی له گهل پیغه مبه ر ﷺ ده کرد، هه ر کاتیک قسه یه کی له گهلدا بگردایه ریشی ده گرت، موغیره ی کورپی شوغه ش قه لغانیکی سه ربازی له سه ر بوو له سه رووی پیغه مبه ره وه وه ستا بوو شمشی ریکی به دهسته وه بوو، هه ر کاتی عوروه دهستی بگردایه بو ریشی پیغه مبه ر ﷺ به کلکی شمشی ره که دهیدا به سه ر ده ستیداو ده یفه رموو: ده ستت دوور خهروه له پیغه مبه ر ﷺ عوروه ش سه ری به رز کرده وه وتی: نه مه کیسه؟ وتی: موغیره ی کورپی شوغه یه، نه ویش وتی: نه ی ناپاک نایا من هه ولم نه دا له ناپاکی تو دا؟

موغیره ی کورپی شوغه له سه رده می نه فامیدا هاورپیتی خه لکیکی کرد، پاشان کوشتیانی و مال له کیانی برد، پاشان هات و مسولمان بوو، پیغه مبه ر ﷺ فه رموی: ((إِذَا الْإِسْلَامُ فَأَقْبَلْ، وَإِنَّمَا الْمَالُ فَلَسْتَ مِنْهُ فِي شَيْءٍ)) واته: به لام نیسلام قبولت ده کات، به لام نه و مال له کی برده وه په یوه ندی به تو وه نیه.

پاشان عوروه وورد ده بوویه وه له هاوه لانی پیغه مبه ر ﷺ سویند به خوا پیغه مبه ر ﷺ تفیکی فری نه ده دا مه گهر ده که وه ناو دهستی به کییک له نه وان، نجا ده یهینا به سه ر روو خسارو پیستیدا. وه نه گهر فه رمانی پی بگردنایه به په له ده چوون به دم فه رمانه که یه وه، وه نه گهر ده ستنوژی بگردنایه خه ریک بوو ده هاتنه شه ر کردن له سه ر ناوی ده ستنوژه کی، وه نه گهر قسه ی بگردایه ده نگیان نرم ده کرده وه له خزمه تیدا، روو به روو ته ماشایان نه ده کرد، چونکه به مه زنیان داده نا.

عوروه گه راپه وه بو ناو هاوه له کانی و وتی: نه ی گه له کم! سویند به خوا به نوینه رایه تی روشتووم بو لای پاشا کان: له سه ر قه یسه رو کیسراو نه جاشی، سویند به خوا پاشایه کم نه یینوه هاوه له کانی به مه زنی دابننن وه ک چون هاوه لانی موحه ممه د، موحه ممه د ﷺ به مه زن داده نینن، سویند به خوا تفی فری نادات بیگومان ده که ویتنه ناو له پی یه کی له هاوه لانی نه ویش ده یهیننن به روو خسارو جهسته یدا، وه نه گهر فه رمانیان پی بکات به په له جیه جی ده کهن، وه نه گهر ده ستنوژی بگری خه ریکه له سه ر ناوی ده ستنوژه کی به شه ر بینن، وه نه گهر قسه بکات قسه کانی له بهر ده کهن، هه ر گیز راسته وخو ته ماشای ناکهن، چونکه به مه زنی داده نینن، به راستی پلایکی ژیرانه ی بو داناون به گوئی بکهن، جا پیاویک له نه وه کانی کینانه وتی: ریگم بدهن بچم بو لای، وتیان: برؤ،

كاتى گه يشته خزمه تى پيغه مبه ر ﷺ، پيغه مبه ر ﷺ فهرمووى: ((هذا فلان، وهو من قوم يعظمون البدن، فابعثوا لها)) واته: ئەمە فلان كەسە، لەو گەلە يە كە ريز لەو حوشترە قەلەوانە دە گرن كە دە برين بۆ مالى حەرام و سەر دە بردين، جا ئيوەش بۆى ئامادە بكە ن.

ئامادە يان كەرد بۆى، خەلكە كەش پيشوازيان ليكردو بە دە ميه وە چوون، كاتيك كە ئەو هە يىنى وتى: (سبحان الله) واته: پاكو ييگەردى بۆ خوا، ناگونجى ئەمانە رپيگري بكرين لە مالى خوا.

ميكەزى كورپى حە فص هە ستاو وتى: رپيگم بە دن برۆم بۆ لاي، وتيان: برۆ بۆ لاي. كاتى رويشت بۆ لايان، پيغه مبه ر ﷺ فهرمووى: ((هذا مكرز بن حفص وهو رجل فاجر)) واته: ئەمە ميكەزى كورپى حە فصە ئەو كە سيكى خراپە كارە.

جا ئەو قەسە لە گەل پيغه مبه ر ﷺ دە كەرد، لە ناكاو سوهيلي كورپى عە مرهات، پيغه مبه ر ﷺ فهرمووى: ((قد سهل لكم من أمركم)) واته: ييگومان بۆى ئاسان كەرد لە كاروبارتان. جا وتى: بىمە رى، بنووسە لە نيوان ئيمە و ئيوە دا رپيگكە و تنيك، بانگى نووسە رپيكي كەرد، فهرمووى: ((أكتب: بسم الله الرحمن الرحيم)) بنووسە: بە ناوى خواى بە بە زە يى بە خشنده. سوهە يل وتى: بە لām (الرحمن) سويند بە خوا ئيمە نازاين كيە، بە لām بنووسە: ((باسمك اللهم)) واته: بە ناوى تۆ خوا يە.

وە كو چۆن دە نووسى. مسولمانان دە نكيان بە رز بوويه وە و وتيان: سويند بە خوا نايووسين تە نها بە ناوى خواى بە بە زە يى بە خشنده نە ييت. پيغه مبه ر ﷺ فهرمووى بنووسە: ((باسمك اللهم)).

پاشان فهرمووى: ((اكتب: هذا ما قاضي عليه محمد رسول الله)) واته: ئەمە بوو كە پيغه مبه ر ﷺ لە سە رى رپيگكە و ت. سوهە يل وتى: سويند بە خوا ئە گە ر نماز نا يە تۆ پيغه مبه رى خواى رپيگريمان لیت نە دە كەرد لە مالى پيرۆزو. شە رمان لە دژت نە دە كەرد، بە لām بنووسە: مو حە مە دى كورپى عە بدوللا، پيغه مبه ر فهرمووى: ((إني رسول الله وإن كذبتُموني، اكتب: محمد بن عبد الله)) واته: مە ن پيغه مبه رى خوام ئە گە رچى ئيوە بە درۆم دە زانن، بنووسە: مو حە مە دى كورپى عە بدوللا، پيغه مبه ر ﷺ فهرمووى: ((على أن تخلوا بيننا وبين البيت فنظوف به)) واته: لە سە ر ئەو هە يى نيوانى ئيمە و مالى پيرۆز چۆل بكە ن تە وافى بكە ين.

جا سوهه يل وتي: سويند به خوا له بهر نه وه به عه رب نه لښ ناچار يان كړدوون، به لام بۆت هه به له سالی داهاتوودا، نووسی.

جا سوهه يل وتي: هه ر كه س له لای ټيمه وه هات بۆ لای تو نه گه ر چي له سه ر ټاينه كه تيش بوو نه وه ده يگه ر ټيسته وه بۆ مان.

مسولمانان وتیان: پاكو بڼگه ردي بۆ خوا، چوڼ ر هت ده كړي ته وه بۆ هاو به شدانه ران، كه نه وه به رسولماني هاتي؟

كاتيك نه وان خه ريكی دانوستان بوون له ناكاودا نه بو جهنده لی كورې سوهه يل به كوټ و زنجيره وه له خوارووی مه ككه وه هاتبوو خوی كړد به ناو رسولماناندا، جا سوهه يل وتي: نهی موحه ممد ﷺ به كه م شتی په يمانم له گه لندا به ستوه نه وه به يگه ر ټيسته وه بۆم، پښه مبه ر ﷺ فه رمووی: ((إنا لم نقض الكتاب بعد)) واته: ټيمه هيشتا نووسراوه كه مان ته واو نه كړدوه، سوهه يل وتي: سويند به خوا دانوستانت له گه ل ناكه م له سه ر هيچي تر.

پښه مبه ر ﷺ فه رمووی: ((فأجزه لي)) واته: رڼگه ی پښه له لام بيت.

نه ویش وتي: من رڼگه ی پښادم، فه رمووی: ((بلى فافعل))، با، نه و كاره بكه، وتي: من نه و كاره ناكه م، ميكره ز وتي: بڼگومان رڼگه مان پښابوو.

نه بو جهنده ل وتي: نهی بېرواداران ده مگه ر ټيسته وه بۆ لای هاو به ش دانه ران له كاتيكدان من به رسولماني هاتووم بۆ نيو ټيوه، ټايا نه تانبينيوه چيان ليكرووم؟ له پښاوی خوادا سزايه كي سه خت درابوو. عومهری كورې خه تتاب خوا لسي رازي بيت ده لا: سويند به خوا گومانو دوو دلیم نه بووه كاتي كه رسولمان بووم تنها نه و روزه نه بي، هاتم بۆ لای پښه مبه رې خواو پښم وت: نهی پښه مبه ر ﷺ ټايا تو نيردراوی خوا نيست؟ وتي: به لي، وتم: ټايا ټيمه له سه ر حقه نين و دوژمنان له سه ر ناهق نين؟ وتي: به لي، وتم: نهی ټيتر بوچي سووكي پيشان بده ين له ټاينه كه ماندا، نهی بوچي خوا بېر يار له نيوان ټيمه وه نه واندا نادات؟ فه رمووی: ((إني رسول الله، وهو ناصري، ولست أعصيه)) واته: من پښه مبه رې خوام، نه و سه رم ده خوا له قسه ی ده رناچم. وتم: ټايا تو به ټيمه ت نه وت ټيمه ده چين بۆ مالي پيروزو ته واف ده كه ين؟ وتي: ((بلى، فأخبرتك أنك تأتيه العام؟)) واته: به لي، ټايا هه واليم پښه دای كه بڼگومان نه مسال ته واف ده كه ی؟ وتم: نه خير، فه رمووی: ((فأنك أتبه ومطوف به)) واته: بڼگومان تو پښي ده گه يت و ته وافي ده كه ی.

دہلی: پویشتم بؤ لای ئه بو به کر هه مان ئه و قسانم بؤ دووباره کرده وه که به پیغه مبهری خوام و تبوو، ئه بو به کریش هه مان وه لامی دامه وه، وه ئه وه ی زیاد کرد: دهست بگره به په یامی ئه وه وه و ملکه چیه تا ده مریت، سویند به خوا پیغه مبهر ﴿﴾ له سهر حقه، عومهر وتی: کارم کرد بؤ ئه وه کاریکی زور.

کاتی له بابه تی نووسراوه که ته واو بوو پیغه مبهر ﴿﴾ فرمووی: ((قوموا وانحروا، ثم احلقوا)) واته: هه لسن قوربانیه کانتان سه ربړن وه سه رتان بتاشن. سویند به خوا په ک دانه یان هه لئه ساوه پی تا سی جار فرمووی، کاتی بینی کهس هه لئاسی چوه لای ئوم سه له مه و باسی ئه وه ی بؤ کرد، باسی ئه وه ی کرد که ئه و خه لکه چی به سه ر هاتوه، ئوم سه له مه فرمووی: ئه ی پیغه مبهر ﴿﴾ حه ز ده که ی ئه و کاره بکه ن؟ ده رچو بی ئه وه ی قسه له گه ل کهس بکه یت و قوربانیه که ت سه ر بیره و بانگی سه ر تاشه که ت بکه سه رت بتاشیت، پیغه مبهر ﴿﴾ هه ستا قسه ی له گه ل کهس نه کردوو هه تا قوربانیه که ی سه ربړی و بانگی سه ر تاشی کردو ئه ویش سه ریتاشی.

کاتی خه لکه که ئه مه یان بینی، هه لسان و قوربانیه کانیا ن سه ربړی و سه ری په کتریان تاشی، ته نانه ت خه ریک بوو په کتر بکوژن له تووره ییدا.

پاشان کومه له نافرته تیکی بروادار هاتن، خوا ﴿﴾ ئه م ده قه ی دابه زانده خواره وه: ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ﴾ (۱۰) ﴿الممتحنه﴾، واته: ئه ی ئه وانه ی برواتان هیناوه ئه گه ر نافرته ی ئیماندار هاتن بؤ لاتان به کوچ که ری) تا گه یشه ﴿بِعِصْمِ الْكُوفَرِ﴾ (۱۱) ﴿الممتحنه﴾، واته: ژنه کافره بی نامه کان لای خو تان راهه گرن) پشه و عومهر له و رژه دا دوو ژنی ته لاقدا له کاتی هاو به شداناندا خیزانی ئه و بوو، دانه یه کیان مه عاویه خواستی و ئه وی دیکه یان سه فوانی کورپی ئومه یه، پاشان گه راپه وه بؤ مه دینه. وه له گه رانه وه ییدا خوا ﴿﴾ دابه زانده بؤ سه ری: ﴿اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا﴾ (۱۲) ﴿تا کو تابه که ی، پشه و عومهر، وتی: ئایا ئه مه سه ر که وتنه ئه ی پیغه مبهری خوا؟! فرمووی: (به لا) هاوه لان و تیان: پیروژ بی ئه ی پیغه مبهری خوا، ئه ی چی بؤ ئیمه یه؟ خوا ﴿﴾ دابه زانده: ﴿هُوَ الَّذِي اَنْزَلَ السَّكِيْنَةَ فِي قُلُوْبِ الْمُؤْمِنِيْنَ﴾ (۱۳) ﴿﴾

ته فسیری سورته تی (الفتح) ته واو بوو.

تفسیری سوره نبی (الحجرات)

مهده نیه (۱۸) نایه

به نای خوی به به زهی به خشنده

(۳-۱): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقَدَّمُوا
بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَأَقْرَبُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا
أصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ،
بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ
أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يَغْضُونَ أَسْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلنَّقْوَىٰ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ
وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقَدَّمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَأَقْرَبُوا اللَّهَ﴾ نهمه نه ده بو ره وشت له خو ده گری له گه له خواو له گه له پیغمبره که می، وه به گوره دانانی و حورمهت و ریز لیگرتی، خوا فرمائی کردوه به برواداران به وهی برواهینان به خواو به پیغمبره که می پیویست ده کات له جیه جی کردنی فرمانه کانی خواو دوور که و تنه وه له قدهغه کراوه کانی، وه ده بی به شوینی فرمانه کانی شهودا برؤن، وه ده بی شوینی سوننه تی پیغمبر بکه ون له هه موو کاروباره کاتیاندا، وه پیش نه که ون له خواو پیغمبره که می، وه نه لین هه تا ده فرموی، وه فرمان نه که ن تا فرمان ددهات. ینگومان نهمه حقیقه تی خوره وشتی پیویسته له گه له خواو پیغمبره که می، شه وه ناویشانی به خته وه ری و سر که وتی به نده به، وه به له ده ستدانی خوشبه ختی هه می شه بی و نازو نیعمه تی هه تا هه تایی له ده ست ددهات، هه روه ها له مه دا، قدهغه کردنیکی تووند هه به له پیش خستی قسه ی جگه له پیغمبر به سر قسه ی شهودا، به راستی هه کاتی سوننه تی پیغمبره ری خوی بو روون بوویه وه، پیویسته شوینی بکه وی و پیشی بخت به سر هه ر شتیکی دیکه دا، جا نه و شته هه رچی بیت.

پاشان خوا ﷺ فرمانى كرده به خوږاړيزى و ترسان لى به شيوه يه كى گشتى،
 نه وپس وه ك طلقى كورى حبيب و توويه تى: كار بكه ي به گوږاړيه لى كرنى خوا
 له سر رووناكى له لايه ن نه ووه، نوميدى پاداشتى خوا بكه ي، وه واز له سه رپيچى
 خوا بينى له سر نوورو رووناكيه ك له لايه ن نه ووه، بترسى له سزاو توله ي. وه كه
 ده فرموى: ﴿إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ﴾ واته: بيسرى همموو دهنگه كانه له همموو كاته كاندا، له
 همموو شوږن و پروه كاندا. ﴿عَلِيمٌ﴾ زانايه به ناشكراو نهينه كان و پيش و پاشه كان،
 وه نه وپيشى پيوسته و نه ستمه و ده گونجى، وه له باس كرنى شو دوو ناوه پيروزه دا
 دواى قدهغه كرنى پيشكوتن له خواو پيغمبره كه ي و فرمان كرن به له خوا ترسان-
 هانيداوه له سر جيه جى كرنى شو فرمان و ئاداب و ره وشته چا كانه، وه مه ترسى له
 فرمان به ردارى نه كرن.

(۲): پاشان خواى به رز فرموويه تى: ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ
 النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ﴾ نه مه نه ده بو ره وشته له گه ل پيغمبر ﷺ له كاتى
 دواندندا، واته: با دوږنه ر دهنگى به رز نه كاته ووه به سر دهنگى پيغمبر دا له و كاته ي
 كه له گه لى دايه، وه با به دهنگى به رز قسه نه كات، به لكو دهنگى نزم بكاته ووه به
 نه ده بو نه رمو نيانى و ريزو به گه ووه دانان بدوى له گه ليدا.

چونكه پيغمبر ﷺ وه كو كه سيك نيه له وان، به لكو ده بى له كاتى گفتوگو كرندا
 جياى بكه نه ووه، هه روه كو چون جيا كراوه ته ووه له جگه له خو ي له پيوست بوونى مافى
 به سر نوممه ته ووه، وه پيوست بوونى پروا پيښانى، وه نه و خو شه ويستيه ي كه پروا هينان
 ته واو نابى به ووه نه بى، بيگومان له جيه جى نه كرنى نه وانه دا مه ترسى هه يه، نه ووه كو
 كارى به بنده به تالو پوچ بيته ووه خو يشى هه ستي پينه كات، وه ك چون به ره وشت
 بوون له گه ليدا يه كيكه له هو كاره كاني به ده سته ناني پاداشت و وه رگرتنى كرده ووه كان.

(۳): پاشان خوا ﷺ ستايشى شو كه سه ي كرده كه دهنگى نزم ده كاته ووه له خزمه تى
 پيغمبر ﷺ، به ووه دليان تاقي ده كاته ووه و پاك ده كاته ووه به هو ي خوږاړيزيه ووه، واته:
 تووشى به لايان ده كات و تاقيان ده كاته ووه، ده ره نجامى شه ووه ده رده كه وى به ووه دليان
 چاك ده بى به هو ي خوږاړيزى و له خوا ترسانه ووه.

پاشان به لىنى پيداون به ليخوشبوون له گوناوه كانيان كه لا بردنى شه رو نارپه حه تى له خو
 ده گرى، وه به ده سته ناني پاداشتى مه زن، كه كه س وه سفى نازانى جگه له خوا، وه له

پاداشتی مه زندا شهوهی خو شویستراوه به ده ست دی، شه م ثایه ته به لگه یه له سه ر شهوهی خوا دله کان تاقی ده کاتوه به فرمان کردن و قه ده غه کردن و میحنه ت و نارچه تی. هر که سیک په یوه ست بی به فرمانی خوا شوینی ره زامه ندی شه بکه وی و په له بکا له وه دا، وه پیشی بخت به سه ر هه واو ثاره زوویدا، شه وه یه کلا ده بیته وه بو خو پاریزی، شه وه دلی گونجاو ده بی بو جیبه جی کردنی فرمانه کانی، وه هر که سی به و شیوه یه نه بی، بیگومان زانراوه که ناگونجی بو خو پاریزی.

(۴-۵): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِنَ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲﴾﴾

شه ده قه پیروزانه دابه زین ده رباره ی خه لکانی له ده شته کیه کان، شه وانه ی خوا وه سفی کرده به دلره قی، وه بیگومان شه وان شایسته ترن که نه زانن شه سنورانه ی خوا نار دوو یه تیه خواره وه بو سه ر پیغه مبه ره که ی ﷺ، به نوینه رایه تی هاتنه خزمه تی پیغه مبه ر ﷺ، بینان له مالدا به له ژووری خیزانه کانی، نارامیان نه گرت و ره وشت و ئا کاریان نه بوو تا بیته ده ره وه بو ناویان، به لکو هاواریان کرد شه می موحه ممه د، شه می موحه ممه د، واته: بی ره (وه ره) ده ره وه.

خوا ﷺ سه رزه نشتی کردن به نه بوونی عه قل، به هوی شهوهی شه وه نده عه قلیان نه بوو له خواوه که ریز له پیغه مبه ره که ی بگرن، وه ک له نیشانه ی عه قل به کارهینانی ئا کارو ره وشتی جوانه.

جا ئاکارو ره‌وشتی به‌نده ناویشانی
 عه‌قلیه‌تی، وه خوا ﴿۶﴾ خیری بو‌ئوه
 که‌سه ده‌وی، له‌به‌ر نه‌مه‌یه فه‌رمو‌یه‌تی:
 ﴿۷﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا
 لَهُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۸﴾ واته: (خۆ نه‌گه‌ر
 چاوه‌روانیان بک‌رایه تا ده‌رویشته ده‌روه
 بو‌لایان ئه‌وه چاک‌تر بوو بو‌یان وه خوا)،
 لی‌ورده‌یه له‌وه‌ی ده‌رچووه له‌به‌نده کانی‌وه
 له‌گوناهو به‌د‌ره‌وشتی، به‌به‌زه‌یه بی‌ان
 کاتی سزای بو‌پیش نه‌خستون، به‌هوی
 تاو‌انیانه‌وه به‌سزادان و تۆله‌کردنه‌وه.

(۶): ﴿۷﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ
 بِنِیۡۤاٍ فَتَبَيَّنُوْا اَنْ تُصِیْبُوْا قَوْمًا مَّجْهَلًا فَنُصِیْحُوْا
 عَلٰی مَا فَعَلْتُمْ نَدِيْمِيْنَ ﴿۸﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿۷﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنِیۡۤاٍ فَتَبَيَّنُوْا اَنْ
 تُصِیْبُوْا قَوْمًا مَّجْهَلًا فَنُصِیْحُوْا عَلٰی مَا فَعَلْتُمْ نَدِيْمِيْنَ ﴿۸﴾
 وَاعْلَمُوْا اَنْ يٰۤاَيُّهَا رَسُوْلُ اللّٰهِ لَوْ عَلِمْتُ كَثِيْرًا مِّنَ الْاَمْرِ لَعَبَّرْتُمْ
 وَلٰكِنَّ اللّٰهَ حَبِيْبٌ اِلَيْكُمْ الْاِيْمٰنُ وَرَزَقْتُمْ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَسَكْرَةٌ
 اِلَيْكُمْ الْكُفْرُ وَالشُّرُوْقُ وَالْاَبْصٰنُ اَوْلٰئِكَ هُمُ الرَّشِيْدُوْنَ ﴿۹﴾
 فَضَلَّ اَمِّنَ اللّٰهِ وَرَحْمَةً وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿۱۰﴾ وَان طَآءِفَتَانِ
 مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ اِقْتَصَلُوْا فَاصْلِحُوْا بَيْنَهُمَا اِنۡ بَعَثَ اِحَدُهُمَا
 عَلٰی الْاُخْرٰى فَقِيْلَ اَلَمْ يَكُنۡ فِىْ اِلۡنِ اَمْرٍ اللّٰهُ فَاِنَّ قَلۡبَت
 فَاصْلِحُوْا بَيْنَهُمَا اَلۡمَسۡلُ وَالۡاَسۡطُوۡا اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ
 ﴿۱۱﴾ اِنۡمَا الْمُؤْمِنُوْنَ اَخُوَةٌ فَاصْلِحُوْا بَيْنَ اَخِيۡتِكُمْ وَاللّٰهُ
 لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ﴿۱۲﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا يَخْرُجُ قَوْمٌ مِّنۡ قَوْمٍ
 عَشِيْرًا اَنْ يَكُوْنُوْا اَخِيَارًا فَاَسۡتَمِعُوْا نِدۡوَةَ عَشِيْرَتِكُمْ اِنْ كُنۡتُمْ
 يَتَّقُوْنَ وَلَا تَلۡبَسُوْا اَلۡفُسُوْكَ وَلَا تَلۡبَسُوْا بِالۡاَلۡتِبَاسِ فَنَفۡسِ الْاِنۡسِ
 الشُّرُوْقُ بَعۡدَ الْاِيْمٰنِ وَمَنۡ لَّرَبِّتۡ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿۱۳﴾

هه‌روه‌ها ئه‌مه‌یه کی‌که له‌و ئه‌ده‌بو ره‌وشتانه‌ی که‌ پی‌ویسته که‌سانی ژیر به‌ ئاکاریکی جوان
 به‌کاریان بی‌ن، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه نه‌گه‌ر که‌سیکی گوناهاکار هه‌والیکی هی‌نا بو‌یان، ئه‌وه له
 هه‌واله‌کی بکو‌ئنه‌وه تا روون ده‌بیته‌وه، با راسته‌وخۆ وه‌رینه‌گرن، چونکه له‌وه‌دا مه‌ترسیه‌کی
 گه‌وره هه‌یه‌وه ده‌که‌ونه ناو گوناهه‌وه، چونکه هه‌واله‌کی نه‌گه‌ر وه‌ک هه‌والی که‌سیکی
 راستگۆی دادپه‌روه‌ر دا‌بنری کار به‌ ناوه‌روکی ده‌کری، جا ئه‌و کاته له‌ده‌سدانی نه‌فس و مال به
 ناحق رووده‌دات، به‌هوی ئه‌و هه‌واله‌وه که‌ سه‌ره‌نجام ده‌بیته‌مایه‌ی په‌شمانی، به‌لکو پی‌ویست
 ئه‌وه‌یه له‌ کاتی هه‌والدانی که‌سی گوناها‌ر‌دا لی‌کو‌ئینه‌وه بک‌ری تا روون ده‌بیته‌وه.

جا نه‌گه‌ر به‌لگه‌کان ئاماژه‌بوون له‌سه‌ر راستیتی ئه‌و هه‌واله‌کاری پی‌ده‌کری و به‌راست
 داده‌نری، وه‌ نه‌گه‌ر ئاماژه‌بوون له‌سه‌ر به‌درو‌دانانی ئه‌وه به‌درو‌ده‌خریته‌وه‌و کاری
 پی‌ناک‌ری. ئه‌مه‌به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی هه‌والی راستگۆ وه‌رگیراوه، وه‌ هه‌والی درو‌زن
 په‌تکراوه‌یه، وه‌ هه‌والی گوناها‌ر له‌سه‌ری ده‌وه‌ستی وه‌ک با‌سمان کرد، ئا له‌به‌ر ئه‌مه‌یه
 پی‌شین ری‌وايه‌تیکی زوریان وه‌ر گرت‌وه له‌وه‌خه‌واربجانه‌ی ناسراو‌بوون به‌راستگۆیه‌تی،
 نه‌گه‌رچی گوناها‌ریش بو‌ویتن.

(۸-۷): ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَئِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾ فَضَلَّأَمِّنَ اللَّهُ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾﴾

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَئِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ﴾ واته: با له لاتان زانراو بی که بیگومان پیغمبر ﷺ له ناواتندایه، نهویش پیغمبر نیکی به ریزو چاکه خوازو ژیره، که تنها خیرو چاکه بی بؤ نیوه دهوی و ناموژ گاریتان ده کات، نیوهش شهرو خراپه تان بؤ نفسی خوتان دهوی، که پیغمبر ﷺ بهو هویوهه ریگ نایه ته وه له گه لاتندا، خو نه گهر به گوئی نیوهی بگردایه له زوری له کاروباره کان شهوه توشی نارچه تی ده بوون، به لام پیغمبر ﷺ ریتمایتان ده کات.

وه خوی به رزو مهن نیمانی له لاتان خوشه ویست کردوه له دلاندا شیرین و رازاوهی کردوه، به وهی که دایناوه له دل کانتان له خوشیستی حقه و گرنگیدان پی، وه به وهی دایناوه له سهر حقه لهو شایهت و به لگانهی که به لگنه له سهر راستیتی، وه دل کانه وهریده گرن و سروشتی مرویشی حزی لیه تی، وه به وهی خوا یارمه تیتان ده دات بؤ گه رانه وه تان بؤ لای.

وه ناشرینی کردوه له پیش چاوتان بیروایی و گوناوه گه وره کان، وه نهو گوناوه نیشی که له خواری نهوانه ون، به وهی خوا ﷺ له دلی نیوه دا دایناوه حزه نه کردن له شهرو خراپه و نه بوونی ویستی نه جامدانی، وه به وهی که دایناوه لهو به لگه و شایه تیانهی له سهر خراپی و له سهر نه وهی سروشتی ناده میزاد حزی لینا کات، وه به وهی که خوا ﷺ دایناوه له ناو دل کانه جورئ له رقلیوونه وه لهو کارانه ﴿أُولَٰئِكَ﴾ واته: نهوانهی خوا نیمانی له دلاندا رازاندوته وه خوشه ویستی کردوه له لایان، وه بیروایی و گوناوه سهر پیچی له لایان ناشرین کردوه، ﴿هُمُ الرَّاشِدُونَ﴾ واته: نهوانهی زانست و کرده وه کانیان چاکه، وه به رده وام بوون له سهر ثاینی پتهوو ریگای راست.

وه دژی شهوان گومراکانه نهوانهی له پیش چاویان جوانکراوه بیروایی و گوناوه سهر پیچی کان، وه ناشرین کراوه له لایه ن پرواهینان، جا تاوان تاوانی خوینانه، چونکه شهوان کاتی که گوناویان کرد خوا مؤریدا به سهر دل کانیندا، وه کاتی که ﴿زَاعُوا أَرَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ﴾ ﴿٥﴾ الصفة واته: لایاندا له حقه خواش دل وهر گیران، وه کاتی

که یه که مجار پروایان نه هینا خوا ﴿۸﴾ دلپانی وهر گیرا.
 (۸): وه خوا ﴿۸﴾ که ده فهرموی: ﴿فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً﴾ واته: نهو خیره‌ی که ده‌سته‌به‌ر
 بووه بویان، نه‌وه به‌خشش و به‌ه‌ره‌به‌که له‌لایه‌ن خواوه به‌سه‌ریانه‌وه، نه‌ک به‌تواناو
 به‌هیزی خویان، ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ واته: زانایه به‌وه‌ی سوپاسگوزاری نیعمه‌ته‌کان
 ده‌کات، نه‌ویش سه‌ر که‌وتووی ده‌کات بو‌نه‌و کاره، له‌وه‌ی سوپاسگوزاری ناکات و
 شایسته‌ی نه‌وه‌نیه، جا‌فه‌زل و چاکه‌ی خوی له‌جیگای شایسته‌دا داده‌نی به‌پی نه‌وه‌ی
 حیکمه‌تی ده‌یخوازی.

(۹-۱۰): ﴿وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغْت إِحْدَاهُمَا عَلَى
 الْأُخْرَى فَقْتُلُوا الَّتِي تَبغى حَتَّى تَقىءَ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ
 يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿۹﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ
 ﴿۱۰﴾

﴿وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن﴾ نه‌مه قه‌ده‌غه‌کردنی پرواداران
 له‌خو‌ده‌گری له‌وه‌ی هه‌ندیکیان ده‌ستدریژی نه‌که‌نه سه‌ر هه‌ندیکی دیکه‌یان، وه
 کوشتار له‌گه‌ل یه‌کتیریدا نه‌که‌ن، بینگومان نه‌گه‌ر دوو ده‌سته له‌ئیمانداران دژ به‌یه‌کتر
 جه‌نگیان کرد، نه‌وه پیوسته له‌سه‌ر که‌سانی دیکه‌نه‌وه شه‌ره‌گه‌وره‌یه لایه‌ن، به
 ناشته‌وایی کردن له‌نیوانیانداو نیه‌ندگیری به‌ته‌واوترین شیوه، بو‌نه‌وه‌ی ناشته‌وایی بیته
 به‌ره‌م، وه نه‌و ریگایه‌بگرنه‌به‌ر که‌ده‌یانگه‌یه‌بیته‌نه‌و مه‌به‌سته، جا‌نه‌گه‌ر ناشته‌واییان
 کرد نه‌وه زور چاکه، وه نه‌گه‌ر ﴿بَغْت إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقْتُلُوا الَّتِي تَبغى حَتَّى تَقىءَ إِلَى
 أَمْرِ اللَّهِ﴾ واته: (ئجنا نه‌گه‌ر کۆمه‌لیکیان ده‌ستدریژی کرد بو‌سه‌ر کۆمه‌لیکی تریان
 نه‌وه ئیوه له‌گه‌ل نه‌وه‌یان بجه‌نگن که‌ده‌ستدریژی ده‌کات) تا‌ده‌گه‌رپته‌وه بو‌فه‌رمانی
 خوا‌له‌نه‌جامدانی خیره‌و چاکه‌و وازه‌ینان له‌خرابه‌کاری، که‌مه‌زترینیان کوشتاره.
 ﴿فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ﴾ (واته: ئجنا نه‌گه‌ر گه‌رایه‌وه نه‌وسا له‌نیوانیاندا
 ناشته‌وایی بکه‌ن) نه‌مه‌فه‌رمان کردنه به‌ناشته‌وایی و دادپه‌روه‌ری له‌ناشته‌وایی کردندا،
 چونکه هه‌ندی جار ناشته‌وایی ده‌یی، به‌لام به‌بی دادپه‌روه‌ری، به‌لکو به‌سته‌م و مه‌یل و
 لادان بو‌لای یه‌کیک له‌و دوو دژه، جا‌نه‌مه‌نه‌و ناشته‌واییه‌نیه که‌فه‌رمانی پیکراوه،
 نابیی یه‌کیکیان له‌به‌ر چاو‌بگیری یان ولات و نه‌ته‌وه، یان جگه له‌وانه، له‌و مه‌به‌ست و
 نامانجانه‌ی که‌لادان پیوست ده‌که‌ن له‌دادپه‌روه‌ری.

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ﴾ واته: نه وانه ي دادپه روهري ده كهن له حوكم و برپارياندا، له نيواني خه لكى و له هموو جيگاو شوينه كان، ته ناهت ده چيته نيو هم ده قه وه دادپه روهري پياو له گهل مال و خيزانه كانيان له پيدانى مافه كانيان.

له فرموده ي صحیح دا هاتووه: ﴿إِنَّ الْمُقْسِطِينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلَىٰ مَنَابِرٍ مِّنْ نُورٍ عَن يَمِينِ الرَّحْمَنِ عَزَّ وَجَلَّ وَكَلَّمَا يَدِيهِ يَمِينِ الَّذِينَ يَعْدِلُونَ فِي حُكْمِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ وَمَا أَوْلَا﴾ (رواه مسلم: ۴۸۲۵) واته: دادپه روهران له لاي خوا له سهر مينه رن له نورين، نه وانه ي دادپه روهري ده كهن له برپاره كانيان و مال و منداله كانيان و جگه له وانيش.

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾ نه مه په يمانكي خوايه له نيوان برواداران، بيگومان نه گهر بينرا له ههر كه سى نه گهر له خوره لآتى زهوى بي يان خورشاوا، برواي هه بوو به خواو فرشته كاني و كتبه كاني و پيغه مبه راني و روژي دوايي، نه وه بيگومان برپا بروادارانه، برپايه تيه ك نه وه پيوست ده كات له سهر برواداران، نه وه ي بو خويان پيان خوشه بو نه ويش پيان خوش بي، وه نه ويشى بو خويان پيان ناخوشه بو نه ويش پيان ناخوش بي، له بهر نه مه يه پيغه مبه ر ﴿فَرْمَانِي كَرَدُوهُ﴾ پيدانى مافى برپايه تى ثيمانى، وه ك فرموده ي تى: ﴿لَا تَحَاسَدُوا وَلَا تَنَاجَشُوا وَلَا تَبَاغَضُوا وَلَا تَدَابَرُوا وَلَا يَبِعْ بَعْضُكُم عَلَىٰ بَعْضٍ وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا، الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يَخْذُلُهُ وَلَا يَحْقِرُهُ﴾ (رواه مسلم: ۶۷۰۶، واللفظ له)، واته: تيره يى به يه ك مبه ن و قيل له يه كتر مه كه ن و رقتان له يه كتر نه بي، با يه كيتكان كرين و فروشتن به سهر يه كيكي ديكه تانه وه نه كات، هه موتان بينه به نده ي خواو برپايه تى، بروادار برپا برواداره، نه ستمى ليده كاو نه سهر شوپري ده كات و نه به كه مى ده زاني.

هه روه ها ﴿فَرْمُو يه تى﴾: ﴿إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا﴾ (رواه البخاري: ۶۷، مسلم: ۶۷۵۰)، واته: بروادار بو بروادار وه كو خانويه ك وايه هه نديكي ته واو كه ري هه نديكي ديكه يه) په نجه كاني خسته نيواني يه كتر.

بيگومان خواو پيغه مبه ره كه ي فرمانيان كرده به به جيپه ناني مافى برواداران هه نديكيان بو هه نديكي ديكيان، وه به وه ي كه خوشه ويستي و په يوه ندي نيوانيان به هيز ده كات، ههر يه ك له مانه پشتگيره بو مافه كاني هه نديكيان به سهر هه نديكي ديكه، جا له وانه: نه گهر كوشتار كه وته نيوانيان كه بيته مايه ي جيا بونه وه ي دلّه كانو ر قو قينه و پشتكر دنيان له يه كتر، نه وه پيوسته برواداران ناشته واي له نيوان يه كدا بكن، وه

کوشش بکن بهوهی ده بیته مایه ی لابردنی شهو زبریه. پاشان به گشتی فرمانی کردوه به خو پاریزی و له خوا ترسان، ههستان به جیهه جی کردنی مافی برواداران و خو پاریزی رپنکخستوو له سه رپه حمت و میهره بانسی، فهرموویه تی: ﴿لَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ﴾ جا نه گهر په حمت به ده ست هات شهو خیری دونیاو دواروژ ده سته بهر ده بیته، شهو ده بیته به لگه له سه ر شهو هی که هه لته سان به مافه کانی برواداران له گه و ره ترین به ربه سته کانی به رده م په حمت ته. له م دوو ده قه دا چه ندین سوود هه یه جگه له وانهی پیشوو: بیگومان کوشتاری نیوان برواداران رتکه ره وهی برابه تی ئیمانیه، ئا له بهر شه مایه له گه و ره ترینی تاوانه هه ره گه و ره کانه، وه ئیمان و برابه تی ئیمانی لا ناچیت له گه ل بوونی کوشتاردا، وه ک تاوانه گه و ره کانی تر، که له خواری هاوبهش دانانه وهن، مه زه بهی شه هلی سوننه و جه ماعه له سه ر شه مایه.

وه له سه ر پیویست بوونی چاکسازی له نیوان برواداراندا به داد په ره وهی، وه له سه ر پیویست بوونی کوشتاری شه وانهی ده سته ریژی ده کهن، تا ملکه چی فرمانی خوا ﴿تَعَالَى﴾ ده بن، وه له سه ر شهو هی شه گهر شه وان گه رانه وه بو جگه له فرمانی خوا، به وهی گه رانه وه به جوړی دروست نیه دانی پیدا بنری و کاری پیگیری، بیگومان شه وه دروست نیه، وه بیگومان ماله کانیان پاریزراوه، چونکه خوا خوینی شه لال کردوه له و کاته ی به رده وام بوون له سه ر ده سته ریژی کردنیان، جگه له ماله کانیان.

(۱۱): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّنْ قَوْمٍ عَسَىٰ اَنْ يَّكُوْنُوْا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّنْ نِّسَاۤءِ عَسَىٰ اَنْ يَّكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوْا اَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَرُوْا بَاِلْاَلْقَابِ بِئْسَ الْاَلْسُنُۭ بَعْدَ الْاِيْمَانِ وَمَنْ لَّمْ يَنْبَغْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظَّالِمُوْنَ ﴿۱۱﴾ :

﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا﴾ ، ههروه ها شه مهش به کیکه له مافه کانی برواداران، هه ندیکیان به سه ر هه ندیکیان دیکه، که ﴿لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّنْ قَوْمٍ﴾ (با هیچ کو مه لیکی گالته نه کهن به کو مه لیکی تریان) به هیچ گو فتار و قسه و کرده وهیه ک، که به لگه بی له سه ر به که م دانانی برا برواداره که ی، چونکه بیگومان شه وه دروست نیه، وه شه وهش به لگه یه له سه ر سه رسامبوونی گالته پیکه به نه فسی خو ی.

په نگه گالته پیکراو چاکر بی له گالته پیکه له لای خوا، وه کو چون به زوری به و جوړه یه، چونکه گالته کردن ده رناچی مه گهر له دلیکه وه پری له په وشتی ناشرین، خو ی

پرازاندېته وه به هموو په وشتيکي سهرزه نشتکراو، له بهر نه مه يه پيغه مېر ۱۱۱ فېرموويه تي:
 {بِحَسْبِ امْرِئٍ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ}، (واته: به پيې خراپي که سه که برا
 پرواداره که ي به که م ده زاني).

پاشان فېرمووي: ﴿وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ﴾ واته: با هه نديکتان تانهو ته شهر له وي دیکه
 نه دات، وه (اللمز) به قسه کردنه، و(الهمز) به کرده وه يه، هه ردوو کيان رينگريان ليکراوه و
 قه ده غن، هه ره شه کراوه له سهر ي به دوزه خ، هه روه ک خوا ۱۱۲ فېرموويه تي: ﴿وَيَلَّ
 لِكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٌ﴾ (واته: سزاو له ناوچوون بو هه موو نه نگ گريکي
 به دگو عه يب گريکي تانه ده ر).

وه براي پرواداري به نفس داناوه بو برا که ي، چونکه پرواداران ده بي بهو شيوه يه بن
 وه کوي که جه سته، وه له بهر نه وه ي به ره فتر تانه له که سي به رانه بري بدات، پيوست
 ده بي که سي به رانه ريش وه کو نه وه لامي بداتوه، نه مه ده بيته هو کار بو نه وه کاره
 خراپه.

﴿وَلَا تَنَابَرُوا بِالْأَلْقَابِ﴾ واته: با هيچ که س تانهو ته شهر له برا که ي نه دات، نازناويکي
 ناشريني لي نه ني که پي ناخوش بي، نا نه مه پي ده و تری ناوو ناتوره، به لام
 نه و نازناوانه ي که سهرزه نشت نه کراوه ناچنه ناو نه مه وه، ﴿يَسْ أَلَاتِمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ
 الْإِيمَانِ﴾ واته: خراپترين شتيکتان گوري بيته وه له ئيمان وه کرده وه به شهر يه ته کاني و
 نه وه يشي که پيوسته به پشت تيکردن، له فرمانو قه ده غه کراوه کاني، به ناو بردني
 گونا هو سه ريچي که بريته له ناوو ناتوره ي نه شياو.

﴿وَمَنْ لَمْ يَنْبَأْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ (واته: جا نه وه ي په شيمان نه بيته وه نه وه نه وانه هه ر
 خويان سته مکارن) جا نه مه پيوسته له سهر به نده بگه ريته وه بو لاي خوا ۱۱۳، وه ده رېچي
 له مافي برا مسولمانه که ي به حه لال کردني و داواي ليخوشجون، وه ستايش کردني له
 سهر نه وه ي سهرزه نشتي کردوه.

﴿وَمَنْ لَمْ يَنْبَأْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ خه لکي دوو به شن: به شيکيان سته مي له نه فسي
 خوي کردوه به بي ته وبه کردن، وه به شيکي دیکه يان ته وبه ي کردوه و سهر فراز بووه،
 وه به شي سيم نيه جگه له و دووانه.

(۱۲): ﴿يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اٰجِنُوْا كَثِيْرًا مِّنَ الظَّنِّ اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِيْمٌ وَّلَا يَجْسَسُوْا وَلَا يَغْتَبِ بَعْضُكُمْ بَعْضًا اِيْحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَّأْكُلَ لَحْمَ اَخِيْهِ مِمَّا فَكَرِهْتُمُوْهُ وَاَنْفِقُوْا اللّٰهَ اِنْ اللّٰهُ تَوَّابٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۲﴾

﴿يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اٰجِنُوْا كَثِيْرًا مِّنَ الظَّنِّ﴾ خوا ریگری کردوه له زوری له گومانه خراپه کان به برواداران، ﴿اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِيْمٌ﴾ (واته: چونکه به پراستی هندی له گومانه کان تاوانسن) نه ویش وه کو گومانیکسی به تال له پراستی و به لگه، وه وه ک گومانی خراپ که زوری له قسه و ره فتاره خراپه کان په یوه ست ده بن پیه وه، بیگومان مانه وهی گومانی خراپ له دلدا

تهنبا به وه وه ناوه ستی له سهر خاونه که ی، به لکو له گه لیدا ده مینته وه تا خاونه که ی شتی ده لی و شتی ده کات که شیوا نیه.

هروه ها له وه دا گومان بردنی خراپه به مسولمان و رق لیوونه وه و دژایه تی کردنی، نه وه ی فرمانی پیکراوه پیچه وانهی نه وه یه.

﴿وَلَا يَجْسَسُوْا﴾ (واته: مه گه رین به دوا ی عهورت و ناته واوی مسولماناندا، واز له مسولمان بینن به حالی خو یه وه، وه بیثا گایی له ناته واوی و دوخی نه و به کار بهینن، چونکه نه گهر بلا و بیته وه شتانیکی خراپ پرووده ده ن.

﴿وَلَا يَغْتَبِ بَعْضُكُمْ بَعْضًا﴾ (واته: له پاشمله به خراپه باسی یه کتر مه که ن) وه غه بیته کردن وه ک پیغه مبه ر ﴿فهرموویه تی: باسکردنی برا که ته به وه ی پی ناخوشه نه گهرچی تاییدا بی.

پاشان باسی نمونه به کی ترسینه ری کردوه ده رباره ی غه بیته کردن، فهرموویه تی: ﴿اِيْحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَّأْكُلَ لَحْمَ اَخِيْهِ مِمَّا فَكَرِهْتُمُوْهُ﴾ (واته: نایا کام له تیوه پی خوشه که گزشتی برا که ی بخوات به مردووی که قیزتان لیده بیته وه و پیتان ناخوشه)،

گوشت خواردنی به مردوویه تی شوبهاندووه که به لای نهفس و دهروونه و زور قورس و گرانه به غه بیته کردنی، جا وه ک چون پیتان ناخوشه گوشته که ی بخون، وه به تابهت نه گهر مردوو بی و رووحی تیدا نه بی، ئا به و شیوه یه با پیتان ناخوش بی غه بیته کردنی، وه خواردنی گوشتی به زیندوویتی! ﴿وَأَنْقُوا لِلَّهِ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ﴾ (التواب) نه و زاته یه مؤلت ده دات به تهوبه کردنی بهنده که ی و سه ر که وتوو ی ده کات بو ی، پاشان لسی خوش ده بی به قبول کردنی تهوبه که ی، به بهزه یه به بهنده کانی، کاتی بانگی کردوون بولای شهوی سوودی هه یه بویان و تهوبه ی لیور گرتوون، ثم ده قه به لگه یه له سه ر ترساندنیک ی قورس و سه خت له غه بیته کردن، وه بیگومان قسه کردن له پاشمله له تاوانه گه وره کانه، چونکه خوا ﴿﴾ له یه کی چوواندووه به خواردنی گوشتی مردوو شهوی له تاوانه گه وره کانه.

(۱۳): ﴿يَتَأْتِيَ النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾ ﴿۱۳﴾

خوا ﴿﴾ هه وال ده دات که بیگومان نه و نه وه کانی ئاده می دروستکرده له یه ک بنچینه و یه ک ره گه ز، وه هه موویان له نیرو مینه کن، ده گه ریته وه بو ئاده م و حه ووا، به لام خوا ﴿﴾ بلاوی کردوته وه لیئانه وه کومه له پسا و ئافره تائیک ی زور، وه بهش بهشی کردوون به چند گه لو هوزیک ی گه وره و بچووک، شهوی له پینا و شهوی یه کتر بناسن، بیگومان نه گه هه ر یه کیک له شهوان سه ر به خو بو وایه به خودی خو ی، شهوه بهو شیوه یه یه کتر ناسی دهسته بهر نه ده بوو، که به دوایدا سه ر خستن و یارمه تی و وه چه و ره چه له ک ریگ ده خر ی، له گه ل به جیهنیانی مافی خزمایه تی، به لام خوا کردوونی به چند گه لو هوزیک، له پینا و شهوی ثم کارانه دهسته بهر بن، وه جگه له مانهش شهوی وه ستاوه له سه ر یه کتر ناسی و گه یشتی ره چه له که کان، به لام به ری ز بوون په یوهسته به پاریز کاری و له خواترسان، جا به ری زترینان له لای خوا خو پاریزترینانه، شهوی شه و که سه یه زورترینان بی له گوپرایه لی کردندا و له هه موویان زیاتر دوور بکه ویتشه وه له سه ریچیه کان، نه ک نزیکترینان به خزمایه تی و نه ته وه و هوزایه تی، و نه به ری زترینان له رووی ره چه له که وه. به لام خوا زور زانا و ئاگاداره، ده زانی کی له وان هه لدهستی به ترسان له خوا به ئاشکرا و به نهینی، له وه پی شه لدهستی به ئاشکرا نه ک به نهینی، جا پاداشتی هه ر یه که یان ده داته وه به وه ی شایسته یه تی. ثم ده قه به لگه یه له سه ر شهوی زانی ره چه له ک داوا کراوه و

رینگه پیدراوه، چونکه خوا ﷻ کردوونى به چند گهل و هوزوه له پیناو نهوه.

(۱۸-۱۶): ﴿قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَأَمَّا قُلٌّ لَم تُوْمِنُوْا وَلٰكِنْ قُوْلُوْا اَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيْمٰنُ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَاِنْ تُطِيعُوْا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ، لَا يَلِيْكُمْ مِّنْ اَعْمٰلِكُمْ شَيْءًا اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۶﴾ اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ، ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوْا وَجَاهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اُوْلٰئِكَ هُمُ الصّٰدِقُوْنَ ﴿۱۷﴾ قُلْ اَنْعَلِمُوْنَ اللّٰهَ بِدِيْنِكُمْ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۱۸﴾ يَمُنُوْنَ عَلَيْكَ اَنْ اَسْلَمُوْا قُلْ لَا تَمُنُوْا عَلَيَّ اِسْلَمَكُمْ بَلِ اللّٰهُ يَمُنُ عَلَيْكُمْ اَنْ هَدَيْتُكُمْ لِلْاِيْمٰنِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۱۷﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۸﴾

﴿قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَأَمَّا قُلٌّ﴾ هه وال ده دات دهر باره ی قسه ی ده شته کیه کان، نه وانه ی له سه رده می پیغه مبه ر هاتنه ناو ئیسلامه وه به یی به رچاو پروونی، وه به بیی جیه جی کردنی نه وانه ی که ئیسلام پیوستی کردوه ده یخوازی، نه وان له گهل نه مه دا نه گه ر بانگه واز بکرانایه ده یانوت بروامان هیناوه، واته: برواهینانیکى ته واو که هه موو مه رجه کانى له خو گرتبی، خوا ﷻ فه رمانی به پیغه مبه ره که ی کرد ره تی بکاته وه به سه ریاندا، فه رموی: ﴿قُلْ لَم تُوْمِنُوْا﴾ واته: (پیان بلی) بانگه شه ی پله و پایه ی ئیمان بو خوتان مه کن، به ناشکراو نه نیی و ته واوه تی.

﴿وَلٰكِنْ قُوْلُوْا اَسْلَمْنَا﴾ واته: (به لکو بلین) هاتینه ناو ئیسلامه وه، کورتی بکه نه وه له سه ر نه وه، ﴿وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيْمٰنُ فِيْ قُلُوْبِكُمْ﴾ وه هؤکاری نه وه ش بیگومان نه وان (هیشتا ئیمان نه چوه ته ناو دلّه کاتانه وه) به لکو برواتان هیناوه به هوی ترس یان نو مید، یان جگه له وه، له وه ی که هؤکاره بو برواهینانان، ئا له به ر نه مه یه رو شنائی ئیمان نه چوه ته ناو دلّه کاتانه وه.

وه خوا که ده فه رموی: ﴿وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيْمٰنُ فِيْ قُلُوْبِكُمْ﴾ واته: له کاتى نه م قسه یه ی لیتانه وه دهر چوو، وه کو شه وه وایه ئامازه یه کی تیدابیت بو بارودوختان له دواى نه وه، بیگومان زوری له وان خوا منه تی کرد به سه ریاندا به برواهینانیکى راسته قینه و جهاد کردن له پیناویدا.

﴿وَاِنْ تُطِيعُوْا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ﴾ به نه جامدانی چاکه، یان وازهینان له خراپه، ﴿لَا يَلِيْكُمْ مِّنْ اَعْمٰلِكُمْ شَيْءًا﴾ واته: هیچ له پاداشتی کرده وه کانتان که م ناکات، به قه د تو زقاله زه ره یه کیش، به لکو به ته واوترین شیوه پیتان ده دات، هیچی لی له ده ست نادهن، نه که م

نه زور ﴿إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ واته: لیورده یه بو نو که سهی تهوبه ده کات و ده گهریته وه بو لای، میهره بانه بوی کاتی تهوبه که ی وهر گرت.

(۱۵): ﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ﴾ واته: (بیگومان نیماندارانی) راسته قینه ﴿الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ واته: نه وانیه کوزیان کردوته وه له نیوان پرواهینان و جهاد کردن له پیناوی خوادا، بیگومان نه وهی جهادی بیروایان بکات، نه وه به لگه یه له سر پرواهینانی تهواو له ناو دلدا، چونکه ههر که سیک جهادی دوژمنان بکات له پیناوی نیسلام و به جهینانی یاساو ریسا کانی، نه وه له پیشتره جهاد کردنی نفسی خوئی نه جام دایی، وه ههر که سیک توانای جهاد کردنی نه بی نه وه به لگه یه له سر لاوازی نیمانه که ی.

مهرجی خوا له پرواهیناندا بریتیه له نه بوونی گومان، چونکه پرواهینانی سوودبه خش بریتیه له دنیایی تهواو، به وهی خوا فرمانی پیکردوه به پرواهینان پئی، که هیچ گومانیکی به سر دا نایه به جوئی له جوړه کان.

﴿أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾ واته: نه وانیه به کرده وه جوانه کانیان سه لماندوویانه پرواهینانه که یان راسته قینه یه، چونکه راستی بانگه شه یه کی گوره یه له هموو شتیکدا بانگه وازی بو بکری، خاونه که ی پیوستی به به لگه و سه لماندن هه یه، وه مهز نترینی نه وانیه بانگه شه کردنی پرواهینانه، که چهقی به خته وه ری و سر که وتن و سه رفرازی هه میسه یه، جا ههر که سی بانگه شه ی بکات و به پیوستیه کانی هه لسی، نه وه پرواداریکی راسته قینه یه، وه ههر که سی بهو شیوه یه نه بی، نه وه بیگومان زانراوه راستگو نیه له بانگه شه که یدا، وه بانگه شه که یشی هیچ سوودیکی نیه، چونکه پرواهینان له دلدا یه، که س پئی نازانی جگه له خوا.

(۱۶): جا چه سپاندن و ره تکر دنه وهی له بابه تی زانست و زانیاری خوا یه، به وهی له ناو دلدا یه، نه مهش خرابی ره وشت و گومانه به خوا، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿قُلْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ (واته: نهی موحه مه مد ﴿بَلَىٰ﴾ نایا تیوه خوا ناگادار ده کن له ناینه که تان له کاتیکدا خوا ناگاداره و ده زانی به ههر چی له ناسمانه کان و زه ویدا یه، وه خوا به هموو شتی زانایه)، نه مه گشتگیره بو هموو شته کان به گشتی، که له چوارچیوهی نه وانیه شدا نه وهی له ناو دلدا کاندایه له پرواهینان و بیروایی و چاکه و خرابه، بیگومان خوا ﴿هُوَ﴾ هموو نه وانیه ده زانی و پاداشتی له سر ده داته وه، نه گهر چاک بی به چاکه، وه نه گهر خرابیش بی به خرابه.

ئهمه حاله تیکه له حاله ته کانی ئهو که سه ی بانگه وازی بر واهینان ده کات و بهو شیوه یه ش نیه، بیگومان یان ئه وه یه ئهو بر واهینانه قیر کردنی خوی تیدایه، وه بیگومان زانراوه خوا زانایه به هه موو شتی، یان ئه وه یه مه به ستیان له م قسه یه دا منته کردنه له سه ر پیغه مبه ره که ی، بیگومان شه وان له و پیناوه دا رهنجیکی زوریان داوه به وه ی که له به رژه وه ندیان نیه، به لکو شه وه له به شه کانی دونیا یانه، وه ئه مه ش خورازاننده وه یه که به وه ی نارازینریته وه، وه شانازی که به وه ی نایی شانازی پی بکن له سه ر پیغه مبه ره که ی، بیگومان منته ته نها تایه ته به خوی گه وره له سه ریان.

(۱۷): جا هه ر وه ک چو ن خوا منته ده کات به سه ریاندا، به دروست کردن و رزق و رۆزی و منته ته ناشکراو نه نیه کان، جا منته کردنی به سه ریانده وه به رینمایی کردنیان بو ئیسلام و بر واهینان مه زنتره له هه موو شتی، له بهر ئه مه یه خوا ﴿فَهَرْمُوهُ تَى: ﴿يَمْنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمْنُوا عَلَيَّ إِسْلَمَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمْنُ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَيْتُكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۷﴾ (واته: ئهو که سانه منته ده که ن به سه ر تۆدا ئه ی موحه مه د ﴿﴾، چونکه مسولمان بوون تۆش بلی: منته ی مسولمان بوونی خو تان به سه ر مندا مه که ن، به لکو خوا منته ده کات به سه ر ئیوه دا، چونکه رینمایی کردوون بو بر واهینان ئه گه ر ئیوه راستگۆن).

﴿إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ (واته: (خوا ده زانی به) کاروباره شاراوه کان له ناو ئاسمانه کان و زه ویدان، که به لای خه لکیه وه نادیاره، وه ک ئه وه ی له قولایی ده ریاکان و له چۆله وانیه کانداهه یه، ئه وه ی شه وه یشاریته وه، یان ئه وه ی رۆژ ده یشاریته وه، ئاگاداره به تکی بارانه کان و دانه دانه ی له مه کان، وه ئه وانه یشی له ناو دله کانداه شاراوه ن، ﴿وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلْمَتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿۱۸﴾ (واته: وه هه ر گه لایه ک بکه ویته خواره وه خوا پی ده زانی، وه هه ر دانه وێله یه ک له تاریکیه کانی زه ویدایه، وه هه ر ته رو وشکیک هه پی هه ر هه موویان له کتییی ناشکرا دان (لوح المحفوظ)، ﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ (خوی پهروه ردگار) کرده وه کانتان بو ده ژمیروی و پاداشتان ده داته وه له سه ری، به پیی میهره بانسی به رفراوانی و کار دروستی ته واوی.

ته فسیری سووپه تی (الحجرات) ته واو بوو.

ته فسیری سووره نسی (ق)

مه ککیه (۴۵) نایه ته

به ناوی خوای به به زهیی به خشنده

(۴-۱): ﴿ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ﴿۱﴾ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿۲﴾ أَمْ دَأٰ مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا دَلٰكَ رَجَعٌ بَعِيْدٌ ﴿۳﴾ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْاَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كَنْزٌ حَفِيْظٌ ﴿۴﴾﴾

﴿ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ﴾ خوا سویند ده خوات به قورثانی به رزو به ریز، واته: مانا کانی به رفراوان و مه زنه، وه رووه کانی زوره، فه رو بهه که تی زورو بیپایانه، وه (المجد) فراوانی وه سفه کان و مه زنیان.

وه چاکترین فه رمایشتی وه سف بکری بهم سیفته شه م قورثانه یه، که زانستی یه که مین و دواینی له خو گرتووه، که کوی کردوه ته وه له به وانبیژی ته وواترینیان، وه له فه رمایشته کان چاکترینیان، وه له مانا کان گشتگیر ترو جوانترینیان، شه مهش ته وای شه و قورثانه پیویست ده کات، که پیویسته شوینی بکه وی و خیرا ملکه چی بیی، وه سوپاسی خوا بکات له سه ر شه م قورثانه که خوا منه تی کرده له سه ر به نده کانی به ناردنی، به لام زوربه ی خه لکی وه ک پیویست قه دری نیعمه ته کانی خوا نازانن، ئا له بهر شه مه یه فه رموو یه تی:

(۲): ﴿بَلْ عَجِبُوا ﴿۱﴾ واته: (به لام سه ریان سوورما) به درودانه رانی پیغه مبه ر ﴿۱﴾ اَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ ﴿۲﴾ واته: ده یانترسینی له وه ی زیان ی هه یه بویان، وه فه رمانیان پیده کات به وه ی به سووده بویان، شه و پیغه مبه ره ﴿۱﴾ له به گزی خویانه، ده توانن شتی لیوه ریگرن و بارودوخ و راستگویی بزنان.

جا نه وان سه ریان سوورما له کاری نه ده بوو سه ریان سوور بمایه لی، به لکو سه رسوور

دہمینیٰ لہ عہقلیٰ کہ سہری سوورپماوہ لہو پیغہمبہرہ ﴿﴾
 ﴿﴾ فَقَالَ الْكٰفِرُونَ ﴿﴾ ئەوانەى بیپرۆایى و بە درۆدانانیاں وای لیکردن نەک بە ھۆى کەمى
 زیرە کى و بیرو ھۆشیاں، دەیانوت: ﴿﴾ هٰذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿﴾ واتە: (ئەمە شتیکی) سەیرە،
 ئەوان لەم سەر سوورپمانەدا لہ نیوان دوو کاردا بوون:

یان راستگۆن لہوہى سەریان لى سوورپماوہ، ئەمەش بەلگە یە لەسەر ئەوپەرى نەفامى و
 لاوازی عەقلیان، وە کو شیتی وایە کە سەرى سوور بىمینیٰ لہ قسەى مرۆفى ژىرو
 عاقل، وە وە کو ترسنۆکى وایە کە سەرى سوور بىمینیٰ لہ رووبەرۆو بوونەوہى دوو
 سوار چاک، وە وە کو پەزىلی وایە کە سەرى سوور بىمینیٰ لہ بەخشنەبى و سەخواوەتى
 ئەوانەى بەخشنەن، جا چ زیانى تووش دەبى لہو کەسەى سەرى سوور دەمینیٰ لہوہى
 ئەمە حالىەتى؟ نایا سەر سوورپمانى بەلگە نیە لەسەر زۆلم و ستم و نەفامى؟
 وە یان ئەوہە سەریان سوورپماوہ بە شتی کە دەزانن ھەلەن تیايدا، ئەمەش لہ گەرەترین
 زۆلم و ستم و ناشرینترینانە.

(۳-۴): پاشان باسى شیوہى سەر سوورپمانە کە یانى کردوہ، فەر موویەتى: ﴿﴾ اءَ ذٰلِمًا مِّنْ ذٰلِكَ
 رَبًّا ذٰلِكَ رَجْعٌ بَعِيْدٌ ﴿﴾ (واتە: نایا کاتى مردین و بووین بە خوڵ ئەوہ گەرانەوہە کى
 دوورە و نابى) توانای دەسەلاتى ئەو زاتەى بەسەر ھەموو شتی کدا زالە و لہ ھەموو
 روویە کەوہ تەواوہ ئەندازە یان کردوہ بە توانای بەندەى ھەژارى بى توانا لہ ھەموو
 رووہ کانەوہ، وە کە سىکی نەفام کە ھىچ زانستىکی نیە ئەندازە یان کردوہ بەو زاتەى کە
 زانایە بەسەر ھەموو شتی کدا، ئەو زاتەى کە دەزانى زەوى چەندە لہ لاشە یان دەخوات،
 لہ ماوہى مانەوہ یاندا لہ ژيانى بەرزەخ، بیگومان لہ کتیبە کە ییدا ژمار دوویەتى، ئەو
 کتیبەى پارێزراوہ لہ ھەموو گۆرانی کارى و دەستکاری کردنىک، ھەر شتی بەسەریان
 دابى لہ ژيانیان و مردنیاں، ئەمەش بەلگە ھینانەوہە بە تەواوى زانستى بەرفراوانى خوا،
 کە ھىچ کەس دەورى نادات جگە لہو زاتە نەبى، بە توانایە لەسەر زیندو و کردنەوہى
 مردو وە کان.

(۵): ﴿﴾ بَلْ كَذِبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِيْ اَمْرٍ مَّرِيْجٍ ﴿﴾

﴿﴾ بَلْ واتە: بەلکو ئەو قسە یە لیانەوہ دەرچوو تەنھا لہ عینادى و بە درۆدانانى
 حەقەوہ سەرچاوەى گرتووە، ئەو حەق و راستیەى کە بەرزترین جوړە کانى راستیە، ﴿﴾ لَمَّا
 جَاءَهُمْ فَهُمْ فِيْ اَمْرٍ مَّرِيْجٍ ﴿﴾ واتە: (کاتى قورئانیاں بو ھات بو یە ئەوان لہ ناو کارىکی)

تيكه لو پيكلو گو ماناويدا بوون، له سهر شتي جيگير نه ده بوون و دانه ده مه زران، جاري پيان ده وتي: جادوو گهري، وه جاريكي تر شيت، وه جاريكي تر شاعير.

به هه مان شيو نهو قورثانه يان كرد به چهند به شه وه هه ريه كهو بوچووني خراپي خو ي ده رباره ي ده رده بپري، نا بهم شيو هه هه ر كه سي حق به درو دابني، نه وه كاروباره كاني تيكه له ده كات، نه رووي راسته قينه يان ده زاني و نه دامه زراو ده بي، ده بيني كاره كاني دژ به يه كو و تيكه له.

وه ك چون كه سي شويني حق بكه وي و به راستي بزاني (كه برتبه له قورشان) كاروباري ريكه ده بي و ده كه ويته سهر ريگاي راست، كرده وه كاني راستي قسه كاني ده سه لمين.

(۱۱-۶): ﴿أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَيَّنَّنَا رِزْقَهَا وَرَبَّتَهَا وَمَا لَهَا مِنْ فَرْجٍ ﴿٦﴾ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا وَالْقِيَامَةَ فِيهَا رُوسِي وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٧﴾ تَبْصِرَةً وَذِكْرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ﴿٨﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ﴿٩﴾ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ﴿١٠﴾ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مَيِّتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿١١﴾﴾

كاتي خوا ﷻ باسي حالي به درو دانه راني كردو، وه نه وه يشي سه رزه نشتي كردوون بي، نجا بانگي كردن بو تماشا كردن و سه رنجدان له نيشانه گه ردوونه كاني، به لكو په ندي ليوه ر بگرنو بيكه ن به به لگه، له سهر شه وي كراوه ته به لگه له سهر، جا فه رموويه تي: ﴿أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ﴾ واته: سه رنجدان و تماشا كردني ناسمانه كانو زه وي پويست به نه رك و ماندوو بوون و گه شت كردن ناكات، به لكو له و په ري ناساني دا به. با سه رنج بدهن ﴿كَيْفَ بَيَّنَّنَا﴾ (چون دروستان كرده) وه ك گو مه زيكي ريكو چه سپاو به هه موو لايه كدا، رازي تراوه ته وه بهو نه ستيره گه رو كانه، وه نهو نه ستيرانه ي له گه له خوردا ده روون و به روژ خويان ده شار نه وه، كه له جوانيدا نمونه يان پيده هينر ته وه، هيج كه م كوري و ناته واويه كيان تيدا ناييني، ييگومان خوا ناسمانه كاني كرده به سه قفيك بو خه لكي سهر زه وي، وه به رژه وه نديه پويسته كانياني تاييدا داناوه.

(۷): ﴿وَالْأَرْضِ﴾ وه سه رنجي زه وي بده كه چون ﴿مَدَدْنَاهَا﴾ (رامان خستوه)، وه به رفر اومان كرده، هه تا هه موو گيانله به ري تاييدا بجه ويته وه و جيگير بي، وه ناماده كراوه بو هه موو به رژه وه نديه كان، وه چهندين كيوي دامه زراوي تيدا داناوه بو شه وي له ره و جوله نه كات.

﴿وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ﴾ واته: (تياشمانا رواندوه) له هممو جوړي له جوړه كاني رووه ك، كه بينه دلخوشو و سه رسام ده كات، وه سه رنجده راني ثوقره ده گري، بو خواردنې مرؤفو خواردنې نازه له كانيان و سوودو بهرزه وهنديه كاني ديكه يان. وه تايه تي كرده له و سوودو بهرزه وهنديانه، به باسكردني ثو بهه شتانه ي كه ميوه ي خوشو به تام له خو ده گرن، له تري و هه نارو پرته قالو سيو و جگه له وانده له جوړه كاني ميوه.

(۸): ههروه ها دار خورماي بهرزو بلند كه بهرز ده يته وه بو ناسمان، به جوړي زوريك له داره كاني ديكه پي ناگه ن، ده ريده هيني به هيشووي تيك به ستراو له لقو پوكاني، كه ده يته رزقو پوزي و بزيوي و ميوه بو بنده كان، لسي ده خوون و لسي هه لده گرن خويان و نازه له كانيان.

(۹): وه بهه مان شيوه شهوه ي خوا ﴿﴾ له زهوي ده ريديني به هو ي بارانه وه، وه شهوه ي شيونه واري تي له و روو بارانه ي كه له سه ر رووي زهوين، وه شهوه ي شي كه له ژيريديان، له ﴿وَحَبِّ الْحَصِيدِ﴾ واته: له و دانه ويلانه ي كه دروينه ده كرين، له گه نم و جوو زورات (گه نمه شامي) برنجو غه يري و انيش.

(۱۰-۱۱): ينگومان له سه رنجداني هممو نه مانده دا ﴿تَبَصَّرَةٌ﴾ بهرچاو رووني تيدايه، له كو يري نه فامسي، ﴿وَذَكَرَى﴾، وه په ندي تيدايه بو شه و كه سه ي يري ليده كاته وه، شهوه ي كه سوودي هه يه بو ناي و دونيا، وه يري لي ده كاته وه شهوه ي خواو پيغه مبه ره كه ي هه و اليان پيدا وه، شهوه ي بو هممو كه سيك نيه، به لكو ﴿لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ﴾ (واته: بو هممو به بنده يه كي گه راوه) بو لاي خوا، واته: رووي تيكات به خوشه ويستي و ترسو و نوميديو وه لامدانه وه ي بانگه وازه كه ي. به لام به درودانه ر يان روو وه رگير، به هيچ شيوه يه ك ترسي نه رو نيشانه كان هيچ سوود ناگه يه نن، به كه سانيك بروا نه هينن. جا پوخته ي شهوه ي تيايدايه له دروستكراوي سه رسوور هينه رو تووندي به هيزي، به لگه يه له سه ر ته و او ي ده سه لاتي خوا.

وه شهوه ي تيايدايه له جواني و ورديني و سه يرو سه مه رهي ديمه ن و سروشت، به لگه يه له سه ر شهوه ي خوا دادوه رتريني هممو فه رمانزه و اكانه، ينگومان شهوه ي زاته به هممو شتيك زانايه.

وه شهوه ي تيايدايه له سوودو بهرزه وهندي بو بنده كان، به لگه يه له سه ر ميه ره باني خوا

كە دەورى ھەموو شتېكى داوھ، وە بەخشندەيى كە ھەموو زىندەوھەرىكى گرتوۋەتەوھ. وە ئەوھى تيايدايە لە مەزنى سروشت و سەيرو سەمەرەيى رېڭخستن، بەلگەيە لەسەر ئەوھى خواتاكو تەنھايە و يېننازە، ئەو زاتەي نە ھاوھلى بۇ خۆي داناوھ نە مندال، وە ھەرگىز ھېچ كەس ھاوشىوھ ھاوتاي نى، وە ئەو زاتەي كە نابى بەندايەتى و زەلىلى و خۆشەويستى دەربېردرى تەنھا بۇ ئەو ﴿﴾ نەيىت.

و ئەوھى تيايدايە لە زىندوو كەرنەوھى زەوى دواي مردنى، بەلگەيە لەسەر ئەوھى خوا مردوو زىندوو دەكاتەوھ، بۇ ئەوھى پاداشتيان بداتەوھ بە پىي كەردەوھ كانيان، لەبەر ئەمەيە فەرموويەتى: ﴿﴾ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿﴾ (واتە: ھەر بەو بارانە زەوى مردوو وشك دەبوژىتەوھ، زىندوو كەرنەوھى مردووانىش ھەر بەو شىوھەيە.

كاتى يادى خستتەوھ بەم ئايەتە ئاسمانيانە ترساندوونى بەوھى بەسەر گەلە كانى پىشوودا ھىناويەتى، بۇ ئەوھى بەردەوام نەبن لەسەر ئەوھى لەسەرى دەرپۆن لە بەدرۆدانان و بېروايى، تووشيان بىي ئەوھى براكانيان لە بەدرۆدانەران تووشى بوون، جا فەرمووي: (۱۲-۱۵): ﴿﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَشَمُودُ ﴿۱۲﴾ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿۱۳﴾ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿۱۴﴾ أَفَعَبْنَا بِالْحَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿۱۵﴾ ﴿﴾

﴿﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَشَمُودُ ﴿۱۲﴾ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿۱۳﴾ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿۱۴﴾ واتە: گەلە كانى پىش ئەوان پىغەمبەرە بەرپىزو گەورە كانيان بە درۆ دادەنا، وە ك: نوح ﴿﴾ گەلە كەي بە درۆيان دانا، وە نمود پىغەمبەر صالحيان بەدرۆدانا، وە گەلى عاد ھووديان بەدرۆ دانا، وە گەلى لوط لوطيان بەدرۆ دانا، ھەر وھە خاوەن باخە چرو پرە كان شوەبييان بە درۆ دانا، وە گەلى توبەع - (تبع) ھەموو پاشايە كە لە پىشوودا پاشايەتى يەمەنى كەردبى پىش ئىسلام - جا گەلى توبەع ئەو پىغەمبەرەيان بەدرۆ دانا كە خوا ناردى بۇ ناويان، وە خوا ھەوالى پىنەداوين ئەو پىغەمبەرە كىيە، وە كام شوينكەوتوۋە لە شوينكەوتوۋە كان، بە ناوبانگ بووھ لە لای ەرەب، چونكە لە ەرەبە بە ەرەب كراوھ كان بوو، ئەوانەي كە لايان شاراوھ نىە چى بەسەر ەرەبدا ھاتوۋە، بە تايبەتى وە كو ئەم رووداوھ مەزنە، ئا ئەوانە ھەموويان پىغەمبەرائيان بەدرۆ دانا، ئەو پىغەمبەرانەي كە خوا ناردنى بۇ ناويان، سزاو تۆلەي خويان لەسەر پىويست بوو.

ئیوهش ئه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی پرواتان به‌ موحه‌مه‌د نه‌هیناوه‌و به‌درۆی داده‌نین، هیچ‌ کات له‌ پیشیتان چاکتر نین، وه‌ پیغه‌مبه‌رانی ئه‌وانیش به‌رێزتر نین له‌ پیغه‌مبه‌ره‌ که‌ی ئیوه‌، ئاگاداری تاوان و سته‌متان بن، تا‌کو ئه‌وه‌ی تووشی ئه‌وان هات تووشی ئیوه‌ نه‌بیت. (۱۵): پاشان خوا ﷻ به‌لگه‌ی هیناوه‌ته‌وه‌ به‌ دروستکردنی یه‌ که‌م، له‌سه‌ر دروستکردنی سه‌ر له‌ نوێ.

هه‌روه‌ که‌و چۆن ئه‌و زاته‌ له‌ نه‌بوونه‌وه‌ هیناونه‌ بوون، به‌ هه‌مان شیوه‌ جارێکی تر دوا‌ی مردنیان و دوا‌ی ئه‌وه‌ی بوون به‌ ئیسک و پروسکیکی رزیو ده‌یانیه‌یته‌ بوون، فه‌رموویه‌تی: ﴿أَفَعِينَا﴾ واته‌: ئایا ئیمه‌ ده‌سته‌وسان بووین و توانامان لاواز بوو ﴿بِالْحَلْقِ الْأَوَّلِ﴾ (واته‌: له‌ دروستکردنی یه‌ که‌م‌جاردا؟) کاره‌ که‌ به‌و شیوه‌یه‌ نیه‌، نه‌خیر نه‌ بی‌ توانا بووین نه‌ ده‌سته‌وسان له‌ دروستکردنی یه‌ که‌م، وه‌ ئه‌وانیش هیچ‌ گومانیکان له‌مه‌دا نیه‌. به‌لکو ﴿هُرْفِي لَبْسٍ مِّنْ حَلْقٍ جَدِيدٍ﴾ (واته‌: له‌ گومان‌دان له‌ دروستکردنه‌وه‌یه‌ کی سه‌رله‌نوێ) ئا ئه‌مه‌یه‌ که‌ گومانیان تیدا بوو، وه‌ به‌لایانه‌وه‌ ئالۆز بوو، له‌ گه‌ل ئه‌وه‌دا هیچ‌ ئالۆزیه‌ کی تیدانیه‌، چونکه‌ دووباره‌ دروستکردنه‌وه‌ ئاسانتره‌ له‌ سه‌ره‌تا، وه‌ ک خوا ﷻ فه‌رموویه‌تی: ﴿وَهُوَ الَّذِي يَبْدُؤُا الْحَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ. وَهُوَ أَهْوَبُ عَلَيْهِ﴾ (۲۷) ﴿الرُّوم﴾ (واته‌: ئه‌و خوا زاتیکه‌ به‌دیهینانی ده‌ستی‌کردوه‌ له‌ پاشان دوا‌ی مردنی دووباره‌ دروستی ده‌کاته‌وه‌ وه‌ ئه‌م دروستکردنه‌وه‌ی دووه‌مه‌ لای خوا ئاسانتره‌).

(۱۶-۱۸): ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلَهُ مَا تَوْسَوْسُ بِهِ نَفْسَهُ وَحَنُ أَرْبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿۱۶﴾ إِذْ يَنْتَلِقَى الْمَتَلَقِيَّانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿۱۷﴾ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَيْنِدٌ ﴿۱۸﴾

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلَهُ مَا تَوْسَوْسُ بِهِ نَفْسَهُ وَحَنُ﴾ خوار و خوارده هه وال ده دات كه تنها ئه وه ره گه زى ناده ميزادى به ديهيئاوه، نير و ميان، وه تنها ئه وه زانئى و ناگاداره به بارودوخه كاني، ئه وه شئى دلخوشى ده كات و ئه وه خيال و خه ترانهى به دليدا دين .

وه ئه وه زاته ﴿أَرْبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾ (واته: نزيكتره له وه وه له)، (الوريد):

بريتيه له وه شاده مارهى كه له ته نيشت ره گى خوئنه رى قوربانيه وه وه، ئه مهش وا ده كات له ناده ميزاد چاودئيرى به ديهيئنه ره كهى بكات، ئه وه به ديهيئنه رهى كه ناگاداره به نهئنى و شاراهه كاني و زور نزيكه لئيه وه له هه موو بارودوخه كانيدا، شهرمى لئى بكات كه بيئنى كاتئى رپنگرى ليكردوه، يان پشتگونئى بخات كاتئى فه فرمانئى پيكردوه.

به هه مان شئوه پئويسته فريشته به رپزه كاني له بير بيټ، به گه وه يان دابئيت و رپزيان لئبگري، ناگادارى ئه وه بيټ شئئى نه كات يان شئئى نه لئيت كه له سه رى بنوسرى، له وهى خوا پئى نارازيه، له بهر ئه مه يه فه رمويه تئى: ﴿إِذْ يَنْتَلِقَى الْمَتَلَقِيَّانِ﴾ (به لاي راستدا) چا كه كاني به نده تومار ده كه ن به گشتى، به كيكيان ﴿عَنِ الْيَمِينِ﴾ (به لاي چه پئى ئئوه) كرده وه خراپه كاني ده نووسئى، وه ئه وهى ديكه يان ﴿وَعَنِ الشِّمَالِ﴾ (له لاي چه پئى ئئوه) كرده وه خراپه كاني ئئوه ده نووسئى، هه ر به ك له وه دووانه ﴿قَعِيدٌ﴾ (دانيشتون) به وه شئوه يه، ناماده به بو ئه وه كارهى پئى سپي دراوه وه په يوه سه تئيه وه.

(۱۸): ﴿مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ﴾ چا كه بئى، يان خراپه، ﴿إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَيْنِدٌ﴾ (واته: چاودئيرئكى به سه ره وه يه وه ناماده يه بو بارودوخى، وه ك خوا ﴿فَهْرَمُويه تئى:﴾ وَاِنَّ

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلَهُ مَا تَوْسَوْسُ بِهِ نَفْسَهُ وَحَنُ أَرْبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿۱۶﴾ إِذْ يَنْتَلِقَى الْمَتَلَقِيَّانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿۱۷﴾ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَيْنِدٌ ﴿۱۸﴾ وَنَبِّئْ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمَ الْوَعْدِ ﴿۱۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۲۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۳۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۴۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۵۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۶۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۷۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۸۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۰﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۱﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۲﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۳﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۴﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۵﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۶﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۷﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۸﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۹۹﴾ وَنَبِّئْ عَنِ الْوَعْدِ ﴿۱۰۰﴾

عَلَيْكُمْ لِحَفِظِينَ ﴿١٠﴾ كِرَامًا كَانِينِ ﴿١١﴾ يَعْمُونَ مَا نَفَعَلُونَ ﴿١٢﴾ الانفطار، (واته: ييگومان چند چاودير يكتان به سهروهه به * كه به ريزو نوسه رن * هر چى بكن ده يزانشن). (۱۹-۲۲): ﴿ وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ حَمِيدٌ ﴿١١﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾: ﴿

﴿ وَجَاءَتْ ﴾ نهم ييناگاي بيروايه به نايه ته كانى خوا، ﴿ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ﴾ واته: نارهه تى و بيهوشى مردن ديت له گهل راستيه كاندا، كه گه رانه وه و رزگار بوون نه ماوه، ﴿ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ حَمِيدٌ ﴾ واته: (نهمه نه و مردنه يه) كه خوٲ لئى دواده خست) و خوٲ ده پاراست.

(۲۰): ﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴾ واته: نه و رٲوژى كه خوا به لئى سزاي داوه به سته مكاران له سزادان، وه برواداران به پاداشت.

(۲۱): ﴿ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ ﴾ (له گهل هه موو كه سيكدا ليخورپنك ديت بو مه حشر) كه لئى ده خوږى بو شوينى وه ستانى رٲوژى دوايى، به هيچ شيويه ك ناتوانى خوٲى دوايخت لئى، ﴿ وَشَهِيدٌ ﴾ شايه تيك شايه تى له سه ر ده دات به كرده وه كانى چاك بن، يان خراب، نه مهش به لگه يه له سه ر نه وه ي خوا گرنكى ده دات به بنده كانى و كرده وه كانيان ده پاريزى و پاداشتيان ده داته وه به دادپه روه رى، جا نهم كاره له وانه يه كه پيوسته له سه ر بنده گرنكى پييدات.

(۲۲): ﴿ بِه لَامِ زُورِ بِي خَلِكِ يِنَاگان، له به رنه مه يه فه رمويه تى: ﴿ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا ﴾ واته: نهم قسه يه ده وترى به كه سى روو وه رگيرى به درٲودانه ر له رٲوژى دواييدا، وه كو سه رزه نشت و لومه كرننك، واته: به راستى تو رٲوژى دوايست به درٲو داده ناو كارت بو نه ده كرد، نا ئستا ﴿ فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ ﴾ (واته: جا ئيمه په رده ي رٲوژى دوايمان له سه ر لاداي) كه دلئى داپوشيبويى، به وه هويه وه زور خه وتيت و روو وه رگيران و پشتيكردنن به رده وام بوو ﴿ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴾ (واته: ئنجا نه مرٲو چاوت تيزه وه ده بينئى) نه وه ده بينئى كه ييزارى ده كاو ده يترسنئى له جوره ها سزاو تو له كرده وه. يان نه مه دواندنئى خواه يه له گهل بنده دا، چونكه نه وه له دونيادا ييناگا بووه له وه ي له يناوييدا دروست كراوه، به لَامِ له رٲوژى دواييدا ناگادار ده بيته وه وه خه وه نوچكه كه ي نامينئى، به لَامِ له كاتيكدا كه هه موو شت كو تايى هاتوه وه به سه رچووه، نه مهش

ترساندنیکه له لایهن خواوه بو بنده کان، وه توفاندنیکه به وهی چی به سر به درودانه راندا دیت لهو روژه مه زندها.

(۲۳-۲۹): ﴿ وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَىٰ عَيْنِي ۗ أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿۲۴﴾ مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿۲۵﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿۲۶﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطْعَمْتُهُ، وَلَكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿۲۷﴾ قَالَ لَا تَخْصِمُوا لَدَىٰ وَقَدْ قَدَمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿۲۸﴾ مَا يَبْدُلُ الْقَوْلُ لَدَىٰ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿۲۹﴾ ۞

خوا ۞ ده فهرموی: ﴿ وَقَالَ قَرِينُهُ ۞ واته: نهو فریشته یه ی چاودیری ثم بیبروا به درودانه رانه یه، لهو فریشته نهی که خوا رایسپاردوون به پاراستی، وه پاراستی کرده وه کانی، جا ناماده ی ده کات له روژی دوا ییدا، وه کرده وه کانی شی ناماده ده کات و ده لیت: ﴿ هَذَا مَا لَدَىٰ عَيْنِي ۞ واته: نامه ی کرده وه کانیم ناماده کردووه که له سهری دانراوم، له پاراستی و پاراستی کرده وه کانی، جا پادا شت ده دریته وه به پیسی کرده وه که ی. (۲۴): وه نهو که سه ی شایسته ی ناگره پیسی دهوتری: ﴿ أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ۞ واته: (فریسی دهنه ناو دوزه خه وه هموو کافر نیکی سهر که ش) که زور بیبروایی و عینادی ثایه ته کانی خوای کردبی، وه سهر پیچی زوری کردبی، بو یرو چاوا قایم بی له سر قه ده غه کراوه کان.

(۲۵-۲۶): ﴿ مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ ۞ واته: ریگری لهو چا که یه ده کات له لایه تی و وه ریگرتووه، که مه زترینیان برواهینانه به خواو فریشته کانی و کتیبه کانی و پیغه مبه رانی، ریگره له سوود وه رگرتنی ماله که ی و سوود وه رگرتنی جهسته ی.

﴿ مُعْتَدٍ ۞ واته: (ده ستر ریژیکاره) له سر به بنده کانی خوا، وه له سر سنووره کانی ﴿ مُرِيبٍ ۞ واته: به گومانه له په یمان و هه ره شه ی خوا، نه بروای هه یه وه نه چا که، به لکو وه سفکراوه به بیبروایی و دژایه تی و گومان و دوو دلئ و چروو کی، وه جگه له خوای به به زه یی چند په رستراو نیکی دیکه ی بو خو ی داناوه، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ ۞ واته: په رستراو نیکی دیکه ی له گه ل خوا دا په رستووه که نه هیچ سوو دیک ی بو خو ی به ده سته، نه هیچ زیان و نه مردن و نه ژیان و نه زیندوو کردنه وه.

﴿ فَأَلْقِيَاهُ ۞ واته: نه ی هه ردوو فریشته که؟ (فریسی بدنه) ﴿ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ۞ (ناو سزای سه خته وه) که نه وه مه زترینیان و سه خترینیان و ناخو شترینیانه.

(۲۷) ﴿قَالَ قَرِينُهُ﴾ شه و شه يتانه ي (له دونيا له گه ليدا بوو) خوئی لئی بهری ده کات، تاوانه کهي ده خاته سر شه ﴿رَبَّنَا مَا أَطَعَيْنَاهُ﴾ (واته: شهی پهروه رد گارم من شهوم سره کهش نه کرد)، چونکه من هیچ دهسه لات و بهلگه به کم بهسه ريه وه نه بوو، بهلکو خوئی له گومراییه کی دوور له راستی بوو، جا تنها خوئی گومرا بوو، له حهق و راستی دوور که و ته وه به ویست و ناره زووی خوئی، وه ک له ده قیکی دیکه دا فرمویه تی: ﴿وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَلُومُوا أَنْفُسَكُمْ﴾ (۲۸) ﴿إبراهیم﴾ (واته: جا شه يتان ده لئی: کاتی که کار ته واو ده بی بیگومان خوا به لینی پیداون به به لینیکی حهق و راست، وه منیش به لیم پیدان، به لام دروم کرد له گه لتان، وه من بهسه راندا هیچ دهسه لایتکم نه بوو، تنها شه وه نه بی که بانگم کردن «بو گومرایی» نیر نیوهش به ده نگمه وه هاتن و به گویتان کردم که واته: لومه ی من مه کن، بهلکو لومه ی خو تان بکن).

(۲۸) ﴿خو﴾ وه لامی ده مه قالیکه بیان ده داته وه وه ده فرموی: ﴿لَا تَخْضَعُوا لِالَّذِي﴾ (واته: هیچ سوو دیکی نیه ده مه قالیکه ردتان له لای مندا، ﴿وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ﴾ (واته: چونکه بیگومان پیشتر هه ره شه م له م باره یه وه ناردووه بو تان) پیغه مبه رانی متان بو هاتووه، به بهلگه ی روون و یه کلا که ره وه، بهلگه و حوججه ی من له سه رتان پیوست بوو هیچ بیانوویه کتان نه ماوه، هاتون بو لام به چه ندین کرده وه که له پیشدا نه نجامتانداوه، که پیوسته له سه ری توله تان لی بکریته وه.

﴿مَا يُدَلُّ الْقَوْلُ لَدِي﴾ (واته: ناگونجی شه وه ی خوا و توویه تی و هه والی پیداوه گورانی به سه ردا بی، چونکه هیچ کهس له خوا راستگوتر نیه، له فرمایشت و قسه کردند). ﴿وَمَا أَنَا بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ بهلکو پاداشتیان ده ده مه وه به وه ی کردوویانه له چاکه و خراپه، نه له خراپه کانیان زیاد ده کری، نه له چاکه کانیان کم ده کریته وه.

(۳۰-۳۵) ﴿يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَنَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ﴾ (۳۱) ﴿وَأَرْزُقْتِ الْجَنَّةَ الْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ﴾ (۳۲) ﴿هَذَا مَا نُعْذُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ﴾ (۳۳) ﴿مَنْ حَشَى الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ﴾ (۳۴) ﴿أَدْخَلُوهَا بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمَ الْخُلُودِ﴾ (۳۵) ﴿لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ﴾ (۳۶) :

خوا به نده کانی ده تر سینتی و ده فرموی: ﴿يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ﴾ (واته: شه ویش به هوی زوری شه وه ی که تی فریدراوه، ﴿وَنَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ﴾ (واته: به رده وام داوا ی

زياتر ده كات له تاوانبارانو سه ريچيكاران، به هوي تووره بووني له بهر په روه رد گاري، وه خه شم و قيني له سر بيروايان.

يگومان خوا په يمانی دابوو دوزه خ پر بکات، هر وه ک فهرموويه تي: ﴿لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ﴾ ﴿۱۱۹﴾ هون (واته: سويند به خوا دوزه خ پر ده کم له جنوکه و له ناده ميزاد هه موو پیکه وه) هه تا خوا ﴿قَاجِي﴾ قاجی پيروزی ده خاته نيو دوزه خه وه که پاک و پالفته يه له ليکچواندن، هه نديکيان له هه نديکی دیکه نزيک ده بنه وه، وه ده لي: به سه به سه، يگومان به س ده ي و پر ده ييت.

(۳۱): ﴿وَأَزَلَّتْ أَلْجَنَّةُ﴾ واته: به هه شت نزيک کراوه ته وه به جوړی نه وه ي تي ايديه ده بينري، له نازونيمه ت و خوشبه ختیه کان، بزيه نزيک کراوه ته وه له پيناو نه وانه ي له په روه رد گاريان ده ترسن، وازيان هيناوه له هاوبه ش دانان، فهرانبه ردارو ملکه چي فهرانه کانی په روه رد گاريان بوون.

(۳۲): به پيروزبايه وه پيان ده وتری: ﴿هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ﴾ واته: نه م به هه شته و نه وه ي تي ايديه له وه ي نه فس حه زي ليده كات و چاو له ززه تي ليوه ده گری، برتیه له وه ي خوا ﴿په يمانيداوه به و که سانه ي له هه موو کاته کاند ا گه راونه ته وه بو لای، به ياد کردنی و خوشويستنی و پشت پيه ستنی و پارانه وه و ترسان لي و هيو بوون پي .

﴿حَفِيظٍ﴾ واته: نه وه ي خوا فهرانيک کرده ده ياري زي، به جي به جي کردنی فهرانه کانی له سر شيوه ي دلسو زي، وه به ته واوي و به چا کترین شيوه، سنوره کانی نه وي پاراستوه. (۳۳): ﴿مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ﴾ واته: لي ترساي له رووي ناسيني په روه رد گاري، وه نومیدی به ميه ره بانی هه بي، وه به رده وام بووي له سر ترسان لي له حاله تي په نهانی، واته: له و کاته ي له به رچاوي خه لکی نادياره، نه م پي ده وتری ترسی راسته قينه.

به لام ترسان لي له کاتي ناماده بووني خه لکی و له پيش چاويان، هه ندي جار ده يته رووپامايی و ناوبانگ، نه وه به لگه نيه له سر ترسان، به لکو ترسانی به سوود ترسانه له خوا له په نهانی و ناشکرادا.

وه ده گونجي مه به ست له ترسان له خوا به په نهانی ي، وه ک مه به ست له بروه ينان يت به په نهان، يگومان نه مه ش له به رانبر ناشکرايه، کاتي بروه ينان و ترسان پويست ده يت نه ک به ويست و ناره زوو، کاتي سزا به چاو ده بينی و نيشانه کانی خواش ديت،

نهمه ش ناشكراو دياره. ﴿وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ﴾ واته: وه سف كرابي به گه رانه وه بو لاي په روه رد گاري، وه پرا كيشاني پالنه ره كاني بو لاي په زامه ندي نهو.

(۳۴): بهو كه سه له خوا ترسو چا كه خوازانه ده وترئ: ﴿أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ﴾ واته: چوونه ناوه وه يه ك گريدرايي به ناشتي و سه لاهه تي له ناره حه تي و به لاكان، تيايدا پاريزراون له هم مو ناخوشيه كان، نازونيمه ته كانيان لي ناپچرئ و كه م نايته وه و ته واو ناييت، ﴿ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ﴾ (واته: نهو پرؤزه پرؤزي نه مرييه) كه نه نه مان و مردني به سه ردا ديټ، نه هيچ جوړه شتي له ناره حه تيه كان.

﴿هُم مَّا يَشَاءُونَ فِيهَا﴾ هه ر شتي وابه سه بي به ويست و داوا كاريه كانيان ناماده يه تيايدا، وه بويشيان هه يه له سه رووي ويست كانيانه وه، ﴿مَزِيدٌ﴾ پاداشتي كه خواي به به زه يي بويان دريژ ده كاته وه و زيادي ده كات، له وه ي چاو نه بينيوه، گوي نه ييستوه وه به خه ته ره ش به سه ر دلي ناده ميزاددا نه هاتوه وه، وه مه زنترو گه وره ترو چا كتر له وانه بينيني روو خساري خواي به خشنده يه، وه چيژ وه رگرتن له يستي قسه كاني، وه له ززه ت وه رگرتن له نزكي نه و زاته، داواده كه ين له خوا بمانگيري به يه كيك له وانه (امين).

(۳۶-۳۷): ﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾﴾

خوا ﷺ هاو به شدانه ران و به درودانه رانی پیغمبر ﷺ ده ترستی و ده فموی: ﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ﴾ واته: گه لو چینیکی زورمان له ناو برد (بیش نه مان) ﴿هُم أَشَدُّ بَطْشًا﴾ واته: به هیزتر بوون له وان، وه شوینه واریشیان زیاتر بوو له زه ویدا.

له بر نه مه به فموی ته تی: ﴿فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ﴾ (واته: خو شارو

ولا تانیان پشکنی و گه راون) قه لاو سه نگه ری بهر گریکارو خانووی بهر زیان بوونید نا، وه دارودره ختیان چاند، وه به نداویان دروست کردو کشتوو کالیان کرد، وه ناوه دانیان کرده وه و تیکیاندا، کاتی پیغمبرانیان به درو داناو نکوولی نایه ته کانی خویان کرد، خوا ﷺ گرنتی به سزایه کی سهخت و به تیش.

جا ﴿هَلْ مِنْ مَحِيصٍ﴾ واته: هیچ په ناگه به کیان بو نه بوو له سزای خوا کاتی سزایان بو دابه زی، وه هیچ بزگار که ریکیان نه بوو، هیزو تواناو ده سه لات و مالو مندالیان سوودی پینه گه یاندن.

(۳۷): ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ﴾ واته: (بیگومان له م باسه دا په ندو ناموز گاری هه به بو که سیک خواهن) دلکی مه زنی زیندوو بیست، زیره کو پاک بیست، نه مه نه گه رشتیک له نایه ته کانی خوی به سر دا بی بیران لیده کاته وه سوود وهرده گری و بهرز ده بیته وه.

به هه مان شیوه هه که سی گوی بو نایه ته کانی خوا بگری و بیریشی لیکاته وه و دلی، ﴿شَهِيدٌ﴾ واته: ناماده بیست، به هه مان شیوه بو نه مه شه ده بیته په ندو ناموز گاری و

شیفاو رینمایى، به لام که سىكى پروو وەر گىپر گوى نه گرى بؤ ئایه ته کانی خوا، ئەمه هیچ سوودىكى ناییت بؤى، چونکه هیچ به دەمه وه چوونىكى بؤیه، حیکمه تی خواش واناخوایى رینمایى که سىک بکات ئەمه وه سفى بى.

(۴۰-۳۸): ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُغُوبٍ ۗ﴾ (۳۸) ﴿فَأَصْبَرَ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ۗ﴾ (۳۹) ﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَرَ الشُّجُورِ ۗ﴾ (۴۰)

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا﴾ ئەمه راگه یاندنیکه له لایەن خواوه دەریاره ی دەسه لاتی مەزنی و ویستی جیبه جیکه ری، که مەزترینی بەدیھینراوه کانی پی بەدیھیناوه، ﴿السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ﴾ یه که مینی له پوژی یه که سه ممه، وه دوایینی له پوژی هەینی، به پی ماندوو بوون و رەنجدان و شه که تی و بیتاقه تی.

جا ئەو زاتە ی ئاسمان و زەوی بەدیھیناوه - له سه ر گه وره یی و مەزنیان - به توانایه له سه ر دروستکردنە وه ی مردووه کان، ﴿فَأَصْبَرَ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ﴾ (واته: خوگر به به رانه ر ئەو قسه نابه جیانه ی که دە یلین) له سه ر سه زه نشت کردنت و بەدرودانانی ئە وه ی هیناوتە، وه خووت سه رقال بکه به ستایشی په روه ردگارت و ته سیحاتی بکه سه ره تای پوژو کۆتایه که ی، وه له کاته کانی شه وو له دوا ی نوێزه کان، ینگومان زیکرو یادی خوا دلدا نه وه ی ده روونه و مایه ی خو شیه تی و ئاسانیه بؤ خورا گرتن.

(۴۵-۴۱): ﴿وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ۗ﴾ (۴۱) ﴿يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ۗ ذَٰلِكَ يَوْمَ الْخُرُوجِ ۗ﴾ (۴۲) ﴿إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ۗ﴾ (۴۳) ﴿يَوْمَ نَشْفُقُ الْأَرْضَ عَنْهُمْ سِرَاعًا ۗ ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ۗ﴾ (۴۴) ﴿نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ ۗ فَذَكَرَ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ وَعِيدِ ۗ﴾ (۴۵)

﴿وَاسْتَمِعْ﴾ واته: به دلت گوی بگه ره بؤ جار ی جار ده ریک، ئەویش ئیسرائیله ﷺ کاتی فوو ده کات به صوردا ﴿مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ﴾ (له شوینیکی نزیک) له خه لکی، ﴿يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ﴾ واته: هه موو دروستکراوه کان ده نگیکی بیزار که ری ترسناک ده یستن ﴿بِالْحَقِّ﴾ به راستی، که هیچ گومان و دوو دلیه کی تیدانیه.

﴿ذَٰلِكَ يَوْمَ الْخُرُوجِ﴾ (واته: ئەو پوژه پوژی هاتنه ده ره وه یه) له گۆره کان، که ئەو زاتە تاک و ته نهایه به وه هینانه ده ره وه یه، زاله به سه ر هه موو شتیکیدا، له به ر ئەمه یه فه رموو یه تی: ﴿إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ۗ﴾ (۴۳) ﴿يَوْمَ نَشْفُقُ الْأَرْضَ عَنْهُمْ﴾ (واته: ینگومان

هه ر ئيمه ده ژيئينين و ده مريئين گه رانه وهش هه ر بو لاي ئيمه يه * پوژي دي زه وي قليش ده با) له ئاستي نه وانه ي مردوون ﴿سِرَاعًا﴾ واته: په له ده كه ن بو وه لامدانه وه ي نه وه ي بانگيان ده كات بو جيگاي وه ستاني پوژي دوايي، ﴿ذَلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ﴾ واته: (نه و كو كردنه وه) ئاسانه به لاي خواوه، هيچ نارچه تيه كي تيدانيه و هيچي تي ناچي.

(۴۵): ﴿تَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ﴾ (بيگومان ئيمه ناگادارين به وه ي كه ده يلين) به تو، له وه ي بيتاقه تت ده كات له نازاردان، جا نه گه ر ئيمه زاناترين به وه ي كه نه وان ده يلين، نه وه بيگومان زانيوته چو ن گرنگيمان پيداوي و كارمان بو ئاسان كردوويت و سه رمان خستوي به سه ر دوژمنه كاتدا، ده ي با دلت خو ش بي و نفه س و ده روونت دلنبايي، وه بو نه وه ي بزاني ئيمه له تو به ره حمتر و به به زه يترين له نفه س و ده روونت.

هيچت بو نه ماوه ته وه ته نها چاوه روان كردني به لينسي خواو شوينكه وتني خواهن عه زمه كان له پيغه مبه راني خوا، ﴿وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ﴾ واته: ده سه لاتدار نيست به سه ريانه وه، ﴿إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ﴾ ۷ ﴿الرعد﴾ واته: نه ي موحه ممه د تو هه ر ترسيئنه ري و بو هه موو گه ليك رينيشانده ري هه يه).

وه له به ر نه مه يه فه رموو به تي: ﴿فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مِنْ يَحَافُ وَعِيدٍ﴾ واته: كه وا به تو به م قورئانه ناموژگاري نه و كه سه بكه له هه ره شه ي من ده ترسي، (التذكير) بريته له ياده يئانه وه ي نه وه ي له عه قل و سه روستدا جيگير بووه، له خو شو يستني چا كه و گرنگي پيداني و نه جامداني، وه له رق ليوونه وه ي خراپه و دوور كه وتنه وه لني، بيگومان ته نها نه و كه سه ناموژگاري وه رده گري كه له هه ره شه ي خوا ده ترسي.

به لام هه ر كه سي له هه ره شه ي خوا نه ترسي و سه روي پي نه بي، بيگومان نه مه سوودي بيرخسته وه ي ياده يئانه وه ي پيوست كردني به لگه و حوجه يه له سه ري و بيانو و بريئتي، له به ر نه وه ي نه لي: ﴿مَا جَاءَ نَا مِنْ كَثِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ﴾ ۱۱ ﴿المائدة﴾ واته: هيچ مژده ده رو ترسيئنه ريگمان بو نه هات).

ته فسيري سووره تي (ق) ته واو بوو.

تہ فسیری سوویتى (الذاریات)

مہککیه (۶۰) نایه تہ

بہ ناوی خوی بہ بہ زہیی بہ خشنده

(۶-۱): ﴿ وَالذَّارِيَاتِ ذُرَّوًا ۱ فَالْحَمَلَاتِ وِقْرًا ۲ فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ۳ فَالْمَقْسَمَاتِ أَمْرًا ۴ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ۵ وَإِنَّ الَّذِينَ لَوْفَعُوا ۶ ﴾

نہمہ سویندیکہ لہ لایہن خوی راستگو لہ قسہ کانیدا ہم بہ دہینتر اوہ مہ زنانه کہ خوا تیایاندا جوړہہا ہر ژہوہندی و سوودی داناوہ، کہ لہوانی دیکہ دا بہو شیوہیہ داینہ ناوہ، لہسہر نہوہی بہ لیتہ کانی راستن، وہ بیگومان روژی پاداشت دانہوہو لپرسینہوہ لہسہر کردہوہ کان راستہو

ہر دہیی پروویدات، ہیچ بہرگری کہریک نیہ بہرگری بکات.

جا نہ گہر خوی راستگوی مہزن ہہوالی پینداو سویندی لہسہر خوارد، بہ لگہو سہلماندنی لہسہر ہیناہوہ تیر بوچی بہ درودانہران بہ دروی دہزانن، وہ پشت تیکران پرووی لیوہردہ گیرن و کاری پیناکہن؟! مہ بہست لہ ﴿ وَالذَّارِيَاتِ ﴾ بریتہ لہو بایانہی زور شت پورش و بلاو دہ کہنہوہ ﴿ ذُرَّوًا ﴾ (بلاو کردنہوہیہ کی) لہسہرخو و نر مو نیان، وہ بہ ہیزو و ہرسکہر.

(۲): ﴿ فَالْحَمَلَاتِ وِقْرًا ﴾ واتہ: نہو ہہورانہی ناویکی زور ہہلڈہ گرن، کہ سوودی ہہیہ بو ولات و بہندہ کان.

(۳): ﴿ فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ﴾ واتہ: نہو نہستیرانہی بہ شیوہیہ کی ناسانو لہسہرخو پیندہ کەن، ناسمانہ کانی پی دہ پازیتہوہ، وہ پینمایان پی و ہردہ گیری لہ تاریکستانی دہشت و دہریا، وہ لہ باہخ پیندانیان سوود و ہردہ گیری.

(۴): ﴿ فَالْمَقْسَمَاتِ أَمْرًا ﴾ نہو فریشتانہی کاروبارہ کان دابہش دہ کەن و بہر پیوہیان دہ بہن بہ مؤلہ تی خوا، ہر یہ ک لہوانہ خوا دایناوہ بو پینکختنی کاری لہ کارہ کانی دونیاو کارہ کانی دواروژ، زیندہ پرووی ناکات لہوہی بوی دانراوہو بوی دیاریکراوہو پینکخراوہ، وہ کہمتہرخمہی ناکات و لئی کہم ناکاتہوہ.

وَالسَّمَاءَ ذَاتِ الْحُبُوبِ ﴿٧﴾ وَإِن كُنتُمْ لَن يُؤْفَكُ عَنْهُ مِنَ
أُولَئِكَ فَخَلَّيْنَا لِقَوْمِ الْفَرِثِيِّينَ ﴿٨﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي غَمَرَاتٍ مُّسَاهِرِينَ ﴿٩﴾ يَسْتَأْذِنُونَ
أَيَّانَ يَأْتِيهِمُ الرِّجَاءُ عَلَى الْبَارِئِينَ قُلْ يَوْمَئِذٍ يَفْتَنُكُمُ
هُدَى الَّذِينَ كُنتُمْ بِهِ تَسْتَمْعِلُونَ ﴿١٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ أَتَيْنَا فِي حَتِّبٍ وَرُؤِينِ
﴿١١﴾ مَلَائِكِينَ مَاءَ السَّمْرِ يَنْزِلُ عَلَيْهِمْ كَالْوَأْقِلِ ذَلِكَ مُخْسِنِينَ ﴿١٢﴾
كَأَنَّا أَتَيْنَاكَ مِن آيَاتِنَا لَاحِظِينَ ﴿١٣﴾ وَرَبَّ الْأَسْمَانِ فَتَسْتَأْذِنُونَ ﴿١٤﴾
وَرَبِّ الْأَرْضِ فَتَسْتَأْذِنُونَ ﴿١٥﴾ وَرَبِّ السَّمَوَاتِ الْأَرْضِ فَتَسْتَأْذِنُونَ ﴿١٦﴾
وَمَا تَوْعَدُونَ ﴿١٧﴾ وَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَرِيصٌ عَلَىٰ مَا تَكْفُرُونَ ﴿١٨﴾
تَطِيعُونَ ﴿١٩﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَلِّفَ فِيهِ مِنَ الْكَذِبِ ﴿٢٠﴾ إِذْ
دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلِّمْنَا قَالَ سَلِّمُوا كَمَا نَسَلَّمُ وَمَا كُنَّا بِأَعْيُنِنَا
وَقَدْ كَذَّبْنَا ﴿٢١﴾ فَتَوَلَّىٰ الْيَهُودَ قَالَ أَأَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢﴾
﴿٢٣﴾ فَأَنْزَلْنَا مِنْهُمُ خَيْفَةً قَالُوا لَا تَحْنَبُوا وَتَسْبُحُونَ ﴿٢٤﴾ بِطُلُوعِ النَّجْمِ ﴿٢٥﴾
فَأَلْقَىٰ أَمْرًا فِي سَمَوَاتِنَا فَهَوَّجَتْ وَجْهَهَا وَأَنكَرَ عَمْرُؤُوعِيسَىٰ ﴿٢٦﴾
﴿٢٧﴾ قَالُوا إِنَّكَ لَمَوْلَىٰ آلِ مَرْيَمَ إِذْ نَبَتْ ﴿٢٨﴾ وَكُنَّا نَسْتَنبِئُكَ بِمَا تَعْمَلُ ﴿٢٩﴾

(۷-۹): ﴿٧﴾ وَالسَّمَاءَ ذَاتِ الْحُبُوبِ ﴿٧﴾ وَإِن كُنتُمْ لَن يُؤْفَكُ لَنِي
قَوْلِ مُخَلِّفٍ ﴿٨﴾ يُؤْفَكُ عَنْهُ مِّنْ أُولَئِكَ ﴿٨﴾ :
﴿٩﴾ وَالسَّمَاءَ ذَاتِ الْحُبُوبِ ﴿٩﴾ واته: سوئند
به ئاسمانی خواوهن رینگا چاکه کان،
که به رینگا کانسی ناو لم ده چئی، وه
ئاوی ده ریاکان کاتیک که سر وه
ده یانجولینسی.

(۸) ﴿٨﴾ إِن كُنتُمْ لَن يُؤْفَكُ ﴿٨﴾ ئه سی به درودانه رانی
پیغه مبهر ﴿٨﴾ (بیگومان تیهوه)، ﴿٨﴾ لنی
قَوْلِ مُخَلِّفٍ ﴿٨﴾ (له قسه ی جیاوازدان)
تیا تاندا به ده لئی: جادوو کهره، وه
تیا تاندا به ده لئی: فالچی، وه تیا تاندا به
ده لئی: شیته، جگه له وانهش له و
قسه جیاوازه سی که به لگنه له سر

دهسته وسانی و گومانیان، بیگومان نه وه سی ئه وان له سه ری ده رۆن پو وچ و به تاله.
(۹): ﴿٩﴾ يُؤْفَكُ عَنْهُ مِّنْ أُولَئِكَ ﴿٩﴾ واته: ئه و که سه لاده درئی که له ئیمان لادراوه، وه دلّه
لایداوه له به لگه کانسی خوا که دلنیا کهره وهن.

وه جیاوازی قسه کانیان به لگه به له سه ر خرابی و پو وچی به لگه کانیان، وه ک چۆن
که بیگومان ئه و حه ق و راستیه ی موحه مه د ﴿٨﴾ پئسی هاتوو به کده نگه له سه ری
(هه ندیکسی هه ندیکسی دیکه سی به راست داده نئی) نه دژیه کو نه جیاوازی تیدایه،
ئه ویش به لگه به له سه ر راستیتی، وه بیگومان ئه وه له لای خواوه هاتوو، ﴿٨﴾ وَلَوْ كَانَ
مِن عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ ﴿٨٢﴾ النساء، (واته: خو ئه گه له لایه ن
که سیکی تره وه بووایه، جگه له خوا بیگومان جیاوازیه کی زوریان تیا دا ده بینی).

(۱۰-۱۴): ﴿١٠﴾ قِيلَ الْخَزْزَوْنَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسْتَأْذِنُونَ أَيَّانَ يَوْمِ الَّذِينَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ
هُمْ عَلَى النَّارِ يُقْنُونَ ﴿١٣﴾ دُورُوا فَنَتَكَّرَ هَذَا الَّذِي كُنتُمْ بِهِ تَسْمَعِلُونَ ﴿١٤﴾ :
﴿١٤﴾ ده هه رموی: ﴿١٤﴾ قِيلَ الْخَزْزَوْنَ ﴿١٤﴾ واته: خوا ئه وان به کوزئی درویان له سه ر
خوا کردو نکوولی نایه ته کانیان کرد، وه له پو وچ و به تالدا رۆچوون بو ئه وه سی

به ربه رچى حقى پى بده نه وه، نه وانهى شتائيك له سهر خوا ده لىن به بى زانست و زانبارى.

(۱۱): ﴿الَّذِينَ هُمْ فِي عَمْرٍو﴾ واته: نه وانهى له گيژاوى بيروايى و نه قامى و گومرايدان ﴿سَاهُوت﴾ (بينانگان).

(۱۲): ﴿يَسْتَأْذِنُ﴾ (پرسيار ده كهن) به گومان و گالته جارې و به درودانانه وه، كهى رږژى دوايى دى؟ واته: كهى زيندوو ده كرېنه وه، شه وه به دوور داده نين، پرسيار له حال و خراپى دهره نجاميان مه كه.

(۱۳): ﴿يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ﴾ واته: رږژيك سزا ده درين به هوى شه وه پيسى ناخ و رواله تيان ده ستى به سهردا گرتبون، وه پشان ده وترى:

(۱۴): ﴿ذُرُقُوا فَنَنكُرُ﴾ واته: (بچيژن) شه و سزاو ناگره ي كه شوينه وارى شه وه به تووشى فيتنيه ك بوون، له و تاقي كردنه وانهى كه برديانى بولاى بيروايى و گومرايى.

﴿هَذَا﴾ شه سزايه ي كه پى گه يشتون، برتبه له وهى: ﴿الَّذِي كُنتُمْ بِهِ تَسْتَعِجِلُونَ﴾ (كه به گالته وه به په له داواتان ده كرد)، ئا ئيستا بچه ژن له جوړه ها سزاو خه شم و قين و توره يى و كوت و زنجيرو ناخوشى.

(۱۵-۱۹): ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۱۵﴾ ءَأَخْلِدِينَ مَا ءَأَنَّهُمْ رِزْقُهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿۱۶﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿۱۷﴾ وَبِالْأَشْحَارِ هُمْ يَسْتَعْفِفُونَ ﴿۱۸﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُورِ ﴿۱۹﴾﴾

خوا له باسى پاداشتى پاريز كاران، وه گه يشتيان به پاداشتى كرده وه كانيان ده فهرموى: ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ﴾ نه وانهى پاريز كارى دروشميان بوو، وه گوپرايه لى خوا پوښاكيان بوو، ﴿فِي جَنَّاتٍ﴾ (له به هه شتائيكدان) هه موو جوړه دارو ميوه كاني له خو گرتووه كه له دونيادا هاوشيوه يان هه يه، وه شه و يشى هاوشيوه ي نيه، له وانهى چاوه كان هاوشيوه يانى نه بينيوه، وه گوپه كانيش نه يانبيستووه، وه به خه تهره ش به سهر دلى به نده كاندا نه هاتوه، ﴿وَعُيُونٍ﴾ كانياوى هه لقولاو باخچه كانيش تير ئاو ده بن، وه به نده كاني خواش لى ده خو نه وه، له ههر شوينيك بيان هوى به ريده نه وه، چوڼ به ردا نه وه يه ك.

(۱۶): ﴿ءَأَخْلِدِينَ مَا ءَأَنَّهُمْ رِزْقُهُمْ﴾ (شه وهى خوا پيداون وه ريده گرن) ده گونجى

مانای ئه وه بیی که خه لکانی به ههشت خوا ﴿﴾ هه موو ئاواته کانیان پیی ده به خشیی، له هه موو جووره کانی نازو نیعمهت، جا ئه وانیش رازی ده بن پیی و چاویان پیی ده گه شیته وه و نه فس و ده روونیان پیی دلخوش ده بیی، وه داوای گووران ناکه ن و چه ز ناکه ن جینگور کییان پیی بکریی، هه ر یه که وه ئه ونده نازو نیعمه تی پیدراوه که داوای زیاتر نه کات.

وه ده گونجی ئه مه وه سفیک بیت بو پاریزا کارن له دونیادا، که بیگومان ئه وان ئه وه ی خوا پیی داون وه ریده گرن، له فرمان و قه دهغه کراوه کان، وه پیشوازی لیده که ن به سنگ فراوانیه وه، ملکه چی ئه وه ن خوا فرمانی پیکردووه، به جیه جی کردنی به ته واوترین شیوه کان، وه کاتی قه دهغه ی لیکرد به دوور که وتنه وه لپی له بهر خوا به ته واوترین شیوه، بیگومان ئه وه ی خوا پیانی به خشیه له فرمان و قه دهغه کراوه کان ئه وه گه وره ترین به خشینه که حه قی خو به تی سوپاسگوزاری خوی له سه ر بکریی، وه ملکه چ بوون.

وه مانای یه که م گونجاوتره به سیاقی فرماشته که، چونکه باسی وه سفیانی کردوه له دنیا، وه کرده وه کانیان به فرمووده ی خوی: ﴿﴾ اِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذٰلِكَ ﴿﴾ (واته: بیگومان ئه وان پیش ئه وه) کاته ی که پیی گه یشتن به و نازو نیعمه تانه ﴿﴾ مُحْسِنِينَ ﴿﴾ (چاکه کار بوون).

ئه مه ش گشتگیره به چاکه کردنیان له په رستی په روه رد گاریان، به وه ی بیه رستن وه کو ئه وه ی ته ماشای بکه ن، جا نه گه ر نه بینن، ئه وه بیگومان ئه وه ده یانینی، وه چاکه کردن بو به نده کانی خوا به سوود گه یاندن و چاکه له گه لیاند، له مال یان زانست یان ناوبانگ یان ناموژ گاری یان فرمان به چاکه یان ریگری له خراپه، یان جگه له وانه له بواره کانی چاکه و ریگا کانی خیر.

ته نانه ت ده چیته ناو ئه وه چاکه یه وه چاکه کردن به ته وه قسه ی نه رم و نیان، وه چاکه کردن له گه ل خزمه تکار، وه ئه وه ئاژه لانه ی مولک و مالنو ئه وانه شی مولک نین .

(۱۷): وه له چاکترین جووره کانی چاکه له په رستی به دیهینه ردا، شه و نویژه که به لگه یه له سه ر دلسووزی، وه به شداری کردن به دل و زمان، له بهر ئه مه یه فرموویه تی: ﴿﴾ كَانُوا ﴿﴾ واته: چاکه خوازان، ﴿﴾ قَلِيْلًا مِّنَ الْاٰیْلِ مَا يَهْجَعُوْنَ ﴿﴾ واته: شه وان

که می‌ک ده‌خه‌وتن، به‌لام زوربه‌ی کاته‌کانی شه‌و ده‌پارانه‌وه له‌ په‌روه‌رد‌گاریان به‌ نویژ کردن و قورشان خویندن و زی‌کرو پارانه‌وه و گ‌ردن‌که‌چی.

(۱۸): ﴿وَيَا لَأَسْحَارٍ﴾ بریتیه له‌ توزیک پیش به‌ره‌به‌یان، ﴿هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾ (واته: داوای لیخوشبوونیان ده‌کرد) له‌ خوای به‌رز.

جا نویژه‌کانیان دریژ ده‌کرده‌وه تا توزی پیش به‌ره‌به‌یان، پاشان داده‌نیشتن له‌ کۆتایی شه‌و نویژه‌که‌ی‌اندا له‌ خوا ده‌پارانه‌وه، به‌ پارانه‌وه‌ی گونا‌ه‌بار له‌ گونا‌ه‌ه‌کی، داوای لیخوش بوون له‌ پیش به‌ره‌به‌یان به‌هره‌و تایه‌تمه‌ندی‌که‌ بو‌ جگه‌ له‌و نیه، هه‌روه‌کو خوا ﴿﴾ له‌ وه‌سفی خاوه‌ن بر‌واو چا‌که‌دا فه‌رمو‌ویه‌تی: ﴿وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ﴾ ۱۷ (واته: ئەوانه‌ی داوای لیخوش بوون ده‌که‌ن له‌ پیش به‌ره‌به‌یاندا).

(۱۹): ﴿وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ﴾ (له‌ مال و داراییاندا حق و مافی) پیوست و په‌سند هه‌یه، ﴿لِلسَّابِلِ وَالْمَحْرُومِ﴾ (واته: ئەوانه‌ی که پیوستیان پیته‌تی داوا له‌ خه‌لکی ده‌که‌ن، وه ئەوانه‌ی که داویان لی‌ناکه‌ن).

(۲۰-۲۳): ﴿وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ﴾ ۲۰ ﴿وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ﴾ ۲۱ ﴿وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ﴾ ۲۲ ﴿فَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ نَنْطِقُونَ﴾ ۲۳:

خوا ﴿﴾ به‌نده‌کانی بانگ ده‌کات بو‌بیر‌کردنه‌وه و بایه‌خ دان، ده‌فه‌رموی: ﴿﴾ و‌ف‌ی‌ال‌أ‌رض‌ آ‌ی‌ات‌ لل‌م‌وق‌ن‌ین (واته: وه له‌ زه‌وی دا به‌لگه‌و نیشانه‌ه‌یه بو‌ بر‌واداران) ئەویش گشتگیره بو‌ خودی زه‌وی و ئەوه‌شی تایدا‌یه له‌ شاخه‌کان و پرو‌بار و ده‌ریا‌کان و داروده‌خته‌کان و پروه‌که‌کان، ده‌پیته‌ به‌لگه‌ بو‌ ئەو که‌سه‌ی ییری لیده‌کاته‌وه و سه‌رنجی مانا‌کانی ده‌دات و ورد ده‌پیته‌وه لییان، له‌سه‌ر گه‌وره‌یی به‌دیه‌ینه‌ره‌که‌ی و فراوانی ده‌سه‌لاتی و گشتگیری و چا‌که‌کانی و ده‌وردانی زانستی به‌ ناشکر و نه‌پینه‌کان. به‌ هه‌مان شیوه له‌ خودی به‌نده‌ خویشیدا په‌ند و حکمه‌ت و میه‌ره‌بانی زور هه‌یه که به‌لگه‌ن له‌سه‌ر ئەوه‌ی خوا تا‌کو ته‌نهای بینا‌زه، به‌ راستی ئەو زاته‌ خه‌لکی به‌ هاوه‌نته‌ دروست نه‌کرده‌و.

(۲۲): وه فه‌رمووده‌ی خوا ﴿﴾ ﴿وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ﴾ (واته: توخمی رزق و رۆزیتان له‌ بارانه‌کان و له‌ جو‌ری قه‌زاو قه‌ده‌ره‌کانه، رزق و رۆزی ثانیه‌ی و دنیا‌یی. ﴿﴾ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿﴾ (واته: ئەو به‌ئینانه‌ی پیتان دراوه) له‌ پاداشت له‌ دنیاو دوا‌ر‌پ‌و‌ژ‌دا،

بیگومان نهویش له لایه ن خراوه داده به زئی وه کو سه رجه م قه زاو قه ده ره کان. (۲۳): کاتی که نایه ته کانی روون کرده وه، وه ناگاداری کرده وه له سه ری به ناگادار کرده وه، که سی زیره کو ژیر لئی تیده گات، خوا سویندی خوارد که به لاین و پاداشتی راسته، وه نه وهیشی لیکچواند به ناشکرترین شته کان له لایمان نهویش بریتیه له ده برپین، جا فهرمووی: ﴿فَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقُّ مِثْلِ مَا أَتَّكُمُ نَطْقُونَ﴾ (واته: جا سویند به په روه ردگاری ناسمانه کان و زهوی بیگومان نه وهی باسکرا حه ق و راسته به وینسهی نه و قسانه ی خوتان ده یکه ن)، جا هه روه ک چون گوماتان نیه له ده برپیتان، به هه مان شیوه نابیی گوماتان هه بی له زیندوو بونه وه دوا ی مردن.

(۲۴-۳۷): ﴿هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ﴾ (۲۴) ﴿إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ﴾ (۲۵) ﴿فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجَلٍ سَمِينٍ﴾ (۲۶) ﴿فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ﴾ (۲۷) ﴿فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشِّرُوهُ بِنِعْمَةٍ عَلِيمٍ﴾ (۲۸) ﴿فَأَقْبَلَتْ أَمْرَاتُهُ فِي صَرَافٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ﴾ (۲۹) ﴿قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ﴾ (۳۰) ﴿قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ﴾ (۳۱) ﴿قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ﴾ (۳۲) ﴿لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ جِبَارَةً مِّن طِينٍ﴾ (۳۳) ﴿مُسَوَّمَةٌ عِندَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ﴾ (۳۴) ﴿فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۳۵) ﴿فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ (۳۶) ﴿وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ﴾ (۳۷)

خوا ده فهرمووی: ﴿هَلْ أَتَاكَ﴾ (واته: نایا بو ت هاتوه؟) ﴿حَدِيثٌ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ﴾ (واته: به سه رهاتی میوانه ریژداره کانی ئیبراهیم) وه هه واله نامۆ سه رسوور هینه ره که یان، نه وانیش نه و فریشتانه بوون که خوا نارد بوونی بو له ناوبردنی گه لی لووط، وه فه رمانی پیکردن تپه رن به سه ر ئیبراهیمدا، نه وانیش له شیوه ی میوان هاتن بو لای.

(۲۵): ﴿إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ﴾ له وه لایمی نه واندا (گوتی): ﴿سَلَامٌ﴾ (واته: سلوو له ئیوه ش، ﴿قَوْمٌ مُنْكَرُونَ﴾ (واته: ئیوه خه لکیکی نه ناسراون، هه زده که م خوتانم پی بناسین، نه یانی ناسی دوا ی نه وه نه بی، له بهر نه مه رویشت بو لای خیزانه که ی به په له و به نهینی تا میوانداریان بو ناماده بکات.

(۲۶): ﴿فَجَاءَ بِعِجَلٍ سَمِينٍ﴾ (واته: ئیوه گویره که یه کی قه له وی به برژاوی بویان هینا) خوارده که ی له پیشیان دانا، جا ﴿قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ﴾ (۲۷)

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ﴿۲۸﴾ (واته: وتى ئايا ناخون * ئەوسا ليسان ترسا) كاتى كه تەماشاي كردن دەست بو خواردنه كه نابەن، ﴿قَالُوا لَا تَخَفْ﴾ (وتيان: مە ترسه) هەوالبان پيدا كه ئەوان بوچى هاتوون؟ ﴿وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ﴾ ئەويش ئيسحاق بوو ﴿الذاريات﴾.

(۲۹): كاتى كه ئافره ته كه ئەم مزگينيهى بيست ﴿فَأَقْبَلَتِ﴾ به دليكى خوش و مژده پيدانەوه هات ﴿فِي صَرَفٍ﴾ واته: به قيژه ﴿فَصَكَّتْ وَجْهَهَا﴾ (دای به روومەتى خويدا) ئەمەش لەوانەيه كه ئافره تان له كاتى خوشيدا ئەنجامى دەدەن، لەو قەسو رەفتارانەى پيچەوانەى سروشت و نەريتن، ﴿وَقَالَتْ حَجْوزٌ عَقِيمٌ﴾ واته: چون مندالم دەبى، من پيره ئنيكم گەيشتومە ته تەمەنى كه ئافره تان لەو تەمەنەدا منداليان نابى، لە گەل ئەوهدا من نەزۆكم، رەحم و داوينم گونجاو نيه بو مندال، ئەمە دوو بەر بەستە، هەريه كى لەو دووانە ريگرن لە مندال بوون.

وه له سووره تى (هود) دا باسى بەر بەستى سەيمى كردوه، بەوهى ئافره ته كه وتوويه تى: ﴿وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿۷۲﴾﴾ هود. (واته: ئەمەش ميژده كەمە كه پيره به راستى ئەمە شتيكى سەيره).

(۳۰): ﴿قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ﴾ واته: ئەو زاتەى كه له قەدەرى خوى برپارى لەسەر ئەوه داوه، هيج سەرسوورمانيك له تواناي خوادا نيه. ﴿إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ﴾ ئەو زاتەى كه شتە كان له جىگاي خوياندا داده نى، به زانستى فراوانى دەورى هەموو شتيكى داوه، كه واتە ملكە چى برپاره كانى بينو سوپاسگوزارى بكەن لەسەر نيعمه ته كانى.

(۳۱): ﴿ قَالَ يَا قَوْمِ أَوَلَمْ يَأْتِكُمْ آيَاتُ الْمُرْسَلِينَ يَا قَوْمِ فَأَمْ تُخِطُّوا بِهَا أَمْ لَكُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ وَاتِهِ نِيرِدْرَاوَه چيه و چيتان ده وي شه ي نيردراوه كان، چونكه هستي كرد كه شه وان نيردراون، خوا ناردووني بو هندی شتي گرنگ.

(۳۲): ﴿ قَالَ أَوَلَمْ نَأْتِكُمْ آيَاتُنَا بِقَوْمٍ مُّجْرِمِينَ وَاتِهِ نِيرِدْرَاوَه چيه و چيتان ده وي شه ي نيردراوه كان، چونكه هستي كرد كه شه وان نيردراون، خوا ناردووني بو هندی شتي گرنگ.

(۳۳): ﴿ قَالَ أَوَلَمْ نَأْتِكُمْ آيَاتُنَا بِقَوْمٍ مُّجْرِمِينَ وَاتِهِ نِيرِدْرَاوَه چيه و چيتان ده وي شه ي نيردراوه كان، چونكه هستي كرد كه شه وان نيردراون، خوا ناردووني بو هندی شتي گرنگ.

(۳۴): ﴿ قَالَ أَوَلَمْ نَأْتِكُمْ آيَاتُنَا بِقَوْمٍ مُّجْرِمِينَ وَاتِهِ نِيرِدْرَاوَه چيه و چيتان ده وي شه ي نيردراوه كان، چونكه هستي كرد كه شه وان نيردراون، خوا ناردووني بو هندی شتي گرنگ.

• قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۳۱﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿۳۲﴾ لِيُرْسِلَ عَلَيْهِمْ جِبَارَةً مِّن طِينٍ ﴿۳۳﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿۳۴﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۳۵﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۶﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۷﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۸﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۹﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۰﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۱﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۲﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۳﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۴﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۵﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۶﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۷﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۸﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۴۹﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۵۰﴾

(۳۴-۳۳): ﴿ لِيُرْسِلَ عَلَيْهِمْ جِبَارَةً مِّن طِينٍ ﴿۳۳﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿۳۴﴾ وَاتِهِ: (بو شه وي بيارنين به سه رياندا به رد له گلي سووره وه كراو) له سه ره موو به ردی ناوی خاوه نه كه ی لی نوو سراوه، چونكه شه وان زيده روو له سنور ده رچوو بوون.

﴿۳۳﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿۳۴﴾ وَاتِهِ: (بو شه وي بيارنين به سه رياندا به رد له گلي سووره وه كراو) له سه ره موو به ردی ناوی خاوه نه كه ی لی نوو سراوه، چونكه شه وان زيده روو له سنور ده رچوو بوون.

جا نيراهيم عليه السلام مشت وومری له گه لدا ده كردن ده ربارهي گه لی لووط به لكو خوا سزايان نه دات، جا خوا عليه السلام فَرْمَوْسِي: ﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَعْرَضَ عَنْ هَٰذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرٌ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿۳۱﴾ هود (واته: شه ي نيراهيم عليه السلام واز بهينه له م كاره بيگومان بو شه كاره فه رماني په روه رد گارت ده رچووه، وه به راستی بو شه وان ديت سزايه كي نه گوراو).

(۳۵): ﴿ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۳۵﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَنَاتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۶﴾ وَاتِهِ: (واته: وه په ندو نيشانه په كمان تيايدا به جييشت مالي لووط بوو عليه السلام جگه له خيزانه كه ی، چونكه شه و له گه ل تياچوواندا بوو، ﴿ وَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿۳۷﴾ (واته: وه په ندو نيشانه په كمان تيايدا به جييشت بو شه وان ه ي كه له سزاي به نازار ده ترسن) شه وان ه ي په ندی ليوه رده گرن، وه ده زانن كه بيگومان خوا سزاي توونده، وه بيغه مبه ران و نيردراواني راست گوو به راست دانراون.

بەشیک:

هەندی ئەو جوگم و بریارانەى ئەم چیرۆکە لە خۆی گرتوون:

یە کەم: ییگومان باسکردنی هەوالی پیاوچاگان و خراپە کاران لە لایەن خواوە بۆ
بەندە کانی، حیکمەتی تێدا، بۆ ئەوەی پەندیان لێ وەر بگرن، وە حالیان بە کوێ
گە یشت.

دووهم: چاکەى ئیبراهیم ﷺ کاتى خوا سەرەتا بە چیرۆکە کەى ئەو دەستی پیکردو،
بەوێ کە بەلگە یە لەسەر گرنگیدان بە بارو دۆخی و بە پەرۆش بوون بۆی.

سێهەم: شەرعیەتدان بە میوانداری، ئەوەش لە سوننەتی ئیبراهیم ﷺ کە خوا فرمانی
کردووە بەم پێغەمبەر ﷺ شۆینکە و تەوانی کە شوینی ئوممەتە کەى ئەو بکەون، لێرەدا
خوا بە شیوەی وەسفو ستایش کردن هیناویەتی.

چوارەم: دەبێ میوان بە هەموو جوړی ریزی لێ بگیری بە هەموو جوړە کانی ریز گرتن
بە قسەو کردو، چونکە خوا وەسفی میوانە کانی کرد بەوێ ریز لێگیراون، واتە:
ئیبراهیم ﷺ ریزی لێگرتوون، وە خوا وەسفی ئەوێ کردو کە چی بۆ میوانە کان
کرا لە میوانداری بە قسەو کردو، وە هەر وەها ریز لێگیراون لە لایەن خواوە.

پنجەم: ییگومان ئیبراهیم ﷺ ماله کەى شوینی مانەوێ میوان و ریبوار بو، لەبەر
ئەو بوو چونە ژوورەو بۆ لای بەبێ مۆلت، بەلکو رینگای رەوشتیان گرتەبەر لە
دەستپیکردن بە سلاو کردن، ئیبراهیمیش وەلامی دانەو بە سلاوئیک تەواوتر لە
سلاو کەیان، چونکە بە جوملەى ئیسمی وەلامی دانەو کە بەلگە یە لەسەر چەسپان و
جینگیر بوون.

شەشەم: رینگە پیدانی رۆیشتن بۆ لای کەسێک کە بزانی ئەو بابەتە جوړی پێوەندی
بەو کەسەو هە یە، چونکە لەو دا سوودئیکى زۆر هە یە.

هەوتەم: رەوشت بەرزى و نەرم و نیانی ئیبراهیم لە قسە کردندا، کاتى گوتى: ﴿قَوْمٌ
مُنْكَرُونَ﴾ (واتە: ئێشەو خەلکێکی نەناسراون) نە یفەر موو: ﴿أَنْكُرْتُمْ﴾ واتە: من ناتان
ناسم، لە تیوان ئەو دوو دەستەواژەدا جیاوازی هە یە، کە ئەمە شتیکە رپوونە.

هەشتەم: دەستپیشخەری و پەلە کردن لە خزمەتکردنی میواندا، چونکە چاکترین چاکە
ئەو یە بە زوویی بکری، بۆیە ئیبراهیم ﷺ دەستپیشخەری کرد بە ئامادە کردنی
خواردن بۆ میوانە کانی.

نۆیه م: سه ربرای ناماده کراو، که بیگومان ناماده کراوه بۆ جگه لهو میوانه ی که ناماده یه، نه گهر دابنریت بۆی هیچ سوو کایه تیه کی تیدانیه، به لکو نهوه ریز گرتیه تی، وه ک چون ئیبراهیم علیه السلام کردی، وه خوا هه والیدا که بیگومان میوانه کانی ریز لگی راون. ده یه م: نه وه ی خوا منه تی کردووه پیی به سه ر خو شه ویستی و خه لیلی ئیبراهیم له ریز گرتی زور، وه بوونی نهو خواردنه ی که له لای ناماده بوو، وه له مالیدا ناماده کرابوو، پیوستی به وه نه کرد بچیت له بازار یان لای دراوسی، یان جگه له وانه بیهنیت. یازده یه م: بیگومان ئیبراهیم علیه السلام خو ی خزمه تی میوانه کانی کردووه، له کاتیکدا خو شه ویست و خه لیلی خوی میهره بان و گه وری نهو دوو میوانه بوو.

دوازده یه م: ئیبراهیم خواردنه که ی لیان نزیک کرده وه لهو شوینه ی نه وان دانیشتیوون، له جیگایه کی دیکه داینه ناو پیان بلیت: (فهرموون یان برۆن بۆ لای) چونکه نه مه ئاساتره بۆ نه وان و چاکتره.

سیزده یه م: جوان مامه له کردن له گه ل میوان به قسه ی نه رمو نیان، به تایهت له کاتی نزیک کردنه وه ی خواردن بۆ لای، چونکه ئیبراهیم علیه السلام به جوانترین و نه رمو نیان ترین شیوه خواردنی خسته روو بۆ میوانه کان، وه فهرمووی: ﴿أَلَا تَأْكُلُونَ﴾ (واته: ئایا ناخو ن) نه یه فهرموو: بخو ن. وه وینه ی نه وه لهو قسانه ی جگه له وانه له پیشترن، به لکو به ئامرازی (العرض) هینای، فهرمووی: ﴿أَلَا تَأْكُلُونَ﴾.

جا پیوسته له سه ر په یه ره و کار جوانترین ده سه ته واژه به کار بهنیت، نه وه ی که گونجاوه و شایسته یه بۆ نهو جیگایه، وه کو نه وه ی به میوانه کانی بلیت: ئایا ناخو ن، یان ئایا ناهه رموون له خزمه تاندا بین و شه ره فه ندمان بکه ن، وه وینه ی نهو قسانه.

چوارده: بیگومان هه ر که سی ترسا له که سیک به هۆیه ک له هۆ کاره کان، نه وه پیوسته ترسه که ی له سه ر لایبات، وه به هه رچی پیی وایه ترسه که ی لاده چیت بۆی باس بکات و شه رزه یی که م بکاته وه، وه ک فریشته کان به ئیبراهیمیان فهرموو کاتی لیان ترسا، ﴿لَا تَخَفْ﴾ (مه ترسه) وه هه والیان پندا به و مژده خو شه دوای ترسان لیان.

پازده: زور دلخو شی خیزانی ئیبراهیم سارا تا نه وه ی لیی روویدا که روویدا، له ده م و چاو رنین و هاوار کردنیکی نا ئاسایی.

شازده: ریزو حورمه تی خوا علیه السلام بۆ ئیبراهیم و خیزانه که ی سارا، له مژده دان به مندالیکی زاتاو ژیر.

(۴۰-۳۸): ﴿ وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ بُرْكَيْهَ وَقَالَ سِحْرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْتَهُ وَجُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ ﴾

خووا ۳۹ ده فیرموی: ﴿ وَفِي مُوسَى ﴾ وه نه وهی خوا ۳۸ مووسای پیناردوه بو لای فیرعهون و دارودهسته کی، به بهلگه روونه کانو موعجیزه ناشکراکان، نایهت و نیشانه به که بو نه وانهی که له سزای به تیش و به نازار ده ترسن، کاتی مووسا ۳۸ به و بهلگه روون و ناشکرا به وه هات، ﴿ فَتَوَلَّىٰ ﴾ فیرعهون پرووی وه رگیرا، ﴿ بُرْكَيْهَ ﴾ واته: به هوی دهسه لاته که به وه له حق و راستی و لای لی نه کرده وه، وه له که داری کرد به مهزترین له که دار کردن، وتی: ﴿ سِحْرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴾ واته: بیگومان مووسا ۳۸ یان جادوو گره و شتی خورافاتی پییه، هیچ شتیکی له حق پی نیه، یان شیته هرچیش بللی لیلی وه رناگیری، چونکه عه قلی نیه و ناته واوه.

ئه مه، بیگومان نه وان زانیان به تایه تی فیرعهون که مووسا ۳۸ که سیکی راستگویه، وه ک خوا ۳۹ فیرموویه تی: ﴿ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤١﴾ النمل، واته: ئه و موعجیزانه یان دان پیدانه دهنه که له دللی خو یاندا به راستیان ده زانی به هوی سته مکاری و خوبه زل زانیان).

مووسا به فیرعهونی فیرموو: ﴿ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتُمَا أَنزَلَ هَذُلَايَ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ ﴿٤٢﴾ الإسرائ، واته: بیگومان تو ده زانی هیچ کهس ئه م موعجیزانهی نه ناردوته خوواره وه بیجگه له پهروه رد گاری ناسمانه کانو زهوی که پروونکه ره وهن).

(۴۰): ﴿ فَأَخَذْتَهُ وَجُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ ﴾ واته: (ئیمهش خووی و له شکره که یمان گرت و فریمان دانه ناو ده ریاوه که ئه و) که سیکی تاوانبارو زیده پروو سر که شتی ده کرد به سهر خوا دا، جا خوا تو لهی لی سه ند به تو له سه ندنی که سیکی زالی به توانا.

(۴۱-۴۲): ﴿ وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذُرُّ مِنْ شَيْءٍ أَنْتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْتَهُ كَالرِّمِيمِ ﴿٤٢﴾ ﴾

﴿ وَفِي عَادٍ ﴾ ئه و هوزه ناسراوه، بهلگه به کی مهن هه به ﴿ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴾ واته: (کاتی ناردمانه سه ریان بایه کی گهرمی تووند) که هیچ خیریکی تیدا نه بوو، کاتی پیغه مبه ره که یان که هووده ۳۸ به درویان دانا.

(۴۲): ﴿ مَا تَذُرُّ مِنْ شَيْءٍ أَنْتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْتَهُ كَالرِّمِيمِ ﴾ (واته: به سهر هر شتی کدا بروشتایه

وازی لینه ده هینا) تاوه ک رزیوی لیده کرد، جا ئه و زاته ی له ناوی بردن له کاتی تواناو ده سه لاتیاندا، به لگه یه له سه ر ته واوی هیزو توانای، که هیچ شتیک ناتوانی ده سه و سانی بکات، توله سینره له و که سه ی سه ریچی ده کات.

(۴۳-۴۵): ﴿ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَنَّوْا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا اسْتَطَعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْصِرِينَ ﴿٤٥﴾

﴿ وَفِي ثَمُودَ ﴾ په ندو ئاموژ گاری مه زن هه یه، کاتی خوا صالح عليه السلام نارد بو ناویان، ئه وان به درو یان داناو چاواقییمان کرد، خوا عليه السلام حوشتریکی بزی نارد تا بیته به لگه یه کی یینراو، ئه م به لگه یه هیچ سو دیکی پینه گه یانندن ته نها سه ره کشی و را کردن نه بی.

جا و ترا: ﴿ لَهُمْ تَمَنَّوْا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ ﴾ واته: ده نگیکی مه زنی له ناو بهر ﴿ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴾ له کاتی کدا ئه وان تیا چوونی خو یانیا ن به چاو ده بیینی.

(۴۵): ﴿ فَمَا اسْتَطَعُوا مِنْ قِيَامٍ ﴾ (واته: نه توانای هه ستانه وه یان بو) پیسی رزگار بن له سزا، ﴿ وَمَا كَانُوا مُنْصِرِينَ ﴾ (نه توانیا ن) خو یان رزگار بکن.

(۴۶): ﴿ وَقَوْمٌ نُوحٌ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٦﴾

واته: به هه مان شیوه ئه وه ی خوا عليه السلام هینای به سه ر گه لی نوح عليه السلام، کاتی نوحیا ن به درو داناو له فرمانی خوا ده رچوون، خوا عليه السلام له ئاسمانه وه ئاویکی به خو پری بو دابه زانندن، هه موویانی نوقم کرد تیایدا، بیروایان هیچ شوین و جیگه یه کیان نه ما، ئه مه ش نه ریتو سونه تی خوا یه له به رانه ر ئه و که سانه ی سه ریچی ده کهن.

(۴۷-۵۱): ﴿ وَالسَّمَاءَ بَيْنَهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَا فَأَنعَمَ الْمَهْدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فِقَرُوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥١﴾

خوا عليه السلام تواناو ده سه لاتی مه زنی روون ده کاته وه وه ده فه رموی: ﴿ وَالسَّمَاءَ بَيْنَهَا ﴾ واته: دروستمان کردوه به پوختی و ووردی، وه کردو ومانه به سه قفیک بو زه وی و ئه وه یشی له سه ریه تی، ﴿ بِأَيْدٍ ﴾ واته: به هیزو توانایه کی مه زن، ﴿ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴾ (وه ئیمه فراوانکه ری) ده ورو به رو سه رانه ری ئاسمانه کانی.

هه روه ها ئیمه فراوانی ده که یین به سه ر به نده کانماندا، به و رزق و رو زیه ی که خوا

گيانله بهر يکي به جي نه هيشتووه له چه قی چوله وانی و قولایی دهریاو ناوچه به رزو
نزمه کانی ناسمان، مه گهر رزقو و رۆزی خوئی پینگه ياندووه به نه ندازه ی پيوست، وه
نه ونده چاکه ی پینگه ياندووه که يئيازى کرده له هه موو شتيک.

پاکى بو شه و زاته ی که به خشنده یی گشتگيره بو هه موو به ديهينراوه کان، وه به رزی و
بلندی بو شه و زاته ی ره حمهت و ميه ره بانى ده وری هه مووانى داوه.

(۴۸): ﴿ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا ۗ ﴾ واته: زه ویمان راخستووه بو خه لکی، هه رچيان بوئ له
به رژه وهنديه کانيان تيايدا نه نجامی ده دن، له خانوو چاندنو کشتوو کالو دانیشن، وه
دروستکردنی رینگاوبان بو شه ی بگه ن به مه به ستو نامانجه کانيان.

وه کاتی که راخه ره هندی جار ده گونجی چاکو به سوود یی له هه موو پرووئکه وه،
وه ده شگونجی له پروويه ک جگه له پروويه کی دیکه، خوا ﴿ هُوَ الْوَالِدُ ۙ ﴾ له شه و زاته
رايخستووه به چاکرين پاخستن له سه ره ته ووترين شیوه، وه ستایشی خوئی کرده
به و پاخستنه و فرموويه تی: ﴿ فَنِعْمَ الْمُهَيَّدُونَ ۗ ﴾ (جا چ راخه ریکی چاکين) شه و زاته ی
رايخستووه بو به نده کانی به یی داخوازی حیکمهت و ميه ره بانى و چاکه کانی.

(۴۹): ﴿ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا رَوْحًا ۗ ﴾ واته: (له هه موو شتيک دروستمان کرده)
جووتیک نیرو می، له هه موو جوړه گيانداره کان ﴿ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۗ ﴾ (بو شه وه ی
بیر بکه نه وه) به و نيعمه تانه ی که داياراندوه به سه رتاند، له نه ندازه کردنی شه وه، وه
حیکمهت و دانایی کاتی دایناوه شه وه ی هوکاره بو مانه وه ی جوړی گيانداران به گشتی،
بو شه وه ی ههستن به گه شه کردن و په روه رده کردن و خزمه تکرديان، به م هوويه سوودو
به رژه وهندي به ده ست یئن.

(۵۰): ﴿ فَمَرَوْا إِلَى اللَّهِ ۗ ﴾ دواى شه وه ی خوا ﴿ هُوَ ۙ ﴾ به نده کانی بانگکرد بو سه رنجدانی نايهت و
نیشانه کانی، که پيوست ده کات لئی بترسن و بگه رينه وه بو لای، فره مانى کرده به وه ی
مه به ست له وه دا، شه ویش راکردنه بو لای، واته: راکردن له وه ی که خوا حه زى لينا کات
به ناشکراو نه ینی، بو لای شه وه ی خوا خوشی ده وی به ناشکراو نه ینی، راکردن له
نه قامی بو لای زانست، وه له کوفر بو لای ئیمان، وه له سه ريچی بو لای گوپرايه لی، وه
له یئا گایی بو لای یادی خوا.

هه ره کسی شه م کاروباران ه ته واکات شه وه هه موو ناینی ته واک کرده، یئگومان
شه وه ی مه ترسیه له سه ری نه ماوه، وه شه وپه ری مه به ستو داوا کراوی به ده سته يناوه.

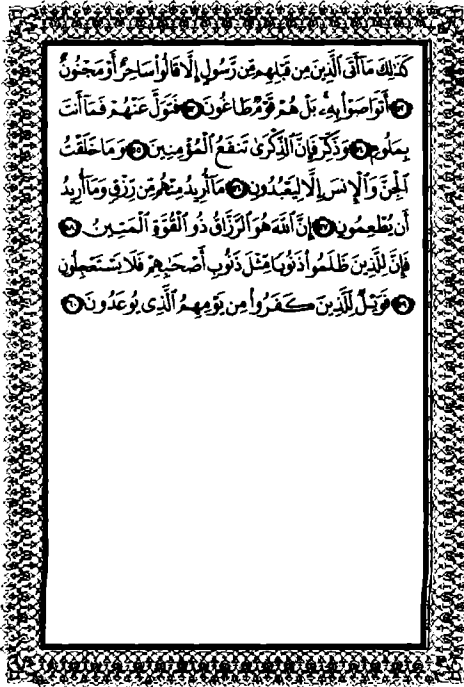
خوَا ﷻ گه پانه وهی بۆ لای خوَى ناوانوه به پاگردن، چونکه له گه پانه وه بۆ لای جگه له خوَا جوړه ها مه ترسی و ناره حه تی به دیده کړی، به لام له گه پانه وه بۆ لای خوَا ﷻ جوړه ها خوْشی و ناسایش و به خته وه ری و سه ر که وتن به دیده کړی.

جا به نده پاره کات له قه زاو قه ده ری خوَا، بۆ لای قه زاو قه ده ری ئه و زاته، وه له هه ر که سی بترسی لئی پاره که یت جگه له خوَا، ئه ویش به ینی ترسان لئی پاگردن ده بی، ﴿إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ واته: ده تان ترسینم له سزای خوَا، وه ترسینه ری کم بۆ تان روون ده که مه وه.

(۵۱): ﴿وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ﴾ ئه مه له پاگردنه بۆ لای خوَا ﷻ، به لکو ئه مه بنچینه ی پاگردنه بۆ لای، ئه وه یه به نده پابکات له دانانی په رستراوی جگه له خوَا، له بته کان و گوږه کان و جگه له وانیش، له وانیه ی ده په رسترین له غه یری خوَا، وه به نده دلسۆز بی بۆ په روه رد گاری له په رستن و ترس و ئومید و پارانه وه و گه رانه وه.

﴿كَذَلِكَ مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ﴾، خوَا ﷻ دلئی پیغه مبه ره که ی ده داته وه و، ده رباره ی به درۆدانانی هاوبه ش دانهران، ئه وانیه ی که به درۆی داده ئین و قسه ی ناشرینی ده رباره ده که ن، که ئه و پاک و بیگه رده له وانیه ی ده یده نه پالی، بیگومان ئه م قسانه پیشه و دابو نه ریتی تاوانباران و به درۆدانه رانی پیغه مبه ران بووه، جا خوَا هه ر پیغه مبه ریکی نارده بی، بیگومان گه له که ی تۆمه تباریان کردوه به جادوو گه ر یان به شیّت.

(۵۲): ﴿كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْتَنِبٌ ﴿۵۲﴾ ﴿۱﴾
 (۵۳): ﴿أَتَوَصَّوْا بِهِمْ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿۵۳﴾

﴿۱﴾ ﴿۵۲﴾: ﴿كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْتَنِبٌ ﴿۵۲﴾ ﴿۱﴾
 ﴿۵۳﴾: ﴿أَتَوَصَّوْا بِهِمْ ۖ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ۖ﴾
 ﴿۵۳﴾: ﴿أَتَوَصَّوْا بِهِمْ ۖ﴾ ﴿خو﴾ دەفرموی: ئەم قسانە ی کە لێیانەوێ دەرجووە - پێشین و دوایین - نایا ئەمان و ئەوان راسپاردەیان بۆ یە کتری کردووە، یان هەندیکیان هەندیکێ دیکەیان فێر کردووە؟ با سەری سوورنە مینی بە یە کدەنگ بوونیان لەسەر ئەو، ﴿بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ﴾ ﴿۱﴾ (واتە: بە لکو ئەمان سەرکەش و یاخین) دل و دەروون و کردووە کانیان لە بیروایسی و سەرکەشیدا لە یە ک دەچوو، جا بۆ یە

قەسە کانیان لە یایخی بوونیانەوێ سەرچاوەی گرتبوو؟

ئەمە حەقیقەت و راستیە کە یە، وە ک ﴿خو﴾ فەرموویەتی: ﴿وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَنْزِيلًا مِثْلَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَبَهتْ قُلُوبُهُمْ ﴿۱۱۸﴾﴾ ﴿البقرة﴾ (واتە: نەزانە کان و تیان: بۆچی خوا خۆی قەسەمان لە گەل ناکات یان نیشانە یە کمان بۆ نایەت ئەوانە ی لە پێش ئەمانیش دا بوون هەمان شتیان دەووت دل و دەرونیان لە یە ک دەچیت)، بە هەمان شیوە کاتی برواداران دل و دەرونیان لە یە ک چوو بە ملکەچ بوون بۆ حەق و گەران بە دوایداو کار کردن بۆی، پەلەیان کرد لە برهاوینان بە پیغمبەرە کانیان و بە مەزن دانانیان، وە دواندە کانیان بە دواندنێ شایستە ی ئەوان بیت.

(۵۴): ﴿فَنُؤَلِّفُ مِنْهُم مَشَائِدَ يَتَمَوَّمُونَ ﴿۵۴﴾ ﴿۱﴾

۱ - تەفسیر نە کراوە.

۲ - لە تەفسیرە کە دا بەم جوۆرە هاتووە: ﴿أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿۲۲﴾﴾ الطور. ئەوێ لەسەرەوێ دامانتاوە سوورەتی (الذاریات)، وەرگیر.

خوآ ﷻ فرمان به پيغمبره كهى ده كات روو وه ربگيريت له روو وه رگيره به درودانه ره كانو ده فرموى: ﴿قَوْلٌ عَنْهُمْ﴾ واته: گويان پي مهدهو ليان مه گره، رووبكه كارى خوت، لومه و سه رزه نشت ناكريي له سر گوناوه كانيان، بهلكو تنها راگه ياندنت له نه ستويه، بيگومان شهوى له نه ستوت بووه گه ياندووته.

(۵۵): ﴿وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَىٰ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ﴾

(واته: ناموز گاري بكه و بيريان بخه ره وه چونكه بيگومان ناموز گاري سوود نه گه به ني به برواداران)، (التذكير): بيرخستنه وه دوو جوړه:

يه كه م: بيرخستنه وه يه ك به وهى ورده كاريه كهى نه زانراوه، له وهى كه به سروشتو عه قل پووخته ي زانراوه، به راستى خوآ عه قل كه كاني دروستكردوه له سر خوشى خيرو په سند كردنى، وه رق ليوون له شهرو خراپه و خوگرتنه وه لي، شهريعه ته كه شى ريكاو ريكه له گه ل نه وه دا، جا هر شتي خوآ فرماني پيكردي، وه قه ده غه ي ليكردي نه وه له شهريعه ته، بيگومان نه وه له ناموز گاري و بيرخستنه وه يه. وه ته واوي بيرخستنه وه، نه وه يه يادي بخاته وه شهوى فرماني پيكراره پي له خيرو چاكه و به رزه وه ندي، وه شهوى قه ده غه كراوه له زيان.

دووه م: له بيرخستنه وه: بيرخستنه وه له وهى كه زانراوه له لاي برواداران، به لام يئاگايي و بيهوشى بالي به سردا كيشاوه، نه وه يان بير ده خريته وه، وه چنه د باره ده كرته وه بويان تا له بيرو هوشياندا بجه سپيت، وه ناگادار بينه وه و كار بكن به وهى بيريان خراوه ته وه، وه بو شهوى چالاكي و هيمه تيان بو دروست ييت، سوودو به رزبوونه وه يان بو ده سته بهر ييت.

خوآ ﷻ هه واليداه كه بير خستنه وه سوودي هه يه بو برواداران، چونكه شهوى له گه ليانه له ثيمان و ترسانو گه رانه وه و شوينكه وتني ره زامه ندي خوآ، ده يته مايه ي شهوى بيرخستنه وه سووديان پيگه به نيست، وه ناموز گاري له واندا جيگاي خوي ده گري، وه كو خوآ ﷻ فرمويه تى: ﴿فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَىٰ ۝ سَيَذَكِّرْ مَنْ يَحْتَسِبُ ۝ وَبِجَنَّتِهَا الْأَشْفَىٰ ۝﴾ (واته: نجا توش هه رده م ناموز گاري بكه نه گه سوودي گه ياند * بيگومان شهوى له خوآ بترسي پهندي لي و هه رده گري * وه شهوى زور خراپيش بي خوي لي دور ده خاته وه).

به لام نه وه كه سهى ثيماني نيه و ناماده ي وه رگرتني بيرخستنه وه يه، نه وه بيرخستنه وه

هیچ سوودیکی پیناگه به نیت، وه کو زهوی سویر وایه که باران سوودی پیناگه به نیت به هیچ شیوه به ک، نهو جوړه که سانه نه گهر هر نشانیه کیان بو بیت بر او ناهینن تا سزای به تیش نه بینن.

(۵۸-۵۶): ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿۵۶﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطِيعُونِ ﴿۵۷﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿۵۸﴾

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ نه مه نهو نامانجه به که خوا ﴿جنوکو و ناده میزادی بو دروستکردوه، وه سرجه م پیغه به رانی ناردوه بانگه واز بو نهو مه به سته بکن، نهویش په رستیه تی، که ناسین و خوشویستن و گهرانه وه بو لای و پروو تیگردنی و پروو وه رگیران له غیری نهو ده گریته وه، هه موو نه وانهش وه ستاون له سر ناسینی خوا، چونکه ته و اووی په رستش له سر ناسینی خوا وه ستاوه، به لکو بهنده تا زیاتر په روه رد گاری بناسی په رسته که ی ته و او تر ده بی، نا نه مه به خوا ئه رک پیسپیر دراوانی دروستکردوه له پیناویدا، دروستی نه کردوون له بهر نه وه ی پیوستی پینان بی.

جانوه زاته هیچ رۆزیه کی له وان ناوی، وه نایه وی خواردنی بده نی، به رزی بو نهو خویه ده و له مهندو بینیازه، له پیوستی بو لای که سی به جوړی له جوړه کان، به لکو هه موو به دینراوه کان پیوستیان به وه له سرجه م داوا کاریه کانیا ندا، نا له بهر نه مه به فرموویه تی:

(۵۸): ﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ﴿۵۸﴾ وَاتِهِ: (به راستی خوی) رۆزیده ره، که هیچ گیانله به ری نیه له سر زهوی یان له ناسمانه کان مه گهر رزق و رۆزی له لای خوی، وه خوا ده زانی به شوینی مانه وه ی و شوینی لیده رچوونی.

﴿ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ﴾ واته: نهو زاته ی خاوه ن هه موو هیزو ده سه لاتی که، به و هیزو ده سه لاته ی نهو نه ستیره مه زانه ی دروست کردوه، وه به و ده سه لاته ی ناشکرا و نهینی هه لده سوړپنی، ویستی جیه جی کردوه له هه موو شته کاندا، نه وه ی خوا بیه وی بووه، نه وه یشی خوا نه یه وی نابی، ده سته و سان نیه به ران بهر به هیچ هه لها توویه ک، که سیش له ده سه لاتی نهو ده رناچی، له توانا و هیزی نه وه به که رزق و رۆزی گه یاندووه به هه موو جیهان.

وه له هیزو ده سه لاتی هه موو مردووه کان زیندوو ده کاته وه، دوا ی له ت و په ت بوون و رزین، با له گه ل خولدا جیگور کینی پیگردن، وه بالنده و درنده کان خواردنیان، له ت و

بهت بوون له چه قسي چوله واني و قولايي ده ريباكان، هيچ كهس ناتواني له دهستي خوا ده ريبچي، وه ده زاني زهوي چنديان لي كم ده كاته وه، پاكي بو نه و خوايه ي خاوه ده سه لاتي زور به هيزه.

(۶۰-۵۹): ﴿فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِّثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿۵۹﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿۶۰﴾﴾:

﴿فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ واته: بيگومان نه وانه ي سته ميان كرده و پيغه مبريان به درو داناهه، شه وه له سزاو توله دا، ﴿ذُنُوبًا﴾ واته: به شيكيان بو هه يه، وه كو چون به هاوريكيان كرا، له خه لكاني سته مكارو به درو دانهر، ﴿فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ﴾ (ده ي با نيتر په له نه كه ن) له داوا كردني سزا، بيگومان سونته تي خوا له سه رجه م گه له كاندا يه كه و ناگوري.

جا هر به درو دانهر ي بهرده و ام بي له سه ر به درو داناسي به بي ته وبه و گه رانه وه، نه وه بيگومان هر ده بي سزا بدري، نه گه رچي دواش بكه وي، له بهر نه مه يه خوا ﴿هه ره شه ي لي كرده وون به سزاي روي دوايي و، فه رمويه تي: ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ﴾، (واته: سا هاوار بو نه وانه ي بيپروا بوون له ده ست شه و روزه يان كه به لنيان پيدراوه) شه ويش روي دوايه، كه بيگومان به لنيان پيدراوه به جوړه ها سزاو توله كرده وه و كوت و زنجير كردن، هيچ په ناده ريكيان نه، وه هيچ رزگار كه ريكيان نه له سزاي خوا، په نا ده گرین به خوا له و سزايه.

ته فسيري سوورپه تي (الذاريات) ته واو بوو.

ته فیسری سوورهتی (الطور)

مه ککبه (۴۹) نایه ته

به ناوی خوای به به زیمی به خشنده

(۱۶-۱): ﴿ وَالطُّورِ ۱ ﴾ وَكُنَّ مَسْطُورٍ ۲
 فِي رَقِيٍّ مَسْجُورٍ ۳ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ۴
 وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ۵ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ۶
 إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ۷ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ۸
 يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ۹ وَتَسِيرُ ۱۰
 الْجِبَالُ سَيْرًا ۱۱ قَوْلٌ بَوْمِيٌّ لِّلْمُكَذِّبِينَ ۱۲
 الَّذِينَ هُمْ فِي حَوْضٍ يَلْعَبُونَ ۱۳ يَوْمَ
 يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً ۱۴ هَذِهِ
 النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ۱۵ أَفَسِحْرُ

هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ۱۶ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۱۷

﴿ وَالطُّورِ ﴾ خوا هه وال ده دات بهم کاروباره مه زانانه که حکمه تی گه وره یان له خو
 گرتووه، له سه زیندوو کردنه ووه پاداشتی له خواترسان و به درو دانه ران، جا سویندی
 خواردوه به طور، بریتیه له و شاخه ی که خواله گه ل پیغه مبه ره که ی موسای کوری
 عیمراندا قسه ی کرد، وه وه حی و په یامی بو نارد له بریاره کان.

وه له وه قسه کردنه دا منه ت کردنی خوای تیدایه بو سهر موسا ﷺ وه بو سهر
 ئومه ته که ی، که نه وه په کییک بوو له نایه ت و نیشانه گه وره کانی خوا ﷻ، وه
 نازو نیمه تی بوو که به نده کان نه ده توانن نه ندازه ی بکه نو نه ده توانن بیژمیرن.

(۲): ﴿ وَكُنَّ مَسْطُورٍ ﴾ (واته: وه سویند به کتیبی نووسراو) پیده چی مه به ست پنی
 (اللوح المحفوظ) بی، که خوا ﷻ هه موو شتیکی تیدا نووسیوه، وه ده شگونجی مه به ست
 پنی قورثانی پیروز بیت، که چاکترینی کتیبه کانه، خوا ﷻ دایه زاندوه هه والی سه ره تاو
 دواینی تیدایه، وه زانستی رابردوو داهاتووشی له خو گرتووه.

(۳): ﴿فِرْقٍ﴾ واته: پهړه ﴿مَنْشُورٍ﴾ واته: نووسراوه، دياره و شاراهو نيه، حالي شاراهو نيه له لای هموو که سينکی عاقلی بيناو بهرچاو روون.

(۴): ﴿وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ﴾ (سویند بهو خانه ی ناوه دانه) ټویش بریتیه لهو مالهی له سهرووی ناسمانی حوته مه ویه، له هموو کاته کاند ناوه دانه به فریشته بهرپزه کان، که هموو رږوژی حفتا هزار فریشته ده چیته ناویه وه، به ندایه تی په روه رد گاریانی تیدا ده که ن، پاشان تا رږوژی دواپی ناگه رینه وه بو ناوی، وه و تراوه: (بیت المعمور) مالی ناوه دان: (بریتیه له مالی خوی بهرپز) ناوه دانه به ته و افکاران و نوپز که ران و یاد که ره وان له هموو کاتیکدا، وه بهرپویشتن بولای بو حهجو عمه ره.

وه ک چون خوا ﴿سُوَيْدِي﴾ سویندی پی خواردوه له وته یدا: ﴿وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ﴾ التین، (واته: وه بهم شاری نارامو بی ترسه که مه ککه یه) حقی خویه تی مالی بکریتیه چاکترین مالی سهر زهوی، که حهجو عمه ره کردن یه کیک بی له ټر کانه کانی نیسلام تیایدا، که نیسلامه تی ته و او نابی تنها به وه نه بی، ټهو مالهی که ټیبراهیم و نیسماعیل بوونیا دیان نا، وه خوا کردی به جیگای پاداشت و ناسایش بو خه لکی، وه سویندی پی خواردوه و مه زنی روون کردو ته وه که شایسته یه پی.

(۵): ﴿وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ﴾ ټهو ناسمانه ی خوا کردوویه تی به سه قفیکي بهرزو بلند بو به دپه نراوه کان، وه مالیک بو زهوی، روونا که کانی له وی وه ریگری، وه به نیشانه کانی ریگا بدوژیته وه، وه خوا باران و په حمت و جوړه ها رزق و رږوژی لی دابارینی.

(۶): ﴿وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ﴾ واته: (سویند به دریا ی) پر له ټاو، که خوا پری کردوه، وه ریگری لیکردوه له وه ی بهر ز بیته وه بو سهر زهوی، له گه له وه ی سروشت واده خوازی سهر زهوی دابپوشی، به لام حکمه تی ټهو زاته وای پیکردوه که ریگری لیکات له پیکردن و بهر ز بوونه وه، بو ټه وه ی بزی له سهر زه ویدا له جوړه ها گیاندار، و تراوه: مه به ست له (المسجور) ټهو داگیر سینره ی که ناگر داده گیر سینتی له رږوژی دوایدا تا ده بیته ناگر نیکی بلیسه داری پر له جوړه ها سزا.

(۷): ټهم شتانه ی خوا ﴿سُوَيْدِي﴾ سویندی پی خواردوون، به لگن له سهر ټه وه ی ټه وانه له نیشانه کانی خوان، وه به لگه ی یه کتا په رستی خوان، وه سه لماندنی توانایه تی، وه توانای زیندوو کردنه وه ی مردووه کان، بویه فرموویه تی: ﴿إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوْ قُعُ﴾ واته: (بیگومان سزای په روه رد گارت) هره ده بی بییت، خوا قسه و به لینی خوی ده باته سهر.

- (۸): ﴿ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴾ (واته: هیچ بهرگری که ریک نیه) بهرگری لیبکات، چونکه هیچ شتی زال نابی به سهر توانای خوا، وه هیچ ههلهاتوو به کیش رزگاری ناییت.
- (۹): پاشان باسی وه سفی نهو رپوژهی کردوه که سزای تیدا ده دری، فهرموویه تی: ﴿ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ﴾ (واته: ئاسمان تیک ده چیت و نه ستیره کان به یه کدا ده دن، به برده و امی ده جولیت به شیوه یه کی بیزار کهر به بی وه ستان.
- (۱۰): ﴿ وَنَسِيرُ الْجِبَالِ سِيرًا ﴾ (واته: کپوه کانیش له جیی خویان نامینن، وه ده جولین وه ک جولهی هه ور، وه کو خوری شیکراوه یان لیدیت، وه دوا ی نه وه ورد ده بن وه ک ته پوتوزی په رش و بلاو، هه موو نه وانه له مه زنی رپوژی دوا یسه، وه مه ترسی نه وه ی تیایدا یه له کاروباره بیزار کهر کان، وه نهو بومه له رزه په شو کینه رانه که هه موو نهو نه ستیره مه زنانه ی بیزارو په شو کاندووه، نه ی ئاده میزادی لاواز چون ناپه شوکی.
- (۱۱): ﴿ قَوْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴾ (واته: که واته لهو رپوژه دا هاوار بو بیروایان) (الویل): وشه یه کی گشتیره بو هه موو توله و خهم و سزاو ترسیک.
- (۱۲): پاشان باسی سیفه تی نهو به درودانه رانه ی کردوه که شایسته ی سزای دوزه خن، به هوی به درودانایانه وه، فهرموویه تی: ﴿ الَّذِينَ هُمْ فِي حَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴾ (واته: رپوچون له کاری نارپه واداو یاری تیدا ده کهن، جا زانست و لیکولینه وه کانیا ن زانستی زیان به خشی له خو گرتووه، له به درودانانی راستی و به راست دانانی پووچ و ناحق، وه کرده وه کانیا ن کرده وه ی نه فامان و گیل و گه مژه کانه، به پیچه وانهی خواهه نانی به راستدانه ران و برپراهیتان، به پیچه وانهی نه وه ی به راستدانه ران و ئیمانداران له سهرین، له زانسته به سووده کان و کرده وه چاکه کان، ﴿ يَوْمَ يَدْعُوكَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً ﴾ (واته: رپوژی پالیان پیوه ده نری بو دوزه خ چون پال پیوه ناییک، وه ده برین بو دوزه خ به تووندترین شیوه، وه له سهر روومه تیان راده کیش رین، به سهرزه نشت و لومه کردنه وه پیان ده وتری:
- (۱۴): ﴿ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴾ (واته: نه مرپو بچیزن سزای هه میسه یی، که به هیچ شیوه یه ک نه نه ندازه ده کری و نه وه سف ده کری.

(۱۵): ﴿أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتَ لَا تُبْصِرُونَ﴾ (نايا نهم ناگره جادووه، يان ئيوه نايينن) پنده چي نهمه نامازه بي بؤ ناگرو سزا، وه ك چؤن سياقي دهقه كه به لگه يه له سهري، واته: كاتي ناگرو سزايان ييني به تواجوه پيسان دهوترئ: نايا نهمه جادووه حقيقت و راستي نيه؟ ييگومان بينتان، يان ئيوه له دونيادا نه تانده ييني، واته: نه بهرچاو روونيتان هه بوو، نه زانستان له لاسوو، بهلكو ئيوه كه سانئكي نه فام بوون بهم كاروباره، بهلگه و حوجه تان له سهري پيوست نه بوو؟ وه لاميش نه بووني نهو دووانه يه. يان بووني نهو ناگره جادوو بووه،

أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتَ لَا تُبْصِرُونَ ﴿۱﴾ أَصَلُّوْهُمَا فَاصْبِرْ وَلَا
 أَوْ لَا تَصْبِرْ وَأَسْرَأْ عَلَيْكَ إِنَّمَا تُحْزَنُ مَا كُنْتَ تَصْمُلُونَ ﴿۲﴾
 إِنَّ الْفُتُورِينَ فِي جَهَنَّمَ وَبِصِيرٍ ﴿۳﴾ فَلَا يَمِينُ بَعْدَ أَنْتَهُمْ زُفْعَةٌ
 وَوَقْفَةٌ زُفْعَةٌ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿۴﴾ كُلُّوْا أَمْثَلُ وَأَهْيَا يُسَا
 كُنْتُمْ تَصْمَلُونَ ﴿۵﴾ مُشْكِبِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْبُوعَةٍ وَزُفْعَتُهُمْ
 بِحُورٍ عِينٍ ﴿۶﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَأُتْبِعْتُمْ زُرِّيَّتَهُمْ يُدْعَوْنَ إِلَى الْفِتْنَةِ
 بِهَيْبَةِ زُرِّيَّتِهِمْ وَمَا أَتَتْهُمُ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ مُّوَكَّلٍ أَمْرِي بِمَا
 كُنْتُ رَبِّهِمْ ﴿۷﴾ وَأَمَّا زُفْعَةٌ فَتَقْوِيَّتَهُمَا يُسْتَهْزَأُ بِهَا
 بِمَنْزَعَتِهِمَا كَأَسْمَاءَ لَا تَأْتِيهَا وَلَا تَأْتِيهَا ﴿۸﴾ وَيَطْرُقُ عَلَيْهِنَّ
 غِلَاظٌ لَّهُمْ كَمَا أَهْمَتْ لَوْلَا مَكْرُورٌ ﴿۹﴾ وَأَقْبَلَتْ تَضَعُهُمْ عَلَى
 بَعْضِ نِسَاءِ آلِ نُوَافِلٍ إِنَّكَ عَاقِلٌ فِي أَهْلِهَا مُشَفِقٌ ﴿۱۰﴾
 ﴿فَمَنْ أَلَّهَ عَلَيْهِمَا وَوَقَفْنَا عَذَابَ النَّصُورِ﴾ ﴿۱۱﴾ إِنَّكَ نَا
 مِنْ قَبْلِ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿۱۲﴾ فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ
 رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿۱۳﴾ أَمْ يَقُولُونَ سُورَةُ الْفَجْرِ بِسْمِ رَبِّ
 الْكَافِرِينَ ﴿۱۴﴾ قُلْ تَرَىٰ بُرْهَانَ رَبِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْزِيلِ ﴿۱۵﴾

ييگومان بؤتان دهر كهوت نهوه زؤر حقه و راستگوترين راستيه، پينجه وانهي جادووه له هه موو رووه كانه وه.

يان نهوان نايينن، ييگومان كاره كه پينجه وانهي نهويه، بهلكو بهلگه و حوجه ي خوا پيوست بووه له سهريان، پينجه مهران بانگيان كردوون بؤ بپروا بوون بهو سزايه، بهلگه و سهلماندني گه وريه يان له سهري نهوه بؤيان هينا يه وه.

وه پنده چي نهم نامازه يه له فهرموده ي خوا ﴿أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتَ لَا تُبْصِرُونَ﴾ مه بهست پئي نهو په يامه روونكه ره وه و ريگا راسته بيست كه پينجه مبهري هينا ويه تي، واته: نهمه ي موحه مهدي هينا ويه تي جادووه يان نه بووني بهرچاو رووني ئيوه يه، تا كاره كه تان له لالؤز بوو؟ له حقيقتدا نهوه له هه موو شتي رووتره وه له هه موو راستيه ك راستره، ييگومان بهلگه و حوجه ي خوا له سهريان پيوست بوو.

(۱۶): ﴿أَصَلُّوْهُمَا﴾ واته: بچنه ناو ناگره وه به جوړئ دهو رتان بدات و هه موو لاشه تان بگريته وه و بگا ته ناو سينه تان.

﴿فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ﴾ واته: نارامگرتنتان له سهري ناگره هيج سوود پكي

نیه بۆتان، هیچ یه کیکتان دلی هه ندیکسی دیکه ناداته وه، سزاتان له سه ر سووک نایی، وه له و کارانه نیه نه گه ر بهنده ئارامی له سه ر بگری ناره حه تی له سه ر لابهجیت و ناخوشی نه مینیت .

بیگومان خوا سزای داو ن به هوی کرده وه خراپه کانیان و ئه وه یشی به ده ستیان هینا وه، بویه فرمو یه تی: ﴿ إِنَّمَا تُجْرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾ (واته: بیگومان هه ر تۆ له ی ئه و کرده وان ه ی ده تان کرد لیتان ده سه نرته وه).

(۱۷-۲۰): ﴿ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ فِي جَهَنَّمَ وَنَعِيمٍ ﴿۱۷﴾ فَكَفِهِنَّ بِمَاءٍ أَنهَمْ رَبُّهُمْ وَوَقَّهَهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿۱۸﴾ كُلُّوْا وَأَشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۹﴾ مُتَكَبِّرِينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿۲۰﴾ ﴾

کاتی باسی سزای به درۆدانه رانی کرد، باسی نازو نیعمه تی له خواترسانی کرد، بۆ ئه وه ی کوی بکاته وه له نیوان هاندان و ترساندندا، تا دل له نیوان ترس و ئومیددا بی، جا فرمو ی: ﴿ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ ﴾ (واته: ئه وان ده ترسن) له په روه رد گاریان، ئه وان ه ی خویان ده پاریزن له تو ره یی و سزای په روه رد گاریان، به ئه نجامدانی هۆ کاره کانی خۆپاریزی له جیه جیکردنی فرمانه کان و دوور که وتنه وه له قه ده غه کرا وه کان ﴿ فِي جَهَنَّمَ ﴾ واته: باخات، باخچه کانی پر بوون له دارو دره خته تیکه له کان، وه ده ریا هه لقولا وه کان و باله خانه سه رنجرا کیشه کان و ماله رازا وه کان.

﴿ وَنَعِيمٍ ﴾ ئه مه گشتگیره به نیعمه ته کانی دل و رووح و جه سه .

(۱۸): ﴿ فَكَفِهِنَّ بِمَاءٍ أَنهَمْ رَبُّهُمْ ﴾ واته: سه ریان پیی سو پرده مینی، چیژ وه رده گرن به دلخوشیه وه له وه ی خوا پیی داو ن له و نازو نیعمه تانه ی که وه سف ناکری، وه نه فس و ده روون نازانی چی بۆ شارا وه ته وه له تۆقره ی چا وه کان.

وه په روه رد گاریان پاراستوونی له سزای دۆزه خ، هه رچی خۆشویسترا وه پیی به خشیون، وه رزگاری کردوون له ترس، کاتی ئه وه ی خوا پیی خوشه ئه نجامیاند او دوور که وتنه وه له وه ی خوا پیی ناخوشه وه بیته هوی تو ره یی ئه و.

(۱۹): ﴿ كُلُّوْا وَأَشْرَبُوا ﴾ واته: (بخۆن و بخۆنه وه) له وه ی نه فس و ده روونتان ئاره زووی ده کات له هه ر جو ره خو اردن و خو اردنه وه یه کی به تام (و حه لال).

﴿ هَنِيئًا ﴾ واته: پیروزیایان لیده کری به خو اردنی ئه و خو اردن و خو اردنه وان ه له سه ر خوشگوزه رانی و شادمانی، ﴿ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾ واته: ئه وه ی به ده ستان هینا به هوی

كرده وه چا كه كاتسان و قسه باشه كاتتانه وه بوو، ﴿مُتَكِّبِينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ﴾ (واته: پاليان داوه ته وه له سهر قه نه فقه ي ريز كراو)، (الإنكاء): دانيشتن له سهر پرووي جيگير بوون و پشوودان، (والسرر): برتیه له و ته خت و قه نه فانه به جوړه ها شيوه رازاونه ته وه، به جل و بهرگي رازاوه و پايه خي جوان و ناياب.

وه خوا وه سفي قه نه فقه كاني كرده به وه ي ريزن تا بيته به لگه له سهر نه وه ي زورن و شيوه ي ريځخستيان جوانه، وه كوږبوونه وه ي خه لكانی و دلخوش بوونيان و به چاكي مامه له كردنيان، وه نهروم نياني قسه ي هه نديكيان بو هه نديكي ديكه.

كاتي كوږبوويه وه بويان له نازونيمه تي دل و پروحو جهسته كه به خه تهره به خه يالدا نه هاتووه، له خواردن و خواردنه وه به تامه كان و كوږو دانيشتنه خوش و زور جوانه كان، هيچ نه مايه وه ته نها چيژ وه رگرتن له و نافرته تانه نه بي كه خوشي ته واو نابي مه گهر به وان، خوا باسي كرده بيگومان بو نه وان هه يه ته واوتريني نافرته تان له پرووي وه سف و دروست كردن و ره وشته وه، كه فهرموويه تي: ﴿وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ﴾ (واته: وه خوږياني چاو گه شو و چاو گه وره مان كرده هاوسه ريان) نه وانيش نه و نافرته تانه كه كوږيان كرده ته وه له جواني ويته ي رواله ت و دلرفيني، وه له په وشتي زور بهرز، كه له جوانياندا ته ماشا كهران سه رسام ده كهن، وه عه قلي جيهانيان ده بن، خه ريكه دله كان ده فرن له په روښيان بو لايان، وه هزو ناره زووي گه يشتن پيان، (والعين): چاو جوان و گه وره كه سپايه تي و چاويان پاكو ره شايه كه شي پاكو قه ترينه.

(۲۸-۲۱): ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِذْنِ الْحَقِّنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلْتَنَّهُمْ مِنْ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلِّ أَمْرٍ بِمَا كَسَبَ رَهِيْنٌ ﴿٢١﴾ وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفِكَهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَنْزَعُونَ فِيهَا كَاسًا لَّا لَعْوُ فِيهَا وَلَا تَأْنِيْهُ ﴿٢٣﴾ وَيَطْرَفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لَوْلُوْهُ مَكْنُوْنٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُوْنَ ﴿٢٥﴾ قَالُوْا إِنَّا كُنَّا قَبْلَ فِيْ أَهْلِنَا مُشْفِقِيْنَ ﴿٢٦﴾ فَمَرَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَّنَا عَذَابَ السَّمُوْمِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيْمُ ﴿٢٨﴾﴾

نه مه له ته واوي نيمه ته كاني به هه شته، كه خوا نه وه كانيان ده گه يه ني پيان، نه وان ه ي به پرواداريتي شوږنيان كه وترون، واته: نه وان ه ي گه يشتون پيان به و پروايه ي كه له باو كانيانه وه بويان ماوه ته وه، وه چه كانيشيان ده بنه شوږنيكه وته يان له به رواهنيان، جا نه وه له پيستره نه گهر وه چه كان شوږنيان بكهون به و پروايه ي كه له خودي خوږيانه وه

سه رچاوهی گرتووه، ئا ئه وانه ی باسکران خوا ده یانگه یه نیت به پله ی باو کانیان له به هه شتدا، ئه گه رچی پییشی نه گهن، وه ک پاداشتیگ بو باو کانیان و پاداشتیکی زیاتریش بو خویان.

له گهل ئه وه شدا خوا له کرده وهی باو کانیان کهم ناکات، له وانه یه که سیک خه یال بکات دۆزه خیانش به هه مان شیوه، خوا مندالو وه چه کانیان پیان ده گه یه نیت، هه والی داوه بریاری ئه و دوو ماله وه کو یه کتر نیه، ییگومان ئاگر جیگای داد په روه ریبه، وه له دادوه ری خوا ﴿ثُمَّ نُوهِیَ عَنْ هِیْجٍ كَسَيْكَ سَرَائِدَاتٍ مَّهْغَرٍ تَاوَانِیْكَی كَرْدَبِیْ﴾، بویه فه رموویه تی: ﴿كُلُّ اَمْرِیْ بِمَا كَسَبَ رَهِیْ﴾ واته: (هه ر که سه و) بارمه ی کرده وهی خویه تی، جا هه یج تاوانباریک گوناھی تاوانباریکی تر هه لنا گری، ئه مه په خنه گرتنیکه له سووده کانی ئه م ره خنه یه لابرندی ئه و گومانه یه که باسکراوه.

(۲۲): وه ده فه رموی: ﴿وَأَمَدَدْنَهُمْ﴾ واته: ده یده یین به خه لکانی به هه شت له به خه شش و چاکه ی فراوانمان و رزق و رۆزی گشتگیرمان ﴿بِفِكَهَمَ﴾ له تری و هه نارو سیو، وه جوړه ها میوه ی به تام که له سه رووی ئه وه وه یه پیی ده ژین. ﴿وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ﴾ (واته: وه گوشتیکان پیده ده یین) له هه موو ئه وانه ی داوای ده که ن و نه فسیان حه زی پییه تی، له گوشتی بالنده و جگه له وانیش.

(۲۳): ﴿يَنْزَعُونَ فِيهَا كَأْسًا﴾ واته: په رداخی شه راب به سه ریاندا ده گپرن، له نیوان یه کتردا پیشکه شی ده که ن به یه کتر، تازه لاوی هه میسه یی به سه ریاندا ده گه رین، به په رداخ و سوراخی و گلاسی پر له شه رایی سه رچاوه ی ره وان، ﴿لَا لَعْنُ فِيهَا وَلَا تَأْتِي﴾ واته: له به هه شتدا نه قسه ی پرو پووچی تی دایه، نه گوناوه سه ریچی کردن، جا ئه گه ر ئه م دووانه نه بوو، کاری سییه م ده چه سپیت، ئه ویش ئه وه یه قسه یان تیایدا قسه ی چاک و پاکه، ده روون ده گه شینیته وه و دل خو ش ده کات، به جوانترین شیوه مامه له له گهل یه کتر ده که ن، وه خو شترین کوړو مه جلیس ده به ستن، نایستن له په روه رد گاریان ته نها ئه وه نه بی چاویان پی ئو قره بگری، ئه وه ش به لگه یه له سه ر ره زامه ندی خوا لیان و خو شو یستیان.

(۲۴): ﴿وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَهُمْ﴾ واته: خزمه تکاری گهنج ﴿كَانَهُمْ لَوْلُوا مَكُونُ﴾ (واته: ئه لیسی مرواری ناو سه ده فن) له جوانیان و قه شه نگیان، به ده وریاندا ده گه رین بو خزمه ت کردن، ئه نجامدانی ئه وه ی پیانه، ئه مه ش به لگه یه له سه ر زوری نیعمه ته کانی و به رفراوانیان و ته وای پشوویان.

(۲۵): ﴿ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَسَاءَلُونَ ﴾ (واتہ: بہہشتیہ کان پروو دہ کہنہ یہ کتری و پرسیار لہ یہ کتری دہ کہن) دہربارہی کاروباری دونیا.

(۲۶): ﴿ قَالُوا ﴾ (واتہ: لہ باس کردنی پروون کردنہوہی ٹہوہی گہ یاندنی بہوہی ٹہوان تیایدان لہ خوشی و بہختہوہری، ﴿ إِنَّا كُنَّا قَبْلُ ﴾ (واتہ: ٹیمہ پیشتر) لہ ژیانی دونیادا، ﴿ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴾ (واتہ: لہ ناو کہس و کارماندا) دہ ترساین، بویہ لہ ترسی خودا وازمان لہ گوناح ہیناو خویمان چاک کرد.

(۲۷): ﴿ فَمَنْ أَلَّهَ عَلَيْنَا ﴾ (واتہ: خوا منہ تی نا بہسہرماندا) بہ رینمای و سہرکہوتن ﴿ وَوَقَنَّا عَذَابَ السَّمُورِ ﴾ (واتہ: لہ سزای زور گہرم و سہخت پاراستمانی).

(۲۸): ﴿ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ ﴾ (واتہ: بہ راستی ٹیمہ لہ مہو پیش خویمان دہ پہرست و ہاوارمان لیدہ کرد) کہ رزگارمان بکات لہ سزای سہخت و ہمانگہ بہ نیت بہ نازو نیعمت، ٹہمش گشتگیرہ بہ پارانہوہی پہرستن و پارانہوہی داواکردن، واتہ: بہردہوام لئی نزیک دہ بینہوہ بہ جورہا نزیک ہونہوہ، وہ دہ پارینہوہ لہ ہموو کاتہ کاند.

﴿ إِنَّهُ، هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴾ (واتہ: بہ راستی ٹہو چاکہ کاری میہرہبانہ) لہ چاکہ کانی بومان و پہحمہ تی پیمان، پیمانی بہخشیوہ پہزامندی خوئی و بہہشتہ کہی، وہ پاراستوونی لہ خہشم و قینی و لہ دوزخ).

(۲۹-۴۳): ﴿ فَذَكَرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿۲۹﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّبْرِصٌ بِهِ رَبِّ الْعَمُونَ ﴿۳۰﴾ قُلْ تَرَىٰصُوا فِإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْزِلِينَ ﴿۳۱﴾ أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَخْلَعُهُمْ بَهْدًا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاعُونَ ﴿۳۲﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَقُولُهُ، بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۳﴾ فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿۳۴﴾ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿۳۵﴾ أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿۳۶﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصِيطِرُونَ ﴿۳۷﴾ أَمْ هُمْ سَمُرٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ﴿۳۸﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ ﴿۳۹﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿۴۰﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿۴۱﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿۴۲﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۴۳﴾

﴿ فَذَكَرْ ﴾ خوا فرمان بہ پیغہمبہرہ کہی دہ کات کہ یادی خہلکی بخاتہوہ، مسولمانان و بیبروایان، بؤ ٹہوہی بہلگہی خوا پیویست بی لہسہر سہتہمکاران، وہ سہرکہوتوان رینمای و ہربگرن بہ یادکردنہوہی، وہ با گوی نہدا بہ قہسی

هاوبه شدانهره به درودانه ره كان، وه نازاردانيان و شه قسانه ي كه به ره ه لستي خه لكي پيده كه ن له شوينكه وتنى، له گه ل زانياريان شه دوورترين كه سه ليه وه، له بهر شه مه يه هه موو ناته واويه كي ليى ره تكدوه ته وه كه داويانه ته پالى، جا فه رمويه تى: ﴿فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ﴾ (واته: چونكه تو به هوى) منته و به زه يى خوا، ﴿بِكَاهِنٍ﴾ واته: نه هاوه لى جنوكه ي هه يه، هه ندى هه والى په نه انت بو بينى كه سه د درو بداته پالى، ﴿وَلَا مَجْنُونٍ﴾ (نه شيتى)، شيت: شه كه سه يه كه عه قلى له ده ستداوه، به لكو تو ته واوترينى خه لكي له رووى عه قله وه، وه دوورترينيانى له شه يتانه كان و راستگوترين و گه وره ترين و ته واوترينيانى.

(۳۰): وه جار يكي دى ﴿يَقُولُونَ﴾ ده رباره ي (بيغه مبه ر ده يانوت): بيگومان شه ﴿شَاعِرٌ﴾ شاعيره و شيعر ده لى، شه وه شى هيناويه تى شيعره، خوا ﴿دَهْفَرْمُؤَى﴾ ده فه رموى: ﴿وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ﴾ (۶۱) يس، (واته: تيمه موحه مبه دمان قيرى شيعر نه كردوه و شيعر وتن شياوى شه و نه).

﴿أَمْ نَدْرَبُصُ بِهِ رَبِّبَ الْمُنُونِ﴾ واته: چاوه پروانى مردنى ده كه ين، بهم نزيكانه كاره كه ي پوچ ده بيته وه و تيمه ش لى ده سه سينه وه.

(۳۱): ﴿قُلْ﴾ له وه لامى شه قسه پوچانه دا پيسان بللى: ﴿تَرِيصُوا﴾ واته: چاوه پروانى مردنم بن، ﴿فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمَرِيصِينَ﴾ (واته: بيگومان منيش له گه لتاندا چاوه پروانم) چاوه پرواتان ده كه م خوا سزاتان بدات له لايه ن خو يه وه، يان له سه ر ده ستى تيمه.

(۳۲): ﴿ اَمْ تَأْمُرُهُمْ اَحْلَمُهُمْ بِهَذَا اَمْ هُمْ قَوْمٌ طَآغُوْنَ ﴾ واته: نایا ئم به درودانانہ یانو ئهو قسانہی کہ کردوویانہ، نایا قام و ژیره کانیان فرمانیان پیندهدهن؟ به راستی خراپترین و دزیوتترین عهقله که ئهو قسمی لیوه دهرچووه، جا به راستی عهقلانیک ته و اوترینی ناو خه لکی له رووی عهقله وه به شیت دابنیت، وه راستگوترینی ناو راستگوزیان به دروو پووج دابنیت، ئهو عهقلانه شیته کان خویمان به پاک راده گرن له ئاستیاندا، یان ئه وهی وای لیکردن ئه وه بکه ن ستم و یاخی بوونیان بوو؟

ئه وهش راستیه که یه، جا سهر که شی و یاخی بوون سنووری بو نیه له سهری بوهستی، جینگای سهر سورمان نیه سهر که شی زینده روو ههر قسمو

کردارینکی لیوه دهر بچیت. ﴿ اَمْ یَقُولُونَ نَقُولُهُ ﴾ واته: موحه ممه د قورئانی هه لیه ستووه، له نفسی خو یه وه و توویه تی؟

(۳۳): ﴿ بَلْ لَا یُؤْمِنُونَ ﴾ واته: جا ئه گهر بر وایان هه بوایه، ئه وهی و تیان نه یان دهوت.

(۳۴): ﴿ فَلَیْأَتُوا بِحَدِیْثٍ مِّثْلِہِ اِنْ کَانُوْا صٰدِقِیْنَ ﴾ ئهو قورئانه خو ی هه لیه ستووه؟ بیگومان ئیوه عه ره بی زمان پاراوو ره وان بیژن، بیگومان به رهنگارتان بووه ته وه ته حد داتان ده کات که ئیوهش نامه یه کی هه لیه ستراوو و ینیه کی ئهو قورئانه به ینن، تا دژایه تیه که تان راست دهر بچیت، یان دان به راستگویی ئه ودا بنین، بیگومان ئیوه ئه گهر کو بیونایه ته وه، ئیوهی ئاده مزادو جنو که، توانای دژایه تی کردنی پیغه مبهرتان نه ده بوو، وه توانای هیئانی و ینیه ئهو قورئانه تان نه بوو، جا ئهو کات ئیوه له نیوان دوو کاردان:

یان بر وادین پی و پینعمای لیوه رده گرن، یان عینادی و که لله ره قی ده که ن شوینی ئه وه ده که ون فیری بوون له پووج و به تال.

(۳۵): ﴿ اَمْ خَلِقُوا مِنْ غَیْرِ شَیْءٍ اَمْ هُمُ الْخٰلِقُوْنَ ﴾ (واته: نایا ئه وان له خو یان وه دروست بوون، یا خود دروستکاری خو یانن) ئه مه به لگه یه له سهریان، به کار ی هیچیان پیناکری جگه له

خوبه دهه سته وه دان و ملڪه چي نه بي بُو حه قو راسِتي، يان دهر چوون له پيوست بووني عه قَل و ثاين، روون كردنه وه ي نهمش بهم شيوه يه: نه وان نڪوولي له يه ڪتابه رستي خوا ده ڪن پيغه مبه ره كه ي ڪه ي درُو ده زانن، نه وهش په يوه سته به نڪوولي كردن له وه ي كه خوا دروستي كردوون. بيگومان چه سپاوه هم به عه قَل و هم به شرع، كه به راسِتي ڪاره ڪان دهر ناچن له يه ڪيڪ له م سيانه:

يان نه وان له خويانه وه دروست بوون به بي هيچ و له خورا، واته: هيچ به ديهينه ريكيان نيه، به لكو به بي بوون هاتنه ته بوون، به ديهينه ر نيه، نهمش زور مه حال و نه سته مه. يان خويان دروست ڪري خويانن، به هه مان شيوه نهمش مه حاله، بيگومان ناگونجي هيچ كه سينڪ نه فسي خوي هينا يته بوون.

نه گهر نه م دوو ڪاره پوچ بوويه وه، مه خاليان روون بوويه وه، به شي سيم ده چه سينت كه بريته له وه ي بيگومان خوا دروستي كردوون.

وه نه گهر نه وهش چه سپا، نه وه بيگومان زانراوه خوا په رستراوه به تاڪ و تنها، كه ناي و ناگونجي هيچ كه س به رستري جگه له خوا.

(۳۶): كه خوا ڪه ده فرموي: ﴿أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ (واته: نه ي تايا نه وان ناسمانه ڪان و زه ويان دروست ڪردوه) نهمش پرسياره به لگه يه له سر دانپيدانان ي ره ٽڪردنه وه، واته: ناسمانه ڪان و زه ويان دروست نه ڪردوه، تا بينه هاوبه شي خوا، نهمش ڪاريڪي روونه.

به لام به درودانه ران ﴿لَا يُوقِنُونَ﴾ (واته: زانستي ته او يان نيه، وه دلنيا يه ڪ بيته مايه ي نه وه ي سوود له به لگه شهري و عه قيه ڪان وه ربگرن.

(۳۷): ﴿أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَيْكِ أَمْ هُمُ الْمُصْطَفِرُونَ﴾ (واته: تايا گه نجينه ي ره حمه تي په روه رد گارت له لاي نه وه به درودانه رانه يه، به ويستي خويان ڪيان بوي پي به خشن، وه پيگري بڪن له وه ي ده يانه وي؟ واته: نا له بهر نه وه قه ده غه يان ڪردوه له سر خوا پيغه مبه رايه تي به خشيت به به نده و پيغه مبه ره كه ي موحه مه د ڪه وه ڪو نه وه وايه ڪرايته بريڪار و ده س لات پيدراو له سر گه نجينه ي خوا، بيگومان نه وان زور له وه بچو و ڪترو زه ليل ترن، هيچ سوود ڏيڪيان به ده ست نيه بو خويان، وه نه زيان و نه مردن و نه زيان و نه زيندو و ڪردنه وه، ﴿أَهْرَيْقَسْمُونَ رَحْمَتِ رَبِّكَ حُنْ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ (الزخرفه) (واته: تايا نه وان ره حمه تي په روه رد گارت دابهش ده ڪن، له ڪا تي ڪدا تيمه له نيواناندا دابهش مان ڪردوه هو ي گوزه رانيان له م ژياني دونيا يه دا).

﴿أَمْ هُمُ الْمُصْطَفِرُونَ﴾ (واته: يان نه وان) ده سه لات دارن له سر دروست ڪراوي خوا و مولڪي، به

زال بوون و توانا؟ بهو شیوه به نیه، به لکو نهوان بیتواناو هه ژاران.

(۳۸): ﴿أَمْ لَمْ سَلِّمْ سَلِّمْ سَلِّمْ فِيهِ﴾ واته: ئایا نهوان ئاگاداران به په نهان، له نیوان فریشته نزیکه کان

شتی له په نهان ده بیستن، تا هه وال بدهن ده باره ی شتائیک جگه له وان کهس نه یزانی؟

﴿فَلْيَأْتِ مُسْتَعْمِلَهُمْ﴾ (با گوینگره که یان بهینی) نهوه ی بانگه شه ی گوینگر تن ده کات، ﴿بِسُلْطَانٍ

مُبِينٍ﴾ (واته: به لگه به کی روون) چون ده توانی نهوه بهینی.

خوا زانای نهینی و ئاشکرایه، کهس ئاگادار ناکات به سهر نهینی خویدا، مه گهر پیغه مبه ریک که لئی

رازی بیت هه والی پیدات بهوه ی ده به وی له زانستی خو ی.

جا نه گهر پیغه مبه ریک چاکترینی پیغه مبه ران و زانترین و پیشه واترینانه، نهوه هه والده ره بهوه ی خوا

هه والی پیداو له به کتا به رستی خواو په یمان و هه ره شه ی و جگه له وان هه له هه واله راسته کان، وه

به درو دانه ران له نه فامان و گو مراه و سه رلیشیواوو عینادو که لله ره قان، کام له م هه واله ره انه له پیشره

به وه رگرتنی هه واله که ی؟

به تاییهت پیغه مبه ریک بیگومان به لگه و سه لماندنه کانی هیئاوه ته وه له سه ر نهوه ی که هه والی پیداو،

که وه کو نهوه وایه به چاو بیسیریت، وه گه یشتووه ته نهو په ری راستی، نهوان نه یان توانیوه له سه ر

نهوه ی بانگه وازی بو ده کهن شتیکی گومانا ویش بهینیته وه، سه ره رای به جیهنیانی به لگه.

(۳۹): ﴿خَوَالِدٌ وَقَد فَهَرَمُوا﴾: ﴿أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ﴾ (واته: ئایا کچان بو خوا به) وه ک بیتان وایه ﴿وَلَكُمْ

الْبَنُونَ﴾ (کورانیس بو نیوه) دوو شتی ناپه سند پیکه وه کو ده که نهوه؟ مندالتان داناو بو ی، وه

هه لیزاردنی خراپترینی نهوه دوو به شه؟ ئایا له م به کهم دانانه بو خوا شتیکی دیکه هه به ی؟!

(۴۰): ﴿أَمْ تَنْتَهُمُ﴾ نه ی پیغه مبه ریک ﴿أَجْرًا﴾ له سه ر گه یاندنی په یامه کهت ﴿فَهُمْ مِّنْ

مَعْرَمٍ مَّقْضُونَ﴾ (واته: نه وانیش له بهر بژاردنی باریان گرانه)؟ کاره که بهو شیوه به نیه، به لکو تو

سووریت له سه ر فیبر کردنیان، به خو به خش به بی داوای هیه شتیک، به لکو مالیکی زور ده به خشیت

له پیناو نهوه ی په یامه کهت وه ربگرن و وه لامی بانگه وازه کهت بده نهوه، وه ده به خشی به وان ه ی که

هیشتا دلیان جیگیر نه بووه له سه ر ئیسلام، بو نهوه ی زانست و ئیمان له دلیندا جیگیر بیت.

(۴۱): ﴿أَمْ عِنْدَهُرَ الْغَيْبِ فَمُمْ يَكْتُبُونَ﴾ (واته: ئایا زانیری غه بییان له لایه؟ جا نهوان له بهری

ده نوو سنه وه) نهوه ی قیری دهن له په نهانه کان، تا وایان لیدیت ئاگادار دهن به سه ر شتائیک که

پیغه مبه ر پنی ئاگادار نه بووه، به وه زیوه وه له دژی ده وه سن و عینادی و نکوولی ده کهن بهوه ی له

لایانه له زانستی په نهان؟ بیگومان زانراوه نهوان ئومه تیکی نه خوینده واری نه فام و گو مراه.

پیغه مبه ریش زانستیکی له لایه مه زنتر له جگه له خو ی، خوا هه والی پیداو به زانستی په نهان که

هیچ که سیک له دروستکراوه کان په ی پینابن، هممو ئه مانه په یوه ست کردنیان به ریگا عه قلی و نه قلیه کان له سر خرابی قسه کانیان، وه وینای پووجی به چاکترینی ریگا کان و پروونترینیان، وه سه لامه ترینیان له ره خنه گرتن.

(۴۲): وتهی خوا ﴿أَمْ يُرِيدُونَ﴾ (نایا ده یانه ویت) به له که دار کردنت، وه به وهی که پی هاتووی ﴿كَيْدًا﴾ (فیلیک بکهن) ناینه که تی پی پووج بکه نه وه، به هویوه کارووبارت تیک بدهن؟

﴿فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ﴾ (واته: دهی هر بیروایان قیل لیکراون) واته: قیله کانیان ده گه ریته وه بو سر خویمان، زیانه که شی هر بو خویمان، بیگومان خوا نه وهی کرد ستایش بو خوا- بیروایان هرچی له توانایاندا بوو کردیان له فرت و قیل، خوا پیغه مبهرو ناینه که ی خو ی سرخست به سه ریاند، وه ریسواو سر شوپی کردن.

(۴۳): ﴿أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ غَيْرُ اللَّهِ﴾ واته: نایا په رستراونیکیان هه به هاواری پیگری و نومیدی سوودی پی هه بی و بترسی له زیانی جگه له خوا ؟

﴿سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (واته: خوا پاکه له هممو هاوبه شیک که بوی بریار ده دن) هیچ هاوبه شیک نی له مولکدا، وه هیچ هاوبه شیک نی له تنهایی و پرستندا.

نه وهی مه به سه له فهرماشته که دا که له و پیناوه دا هاتوه، نه ویش پووجی پرستنی جگه له خوا به، وه روون کردنه وهی خرابیه تی بهو به لگه به کلا که ره وانه.

نه وهی هاوبه شدانه ران له سهری ده روون پووجه، وه نه وهی پیویسته به رستری و نوژی بو بگری و سوژدهی بو بگری، وه به دل سوزی لی بیاریته وه، پارانه وهی پرستن و پارانه وهی داوا کردن، بریته له خوا ی په رستراوی خاوه ن اوو سیفاته ته واوه کان، خاوه ن زورترین سیفاته چاکه کان و کاره جوانه کان، خاوه ن گوره بی و ریز، وه عزیزه تی چه سپاو، تاک و تنها و بینازو گوره و ستایشکراو.

(۴۶-۴۴): ﴿وَإِنْ بَرَأْنَا كَسَفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ﴾ ﴿۴۴﴾ ﴿فَذَرْهُمْ حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ﴾ ﴿۴۵﴾ ﴿يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ﴾ ﴿۴۶﴾

خوا له باسکردنی روون کردنه وهی نه وهی که بیگومان هاوبه شدانه ران نه وانهی حقی ناشکرا به دروداده تین، نه وانه له راستی لایان داوه و روویان کردووه ته پووج، بیگومان نه گه ر بو سه لماندنی حقی هر به لگه به ک بهیتری، نه وان شوینی ناکه ون، وه پیچه وانه ی ده جولینه وه و عینادی ده که ن، ده فهرموی: ﴿وَإِنْ بَرَأْنَا كَسَفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا﴾ واته: نه گه ر له ناسمانه وه به لگه روونه کان بکه ونه خواره وه، واته: به شیک گوره له سزا ﴿يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ﴾ واته: نه مه هوریکه به سه ره به کدا

که و تووه به عادهت و دابو نه ریت. واته: بیباکن له وهی هه ر ثایهت و نیشانه یه ک ببینن، په ندی لی وهرنا گرن.

(۴۵): نه وان هیچ چاره سه ر یکیان نیه جگه له سزاو توله، بویه فهرموویه تی: ﴿فَذَرَّهُمْ حَتَّىٰ يُلْقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ﴾ (واته: دهی لیان گه ری تا تووشی رژی خوین ده بن که تیایدا له ناو ده چن) نه ویش رژی دوا یه که تووشی سزاو توله ده بن تیایدا، سزایه ک به هیچ جوری نه نه ندازه ده کری و نه وه سفیش.

(۴۶): ﴿يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا﴾ (واته: (رژی دیت قیله کانیان هیچ سو دیکیان پینا گه یه نی) نه زور نه کم، نه گه ر چی له دنیا دا قیلیان ده کرد بو ماوه یه کی کم پی ده ژیان، له رژی دوا ییدا قیله کانیان په رش و بلا و ده پی و توانا کانیان پوچ ده بیته وه، هیچ یارمه تیه ک نادرین له سزای خوا، ﴿وَلَا هُمْ يُبْصِرُونَ﴾.

(۴۷-۴۹): ﴿وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (۴۷) ﴿وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ نَقُومُ﴾ (۴۸) ﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ النُّجُومِ﴾ (۴۹).

﴿وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ﴾ (واته: کاتی خوا باسی سزای ستم کارانی کرد له رژی دوا ییدا، هه وایدا نه وان سزایه کیان بو هه یه جگه له سزای رژی دوا یی، نه ویش گشتگی ره به سزای دنیا به کوشتن و به کزیله کردن و دهر کردن له مال و ولات، وه سزای ژیانی به رزه خو ناو گور، ﴿وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (واته: له بهر نه وه یه هه ر شتی شایسته ی سزاو توله یه نه نه جامیاند اوه.

(۴۸): ﴿وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ﴾ (واته: کاتی خوا به لگه و سه لماندنه کانی پوون کرده وه له سه ر پوچی قسه ی به درودانه ران، فرمانی کرد به پیغه مبه ره که ی گویان نه داتی، وه چاوه پروانی بریاری په روه رد گاری بیته قه ده ری و شرعی، به په یوه ست بوونی و به رده وام بوون له سه ری، وه خوا په یمانی پیداه به به سهوون به وته ی خوی: ﴿فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا﴾ (واته: له پیش چاوی تیمه دای، وه پاراستن و گرنگی دان به کاروبارت. وه فرمانی پیکردوه نارام بگری و به ندایه تی بکات فهرموویه تی: ﴿وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ نَقُومُ﴾ (واته: له شهودا.

(۴۹): فرمان کردنی تیدایه به شه و نوژی، یان کاتی هه ستایت بو پینج نوژی ه که، به به لگه ی ﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ النُّجُومِ﴾ (واته: وه بیپه رسته و ستایشی بکه) له کوتای شهودا، نوژی به یانیش ده چیه ناویه وه. خواه زانتره.

ته‌فسیری سوورته‌ی (النجم)

مه‌ککيه (۶۲) نایه‌ته

به ناوی خوی به به‌زه‌یی به‌خشنده

(۱-۱۸): ﴿ وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ۝۱ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ۝۲ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۝۳ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۝۴ عَلَّمَهُ شَدِيدٌ الْقَوَىٰ ۝۵ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ۝۶ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ۝۷ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ۝۸ ﴿﴾
 و ما غوی و ما غوی ۱، ما ضل صاحبکرم و ما غوی ۲، و ما یطق عن الهوی ۳، ان هو الا وحی یوحی ۴، علمه شدید القوی ۵، ذو مره فاستوی ۶، و هو بالافق الاعلی ۷، ثم دنا فتدلئ ۸.

ده‌خوات کاتی تاوا ده‌بن له کورتای شه‌وو سه‌ره‌تای هاتی پوژ، چونکه له‌وه‌دا نایه‌ت و نیشانه‌ی مه‌زن به‌دی ده‌کری، که پیوستی کردوه سویندی پی بخوریت، راستی نه‌وه‌یه نه‌ستیره ناوی ره‌گه‌زه، گشتگیره بو هم‌موو نه‌ستیره کان به‌گشتی، خوا سویندی به‌هم‌موو نه‌ستیره کان خواردووه له‌سه‌ر راستی نه‌وه‌ په‌یامه‌ خویبه‌ی پیغه‌مبه‌ر هیناویه‌تی، چونکه له‌وه‌دا گونجانیکی سه‌رسورپه‌ینره هه‌یه، چونکه خوا نه‌ستیره‌ی کردوه‌ته جوانی ناسمان، به‌هه‌مان شیوه‌وه‌حی‌و شوینه‌واره کانی جوانین بو زه‌وی، جا نه‌گه‌ر زانستی به‌جیماوی پیغه‌مبه‌ران نه‌بووایه، نه‌وه‌خه‌لکی له‌تاریکستانیکدا بوون تاریکتر له‌شه‌وه‌زه‌نگ.

سویند له‌سه‌ر خوراو پاک راگرتنی پیغه‌مبه‌ره ﴿﴾ له‌گومراپوون له‌زانسته‌که‌یدا، وه‌لادان له‌راستی مه‌به‌سته‌که‌یدا، نه‌وه‌ش ده‌یسه‌لمینتی که‌رینمایسی کراوه له‌زانستیدا، رینمایسی کاره له‌چاکسی مه‌به‌ستی و ناموژ گاریکه‌ره بو توهمه‌ت، به‌پیچه‌وانه‌ی نه‌وه‌ی گومراکه‌ران له‌سه‌ری ده‌روون له‌خرابی زانسته و خرابی مه‌به‌سته.

وه‌فه‌رموویه‌تی: ﴿ صَاحِبُكُمْ ﴾ بو‌نه‌وه‌ی بی‌داریان بکاته‌وه له‌و زانیاریانه‌ی هه‌یانه‌ده‌ریاره‌ی راستگویی و هیدایه‌ت، بی‌گومان کارو کرده‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ر ﴿﴾ له‌لای بیروایانی مه‌ککه‌شاراوه‌نیه.

- (۳): ﴿وَمَا يَطِّقُ عَنِ الْمَوْتِ﴾ واته: قسه كاني له هه واو هه وه سه وه دهر نه چوه.
- (۴): ﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى﴾ واته: شويني هيچ شتي ناكه وي جگه له وه نه بي خوا نيكاي بوي كردوه له هيدايت و خۇباريزي له خودي خۇيدا، وه له غه يري خۇيدا. نمهش به لگه يه له سه ر نه وه ي سوننت وه حي و نيكايه له لايه ن خوا وه بؤ پيغه مبه ره كه ي، وه ك خوا ﷺ فهرموويه تي: ﴿وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ ۝۱۱۳﴾ النساء، (واته: وه خوا كتيب و حيكمه تي بؤ سه ر تۇ دابه زاندووه) بيگومان پيغه مبه ر ﷺ مه عصوم و پاريزراوه له وه ي هه والي پيده دات دهر باره ي خوا و دهر باره ي شه ريعه ته كه ي، چونكه فهرمايشته كاني له پووچيه وه سه ر چاوه ناگري، به لكو له وه حي و نيكايه دهر ده چي.
- (۵): پاشان باسي ماموستاي پيغه مبه ر ﷺ ده كات چاكتريني فريشته به ريزه كان و ته واو ترينيان، فهرموويه تي: ﴿عَلَّمَهُ﴾ واته: جبريل ﷺ وه حي دابه زاندووه بؤ پيغه مبه ر ﷺ، ﴿شَدِيدُ الْقُوَى﴾ واته: خاوه ن تواناي ئاشكراو نه ينيه، به هيزه له سه ر جي به جي كردني نه وه ي خوا فهرماني پيكروده به جي به جي كردني، به هيزه له سه ر گه ياندني وه حي بؤ پيغه مبه ر ﷺ، وه ريگري كردني له گوي هه لخستني شه يتانه كان بوي، يان شتي بخه نه ناويه وه له وه نه بي.
- نمهش پاراستني خوايه بؤ وه حيه كه ي، كه ناردوويه تي له گه ل نم پيغه مبه ره به هيزو ده ستيا كه دا.
- (۶): ﴿ذُومِرَّةٍ﴾ واته: (خاوه نسي) هيزه، وه ره وشتي چاك و جواني ئاشكراو نه يني، ﴿فَأَسْوَى﴾ جبريل ﷺ، (له سه ر شيوه ي راسته قينه ي خوي وه ستاوه).
- (۷): ﴿وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَى﴾ واته: به ئاسوي ئاسمانه وه يه كه دهر وانيته سه ر زه وي، نه وه له رووحه به رزه كانه كه شه يتانه كان بي ناگن، وه تواناي نه وه يان نيه بي بگن.
- (۸): ﴿ثُمَّ دَنَا﴾ واته: (پاشان نزيك بوويه وه) جبريل ﷺ له پيغه مبه ر ﷺ بؤ گه ياندني وه حي بؤ لاي، ﴿فَدَلَّكَ﴾ (هاته خواره وه) بؤ سه ري له ئاسوي به رزه وه.
- (۹): ﴿فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى﴾
- ﴿فَكَانَ﴾ له نزيك بوونه وه ي لسي ﴿قَابَ قَوْسَيْنِ﴾ واته: به نه ندازه ي دوو كه وان، كه وانيش ناسراوه ﴿أَوْ أَدْنَى﴾ واته: نزيكتر له دوو كه وان، نمهش به لگه يه له سه ر شه وه ي كه پيغه مبه ر راسته و خؤ په يامه كه ي وه ر گرتووه، هيچ هؤ كار نيك له نيوان نه وو جبريل دا نه بووه.
- (۱۰): ﴿فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ﴾

﴿ فَأَوْحَىٰ ۖ وَآتَهُ: خُوا بۛ هُوٰى جبريلۛ وه الطيبۛ سروشى كرد ﴿ إِلَىٰ عَبْدِهِ ۖ ۛ بُو موحه ممد ﴿ مَا أَوْحَىٰ ۖ وَآتَهُ: ۛ هُوٰى سروشى بُو كرد له شهر يعتى مهزنو هه والى راست. (۱۱-۱۲): ﴿ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿ ۛ ۛ أَفْتُمِرُونَهُ، عَلَىٰ مَا رَأَىٰ ﴿ ۛ ۛ وَآتَهُ: ۛ هُوٰى ۛ يَنۛغۛمۛبۛر ﴿ به چاو بينى له وه حى خواله گهل دللى يه كيان گرت، وه بيستنى و دللى و بينى ريککه وتن له سهرى.

ۛ هۛش به لگه يه له سهر ته و اوى ۛ ه و سروهى كه خوا سروشى بوى كرد، وه ۛ ه وه ريگرت ليۛ ه وه به وه رگرتنيك كه هيچ گومان و دوو دليه كى تيدا نه بوو، ۛ ه وه يه چاوى بينى دللى به دروى نه خسته وه، هيچ گومانيشى له وه دا نه بوو. وه ده گونجى مه به ست له وه دا، ۛ ه وه بى كه ۛ يَنۛغۛمۛبۛر ﴿ له و شه وهى ئيسراو مي عراجى ۛ يڪر له نيشانه مه زنه كانى خواى بينى، وه ۛ يگومان ۛ ه و دلنيا بو وه يه وه به دل و به بينى، ۛ مه ته و او وه له ليكدانه وهى ده قه پيروزه كه دا.

وه و تراوه: مه به ست له وه دا، ۛ يَنۛغۛمۛبۛر ﴿ له شهوى ئيسراوندا په روه رد گارى بينوه وه قسه ي له گهلدا كردوه، ۛ ه ۛ ه هه لبژارده ي زور يكه له زانايان (په حمه تى خوايان لى بيت) به مه بينى ۛ يَنۛغۛمۛبۛر يان بُو په روه رد گارى چه سپاندوه له دونيادا. به لام راست و ته ي يه كه مه، وه مه به ست پنى جبريله، وه كو چون سياقى ده قه كه به لگه يه له سهرى، ۛ يَنۛغۛمۛبۛر جبريلى بينى له سهر شيوه ي راسته قينه ي خوى دوو جار: جار يك له ئاسوى هره به رزه وه له ژير ئاسمانى دونيا وه ك پيشتر باسكرا، وه جارى دوو هم له سهرووى ئاسمانى چه وتم ۛ ه و شه وهى شه ورپوى كرا به ۛ يَنۛغۛمۛبۛر ﴿ له بهر ۛ مه يه فهرموويه تى:

(۱۳-۱۸): ﴿ وَلَقَدْ رَأَاهُ نَزَلَةً أُخْرَىٰ ﴿ ۛ ۛ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ﴿ ۛ ۛ عِنْدَ هَا جَنَّةِ الْمَأْوَىٰ ﴿ ۛ ۛ إِذْ يَغْشَىٰ السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿ ۛ ۛ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿ ۛ ۛ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ ءَايَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿ ۛ ۛ (۱۳): ﴿ وَلَقَدْ رَأَاهُ نَزَلَةً أُخْرَىٰ ۖ وَآتَهُ: موحه ممد ﴿ جار يكى تر جبريلى بينى، دابه زى بُو لاي.

(۱۴): ﴿ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ۖ (واته: لاي دره ختى (سدره المنتهى) ۛ ه و يش بر يتيه له دار يكى زور مه زن له سهرووى ئاسمانى چه وتمه وه يه، ناو نراوه به (سدره المنتهى) ۛ ه وه يه به رز ده بيته وه له زهوى له وى كوتايى پيدىست، وه ههر وه حى و نيگايه ك هه بى و جگه له و يش له و يوه خوا بُو سه ر زهوى دا يده به زى نى.

یان زانستی به دیهینراوه کان لهوی کۆتایان پیدیت، واته: له بهر ئهوهی له سهرووی ئاسمانه کانو زهویهوهیه ئهوه ئهوپه پیتی له بهرزیتیدا، یان له بهر غهیری ئهوه، خوا زاناتره.

پهغه مبههه ۷ لهو شوینه دا که جیگای رووچه بهرزه پاکه جوانه کانه، نه شهیتان نزیکه ده بیته وهو نه رووچه پیسه کان.

(۱۵): لای ئهوه درهخته ﴿جَنَّةُ الْمَأْوَى﴾ واته: ئهوه بههه شتهی کۆکه رهوهی همموو نیعمه ته کانه، به جوړی همموو ئاوات و مبهسته کانی تیدا دیته دی، همموو حهزه کان بو لای ئهوه ده روون، ئه مهش به لگه یه له سهه ئهوهی که بههه شت بهرزترینی شوینه کانه و له سهرووی ئاسمانی حهوه ته مه.

(۱۶): ﴿إِذْ بَعَثْنَا الْأَبْرَارَ﴾ واته: شتیکی مهزن سیدره داده پووشی به فرمانی خوا کهس وه سفی نازانی جگه لهو زاته.

(۱۷): ﴿مَا رَأَى الْبَصَرُ﴾ واته: به لای راست و چه پدا نهیده پوانی له دهرهوهی مبهسته کهی، ﴿وَمَا طَفَى﴾ چاوی سنووری نه ده شکاند، ئه مهش تهواوی رهوشت بهرزیه تی ۷، که پله یه کی پیه خشی سنووری تینه په راندو خوئی لیبی لانه دا.

ئه مهش تهواوترین رهوشته مهز نه کانه که پیشکه وتوه پتی به سهه ئهوانه ی پیش خوئی و ئهوانه ی دوا ی خوئی، بیگومان کهم ته رخه می به یه کیک له مانه ده بیت:

یان ئهوه یه بنده ئه و شته ی فرمانی پیکراوه به جیبی ناهینی، یان که مته رخه می تیدا ده کات، یان زیده روویی، یان به لای راست و چه پدا، ئه مانه هه موویان له پیغه مبههه ردا ۷ نه بووه.

(۱۸): ﴿لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى﴾ له بههه شت و ئاگرو جگه لهوانه ش لهو کاروبارانیه که بینی لهو شهوهی شهو روویی پیکرا.

(۱۹-۲۵): ﴿أَفَرَأَيْتُمُ اللَّتَّ وَالْعُزَّىٰ ۝۱۹ وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةَ الْآخِرَىٰ ۝۲۰ أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ۝۲۱ تِلْكَ إِذْ أَسْمَعُ صِرَیٰ ۝۲۲ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ إِنْ يَبْتَغُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ۝۲۳ أَمْ لِلْإِنسٰنِ مَا تَمَنَّىٰ ۝۲۴ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ۝۲۵﴾

﴿أَفَرَأَيْتُمُ اللَّتَّ وَالْعُزَّىٰ ۝۱۹ وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةَ الْآخِرَىٰ﴾ کاتی خوا ۷ په یمانی موحه مبهه دی ۷ به پاک راگرت، که بریتیه له هیدایهت و ثابینی راست و دروست و فرمان کردن به په رستی خواو یه کتا په رستی ئه و زاته، ئنجا باسی پووچی ئهوهی کرد هاو به شدانه ران

له سهری دهرپون، له په رستنی نه وانه ی که هیچ شتی له سیفاته کانی ته او ویان تیدانیه، نه سوو دیان هه یه نه زیان، به لکو کومه له ناویکی به تالن له ماناو ناوه پروک، هاوبه شدانه ران خو یان و بایره نه فامو گومرا کانیان ناویان ناون، کومه له ناویکی پوو چیان بو داهینان که شایسته یان نیه، خو یان و خه لکیان پی هه لده خه له تاند.

بیگومان په رستراوینیک نه مه حالیان بیت شایسته ی توزقاله زه ره یه ک له په رستن نین، وه نه و بتانه ی که ناویان ناون به و ناوانه، بیان و ابو و نه و ناوانه وه رگیراون له وه سفانیک که پی و سف کراون، جا ناویان (اللوات) له (الاله) شیاوی به ندایه تیه، وه (العزی) له (العزیز) وه (مناة) له (المنان) بیروایان کرد به ناوه کانی خوا و چاوقایمینی کرد له هاوبه شدانان بو ی، نه م ناوانه دارنراون له مانا. جا هر که سیک که مترین عه قلی هه بیت، پووچی و به تالی نه و وه سفانه ده زانی.

(۲۱): ﴿أَلْكُمْ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَى﴾ واته: نایا کچان بو خوا داده تین به بو چوونی خو تان و

کورائیش بو خو تان؟

(۲۲): ﴿تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَى﴾ واته: (نه گهر وایی دابه ش کردنیکی) سته مکارانه یه، جا چ سته می مه زنتره له دابه ش کردنی فزلی به نده ی به دیه پینراوی تیدا بدری به سر به دیه پینره ردا؟! به رزی و بلندی بو خوا له قسه کانیان، به رزیه کی گه و ره و مه زن.

(۲۳): ﴿فَرَمُووهی خُوا﴾ ﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّیْتُموهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾ واته: (نه م بتانه هر ناویکی رووتن که تیه و باووبایرانتان لیان ناون خوا داینه به زاندووه له سر په رستراویتی نه وان) به لگه و سه لماندن له سر راستی بو چوونه که تان، هر کاریک خوا هیچ به لگه یه کی له سر دانه به زاندیبی نه وه پووچ و به تاله و ناگری به تاین، نه وان - له خودی خو یاندا - شوینی هیچ به لگه یه ک نه که و توون دلنابن له سر ی. به لگه کانیان بریتی بو له گومانی خراب و نه فامی ته و او، وه نه ویشی هه و او هه و هه سیان چه زی پیده کرد له هاوبه ش دانان و بیده، که ریک دیته وه له گه له چه زه کانیان، له کاتیکدا پیویست نیه له سه ریان و اخوازی شوینی گومان بکه ون به هو ی نه بوونی زانست و رینمای، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ الْهُدَى﴾ واته: (له کاتیکدا که به راستی له لایه ن په روه رد گاریانه وه هیدایه تیان بو هاتروه) که رینمایان ده کات له بابه تی یه کتا په رستی و پیغه مبه رایه تی، وه هه موو داوا کاریه کان که به نده کان پیویستیان پییه تی. جا هه موویان خوا ﴿رُوونی کردوته وه به ته و او ترین روونکرده وه،

وه به لگه و سه لماندني بو هيناوه ته وه كه پي بکات له سه ر نه وان و جگه له وانيش شويني بکهون، بو هيچ كه سيک عوزرو بيانوو به لگه نه ماوه له دواي روونکر دنه وه و سه لماندن. نه گه ر نه وه ي نه وان له سه رين دهره نجامي شوينکه تني گومانه و کو تايه كه ي به دبه ختي هه تا هه تايي و سزاي هه ميشه ييه، مانه وه له سه ر شم حاله نه و په ري گيلى و گه مزه يي و نه و په ري ستمه، له گه ل نه وه دا هيو او ناوات ده خوازنو به نه فسي خو يان بوغرا ده بن. (۲۵-۲۴): له بهر نه مه يه خوا ﷻ نکو ولي نه و كه سه ده کات كه پي وايه ناره زووي

هه رچي بکات بزي ديتنه دي، نه وه درو ده کات له و قسه يدا، وه ک فهرموويه تي: ﴿أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى ﴿۲۵﴾ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَى ﴿۲۶﴾ واته: (نايا مرووف ناره زووي هه رچي بکات بزي ديتنه دي، نه خير * چونکه هه ر خوايه خاوه ني دونياو ناخيره ت) جا ده يانه خشى به هه ر كه سي كه خوي بيه وي، وه ده يگر يتنه وه له هه ر كه س كه خوي بيه وي، کاروباره کان شويني هيو او ناواته كانيان ناکه وي، وه به پي هيو او ناره زووي نه وان نيه. (۲۶): ﴿وَكَمْ مِنْ مَلِكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى ﴿۲۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَى ﴿۲۷﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿۲۸﴾

خوا ﷻ نکو ولي له و كه سه ده کات كه جگه له نه وه ده په رستي، له فريشته كان و جگه له وانيش، وه پي وايه په رستي نه وانه سوودي بوي ده بي و تکاي بو ده کات له لاي خوا له روزي دواييدا ﴿وَكَمْ مِنْ مَلِكٍ فِي السَّمَوَاتِ﴾ له فريشته نزیکه کان و به ريز ترينيان ﴿لَا تُغْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا﴾ واته: سوودي نيه بو كه سي داواي ليکات و خوي پيدا هه لبواسي و نوم يدي پي هه بي.

﴿إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى﴾ واته: (مه گه ر دواي نه وه ي كه خوا مؤله ت بدات بو كه سي كه خوي بيه وي و رازي بي) تکا کردن ده بي دوو مه رجي تيدا کوي بيته وه: مؤله تداني خوا له تکا کردن، وه په زامه ندي نه و بو تکا بو کراو، نه وه ي زانراوه و چه سپاوه بيگومان هيچ کرده وه يه ک وه رنا گيري مه گه ر ته نها به دل سوزي له پيناو خوا دا بي، وه به پي شه ريعه ت بي، كه واته هاوبه شدانه ران هيچ به شيكيان نيه له تکا کردني تکا کاراندا، نه وان دهر گاي په حمه تي به به زه بيتريني به به زه ييه كانيان به سه ر خو ياندا داخست.

(۲۷-۳۰): **إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَىٰ ۗ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَنْبَغُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي عَنْ ذِكْرِنَا وَلَا نِعْمَ رَبِّدُ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ فَاعْرَضَ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَا نِعْمَ رَبِّدُ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ (۲۸) فَاعْرَضَ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَا نِعْمَ رَبِّدُ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ (۲۹) مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ ۗ (۳۰)**

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَىٰ ۗ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَنْبَغُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي عَنْ ذِكْرِنَا وَلَا نِعْمَ رَبِّدُ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ فَاعْرَضَ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَا نِعْمَ رَبِّدُ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ (۲۸) فَاعْرَضَ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَا نِعْمَ رَبِّدُ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ (۲۹) مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ ۗ (۳۰) وَفِيهَا مَا تَسْكُرُونَ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ اسْتَفْتُوا لِيَمَاعِزِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحَقِّ ۗ الَّذِينَ يَنْتَبِهُونَ كَيْفَ الرِّبَا وَالْفُرْحَانِ إِلَّا اللَّهُمَّ إِنَّ رَبَّكَ وَسِعَ الْمَغْفِرَةَ هُوَ أَعْلَمُ بِكُلِّ نَفْسٍ أَنْشَأَهَا فِي الْأَرْضِ فَلَا أَنْتَ أَجَنَّةٌ فِي بَطْنِهَا أَمْهِنْتَ كُلَّهَا فَلَا تَرُكُوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰ ۗ أَوَلَمْ يَتَذَكَّرْ أَلَّا يُغْنِي قَلْبَهُ وَأَصْحَقَىٰ ۗ (۳۱) أَعِدْهُ عِلْمَ الْقَلْبِ فَهُوَ يَرَىٰ ۗ (۳۲) أَلَمْ تَرَ بَيْتًا مِمَّا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ۗ فَلَمَّا رَآهُ الَّذِي وَدَّ أَنْ يُدْرِكَ الرَّبَّ وَرَزَّ آخِرًا ۗ (۳۳) وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ۗ وَأَنْ سَعَىٰ سَوْفَ يُرَىٰ ۗ (۳۴) ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ۗ وَأَنْ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ ۗ (۳۵) وَأَنْهُ هُوَ أَصْحَابُكَ وَأَبْنَىٰ ۗ وَأَنْهُ هُوَ أَمَاتُكَ وَأَلْحَىٰ ۗ (۳۶)

مانای نه‌وه‌یه بیگومان نه‌وانه‌ی هاوبه‌ش بو خوا دادنه‌نین، پیغه‌مبه‌رانیش به‌دروداده‌نین، نه‌وانه برویان به‌پرؤزی دوا‌یی نیه، به هوی بروانه‌بوونیان به‌پرؤزی دوا‌یی بویریان کرد به‌رانبه‌ر به‌خوا، به‌چندین قسه و کرده‌وه دژ به‌خوا و پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی، له قسه‌کانیان: (فریشته‌کان کچانی خوان)

به‌روه‌رد گاریان پاک و بیگه‌رد رانه‌گرت له بوونی مندال، ریژیان له فریشته‌کان نه‌گرتو به‌گه‌وره‌یان دانه‌نان، له‌وه‌ی که به‌ره‌گه‌زی می‌ناویان بردن.

(۲۸): له کاتی‌کدا نه‌وان هیچ زانیاریه‌کیان دهرباره‌ی نیه، نه دهرباره‌ی خوا، نه دهرباره‌ی پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی، وه سروشت و عه‌قله‌کان نابته به‌لگه له‌سه‌ر نه‌وه، به‌لکو زانست به‌گشتی به‌لگه‌ن له‌سه‌ر هه‌لوه‌شانده‌نه‌وه‌ی قسه‌کانیان، وه بیگومان خوا پاک و بیگه‌رده له مندال و هاوپی، چونکه تاک و تنه‌ها و بیبنازه، که‌سی لی نه‌بووه و له که‌س نه‌بووه، هه‌رگیز که‌س هاوشیوه و هاوتای نیه، وه فریشته به‌ریزه‌کان نزیکن له خوا ۗ (۲۹) (واته: که له خزمه‌تیدا: **لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ** ۗ) (التحریم) (واته: که نافه‌رمانی خوا ناکه‌ن له‌وه‌ی که‌فهرمانیان پیده‌دات، وه چ‌فهرمانی‌کیان پی بدریت ده‌یکه‌ن) هاوبه‌ش‌دانه‌ران له‌وه‌دا شوینی شتی ناشرین که‌وتوون، نه‌ویش گومانه که هیچ سوودنیکی نیه له زانینی حه‌ق و راستیدا، چونکه حه‌ق و راستی ده‌بی دنیایی تیدایی و له به‌لگه‌ی برآوه و سه‌لماندنی به‌کلا‌که‌روه‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتبی.

(۲۹): کاتی‌نه‌مه‌پیشه‌ی نه‌وانه بوو که باسکرا، نه‌وان هیچ مه‌به‌ستی‌کیان نیه له

شوينكه وتني حه قدا، به لكو مه به ست و نامانجان تير كردني نفس و ناره زووه كانيانه، خوا ﷻ
 فرماني به پيغه مبره كه ي كرد به پشت تيكردن له و كه سه ي پشت ده كات له يادي
 نهو، كه برتیه له زيكری حه كيم و قورثانی مه زن و هه والی به خشنده، پشتی كردوه
 له زانستی به سوود، بیجگه له ژيانی دونیا هیچی دیکه ی ناوی، نه مه ش نهوپه پری
 تیراده یه تی.

نهوی زانراوه ییگومان بهنده کار ناکات ته نها بو شتی نه بی خوی ده یه وی، جا
 کوشه کانیان کورت کراوه ته وه له سه ر دونیاو له زه ت و حه زوو ناره زووه کانی، چون
 به ده ست بی به ده ستی دینن، وه به هر ریگایه ک بو یان هه لیکه وی ده ستیشخوری
 ده کن.

(۳۰): ﴿ذَلِكَ مِثْلَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ﴾ واته: نه مه نهوپه پری زانست و زانیاری و مه به ستیانه. به لام
 نهوانه ی پروایان به روژی دوا یی هه یه و به راستی داده تینن، نهوانه ی خاوه ن دل و عه قل و
 ژیرینن، هیممه ت و وره و تیراده یان مالی دواروژه، وه زانستیان چاکترین و گه وره ترین
 زانسته کانه، نهویش زانستی وه رگیراوه له کتیبی خوا و سوننه تی پیغه مبره كه ی ﷻ.

خوا ﷻ زانتره به وه ی شایسته ی رینمایه، رینمایه ی ده کات له وه ی که شایسته ی رینمایه
 نیه، ده یداته ده ستی نفسی خویی و ریسواو سه رشو پری ده کات، بویه له ریگای خوا
 لاده دات، له بهر نه مه یه فه رموو یه تی: ﴿إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ
 اهْتَدَى﴾ فه زل و چاکه ی خوی داده تیت له و جیگایه ی که ده زانی شایسته یه پی.

(۳۱-۳۲): ﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ اسْتَوُوا بِمَا عملُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ
 أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى﴾ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَثِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشِ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ
 أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ
 بِمَنْ أَنْفَقَ﴾ ﴿٣٢﴾

﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ خوا ﷻ هه وال ده دات نهو خاوه نی مولکه، تاک و
 ته نه یه له مولکداری دونیاو دواروژدا، وه هه رچی له ناسمانه کان و زهوی دایه مولکی خوان،
 هه لیانده سورپینی و به ریوه یان ده بات به ده سه لاتی مه زن له بهنده کانی و دروست کراوانیدا، وه
 هه رچی بیهوی له شه ریعه تی خوی به سه ریاندا جیه جیی ده کات، وه فرمانیان پیده کات و
 قه ده غه یان لیده کات، پاداشتیان ده داته وه له سه ر نه وه ی فرمانی پیکردوون و قه ده غه ی
 لیکردوون، پاداشتی گوپرایه لان ده داته وه، وه سه ریچیکاران سزا ده دات.

﴿لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا﴾ (تا سزای ثوانه بدات) که کرده‌وی خراپان کرده له کوفرو نه‌ویشی له خواری نه‌ووه‌یه ﴿بِمَا عَمِلُوا﴾ له کرده‌وی خراپه به سزایه کی سه خت .

﴿وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا﴾ (وه پاداشتی ثوانه بداتوه که چاکه‌یان کرده) له به‌ندایه‌تی کردنی خواو چاکه له گهل دروستکراوه کانی به جوره‌ها چاکه ﴿بِالْحُسْنَى﴾ واته: به حاله‌تی چاک له دونیاو دوارپوژدا، گه‌وره‌ترینی ثوانه‌ش ره‌زانه‌ندی په‌روه‌ردگاریان و سه‌رکه‌وتنیانه به نازونیمه‌تی به‌هه‌شت.

(۳۲): پاشان باسی سیفاته‌کانیانی کرده‌و فرموویه‌تی: ﴿الَّذِينَ يَحْتَبُونَ كَيْدَ الْإِنِّمِرِ وَالْفَوَاحِشِ﴾ واته: نه‌نجامی دده‌ن هرچی خوا فرمانی پیکردوه له واجب و پیوستیه‌کان، که وازه‌نیانان یه‌کیکه له تاوانه گه‌وره‌کان، وه وازده‌هینن له قده‌غه‌کراوه گه‌وره‌کان وه ک زیناو خواردنه‌وی شهرابو خواردنی ریباو کوشتنی خهلک‌و، وینه‌ی ثمانه له تاوانه مزنه‌کان، ﴿إِلَّا اللَّمَمَ﴾ نه‌ویش گونا‌هه‌بجوکه‌کانه که خاوه‌نه‌کمی به‌رده‌وام نه‌بی له‌سهریان، یان جار له دوی جار نه‌نجامی بدات به شیوه‌یه‌کی که‌م، ثمه‌ته‌نها به نه‌نجامدانی به‌نده پیی دهرناچی له ریزی چاکه‌خوزان، بیگومان ثمانه له گهل نه‌نجامدانی پیوست و واجبه‌کان و وازه‌نیان له قده‌غه‌کراوه‌کان، ده‌چینه ژیر لی‌بوردنی خوا، که هه‌موو شتیکی گرتو‌ته‌وه، له‌به‌ر ثمه‌یه‌خوا فرموویه‌تی: ﴿إِنَّ رَبَّكَ وَسِعَ الْمَغْفِرَةَ﴾ (به راستی په‌روه‌ردگارت لی‌بوردنی فراوانه) جا‌ته‌گه‌ر لی‌بوردنی نه‌و نه‌بووایه ولات و خهلکی له‌ناو ده‌چوون، وه نه‌گه‌ر لی‌خوشبوون و نه‌رم و نیانی نه‌و نه‌بووایه، ناسمان ده‌که‌وته سه‌ر زه‌وی، وه هیچ گیانداریک له‌سه‌ر زه‌وی نه‌ده‌مایه‌وه، له‌به‌ر ثمه‌یه‌پیغه‌مبه‌ر ﴿الصلوات الخمس، والجمعة إلى الجمعة، ورمضان إلى رمضان مكفرات لما بينهن إذا اجتنبت الكبائر﴾ (أخرجه أحمد برقم: (۹۱۸۶)، ومسلم برقم: (۲۳۳))، واته: پینج نویژه‌فهرزه‌که، هه‌ینی بو‌هینی و ره‌مه‌زان بو‌ره‌مه‌زان، ده‌بنه که‌فاره‌تی نه‌و گونا‌هانه‌ی له نیوانیانه، به مهرچی خودوورگیرابیت له گونا‌هه‌گه‌وره‌کان.

که ده‌فرموی: ﴿هُوَ أَكْبَرُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ﴾ واته: خوا ﴿له هه‌موو که‌س به حالی تیره‌زاناتره، وه نه‌ووشی له سه‌روشتان دایه، له لاوازی و بی‌پیزی له به‌رانبه‌ر زوری‌ک له‌وانه‌ی خوا فرمانی پیکردوون، وه له زوری پالسه‌ره‌کان بو‌لای هه‌ندی له قده‌غه‌کراوه‌کان، وه زوری ثوانه‌ی سه‌رنجراکیشن، وه نه‌بوونی ریگریه به‌هیزه‌کان.

لاوازی بوونی ههیهو دهینری تیا تاندا کاتی خوا له زهوی دروستی کردوون، وه کاتی ئیوه کۆرپه له بوون له سکی دایکتاندا، بهرهوام لاوازی تان تیدایه، نه گهر چی خوا هیزی پیداون له سه ره وهی فرمانی پیکردوون، به لام لاوازی بهرهوامه.

جا زانیاری بهم حاله تان گونجاوه له گهل حکمه تی په رستراویتی و به خشنده یی په روه رد گاریتیدا، که داتان پۆشیت به میهره بانسی و لیورده یی و لیخۆشبوونی و چاکه کانی، وه تاوان و گوناوه کانتان له سه ر لادبات، به تایهت نه گهر بهنده مه بهستی په زامه ندی په روه رد گاری بوو له هه موو کاته کاندا، وه کۆششی کرد له وهی نزیککی ده کاته وه له خوا له زۆربه ی کاته کاندا، وه را کردنی له و گوناوه نای که ده یته مایه ی توور په یی په روه رد گاری، پاشان هه له له دوای هه له ده کات، ییگومان خوا به پرێز ترینی به پرێزه کانه و به بهزه یی ترینانه، به بهزه ییتره بو بهنده که ی له باوک بو کوره که ی.

هه ره ده بی وینه ی نه مه له لیورده یی په روه رد گاریه وه نزیک ییت، وه خوا ی گه وه ره له هه موو کاته کانیدا وه لامی بداته وه، له به ره نه مه یه فره موو یه تی: ﴿فَلَا تُرْكَوْا اَنْفُسَكُمْ﴾ واته: پاکسی نه فس و ده رووتان به خه لکی راده گه یه نن له رووی ستایش کردنه وه، ﴿هُوَ اَعْرَبُ مِنْ اَنْفَى﴾ (النجم) واته: خوا زاناره به و که سه ی خو پارێزه) ییگومان خو پارێزی جیگای ناو دل، پاداشت ده داته وه له سه ره نه وه ی له ناو دل دایه له چاکه و خو پارێزی، به لام خه لکی هیچ سوو دیکیان ناییت بو تان له لای خوا.

(۶۲-۳۳): ﴿اَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّى ۝۳۳ وَاعْطَى قَلِيلًا وَاكْثَى ۝۳۴ اَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَى ۝۳۵ اَمْ لَمْ يُنْتَبِهَا فِي صُحُفٍ مُّوسَى ۝۳۶ وَاَبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ۝۳۷ اَلَا نَزَّرْنَا بِهَا الْاِنْجِيلَ لَمُوسَى ۝۳۸ وَاَنْ لَيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلَّا مَا سَعَى ۝۳۹ وَاَنْ سَعِيَهُ سَوْفَ يَرَى ۝۴۰ ثُمَّ يُجْرَنُهُ اِلْجَرَآءِ الْاُولَىٰ ۝۴۱ وَاَنْ اِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ ۝۴۲ وَاَنْتَ هُوَ اَضْحَكُ وَاَبْكَىٰ ۝۴۳ وَاَنْتَ هُوَ اَمَاتٌ وَاَحْيَا ۝۴۴ وَاَنْتَ هُوَ خَلَقَ الرَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَاَلُنْثَىٰ ۝۴۵ مِنْ نُطْفَةٍ اِذَا تُمَّتْ ۝۴۶ وَاَنْ عَلَيْهِ النَّشْأَةُ الْاٰخِرَىٰ ۝۴۷ وَاَنْتَ هُوَ اَعْنَىٰ وَاَقْنَىٰ ۝۴۸ وَاَنْتَ هُوَ رَبُّ الشَّعْرَىٰ ۝۴۹ وَاَنْتَ اَهْلَكَ عَادًا الْاُولَىٰ ۝۵۰ وَتَمُوْدًا قَمَا اَقْنَىٰ ۝۵۱ وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلِ اِيْنِهِمْ كَانُوْا هُمْ اَظْلَمَ وَاَطْفَىٰ ۝۵۲ وَاَلْمَوْئِقَةَ اَهْوَىٰ ۝۵۳ فَغَشَّهَا مَا غَشَّىٰ ۝۵۴ فَاِيَّ اِيَّ مَا اَلَىٰ رَبِّكَ نَسْمَارَىٰ ۝۵۵ هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذْرِ الْاُولَىٰ ۝۵۶ اَرَفَتِ الْاَزْفَةَ ۝۵۷ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اَللّٰهِ كَاشِفَةٌ ۝۵۸ اَفَمِنْ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُوْنَ ۝۵۹ وَتَضْحَكُوْنَ وَلَا تَبْكُوْنَ ۝۶۰ وَاَنْتُمْ سَمِدُوْنَ ۝۶۱ فَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ وَاَعْبُدُوْا ۝۶۲﴾

خوایښه ده فهرموئی: ﴿أَفْرَأَيْتَ﴾ (واته: جا نایا بینیت) ناشرینی حالی ټو که سهی که فهرمانی پیکراوه به به ندایه تی و به کتا په رستی په روه رد گاری، ټویش پشتی هه لکړدو پرووی وهر گیرا لئی؟ ټه گهر نه فس و دهر وونی پړی پیدایی به به خشینی هه ندی شتی که م، که بیگومان به رده وام نایی له سهری، به لکو چرو کی ده کات خوئی ده گریته وه و ریگری ده کات.

به راستی چاکه پیشه و سروشتی ټو نیه، به لکو سروشتی پشت تیکردنه له گوپړایه لی خو او پابه ند نه بون له سهر کاری چاکه، له گه ل ټه مه دا ټو خوئی به پاک و چاک داده نیت، وه له جیگایه ک دایده نیی له غه یری جیگای خوئی.

(۳۵): ﴿أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهَوْا رِيٌّ﴾ (واته: نایا زانیاری په نهانی لایه و به چاو ده بینی) په نهان و هوالی پیده دا، یان ټو قسه هه لده به ستیت له سهر خوا، که لله ره قو بویره له سهر هم مووان له کو کردنه وه له نیوان خراپه کاری و خو به پاک دانان، وه کو چوون ټو وه راستیه که یه، چونکه زانیویه تی که بیگومان زانستی په نهانی له لایه، ټه گهر گریمانه ش بکریت ټو بانگه شهی ټه وه ده کات، ټه وه هه واله یه کلا که ره وه کان دهر یاره ی زانستی زانیاری په نهان که له سهر ده ستی پیغه مبهری معصوم و پاریزراو هاتووه، به لگن له سهر هه لوه شانده وه ی قسه که ی، ټویش به لگه یه له سهر پوو چیتی.

(۳۶-۳۷): ﴿أَمْ لَمْ يَبْنَأْ﴾ (واته: نایا هه والی پیسه دراوه) ټم بانگه شه کاره، ﴿يَعَا فِي صُحُفٍ مُّوسَىٰ ۖ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ﴾ (۳۶) واته: هه ستاوه به هه موو ټه وانه ی خوا پیسی تاقیکردوه ته وه، وه فهرمانی پیکردوه له شه ریه ته کان و بنه ما کانی ناین و لقو پوکانی. (۳۸-۳۹): وه له و په راوانه دا حوکم و بریاریکسی زور هه ن، له گرنکترینیان، ټه وه یه خوا باسی کردوه و فهرموویه تی: ﴿الَّذِينَ زُرُّوا زُرَّ الْأَخْرَىٰ ۖ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ﴾ (۳۸) واته: هه موو که سیک کرده وه ی چاک و خراپی خوئی بو خوویه تی، که س کرده وه و کوششی که سیک دیکه بو خوئی نابات، وه هیچ که سیک تاوانی که سیک دیکه هه لئا گری.

(۴۰): ﴿وَأَنْ سَعِيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ﴾ (واته: بیگومان پاداشتی کوششی خوئی له داها توودا ده بینی) له دواروژدا، چاکه و خراپه ی له یه کتر جیا ده کاته وه.

(۴۱): ﴿مُّمَّ يَجْزِيهِ الْجَزَاءُ الْآوَفَىٰ﴾ (واته: پاشان پاداشتی ده درپته وه) به ته ووی له سهر هه موو کرده وه کان، ټه وانه ی زور چاک و پاکن، ټه وانه ش له راده به دهر خراپن، به

پاداشتيك همموو به ديهينراوه كان تيكرپا دان به دادپهروه ريدا ده نين، وه ستايشي خوا ده كه ن له سهري، تنانته دوزه خيه كانيش كاتي ده خرينه تاگروه دليان پره له ستايشي په روه ردگاريان، وه دانپيدانان به ته واوي حيكه تي نهو زاته، ره خنه له خويان ده گون، بيگومان نهوان خويان نه فسي خويانيان گه ياند بهو حاله، وه تووشي خراپترين جيگه يان كرد.

(۳۹): بيگومان به لگه ي هيناوه ته وه به وته ي خوا ﴿وَإِن لَّيْسَ لِلْإِنسَانِ إِلَّا مَا سَعَى﴾ (واته: به راستي ناده ميزاد جگه له كوششي خوي خواوهن هيچي تر نيه) بو نهو كه سه ي پي وايه نزيكي دروست نيه، كوششي خوي بكات به ديارى بو زيندووان يان بو مردووان.

وتوويانه: چونكه خوا ﴿وَإِن لَّيْسَ لِلْإِنسَانِ إِلَّا مَا سَعَى﴾ جا گه يشتني كوششي كه سيك بو كه سيكي تر بيجه وانهي نهو ده قيه، له مه دا سه رنج و تبيني هه يه، به راستي ده قه كه به لگه يه له سه ر نهوي بو ناده ميزاد نيه تنها نهوه نه يي كه خوي بو خوي نه نجامي ده دات، نه مه ش حقه وه هيچ گومان يكي تيدانيه، وه نهوي تيدانيه كه بيته به لگه له سه ر نهوي كوششي جگه له خوي سوودي پينا گه يه ني، نه گه ر نهو كه سه يي به خشي، هه روه ك چون ناده ميزاد تنها خواوهن مالي خوي ته ي و نهوي كه مولكي تي و له ژير ده ستيدايه، نه مه نا يته رينگر له به رده م نهوي كه سيك مالي خوي يي به خشي ت كه هي خوي ته ي.

(۴۲): كه خوا ﴿وَإِن إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَى﴾ واته: سه ره نجامي كاره كان تنها بو لاي خوا ده گه رپته وه، وه به ديهينراوه كانيش به زيندوو كرده وه و كو كرده وه، سه ره نجاميش بو لاي خوايه له هه موو حاله تي كدا، جا كو تايي زانست و حيكه ت و ميهره باني و سه رجه م ته واويه كان بو لاي ده گه رپته وه.

(۴۳): ﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى﴾ واته: نهو زاته هو كاره كاني پي كه نين و گريان دينته بوون، نهويش خيرو شه ره و دلخوشي و خه م و په ژاره يه، نهو زاته خواوهن حيكه تي ته واوه له وه دا.

(۴۴): ﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا﴾ واته: نهو زاته تاك و ته نهايه به هيناوه بوون و له ناو بردن، هه ر نهو زاته دروستكراوه كاني هيناوه ته بوون و فرماني پي كرده بوون و قه ده غه ي لي كرده بوون، دواي مردنيان جاريكي دي كه ده يانه ينيته بوون، به پي نهو كرده وانه پاداشتيان ده داته وه كه له دونيادا كرده ويانه.

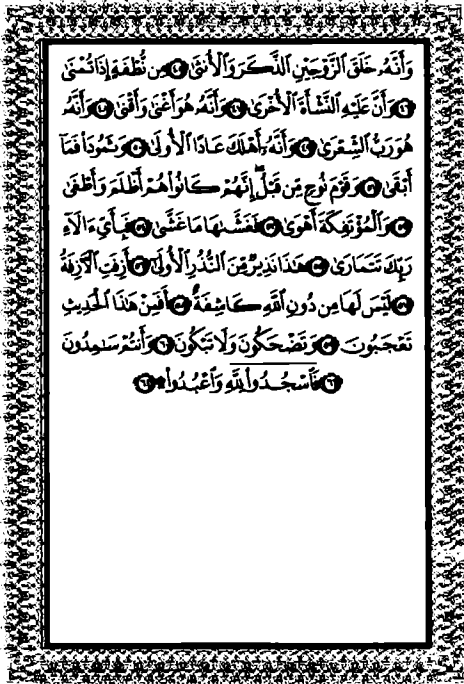
(۴۵): ﴿وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ﴾ (واته: به راستى هەر شهوه دوو جوړى دروست كرده) شهوه دوو جوړه ي ته فسر كرده به تهى خوى: ﴿الذَّكَرَ وَالْأُنثَى﴾ (نيرو مئ) شهش ناوى ره گزه گشتگره بؤ هموو گيانله بهره كان، ناده ميزادو نازه له كانيش، شه زاته تاكه به به ديهينيان.

(۴۶): ﴿مِنْ نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَى﴾ (واته: له نوتفه يه ك كاتيك ده رژيترته مندالدهوه) شهش له مهزترينى بهلگه كانه له سر ته واوى تواناو تاكو ته نهايى شه زاته به ده سلاتو مهزته كه شه گياندارانه ي به ديهيناوه بچووكو

گه وره يان له نوتفه يه كى لاواز، له ناويكى بينرخ، پاشان گه شه ي پيكردهوه ته واوى كرده تا گه يشته شهوه ي كه گه يشته، پاشان بوو به ناده مى تيايدا، يان بؤ به زترينى پله و پايه كان، يان بؤ نرمترينى پله كان.

(۴۷) له بهر شه مه به بهلگه ي هيناوه ته وه به ده ستيكردنى دروست كردن له سر دووباره دروست كردنه وه، فهرمويه تى: ﴿وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشَاءَ الْآخِرَى﴾ (واته: وه به راستى هەر له سر خواهه دروست كردنه وه ي رژى دوايى) بهنده كان دووباره دروستده كاته وه له گوږه كانيانه وه، وه كوږيان ده كاته وه له رژى دياريكراو، وه پاداشتيان ده داته وه له سر چاكه و خراپه كان.

(۴۸): ﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَى﴾ (واته: بهنده كان ده وله مند ده كات به ناسان كردنى كاروبارى بؤ يويان له بازرگانيه كانو جوړه ها كارو كه سابهت له پيشه كانو جگه له وانيش ﴿وَأَقْنَى﴾ (واته: بهنده كانى كه لك له مالو سامانه كان وه رده گرن به هموو جوړه كانى، وه ده بن به خواهنى ماليكى زور، شهش له نيعمه ته كانيتى له سر بهنده كانى كه هموو نيعمه ته كان له لايه ن خواهيه، شهو پيوست ده كات بؤ بهنده كان سوپاسگوزارى بكنو و بپه رستن به تاكو ته نهاو بئى هاويهش.

(۴۹): ﴿وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشَّعَرَى﴾ (واته: به راستی هه ر شه و زاته یه پهروه ردگاری شهسیره) شهویش شهسیره ی ناسراوه به شیعرا ناوئراوه به (المرزم) (شهسیره یه کی گهوره یه) تابه تی کردوه به باسکردن، شه گهرچی پهروه ردگاری هه موو شتیکه، چونکه شه شهسیره یه له وانه یه که له سه رده می نه فامیدا په رستراوه، خوا هه والی داوه له ره گزی شهوه ی هاوبه شدانه ران ده په رستن، به رپوه براو دروستکراوه، چون ده کرین به په رستراو له گهل خوادا.

(۵۰): ﴿وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَى﴾ (واته: بیگومان شه و خوا گه لی عادی یه که می له ناو برد) شه و انیش گه لی هووو الطیة بوون، کاتی پیغه مبه رانیان به درودانا، خوا له ناوی بردن به بایه کی سهختی ساردی به تینی به گرمه.

(۵۱): ﴿وَتَمُودًا﴾ گه لی صالح الطیة خوا ناردی بو لای شمود به درویان دانا، خوا خوشترینکی بو ناردن وه کو نیشانه و به لگه یه ک، شه نا هوان خوشتره که یان سه ربری و پیغه مبه ره که یان به درودانا، پاشان خوا له ناوی بردن ﴿فَمَا أَبْقَى﴾ (که سیانی نه هیشت) به لکو خوا ثیاده ی کردن تا کوتایان.

(۵۲): ﴿وَقَوْمٍ نُوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْعَى﴾ (واته: وه گه لی نووحی له پیشدا له ناو برد که به راستی شه و ان سته مکارتره سه رکه ش تر بوون) له م شه ممه تانه، خوا نوقمی کردن، خنکاندنی له ده ریادا.

(۵۳): ﴿وَالْمُؤَنَفِكَهَ﴾ (گوندو شاره کان) شه و انیش گه لی لووط بوون، ﴿أَهْوَى﴾ واته: خوا به جورئ تووشی سزای کردن هیچ که سیکی له پیش شه و ان له جیهاندا به و جوره سزانه دابوو، شارو گوندیانی سه رو ژیر کرد، وه ورده زیخی گلینی به دوا ی یه کدا بی پچران بارانده سه ریان، له بهر شه مبه یه فه رموو به تی:

(۵۴): ﴿فَنَسْنَاهَا مَا عَشَى﴾ به سزای سهخت دایپوشی به داپوشین، واته: شتیکی مه زن که هه رگیز وه سف ناکری.

(۵۵): ﴿فَبَأَىءَ الْآءِ رَبِّكَ نَعْمَارَى﴾ واته: به ج نازونیمهت و فهزل و چاکه یه کی خوا به گومانی شه ی ناده میزاد؟ بیگومان نیمه ته کانی خوا ناشکرایه، گومان و دوودلی وه رناگری به جورئ له جوره کان، جا هه ر نیمه تیک له لای بهنده کان بی شه وه له لایه ن خواوه یه، وه هیچ که س ناره حه ته کان لانا بات جگه له و.

(۵۶): ﴿هَذَا نَذِيرٌ مِنَ النُّذُرِ الْأُولَى﴾ واته: شه م پیغه مبه ره قوره یشیه هاشمیه که

موحه ممدى كورپى عهبدو لالايه ﷺ شتيكى تازهو داهينراو نيه له پيغهمبرايه تيدا، بهلكو پيغهمبرائيكى زور پيشى كه وتوون، وه بانگه وازيان كرده بهو بانگه وازهى كه نهو ده يكات، جا له بهرچ هو كار يك نكوولى په يامه كهى ده كه ن؟ وه به چ بهلگه يه ك بانگه وازه كهى سوچ ده كه نه وه؟ ناي ا ره وشته كاني بهر زترينى ناو ره وشتي پيغهمبران نه بووه؟

نایا بانگه وازی بو خيرو دور كه وتنه وه له خراپه نه بووه؟ نایا قورئانى مه زنى نه هيناوه كه سوچ و به تال رووى تيناكات، نه له ئيستاو نه له دواروژدا، نه به ليكهم كرده وهو نه به لى زياد كردن، چونكه نيردراوه ته خواره وه له لايهن خواى كار دروستى ستايشكراو؟

نایا خوا ﷺ له ناوى نه بردوون نه وانهى له پيش نهو پيغهمبران يان به درو ده زانى؟ جا چ شتي رينگرى سزاي كرد له وانهى موحه ممديان به درو داده نا، پيشه وای خواناسان، وه گه ووهى نهو كه سانهى كه له روژى قيامه تدا به ده ست نوژه كانيان ده ناسينرين ﷺ اَزَفَتِ الْأَرْفَةَ ﷻ واته: كاتى روژى دوايى نزيك بوته وهو نيشانه كاني دهر كه وتوون. (٥٨): ﷻ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ﷻ واته: نه گهر روژى دوايى هاتو نهو سزايه ي كه به ليني پندراوه هات.

(٥٩): پاشان هه ره شهى له نكووليكاران كرده نه وانهى نكوولى په يامى پيغهمبر ﷺ ده كه ن، نه وانهى په يامه كهى به درو داده نين كه قورئانى پيروزه، جا فرمويه تى: ﷻ أَفَرَأَيْنَ هَذَا الْخَلْدِيبَ تَعَجُّبُونَ ﷻ واته: نایا لهم فرمايشته كه چاكتريزن و بهر زترينى فرمايشته كانه سهرتان لى سورده مينى، وه وای داده نين كه پيچه وانهى نهو دابو نهر يته يه كه له دهره وهى حه قيقه ته ناسراوه كانه؟

نهمهش له نه فامى و گومرايى و ياخى بوونيانه وه يه، نه گه رنا نهو وه فرمايشتيكه نه گهر بفرموى راستى فرمووه، وه نه گهر قسه بكات نهو قسه يه كلا كه ره وه يه كه گالتهى تيدانيه، نه ويش بر يته له قورئانى پيروز، كه نه گهر دابه ز يترايه بو سهر كيوى ده تينى به ملكه چى و لهت لهت بوو له ترسى خوا، زيادى ده كرد بو نه وانهى خاوهن عه قل و ژيرى و بوچوونى راست و ئيمانى چه سپاوو دنياين، وه نهو وهى شياوى سه رسو و زمانه سه رسام بوونه له عه قلى نهو كه سانهى بهو قورئانه سه رسام ده بن، وه گيلى و گومرايانه.

(۶۰): ﴿وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ﴾ واته: پیده که نن و گالتهی پیده که ن، له گهل ئه ودا ئه وهی پیویسته کاریگری له سهر نهفس و دهروونه کان بی و چاوه کانی پی بگری، گوئی گرتنه له فرمان و قهدهغه کراوه کانی و بهلین و هه ره شه کانی خوا، وه لا کردنه وهیه بو هه واله پر له راستیه کانی.

(۶۱-۶۲): ﴿وَأَنْتُمْ سَكِيمُونَ﴾ واته: بی ئاگان لیبی و بییری لینا که نه وه، ئه مهش به هوئی که می عه قل و ئاینیان. جا ئه گهر ئیوه به ندایه تی خواتان بگردایه و شوینی ره زامه ندی خوا بکه و تیا به له هه موو کاته کاندئا ئه وه بهم شیوه به نه ده بوون که خوا وهن عه قل و ژیره کان خو یانی لی ده پاریزن، ﴿فَأَسْجُدُوا لِلَّهِ وَأَعْبُدُوا﴾ فرمان کردن به سوژده بردن بو خوا به تاییه تی بو ئه وه یه بیته به لگه له سهر فه زل و چاکه ی ئه و، بیگومان سوژده بردن نهینی و کاکله ی په رسته، چونکه کاکله ی په رستن ترسانه له خوا و ملکه چبوونه بوئی، سوژده بردن مهزترین حاله ته که بهنده پیی گهردن که چ ده بی، بیگومان دل و جهسته ی پیکه وه گهردن که چ ده بن، وه به ریزترین و پیروزترینی ئه ندامانی جهسته ی ده خاته ژیر پیکان، پاشان فرمانی کردوه به په رستن به گشتی، که گشتگیره بو هه موو ئه وانیه ی خوا پیی خو شه و پیی رازیه، له قسه و ته و ئاشکرا و نهینی کان.

ته فسیری سووره تی (النجم) ته و او بوو.

تەفسیری سوورەتی (القمر)

مەككیه (۵۵) نایەتە

بە ناوی خوای بە بەزەیی بەخشنده

(۵-۱): ﴿أَقْرَبَ السَّاعَةِ وَأَشَقَّ الْقَمَرِ
وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ
مُسْتَمِرٌّ ۚ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ
وَكَفَلُ أَمْرٍ مُسْتَقَرٌّ ۚ وَلَقَدْ
حَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُرْدَجَرٌ
حِكْمَةٌ بَلِغَةٌ فَمَا تُغْنِ الْذُّرُ

﴿أَقْرَبَ السَّاعَةِ وَأَشَقَّ الْقَمَرِ﴾ خوا
راپده گە یەنئێ کە پوژی دوایی نزیک

بۆتەووە کاتی هاتنی هاتوو، لە گەل ئەو هەدا ئەو بە درۆ دانەرانه بەر دەوام بە درۆی
داده نین، نامادە ی دابەزینی نین، خوا ڤه نەندین نایەت و نیشانه ی مەزنیان پئ نیشان
دەدات کە بەلگەن لەسەر پروودانی، هەموو کە سێکی ئاسایی برپوای پئ دینئ.

جالە مەزترینئ ئەو نیشانانە ی بەلگەن لەسەر راستی ئەو پە یامە ی موخەمەدی کورپی
عبدالله ڤه نیشانە ی تە، کاتی بە درۆ دانەران داوایان لیکرد بەلگە یە کیان نیشان بدات لە
دەرەو ی سروشت، کە بیته نیشانە یە ک لەسەر تەواوی و راستی پە یامە کە ی، پئغە مەبر ڤه
نامازە ی بۆ مانگ کرد بە ویستی خوا، ئەویش بوو بە دوو لەتەو، لە تیکیان لەسەر
کیوی (أبي قیس) وە لە تیککی دیکە ی لەسەر کیوی (قیقمان) (کیونکی بچوو کە لە
مە ککە) هاو بە شدانەران و جگە لە وانیش ئەم نیشانە مەزنیان بینی، کە هیچ بە دیهینراوی
ناتوانئ بە ساختە و چاوبەست ئەو کارە بکات.

(۲): شتیکیان بینی پئشتر نە یان بینیوو، بە لکو نە یان بیستبوو شتیکی لەو جوړه، یان
هاوشیو ی بۆ هیچ یە کیک لە پئغە مەبران پروودات، هەناسە یان بەو سواربوو، وە هەر گیز
ئیمان بەو نە چوو وە دلە کانیاو وە خواش خێری بۆ ئەوان نەویست، جا پە نایان برده لای

بوختان و ياخييونيان و تيان موحه ممد ﴿ جادووی ليکرووین، به لام نيشانهی ثوه ینگو مان ټیوه پرسیار ده کهن لهو کهسهی که دی بو لاتان له گهشتکردنه وه، جا نه گهر ټهو توانای هه بی لهسه ر سیجر کردن له ټیوه، ټه وه ناتوانی سیجر له کهسی بکات که له پیش چاوی نیه، دهی پرسیار بکهن له ههر کهسی له گهشت کردنه وه دی بو لاتان، ټهو کهسه پیش هه والیان پی ددهات به له تبوونی مانگ، جا و تیان: ﴿ سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴾ واته: ﴿ جادوویه کی به رده و امه ﴾ موحه ممد ﴿ جادووی له ټیمه و جگه له ټیمه ش کردوه. (۳): ټمه یه کیکه لهو بوختانانهی که تنها کهسی گیل و گه مژه و گومرا له رینمایی و عه قلی پی هه لده خه له تی، ټمه ش تنها نکرو لیکردنیا نیه لهو نيشانه یه، به لکو له هه موو ټایه ت و نيشانه یه ک که بی بو یان، ټه وان ټاماده ن روو به رووی بینه وه به پووچ و به تال و ره تکردنه وهی، له بهر ټه مه یه فه رموویه تی: ﴿ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا ﴾ (وه نه گهر بی پروایان مو عجزیه به ک بیین پشت هه لده کهن) لی ره دا راناوه که نا گه ر ټه وه بو له تبوونی مانگ، بو یه نه یه فه رمووه: ټه گهر بینان، به لکو فه رموویه تی: ﴿ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا ﴾ مه بهستی ټه وان شوینکه وتنی راستی و رینمایی نه بوو، به لکو مه بهستیان شوینکه وتنی هه واو هه وه س بوو، له بهر ټه مه یه فه رموویه تی: ﴿ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَ هُمْ ﴾ هه روه ک خوا ﴿ فَان لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ ﴾ القصص، (واته: ټنجا ټه گهر به گو یان نه کردی ټه وه بزانه که تنها شوین هه واو ټاره زووی خو یان ده که ون).

ینگو مان ټه گهر ټه وان مه بهستیان شوینکه وتنی هیدایه ت بووایه، ټه وه پر وایان ده هیناو شوینی موحه ممد ﴿ ده که وتن، چونکه خوا لهسه ر دهستی ټه و نيشانیدا چه ندین به لگه و نيشانه و سه لماندنی یه کلا که ره وه، که به لگن لهسه ر سه رجه م داوا کاریه خوا یه کان و مه بهسته شه ر عیه کان ﴿ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ﴾ واته: (له کاتیکدا هه موو کاریک سه ره نجامیکی هه یه) تا ټیستا کاره که نه گه یشتروه به ټامانچ و کو تاییه که ی، وه به دنیا ییه وه ده گات به کو تایی، جا راستگو له به هه شته پر له نازو نیعمه ته کانداهه بی، وه له لی خو شو بوون و ره زامه ندی ټه ودا به درودانه ریش له تووره یی و سزای خوادا ده بی به هه میسه یی.

وه خوا ﴿ روونیده کاته وه ټه وان نه مه بهستیکی راسته قینه یان هه یه نه شوینکه وتنی رینمایی، فه رموویه تی: ﴿ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ ﴾ واته: هه والی پیشوو داهاتوو

موجیزه ناشکراکان، ﴿مَا فِيهِ مُرْدَجَرٌ﴾ واته: سه رزه نشت کهری سه رزه نشتیان بکات و بیانگه رینتیه وه له سه رلشیواوی و گو مریان، وه نه ویش ﴿حِكْمَةٌ﴾ حکمه تیکه له لایه ن خواوه ﴿بَلِغَةٌ﴾ واته: ته واوه، تا به لگه و حوججه ی پی بکات له سه ر جیهانیان، وه هیچ که سیک به لگه ی نه مینسی له سه ر خوا دوا ی پیغه مبه ران ﴿فَمَا تَعْنِ النَّذْرُ﴾ واته: به لام ترساندنی ترسیته ران بو بیسروا سوودی نیه) وه ک خوا ﴿فَهَرْمُوِيه تى﴾: ﴿لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (۱۶) ﴿وَلَوْ جَاءَ تَهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ﴾ (۱۷) ینس، (واته: بروا ناهینن * هه رچهنده بویان بیت هه موو به لگه و نیشانه یه ک تا به چاوی خویان سزای سه ختی نازارده ر نه بینن).

(۷-۶): ﴿فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَى شَيْءٍ نَّكُرٍ﴾ (۶) ﴿خُشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُنْتَشِرٌ﴾ (۷)

خوا ﴿بِه﴾ به پیغه مبه ره که ی ده فه رموی: بیگومان ده ر که وت هیچ چاره یه ک نه ماوه بو رینمایى کردنی به درودانه ران، وه هیچ نه ماوه ته وه جگه له پشت تیکردنیان و روو لی وه رچه رخیان، جا فه رمویه تى: ﴿فَتَوَلَّ عَنْهُمْ﴾ هه چاوه روانسی رۆژیکى گه وره و ناره حه تیه کی بیبایانیان بو بکه، نه ویش کاتى ﴿يَدْعُ الدَّاعِ﴾ هه ئیسرافیل ﴿الطَّيْرُ﴾ (بانگی خه لکی ده کات)، ﴿إِلَى شَيْءٍ نَّكُرٍ﴾ واته: بو لای شتیکی زور ناخوش خه لکی نکوولی لیده که ن، دیمه نیک نایینی له وه ناشرینترو به ئیش تر بیت، جائیسرافیل فوو ده کات به فوو کردنی مردووه کانی پی درده چی له گوره کانیان بو ویستگه ی رۆژی دوا یی.

(۷): ﴿خُشَعًا أَبْصَرُهُمْ﴾ اواته: لهو
 ناره حتى و مه ترسيه ي که ده گاته ناو
 دله کانيان، زه ليل و ريسوا ده بن، وه
 چاويان کزو شور ده بي.
 ﴿يَجْرَحُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ﴾ ته و يش
 گوره کانه ﴿كَانَهُمْ﴾ ااته: له زور يانداو
 تيکه ل بووني هه نديکيان به هه نديک،
 هه روه ک ﴿جَرَادٌ مُنْتَشِرٌ﴾ ااته: (کولله)
 به رش و بلاو ده بنه وه به زوري له سه ر
 زه وي.
 (۸): ﴿مَهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ﴾ ااته: به په له
 به دم بانگه وازي جارده ره که وه ده چن،
 نه مهش به لگه به له سه ر ته وه ي که جارده ر
 بانگيان ده کات و فه رمانيان پي ده کات به

﴿فَمَا أَبْصَرُوا عُجْرًا مِنْ الْأَجْدَانِ كَانَهُمْ جَرَادٌ مُنْتَشِرٌ﴾
 ﴿مَهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكُفِرُونَ هَذَا بَشَرٌ أَلَمْ يَكُنْ مِنْ
 كَلِمَتِهِمْ قَوْمٌ نُوْحٌ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ﴾ ﴿فَمَا
 أَبْصَرُوا أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْصَرُوا﴾ ﴿فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْتَهَرٍ
 ﴿وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ
 وُجِدَ وَحَمَلَتُهُ عَلَى ذَاتِ الْوَجِّ وَدُسِّرَ﴾ ﴿تَجْرَى بِأَعْيُنِنَا جُرَّاءَ لَمَنِ كَانَ
 كُفْرًا ۖ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مَدَّحِرٍ﴾ ﴿وَكَيْفَ كَانَ
 عَذَابِي وَنُذْرِي ۖ وَلَقَدْ يَسْرْنَا الْفُرَّانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ۖ
 ﴿لَمَنْ عَادَ كَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ۖ إِنَّ آيَاتِنَا لَهُمْ رُجُومًا
 وَمَعْرَافًا يَوْمَ تُحْشَرُ أَسْمِعُ ۖ أَتَى عَلَى النَّاسِ كَأَنَّهُمْ أَفْهَامُ ۖ خَلَّ
 سَقِيرٍ﴾ ﴿وَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ۖ وَلَقَدْ يَسْرْنَا الْفُرَّانَ
 لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ۖ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ ۖ فَقَالُوا أَبْنَا
 ءَنَا وَجَدْنَا نَبِيَّهُمْ رَبَّنَا آلِي حَنَافٍ وَرُسُلٍ ۖ فَوَلَّى الْآلُكَابِئَةَ
 مِنْ بَيْنِنَا لَئِن لَمْ يَكُنْ آيَةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا ۖ لَئِن لَّمْ يَكُنِ الْكَافِرُ
 مِنَ الْآيَاتِ لَأَسْفَرًا ۖ وَلَقَدْ يَسْرْنَا الْفُرَّانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ۖ

تاماده بون له ويسگه ي روژي دوايي، به دم بانگه وازه که به وه ده چن و په له ده که ن له
 وه لامدانه وه ي.

﴿يَقُولُ الْكُفِرُونَ﴾ اواته: بيرويان ده لين: ته وانه که سزيان تاماده بووه: ﴿هَذَا يَوْمٌ
 عَسِرٌ﴾ اواته: نه مرو روژيكي زور دزارو سه خته هه روه ک خوا ﴿فَهَرَمُوهُ تِي﴾
 ﴿عَلَى الْكُفِرِينَ عَيْرٍ سِيرٍ﴾ ﴿١٠﴾ لهدتر، (واته: له سه ر کافران سووک و ناسان نيه)
 مه فهووم و تيگه يشتي ته وه، بيگومان روژي دوايي سووک و ناسانه له سه ر برواداران.
 (۹-۱۷): ﴿كَذَّبَتْ قَالَهُمْ قَوْمٌ نُوْحٌ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ﴾ ﴿١﴾ ﴿فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ
 فَأَنْصُرْ﴾ ﴿١٠﴾ ﴿فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْتَهَرٍ﴾ ﴿١١﴾ ﴿وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ
 وُجِدَ وَحَمَلَتُهُ عَلَى ذَاتِ الْوَجِّ وَدُسِّرَ﴾ ﴿١٣﴾ ﴿تَجْرَى بِأَعْيُنِنَا جُرَّاءَ لَمَنِ كَانَ كُفْرًا ۖ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا
 آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ۖ﴾ ﴿١٥﴾ ﴿وَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ۖ﴾ ﴿١٦﴾ ﴿وَلَقَدْ يَسْرْنَا الْفُرَّانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ
 مُدَكِّرٍ ۖ﴾ ﴿١٧﴾

کاتی خوا ﴿فَهَرَمُوهُ تِي﴾ باسی حالی به درودانه رانی پیغه مبه ره که ی کرد، که بیگومان نایه ت و
 نیشانه کان هیچ سوودی نیه بویان، ترساندن ی به سزای توممه ته کانی پیشوو که

پیغه مبه رانیان به دروداده نسا، چوَن خوا له ناوی بردن و سزای خوئی حلال کرد بویان. سهره تا باسی گه لی نووحی کرد، یه کم پیغه مبه ر ۱۱۱ خوا ناردی بۆ لای گه لیک بتیان ده پهرست، بانگی کردن بۆ یه کتابه رستی خواو به ندا یه تی کردنی به تاک و ته نهاو بی هاویه ش، نه وان ریگریان کرد له ازهینان له هاویه شدانان، وتیان: ﴿لَا نَدْرُنَ ءَالِهَتَكَ وَلَا نَدْرُنَ وِدًا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا﴾ ۱۲ ﴿نوح، (واته: وه وتیان: ده ست هه لته گرن له بت و په رستراوه کانتان، وه ده ست هه لته گرن له په رستی وه ددو سواع و یه غوس و یه عوق و نه سر).

نوح ﷺ به رده وام بانگی ده کردن بۆ لای خوا به شوو به پوژو به ناشکراو نهینی، نه وه هیچ سوو دیکي پی نه گه یاندن جگه له عینادی و یاخی بوون و له که دار کردنی پیغه مبه ر که یان، له به ر نه مه یه لی رده ا فرموویه تی: ﴿فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ﴾ (واته: جا به نده ی تیمه نووحیان به دروژن دانا، وه وتیان نووح شیته) چونکه پییان ابوو نه وه ی نه وان له سهری ده پوَن له هاویه ش دانان و گو مریای، نه وه ته واوه و عه قل ناماژه ی پی ده کات، نه وه یشی نووح ﷺ هیناویه تی نه فامی و گو مریایه، ته نها له که سانی شیته وه ده رده چی.

نه وان له وه دا درویمان کرد، نه وه حقیقه تانه ی که جیگریه به پی شاعر و عه قل نه وان هه لیانگی راپه وه، ییگومان نه وه ی نه وه هیناویه تی بریتیه له و راستیه ی که پینمای عه قلّه پووناک و راست ره وه کان ده کات بۆ لای هیدایه ت و پووناکی و ژیری، نه وه یشی نه وان له سهری ده پوَن گو مریایه کی پوون و دیاره. که ده فرموئی: ﴿وَازْدُجِرَ﴾ (واته: گه له کی سهرزه نشتیان کردو هه ره شه یان لی کردو تووندو تیژ بوون له گه لیدا کاتی بانگی کردن بۆ لای خوا ﷺ. نه وه نده یان به س نه بوو خوا پوویان ره ش بکات- که بر وای پی نه هینن و به دروی دانه نین، تا له بازار دانیدا گه یشته نه وه ی، نه وه ی توانایان بوو له سهری، تا به م شیوه یه دوژمنانی پیغه مبه ران نه مه حالیا نه له گه ل تیر دراوه کانیاندا.

(۱۰): له و کاته دا نروح ﷺ داوای له په روه ردگاری کرد ﴿أَنِّي مَعْلُوبٌ﴾ (واته: به راستی من شکستم خواردوه، توانام نیه له سر که وتن به سه ریاندا، چونکه که س بر وای نه هینا له گه له کی جگه له خه لکیکی زور کم نه بیّت، توانایشیان نه بوو له پووبه پروو بوونه وه ی گه له که یاندا.

﴿فَأَنْصَرَفْ﴾ خویبه تو یار مه تیم بده، وه له ده قیکی دیکه دا فرموویه تی: ﴿وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا﴾ ۱۳ ﴿نوح، (واته: نه ی په روه ردگار له سهر زه وی هیچ

که سيکی بيروا مهيله).

(۱۱): **خَوَاتِمًا** وَهَلَامِي دايه وهو يارمه تيدا له گه له که ی، **خَوَاتِمًا** فەر مووی: **فَفَتَحْنَا** **أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ** واته: (ئیمهش هه موو دهر گاکانی ئاسمانمان کرده وه)، به ئاویکی زوری یه ک له دوا ی یه ک، **وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا** واته: (کانیاوی زورمان له زهوی هه لقولاند) جا له ئاسمانه وه ئاویکی له راده به دهر ده هاته خواره وه، وه زهوی هه مووی ته قی ته نانهت شهو ته نوورانیهی که نانیان تیدا ده کرا، که له دابو نهریتدا جینگای بوونی ئاو نیه، چونکه شوینی ناگره.

قَالَ لَقَى الْمَاءُ واته: ئاوی ئاسمانو زهوی (به یه ک گه یشتن) **عَلَى أَمْرٍ** له سه ر بریاریک له لایه ن خوا وه به و به یه ک گه یشتنه **فَدَفَدِرَ** واته: خوا له نه زه لدا نویبووی وه ک سزایه ک بو سته مکاره یاخیبووه کان.

(۱۳): **وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسِرَ** واته: به ندهی خویمان نوو حمان پرزگار کرد له سه ر شهو که شتییهی که (به چهند پارچه) بزماریک داکو ترا بوو توندو تولکرا بوو **بِجَنَّتِي** **بِأَعْيُنِنَا** واته: نووح **الطَّيْرُ** نه وانیهی له گه لیدا پروایان هینابوو، وه نه وه یشی هه لیگرتبوو له جوړه ها به دیهینراوه کان، به چاودیری و پاراستنی خوا له خنکانو نقووم بوون، وه ته ماشا کردنی وه کیلی خوا ی مه زن، به راستی شهو زاته چاکترین پاریزه رو وه کیله.

جَزَاءً لِمَنْ كَانَ كُفِرًا واته: شهو ی کردمان به نووح **الطَّيْرُ** که کردمان له پرزگار بوون له نقووم بوونی گشتی، شهو پاداشتیک بوو بو شهو، کاتی گه له که ی به درویمان داناو پروایان پی نه هینا، نه ویش خوړاگر بوو له سه ر بانگه واز کردنیان، وه به رده وام بوو له سه ر فه رمانی خوا، هیه شتیک نه ی توانی ریگری لیبکات، وه هیه به ره له ستیکاریک نه ی توانی به ره له ستی بکات، هه روه ک خوا **الطَّيْرُ** له ده قیکی دیکه دا دهر باره ی ده فهر مووی: **قِيلَ يَنْجُ أَهْطِطِ سَلْمٍ مِنَّا وَبَرَكَتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِمَّنْ مَعَكَ** (۱۸) ههود (واته: وترا: نه ی نووح **الطَّيْرُ** دابهزه له که شتییه که به هیمنی و بیوهی له لایه ن ئیمه وه، وه به یست و فری زور به سه ر خو ته وه وه به سه ر گه لائیک که په یدا نه بن له وانیهی که له گه ل تودان).

ده گونجی مه به ست شهو بی: ئیمه گه لی نوو حمان له ناو برد، وه هینامان به سه ر یاندا شهو ی که هینامان له سزاو سه رشوړی سزایه ک بوو بویمان، له سه ر بیرواییی و عینادی و یاخیبوونیان، وه نه مهش پرووده کاته سه ر خویندنه وه ی شهو که سه ی خویندوو یه تی به (بفتح الکاف).

﴿۱۵﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدْرِكٍ ﴿۱۵﴾ واته: بیگومان تیمه چیرۆکی نوح عليه السلام هیشته وه له گهله کهیدا تا بیته به لگه و نیشانه به ک بو که سی پهندی لی وه ربگریت، له وهی که هر که سیک سه ریچی پیغه مهران بکات و یاخی بیت لیان، نه وه خوا به سزای گشتگیری سهخت له ناوی ده بات.

یان راناوه که له وشه ﴿تَرَكَهَا﴾ ده گه ریته وه بو که شتی که وه ره گزه که ی، جا بنچینه ی دروستکردنی ده گه ریته وه بو فیر کردن له لایه ن خواوه بو بهنده که ی نوح عليه السلام پاشان خوا پیشه وه ره گزی نه وه که شتی هی هیشته وه له ناو خه لکید، تا نه وه بیته به لگه له سهر میهره بانای خوا به دروست کراوه کانی و گرنگی پیدانی پیمان، وه ته واوی تواناو داهینانی دروست کردنی.

﴿فَهَلْ مِنْ مُدْرِكٍ﴾ واته: نایا که سیک هه به بیر له نایه ته کان بکاته وه، بیرو هوشی بخاته کار له وه ده قانه ی که بوی دیت؟ نه وه بیگومان له وه پیری روون کردنه وه و ناسانی دایه.

﴿۱۶﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ ﴿۱۶﴾ واته: نایا سزاو ناگادار کردنه وه ی خوا چون ده بینی نه ی بینر که به لگه بو هیچ که سیک ناهیلته وه.

﴿۱۷﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدْرِكٍ ﴿۱۷﴾ واته: به راستی ناسانمان کردوه فرمایشتی نه م قورئانه بو له بهر کردن و جینه جی کردن، وه مانا کانی بو تیگه یشتن و زانست، چونکه چاکترین فرمایشته له رووی قسه یی کردنه وه، راستگوترین ماناو پرووتترین ته فیسری هه به، جا هر که سیک رووی تیبکات خوا نامانجه که ی له سهر سووک ده کات، وه بوی ناسان ده کات، (والذکر) ناموژ گاری گشتگیره بو هه موو نه وانه ی جیهانیان ناموژ گاری پیوه رده گرن له حه لال و حه رام، وه بریاره کانی فرمان و قه دهغه کردن، وه بریاره کانی پاداشت و ناموژ گاری و پهنده کان، وه بیرو باوه ره به سووده کان و هه واله راسته کان.

﴿۲۲-۱۸﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ ﴿۱۸﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَحْسٍ

مُسْتَمِرٍّ ﴿۱۹﴾ نَزَّحَ النَّاسُ كَانْتَهُمْ أَعْمَارُ نَحْلِ مُنْقَعِرٍ ﴿۲۰﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ ﴿۲۱﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدْرِكٍ ﴿۲۲﴾ :

﴿۱۸﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ ﴿۱۸﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ ﴿۱۸﴾ گه لی عاد بریتی بوون له هوزیکی ناسراو له یه مهن، خوا ﴿﴾ هودی بو ناردن، بانگی ده کردن بو یه کتاپه رستی خواو به ندایه تی کردنی، جا نه وان به درویان دانا، نجا خوا ﴿﴾ دایبه زانده سه ریان،

﴿رِيحًا صَوَّارًا﴾ واته: (بايه کی ساردی زور سهخت ﴿فِي يَوْمٍ نَّحْسٍ﴾ واته: (له رېوژیکسی) سهختدا سزايه کی به ئیش ﴿مُسْتَمِرًّا﴾ بهرده وام بوو له سهريان جهوت شهوو ههشت رېوژ بهی وچان ﴿تَرْجُ النَّاسَ﴾ (خه لکی هه لئه گرت) له تووندی نهو بايه به رزی ده کردنه وه بو ئاسمان و، پاشان ده يدان به زهويداو له ناوی ده بردن، ئنجا ده بوو ﴿كَأَنَّهُمْ أَجْرَارٌ نَّخْلٍ مُنْقَعِرٍ﴾ واته: لاشه يان له دواي له ناوچوونيان وه ک لقی دارخورمای پوو کاوی لی ده هات، که بايه کی سهخت لسی ده دات و ده که ویته سر زهوی، هیچ به ديهینراوی له خوا ﴿يَاخِي نَابِيٌّ ثَغَرٌ سَهْرِيٍّ﴾ فەرمانه کانی بکات. (۲۱) ﴿فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنَذِيرِي﴾ (جا نایا سزاو ترساندنم چوَن بوو)؟ سویند به خوا سزايه کی سهخت بوو، وه نهو ترساندنه ی هیچ به لگه و حوجه به کی بو که سه هیهسته وه. ﴿وَلَقَدْ بَيَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ خوا نه مه ی دووباره کردوته وه وه ک په حمه تی به بنده کانی و گرنگیدانی بیسان، کاتی بانگی کردوون بو لای شه وه ی به رژه وه نندی دونیاو دواروژییانی تیدا به.

(۲۳-۳۲) ﴿كَذَبَتْ نُمُودٌ بِالنَّذِيرِ﴾ (۲۳) ﴿فَقَالُوا أَبَشْرًا مِمَّا وَجَدْنَا نَبِيِّنَا إِنَّا إِذَا لَفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ﴾ (۲۴) ﴿أَلْفَلْيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَابٌ أَشْرٌ﴾ (۲۵) ﴿سَيَعْمُونَ غَدًا مِنَ الْكَذَابِ الْأَشْرِ﴾ (۲۶) ﴿إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةَ فَيَنْتَهُنَّ لَهُمْ فَارْتَجِبْهُمْ وَأَصْطَبِرْ﴾ (۲۷) ﴿وَيَنْتَهُنَّ أَنْ الْمَاءَ قَسَمَهُ بَيْنَهُمْ كُلُّ شَرْبٍ مُخَضَّرٌ﴾ (۲۸) ﴿فَادَاؤًا صَاحِبَهُمْ فَعَاطَى فَقَمَّرَ﴾ (۲۹) ﴿فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنَذِيرِي﴾ (۳۰) ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُخَضَّبِ﴾ (۳۱) ﴿وَلَقَدْ بَيَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ (۳۲) :

﴿كَذَبَتْ نُمُودٌ﴾ گه لی نمود شه و گه له ناسراوو به ناوبانگه به که له زهوی حیجردا ده ژیان، پیغه مبه ره که یان صالح ﴿صَلَّى﴾ کاتی بانگی کردن بو لای به ندایه تی خوی تاکو ته نه ای بی هاوه ل، وه ترساندنی به سزای به ئیش نه گهر پیچه وانسه ی بجولینه وه.

(۲۴): به لام شه وان به دروژیان زانی و لووت به رزیان نواند له ئاستیدا، و تیان ﴿أَبَشْرًا مِمَّا وَجَدْنَا نَبِيِّنَا﴾ واته: چوَن شوینی که سیک بکه وین فریشته نه بی و له خو مان بی، له جگه له خو مان نه بی که بیگومان فریشته له ئیمه گه وره تره.

له گه ل شه وه شدا شه وه ته نها به ک که سه ﴿إِنَّا إِذَا﴾ واته: نه گهر شوینی بکه وین شه ویش به و حال ﴿لَفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ﴾ واته: شه وه ئیمه گومراو سه ر لی شیواوین. وه شه قسه به له گومرایی و به دبه ختیان بوو، شه وان په تیان کرده وه شوینی پیغه مبه ری بکه ون له ئاده میزاد، خو یان نه پاراست له په رستی داروو به ر دوو وینه.

(۲۵): ﴿أَلَيْسَ الذِّكْرُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا﴾ واتہ: چوں خوا تاییہ تی کردوہ لہ ناو ئیمہ داو تہنہا سروشی بؤ ناردووہ؟ چی تاییہ تہ مہندیہ کی تیدیہ لہ نیوانماندا؟ ئمہ رہ خنہ و بیانوو گرتنہ لہ لایہن ئہوانہی درؤیان دہ کرد بہ ناوہی خواوہ، بہ رده وام ئہوان ئہمہ یان دووبارہ دہ کردہ وہو لہ گو ماندا بوون لہ بانگہ وازی پیغہ مہبران، بیگومان خوا ﴿﴾ وہ لآمی ئمہ گو مانہی دایہ وہ بہ و تہی پیغہ مہبران بؤ ئوممہ تہ کانیان: ﴿قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يُمْنُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿إبراهیم﴾ واتہ: پیغہ مہبرہ کانیان پییان و تن ئیمہ ئادہ میزادیکین وہ کو ئیسوہ، بہ لآم خوا منہت دہنی بہ سہر ہہر کام لہ بہ ندہ کانیدا کہ بیہوئی).

جا پیغہ مہبران خوا منہ تی ناوہ بہ سہر یاندا بہ چہ ندین سیفات و خو رپہ وشتی بہ رزو تہ اوایتی، بہو ہویہ وہ شایستہ بوون بؤ ہہلگری پھیامی پەرورہ دگاریان، وہ تاییہت بوون بہ وہ حی ئہو زاتہ، لہ میہرہ بانئ و کاردروستی ئہو زاتہ ئہوہ یہ کہ پیغہ مہبران ئادہ میزاد بوون، خو ئہ گہر لہ فریشتہ کان بوونایہ ئہوہ ئادہ میزاد نہ یدہ توانی لییان وہ ربگریت، وہ ئہ گہر پیغہ مہبران لہ فریشتہ کان بوونایہ ئہوہ خوا ﴿﴾ سزای بؤ بہ درؤدانہران پیش دہ خست.

مہبہست لہم قسانہی کہ دہر چووہ لہ لایہن ئمودہ وہ بہ رانہر بہ پیغہ مہبرہ کہ یان صالح و بہ درؤدانانی، لہ بہر ئہمہ یہ بریار یاندا بہ سہر یدا بہم بریارہ ستہ مکارانہو وتیان: ﴿بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ﴾ واتہ: (بہ لکو صالح پیاوئیکی) زور درؤزنو خراپہ کارو خود پہ سندنہ، خوا پروویان رپہش بکات.

ئای چہ ندہ گہ مژہو ستہ مکارو کہ للہ رپہ قن، لہ ئاستی راستگویان و نامؤژگاری کاران بہ و تارو دواندنی ناشرین، بیگومان خوا ﴿﴾ سزای داون کاتئی یاخیوونیان زور بوو.

(۲۷): ﴿خو﴾ حووشترئیکی نارد کہ ئہویش گہورہ ترین نازونیمہ تی خوا بوو بہ سہر یانہوہ، نیشانہ یہ ک بوو لہ نیشانہ کانئ خوا ﴿﴾، وہ نیعمہ تی بوو سوودیان لہ شیرہ کہ ی و رده گرت کہ بؤ ہہموویان بہس بوو، ﴿فَإِنَّ لَهُمْ﴾ واتہ: تاقیکردنہوہ یہ ک بوو لہ لایہن خواوہ بؤ ئہوان ﴿فَأَزَلُّهُمْ وَأَصْطَبِرْ﴾ واتہ: خورا گربہ لہ سہر بانگہ وازہ کہ ت و چاوہ پروان بکہ سہرہ نجام چیان بہ سہر دی، یان چاوہ پروان بکہ ئایا مسولمان دہ بن یان بیپروا.

(۲۸): ﴿وَبَيْنَهُمْ أَنْ أَلَمَاءٌ قَسَمُهُ بَيْنَهُمْ﴾

واته: هوالیان پی بده ناوه که له تیوان نهوان و حوشره که دا بهشکراوه، پوژیکسی دیاریکراو بو شهوه و پوژیکسی دیکسی دیاریکراو بو نهوانه، ﴿كُلُّ شَرِبٍ مُحَضَّرٌ﴾ واته: هه ریه که یان ناماده بی له کاتی نورهی خویدا، وه خوئی پیاریزی له وهی که نورهی خوئی نیه.

(۲۹): ﴿فَادُوا صَاحِبَهُمْ﴾ (جا بانگی هاوپی خراپه که یان کرد) شهوهی که راسته و خو سهری ببری، شهوه که خراپترین و بهدبه خترینی ناو هوزه که بو، ﴿فَعَاطَى﴾ واته: سهر کردایه تی کردن کاتی داوای سهر برینیان لیکرد، ﴿فَعَقَّرَ﴾ واته: (نجاسه ریبیری).

وَيَعْرُونَ أَلَمَاءَ قَسَمُهُ بَيْنَهُمْ مُحَضَّرٌ ﴿فَادُوا صَاحِبَهُمْ﴾ فَعَاطَى ﴿فَعَقَّرَ﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي وَنَذِيرٌ ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيِّحَةً وَجَعَلْنَا كَمَا نَزَّلْنَا الْمُطَهَّرَ ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿عَلَيْهِمْ حَالِيبٌ إِلَّا أَلْأَلُ لَوِطٍ يَمَجِّتُهُمْ ﴿صَعَمَةٌ مِنْ وَعْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿وَلَقَدْ أَنْذَرْنَاكَ نَارًا تَسْرَى بِهَا النَّارُ ﴿وَلَقَدْ رَوَدُوهُ عَنْ صَيْفِيهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنَذِيرٌ ﴿وَلَقَدْ صَبَّحَهُمُ بَكْرَةٌ عَبْرَةٌ مَسْتَقِرٌّ ﴿وَلَقَدْ رَوَدُوهُ عَنْ صَيْفِيهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنَذِيرٌ ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ ﴿كَمَا نَزَّلْنَا الْمُطَهَّرَ ﴿كَمَا نَزَّلْنَا الْمُطَهَّرَ ﴿لَقَدْ عَنُوتُمْ مَقَدِيرًا ﴿لَسَعْنَا لَكُمْ جِزِينَ أُولَئِكَ أَنْزَلْنَاهُ فِي الْقُرْآنِ ﴿أَمْ يَقُولُونَ كُنْ جَمِيعٌ شَعْبًا ﴿سَيِّئٌ زَلْمٌ ﴿وَيَقُولُونَ الْبُذُرُ ﴿كُلُّ السَّاعَةِ مِنْ عِنْدِ وَالسَّاعَةُ أَدْنَى وَأَقْرَبُ ﴿إِنَّ الْمَجْرُومِينَ فِي سَلَاطِنٍ ﴿وَسُورٌ ﴿فَرِيضَةٌ مَحْمُودٌ ﴿لِيُثَارِعَ ﴿وَيُجَاهِدُوا مَأْسُورًا ﴿وَالْأَكْلَانِي وَتَلْفَهُ بِمَدِينَةٍ ﴿

(۳۰): ﴿فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي وَنَذِيرٌ﴾ سه خترین سزا بوو، خوا ﴿بُؤَى نَارِدُنْ دَهَنگِیکِ زُورْ﴾ به هیزو بومه لرزه یه کی گوره سهر تاپای له ناو بردن، وه صالح ﴿صَالِحٌ﴾ نهوانه ی له گه لیدا بر وایان هینا بوو بزگاری کردن، ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾.

(۳۱-۴۰): ﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالَّذِينَ ﴿۳۱﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ بِسَحَرٍ ﴿۳۲﴾ نِعْمَةٌ مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالَّذِينَ ﴿۳۴﴾ وَلَقَدْ رَوَدُوهُ عَنْ صَيْفِيهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنَذِيرٌ ﴿۳۵﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُمُ بَكْرَةٌ عَبْرَةٌ مَسْتَقِرٌّ ﴿۳۶﴾ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنَذِيرٌ ﴿۳۷﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿۳۸﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ ﴿۳۹﴾﴾

(واته: گهلی لوط بر وایان نهینا) به لوط ﴿لُوطٌ﴾ کاتی بانگی کردن بو به ندایه تی کردن ی خوای تاک و تنهای بی هاوهل، وه رینگری لیکردن له هاوبهش دانان و فاحیشه و کاری خراپه که پیش نهوان هیچ که سیک له جهاندا نهجامی نه دا بوو. جا به درویان داناو به رده وام بوون له سهر هاوبه شدانان و خراپه کاریه کانیان، تنانته شه و فریشتانهش که له وینهی میوان هاتن، کاتی گهلی لوط یستیان شهوان هاتوون

بؤ مالى لوط عليه السلام به په له خوږيان گه يانده شو جيگايه بؤ فاحيشه و كارى خراپه له گه لياندا، خوا عليه السلام نه فرينى ليكردنو و روپره شى كردن، داواى ميوانه كانيان له لوطو كرد.

خوا فرمانى كرد به جبريل عليه السلام به باله كانى كويږى كردن، پيغه مېره كه يشيان ترساندنې به خشم و قين و تولهى خوا عليه السلام ﴿فَتَمَارُوا بِالْأَنْدَرِ﴾ (واته: به لام شه وان دهمه ده ميان ده كرد) له و ترساندانه دا گومانيان هه بوو.

(۳۸) ﴿وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُسْتَقِرٌّ﴾ خوا عليه السلام ولاته كه يانى هه لگه پرانده وه به سه رياندا خواروو ژيږى كردن، وه ورده زيخى گليني داباراند به سه رياندا به دواى يه ك به بئى پچران، نيشانه دار كرابوون له لاي په روه رد گارته وه بؤ زيده ربه وان، خوا عليه السلام لوطو گه له كه ي رزگار كرد له ناروحتى مه زن، وه ك پاداشتيك بويان له سه ر سوپاسگوزارى كردنى په روه رد گاريان، وه به نديايتى كردنى به تاكو و تنها به بئى هاوبه ش.

(۴۱-۵۵): ﴿وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النَّذِيرُ﴾ (۴۱) ﴿كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخَذَ عَزِيزٌ مُّقْتَدِرٌ﴾ (۴۲) ﴿أَكْفَأُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَئِكَ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ﴾ (۴۳) ﴿أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ﴾ (۴۴) ﴿سَيَهْرَمُ الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدَّبْرَ﴾ (۴۵) ﴿بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهَىٰ وَأَمَرٌ﴾ (۴۶) ﴿إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ﴾ (۴۷) ﴿يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ﴾ (۴۸) ﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ﴾ (۴۹) ﴿وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ﴾ (۵۰) ﴿وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مَّذْكَرٍ﴾ (۵۱) ﴿وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ﴾ (۵۲) ﴿وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُّسْتَطَرٌ﴾ (۵۳) ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهْرٍ﴾ (۵۴) ﴿فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ﴾ (۵۵) :

﴿وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ﴾ (واته: (بيگومان هات بؤ سه ر) فيرعون و گه له كه عليه السلام النَّذِيرُ) خوا مووساى كه ليمى بؤ ناردن، وه پشتيوانى ليكرد به به لگه ي روون و ناشكراو موعجزه يه كلا كه روه وه كان، وه په نديو ناموژ گارى نيشانياندا، كه نيشانى جگه له وانى نه دابوو، به لام شه وان هه موو نايه ت و نيشانه كانى خوايان به درؤ دانا، خواى گه وره ش گرتنى و سزاي دان، به سزادانى زالى ده سه لاتدار، فيرعون و هه موو سه ر بازه كانى له ده رياندا تقووم كرد.

(۴۳): مه به ست له باسكردنى شم چيرو كانه ناگادار كردنه وه و ترساندنې خه لكى و

نه وانى تديابه كه پيغه مېره عليه السلام به درؤ داده نين، له بهر شه ميه به فرموويه تى عليه السلام ﴿أَكْفَأُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَئِكَ﴾ (واته: نه وانى به ريز ترينى پيغه مېرانيان به درؤ دانا، چاكترن له

به درؤدانه رانى رابردوو ئه وانهى خوا باسى له ناوچوون و به سه رها ته كانيان ده كات؟
جا ئه گهر باشتري له وان ده گونجى رز گاريان بىي له سزا، وه تووشيان نه بىي ئه وهى
تووشى خراپه كاران بوو، كاره كه به وشيوه يه نيه، ينگومان ئه گهر ئه وان له پيشينى
خويان خراپتر نه بوونايه ئه وه له وان چاكترين ﴿أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ﴾ واته: يان
خوا به ئين و په يمانكى ليوه رگرتوون له و پرتوو كانهى كه خوا دايبه زاندوو به سهر
پيغه مبه ران، جا ئه و كات پرواتان وابوو كه ينگومان ئيوه سه رفرارو رز گار بوون به
هه وال و په يمانى خوا؟

(۴۴): ئه مهش حه قيه ت نيه، به لكو شتى له و جوړه نايي نه به پيى عه قل و نه به پيى
شهرع، كه پاكي و به راته تيان نووسرايى له و كتيبه ئاسمانيانهى داد په روه رى و حيكمه تيان
له خو رگرتوو، له حيكمه ت و داد په روه رى نيه رز گار بوونى هاوشيوه ئه و كه لله ره قانه ي
كه به ريز تري نو چاكترينى پيغه مبه ران به درؤ داده ئين، هيچ نه مايه وه ته نها ئه وه نه بىي
هيژنيكان هه بىي يارمه تيان بدات، خوا ﴿هه واليدا ئه وان ده ئين﴾ ﴿تَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرٌ﴾
(واته: ئيمه كو مه ليكى سه ركه و تووين و نابه زين).

(۴۵): خوا ﴿لا وازى و شكستيان روون ده كاته وه و ده فه رموى﴾ ﴿سَيَرْمُ الْجَمْعُ وَيُولُونَ
الدُّبُرُ﴾ (واته: ينگومان كو مه له كه يان ده شكينرى و هه لدين)، هه روه ك چون هه واليدا
روويدا، خوا ﴿شكستى به كو مه له گه و ره كه يان هينا له جهنگى به دردا، وه گه و ره
پياوان و داروده سه ته كانيانى له ناو برد كه به هويه وه زه ليل بوون، وه ئاين و پيغه مبه رو
كو مه لى بروادارانى سه رخست.

(۴۶) له گه ل ئه وه دا به ئيننيكان بو هه يه كه سه ره تاو كو تاييان كو ده كاته وه، ئه وان ه يان
له دونيادا نازاريان چه شتوه و ئه وان ه يشى له زه تيان وه رگرتوو، له بهر ئه مه يه فه رمويه تى:
﴿بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ﴾ واته: كه پاداشتيان ده دري ته وه، وه مافى راسته قينه يان لى
وه رده گير ته وه به داد په روه رى.

﴿وَالسَّاعَةُ أَذَى وَأَمْرٌ﴾ واته: (سزاي ئه و روژه) مه زنترو سه خنترو گه و ره تره له هه موو
ئه وان ه ي گومانى پي ده به ن يان دى به خه يالاندا.

(۴۷) ﴿إِنَّ الْمُجْرِمِينَ﴾ واته: ئه وان ه ي تاوانى زوريان ئه نجامدا وه، ئه و يش گونا هه
گه و ره كانه له هاوبه شدانان و جگه له ئه و يش له سه ر پيچيه كان ﴿فِي ضَلَالٍ وَسُعْرٍ﴾ واته:
گومر ان له دونيادا، گومر ان له زانستدا، گومر ان له ئه نجامداني كرده وه يه ك رز گاريان

بکات له سزاه، له پوژی دوايشدا له سزای به ټيشدان، وه ناگر جهسته یان ده سوتینی تا ده گات به دلّه کانیان.

(۴۸): ﴿يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ﴾ (واته: نهو پوژهی که له ناگری دوزه خدا به سره رووخساریاندا راده کیشترین) که بریتیه له به پریزترینی شوین له ناو نه ندامانی جهسته یان، وه نازاریسی مه ختره له نازاری نهوانی دیکه، بهو شیوه به سرزه نشت و لومه ده کری و پیمان ده وتری: ﴿ذُقُوا مَسَّ سَفَرٍ﴾ (واته: بیچون نازاری ناگرو تووره یی و ناخوشیه کانی).

(۴۹): ﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْتُهُ بِقَدَرٍ﴾ (واته: بیگومان نیمه هموو شتی کمان به نه ندازه دروست کرده) نه مه گشتگیره هموو دروستکراوه کانی جیهانی سره وهو خواره وه ده گریته وه، به راستی خوا ﴿﴾ به تاک و تنها دروستی کردوون، جگه له نهو دروستکه رینکی تریان نیه، هاوبه شی نیه له دروست کردنیاندا.

(۵۰): وه دروستی کردوه به قه زاو قه ده ریگ زانستی پیشیکه وتووه، وه قه له می به سه ردا هیناوه به کاتی دروست کردنیان و نه اندازه کردنیان، وه هم سوو نه وان هس ده گریته وه له وه سفه کان، نه وهش له لای خوا ناسانه ﴿ وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَّمِجٍ بِالْبَصْرِ ﴾ (واته: وه فرمانی نیمه تنها یه کجاره وه ک چاوترو کانی وایه له خیراییدا) جا نه گهر هر شتیکی بوی پیی ده فهرموی: بیه، نه ویش ده ست به جی ده بی، وه ک چاوترو کاتیک بی به ربه ست و هیچ گرانیه ک.

(۵۱): ﴿ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ ﴾

(واته: بیگومان زور له کهسانی بیروای وه ک تیوه مان له ناو بردوه) له ئومه ته کانی پیشین، نه وان هی کرده وه یان نه جامدا وه کو کرده وه کانی تیوه، وه به درویان زانی وه ک چوئن تیوه به دروتان زانی، ﴿ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴾ (واته: ته می وه هر گریک هه یه بزانی که سوننه ت و نه ریتی خوا له یه که مین و دوایدا هه ر یه که، وه بیگومان کار دروستی نه و زاته وه ک پیوستی کرد له ناو بردنی نه و خراپه کارانه، بیگومان نه وانیش وه کو نه مان وان، هیچ جیاوازیه ک له تیوان نه و دوو دهسته یه دا نیه.

(۵۲): ﴿ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴾ (واته: هه رچی کرده وه یه کیان کرده وه له چاکه و خراپه له کتیه کانی قه زاو قه ده ردا نووسراوه.

(۵۳): ﴿ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌّ ﴾ (واته: (ووردو درشتی کرده وه کانیان) هه سوو نووسراوه، نه مه حقیقه تی قه زاو قه ده ره که بیگومان هه سوو شته کان به گشتی خوا پییان زانایه و ناگاداره، نووسیویه تی و له لایه تی له (اللوح المحفوظ) جا هه ر شتی خوا بیه ویی ده بی، وه هه ر شتی خوا نه یه ویی نابی. نه وه ی له سه ر مروف

نووسرایت ههر پیی ده گات و لئی ده رباز ناییت، نه وهشی له سه ری نه نووسرایت دوو چاری ناییت.

(۵۴): ﴿إِنَّ اللَّعِينَ كَانُوا هُمْ أَكْثَرُ جُنْدٍ﴾ گومان نه وانه له خوا ده ترسن به جیه جی کردنی فرمانه کان و از هینان له قه ده غه کراوه کان، نه وانه ی خویمان پاراستوه له هاوبه ش دانان و گونا نه گه وره و بچو که کان، ﴿فِي جَنَّتٍ وَنَهْرٍ﴾ له به هه شتانی پر له نازو نیعمه ت دان، نه و باخو به هه شتانه ی که نه چاو بینوویه تی، نه گوئی بیستوویه تی، وه نه به خه تهره به سه ر دلی ئاده میزاددا هاتووه، له باخاتی رازاوه و چرو پر، وه پرووباری رویشتوو، وه کوشکو ته لاری به رزو جیگای سه رنج پاکیش و خواردن و خواردنه وه به تامه کان، وه خو ریه چاو گه شو جوانه کان و باخچه رازاوه کان له ناو به هه شته کاند، وه ره زامه ندی خوی گه وره و سه رفرازی به نزیک بوون له و زاته، له بهر نه مه یه فره موویه تی:

(۵۵): ﴿فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقَدِّرٍ﴾ اواته: له نیشته گه یه کی په سند دان لای پاشایه کی به ده سه لات و به توانا پرسیار مه که له دوا ی نه وه په روه ردگاریان چیان پیده به خشی له ریزو به خشنده یی خوئی، وه بویمان زیاد ده کات له چاکه و نیحسان و منه ته کانی، خوا له وانمان بگیری بیبه شمان نه کات له و خیرو چاکه یه ی له لایه تی به هوی نه و شهرو خراپه یه ی له لامانه. (آمین).

تهفسیری سووره تی (القمر) تهواو بوو.

ته فسیری سووره نبی (الرحمن)

مه ککبه (۷۸) نایه ته

به ناوی خوی به به زبانی به خشنده

(۱-۱۳): ﴿الرَّحْمَنُ ۱ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ۲ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ۳ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ۴ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ۵ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ۶ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا ۷ وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ۸ وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ۹ وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنْعَامِ ۱۰ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ۱۱ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ۱۲ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تَكْفُرُونَ ۱۳﴾

﴿الرَّحْمَنُ﴾ هم سووره ته به ریزو که وره به خوا ﴿﴾ به ناوی خوی دهستی پیکردوه (الرحمن) که به لگه به له سر فراوانی و میهره بانی و گشتگیری چا که کانی و فراوانی فزلی. پاشان باسی نه وهی کردوه که به لگه به له سر میهره بانی خوی، وه نه و شوینه واره ی خوا ده یگه به نئی به بنده کانی له نازو نیعمه ته نایی و دونیا به کان، دوی هموو ره که زو جورئ له نیعمه ته کانی ناده میزادو جنو که ناگادار ده کاته وه به سوپاسگوزاری کردنی و ده فمرموی: ﴿فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تَكْفُرُونَ﴾

(۲): ﴿عَلَّمَ الْقُرْآنَ﴾ اته: به بنده کانی فیری فمرمایشت و مانا کانی قورشان کردوه و ناسانی کردوه بویان، نه مهش معزترین منهت و میهره بانی که به هویانه وه په حمی به به بنده کانی کردوه، کاتی قورنائیکی روشنی بو دابه زاندوون به چاکترین فمرمایشت و چاکترین رافه کردن، هموو خیری له خوده گری و سه رزه نشتی هموو شهرو خراپه به ک ده کات.

(۳): ﴿خَلَقَ الْإِنْسَانَ﴾ ناده میزادی دروست کردوه) به جوانترین شیوه، نه ندامانی

جهستهی ته اوون بونیادی پتهوو قایمه، خوی داهینه رور دینی له دروستکردنیدا کردوه، جیای کردۆتهوه له هموو گیانداره کان.

(۴): بهوهی ﴿عَلَّمَهُ الْبَيَانَ﴾ واته: ده رخصتنی نهوهی له ویزدانی دایه، نه مهش گشتگیره به فیر کردنی ده برین و فیر کردنی نووسین، نه و فیر کردنی که خوا ئاده میزادی پی جیا کردۆتهوه له جگه له خوی، له گه وره ترینی نبعمه ته کان و مهزترینانه له سه ری.

(۵): ﴿الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ حُسْبَانٍ﴾ واته: خوا ﴿خَوْرُو مَانِكِي﴾ دروست کردوه و رامیهیناون، زور به وردی دین و ده چن، وه به ئەندازه یه کی ریک و پیک، نه مهش په حمهت و گرنگی دانیکه به بنده کان، بو نهوهی له ووردینی مانگی و خوردا بتوانن به بهرژه وهندیه کانی خویان ههستن، وه بو نهوهی بنده کان ژماره ی ساله کان و هه ژمار کردنیان بزانن.

(۶): ﴿وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ﴾ واته: نه ستیره کانی ئاسمان و گژوو گیاو دارو دره خته کان په روه رد گاریان ده ناسن، وه سوژده ی بو ده بن و گوپراهلی ده که ن و ملکه چی ده بن، وه گه ردن که چیان ده کات بو بهرژه وهندی و سوودی بنده کانی.

(۷): ﴿وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا﴾ (ئاسمانی بهرز کردۆتهوه) به سه قفیک بو به دیهینراوه کانی سه ره وی، ﴿وَوَضَعَ﴾ خوا دایناوه ﴿الْمِيزَانَ﴾ واته: دادپه روه ری له نیوان بنده کاند له قسه و گوفتاره کان، مه بهست پی ته رازووی ناسراو نیه به تنها، به لکو نهوهی که باسمان کرد ته رازووی چاکه ده چیته نیویه وه، وه نهو پیوانه یه ی که شته کانی پی ده پیوریت، وه ئەندازه و رووبه ره کان که نادیاره کانی پی ریک ده خریت، وه نهو راستیانه ی که به دادپه روه ری یه کلاده یته وه له نیوان بنده کاند، له بهر نه مه یه فرمویه تی:

(۸): ﴿الَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ﴾ واته: خوا ته رازووی دابه زاندووه بو نهوهی زیده پوی تی دانه کن، چونکه نه گه ر فرمان بگه رپته وه بو عقل و بو چوونه کانتان شه که مو کورتی و ناتواویه ک دروست ده بی مه گه ر تنها خوا بزانی، وه ئاسمانه کان و زه ویش تیک ده چن، ﴿وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ﴾ واته: به رده وام با کیشانه کانتان به دادپه روه ری بی، لهوهی تواناو ده سه لاتتان پی ده گات.

﴿وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ﴾ واته: که مو کورتی تی دانه کن به پیچه وانه یه وه بجولین، چونکه شه وه ستم و تاوان و یاخی بوونه.

(۱۰): ﴿وَالْأَرْضَ وَصَعَهَا﴾ واته: خوا ﷻ زهوى راخستووه له سهر ئه وهى له سهره تي، له و چرو پرى و جيگير بوونه و جياوازي وه سفه كاني و دوخه كاني، ﴿لِلْأَنَامِ﴾ واته: بوخه لكى بوئه وهى جيگير بن، وه بوئه وهى بيته يشكه و راخه ريك بويان، مالى تيدا دروست بكنه و دانه ويلهى تيدا بچين، ئاوى لى دهرهينن، وه هاتوو چو بكنه به ريگا كراوه كاني داو سوود له كانزا كاني وهر بگرن، وه هه موو ئه وهى تيايدايه، له وهى پيوستيان پييه تي.

(۱۱): پاشان باسى بزيويه گرنگيه كاني ناو زهوى كردوه و فهرموويه تي: ﴿فِيهَا فَكِهَةٌ﴾ ئه ويش برتيه له كووى دره خته كان كه به رو بووم دينه به رهه م، كه بهنده كان سوودى لى وهرده گرن له ترى و ههنجيرو هه نارو سيو جگه له وانه. ﴿وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ﴾ (واته: دارخورماي خاوه ن ده فر شوږ ده بيته وه كه رت كه رت ده بيت قوناغ به قوناغ تا ته و او پيده گات ده بيت، ئنجا ده بيته قووت و بزيوى و ده خورى لى هه لده گيري، دانيشتوو گه شتار لى هه لده گرن، وه ميوه به كى به له زه ته له چاكترينى ميوه كانه.

(۱۲): ﴿وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ﴾ واته: (دانه ويلهى) خاوه ن په لو پودار ناژه له كان سوود له كايه كهى وهرده گرن، وه جگه له ويش، وه ده چيئه ناو ئه وه وه دانه ويلهى گه نم و جوو برنج و زورپات و جگه له وانش.

﴿وَالرَّيْحَانُ﴾ ده گونجى مه به ست له وه هه موو بزيويه كان بيت كه ئاده ميزاد ده بخوات، ئه مه ش له بابه تي دانه پالى گه شتبه له سهر تايه تي، ئه و كات خوا بيگومان منه تي كردوه به سهر بهنده كاندا، به بزيوى و رزق و رۆزى به گه شتي و تايه تي.

وه ده گونجى مه به ست له په يحان ئه وه په يحانه بى كه ناسراوه، وه بيگومان خوا منه تي كردوه به سهر بهنده كاني دا به وهى ئاساني كردوه له سهر زه ويده، له جوږه ها بوئي خوش و پاراوه، كه رووحه كان پي ئاسووده ده بن و نه فس و ده روونه كان ده كرينه وه. كاتى باسى زورى له نازوونيمه ته كاني كرد، كه به چاوو بينايى ده بينرى وه دواندنه كesh له گه ل ئاده ميزادو جنو كه دايه، خوا چه سپاندى به نازوونيمه ته كاني و فهرمووى: ﴿فَيَأْتِيءَ الْآءَ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ واته: جا به كام له نازوونيمه ته ئاينى و دنيايه كاني خوا بى روا ناكه ن؟ ئاي چهنده جوانه وه لامى جنو كه كان كاتى پيغه مبه ر ﷻ ئه م سووره تهى به سهر ياندا خويند، هه ر كه بگه يشتايه به وتهى خوا ﷻ: ﴿فَيَأْتِيءَ الْآءَ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ده يانوت:

خوایه گیان به هیچ کام له نازو نیعمه ته کانی تو بیبروانین، ستایش بو تو، نا ئه مه پیویسته له سر به نده نه گهر نایه ته کانی خوی به سر دا بخوینریته وه، دانی پیداده نی و سوپاس و ستایشی ده کات له سری.

(۱۶-۱۴): ﴿ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ ۝۱۴ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ ۝۱۵ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۝۱۶ ﴾

ئه مه له نیعمه ته کانی خوایه به سر به نده کانی وه، کاتی پی نیشانداون شوینه واری تواناو داهینانی دروستکردنی که ﴿ خَلَقَ ﴾ باو کی مرؤ قایه تی، ئه ویش ئاده مه ﴿ صَلْصَلٍ ﴾ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ واته: له قوریککی ته ر کراو، که به و ته ربه قایمکراوه و ورده کاری تیدا کردوه تا وشکه وه بووه، جا زر نه زرن و ده نگیککی هه بوو له ده نگکی فه خفوری ده چوو که له سر ناگر چیشتی پیده کری.

﴿ وَخَلَقَ الْجَانَّ ﴾ واته: باو کی جنو که کان، ئه ویش ئیبیلیسی نه فرین لیکراوه ﴿ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ ﴾ واته: له بلیسه ی ناگریکی پاک و بی دوو که ل، یان ئه و ناگره ی دوو که لی تیکه له.

ئه مه ش به لگه یه له سر ریزو حورمه تی پیکهاته ی ئاده میزاد که له قور و خول دروست کراوه، ئه وه جیگای سه نگینی و هیمنی و سوودو به رژه وه ندیه کانه، به پیچه وانه ی پیکهاته ی جنو که کان که ناگره، ئه ویش جیگای مه ترسی و هه له شه یی و سه ره رویی و شه رو خراپه یه.

کاتی باسی دروستکردنی ئاده میزادو جنو که و توخمی ئه وانیکرد، دیاره ئه وه منه تی ئه و زاته یه به سر به نده کانی وه، فه رموویه تی: ﴿ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

(۱۸-۱۷): ﴿ رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ۝۱۷ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۝۱۸ ﴾

واته: خوا په روه رد گاری هه موو ئه وانیه که خو رو مانگ و ئه ستیره روونا که کانیان به سر دا هه له اتوو، وه هه موو ئه وانیه که به سریدا ئاوا بووه، وه هه موو ئه وانیه ی تایدا یه، جا هه موویان له ژیر به ریوه بردن و په روه رد گاریتی ئه و زاته دایه، وه لیره دا به دوو هیناو به تی له بهر گشتگیری، هه ردوو خو ره له لات، خو ره له لاتسی هاوین و خو ره له لاتسی زستان، وه خو رئاواش به هه مان شیوه.

(١٩-٢٠): ﴿مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْحٌ لَّا يَبْيَعِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يُخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾﴾

مه بهست لهو دوو ده ربايه: ده رباي شرين و ده رباي سويره، نهو دوو ده ربايه هه دوو كيان ده گه ن به به كتر، ثاوه شرينه كه ده گات به ثاوه سويره كه، تيكه ليش ده بن، به لام خوا به ربه ستكي له نيواناندا دروست كردوه، تا به كيكيان زال نه ييت به سهر نه وهي ديكه دا، وه سوود به ده ست بيت له هه ر به كييك لهو دووانه، ثاوي شريني لسي ده خوننه وهو دارودره ختو كشتوكاله كانيان پي ثاو

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْحٌ لَّا يَبْيَعِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يُخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ ﴿٢٤﴾ وَ لَهُ الْجُورَانُ الْمُنتَنَاتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٥﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٦﴾ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٧﴾ وَيَسْفَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَلِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٨﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٩﴾

ده دن، ثاوي سويريش هه وای پي پاك ده بيت و نه هه ننگ و ماسي و مرواري و مهر جاني پي له دايك ده بيت، وه ده بيته جيگاي چه سپاوي و رامهينراو بو كه شتبه كان، له بهر نه مه به فه رمويه تي:

(٢٤-٢٥): ﴿مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿٢٤﴾ بَيْنَهُمَا بَرْحٌ لَّا يَبْيَعِيَانِ ﴿٢٥﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٦﴾﴾

﴿مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿٢٤﴾ بَيْنَهُمَا بَرْحٌ لَّا يَبْيَعِيَانِ ﴿٢٥﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٦﴾﴾ واته: خوا ﴿٢٤﴾ كه شتبه گه وره كاني بو به نده كاني رامهينراو ده رباو زه ربا ده برن به مؤله تي نهو زاته، كه ئاده ميزاد دروستي كردوه، جا له گه وره بياندا وه كو كيوه مه زنه كان وان، جا خه لكي سواريان ده بن، وه هه رچي كه ره سته و پيوستي و شتومه كي بازرگانيان هه به باري ده كه ن له سه ري، جگه له وان هه شتبه كي ديكه كه پيوستيان پي هه بي، بيگومان پاراستويه تي پاريزه ري ئاسمانه كان و زه وي، نه مه ش له نيمه ته مه زنه كاني خوايه، له بهر نه مه به فه رمويه تي: ﴿فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٦﴾﴾

(٢٦-٢٨): ﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾ وَيَسْفَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَلِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾﴾

﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ﴾ ﴿۲۶﴾ وَبَقِيَ وَجْهُ رَبِّكَ ﴿۲۷﴾ واته: هه چي له سهر زه ويدايه له مروؤف و جنو كه و سهر جهم گيانله بهران، ناميني و ده مري و تيا ده چي، ته نها ئه و زيندوه ده ميني كه مردني به سهر دا نايه ت ﴿ذُو الْجَلَلِ وَالْإِكْرَامِ﴾ واته: خاوه ن مه زني و شكوو گه و ره به، ئه و زاته ي كه به مه زن و گه و ره داده نري، له بهر ئه و يش شته كاني دي كه ريزيان ليده گيري، وه خاوه ن ريزه كه بر يته له چا كه و به خشنده ي فراوان، وه پالنه ري ئه و به ريز له دوسته كاني بگري ت، وه به ديهنراوه تايه تمه نده كاني به جو ره ها ريز گرتن، ئه و زاته ي دوسته كاني ريزي ليده گرن و به گه و ره ي داده نين و خوشيان ده وي و ملكه چي ده بن و ده به رستن، ﴿فَيَأْتِيءَ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (واته: جا كام له نيمه ته كاني پهروه رد گارتان به درؤ ده زانن).

(۲۹-۳۰): ﴿يَسْئَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾ ﴿۲۸﴾ ﴿فَيَأْتِيءَ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ﴿۳۰﴾: ﴿يَسْئَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: ئه و زاته بينيازه له به ديهنراوه كاني، به خشنده ي و ريزي فراوانه، هه موو خه لكي هه ژارن به و زاته، داواي هه موو پيوسته كانيان له و ده كه ن، به قه د چا و پرو كانيك و كه مريش له چا و پرو كانيك لي بينياز نين. ئه و زاته به رزه: ﴿كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾ (واته: هه موو پوژي خوا له كردني كاريكدايه) هه ژاري ده و له مهنده كه كات و ده ستگيري بيته و ايه كه ده كات، ده به خشي به گه ليك و له گه ليكي دي كه ده گري ته وه، ده مري ني و زيندوه ده كاته وه، پله و پايه به رز ده كاته وه و دايد به زيني، هيج كاري له كاريكي دي كه سه ر قالي ناكات، بابه ته كانيش به هه له يدا نابن، نه پيدا گري پيدا گره كان و اي ليده كات بريار بدات، نه دريژي داوا كردني داوا كاران. پاكو بيگه ردي بو خوي ريزدارو به خشنده كه به خشنه كاني هه چي له ناو ئاسمانه كان و زه ويدايه گرتو ته وه، وه به زه ي و نهرم و ناني هه موو به ديهنراوه كاني داپوشيوه، له گشت چر كه و ساهه كاندا، به رزي بو ئه و زاته ي سه ري چي سه ري چي كاران ري گري به خشي لي ناكات، وه بينيازي هه ژاره نه فامه كان ري گري به خشي لي ناكات.

ئهم كاروبارانه كه هه و اليداوه ئه و زاته له هه موو پوژي كدا له كردني كاريكدايه ئه و يش ئه ندازه كردنه كان و به رپوه بردنه كاني تي كه له كو نه وه ئه ندازه ي كردوه و له قه ده ر نوو سيويه تي، به رده و ام خوا له كاته كاني خو ياندا به پي چي كه ته تي خوي جي به جيان ده كات، ئه و يش برياره نايه كاني تي كه بر يته له فرمان و قه ده غه كردن، وه برياره قه ده ره كاني كه به سهر به نده كاني دا ده يه ني ماوه ي مانه و ه يان له م ژيانه دا، تا ئهم

به ديھينراوانه ته واو ده بنو کوتايان پي دي، وه خوا ﷻ برياري پاداشت دانه ويان تيدا جي به بکات، دادوهری و فزلو چاکهي خوي پيان نشان بدات، که بهو هويه ده يناسنه وه به تاکو تنهاي داده نين، نهرک پيسير دراوان ده گوازيته وه له مالي تاقيردنه وه بو مالي ژيان.

لهو کاته دا به کلاده بيته وه به جي به جي کردني هم برپارانه ي که کاتيان هاتووه، نه ويش مه به سته له فرمايشتي خوا که فرمويه تي:

(۳۱-۳۲): ﴿سَفَرُكُمْ أَيْهِ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءَ رَبِّكُمْا تَكْذِبَانِ ﴿٣٢﴾﴾

واته: له مه ولا به کلاده بينه وه بو لپرسينه وه پاداشت دانه وه تان، به پي نه و کرده وانه ي که کردو وتانه له مالي دونيادا.

(۳۳): ﴿يَمَعَشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ ﴿٣٣﴾﴾

نه گهر خوا ﷻ کوي کردنه وه له روي دوايي، هه واليان پيده دات به ده سته وساني و لاوازيان، وه ته واوي ده سه لاتي خوي و جي به جي کردني و توانا کاني، خوا نه وانسي به بيتوانا دا له قله م و فرموي: ﴿يَمَعَشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ (واته: نه ي کومه لي جنو که و ناده ميزاد نه گهر) ده رچه يه ک ده بينن بو نه وه ي پي ده رچن له مولکو ده سه لاتي خوا ﴿فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ﴾ واته: ناتوانن له ده سه لاتي نه و ده رچن مه گهر به هيزو ده سه لات و ته واوي توانا، بيگومان نه وانيش نه وه يان نه، نه وان بو نه فسي خويان نه سووديان هه يه و نه زيان لاده بن و نه مردن و نه ژيان و نه زيندو و بوونه وه؟ جالو مه يدانه دا هيج که سي قسه ناکات مه گهر به موله تي خوا، وه هيج نايستي جگه له چپه، وه له مه يدانه دا ده سه لات دارو بي ده سه لات، پاشاو گه دا، ده وله مهنده هه ژار وه کو يه ک ده بن.

(۳۵-۳۶): ﴿بُرْسُلُ عَلَيْكُمْا شَاطِطٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْصُرَانِ ﴿٣٥﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءَ رَبِّكُمْا تَكْذِبَانِ ﴿٣٦﴾﴾

پاشان باسي نه وه ي کرده که بوياني ناماده کرده له و روزه مه زنده دا، جا فرمويه تي: ﴿بُرْسُلُ عَلَيْكُمْا شَاطِطٌ مِنْ نَارٍ﴾ واته: بوتان ده نيري نه ي ناده ميزادو جنو که بليسي ناگريکي پاک و پاليوراو، ﴿وَنُحَاسٌ﴾ (مسي تواوه) نه ويش برتبه له و گرو بليسي به ي که تیکه له به دوو که ل، ماناي نه وه يه هم دوو کاره ناخوش و ناره حه ته ده نيردرينه سهر

هردوو کسان ئه‌ی گرووی جنۆکه‌و ئاده‌می، وه‌ ده‌ورتان ده‌ده‌ن هه‌رگیز یارمه‌تی نادرین، نه‌خۆتان ده‌توانن یارمه‌تی خۆتان بده‌ن، نه‌ که‌سیک هه‌یه‌ جگه‌ له‌ خوا یارمه‌تیتان بدات.

وه‌ کاتی که‌ ترساندنێ خوا بۆ به‌نده‌ کانی وه‌ ک نازو نعیمه‌تی وایه‌ به‌سه‌ریانه‌وه‌، وه‌ گورزیکه‌ په‌لکیشیان ده‌ کات بۆ به‌رزترینی داواکاریه‌ کانو به‌ریزترینی به‌خششه‌ کان، بویه‌ منه‌تی کردوه‌ به‌سه‌ریانداو فه‌رموویه‌تی: ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۳۷-۴۲): ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۳۷) ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۳۸) ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۳۹) ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۴۰) ﴿يَعْرِفُ الْمَجْرُمُونَ بِسِمَتِهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ﴾ (۴۱) ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۴۲):

﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۴۲) واته‌: (ئنجا کاتی ئاسمان له‌ت بسو) له‌ رۆژی دواییدا، وه‌ زۆری وروژاندنه‌ کانو ترسو دله‌راو کیکان، خۆرو مانگی ئه‌و ئاسمانه‌ ده‌ کوژینه‌وه‌، وه‌ ئه‌ستیره‌ کانی به‌رده‌بنه‌وه‌، ﴿فَكَانَتْ﴾ له‌ سه‌ختی ترسو و بیزاری ﴿وَرَدَّةً كَالَّذِي﴾ واته‌: وه‌ ک و رۆنی تهاوه‌ی هه‌لقه‌چاو سوور هه‌له‌ گه‌رێ ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۳۸) ﴿فَإِيَّاءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ (۳۹) واته‌: (ئنجا له‌و رۆژه‌دا) په‌رسیار ناکرێ له‌ تاوانی هه‌چ ئاده‌می و جنۆکه‌یه‌ک به‌وه‌ی که‌ کردوویانه‌، چونکه‌ خوا زانای په‌نه‌هان و ئاشکراو رابردوو دهاهاتوه‌، وه‌ ده‌یه‌وی پاداشتی به‌نده‌ کانی بداته‌وه‌ به‌وه‌ی حالیان ده‌زانێ، و بیگومان بۆ چاکه‌خووزان و خراپه‌ کاران له‌ رۆژی دواییدا چه‌ندین نیشانه‌ی داناوه‌ بیان ده‌ناسرینه‌وه‌، وه‌ ک فه‌رموویه‌تی: ﴿يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ﴾ (۱۰۶) ﴿آل عمران﴾ (واته‌:

رۆژی که‌ دیت که‌ چه‌ند روویه‌ک سه‌ی ده‌بن، وه‌ چه‌ند روویه‌ک ره‌ش ده‌بن). وه‌ لیره‌دا فه‌رموویه‌تی: ﴿يَعْرِفُ الْمَجْرُمُونَ بِسِمَتِهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ﴾ (واته‌: (خراپه‌ کاران به‌ رووخساریان ده‌ناسرین) ئنجا راده‌ کیشرین به‌ مووه‌ پیشی سه‌ریانو به‌ قاچه‌ کانیان، پاشان فه‌رێ ده‌درینه‌ ناو دۆزه‌خه‌وه‌، به‌لکو له‌ به‌ر ئه‌وه‌ په‌رسیاریان لیده‌ کات بۆ سه‌رزه‌نشست کردنو دانپێدانان به‌وه‌ی ئه‌نجامیان داوه‌، ئه‌و زاته‌ له‌وان زاناتره‌ به‌وه‌ی کردوویانه‌، به‌لام ده‌یه‌وی به‌لگه‌ی یه‌ کلاکه‌ره‌وه‌و هه‌یکمه‌تی گه‌وره‌ی بۆ خه‌لکی ده‌ربه‌که‌وی.

(٤٣-٤٥): ﴿ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا
الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ فِيهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ اِنِّ ﴿٤٤﴾
فِيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ ۞

به به درو دانه ران ده وترسی به وان هی په ایمان و
هه ره شه یان به درو داناوه کاتسی ناگریان بو
هه لده گیرسی: ﴿ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا
الْمُجْرِمُونَ ۞ ﴾ (واته: نه مه نه و دوزه خه به که
تاوانباران به درو یان ده زانسی) جا با به
هوی به درو دانا نیانه وه سه زه نشتیان بکات،
وه با بچیژن له سزاو ناخوشی و گری
دوزه خو کوټ و به ند کردنیان، نه وه ش
پاداشتی به درو دانا نیانه.

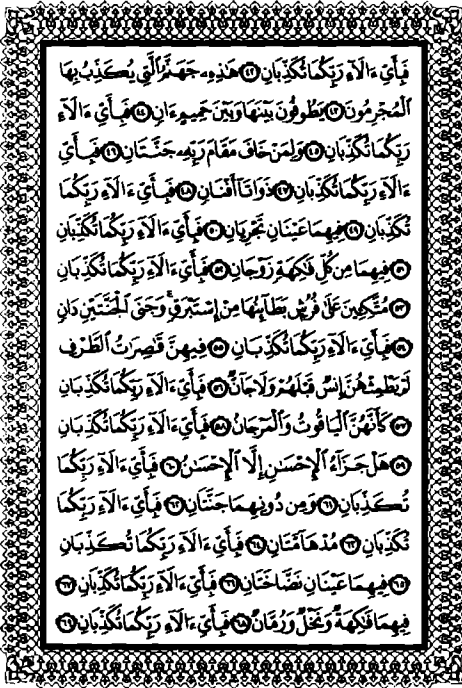
﴿ يَطُوفُونَ فِيهَا ۞ ﴾ (هاتوو چو
ده کهن) له نیوان چینه کانی دوزه خو گرو

گه رمیدا، ﴿ وَبَيْنَ حَمِيمٍ اِنِّ ۞ ﴾ واته: ناویکی زور گه رم، له گه رمیدا گه یشتووه ته نه و به پی،
وه زه مه ره ربه که یشی زور ساردو سه خته، ﴿ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ۞ ﴾

(٤٦-٦٥): ﴿ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذُوَاتَا اَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾
فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ
الشَّجَنِينِ دَانِ ﴿٥٢﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُشْكِبِينَ عَلٰى فُرُشٍ بَطَّائِنُهَا مِنْ اِسْتَرْقٍ وَحَنَى
وَلَا جَانُّ ﴿٥٤﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَصِيْرَتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ
تُكذِّبَانِ ﴿٥٦﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَانَهُنَّ الِياْفُوْتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا
وَمِنْ دُوْنِهِمَا جَنَّاتٍ ﴿٥٩﴾ هَلْ جَزَاءُ الْاِحْسَنِ اِلَّا الْاِحْسَنُ ﴿٦٠﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٦١﴾
تُكذِّبَانِ ﴿٦٢﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدْهَامَتَانِ ﴿٦٤﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ ۞

(که ده فهرموی: ﴿ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾ فَيَايَ ءالَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ ۞ ﴾ تا کو تایی
سوورپه ته که.

واته: بو نه و که سه ی له په روه رد گاری ده ترسی و له خز مه تیدا ده وه سستی، جا وازی له وه

هیناوه که خوا قه ده غه ی کردوه لئی، وه شه وه ی نه جامداوه که خوا فرمانی پیکردوه، دوو باخی له به هشتدا بۆ هه یه، قاپو قاچاخ و رازاندنه وه و دروستکردنی شه دوو باخه له ئالتونه، یه کیک له دوو باخه له پاداشتی وازهینانه له قه ده غه کراوه کان، شهوی دیکه له سهر نه جامدانی کاره چاکه کانه.

(۴۸): وه له وه سفه کانی شه دوو باخه ﴿ذَوَاتَا أَفَانٍ﴾ واته: له دوو باخه دا هه یه له جوړه ها نازو نبعمه تی رهنگاو رهنگو جوړاو جوړ، نبعمه تی ئاشکراو نهیسی، که چاو نه بیینیوه، گوئی نه بیستوه، به خه تهره به سهر دلّی که سدا نه هاتوه، دارودره ختی سهرنچرا کیشی تیدایه، خاوه ن لقو پۆی زۆر جوان، به رههمی زۆر به تامیان پیوه یه، یان شه دوو باخه خاوه ن چهن دین جوړو به شن له هه موو به شه کانی نبعمه تی و جوړه کانی، کۆی (فن) واته: جوړ.

(۵۰): وه له ناو شه دوو باخه دا هه یه ﴿عَيْنَانِ بَجْرِيَانٍ﴾ واته: دوو کانی او یی رهوان) چۆن بیانه وی به ری ده ده نه وه، به ئاره زووی خو یان.

(۵۲): ﴿فِيهَا مِنْ كُلِّ فَنَكِهَةٍ﴾ واته: هه یه له ناو شه دوو باخه دا) له هه موو جوړه میوه کان ﴿رَوْحَانٍ﴾ (دوو جوړ) جوړیکی له زه ت و رهنگی هه یه که له جوړه که ی دیکه دا نه.

(۵۴): ﴿مُتَكِينٍ عَلَىٰ فُرُشٍ بَطَّيْنًا مِنْ أَسْتَرِي﴾ واته: پالیان داوه ته وه له سهر جوړه فهرشیک که به ره کانیان له ئاوریشمی شه ستوره) شه سیفته تی راخراوو فهرشی خه لکانی به هه شته و دانیشتیانه له سهری، شه وان پالیان داوه ته وه له سهری، به دانیشتی چه سپاوو هه وان هه وه، وه کو دانیشتی پاشاکان له سهر کورسیه کانیان.

شه فهرشانه که س نازانی وه سفی جوانیان بکات جگه له خوا، ته نانه ت شه فهرشانه ی له سهر زه وین له ئاوریشمن، که له چاکترین جوړی هه ریرو رازاوه ترینیانه، ده بی رواله تیان که روومه تی ده خه نه سهر چۆن بیت؟!

﴿وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ﴾ (الجنی) بریتیه له به روو بوومی ریک، واته: به رههمی شه دوو باخه نزیک ده سته بۆ خواردن، شه که سه ی که وه ستاوه شه که سه ش که دانیشتوه، شه وه ی پالکه و توه ده سستی پیی ده گات.

(۵۸-۵۶): ﴿فِيهَا قَصِيرَاتُ الْطَّرْفِ﴾ واته: (ژنانیکی تیدایه) که ته نها چاویان بریوه ته میرده کانیان له چاکی و جوانیان، وه ته وای خو شه ویستیان بۆیان، هه روه ها میرده کانیان

ته نها ته ماشای ژنه کانیان ده که ن له چاکی و جوانیاندا، وه له زه تی گه یشتن بیان.
 ﴿لَمْ يَطْمِئِنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌ﴾ واته: پیش نه وان دهستی که سیان بی نه گه یشتو وه
 له ناده می و جنو که، به لکو نه وانه کچانیکی هاو ته مهنی خوشه ویستن به لای میرده کانیانه وه
 به هوی چاکی مامه له یان و ناز کردنیان و قسه ی خوشیانه وه، وه له بهر نه مه یه فهرموویه تی:
 ﴿كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ﴾ واته: نه و حوریانه وه ک یاقوت و مرجان وان) نه ویش به
 هوی پاکی و جوانی و دیمهنی رازاوه یان.

(۶۰): ﴿هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ﴾ واته: تایا پاداشتی نه و که سه ی چا که
 ده کات له به ندایه تی کردنی پهروه رد گاریدا و سوودی بو بهنده کانی هه یه، شایسته ی
 نه وه نه پاداشت بدریته وه به پاداشتیکی بی پایان و سه رفرازی گه وروه نازو نیعمه تی
 به رده وام و ژیا نیکی سه لامه ت، نه م دوو باخه به رزه بو نزیکانن.

(۶۲): ﴿وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَانٌ﴾ واته: (وه بیجگه له و دوو باخه ی که باسکران دوو باخی
 تر هه ن) بونیاتنایان و قاپ و قاچاخ و رازاندنه وه یان و نه وه ی تایاندا به له زیوه، دانراوه
 بو یارانی لای راسته.

(۶۴): نه و دوو باخه ﴿مُدَّ آتَانَ﴾ واته: رهش ده نوینن له زوری سه وزبوو نیاندا.

(۶۶-۷۰): ﴿فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّخَتَا﴾ ﴿فِي أَيِّ آيَةٍ آيَةٍ رَيْكَمَا تَكْذِبَانِ﴾ ﴿فِيهِمَا فَكَّهُةٌ﴾
 ﴿وَنُحْلٌ وَرُمَانٌ﴾ ﴿فِي أَيِّ آيَةٍ رَيْكَمَا تَكْذِبَانِ﴾ ﴿فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ﴾ ﴿فِي أَيِّ آيَةٍ رَيْكَمَا﴾
 ﴿تَكْذِبَانِ﴾ ﴿حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ﴾ ﴿فِي أَيِّ آيَةٍ رَيْكَمَا تَكْذِبَانِ﴾:

﴿فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّخَتَا﴾ واته: (له و دوو باخه دا دوو کانیوی) هه لقولاویان تیدایه
 ﴿فِيهِمَا فَكَّهُةٌ﴾ له هه موو جوړه کانی میوه، وه به تایه ترینیان دارخورماو هه نار، نه و
 دووانه ی که سوودو قازانجیکی زوریان تیدایه.

﴿فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ﴾ ۷۰ قیای ئەلآء رێکما ئۆگەدبان
 ﴿حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَارِ﴾ ۷۱ قیای ئەلآء رێکما
 ئۆگەدبان ﴿لَمْ يَطْمِئِنَّهُنَّ أَنَّهُنَّ مِنَ الْبَنَاتِ﴾ ۷۲ قیای
 ئەلآء رێکما ئۆگەدبان ﴿مُتَّكِئِينَ عَلَى رَفُوفٍ خَضِرٍ﴾
 وَعَبَقَرِيِّ حِسَانٍ ﴿قِيَامِي﴾ ۷۳ ئەلآء رێکما ئۆگەدبان
 ﴿بَنَاتٌ كَانَتْ زِينَةً لِّكُلِّ وَالٍ﴾ ۷۴

فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿قِيَامِي﴾ ۷۰ قِيَامِي ئەلآء رِيكَمَا ئۆگەدبان
 ﴿حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَارِ﴾ ۷۱ قِيَامِي ئەلآء رِيكَمَا
 ئۆگەدبان ﴿لَمْ يَطْمِئِنَّهُنَّ أَنَّهُنَّ مِنَ الْبَنَاتِ﴾ ۷۲ قِيَامِي
 ئەلآء رِيكَمَا ئۆگەدبان ﴿مُتَّكِئِينَ عَلَى رَفُوفٍ خَضِرٍ﴾
 وَعَبَقَرِيِّ حِسَانٍ ﴿قِيَامِي﴾ ۷۳ ئەلآء رِيكَمَا ئۆگەدبان
 ﴿بَنَاتٌ كَانَتْ زِينَةً لِّكُلِّ وَالٍ﴾ ۷۴

(۷۲): ﴿حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَارِ﴾ واتە: حۆریانیك كه له خیمەى مرواریدان، خۆیان ئاماده کردوه بۆ مێرده کانیان، ئەمەش ئەوه رەت ناکاتەوه دەرچوونیان بۆ ناو باخچه کانی بەهەشت، هەر وه ک چون نەریتی کچه پاشاکان وابوو.

(۷۴-۷۶): ﴿لَمْ يَطْمِئِنَّهُنَّ أَنَّهُنَّ مِنَ الْبَنَاتِ﴾ ۷۶ قیای ئەلآء رێکما ئۆگەدبان ﴿مُتَّكِئِينَ

عَلَى رَفُوفٍ خَضِرٍ وَعَبَقَرِيِّ حِسَانٍ ﴿۷۶﴾:

واتە: هاوه لانی ئەم دوو باخه پالدانهوه یان لەسەر پشتی سەوز، ئەویش ئەو راخهرا نهیه که لەسەر ووی کۆرۆ مه جلیسه بهرزه کانه وهیه، که زیاتره لەسەر کۆرۆ مه جلیسه کانیان، بۆتە پشتی ک لە پشتی کۆرۆ مه جلیسه کانیان بۆ ئەوهی بیته پازاوه یه کی زیاترو دیمەنیکی جوانتر ﴿وَعَبَقَرِيِّ حِسَانٍ﴾ (العبري): شیوهیه که بۆ هه موو چینیکی پازاوه و جوان، لەبەر ئەمەیه وه سفکراوه به جوانیه کی گشتگیر، به هۆی جوانی دروستکردن و جوانی سروشت و نەرمی له دەست لیداندا.

ئەم دوو باخه له خواری دوو باخه که یه که من، وه کو چون خوا ﴿لەسەر ئەوه فەرموویه تی: ﴿وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانٍ﴾ وه وه ک چون وه سفی دوو باخی کردوه به چەند وه سفیک، وه سفی دوو باخی دواینی نه کردوه، دەر باره ی دوو باخی یه که م فەرموویه تی: ﴿فِيهِمَا عِينَانِ تَجْرِيَانِ﴾ وه دەر باره ی دوو باخی دوایین: ﴿عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ﴾، ییگومان زانراوه جیاوازی له نیوان ئاوی رۆشتو ئاوی هه لقولاو، وه دەر باره ی دوو باخه یه که مینه که فەرموویه تی: ﴿ذَوَاتَا أَفْنَانٍ﴾ وه دەر باره ی دوو باخه دواینه که نه یه فەرمووه،

وه دهرباره ي دوو باخه يه که مينه کان فرموويه تي: ﴿ فِيهَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴾ وه دهرباره ي دوو باخه دواينه که: ﴿ فِيهَا وَمِنْ كُلِّ رَوْحَانٍ ﴾ به راستي شتيکي زانراوه جياوازي له نيوان نهم وه سفه دا.

دهرباره ي دوو باخه يه که مه که فرموويه تي: ﴿ مُتَّكِئِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَحَى الْجَنَّةِ دَانٍ ﴾ دهرباره ي دوو باخه دواينه که نه وه ي نه فرمووه، به لگو فرموويه تي: ﴿ مُتَّكِئِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴾، وه دهرباره ي دوو باخه يه که مينه که له وه سفی خيزانه کانياندا فرموويه تي: ﴿ فِيهِنَّ قَصِيرَاتُ الْاَطْرَفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴾ وه دهرباره ي دوو باخه دواينه که فرموويه تي: ﴿ حُورٌ مَقْصُورَاتٌ فِي الْاِيَامِ ﴾ ييگومان جياوازي له نيوان نهم دووانه دا ناشکرايه.

وه دهرباره ي دوو باخه يه که مينه که فرموويه تي: ﴿ هَلْ جَزَاءُ الْاِحْسَنِ اِلَّا الْاِحْسَنُ ﴾ نه وه ش به لگه يه له سر نه وه ي دوو باخه يه که مينه که پاداشتي چا که خوازانه، نه وه ي نه فرمووه دهرباره ي دوو باخه دواينه که، ته نها پيشخستني دوو باخي يه که م له سر دوو باخي دووهم به لگه يه له سر فزلو چا که يان. جا به م رووانه فزلي دوو باخي يه که م دهرده که وي به سر دوو باخي دوايندا، وه ييگومان نه دوو باخه يه که مينه ناماده کراون بو نزيکان، له پيغه مبه ران و راستگويان و بنده تايه تمهنده چا که کاني خوا، وه نه دوو باخه دواينه ناماده کراون بو هه موو برواداران.

وه له هه ريه ک لهو به هه شتانه ي باسکران چاو نه يينيوه، گوي نه ييستوه، وه به خه تهره ش به سر دلي که سدا نه هاتوه، وه تيا ياندا يه نه وه ي نه فس ناره زووي ده کات و چاو له ززه تي ليوه رده گري، وه خه لکه که ي له نه و په ري حه وان هوه ره زامهندي و دنيايي و خوشگوزه راني دان، ته نانه ت هه ريه که له وان و نابيني که سيک حالي لهو باشتر بي، وه که سيک ناز و نيعمه تي لهو به رزتر بي.

(۷۸): ﴿ نَبْرَكَ اَسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ ﴾

کاتي باسي فراواني فزلي و چا که کاني کرده فرموويه تي: ﴿ نَبْرَكَ اَسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ ﴾ واته: مه زني بو نه و زاته ي که خواهن گوره يي و به خشش و شکوي ته اووو ريزه بو دوسته کاني خوي.

ته فسيري سووره تي (الرحمن) ته اوو بوو.

ته فسیری سووریتی (الواقعة)

مه ککيه (۹۶) نايه ته

به ناوی خوی به به زمی به خشنده

(۱۲-۱): ﴿إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۱ لَيْسَ لَوْقَعِنَا كَاذِبَةٌ ۲ خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ۳ إِذَا رُجِحَتِ الْأَرْضُ رَجًا ۴ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ۵ فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ۶ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ۷ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ۸ وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ الْيُسُفُونَ ۹ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ۱۰ لِحِجَّتِ الْأَمِيرِ ۱۱ ثَلَاثَةَ يَوْمٍ الْأُولَى ۱۲ وَثَلَاثَةَ الْأُخْرَى ۱۳ عَلَى سُرُرٍ مُّوْضَعَةٍ ۱۴ فَمُنْجَبِينَ ۱۵ عَنْهَا الْمُتَّقِينَ ۱۶﴾

﴿إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ﴾ خوا هه وال

دهدات به رووداوی قیامت که هه ردهی روویدات، که ﴿لَيْسَ لَوْقَعِنَا كَاذِبَةٌ﴾ واته: له روودانیدا هیچ گومان و دوو دلیه ک نیه، چونکه به لگه عقلی و نه قلبه کان له سهری کۆکن، وه حکمه تی خواش به لگه به له سهری.

(۳): ﴿خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ﴾ واته: نزم کره وهی که سانیکه بو خواری خواره وه، وه بهر زکه ره وهی که سانیکه بو بهر زترینی پله کان.

(۴): ﴿إِذَا رُجِحَتِ الْأَرْضُ رَجًا﴾ واته: (کاتی که زهوی) هینرایه جوله و شپزه یی.

(۵): ﴿وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا﴾ واته: (وه چیا کان) ورد بوون.

(۶): ﴿فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا﴾ (بوون به ته پوو توژی پرش و بلاو) زهوی به جورینکی لیها ت کیوی به سه ره وه نه ما ﴿فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا﴾ لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿۱۶﴾ (۱۷) واته: ئنجا رینک و ساف بی ناوو گژوو گیا ده به ییته وه * ناینی تیایدا

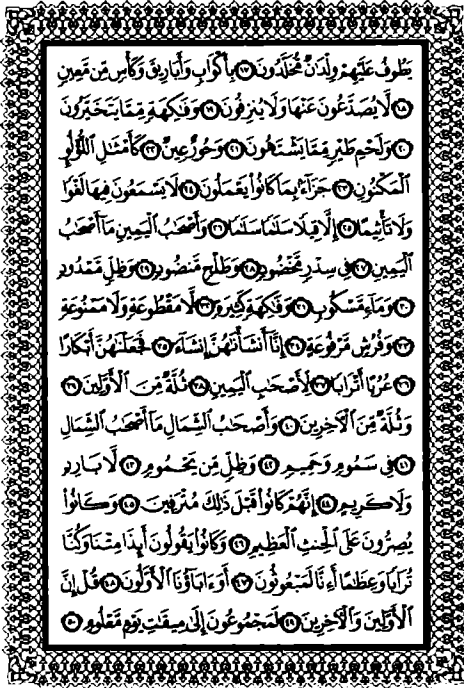
هیچ جوره لاری و به رزی و نزمیه ک).

(۷): ﴿وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً﴾ بوون به سی کومه لو دهسته وه به یسی کرده وه چاک و خراپه کاتان.

- (۸): پاشان دريژهي داوه به حالي نهو سئ کومه له و فهرموويه تي: ﴿ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴾ به مه زندانانی پله و پايه و بارودوخيان.
- (۹): ﴿ وَأَصْحَابُ الشِّمَّةِ ﴾ واته: (يارانی) لای چه پ ﴿ مَا أَصْحَابُ الشِّمَّةِ ﴾ ترساندنيکه بؤ بارودوخيان.
- (۱۰): ﴿ وَالسَّيِّفُونَ السَّيِّفُونَ ۝۱۰ أُولَٰئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴾ واته: پيشکه و تووان له دونيادا بؤ لای خيرو چاکه کان هدر نهوان پيشکه و تووان له دواروژدا بؤ چوونه ناو به هه شته کان. شا نهوانه ی نه مه وه سفیانه نزيکاني باره گای خوان له ناو به هه شتانی پر له نازونيمه ت، له بهر زترين پله و پايه کاندان، له ناو باله خانه و خانووه بهرزه کاندان که له سهرووی نهوانه وه هيچ ماليکی ديکه نيه.
- (۱۳): نهوانه ی که باسکران ﴿ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ ﴾ واته: کومه ليکی زورن له پيشکه و تووه کان له م نوممه ته و جگه له مانيش.
- (۱۴): ﴿ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ۝۱۴ ﴾ واته: وه که ميکن له پاشينيان له نوممه تي موحه ممه د ﴿ ثَمَّ بِهِ لَٰكِبَةٌ لَّسَرٌ فَهَزَلُوْا چاکه ی کومه لی به کم له سه ره تاي شم نوممه ته له سه ر پاشينيان، چونکه نزيکان له پيشينه کان زياتر بوون له پاشينه کان.
- (۱۵): ﴿ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ۝۱۵ ﴾ نزيکه کان تايه تمه ندريني ناو خه لکين، ﴿ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴾ واته: له سه ر کورسی و قه نه فه ی) چنراون به ثالثون و زيوو مرواری و گه وه رو جگه له وانيش له رازاوه کان که هيچ که س نايزانی جگه له خوا.
- (۱۶): ﴿ مُتَّكِنِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ۝۱۶ ﴾ واته: پالنه دهنه وه له سه ر نهو قه نه فانه، دانيشتی ته اوو پر له دلنبايي و حه وانه وه و جيگير بوون، ﴿ مُتَقَابِلِينَ ﴾ هه ر به که يان پرووی له بهر انبه ره که به تي به دليکی پاک، وه نه ده ب و ره وشتی جوان و بهر انبه ر بوونی دلّه کان.

(۱۷-۱۸): ﴿يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿۱۷﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿۱۸﴾﴾
 ﴿يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ﴾ ﴿۱۷﴾ دہ گہرین
 بہ سہر خہ لکانی بہ ہہشتدا بؤ خزمہت کردن و
 جیبہ جیکردنی پیسہ کانیان، مندالائیکی بچووک
 لہو پہری جوانی و پاکیدان، ﴿كَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ لُّؤْلُؤًا﴾
 ﴿مَكُونُ﴾ ﴿۱۸﴾ الطور، (واتہ: ثعلبی مرواری ناو
 سہدہفن) داپوشراون ہیج گورانیکیان بہسہردا
 ناہت.

دروست کراون بؤ مانہوہو ہہمیشہبی، نہ
 پسر دہبن و نہدہ گورپین و نہ تمہنیان زیاد
 دہ کات، بہسہریاندا دہ گہرین بہ پیدانی
 شہراب ﴿بِأَكْوَابٍ﴾ ﴿وَأَبَارِيقٍ﴾
 ہیج گریہ کی تیدانیہ، ﴿وَأَبَارِيقٍ﴾
 قاپ و قاچاخانہی کہ گریان تیدایہ ﴿وَأَبَارِيقٍ﴾
 لہزہت کہ ہیج نہخوشیہ کی تیدانیہ.

(۱۹): ﴿لَا يَصْدَعُونَ عَنْهَا وَلَا يَنْزِفُونَ ﴿۱۹﴾﴾
 ﴿لَا يَصْدَعُونَ عَنْهَا﴾
 تووشی سہرئیشہ نابن وہ ک چؤن شہرابی دونیا خواونہ کہی
 تووشی سہرئیشہ دہ کات. ﴿وَلَا﴾
 بیرو ہزریان ناروات، وہ ک چؤن لہ شہرابی دونیادا ہہیہ، بہ پوختی بینگومان ہہموو
 نہوانہی کہ لہ بہہشتدان لہ جورہہا نازونعمت کہ رہ گہزہ کہیان لہ دونیادا ہہیہ،
 لہ بہہشتدا ہیج پیسی نارہحت نابن، وہ ک خوا لہ سوورہتی (محمد) دا فہرموویہتی:
 ﴿فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَنْغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٌ لِلشَّرْبِ بَيْنَ وَأَنْهَارٌ
 مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى﴾ ﴿۱۹﴾ (واتہ: چہندہہا رووباری تیدایہ لہ ناوی سازگاری تام و بؤن
 نہ گورپا، وہ چہندہہا رووبار لہ شیر کہ تامی نہ گورپا، وہ چہندہہا رووبار لہ شہرابی
 نایابی بہلہزہت و خوش بؤ بنوشانی، وہ چہندہہا رووباریشی تیدایہ لہ ہہنگوینی پالفتہ).
 لیرہدا باسی شہرابی بہہشتی کردوہو ہہموو بہلاو نارہحتیہ کی لی دوور خستوتوہو،

لہزہت کہ ہیج نہخوشیہ کی تیدانیہ.
 ﴿لَا يَصْدَعُونَ عَنْهَا وَلَا يَنْزِفُونَ﴾ ﴿۱۹﴾
 ﴿لَا يَصْدَعُونَ عَنْهَا﴾
 تووشی سہرئیشہ نابن وہ ک چؤن شہرابی دونیا خواونہ کہی
 تووشی سہرئیشہ دہ کات. ﴿وَلَا﴾
 بیرو ہزریان ناروات، وہ ک چؤن لہ شہرابی دونیادا ہہیہ، بہ پوختی بینگومان ہہموو
 نہوانہی کہ لہ بہہشتدان لہ جورہہا نازونعمت کہ رہ گہزہ کہیان لہ دونیادا ہہیہ،
 لہ بہہشتدا ہیج پیسی نارہحت نابن، وہ ک خوا لہ سوورہتی (محمد) دا فہرموویہتی:
 ﴿فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَنْغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٌ لِلشَّرْبِ بَيْنَ وَأَنْهَارٌ
 مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى﴾ ﴿۱۹﴾ (واتہ: چہندہہا رووباری تیدایہ لہ ناوی سازگاری تام و بؤن
 نہ گورپا، وہ چہندہہا رووبار لہ شیر کہ تامی نہ گورپا، وہ چہندہہا رووبار لہ شہرابی
 نایابی بہلہزہت و خوش بؤ بنوشانی، وہ چہندہہا رووباریشی تیدایہ لہ ہہنگوینی پالفتہ).
 لیرہدا باسی شہرابی بہہشتی کردوہو ہہموو بہلاو نارہحتیہ کی لی دوور خستوتوہو،

که له دونيادا (شم جوړه شه پابه) بوونی هه يه.

(۲۰): ﴿وَفَكَهَهَا مِمَّا يَخْتَارُونَ﴾

واته: (ميوه هاتيش که خوږيان هه لیده بژيرن) چوڼ هه لیده بژيرن و چاويان حه زى لیده کات و نه فس و ده روونيان نار ه زووی لیده کات، له هه موو ميوه خوښ و به له ززه ته کان، ده سته بهر بووه، بوږيان به ته و او ترين و چا کترين شيوه.

(۲۱): ﴿وَلَطَمَطِرِمًا يَشْتَهُونَ﴾

واته: وه گوشتى هه ر بالنده يه ک که حه زى ليکهن، له هه ر په گه زى بي ته گه ر بيانه وى به برژاوى دته به رده ستیان، يان به شيوه ي لټان يان غه برى وانه.

(۲۲-۲۴): ﴿وَحُورٌ عِينٌ ۝ ۲۲ ۝ كَأَمْثَلِ اللَّوْلُوءِ الْمَكْنُونِ ۝ ۲۳ ۝ جَزَاءً لِّمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝ ۲۴﴾

﴿وَحُورٌ عِينٌ﴾ واته: حورى چاوه شيان بو هه يه (الحوراء) ته و کچه يه له چاوانيدا شوخ و شهنگى به دى ده کرى، وه جوانى و رازاوه يى (والعین) چاويان جوان و گه وره يه، جوانى چاويش له مینه دا له گه وره ترينى به لگه کانه له سه ر جوانيه که ي، ﴿كَأَمْثَلِ اللَّوْلُوءِ الْمَكْنُونِ﴾ واته: وه کو مروارى سپى پاک و پالفته و رازاوه وان، پاريزراو له چاوو باو خور، که رهنگى له جوان ترين رهنگه کانه، هيچ ناته و او ي و که م و کورپه کى تيدانيه به جوړى له جوړه کان، به هه مان شيوه حورپه چاوه گه شه کان هيچ که م و کورپى و ناته و او يه کى تيدانيه، به لکو ته وان خاوه ن ته و او ترين وه سفه کان و جوان ترين سيفاته کانن. جا هه ر که سى لى پروانى هيچ نابينى ته نها راکيشانى دل و گه شاوه يى نه بى، نا نه و نيمه ته ناماده کراوه بوږيان، ﴿جَزَاءً لِّمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: له پاداشتى ته و کرده وانه ي که نه انجاميان ته دا) جا هه ر وه ک چوڼ کرده وه کانيان چاک بوو خوا ﴿پاداشتى چاکى دانه وه و سه ر که و تنى به نسيب کردن.

(۲۵): ﴿لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهَا﴾

بيهوده و بى که لک، وه نه قسه يه ک هاوه له که ي پى تاوانبار بکات.

(۲۶): ﴿إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا﴾

واته: جگه له قسه ي چاک نه بى، نه وهش له بهر نه وه يه مالى پاک و بيگه رده کانه، که سى تيدانيه جگه له خه لکى پاک نه بى، نه مهش به لگه يه له سه ر ثا کارى جوانى خه لکانى به هه شت له دواندنه کانياندا له نيوان يه کتر، نه و يش برتپه له چا کترينى قسه کان و باشتريپانه بو دل کان، وه پاريزراو ترينپانه له هه موو قسه يه کى بيهوده و گوناوه، داوا ده که ين له و زاته به فزل و چاکه ي خو ي (بمانخاته نه و جيگابه).

(۲۷): پاشان باسی ئەوهی کرد که نامادهی کردوه بۆ یارانسی لای راست، فەرموو یه تی: ﴿وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ﴾ واته: پلهو پایه یان بهرزوه بارودۆخیان گهوره یه.

(۲۸): ﴿فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ﴾ واته: (له ژیر سیبهری داری سیدری) بی درک و لقو پۆی بی زیاندان، دانراوه بۆ شوینی ئەو بهرهممه بهلهزه ته، سیدریش تاییه تمهندی هه یه، سیبهری بهردهوام، ههوانه وهی جهسته له ژیریدا.

(۲۹): ﴿وَطَلْحٍ مَّنْضُورٍ﴾ (والطلح): واته: مۆز ناسراوه، ئەویش دارینکی گهوره یه له چۆله وانیدایه، لقه کانی هۆنراوه ته وه به هیشووی مۆزی به له ززه ت.

(۳۰-۳۱): ﴿وَطَلِّ مَدْمُودٍ﴾ و مَاءٍ مَّسْكُوبٍ واته: له ژیر سیبهری بهردهوام و دوورو دریز دان، واته: زۆر، له کانیاوو ده ریا رۆیشتوه کان و ئاوه هه لقولاوه کان.

(۳۲-۳۳): ﴿وَفَنَكْهَةَ كَثِيرَةٍ﴾ لَمْ مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ واته: (وه میوه هاتی زۆر) وه کو میوه هاتی دنیا نیه له کاتی له کاته کاندایه و ده بی و ده سته و تتی قورس ده بی بۆ ئەو که سهی ده یه ویت، به لکو به بهردهوام بوونی هه یه، وه ده ست بۆ بردنی نزیکه، بهنده به هه ر جوړیک بیت ده توانی لئی به خوات.

(۳۴): ﴿وَفُرْشٍ مَّرْفُوعَةٍ﴾ واته: (رایه خیکسی) بهرز له سهرووی خیزان، ئەو رایه خانه له هه ریرو زێرو مروارین، وه ئەوه شهی که کهس نایزانی جگه له خوا.

(۳۵): ﴿إِنَّا أَنشَأْنَهُمْ إِنشَاءً﴾ واته: ئیمه ئافره تانی به هه شتمان دروست کردوه به دروست کردنی جگه له و دروست کردنی له دنیا دا هه یه، دروست کردنیکی ته و او قبوولی له ناوچوون نه کات.

(۳۶): ﴿فَجَعَلْنَهُمْ أَنْكَرًا﴾ واته: گێراومانن به کچانیک (بچووک و گهوره).

(۳۷): ﴿عُرْبًا أَرَابًا﴾ هه موو ئەوانه خووری له خو ده گری له گه ل ئافره تانی دنیا، بیگومان ئەم وه سفه جبریتیه له وه سفی کچیتی - په یه وه سته پێانه وه له هه موو کاته کاندایه، وه کو چۆن خودیان ﴿عُرْبًا أَرَابًا﴾ (واته: ئەویندارانی هاوته ممانن) په یه وه سته پێانه وه له هه موو بارودۆخی کدا.

(والعروب): بریتیه له ئافره تینکی خوشیستراو له لای میرده که ی، به جوانی قسه کانی و جوانی شیوازو دیمه نی، ئەو ئافره ته ئە گه ر قسه بکات عه قله کان شه یدا ده کات، گو یگر ئاوات ده خوازی قسه کانی ته و او نه بن، به تاییه ت له کاتی گورانی و تیان به و ده نگه ناسکو خوشانه، وه ئە گه ر ته ماشای په وه شتی بکات دلای پیاوه که ی پر ده کات له

خوشی، وه نه گهر له جيگايه كه وه بچيته جيگايه كي تر، نهو جيگايه پر ده بيت له بوني خوش و پروناكي، كه نه مه نازو نوز كردن له كاتي جوت بوونيش دا ده گريته وه. (الأتراب): نهو ثافره تانه ي له يه ك ته مه ندان، سي و سي سالن، كه نهو په ري گه نجيتيه، جا ژنه كانيان هاوسه ره كانيان زور خوش دهوي، هاوريانن و جيگاي ره زامه ندي ميرده كانيانن، قهت خه مبار نابن و كه سيش خه مبار ناكه، بهلكو نهوانه دلخوشكهرن و ثوقره ي چاوه كاننو و مايه ي رووني بيناين.

(۳۸): ﴿لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ۝۳۸﴾ واته: بو ياراني لاي راست ناماده كراوه و رينكخراوه. (۴۰-۳۹): ﴿ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأُولَىٰ ۝۳۹ وَثَلَاثَةٌ مِنَ الْآخِرِينَ ۝۴۰﴾ واته: هم به شه له ياراني لاي راست ژماره يه كي زورن له پيشينان و ژماره يه كي زور له پاشينان. (۴۸-۴۱): ﴿وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ ۝۴۱ فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ۝۴۲ وَظِلٍّ مِّنْ يَحْمُومٍ ۝۴۳ لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ۝۴۴ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ۝۴۵ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَىٰ الْحِنثِ الْعَظِيمِ ۝۴۶ وَكَانُوا يَقُولُونَ ۝۴۷ أَءَأَبَاؤُنَا الْأَوْلُونَ ۝۴۸﴾ واته: مه به ست له هاورياني لاي چه پ هاوه لاني ناگرن و نهوانه ي كرده وه ي خراپيان نه نجامداوه.

(۴۲): ﴿خَوَا ۝۴۲﴾ خوا باسي سزاي كرده بويان كه به حه قيقهت پني ده گهن، جا هه و آيداوه كه نهوان، ﴿فِي سَمُومٍ ۝۴۲﴾ واته: بايه كي گهرم له گهرمي دوزه خه وه، نهفس و دهرونيان دهبات، وه تووشي دلهر او كييان ده كات به سه خترين شيوه ﴿وَحَمِيمٍ ۝۴۲﴾ واته: ناويكي گهرم هه ناويان ده پچرني.

(۴۳): ﴿وَظِلٍّ مِّنْ يَحْمُومٍ ۝۴۳﴾ واته: گري ناگري تيكه له له گهل دوو كه لدا ﴿لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ۝۴۳﴾ واته: نه فينكي تيداوه نه كه لكسي هه يه.

مه به ست نهويه لهو شوينه دا خه مو په ژاره و دوودلي و شهرو ناره حه تيه ك هه يه كه هيچ خيريكسي تيدانيه، چونكه نه ريني كردني دژ چه سپاندني دژه كه ي ده گريته وه.

(۴۵): ﴿پاشان باسي نهو كرده وه ياني كرده كه گه ياندوني بهو سزايه فهرموويه تي: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ۝۴۵﴾ واته: دونيا سه رقالي كردن و كارو كرده وه يان له پيشاويدا كرددو چيزو له زه تيان ليوه رگرت، بي ثوميدي كردن له چاكو كرده وه ي چاك، جا نه مه نهو خوشگوزه رانيه يه كه خوا ﴿سهرزه نشتي كرده وه.

﴿وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَىٰ الْحِنثِ الْعَظِيمِ ۝۴۶﴾ واته: نهوانه گوناهاي گه وريان نه نجام ده داو داوي لي

خۆشبوونیان لئی نه ده کردو په شیمان نه ده بوونه وه، به لکو بهرده وام بوون له سه ره نه وهی په روه رد گاریان سووره ده کات، پیشیان خست بو خویمان به گونا هائیکه زوری لئی نه بوورده.

(۴۷-۴۸): ئەوان نكوولیان له زیندوو بوونه وه ده کردو به دووریان ده زانی و ده یانوت: ﴿وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا ﴿۴۷﴾ واته: چۆن زیندوو ده کرینه وه دوای مردنمان، له کاتیکدا له ت و په ت بووین و بووین به ئیسک و پروسک و خوول؟ نه مهش مه حاله ﴿إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿۴۸﴾ أَوَّابًا ﴿۴۹﴾ وَأَبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿۵۰﴾ واته: ئیمه زیندوو ده کرینه وه * یا خود باوو با پیرانی دیرینشمان). خوا ﴿وَإِنَّمَا دَانَهُ وَهُوَ فَهْرَمُورِي﴾

(۴۹-۵۰): ﴿قُلْ إِنْ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿۴۹﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿۵۰﴾ واته: بیگومان پیشینی دروستکراوو پاشینانیاں هه موویان خوا زیندوو یان ده کاته وه و راپیچیان ده کات به ره و مهیدانی رۆزی دیاریکراو، خوا ﴿ثُمَّ نَدَا هِيَ كَرْدُوهٌ بُوَ بِنْدَه كَانِي﴾ کاتی که دروستکراو کۆتایی پیدئ و نامینی، وه خواش ده یه وی پاداشتیان بداته وه له سه ره نه و کرده وانهی که له دونیادا کردوو یانه.

(۵۱-۵۳): ﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿۵۱﴾ لَأَكُونَنَّ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿۵۲﴾ فَالِئُلُوْنَ مِنْهَا الضُّالُّونَ ﴿۵۳﴾

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ﴾ (واته: پاشان تيوه نهی نهوانهی گو مپرا بوون) له ریگای هیدایهت و رینماییی، شوینی ریگای خراب و له ناوچوون کهوتن، ﴿الْمُكَذِّبُونَ﴾ (نهی نهوانهی) پیغه مبهران به درو داده نئین، وه نه وهش به درو ده زانن که هی نابوی له حق و راستی و په یمان و هه ره شه کردن، ﴿لَأَكُونَنَّ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ﴾ (واته: له به روو بوومی دره ختی زه قنه بووت ده خوون) نه ویش خرابترین و بیستترین و بوون ناخوشتترین دره خته، وه

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ﴾ لَأَكُونَنَّ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿۵۱﴾ فَالِئُلُوْنَ مِنْهَا الضُّالُّونَ ﴿۵۲﴾ فَالِئُلُوْنَ مِنْهَا الضُّالُّونَ ﴿۵۳﴾

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ﴾ (واته: پاشان تيوه نهی نهوانهی گو مپرا بوون) له ریگای هیدایهت و رینماییی، شوینی ریگای خراب و له ناوچوون کهوتن، ﴿الْمُكَذِّبُونَ﴾ (نهی نهوانهی) پیغه مبهران به درو داده نئین، وه نه وهش به درو ده زانن که هی نابوی له حق و راستی و په یمان و هه ره شه کردن، ﴿لَأَكُونَنَّ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ﴾ (واته: له به روو بوومی دره ختی زه قنه بووت ده خوون) نه ویش خرابترین و بیستترین و بوون ناخوشتترین دره خته، وه

دیمه نیکی ناشرینی هه به ﴿فَالِئُلُوْنَ مِنْهَا الضُّالُّونَ﴾ (ورگیانی لی پر ده کهن).

نه وهی پیویست ده کات لیبی بخونه وه بریتیه له برسیتیه کی زور که له ناو جگه ریاندان گره گری، وه خهریکه دلیان بیچری، وه هم خواردنه ی که ده یانه وی برسیتیان پی لایبات نه تیریان ده کات و نه بینازیان ده کات له برسیتی.

(۵۵): ﴿فَشَرِبُوا مِنْهُ شَرِبَ الْهَيْمِ ﴿۵۵﴾﴾ به لام خواردنه وه یان خرابترین خواردنه وه به، نه ویش نه وه به له سه ر نه و خواردنه دا ناویکی گهرم ده خوونه وه ناو زیگان ده کولینی، وه کو خواردنه وهی حوشتریکی (هیم) واته: نه و تینویتییهی که به سه ختی تینووی ده بی، یان (هیم) به مانای نه خوشیه ک دی تووشی حوشت ده بی هه رگیز تیر شو نایی.

(۵۶): ﴿هَذَا تَرْهُمُ يَوْمَ الدِّينِ ﴿۵۶﴾﴾

﴿هَذَا﴾ (هم خواردن و خواردنه وه به) ﴿تَرْهُمُ﴾ (میوانداری خوانه ناسانه) ﴿يَوْمَ الدِّينِ﴾ (له روژی پاداشت) نه ویش نه و میوانداریه به که پیشیان خستوه بو خویمان، وه فهزل و چاکه یان داوه به سه ر میوانداری خواو دوستانی.

﴿خَوَا﴾ (فهرموویه تی): ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿۱۷﴾﴾

خَلْدِينَ فِيهَا لَا يَبْعُونَ عَنْهَا جَوْلًا ﴿١٠٨﴾ الكهف. (واته: به پاستی ئه وانه که ئیمان و پروایان هیناوه وه کرده وهی چاکیان کرده به ههشتانی فیرده وس جینگای میوانداری ئه وانه * به برده وهامی تیدا ده میننه وه داوای گواستنه وه ناکه ن له وه به ههشته دا).

(۵۷): ﴿نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾﴾:

پاشان باسی به لگهی عه قلی کرده له سر زیندوو بونه وه، فرموویه تی: ﴿نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ﴾ واته: ئیمه ئیوه مان هیناوه ته بوون دوی ئه وهی شتیکی باسکراو نه بوون، به بی دهسته وسانی و ماندوو بوون، ئایا ئه و زاته ی به دهسه لاته له سر به دیهینانتان به دهسه لاته نه له سر دروست کردنه وه تان جار یکی دیکه؟ به لی بیگومان ئه و زاته به دهسه لاته به سر هه موو شتی کدا، ئا له بهر ئه مه یه سه رزه نشتی کردوون له سر ئه وهی که رۆزی دوا بیان به راست دانه ناوه، له کاتی کدا له وه مه زنترو گه وره تر به چاوی خو یان ده بینن.

(۵۸-۶۲): ﴿أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ ؕ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَ مَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَىٰ أَنْ يُبَدَّلَ امْتَلَاكُمْ وَ نُنشِئْكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَ لَقَدْ عَلَّمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾﴾:

واته: جا پیم بلین سه ره تای دروست کردنتان له وه مه نیه ی ده پر ئیزنه ناو مندالدانه وه، ئایا ئیوه ئه وه مه نیه تان دروست کرده، وه ئه وه یشی لیی دروست ده بی؟ یان ئه و خوا به دیهینه ره ی که دروستی کرده له ئیوه دا چه زوو ئاره زوو که ره سه ته ی ئیرو می، وه پر ئیمایی هه ر به ک له وانه ی کرده بو ئه و جینگایه، خو شی خسته ته ئیوان ژن و میردو به زه یی و سو زداری تییاندا داناوه، که هو کاری بوونی منداله.

(۶۲): ئا له بهر ئه مه یه گواستنه وه له سر به لگه هینانه وه به به دیهینانی به کم له سر به دیهینانی دوی مردن، جا فرمووی: ﴿وَ لَقَدْ عَلَّمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ﴾ ئه و زاته ی به توانایه له سر به دیهینانتان به توانایه له سر دووباره دروست کردنه وه تان.

(۶۳-۶۷): ﴿أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾ أَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ ؕ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلَمْتُمْ تَفْكَهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا لَمُعْرِمُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مُحْرِمُونَ ﴿٦٧﴾﴾:

﴿أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ﴾ ئه مه منه تیکه له لایه ن خواوه به سه ر به نده کانی، بانگیان ده کات پیی بو لای به کتا په رستی و به ندایه تی کردنی و گه رانه وه بو لای، کاتی نازو نیعه ته کرده به سه ریاندا، به وهی ئاسانی کرده بو یان له چاندنی کشتوو کال و به روو بوومه کان،

جا له وانه بزيوي و رزقو رزوي و ميوه كان دينه بهرهم، شهوه له پيوستي و بهر شهوه نديه كانينه، كه ناتوانن بيانزميرن سهره راي سوپاس كردنيان و پيداني مافه كانيان، جا چه سپاندووني به منه تي خوئي و فرموويه تي:

(٦٤): ﴿أَنْتُمْ تَرْعَوْنَهُمْ أَمْ حَنِ الزَّرْعُونَ﴾ واته: نايان تيوه ده رتان هيئاوه پروه كاني له زهويدا؟ يان تيوه گه شه تان پي كردوون؟ نايان تيوه گول و بهروومه كه تان ده ره يئاوه تا بووه به دانه و پله يه كي به بهرهم هاتوو، وه بهرهم ميكي پيگه يوو؟ يان خوا تاكو ته نهايه له وه دا، نازو نيعمه تي پيكر دوه به سهر تاندا؟

تيوه شهوپهري شهوه ي ده يكه ن شهوه يه زهوي ده كيلن و تومه كه ي تي فري شهده ن، پاشان دواي شهوه نازانن چي ده بي، له وه زياتر تواناو ده سه لاتان نيه، له گهل شهوه دا، ناگاداري كردوونه شهوه كه شه و كيلانه له بهر دم مه ترسيدياه شه گهر خوا نه يه يليت و نه يپاريزي بوتان و بيكات به چيزو له زهت تا ماويه كي ديار ي كراو، جا فرموويه تي: ﴿لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ﴾ واته: (شه گهر بمانويسبايه) شه و كشت و كاله چينراوه و شهوه شي تيايدياه له بهروو بووم (ده مانگيرا) ﴿حَطَمًا﴾ واته: به پووش و په لاشيكي بي كه لك و بي رزقو رزوي ﴿فَطَلَّمَ﴾ واته: نيتر واتان لييت به هوي شهوه ي كردوومانه به پووش و په لاش دواي شهوه ي شهوه ماندوو بوون و خهرجه كي زورتان تيدا كردوه ﴿نَفَكْهُونَ﴾ واته: په شيمان بينه وه و حه سره ت بخون له وه ي تووشتان بووه، بهو شيويه دلخوشيتان نه ميئي و سهرتان سوور بميني و بلين:

(٦٦): ﴿إِنَّا لَمُعْرِمُونَ﴾ واته: به راستي تيمه زه ره رمان كردو تووشي به لايه ك بووين له بيخ ده ره يئانين.

(٦٧): پاشان دواي شهوه ده زانن له كويوه هاتوون، وه به چ هوكار يك زيانتان كرد، جا ده لين ﴿بَلْ حَنُ حَمْرُمُونَ﴾ (واته: بهلكو بيهش كرابووين.) ستايشي خوا بكه ن كاتي بوي ناشتوون، پاشان هيشتوويه تيه وه و ته واوي كردوه بوتان، هيچ به لايه كي بو نه نار دووه كه به هويه وه بيهش بن له سوودو خيره كه ي.

(٦٨-٧٠): ﴿أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ﴾ ﴿٦٨﴾ ﴿أَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ حَنِ الْمَزِيلُونَ﴾ ﴿٦٩﴾ ﴿لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ أَجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ﴾ ﴿٧٠﴾

واته: كاتي باسي نيعمه ته كاني خواردني كردوه به سهر بهنده كانيه وه، نينجا باسي نيعمه ته كاني خوئي كردوه له ناوي شرين و سازگار كه ليي ده خونه وه، بيگومان شه گهر

خواسووک و ئاسانی نه کردبایه بۆتان، ئهوه ئیوه هیچ ده رچهیه کتان نه ده بو پئی بگهن، بیگومان ئه زاته ی بارانی دابه زاندوو له ناو هه وره کانه وه، تا به هۆیه وه ئاوی رویشتووی لئی ده بیته له سه ر رووی زهوی و ناو زهوی، وه هه ر له و بارانه وه ده ریای هه لقولاو به خو ر ده بی.

وه له نیعمه ته کانی خوا ئه وه یه ئاوی سازگارو شرین کردوه، ئاسانی کردوه له لای نه فسه کانه وه، خو ئه گه ر بیویستایه ده یکرد به سویره و تال و ناخوش به لای نه فسه کانه وه، هیچ سوودنیکی لئی وه رنه ده گیرا، ﴿فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ﴾ (ئیتیر بۆ سوپاسی) خوای گه وره ناکن له سه ر ئه وه ی نازو نیعمه تی داوه به سه ر تاندا.

(۷۶-۷۱): ﴿أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿۷۱﴾ أَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿۷۲﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكِرَةً وَمَتَاعًا لِّلْمُقْوِينَ ﴿۷۳﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۷۶﴾﴾
 ده چینه ناو ئه و پیویستایه وه که به ده بیته ناو بینیا ز نه لئی، به راستی خه لکی پیویستیان بیته تی له زوریک له کاروباره کانیان و ناته واویه کانیان، خوا جیگیری کردوون به و ناگه ری به ده بیته ناوه له داره کاندا، به لکو ئه و خوا به ئه و ناگه ری به ده بیته ناوه له داریکی سه وز، ئنجا بووه به ناگه ری به قه ده ر پیویستی به نده کان ده گه ری، جا ئه گه ر لیبوونه وه له کاروباره کانیان ده یکوژینه وه و خاموشی ده کن.

(۷۳): ﴿نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكِرَةً﴾ (واته: ئیمه ئه و ناگه مان کردوه به هۆی یادخه ره وه ی) به نده کان به نیعمه تی په وه رد گاریان، وه یادخه ره وه یه ک به ناگه ری دۆزه خ که خوا ﴿نَحْنُ﴾ ئاماده ی کردوه بۆ سه ری جیکاران، وه کردوو یه تی به گورزیک به نده کانی پیی ده بات بۆ مالی پر له نازو نیعمه تی.

﴿وَمَتَاعًا لِّلْمُقْوِينَ﴾ (واته: وه هۆی سوود وه رگرتن) بۆ گه شتیاران، خوا ﴿نَحْنُ﴾ گه شتیارانی تاییه ت کردوه، چونکه سوودی گه شتیار به و ناگه ره مه زنتره له جگه له خو ی، وه ده کهری هۆکار له وه دا ئه وه بی چونکه دونیا هه مووی مالی گه شت کردنه، به نده له و کاته ی له دایک ده بی گه شتیاره بۆ لای په روه رد گاری، ئه م ناگه رش خوا کردوو یه تی به چیژیک بۆ گه شتیاران له ژیا نی دنیادا، وه یادخه ره وه یه ک بۆیان به مالی دوا رپۆژ.

(۷۴): کاتی که روونی کرده وه له نازو نیعمه ته کانی که پیویست ده کات به نده کانی سوپاس و ستایشی بکه ن و بیپه رستن، فه رمانی کرد به یاد کردنه وه به پاک راگرتنی،

جا فھر مووی: ﴿ فَسَيَحْ بِأَسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴾ واته: پهروه ردگاری مهزنت به پاک رابگره، ټه و زاته ی ناو سیفه ته کانی ته واون، خواوه ن چاکه ی زور و بی پایانه. وه ستایشی بکه به دل و زمان و ټه ندامانی جه سته، چونکه شیاوی ټه وه به سو پاسگوزاری بکری و بیروایی پی نه کری، وه یادی بکری و له بیر نه کری، گوږ پاره لی بکری و سه ریچی نه کری.

(۷۵-۸۷): ﴿ فَلَا أَقْسِمُ بِمَوْقِعِ الْجُومِ ۗ (۷۵) وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ۗ (۷۶) إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ۗ (۷۷) فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ۗ (۷۸) لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ۗ (۷۹) تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ۗ (۸۰) أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَفْتِحُونَ ۗ (۸۱) وَيَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْكُمْ تَكْذِبُونَ ۗ (۸۲) فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ۗ (۸۳) وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ نَّنظُرُونَ ۗ (۸۴) وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ ۗ (۸۵) فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ۗ (۸۶) تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۗ (۸۷) ﴾

﴿ فَلَا أَقْسِمُ بِمَوْقِعِ الْجُومِ ﴾ خوا سویندی خواردوه به ټه ستیره کان و شوینی هه لهاتیان، واته: ټاوا بوونیان له خوړټاوا یانه وه، وه ټه و شتانه یشی پرووده دات له لایه ن خواوه له و کاتانه دا، له و پرووداوانه ی که به لگه ن له سه ر مهزنی و گه و ره یی و یه کتا په رستی ټه و زاته.

پاشان ټه و سویند پیخوړاوه ی به مهزن داناوه و فھر مووی ته ی: ﴿ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴾ (واته: به راستی ټه م سوینده ټه گه ر بزانه ن سویند یکی زور گه و ره یه)، له به ر ټه وه سویند یکی گه و ره یه چونکه له ټه ستیره کان و ریگردنیان و دیارنه مانیان له خوړټاوا ی خوړیان، به لگه و نیشانه به کی زور هه یه کورت هه لټنا هیټری، پاشان سویند له سه ر خوراو چه سپاندنی قورټانه، که بیگومان حقه و ه یچ گومان و دوودلیه کی ټیدانیه. وه ټه و قورټانه به رزو به ریزه خیرو زانستیکی زوری له خوگرتووه، جا هه موو خیرو زانستی ټه وه له قورټانه وه سه رچاوه ی گرتووه و له ویوه هه لټنجراوه.

(۷۸): ﴿ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴾ واتہ: (لہ ناو کتیبکی) شاراوہ دایہ لہ پیش چاوی دروستکراو، ثم کتیبہ شاراوہ بہ بریتہ لہ (اللوح المحفوظ) واتہ: بیگومان ثم قورثانہ لہ (اللوح المحفوظ) دا نووسراوہ، مہزنہ لہ لای خواو فریشتہ بہرزو بہرینزہ کان. پیدہ چی مہ بہست لہ کتیبی شاراوہ ٹہو کتیبہ بی کہ بہ دستہ فریشتہ کانہوہ بہ، ٹہوانہ ی خوا دایانندہ بہ زینتی بہ ناردنی وہ چیہ کہ ی، بیگومان مہ بہست لہ وہ دا ٹہو قورثانہ شاراوہ بہ لہ شہ یتانہ کان، ہیچ توانایہ کیان نیہ بہ سہریدا لہ گورینی، وہ نہ لہ زیادہ و ناتہ واوی و گوی ہلخستن بڑ بردنی ہوا لہ کانی.

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿۱﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿۲﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿۳﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴﴾ أَقْبَلْنَا الْقُرْآنَ الْمُدِينِ ﴿۵﴾ أَنْشُرْنَاهُ نَورًا ﴿۶﴾ وَنَجْمًا نُّورًا ﴿۷﴾ وَنَجْمًا نُّورًا ﴿۸﴾ قَوْلًا إِذَا نَقِلَتْ الصُّورُ ﴿۹﴾ أَنْ تُشْرَبَ بِمِنْ يُحَذِّرُ مِنَ الْقُرْآنِ ﴿۱۰﴾ وَمَنْ أُوْحِيَ إِلَيْهِ مِنْكُمْ فَأَشْرِكُوا بِمَا يُنصَبُ ﴿۱۱﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّكَ فَاتَّقُوا ﴿۱۲﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ السَّعْيِ ﴿۱۳﴾ فَسَأَلْنَاكَ مِنْ أَصْحَابِ السَّعْيِ ﴿۱۴﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَلَّمِينَ ﴿۱۵﴾ فَسَأَلْنَاكَ مِنْ أَصْحَابِ السَّعْيِ ﴿۱۶﴾ وَتَسْلِيَةٌ لِلْحَبِيبِ ﴿۱۷﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ لَلْقُرْآنِ ﴿۱۸﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۱۹﴾

(۷۹): ﴿ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴾ واتہ: کہ س دست لہ قورثان نہ دات جگہ لہ فریشتہ بہرینزہ کان ٹہوانہ ی خوا پاکسی کردوونہ تہوہ لہ بہ لاو تاوان و ناتہ واوی. جائہ گہر جگہ لہ فریشتہ پاکہ کان کہ س دستہ لیتادات، وہ پیس و شہ یتانہ کان ہیچ توانایہ کیان نیہ دستہ لیتدن، دہ قہ کہ دہ بیتہ بہ لگہ بہ بیدار کردنہوہ لہ سہر ٹہوہ ی کہ دروست نیہ دستہ بدری لہ قورثان جگہ لہ کہ سی پاک، دہ قہ کہ ہوا لہ (خبر) بہ واتای قہ دہ غہ کردن (النہی) ہاتوہ، واتہ: نایست جگہ لہ پاکان کہ س دست لہ قورثان بدات.

(۸۰): ﴿ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ واتہ: بیگومان ثم قورثانہ وہ سفکراوہ بہو سیفاتہ مہزنانہ، ٹہویش نیردراوہ تہ خواروہ لہ لایہن پەرورہ دگاری جیہانیانہوہ، ٹہو ذاتہ ی ہندہ کانی پەرورہ دہ کات بہ نیعمہ تہ دینی و دونیایہ کان. لہ گہورہ ترین پەرورہ دہ کہ ہندہ کانی پی پەرورہ دہ کردبی، دابہ زاندنی ثم قورثانہ یہ کہ بہرژہ و ہندی ہردو و دونیای تیدایہ، وہ بہ ہویہوہ خوا میہرہ بانی داباراندوہ بہ سہر ہندہ کانی کہ ہر گیز ناتوانن سو پاسگوزاری بکہن.

(۸۱): وه نه وهی پیویسته له سه ریان پیی ههستن و ناشکرای بکهن و بانگه شهی بو بکهن و رایبگه یهنن، له بهر نه مه یه فرمویه تی: ﴿أَفِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُذْهَبُونَ﴾ واته: دهی نایا ئیوه بهم کتیه مه زنه و یاده پر له حیکمه ته (تدهنون) واته: ئیوه ده یشارنه وه له ترسی خه لکی و شوریهی نه نگیی و زمانیان؟

نه مه نابی و ناگونجی، به لکو نه وه گونجاوه قسه یه ک بشاردریته وه که خواونه کهی متمانه ی پی نه ییت، به لام قورثانی پیروز نه و راستیه یه هه ر که سیک یه وی سهر بکه وی به سه ریدا شکست ده خوا، وه هه ر هیزیک په لاماری بدات نه وه بیگومان هه ر قورثان زال ده بی به سه ریدا، نه و قورثانه نه قیلی تیدا ده کری و نه ده شاردریته وه، به لکو راده گه یه نری و ناشکرا ده کری.

(۸۲): ﴿وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكذِّبُونَ﴾ واته: ئیوه له به رانبه ر منه تی خوا به سه رتانه وه به رزق و ریزی بیروایی ده کهن به نیعمه ته کانی، جا ده یین: بارانمان بو باری به بو نه ی فلان کهس و فلان که سه وه، وه نیعمه ته کان ده ده نه پال لای غه یری نه و زاته ی پی به خشیون.

جا بوچی سو پاسگوزاری خوا نه بوون له سه ر چاکه کانی، کاتی خوا دایبه زانده بو تان تا فه زل و چاکه ی خو یتان بو زیاد بکات، چونکه بیگومان به درودانان و بیروایی پالنه رن بو به رز کردنه وهی نیعمه ته کان و پیویستبوونی توله.

﴿فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُمُومَ ۙ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ نَنْظُرُونَ ۙ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ ۙ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ﴾ واته: دهی بوچی کاتی گیان ده گاته گه روو، وه ئیوه له و کاته دا ته ماشای ناماده بوو ده کهن، له و کاته دا ئیمه له ئیوه نزیکترین لیه وه به زانستان، وه فریشته کانیشمان، به لام ئیوه نابینن.

(۸۶): ﴿فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينٍ﴾ واته: دهی بوچی نه گه ر ئیوه پیتان وایه ئیوه زیندوو نا کرینه وه و لیپرسینه وه تان لی نا کری و پاداشت نادرینه وه، رووچه کانتان ده گه رانده وه بو ناو جه سه کانیان ﴿إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ وه ئیوه دانسی پیداده یین که ده سه وسانن له گه رانه وهی رووچه کان بو شوینی خو یان، جا نه و کاته یان نه وه یه دان به و راستیه دا ده یین که موچه مه د هیناویه تی، یان نه وه یه عینادی و نکوولی ده کهن، وه حال و ده ره نجامی خو تان ده زانن.

(۹۶-۸۸): ﴿فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقْرَبِينَ ۙ فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ ۙ وَأَمَّا إِنْ كَانَ

مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلِّمْ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ الصَّالِينَ ﴿٩٢﴾ فَزُلْ مِنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾ وَتَصَلِيَهُ حَمِيمٍ ﴿٩٤﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾ :

خوای باسی بارودوخی شه و سئ دهسته یی کردوه: نزیکان و یارانسی لای راست و به درودانه ره گومراکان، له سهره تایی شه سووپه ته دا، له مالی مانه وه دا، له کو تایی دا باسی بارودوخیانی کردوه له کاتی سهره مهر گدا، جا فرموویه تی: ﴿فَأَمَّا إِنْ كَانَ﴾ (جا نه گهر) مردوو ﴿مِنَ الْمُفْرَبِينَ﴾ (له نزیک خراوان یی له خوا) نه وانیش شه و که سانه ن واجب و سوننه ته کانیان به جیهیناوه و وازیان له قده غه کراوه کان و ناپه سنده کان هیناوه. (۸۹): ﴿فَرَوْحٌ﴾ واته: حه سانه وه و دنیایی و خوئی دل و پروحیان بو هه یه، ﴿وَرِيحَانٌ﴾ ناویکی کو که ره وه یه بو هه موو له زه تنیکی جهسته یی، له جو ره ها خواردن و خواردنه وه کان و جگه له وانیش، و تراوه: ره یحان: بریتیه له پاک و ییگهردی ناسراو، جا شه و کات ده بیته دهر برینیی به جو ری شتی له ره گزی خوئی، ﴿وَجَنَّتْ نَعِيمٍ﴾ واته: کو که ره وه یی شه و دووانه یه پیکه وه، تیایدا یه چاو نه بیینیوه، گوئی نه بییستوه، به خه ته ره ش به سه ر دلی هیچ که سیکدا نه هاتوه، مژده دهری به نزیکه کان له کاتی سهره مهر گدا، به مژده یه که خهریکه رووچه کان له خوئیدا دهرن.

وه ک خوا فرموویه تی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ﴾ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهُي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ ﴿٣١﴾ نَزَّلًا مِنْ عَفْوَِرٍ رَجِيمٍ ﴿٣٢﴾ فصلت.

(واته: به راستی شه وانهی و تیان: خوا په روه رد گارمانه و له پاشان راست (له سه ر تاین) به رده وام بیون * فریشته کان پؤل پؤل دینه لایان (بیان ده لئین) که مه ترسن و خه فعت مه خون، وه مژده بی لیتان به و به هه شته یی که به لیتان پی درابوو * نیمه له ژبانی دونیاو له پرؤزی دوایدا پشتیوانی تیوه یی، وه له هرچی داوا بکه ن له ویدا له خزمه تان دایه * ریزلینان و میوانداریه له لایه ن خوای لیبوردی میهره بانه وه). خوای به رزو مه زن فرمایسته که ی خوئی رافه کردوه و فرموویه تی: ﴿لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ﴾ ﴿٦٤﴾ یونس. (واته: ههر بو شه وانه مزگینی له ژبانی دونیاو له دوارپوژیشدا) به راستی شه مژده یی که باسکراوه مژده یه له ژبانی دونیاو.

(۹۰): ﴿وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُصْطَبِ الْيَمِينِ﴾ (وه نه گهر له هاوه لانى دهستی راست بى) نهوانه نهر که کانیان به جیهناوه و دور که وتونه ته وه له قهدهغه کراوه کان، نه گهرچی هندی که مو کورتیشیان هه بى له هندی له مافه کاند، که زیانى به یه کتابه رستی و برپا که یان نه هینایست، جا به که سیکیان ده وترى، ﴿فَسَلِّمُوا لَكُمْ مِنَ الْمُصْطَبِ الْيَمِينِ﴾ واته: سلاو بو تو له بریانی لای راست، واته: سلاوی لیده کهن کاتى ده گاته لایان، یان پیى ده وترى: سهلامه تى بو تو له و به لاو نارهحه تى و سزایانه، چونکه تو له یارانی لای راستى، لهوانه ی که پاریزراو بوون له گوناوه گهوره کان.

(۹۲): ﴿وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكْذِبِينَ الضَّالِّينَ﴾ واته: نهوانه ی راستیان به دروداناو گومرا بوون و رینمایان وهر نه گرت.

(۹۳): ﴿فَقُرْ لَنْ مِّنْ حَمِيمٍ﴾ (۹۳) ﴿وَتَصَلِّهِ حَمِيمٍ﴾ واته: میوانداریان نه و پوژهى ده گنه لای پهروهرد گاریان چوونه ناو دوزهخه دهوریان ده دات و ده گا به دلیان، وه نه گهر فریا که وتن بکهن له سهختی تینویتى، ﴿يُعَانُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهُ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا﴾ (۹۴) ﴿الكهف﴾ (واته: ناویکیان بو ده هینرى وه ک مسی تواوه رووده مو چاوه کان ده برژینى نای چ خواردنه وه یه کی پیس و خراپه، وه نای چ شوین و جیگه یه کی خراپه). (۹۵): به راستى نه وه ی خوا ﴿لَمْ سُوْرَه تَه دَا بَاسِی كَرْدَوَه لَه پَادَاشْت دَانَه وَه ی بَه نَدَه كَان بَه پِیى كَرْدَه وَه كَانِیَان چَاك بِی یَان خِرَآپ، وَه وَرْدَه كَارِی نَه وَانَه ش، ﴿لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ﴾ واته: که هیچ گومان و دوودله کی تیدانیه، به لكو راستیه کی جیگیره که ههر ده بی روویدات.

ینگومان خوا نیشانی بهنده کانی داوه به لگه یه کلاکه ره وه کان له سر نهوانه، ته نانه ت وای لیهاتووه له لای خاوهن دل و ژیره کان وه کو نه وه وایه چه شتیبتیان و حقیقه ته که یان به چاو بینیی، ستایشی خویان کردوه له سر نه وه ی تابه تمندی کردوون پی، له م نیعمه ته مهزن و خهلاته گهوره یه.

له بهر نه مه یه فرموویه تى: ﴿فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ پاکی بو پهروهرد گاری مهزنان، وه به رزو بلندی و بیگهردی بو نه و زاته، له وه ی ستمکاران و نکولیکاران ده رباره ی ده یلین. ستایش بو خویا پهروهرد گاری جیهانیان، ستایشیکی زور و پاک و گهوره.

تهفسیری سووره تى (الواقعة) تهواو بوو.

تەفسیری سوورەتی (الحدید)

مەدەنییه (۲۹) نایەتە

بە ناوی خوای بە بهزیی بەخشندە

(۱-۶): ﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ﴿۲﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ
 وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۳﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى
 عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ
 مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ
 مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۴﴾

لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۵﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ
 عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۶﴾

﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ ههواڵ دههات ده‌بارەى مەزنى و گەورەى و فراوانى دەسەلاتى، ینگومان هەرچى له ناسمانه كان و زه‌ويدا هه‌يه له گيانداره قسه كه‌ره كان و بيدهنگه كان و جگه له‌وانيش، ستايشى په‌روه‌ردگاريان ده‌كه‌ن و به‌پاك و ینگه‌رد رايده‌گرن له‌وهى شياوى مەزنى ئەو زاتە نيه، هه‌موويان گوپرايه‌لى په‌روه‌ردگاريانن و ملكه‌چى دەسەلاتى ئەون، وه شوينه‌وارى حيكه‌تى ئەو زاتە له‌ناوياندا ده‌ر كه‌وتووه، له‌به‌ر ئەمه‌يه فه‌رمويه‌تى: ﴿هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ (وه هه‌ر ئەو زاتە بالاده‌ستى كاربه‌جيه) جا ئەمه تيايدا به‌ ده‌ر كه‌وتنى پيوستى هه‌موو به‌ديه‌تراوه‌ كانى جيهانى سه‌ره‌وه و خواره‌وه به‌ په‌روه‌ردگاريان له هه‌موو پرويه‌كه‌وه، وه پشتگيرى ده‌سەلاتى و زالبوونى به‌سه‌ر هه‌موو شته‌كاندا و گشتگيرى حيكه‌تى له‌ دروستكردنى و كاروباره‌كانيدا.

(۲): پاشان هه‌وايداوه‌ ده‌بارەى گشتگيرى مولك و دەسەلاتى و فه‌رمويه‌تى: ﴿لَهُ مُلْكُ

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ ﴿۱﴾ (واته: هر بو ته وه دهسه لات و خاوه ني تي ئاسمانه كان و زهوي ده ژيني و ده مري ني)، واته: خوا ﴿۲﴾ دروستكهرى ته وان هيه، رزق و رپوزيده رو به رپويه به ريانه به تواناو دهسه لاتي ﴿۳﴾ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴﴾ (وه ته و زاته دهسه لاتي به سه ره موو شتي كدا هه به).

(۳) ﴿هُوَ الْأَوَّلُ﴾ كه پيش ته و هيچ شتي كي تر نه بووه ﴿وَالْآخِرُ﴾ دواي ته و هيچ شتي كي تر نه بووه ﴿وَالظَّاهِرُ﴾ له سه رووي ته وه وه هيچ شتي كي دي كه ني ﴿وَالْبَاطِنُ﴾ له خواري ته وه وه هيچي دي كه ني ﴿وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ واته: زانستي ده وري ديارو نادياره كان و نه ني ه كان و سه رجه م كاروباره كاني رابردوو داهاتووي داوه.

(۴): ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ﴾ یہ کہ مینیان پڑوی
 یہ کشہ ممہ، دواہہ مینیان پڑوی جومعہ
 ﴿ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ پڑویشتیک
 شیاو بی بہ گہورہ بی ثہو زاتہ، لہ
 سہرووی ہہموو دروست کراوہ کانہ،
 ﴿يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ﴾ لہ دانہ وئلہو
 گیاندارو بارانو جگہ لہوانیش ﴿وَمَا
 يَخْرُجُ مِنْهَا﴾ لہ پوہہ کو دارودرہختو
 گیاندارانو جگہ لہوانیش ﴿وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
 السَّمَاءِ﴾ لہ فریشہ کانو قہزاو قہدہرو
 پزقو پڑویہ کان ﴿وَمَا يَخْرُجُ فِيهَا﴾ لہ
 فریشہ کانو پووحہ کانو دوعاو پارانہوہو
 کردہوہ کانو جگہ لہوانیش ﴿وَهُوَ مَعَكُمْ

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ
 عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
 السَّمَاءِ وَمَا يَخْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
 بَصِيرٌ ﴿۴﴾ مَا كَانَ اللَّهُ مَتَكًا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قَالِيَ اللَّهُ تَرْجِعُ الْأُمُورُ
 ﴿۵﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
 الصُّدُورِ ﴿۶﴾ أَيْسَأُ بِأَلْفِهِ وَرَسُولِهِ ؕ أَلَيْسَ أَعْلَمُ بِمَا خَلَقَكُمْ
 ثُمَّ تَخْفُونَ فِيهِ قَالِ الَّذِينَ ؕ مَا سَأَلْنَاكُمْ وَأَنْتُمْ لَنْ تَكْفُرُوا ﴿۷﴾ كَرِيمٌ ﴿۸﴾
 وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُرُكُمْ أَنْ يُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ
 أَخَذَ مِيثَاقَهُمْ لَعْنَةُ اللَّهِ لَيُبَيِّنَنَّ ﴿۹﴾ هُوَ الَّذِي يُزِيلُ عَلَى عَبْدِهِ
 مَا يُرِيدُ يَظُنُّ لِئِنْ فَرَغْنَا مِنَ الظَّلَمَاتِ إِلَى التَّوْبِ قُلْنَا اللَّهُ يَكْفُرُ
 تَرْوِغٌ رَجِيمٌ ﴿۱۰﴾ وَمَا لَكُمْ أَلْتَفِعُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مَنُكُوفٌ مِّنْ أَعْقَابِ قَبْلِ الْفَتْحِ
 وَقَتْلِ أَوْلِيَاءِكُمْ أَظْهَرَ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدِ وَقْتِنَا
 وَكَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ أَلْتَفِئَةً وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۱﴾ مَنْ نَا
 الَّذِي يُفْرِضُ اللَّهُ قَوْلًا حَسَنًا وَفَضِيلَةً لَهُ ؕ وَلَهُ دَرَجَاتٌ كَرِيمٌ ﴿۱۲﴾

أَيْنَ مَا كُنْتُمْ ﴿۱۳﴾ (واتہ: وہ لہ ہر کوئی بن خوا لہ گہلتانہ) وہ ک خوا ﴿۱۴﴾ فہرموویہ تی:
 ﴿مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا آدْفَنٍ مِنْ ذَلِكَ
 وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا﴾ ﴿۱۵﴾ (واتہ: چہی ہیج سئی کہ سینک نیہ کہ
 خوا چوارہ میان نہ بیئت، وہ چہی ہیج بیئج کہ سینک نیہ کہ ثہو شہشہ میان نہ بیئت، وہ
 نہ کہ متر لہو ژمارہ نہ زورتر نیہ مہ گہر خوایان لہ گہلدایہ لہ ہہر جینگایہ کدا بن).
 ثہم لہ گہلدا بوونہ لہ گہلدا بوونی زانستو ناگادار بوونہ، نا لہ بہر ثہمہ یہ ہہرہ شہی
 کردہوہ پہیمانیداوہ بہ پاداشتی کردہوہ کان، بہوہی کہ فہرموویہ تی: ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
 بَصِيرٌ﴾ ثہو زاتہ بینایہ بہوہی ثہنجامی دہدہن لہ کردہوہ کان، لہ چاکہ و خرابہ،
 پاداشتان دہداتہوہ لہسہری و بوٹان دہ پاریزی.

(۵): ﴿لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ (واتہ: خواہنداریتی ناسمانہ کانو زہوی) بہ مولک و
 دروستکردن و بہندہ کانہوہ (ہہر بو لای ثہو دہ گہرپتہوہ) ہہلیان دہسورپنیی چون بیہوی لہ
 فہرمانہ قہدہریہ کان (قہزاو قہدہر) و شہریہ کان ہہلقولآوہ لہ حکمہ تی پہرورہدگارپتی ثہو
 زاتہ، ﴿وَالِی اللَّهِ تَرْجِعُ الْأُمُورُ﴾ (واتہ: وہ ہہموو کاریک ہہر بو لای خوا دہ گہرپتہوہ).

(۶): ﴿يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ﴾ واته: شهو ده بات به ناو رږژدا تا شهو به تاريخي خوي دا يان ده پوښي، نجا پشو و نه دنو ده حه و ښه وه. پاشان رږژ ده خات به ناو شهو دا نه وه ي تاريخي كه له سر زهوي لا يده بات و جيهان رووناك ده كاته وه، جا به نده كان ده كه ونه جو له وه لده ستن بو به جيهاني به رږزه وندي و كارو كه سا به تيان.

به به رده وام خوا شهو ده هيني به سر رږژداو رږژ ده هيني به سر شهو دا، وه ده يگيري له نيوانياندا به زياده و كه مي و دريږي و كورتي تا وه رزو كاته كان بهو شيوه به ريك بن، وه به رږزه وندي به كان به هويانه وه ده سته به رين، گه وره يي و مه زني و پيروزي بو په روه ردگاري جيهانيان، وه به رزي بو نه و زاته به ريزو به خشنده به كه به خشيو به تي به سر به نده كانيدا به نيمه ته ناشكرا كان و نه نيه كان، ﴿وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ به وه ي له ناو دلي جيهانيان دايه، هر كه سي شايسته ي نه وه يي خوا سر كه و تووي ده كات، وه هر كه سي كيش شايسته ي نه وه نه بي خوا رنمايي ناكات.

(۷-۱۱): ﴿ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُتَخَلِّفِينَ فِيهِ ۗ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿۷﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۸﴾ هُوَ الَّذِي يُزِيلُ عَلَى عَبْدِهِ ءَايَاتٍ يَبْنَوت لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۹﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاتُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ أَوْلِيَّتِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَتَلُوا وَكَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحَسَنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۰﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ. وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿۱۱﴾﴾

﴿ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُتَخَلِّفِينَ فِيهِ﴾ خوا ﴿﴾ فرمان به به نده كاني ده كات به بروا هنيان پي و به پيغه مبه ره كه ي و به وه ي پي هاتووه، وه به به خشين له پيناوي خوادا له و مال و سامانان ي كه خوا دا يناوه له نيو ده ستيان، وه كرووني به جينشين له سري، بو نه وه ي سرنج بدات كه نيوه چو ن ره فتارو كرده وه ده كهن.

پاشان دواي نه وه ي فرماني پي كردن به وان ي هانيدان له سري به باسكردني ريكخستني پاداشت له سري، جا فرمووي: ﴿فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا﴾ واته: كويان كرو ته وه له نيوان بروا هنيان به خوا و پيغه مبه ره كه ي و به خشين له پيناويدا ﴿لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ﴾ (پاداشتي گه وره يان بو هيه) گه وره ترين و مه زترينيان

په زامه نندی په روه رد گاریانه و سر که و تنه به مالی ریزداری، وه نه وهی تیا دایه له نازو نیعمه تی به رده وامو نه بر او، که خوا ﷺ ناماده ی کرده بو بر واداران و تیکو شهران.

(۸): پاشان باسی هو کاری پالنه ری نه وانی کرد بو برواهینان و نه بوونی هیچ به ربه ست و ریگریه ک لئی، فرمووی: ﴿ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾ واته: چی ریگریتان لیده کات له برواهینان، له کاتی کدا پیغه مبر موحه مه د ﷺ چا کترینی ناو پیغه مبرانه، وه به ریزترین بانگ خوازی که بانگ تان ده کات بو لای خوا.

نهمه ده سته شخه ری پیویست ده کات بو وه لامدانه وهی بانگه وازه که ی، وه به ده مه وه چوونو، وه لامدانه وهی نه و راستیه ی پی هاتووه. بیگومان خوا ﷺ به لیس و په یمانی برواهینانی لیوه رگرتوون نه گه ر تیوه بر واداران.

له گهل نه وه دا له به زه یی و گرنگیدانی پشان نه وه به تنها به وه وه نه وه ستاوه پیغه مبر تان بو بنیری که به ریزترینی ناو خه لکیه، به لکو پشتیوانی کرده به چه ندین موعجیزه و ری پی نیشانداون له سر راستی نه وهی هیناویه تی به به لگه پوونه کان.

(۹): له بهر نه مه یه فرمووی به تی: ﴿ هُوَ الَّذِي يُزِلُّ عَلَىٰ عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ﴾ واته: (خوا نه و زاته یه داده به زینی به سر به نده که یدا نیشانه روونو) ناشکرکان، رینیشاندی ژیرو عاقله کانن له سر راستی هه موو نه وانه ی پیغه مبر ﷺ هیناویه تی، بیگومان نه وانه راستی دنیا که ره وهن.

﴿ لِيُخْرِجَكُم ﴾ (تا ده رتان بینیت) به ناردنی پیغه مبر ﷺ بو ناوتان، وه نه وه یشی خوا دایه زاندووه له سر دهستی له قورشانو سوننت. ﴿ مَنِ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ﴾ واته: له تاریکستانی نه فامی و بیروایی بو لای پووناکی زانست و برواهینان، نه مهش له میهره بانی و به سوزی خوی به بو تیوه، کاتی به به زه بیتر بووه به به نده کانی له دایک بو منداله که ی خوی ﴿ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ لَعْنَةٍ لَوْ رُفِّحَ ﴾ (وه به راستی خوا به ران بهر به تیوه به سوزو میهره بانه).

(۱۰): ﴿ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ واته: چ شتی ریگریتان لیده کات له به خشین له ری خوادا، وه واتان لیده کات په زیلی بکه ن ﴿ وَلِلَّهِ مِيرَاتُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾ له کاتی کدا تیوه خاوه نی هیچ نین، به لکو (میراتی ناسمانه کان و زهوی هه ر بو خوا ده میننه وه)،

جا سه رجهم سهروهه و سامانه کان له داهاتوويه کي نزيکدا له دهستي ټيوه درده چن و ده گوازيڼه وه، يان ټيوه جييان ديځن و ده گوازيڼه وه، پاشان مولک ده گهريڼه وه بو خواونه به رزو مه زنه که ي.

جا هه وال بدن به خشين بکن به دهستکه وتي مادام نه و مال و سامانان له بهر ده ستاندايه، وه وه ک هه ليک بيقرزه وه، پاشان خوا ﷻ به دريڙي باسي کرده وه کاني کرده به پي بارودوخ و کاردروستي خو، فهرموويه تي: ﴿لَا يَسْتَوِي مَنكُرٌ مِّنْ أُنْفُقٍ مِّن قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلٍ أَوْلِيكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقْتِنَا﴾ (واته: يه کسان نين نه وانه تان که له پيش گرنتي مه ککه دا ماليان به خشيوه و جهنگاون نه وانه پله و پايه يان زور گوره تره له وانه ي که له دواي گرنتي مه ککه ماليان به خشيوه و جهنگاون) مه به ست له (فتح) ليره دا بريڼه له (فتح الحديد) کاتي نه و ناشته وايه روويداو له نيوان پيغه مبه ر ﷻ له نيوان قوره يشدا، که نه وه مه زتريني سر که وتنه کان بو، به هويه وه بلا و بوونه وه ي ټيسلام و ټيکه ل بووني موسلمانان له گه ل پير و ايان، وه بانگه واز کردن بولاي تايي خوا به بي ريگري دهسته بهر بو، جا له و کاته دا خه لکي پول پول ده هاتنه ناو ټيسلامه وه، وه موسلمانان شانازيان کرد به شانازيه کي مه زن.

موسلمانان پيش نه م سر که وتنه نه يانده تواني بانگه واز بکن بولاي تايي، جگه له و شويڼه ي خه لکه که ي موسلمان بو وه ک مه دينه و ده وروبه ري، نه و کات هه ر که سي موسلمان بيوايه له خه لکي مه ککه و جگه له و پيش، له ولاتي هاو به شدانه ران سزا ده دراو ده تر سينرا، نا له بهر نه مه يه هه ر که سي پيش فه تحي مه ککه بيه خشيايه و کوشتاري بکر دايه، مه زترين پله و پايه و پاداشتي هه يه له وه ي که موسلمان نه بو وه و کوشتاري نه کرده وه نه يه خشيوه، ته نها له دواي فه تحي مه ککه نه بي، بيگومان نه وه نه و په ري حیکمه ته، نا له بهر نه وه يه پيشينه کان و هاوه له ديارو به ريڼه کان زور به يان پيش فه تحي مه ککه موسلمان بوون.

کاتي که جياوازي له نيوان کاره کاندا هه بوو، له وه يه و اخه يالي بکري که م و کوري و سه رزه نشت له و جيا کراوه دا هه يه، خوا ﷻ خو پاريزي کرد له وه و فهرمووي: ﴿وَكَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَى﴾ (واته: نه وانه ي موسلمان بوون و کوشتاريان کردو به خشيان پيش فه تحي مه ککه، وه دواي فه تحي مه ککه، هه موويان خوا به ليني به هه شتي پيداون، نه مه ش به لگه يه له سه ر فه زل و چاکه ي هاوه لان به گشتي (خوا ليان رازي بي) چونکه خوا

شایه تی بو داون به پرواهینان و پهیمانی پیداون به بههشت، ﴿وَاللَّهُ بِمَا نَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾
 واته: پاداشتی هر یه که تان ده داته وه به پئی کرده وهی خوی.
 (۱۱): پاشان خوا ﴿هُنَالِكَ هَانِئًا وَهَآهِنًا﴾ هانیداوه له سر بهخشین له ریگایدا، چونکه جهاد و تیکوشان
 په یوه سته له سر بهخشین و خه رج کردنی مال بو ناماده کردنی، جا فهرموویه تی: ﴿مَنْ
 ذَآلَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ (واته: کییه نهو که سهی قهرز دهادت به خوا به قهرزیکي
 چاک) نهویش بهخشینیکي پاکه، که پوخت و پالفته یه له پیناوی خوادا، ریگ دیته وه
 له گهل ره زامندی خوادا له مالیکي حه لالی پاک و خاوین، بهو ماله نفسی خوی پی
 خاوین بکاته وه، نه مش له ریزو بهخشنده بی خوایه، کاتی که ناوی لیناوه به قهرز،
 مال و سامان هی نهو وه بندهش بندهی نهو، وه په ایمانداوه به چند به رانبه ریگی زور
 له سر بهخشینی نهو ماله، بیگومان نهو زاته میهره بان و بهخشنده یه.
 وه نهو پاداشته چند به رانبه ره شوین و جیگای پوژی دوایه، پوژی هم سوو که سی
 هه ژاری خوی بو دهرده که وی و پیویستی به که مترین شت هه یه له پاداشت.

جا کاتي دووڀووه کان بڀرواداران ده بينن به ڀوونا کيه که يان ڀيڊه کهن، ٺه وائيش ڀوونا کيه که يان کوڙاوه ته وهو له تاري کيدا ماونه ته وه به ڀاماووي و دوودلي، به ڀرواداران ده لين: ﴿أَنْظُرُونَا نَقْتِسَبْ مِنْ ثَوْبِكُمْ﴾ واته: لايه کمان ليکيه نه وه تا به ڀوونا کيتان تروسکيک وه بگريڻ ڀي ڀيکيه ين به لکو ده رباز بين له سزا.

﴿قِيلَ﴾ جا ڀيان ده و تڙي: ﴿أَرْجِعُوا وِرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا﴾ (واته: بگه ڀښه وه بو داوه ي خوڙان داواي ڀوونا کي بکهڻ بو خوڙان) ٺه گه ر ٺه وه ده گونجي و ده سته دات، ڀيگومان شتي لهو جوڙه ده ست نادات، به لکو له ٺه سته مه کانه.

﴿فَضْرِبَ﴾ له نيوان بڀرواداران و دووڀووه کاندا ﴿بِسُورٍ﴾ واته: شورايه کي به هيڙو ٺه ستور ده کيشري له نيواناندا ﴿لَمَّا بَابُ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ﴾ (واته: که ده رگايه کي تيڊايه ڀوي ناوه وي ڀه حمتي تيايه) ٺه وهش نزیکي ڀرواداران ه ﴿وَأَظْهَرُهُ مِنْ قَبْلِهِ الْعَذَابُ﴾ (واته: ده ره و عيشي ڀوي له سزايه) ٺه وهش نزیکي دووڀووه کانه.

(۱۴): دووڀووان بانگي ٺيمانداران ده کهڻو به گه ر دنکه چي و زه ليلي و به زه بي هاتنه وه ده لين: ﴿إِلَّمْ نَكُنْ مَعَكُمْ﴾ (واته: ٺايا ٺيمه له گه ل ٺيوه نه بو وين) له ڙياني دنيا ده مانوت: (لا اله الا الله) وه نوڙمان ده کردو ڀوڙومان ده گرت جيهادو تيکوڙشانمان ده کردو کارمان ده کرد وه کو ٺيوه؟ ﴿قَالُوا بَلَىٰ﴾ (واته: ٺيماندارانيش ده لين: به لي) ٺيوه له گه لماندا بوون له ڙياني دنيا، به ڀواله ت وه کو ٺيمه کارتان ده کرد، کرده وه کاتتان کرده وي دوو ڀووه کان بوو ڀرواتان ڀښه بوو، وه نيته و نيازي ڀاستگوڙيانه و چا کتان نه بوو، به لکو ٺيوه ﴿فَلَنَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَضَّيْتُمْ وَأَبَيْتُمْ﴾ واته: گومانان له هه والي خوا بوو که گومان هه لئا گري.

﴿وَعَزَّيْتُمْ الْأُمَمَ﴾ (واته: هيواو ٺاواتي) ڀووج فريوي دان، کاتي ٺاواتان خواست ٺه وي ڀرواداران به ده ستيان هيڻاوه ٺيوهش به ده ستی بهيڻن به بي ٺه وي ڀروا و دنيايي ته واوتان هه بي.

﴿حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ﴾ واته: تا کاتي مردنتان هات، ٺيوهش له م بارودوخه ناهه موارو سه رزه نشتکراوه دا بوون، ﴿وَعَزَّيْتُمْ بِاللَّهِ الْعَزُورِ﴾ ٺه وپش ٺه و شه يتانه بوو که کوفرو گومان و دوودلي له لاتان جوانکرد، ٺيوهش دنيا بوون ڀي و متمانه تان بوو به ڀه يمانه که ي هه واله که يتان به راست دانا.

(۱۵): ﴿فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: ٺه مڀو هيچ قهره بوويه ک

وه رناگیری نه له یتوه نه له بیبروایان) نه گهر به قهد زهوی ئالتون له بری پزگار بووتنان بدن، وه نه وهندهی تریشی له گهل بی لیتان وه رناگیری.

﴿ مَاؤُنْكُمْ النَّارُ ﴾ جینگاتان (ئاگره)، ﴿ هِيَ مَوْلَانَكُمْ ﴾ (واته: نهو ئاگره شیاو تانه) که ده تانگریته خوی ﴿ وَبَشَّ الْمَصِيرُ ﴾ (ئای سه ره نجامیکی چند خراپه) دوزهخ، ههروه ها ده فرموی: ﴿ وَأَمَّا مَنْ حَقَّتْ مَوَازِينُهُ ﴾ ۸ ﴿ فَأَمَّهُ هَاوِيَةٌ ﴾ ۹ ﴿ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَةٌ ﴾ ۱۰ ﴿ نَارُ حَامِيَةٍ ﴾ ۱۱ ﴿ الْقَارِعَةُ ﴾ (واته: وه نه وهی کیشی چاکه کانی سووک بیت *
 نه وه هاویه جینگای نه وه * تو چوزانیت هاویه چیه * ئاگریکی هه لگیر ساوه)!

(۱۶-۱۷): ﴿ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فُتِنُوا ۖ أَعْلَمُوا أَنَّهُ اللَّهُ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴾ ۱۷

کاتی که خوا ﴿﴾ باسی حالی پیاوانی بروادارو ئافره تانی بروادارو پیاوانی دوو پروو ئافره تانی دوو پرووی کرد له دواپوژدا، نه وه ده بوو دله کانی بانگ بگردایه بو ترسان له پهروه دگاریان و ملکه چی نهو زاته مهزنه، خوا ﴿﴾ سه رزه نشتی بروادارانی کرد له سه ره نه بوونی گهردنگه چی و به مهزن دانانی، جا فرموی: ﴿ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ ﴾ واته: ئایا کاتی نه وه نه هاتووہ دلی برواداران نهرم بی و ملکه چ بی به زیکرو یادی خوا که قورئانی پیروزه و گهردن که چی فرمان و قهدهغه کراوه کانی بی، نه وهی ناردوو یه تیه خواره وه به حق و راستی که موحه مه مد ﴿﴾ هیناویه تی؟

نهمش هاندانی تیدایه له سه ره کوشش کردنی ملکه چ بوونی دل بو خوی به رزو مهزن، له وهیشی که دایه زاندوو له کتیب و حکمهت، برواداران له هه موو کاتیکدا ئاموژگاری وه ربگرن به نه حکامه شه رعیه کان و لپرسینه وه له نفس و دهروویان بکه ن له سه ره نه وه ﴿ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ ﴾ واته: با وه کو نه وانه نه بن که خوا ﴿﴾ کتیبی بو دابه زاندن که پیوسته کهری ملکه چ بوونی دل و گهردن که چی ته واو بوو، پاشان نه به رده وام بوون له سه ری و نه جیگیر بوون، به لکو سه رده مو زه مانیکی دوورو دریزیان تیپه ری به سه ریاندا، نه وان به رده وام بوون له بیئا گایی، ئیمانان په رش و بلاو بوو دلتیایشیان نه ما، ﴿ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فُتِنُوا ﴾ (واته: ئنجا دلیان رهق بوو، وه زوربه یان یاخی و له سنور ده رچوو بوون)، دله کان پیوستیان

بهوه يه ياد بخريتهوه بهوهى خوا داييه زانندوه، وه بدو يترين به حيكمت، نابى هر گيز لى غافل بى، چونكه به راستى شهوه هو كار يكه بو رهق بوونى دل و بهستى چاو. (۱۷): ﴿أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾ ييگومان نايهت و نيشانه كان ريشاندهرى عه قله كانن له سر زانست به دواكاريه كاني خوا، شه زاتهى زهوى زيندوو كردوتهوه دواى مردنى، به توانايه له سر شهوى مردوه كان زيندوو بکاتهوه دواى مردنيان، پاداشتيان ده داتهوه به پيى کردهوه کانيان، شه زاتهى زهوى زيندوو ده کاتهوه دواى مردنى به ناوى باران، به توانايه له سر زيندوو کردهوهى دل مردوه كان بهوهى داييه زاننده له و قورثانه بو سر پيغه مبره كهى ﴿ثُمَّ دَهَقَ بِهَلْكَهٍ يه له سر شهوى ييگومان شه كه سه عه قلى نيه شه گر رينمايى وه رنه گرى به بهلگه و نيشانه كاني خوا و ملكه چى شه ريعه ته كهى نهى.

(۱۸-۱۹): ﴿إِنَّ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَعَّفَ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿۱۸﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشَّهَادَةُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿۱۹﴾﴾
 ﴿إِنَّ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ﴾ واته: شهوانهى زوريان به خشيوه له و به خشينانهى پويست و په سندن، ﴿وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ (واته: شهوانهش قهرز ده دن به خوا به قهرز يكى چاك) بهوهى پيشيان خستوه له مال و سامانه كانيان له ريگا كاني خير و چاكه دا، كه ده يته زه خيره به ك بويان له لاي په روه رد گاريان ﴿يُضَعَّفَ لَهُمْ﴾ (واته: چهند به رانه ر ده ياندر تى) واته: چاكه به ك به رانه ره به ده تا حوت سه ده شه ونده تا زياتر لهوه ﴿وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ﴾ واته: شهويش شهوه به خوا بوى ناماده كردون له بهه شتدا كه نفس و دهروونه كان نيزانن.

(۱۹) ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِ﴾

برواینان له لای نه‌هلی سونه بریتیه له وهی که کتابو سونه به‌لگه‌بی له‌سهری، که بریتیه له قسهی دلو زمان، وه کرده‌وهی دلو زمانو نه‌ندامانی جه‌سته، نه‌وه‌ش هه‌موو شه‌ریعه ته کانی ثابن له خو‌ده گری به ناشکراو نه‌یینان، جا نه‌وانه‌ی نه‌مانه‌یان پیکه‌وه کو‌کردوته‌وه بریتین له راستگویان، واته: نه‌وانه‌ی پله‌و پایه‌یان له سه‌رووی پله‌و پایه‌ی پرواداران‌وه‌یه به گشتی و له خوار پله‌ی پیغه‌به‌رانن.

﴿وَالشَّهَدَاءَ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ

وَنُورُهُمْ﴾ (واته: وه شه‌هیدان له‌لای په‌روه‌ردگاریان خوا‌هن پاداشتو نوورو پروناکی خو‌یانن) هه‌روه کو‌چون له فه‌رموده‌ی راستدا هاتووه: {إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مَنَّةَ دَرَجَةٍ أَعَدَّهَا اللّٰهُ لِلْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ مَا بَيْنَ الدَّرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ} (أخرجه البخاري: (۲۷۹۰))، واته: بیگومان له به‌ه‌شتدا سه‌د پله‌و پایه‌ه‌یه، له نیوان دوو پله‌دا وه ک نیوانی ئاسمانو زه‌وی وایه، خوا ئاماده‌ی کردوه بو نه‌وانه‌ی جهاد ده‌کن له ریگای نه‌ودا، نه‌مه‌ش به‌رزی و نزیکیان ده‌خوازی له خوای گه‌وره.

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ءَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ﴾ (واته: نه‌وانه‌ی که بیروبوونو به‌لگه‌و نیشانه کانی تیمه‌یان به درو زانی نه‌وانه هاوه‌لی ناگری دوزه‌خن). ئه‌م تایه‌تانه هه‌موو جو‌ره کانی خه‌لکی کو‌کردوته‌وه له چاکه کاران و راستگویان، شه‌هیدان، هاوه‌لانی دوزه‌خ، جا چاکه کاران: نه‌وانه‌ن که پیشینه‌ی کاره کانیان چاکه‌یه له‌گه‌ل خه‌لکیدا، وه سوود‌گه‌یاندنه پییان به پیی توانایان، به تایه‌ت سوود‌گه‌یاندن به مالو سامان له ریگه‌ی خوادا.

راستگوریاں: نهوانه ن که پله کانی برواهینان و کرده‌وهی چاک و زانستی به سوودو دنیایی راسته‌قینه‌یان ته‌واو کرده.

شه‌هیدان: نهوانه ن که له پیناوی خوادا کوشتاریان کرده بو به‌رز کرده‌وهی وشه‌ی خوا، نفس و مالیان به‌خشیوه له پیناوی خواداو کوژراون.

هاوه‌لانی دۆزه‌خ: نهو بیپروایانن که نایه‌ت و به‌لگه کانی خویان به درؤ زانیوه.

به‌شیک‌ی تر ماوه خوی گه‌وره له سووپه تی (الفاطر) دا باسی کرده، نهوانیش

(المقتصدون) ن، (المقتصد) مامناوه‌ندین نهوانه ن که نه‌ر که کانیان جیبه‌جی کرده و

وازیان له قه‌ده‌غه کراوه کان هیناوه، به‌لام نه‌وه نه‌بی هندی که مته‌رخه‌میان هه‌بووه

له‌مافه کانی خواو مافی به‌نده کانی، جا نه‌وانه ده‌رته‌نجامیان به‌هه‌شته، نه‌گه‌رچی

سزایش بدرین به‌هزی هندی له‌وانه‌ی کردوویانه.

(۲۰-۲۱): ﴿اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَهُوَ زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ بِنَائِهِ، ثُمَّ يَسْجُ فَرْدُهُ مُصْفَرًا ثُمَّ يَكُونُ حُطَمًا وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْعُرُورِ ﴿۲۰﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿۲۱﴾﴾

﴿اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَهُوَ﴾ خوا هه‌وال ده‌دات ده‌رباره‌ی راستی ژیاوسی

دونیاو نه‌وه‌یشی له‌سه‌ریه‌تی، نامانجی پروون ده‌کاته‌وه، نامانجی خه‌لکه که‌شی به‌وه‌ی

که‌گالته‌و رابواردنه، جه‌سته کان گالته‌و گه‌مه‌ی پیده‌که‌ن، ده‌کانیش راده‌بویرن

پیی، نه‌مه‌ش راستی دونیا‌یه نه‌وه‌ی که‌دیاره له‌ناو نه‌وانه‌ی دونیا ویستن، بیگومان

تۆ ده‌یانینی هه‌موو ته‌مه‌نیان به‌سه‌ر برده‌وه به‌راباردنی ده‌کان و بیئا‌گایی له

یادی خوا، نه‌وه‌یشی له‌پیشانه له‌پیمان و هه‌ره‌شه‌کردن، ده‌یانینی نایه‌که‌یان

کرده‌وه به‌گه‌مه‌و رابواردن.

به‌پنجه‌وانه‌ی خه‌لکانی به‌ئاگاو پیاوانی پوژی دوا‌یی، به‌راستی ده‌کانیان ناوه‌دانه

به‌یادی خواو ناسین و خو‌شویستی، کاته‌کانیان به‌سه‌ر برده‌وه به‌نه‌جامدانی نه‌و

کرده‌وانه‌ی نزیکیان ده‌کاته‌وه له‌خوا هه‌وال، له‌سوودی کورت و تپه‌ر.

خوا هه‌وال که‌ده‌فرموی: ﴿وَزِينَةٌ﴾ واته: پازاندنه‌وه‌یه له‌جل و به‌رگ و خواردن و

خواردنه‌وه‌و که‌ره‌سته‌ی گواسته‌وه‌و بیناو باله‌خانه‌و ناوبانگ و جگه له‌وانیش،

﴿وَتَفَاخُرُ بَيْنَكُمْ﴾ ههريه ڪ له خه لکه ڪهي ده يه وي خوي هه لکيشي به سهر
 ٿه وي ديکه داو سهر ڪه وتوو زال بي له هه موو ڪاروباره ڪانيدا، ناوبانگي زياتر بي
 له بارو دؤخه ڪانيدا ﴿وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ﴾ زوري له مالو دارايي و مندا لدا،
 واته: ههريه ڪه و ده يه وي ٿه و زياتري هه بي له جگه له خوي له مالو مندا لدا،
 ٽه مهش حقيقت و راستي دنيا به، روودانتي له ٿه و ڪه سانهي ڪه دنيا بيان
 خوش ده وي و دنيا ن پي، به پيچه وانهي ٿه و ڪه سي دنيا و حقيقتي ده ناسي،
 ڪر دوويه تي به پردي نه يڪر دوه به جيگاي مانه وه هه ميه سي، ڪيپر ڪي ده ڪات
 له وه ي نزیکي ده ڪات وه له خوا ﴿﴾، وه ٿه و هؤ ڪارانه به ڪار دنيي ڪه ده يگه به نبي
 به خوا، جا ٽه گهر بيني ڪه سي ڪيپر ڪي له گه لدا ده ڪات له زوري له مالو
 مندا لدا، ٿه و ڪيپر ڪي له گه لدا ده ڪات به ڪر ده وه ي چا ڪه.

پاشان نمونه ي بؤ دنيا هئا وه ته وه، ڪه وه ڪ بارايڪ وايه بيار ٿه سهر زهويه ڪ
 جا به هوي ٿه و بارانه وه رووه ڪي زور رووا وه تيڪه ل بووه به به ڪدا چوه،
 سهوزي و رووه ڪي زهوي له وه ي ڪه خه لکي و ٽاڙه ليش ده يخون، هه تا ڪاتي زهوي
 به سهوزي و رووه ڪ رهونه قو جواني خوي وهرده ڪري و خوي ده پرازي ٿه وه، وه
 رووه ڪه ڪه ٿه و جوتيارانه دلخوش ده ڪات، ٽه وانهي ڪه هيمهت و وره و سهرنجيان
 ڪورت ڪر دؤ ته وه ته نها بؤ دنيا، ٽجا فرماني خوا بيٿو ٿه و رووه ڪه له
 ناو بچي و ووشڪ و زهر د بي، بگه رٿه وه بؤ حاله تي به ڪه سي، ههروه ڪو ٿه وه ي
 سهوزيه ڪي تي دا نه روابي، وه وٽايه ڪي جوان و سهرنچرا ڪيشي نه بينرا بي.

به هه مان شيوه دنيا ڪاتي ڪه پرشنگذارو گه شه بؤ خواهه ڪه ي، چي سوي
 له داوا ڪاريه ڪاني دنيا ده سته بهر ده بي، وه رووبڪاته هه ڪاري له ڪاره ڪاني
 ده بيني ده رگا ڪاني بؤ ڪراوه به، له نا ڪاودا تووشي قه زاو قه ده ري بي ٿه وه ي
 له ده ستي دايه نه مينسي، ده سه لاتي شي به سهر دا نه مينسي، يان ٿه و جي بي به لي، ليه وه
 ده ربيچي به ده ستي به تال، هيچيشي پيش نه خستي بؤ خوي جگه له ڪفه ڪه ي
 نه بي، تووره يي بؤ ڪه سي ٽه مه هيو او ٽامانچ و ٽاوا ته ڪاني بي، ڪارو ڪر ده وه و
 ڪوششي ته نها بؤ ٿه وه بي.

به لام ڪر ده وه ي دواروژ ته نها ٿه وه به سووده و ده يته زه خيره بؤ خواهه ڪه ي و
 هاو رٿي به نده ده ڪات به هه ميه سي، له بهر ٽه مه يه فرموويه تي: ﴿وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ﴾

شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ ﴿۲۰﴾ واته: حالى پوژى دوايى به تال نابى له يه كيک له م دوو کارووباره: يان سزاي سهخت له ناو ناگری دوزه خو کوټو به بندو ناخوشيه کاني، بو که سيک که دونيا مه به ستو هيو او ناو اته کاني بى، بو یرى بکات له سر سه ريچي کردنى خواو ثابته و نيشانه کاني خوا به درو بزاني و بيروايى بکات به نيمه ته کاني.

يان ليخوشبونى خوا له گونا هه کانو لابر دنى سزا کان، په زامه ندى له لايه ن خواوه بو ټه و که سهى دونيا ده ناسى و کوشش ده کات بو دواړوژ به کوشش کردن.

هه موو ټه مانه مروف بانگ ده کات بو خوگرته وه له دونيا و همز کردن و پرو کردنه دواړوژ، له بهر ټه مه يه فه رمويه تى: ﴿وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْعُرُورِ﴾ (واته: ژيانى دونيا هيج نيه) جگه له راباردنى راده بو یرى و سوودى لى و هره گرى، ناته واويه کاني پى پر ده کاته وه، پى هه لناخه له تى و دنيا نابى لى، مه گه ر که ساني خوا وه ع قلى لاواز، ټه وانهى شه يتان فريوى داو ن به ليورده يى خواى گه و ره.

(۲۱): ﴿سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ﴾ پاشان فه رمانى کرده به پيشبر کى بو ده ست خستنى ليخوشبونى خوا و په زامه ندى ټه وو به هه شته کهى، ټه ویش به کوشش کردن ده بى به هو کاره کاني ليخوشبون، له ته و به کردنى راسته قينه و داواى ليوردنى به سوودو دوور که و تنه وه له گونا هه کانو ټه وه شى مه ترسى گونا هى ليده کرى، وه پيشبر کى بو به ده سته يتانى په زامه ندى خوا به کرده وهى چاک، وه سوور بوون له سر ټه نجامدانى ټه و کارهى ده يته مايهى په زامه ندى خوا به به رده و امى، له چاک بوون له به نديا ته ي به ديپنه ر، وه چاک بوون له گه ل خه لکى به هه موو پروه کاني چاکه، له بهر ټه مه يه خوا باسى ټه و کرده وانهى کرده که پيوستن بو ټه وه.

جا فه رمويه تى: ﴿وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ﴾ (واته: وه بو به هه شتيک که پانتايه کهى به وينه ي پانتايى ناسمان و زهويه، ناماده کراوه بو ټه وانهى بروايان هيناوه به خواو پيغه مبه رانى).
بروا هيتان به خوا پيغه مبه ره کهى بنه ماو لقه کاني تاين ده چنه ناويه وه ﴿ذَلِكَ فَضْلُ

اللَّهُ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ﴿۱۹﴾ واته: ئەمەى كە پروونمان كرده وه بۆتانو ئەو رینگایانه مان باس كرد بۆتان تیايدا، كە گەیه نەرن بۆ به ههشت، ئەو رینگایانهى كە گەیه نەرن بۆ دۆزهخ، ییگومان چاكەى خوا له پاداشتى بیایان و مهزن، له مهزنترين منهت و چاكه كانیه تى به سەر بهنده كانیه وه.

﴿۲۰﴾ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿۲۱﴾ (واته: وه خوا خاوهن بهخششى گهورهیه) ئەو زاتهى كە ستایشكردنى ئەژمار ناكړی، بهلكو ئەو زاته وه ك چۆن ستایشى خوی ده كات، له سهرووی ئەوه شه وه بهنده كانی ستایشى ده كەن.

(۲۲-۲۴): ﴿۲۲﴾ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِّن قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿۲۳﴾ لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿۲۴﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِأَمْوَالِ النَّاسِ بِالْأَحْلَىٰ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿۲۵﴾ :

خوا ﴿۲۲﴾ هه وال ده دات دهر باره ی گشتگیری قه ده ر، ده فەرموی: ﴿۲۳﴾ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ ﴿۲۴﴾ (واته: هیچ زیانو به لایه ك پرووی نه داوه نه له زهوی و نه له خودی خو تاندا) ئەمه گشتگیره بۆ هه موو به لاو موسیبه ته كان كه تووشی خهلكی ده بن له چاكه و خراپه، جا هه موویان خوا له (اللوح المحفوظ) دا نووسیویه تى بچوو كو گهوره یان، ئەمه كارنكى مهز نه عه قله كان ده وری نادهن، بهلكو سه رسام ده بی دلی ئەو كه سانه ی ژیره و عاقلن، به لام له سه ر خوا ئاسانه. (۲۳): ﴿۲۳﴾ لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ ﴿۲۴﴾ خوا ﴿۲۴﴾ هه وال ده دات به بهنده كانی به وه، له بهر ئەوه ی ئەو یاسایه بچه سپی له لایان، وه بۆیان پروون بكاته وه ئەوه ی تووشیان ده بی له چاكه و خراپه، جا با خهفت نه خوون و خه م بار نه بن، له وه ی له ده ستیان چوو وه، له وه شی نه فس و ده روونیان ته ماحی كرده و هه زی لی بو وه، چونكه زانیویانه ئەوه ی له (اللوح المحفوظ) دا نووسراوه هه ر ده بی پروویدات، هیچ ده رچه یه ك نیه بۆ رینگریكردن لی، وه بادلخۆش و غه را نه بن به وه ی خوا پی داون، خو شی لووت به رزی و خراپه كاری، چونكه ده زانن ئەوان به هه ول و توانای خو یان نه گه یشتون به ئەوه، بهلكو به فه زلو چاكه و منه تى خوا پی گه یشتون، ده ی با سه رقال بن به شوكرانه بژیری ئەو زاته ی نیعمه تى پی داون و خراپه ی لی دوور خستونه ته وه، له بهر

ته مه یه فەرموو یه تی: ﴿وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ﴾ واته: که سی لووت به رزی خو به زلزانسی دل ره قسی سه رسام بوو به خو، شانازی که به نيمه ته کانی خوا، ده داته پال نه فسی خو ی و یاخی ده بی و له هه او ناره زوه کانیدا به کاری دینی، هه روه ک خوای به رزو مه زن فەرموو یه تی: ﴿ثُمَّ اِذَا حَوَّلْنٰهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ اِنَّمَا اُوْتِيْتُهُ عَلٰى عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ ۗ﴾ (الزمر، واته: پاشان هر کاتی به هره یه کمان پیدا ده لی: به راستی ئەم به هره یه م پندراوه به هوی لی زانی خو مه وه وانیه به لکو ئەوه ئەزمون و تاقی کردنه وه یه).

﴿الَّذِيْنَ يَّحٰلُوْنَ وَيَأْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ﴾ واته: کوی ده که نه وه له نیوان دوو کاری سه رزه نشت کراو که هه ریه کیکیان به سه بو خراپه، (البخل): په زلی و چروکی: بریتیه له ریگری کردنی شه و مافانه ی که پیوستن، فرمان کردن به خه لکی به چروکی، به په زلی خو یانه وه نه وه ستاون، تا نه مریان کردوه پی به خه لکی و هانیانداون له سه ر ئەم خو و په وشته سه رزه نشت کراوه به سه و کرداریان، ئەم شه پشت تی کردنیانه له گو پرایه لی په روه رد گاریان و روو وه ری گریانیه لی.

﴿وَمَنْ يَّوَلَّ﴾ (هر که س پشت هه لکات) له گو پرایه لی خوا ﴿ثُمَّ﴾ ئەوه زیان ناگه یه نی ته نها به نه فسی خو ی نه بی، هه ریگیز خوا زیانی پی ناگات. ﴿فَاِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَنِيُّ الْحَمِيْدُ﴾ (واته: بیگومان خوا هه ر خو ی بی نیازی سو پاسکراوه) ئەو زاته ی که بی نیازی و ده وله مهن دی له تایه تمه ندیه کانی تی، ئەو زاته ی که خاوه ن ئاسمانه کان و زهویه، ته نها ئەو به نده کانی ده وله مهن دو هه ژار ده کات، ستایش کراوه خاوه نی هه موو ناویکی چاک و وه سفیکی ته واو، وه هه موو کرده وه یه کی جوان شایسته یه ستایش بکری له سه ری و به مه زن دابنری.

(۲۷-۲۵): ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مِنْ بَصُرِهِ ۖ وَرُسُلَهُ بِالغَيْبِ ۚ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾﴾
 ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النَّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ۖ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ عِآءِ آثَرِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابِنَةٌ ۖ أَتَدْعُوهَا مَا كَتَبْنَا عَلَيْهَا إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَنْ رَعَاهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾﴾

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مِنْ بَصُرِهِ ۖ وَرُسُلَهُ بِالغَيْبِ ۚ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾
 ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النَّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ۖ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ عِآءِ آثَرِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابِنَةٌ ۖ أَتَدْعُوهَا مَا كَتَبْنَا عَلَيْهَا إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَنْ رَعَاهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾﴾

خوا: ده فرموی: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ﴾ (واته: به راستی تیمه پیغمبرانی خو مانمان ناردوه به به لگه و موعجزه ی روونه وه) نه وانیش نهو به لگه و نیشانه و شایه تانه که به لگن له سه حقیقت و راستی نهو په یامه ی هیناویانه ﴿وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ﴾ کتیب: ناوی په گهزه، هممو نهو کتیانه ده گریته وه که خوا ﴿دایه زاندوه بو هیدایه ت و رینمایسی خه لکی، وه رینشان دانیان بولای نهوه ی سوودی هه به بو دین و دنیا یان، ﴿وَالْمِيزَانَ﴾ نهویش داد په روهریه له قسه و کرده وه کاند، نهو ثاینه ی پیغمبران پی هاتوون هموی داد په روهریه له فرمان و قده غه کراوه کانی، وه له مامه له کردن له گل خه لکیدا، ههروه ها له تاوانه کان و توله و سنوورو میرات و جگه له وانیش).

نهویش ﴿لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾ (واته: بو نهوه ی خه لکی به داد گه ری په فتار بکن له ناو خو یاندا) ههستن به جیبه جی کردنی ثاینی خوا و به ده سته یانی به رزه و نه دیه کانیان که هه رگیز له ژماردن نایه.

ئەمەش بەلگەیه کە سەر جەم پیغمبەران یە کدەنگن لەسەر بنەمای شەرع، ئەویش بە جیهینانی دادپەرورەیه ئەگەرچی جۆره کانی دادپەرورەری بگۆرێ بە پێی کات و بارودۆخە کان، ﴿وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ﴾ (واتە: ئاسمان دابەزاندووە کە هیزی بە تینی جەنگی تێدا یە) لە کەرەستە جەنگیە کان، وە ک چە ک و قەلغان و جگە لەوانیش ﴿وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ﴾ ئەویش ئەو یە کە دەبینرێ لە سوودە کانی، لە جۆره ها پێشە سازی و پێشە وەرێ و قاپ و قاچاخە کان و کەرەستە کیلان، تەنانەت ئەو شتە ی کە پێویستی بە ئاسن نیە ریزە کە ی زۆر کە مە.

﴿وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مِنْ يَصْرُهُ، وَرَسُولُهُ بِالْغَيْبِ﴾ (واتە: وە تا دەریخات چ کە سیک یارمەتی ئاینی خوا و پیغمبەرانی دەدات کە پەنھانی شە) واتە: بۆ ئەو ی خوا دا ی مە زینتی خودی تاقیکردنە وە کان بە وە ی دا ی بە زاندووە لە کتیب و ئاسن، تا دەریکە و ی کئی سەری دەخات، وە یارمەتی پیغمبەرە کانی دەدات لە حالەتی پەنھان (کە إخلاصی تەواوە) برابوون سوودی هە یە، پێش ئەو شایە تە ی (کە هێنانە وە ی پاساوە) هیچ سوودێکی نیە بە بوونی برابوونان تیا یدا، چونکە ئەو کاتە (ئیمان) پێویست دە ییت (بە چاوی سەر شتە کان دە بینن).

﴿إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾ (واتە: هیچ شتی دەستە و سانی ناکات و هیچ هەلھاتو و یە ک لئی رزگاری ناییت، لە هیزو دەسەلاتی ئەو یە ئاسنی دابەزاندووە کە کەرەستە بە هیزە کانی لیدروست دە کری، لە هیزو دەسەلاتی ئەو زاتە بە توانایە لەسەر کە و تن بەسەر دوژمنانیدا، بەلام دوستانی بە دوژمنە کانی تاقیدە کاتە وە، تا دەریخات کئی یارمەتی ئاینە کە ی دەدات بە پەنھان، خوا ﴿لَمْ يَكُنْ لَكُمْ حِجَابٌ﴾ ئەو ی پیکە وە گرێدا وە، چونکە بەم دووانە خوا ﴿ثَابِتٌ﴾ ئاینە کە ی سەردەخات و وشە ی خو ی بەرز دە کات: بە و کتیبە ی کە بەلگە و سەلماندنی تێدا یە، وە بە شمشیری سەر خەر بە مۆلەتی خوا، ئا ئەو دووانە بە جیهینانی خوا یە بە دادپەرورەری کە بەلگە یان پێ دە هینریتە وە لەسەر حکمەتی خوا و تەواوی ئەو زاتە، تەواوی شەریعە تە کە ی کە دا ی مە زرا ندووە لەسەر زمانی پیغمبەرانی.

کاتی باسی نێردرا ویتی پیغمبەرانی کردووە بە گشتی، باسی تاییە تەندی دوو پیغمبەری بەرپرسی کردووە نوح و ئیبراھیم عليهما السلام، کە خوا پیغمبەرایەتی و کتیبی لە نە وە ی ئەواندا دانا، وە ک فرمووی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ﴾ (واتە: پیغمبەرانی یە کە مین و دواینە کان هەموویان لە وە چە ی نوح و

ئىبراهيمن عليه السلام، به هه مان شيوه كتيبه كان به گشتى دابه زييون بو سه ر نه وهى هم دوو پيغه مبه ره به ريزه ﴿فَمِنْهُمْ﴾ واته: له وانسه پيغه مبه رمان بو ناردن ﴿مُهْتَدٍ﴾ واته: رينمايان وه رگرت به بانگه وازه كانيان، ملكه چى فه رمانه كانيان بوون، رينمايان وه رگرت به هيدايه تى نه وان ﴿وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ﴾ واته: ده رچوونه له گو برياه لى خواو گو برياه لى پيغه مبه ران و ئيردراوان، وه ك خوا ﴿فَهَرَمُوهُ تى﴾ ﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ ﴿۱۱۲﴾ يوسف. (واته: وه زوربه ي خه لكى هه رچه نده تو سووربيت له سه ر بروا هيتان نابنه بروادار).

﴿ثُمَّ قَفَّيْنَا﴾ واته: به شوين نه وانماندا نارد، ﴿عَلَىٰ آثَرِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَىٰ ابْنِ مَرْيَمَ﴾ (واته: ديسان پيغه مبه رانى خو مانمان نارد، وه دواتر عيساي كورپ مبه ريه م)، خوا ﴿عِيسَىٰ﴾ عيساي ﴿عليه السلام﴾ تاييه ت كرده، چونكه سياقى باسه كه له گه ل نه و گا ورانه دايه كه پيسان وايه شوينكه وتووى عيسان ﴿وَأَتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ﴾ كه برتبه له كتيبه به ريزه كانى خوا ﴿وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً﴾ (واته: وه له دلى نه وانده كه شوينكه وتوون سو زو به زه يمان دروست كرد) وه ك خوا ﴿فَهَرَمُوهُ تى﴾: ﴿لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرُكَ إِنَّكَ يَوْمَئِذٍ لِّمَنِ الْمُنَادُونَ﴾ ﴿۸۲﴾ المائدة.

(واته: سويند بيت ده بينيت خرابترينى خه لكى بو دوژمنايه تى له گه ل برواداراندا جووله كه و هاوبه شدانه رانن، سويند بيت ده بينيت نزيكترينيان له خو شه ويستى بو برواداران، نه واننه كه ده يانوت ييگومان ئيمه گا ورين نه وهش له به ر نه وه يه ييگومان له ناوياندا قه شه و گو شه گيرائيك هه ن كه به راستى نه وان خو يان به گه و ره داده نين).

له به ر نه وه يه گا و ره كان له ده وه نه رم و نيانتر بوون له غه برى خو يان، تا له سه ر شه ريه تى عيسا بوون، ﴿وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا﴾ (وه گو شه گيره ك كه خو يان دا يان هيتابوو)، (الرهبانیه) واته: په رستش به گو شه گيرى، نه وان دا يانه يتا له نفس و ده روونى خو يانه وه، وه كرديان به نه رك له سه ر خو يان و پابه ند بوون به پابه ند بوونيك كه خوا له سه ر يانى نه نو سيبوو نه يكر دبوو به نه رك، به لكو خو يان له نفس و ده روونى خو يانه وه به يوه ست بوون پيه وه، مه به ستيان له وه دا ره زامه ندى خوا بوو، له گه ل نه وه شدا ﴿فَمَارَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا﴾ واته: وه ك پيوست نه و گو شه گيره يان به جى نه هيتاو

مافە کانیان نەدا، جا کە مەترخە میان کرد لە دوو پرووهوه: لە پرووی داھینانیان، وە لە پرووی بەجی نەھینانیان بەوہی کردیان بە ئەرک بەسەر نەفس و دەروونی خوێان، ئەم باروودۆخە زۆرینە یە لە باروودۆخی ئەواندا، تیا یاندایە راستە لەسەر فەرمانی خوا، لەبەر ئەمە یە فەرمو یە تی: ﴿فَتَأْتِنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ﴾ واتە: ئەوانە ی برۆایان هیناوه بە موحمەد ﷺ لە گەل برۆابوونیان بە عیسا ﷺ ھەر یە کە بە پی ئیمانی خو ی خوا پی بەخشو ە ﴿وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَلَاقُونَ﴾ واتە: زۆریشیان یاخین.

(۲۸-۲۹): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَآمَنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ ﴿۲۸﴾ لئلا يعلم أهل الكتاب ألا يقدرون على شيء من فضل الله وأن الفضل بيد الله يؤتیه من يشاء والله ذو الفضل العظيم ﴿۲۹﴾

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَآمَنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ﴾ ئەم دواندە دە گونجی دواندن بی لە گەل خواوەن کئیە کان، ئەوانە ی برۆایان بە مووسا و عیسا ﷺ هیناوه، فەرمانی پیکردوون کار بکەن بە داخوازی برۆاھینانیان، بەوہی لە خوا بترسن و واز لە سەر پچیە کانی بەینن و برۆا بە پیغە مە بەرە کە ی موحمەد ﷺ بەینن، بیگومان ئەوان ئە گەر ئەوہ یان بە جیھینا ئەو ە خوا پییان دە بەخشی ﴿كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ﴾ واتە: دوو بەش لە پاداشت، بە شیک لەسەر برۆاھینانیان بە پیغە مە بەرانی پیشوو، بە شیک لەسەر برۆاھینانیان بە موحمەد ﷺ دە گونجی فەرمانە کە گشتی بی، خواوەنانی کئیە و جگە لەوانیش بگریئەو ە، ئەمە دیارو و پروو ە، بیگومان خوا ﷺ فەرمانی پیکردوون بە برۆاھینان و خو پاریزی، کە ھەموو ئاین لە ناویاندا کۆدە پیئەو ە ئاشکراو نھینی و بنچینە و لق و پۆکانی، بیگومان ئەوان ئە گەر ئەم فەرمانە مەزنی جیھە جی بکەن خوا پییان دە بەخشی، ﴿كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ﴾ هیچ کەس ناتوانی وەسفو ئەندازە ی بکات جگە لە خوا نە بی، پاداشتی لەسەر برۆاھینان و پاداشتی لەسەر خو پاریزی، یان پاداشتی لەسەر جیھە جی کردنی فەرمانە کان و پاداشتی لەسەر دوور کەوتنەو ە لە قەدەغە کراو ە کان، یان مە بەست لەو دووانە دووبارە بوونەوہی پیدانە جار لە دوای جار.

﴿وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ﴾ واتە: زانست و رینمایی و پروونا کە کتان پیدە بەخشی کە رینموونی پی بکەن لە تاریکیە کانی نە فامی، لە گوناھە کانتان خو ش دە پیئ، ﴿وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ (واتە: خوا خواوەنی بەخششی زۆر گەورە یە) با ئەم پاداشتە بە زۆر نەزانی و سەری پی سو پرە مینی لە بەخششی و چاکە ی خوا ی خواوەن فەزلی مەزن،

که به خششی همرو ناسمانه کانو زهوی گرتوه ته وه، هیج به دیهینراویک به تال نیه له به خششی خوا به قه د چاوترو کائیک نه که متریش له وه.

﴿لِأَيُّهَا أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَا يَفْذَرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللَّهِ﴾ واته: فهزلو چاکه ی خو مانمان بوتان روون کرده وه بو که سیک بر وای هینایی به بر واهینانیکي گشتی و له خوا تر سابی و بر وای به پیغه مبه ره که ی هینایی، له بهر نه وه ی خوا ون کتیه کان زانستیان هه بی به وه ی توانایان نیه به سهر شتی له چاکه و به خششی خوا، واته: ناتوانن قه ده غه ی بکن له سهر خوا به پی هه واو هه وه سو عه قله فاسیدو خراپه کانیان، جا وتوویانه: ﴿لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا﴾ البقرة، (واته: کهس ناچیته به هه شته وه مه گهر به کیک که جووله که یان گاور بیت نه مه) ناواتیان ده خواست له سهر خوا به هیواو ناواتی پرو پوچ.

خوا هه والیدا نه وانه ی بر وایان هیناوه به پیغه مبه ره که ی موحه مه د ﴿دوو به شیان هه یه له ره حه تی خوا، وه رووناکی و لیخوشبوونیش، به کویرایی چاوی خوا ون کتیه کان. ﴿وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ﴾ وه تا بزائن (واته: هه رچی به خشش هه یه به ده سته ی خوا یه ده بدات به هه که سیک که خوی یه ویت) له وه ی که حکمه تی ده یخوازیت له به خششی خوی پی بدات ﴿وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ (واته: خوا خوا ونی به خششی زور گه وره یه) که هیج کهس ناتوانیت نه ندازه ی بکات.

ته فیری سووره تی (الحديد) ته واو بوو.

تەفسیری سوورەتی (المجادلة)

مەدەنییە (٢٢) نایەتە

بە ناوی خوای بە بەزەیی بەخشندە

(٤-١): ﴿قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ۝١ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُم مِّن نِّسَائِهِمْ مِمَّا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِنْ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا الَّتِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوفٌ غَفُورٌ ۝٢ وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِن نِّسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِن قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسًا ذَلِكُمْ تُوعَظُونَ بِهِ ۖ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ۝٣ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسًا ۖ فَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّينَ مَسْكِينًا ذَلِكُمْ حُدُودُ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ ۝٤ وَاللَّكُونِ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝٥ إِنَّا الَّذِينَ نَحْنُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ كُنَّا كَمَا كُنَّا آلِهَتٍ مِن قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ وَاللَّكُونِ عَذَابٌ مُّبِينٌ ۝٦ يَوْمَ نَبْتَلُهمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَمَن يَتَّبِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُجْزِهِمُ اللَّهُ جَزَاءً عَظِيمًا ۝٧﴾

ئەم دەقانە لەبارەى كەسێك لە پشتیوانە كانەووە دابەزى (الانصار) خیزانە كەى سكالای خۆى برده لای ینفەمبەر ﷺ كاتی پیاووە كەى قەدەغەى كرد لەسەر نەفسى خۆى، دواى پێكەووە ژيانىكى دوورو درێژو بوونى مال و مندال، ئەو پیاووە كەسێكى بەسالادا چوو بە تەمەن بوو، خیزانە كەى سكالای حالى خۆى و میردە كەى بۆ لای خواو بۆ لای ینفەمبەرە كەى ﷺ برد، چەندین جار دووبارەى كردهووە دەریخست.

خوای فەرمووی: ﴿قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ۝١﴾ واتە: (بێگومان خوای بیستی وتەى ئەو ژنەى كە لەبارەى میردە كە بەووە گفتوو گوێى لە گەڵ دە كردى، وە سكالای خۆى بۆ لای خوا دەبرد، وە خوا گوێى لە) وتووێژى هەردوو كتان بوو لە نێوان یە كتردا.

﴿إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ ۝١﴾ واتە: (بە راستى خوا بیسەرى) هەموو دەنگە كانە لە هەموو كاتە كاندا لەسەر جوێرى پێویستى كان، ﴿بَصِيرٌ ۝١﴾ پێكردنى میروولە یە كسى رەش دەبینى لەسەر

به ردیکسی کهر له شه ویکی تاریکدا، شه شه هه والدانه ده رباره ی ته وای بیستن و بیننی، ده وردانی به کاروباره وردو گه وره کان، له ناو شه شه شدا ناماژه هه یه به وه ی خوا له نزیکترین ماوه دا سکالا که ی لاده بات و به لاو نارچه ته که ی له سه ر هه لده گری، له بهر شه مه یه باسی حوکمی شه وه و حوکمی جگه له شه ویشی کرده به شه یه یه کی گشتی، وه ک فرمو یه تی: ﴿الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا اللَّاتِي وَلَدْنَهُمْ﴾ (واته: شه وانه تان که (ظهار) ده کن له گه ل شه کانیاندا شه وانه دایکی شه وان نین دایکی شه وان هه شه وانه ن که شه وانیا ن لی بووه). (ظهار) کردن له شه وانه یه پیانو بیت: شه له جیی دایکمیت، یان پستی شه وانه کو پستی دایکم وایه) یان هه که سیکی تر له مه حرمه کانی، یان بلی: شه له سه ر من قه ده غه ی، به مه رجی نهریت لای شه وان له م قسه دا وشه ی (الظهر) پست بیت، له بهر شه مه یه خوا ناوی ناوه به (ظهار) فرمو یه تی: ﴿الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ﴾ (واته: چون شه جوره قسه یه ده کن که ده زانن شه وه هیه حه قیقه تیکسی نیه، شه کانیان ده چونن به و دایکانه یان که لیئانه وه هاتونه ته بوون،؟ له بهر شه مه یه خوا کاره که ی به گه وره داناوه و ناشرینی کرده، فرمو یه تی: ﴿وَأَنَّهُمْ لَيَقُولُنَّ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ﴾ (واته: قسه یه کی خراب شه و زورا شه واته: درو شه و اِنَّ اللهَ لَعَفْوٌ عَفْوٌ﴾ (واته: له و که سه ی هندی له سه ر پیچیه کانی کرده فریای که و شه وه به ته وه ی راسته قینه، شه و الَّذِيْنَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا﴾ زانایان بو چونی جیاوازیان هه یه ده رباره ی (العود) گه رانه وه، و تراوه: مانای سووربوونه له سه ر جیماع کردن له لایه ن شه و که سه وه که (ظهار) ی له شه که ی کرده، شه و تنها به سووربوونی که فاره تی باسکراوی له سه ر پیوست ده بی، شه شه به لگه یه له سه ر شه وه ی بیگومان خوا ﴿بِاسِي﴾ باسی کرده له که فاره تدا، که ده بی پیش به یه ک گه یشتن بی، شه ویش تنها به سووربوونه له سه ری.

و تراوه: مانای حه قیقه تی جیماع کردنه، به لگه ش له سه ر شه مه شه وه یه که خوا فرمو یه تی: ﴿ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا﴾ وه شه وه ی و تویانه بریتیه: له جووت بوون. له سه ر هه ردوو بو چونه که ﴿فَتَحَرَّبَ رُقَبَةَ﴾ شه گه ر گه رانه وه بینرا شه وه که فاره تی شه مه قه ده غه کراوه (نازاد کردن به نده یه کی) بر واداره وه ک له ده قیقه دیکه دا به ستراره ته وه، نیر بی یان می، به مه رجی سه لامه ت بی له ناته وای زیان به خش به کار کردن.

﴿مَنْ قَبِلَ أَنْ يَتَمَنَّأَ﴾ (واته: پیوسته له سه ر پیانو واز به نیی له چونه لای شه که ی که

(ظهار) ی کردوه لئی تا بهنده یه ک نازاد نه کات به که فارهت ﴿ذَلِكُمْ﴾ ئەم حوکمه ی که باسمان کرد بۆتان ﴿تَوْعُظُونَ بِهِ﴾ واته: پووونی ده کاته وه حوکم و بریاره که ی بۆتان، له گه ل ترساندنیک ی به ستر او پیسه وه، چونکه مانای نامۆزگاری باسکردنی حوکم و بریاره له گه ل هاندان و ترساندندا، جا ئە و که سه ی ده یه ویت ظیهار بکات ئە گه ر بیر بکاته وه پیویست ده بی له سه ری بهنده یه ک نازاد بکات، ئە وه خۆ ی ده پاریزی له و کاره ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ پاداشتی هه موو که سی ده داته وه به پیسی کرده وه که ی.

﴿فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ﴾ (ئنجا ئە گه ر که سیک ده سستی نه که وت) بهنده یه ک نازاد بکات، به وه ی هه ر ده سستی نه که وه ی یان پاره ی نرخه که ی نه بی ﴿فَصِيَامٌ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا فَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ﴾ رۆژوو، ﴿فَإِطْعَامٌ سِتِّينَ مَسْكِينًا﴾ یان: ئە وه به خواردن یان پی بدات له رزقی ولاته که ی به پی پیویستیان، ئە مه ش بۆچووونی زۆریکه له راهه کارانی قورئان، یان: خواردن ده درئ به هه ر هه ژاریک به ئە ندازه ی مشتئ گه م یان (صاع) یک، که چوار مشت ده کات له جگه له گه م له وه ی که دروسته بدرئ به پی سروشت، ئە مه ش بۆچووونی ده سته یه کی دیکه یه له زانایان.

ئهو حوکمه ی که پوویمان کرده وه بۆتان و ناشکرمان کرد ﴿لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ (واته: بۆ ئە وه ی برپا بکه ن به خواو پیغه مبه ره که ی) ئە ویش به پابه ند بوونه به م حوکم و بریاره و جگه له ویش، له بریاره کان و کار کردن پیسی، چونکه پابه ند بوون به بریاره کانی خواو کار کردن پییان له ئیمان وه یه، به لکو ئە وه مه به سته، له وان هشی که ئیمانی پی زیاد ده بی و کامل ده بی و گه شه ده کات ﴿وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ﴾ (واته: ئە وان هشی سنووری خوان) ده بیته به ره سستی له وه ی تووشی بی، بۆ به پیویسته له سه ری سنوور نه به زینی و که مته رخه می تیدا نه کات ﴿وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ (واته: وه بۆ بیروایان سزای سه خت هه یه) له م ده قانه دا چه ندین حوکم و بریار له خو ده گری:

یه که م: به زه یی خوا به بهنده کانی و خه مخوری بۆیان، کاتی باسی سکالای ئە م ئافره ته تووشبوه ی کرد، کاره ساته که ی له سه ر لابر دو به رز کرده وه، به لکو ئە و کاره ساته ی به بریاریکی گشتی به رز کرده وه بۆ هه ر که سی تووش ده بی به وینه ی ئە م کیشه و گه ر گرفته.

دووه م: بیگومان (ظهار) تایبه ته به قه ده غه کردنی ژن، چونکه خوا ﴿فَرَمُوه تِی﴾: ﴿مِنْ نِسَائِهِمْ﴾ جا ئە گه ر که نیه که که ی له خو ی قه ده غه بکات ئە وه پیسی ناوتریت

(ظهار) به لکو شه وه کو قه ده غه کردنی خواردن و خوار دنده وه وایه، تنها که فاره تی سویند خواردن تیایدا پیویست ده بی.

سییم: دروست نیه (ظهار) له نافرته تی بکری پیش شه وه ی بگوازیته وه، چونکه ناچپته چوارچیوه ی ژنه کانیه وه له کاتی (ظهار) کردندا، وه ک چون دروست نیه ته لاق بدری، جا یه کسانه نه گهر راسته و خو بی یان هه لیواسی بی.

چوارم: بیگومان (ظهار) قه ده غه یه، چونکه خوا ناویناوه به خراب و ناپه سند له قسه کردندا، ههروه ها درو کردنیکی نابه جیشه.

پینجم: ناگه دار کردنه وه ی خوا له پوی بریارو کار دروستیه وه، چونکه خوا ﴿فَرَمُوهُۙ تَقِيۙ﴾ فرموویه تی: ﴿مَا هُنَّ اُمَّهَاتِهِنَّ﴾.

شه شم: باش نیه و که راهه تی هه یه بو پیاو بانگی خیزانه که ی بکات به ناوی یه کی له مه حره مه کانی، وه ک بلی: شه ی دایکم، یاخود شه ی خوشکم و وینه ی نه وانه ش، چونکه شه وه له یه ک ده چی له گهل مه حره مدا.

حه و ته م: که فاره ت پیویست ده بی تنها به گه رانه وه سوورپوونه له سر جیماع کردن له لایه ن شه وه که (ظهار) ی له ژنه که ی کرده، له سر جیاوازی دوو بوچوونه که ی پیشوو نه ک تنها به ظاهر کردن.

هه شته م: دروسته له که فاره تی کویله، مندا ل یان گه وره، نیر بی یان می، به هوی ره های ی ده قه که له وه دا.

نویهم: بیگومان پیویسته که فاره ته که ده ربهنری نه گهر نازاد کردنی کویله بی یان روژوو گرتن پیش جووتسون، ههروه کو چون خوا به ستویه تیه وه به پیچه وانه ی که فاره تی خوارده مهنی، بیگومان بو شه وه له و کاته دا جووت بوون دروسته.

ده یه م: بیگومان پنده چی حکمه ت له پیویست بوونی که فاره ت پیش جووت بوون بیته پالنهری بو دانی که فاره ته که، چونکه نه گهر هه زوو تامه زرزی بو جیماع جو لاو زانی که ناتوانی شه و کاره بکات مه گهر له دوی که فاره ته که شه وه په له ی تیدا ده کات به دانی که فاره ته که.

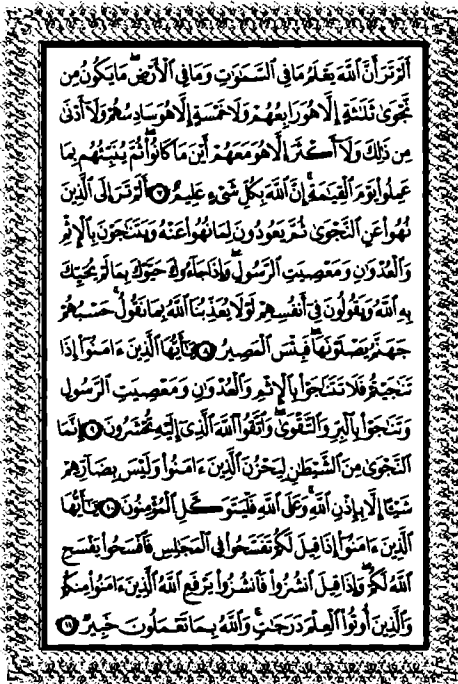
یازده: هه ر ده بی خواردن شه ست که س به که فاره ت بدری، نه گهر خواردن شه ست که سی کو کرده وه به خشی به یه ک که س، یان زیاتر له وه له خواری شه ست که س بی شه وه دروست نیه، چونکه خوا ﴿فَرَمُوهُۙ تَقِيۙ﴾ فرموویه تی: ﴿فَاٰطَعَامُۙ سَيِّئِۙنۙ مَسٰكِيۙنًاۙ﴾.

(۵): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كَثُرُوا كَمَا كَتَبْتَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقد أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۵﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ دژایەتی کردنی خواو پیغمبەرە کەمی: بریتیه له پیچەوانەبوون و سەرپیچی کردنیان، بە تاییەت له کاره زۆر ناشرین و قیزه ونه کاندای، وه ک دژایەتی خواو پیغمبەرە کەمی به بیروایسی و دژایەتی کردنی دوستانی خوا، که ده فەرموی: ﴿كثُرُوا كَمَا كَتَبْتَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾ واتە: سەرشۆرو ریسوا بوون، هەر وه کو چۆن به پیشینیان کرا، پاداشت درانه وه به پێی کرده وه کانیان، هیچ به لگه یه کیان نیه له سەر خوا، چونکه خوا به لگه ی به هیزو ده سەلاتی خۆی پیویست کردوه له سەر خەلکی و بیانوی بریون، بیگومان به لگه ی روون و ئاشکرای ناردوه ته خواره وه، که حەقیقەت و مەبەستە کان روون و ئاشکرا بکات، جا هەر کەسی شوینیان بکه وی و کاریان پێ بکات ئەوه له رێنمایی کراوان و سەر که وتوانه ﴿وَاللْكَافِرِينَ﴾ بو ئەوانه ی بیروایسی پێ ده کەن ﴿عَذَابٌ مُهِينٌ﴾ واتە: سزایە ک ریسواو سەرشۆریان ده کات، وه ک چۆن لووت به رزیان کرد له ئاست نیشانه و به لگه کانی خوا، ئەویش سەرشۆرو زەلیلی کردن.

(۶-۷): ﴿يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۶﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا آدَنِي مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرُ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۷﴾

خوا ده فەرموی: ﴿يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ﴾ رۆژێک خوا به دیهینراوه کان زیندوو ده کاته وه، ﴿جَمِيعًا﴾ (تیکرا) پاشان ئەوان له گۆره کانیان به په له هەلدهستن، پاداشتیان ده داته وه به پێی کرده وه کانیان، ﴿فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا﴾ (واتە: پاشان هەواییان پێ ده دات به وه ی که کردوویانه) له چاکه و خراپه، چونکه بیگومان ئەوه ی زانیوه له (اللوح المحفوظ) دانوسیوه تی، وه فەرمانی کردوه به فریشته به ریزه پارێزهره کان که بینوسن، بکه ران ئەوه ی ئەنجامیان داوه بریان چوو، خواش هه موو ئەوانه ی تۆمار کردوه، ﴿وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ (واتە: وه خوا به سەر هه موو شتی کدا ئاگاداره)

له سر رواه ته كانو نهينه كانو
 شاراهه كان، ثا له بر نه ميه هه واليداهه
 ده براره فروانى زانستى و ده وردانى
 به وهى له ناو ناسمانه كانو زه ويدايه، له
 ورودو درشتو گهوره، وه بيگومان نهو
 زاته ﴿ مَا يَكُوْنُ مِنْ تَجْوٰى ثَلٰثَةٌ اِلَّا هُوَ
 رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٌ اِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا اَدْنٰى
 مِنْ ذٰلِكَ وَلَا اَكْثَرَ اِلَّا هُوَ مَعَهُمْ اِنَّ مَا كَانُوْا ﴾
 (واته: چپى هيج سى كه سيك نيه كه
 خوا چواره ميان نه ييت، وه چپى هيج
 پينج كه سيك نيه كه نهو شه ميان
 نه ييت، وه نه كه متر لهو ژماره، نه زورتر
 نيه، مه گهر خوايان له گه لدايه له هر
 جيگايه كدا بن) مه بست لهم له گه لدا بونه

له گه لدا بونى زانسته، وه ده وردانى به وهى چپى پى ده كه نو ده بشارنه وه له نيوان
 خوياندا، له بر نه ميه فرمويه تى: ﴿ اِنَّ اَللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴾ (واته: به راستى خوا
 به هه موو شتيك ناگادارو زانايه).

(۸-۹): ﴿ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ نُهُوا عَنِ التَّجْوٰى ثُمَّ يَعُوْدُوْنَ لِمَا نُهُوْا عَنْهُ وَيَتَنَجَّرُوْنَ بِالْاِثْمِ وَالْعُدُوْنَ
 وَمَعْصِيَتِ الرَّسُوْلِ وَاِذَا جَآءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اَللّٰهُ وَيَقُوْلُوْنَ فِيْ اَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اَللّٰهُ بِمَا
 نَقُوْلُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمَ يَصْلُوْنَهَا فَيَنْسُ اَلْمَصِيْرُ ﴿ ۸ ﴾ يَتَايَا اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَنَجَّوْا
 بِالْاِثْمِ وَالْعُدُوْنَ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُوْلِ وَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوٰى وَتَقُوْا اَللّٰهَ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿ ۹ ﴾ ﴿
 اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ نُهُوا عَنِ التَّجْوٰى ثُمَّ يَعُوْدُوْنَ لِمَا نُهُوْا عَنْهُ وَيَتَنَجَّرُوْنَ بِالْاِثْمِ وَالْعُدُوْنَ
 وَمَعْصِيَتِ الرَّسُوْلِ ﴿ (النجوى): برتبه له چپه چپ كردنى نيوان دوو كه س يان
 زياتر، هه ندى جار بو خيرو چا كه يه وه هندی جار بو شهرو خرابه يه. خوا ﴿﴾ فرمانى
 كرده به برواداران چپه بكن به چا كه، نه ويش ناويكى كو كه روه يه بو هه موو خيرو
 گوپرايه لى و ههستان به به جيهنانى مافى خواو مافى بنده كانى، (التقوى) ليره دا ناويكى
 كو كه روه يه به وازه نيان له هه موو قه ده غه و گونا هيك.

جا کەسی برۆادار ئەم فەرمانە خۆیە جیبە جێدە کات، نایینی چە چپ بکات و قسە بکا تەنھا بەو نەبێ نزیکی دە کاتەو لەخوێو دووری دەخاتەو لە توورەبێه کانی. کەسی خراپە کار کە مەترخەمی دە کات لە فەرمانە کانی خوا، چە چپی خراپ و دەست درێژی و تاوان دە کات و بێ فەرمانی پیغەمبەرە کەشی دە کات، وە ک ئەو دوو پرووانەیی کە ئەمە پیشەو حالیانە لە گەل پیغەمبەردا.

خوێو فەرموویەتی: ﴿وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ﴾ واتە: بەبێ رەوشتی لە گەلنا دە جۆلینەو لە کاتی سلاو کردنیان بۆت، ﴿وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ﴾ واتە: لە ناخی خۆیاندا دە لێن کە خۆی زانای پەنھان و ناشکر باسی کردووە: ﴿لَوْلَا يَعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ﴾ (واتە: بۆچی خوا سزیمان نادات بە هۆی ئەو قسانەیی کە پێی دە لێین).

مانای وایە ئەوان کە مەترخەمن لەو دەدا، بە لگەش دە هیننەو بە پیش نەختنی سزا لە سەریان، خوا پروویندە کاتەو کە بیگومان ئەو مۆلت دە داو پشت گوێی ناخات، فەرموویەتی: ﴿حَسَبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصَلُّونَهَا فَيَنْسُ الْمَصِيرُ﴾ واتە: دۆزەخیان بەسە کە هەموو بە دەبەختی و سزایە کێ لە خو گرتووە، کە دەوری داو، وە سزا دە درێن تێدا ﴿فَيَنْسُ الْمَصِيرُ﴾ (ئای کە جیگایە کێ زۆر خراپە) ئەوانەیی کە باسکراون یان خە لکائیکن لە دوو پروو کە نیمانە کە یان دەردەخەن و دە دوین لە گەل پیغەمبەردا، بەم دواندەنی کەوا خە یال دە کەن ئەوان مەبەستیان پێی خێرو چاکە یە، بە لām ئەوان لەو دە دا درۆ دە کەن، یان خە لکائیکن لە خواوەنانی کتیب ئەوانەیی ئە گەر سلاویان بکراو یە لە پیغەمبەر ﷺ دە یانوت: (السام علیک یا محمد) مەبەستیان لەمە مردن بوو.

(۱۰): ﴿إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزُنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

خوێو فەرمووی: ﴿إِنَّمَا النَّجْوَى﴾ واتە: دۆژمانی برۆاداران چە دە کەن بە فرت و قیل و داوا کردنی خراپە دژ بە برۆاداران ﴿مِنَ الشَّيْطَانِ﴾ (لە شە یانەو یە) کە فرت و قیلی لاوازو بێ سوو دە ﴿لِيَحْزُنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (واتە: تا ئەوانەیی کە برۆایان هیناوە دلنەنگ بکات) ئەمە ئەو پەری قیل و مەبەستیەتی ﴿وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ (واتە: لە کاتی کدا کە هیچ شتیک زیانیان پێی ناگە یە نیت مە گەر بە فەرمانی خوا)، بیگومان خوا پە یمانیداو بە برۆاداران بە زال بوون و سەر کەوتن بە سەر دۆژماندا، فەرموویەتی: ﴿وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ﴾ ﷻ فاطر، (واتە: وە قیل و پیلانی

خراب تنها زيان به خاوه نه كهي ده گه يه ني).

جا دوژمناني خواو پيغه مبره كهي و برواداران هر چنده چپه و فرو قتل بكنه نه وه
زيانه كهي ده گه پرته وه بو خويان، برواداران هيچ زيانكيان پي ناگات مه گه ر شتي
خوا به قه زاو قه ده ر نووسيبي، وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۱﴾ واته: (ثيماندارانيش با
تهنها) پشت به خوا بيهستن و متمانه يان به په يمانى هه ي، چونكه ينگومان هر كه سى
پشت به خوا بيهستي نه وه ده پيازيى له قىلى دوژمنان، وه له كاروبارى دين و دنيايدا.
﴿۱۱﴾: يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا
قِيلَ انشُرُوا فَأَنشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿۱۱﴾:

﴿۱۱﴾: يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ ﴿۱۱﴾ واته:
نه مه په روه رد كرنه له لايه ن خواوه بو بنده برواداره كاني نه گه ر كويونه وه له كورنيك
له كوره كانيان، پيوستي كرد هه نديكيان يان هه ندي له وانى هاتوون جيگه يان بكرته وه
له كوره كه دا، ينگومان له نه ده بو په روه رده نه وه يه جيگه يان بو فراوان بكرى بو
نه وه ي نه م مه بيهسته ده سته بهر بيت.

نه وه زيان ناگه يه نيت به دانىشتو، مه بيهستي برا كهي ده سته بهر ده يى ي نه وه ي زيان
بگات به دانىشتو، پاداشتيش له ره گه زى كرده وه يه، هه ر كه سينك گوشاد بكات خوا
بو ي گوشاد ده كات، وه هه ر كه سينك فراوانى بكات بو برا كهي خوا بو ي فراوان
ده كات ﴿۱۱﴾ وَإِذَا قِيلَ انشُرُوا ﴿۱۱﴾ واته: (نه گه ر پتان گوترا) هه ستن، وه له جيگه ي خوتان
لايجن له كورو مه جليسه كاتان به هو كارنيك هاتبيته پيش ﴿۱۱﴾ فأنشُرُوا ﴿۱۱﴾ واته: په له
بكنه له هه ستاندا بو ده سته بهر بوونى نه وه بهر ژه وه نديه.

به راستى هه ستان به ويته ي نه م كاروبارانه له زانست و ثيمانه وه يه، خواى گه ورهش پله و
پايه ي خاوه ناني زانست و بروا به رز ده كاته وه به چه ندين پله به گوږه ي نه وه ي خوا
تايه تي كردوون پي له زانست و ثيمان.

﴿۱۱﴾ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۱﴾ پاداشتي هه موو كه سينك ده داته وه به پي كرده وه كهي، جا
نه گه ر چا كه بوو به چا كه، نه گه ر خراپه ش بوو به خراپه. له م ده قه دا چا كه ي زانست
ده رده كه وي، ينگومان جوانى و رازاوه يى و بهر هه مى په روه رده بوونه به نادابه كاني و
كار كرده به داخوازيه كاني.

(۱۲-۱۳): ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُنُودِكُمْ صَدَقَةً ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنِ اللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۲﴾ ؕ أَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُنُودِكُمْ صَدَقَاتٍ فَإِذ لَّمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۳﴾ ؕ

يَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُنُودِكُمْ صَدَقَةً ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنِ اللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۲﴾ ؕ أَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُنُودِكُمْ صَدَقَاتٍ فَإِذ لَّمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۳﴾ ؕ

﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُنُودِكُمْ صَدَقَةً ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنِ اللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۲﴾ ؕ أَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُنُودِكُمْ صَدَقَاتٍ﴾

خوای که در زمان ده کات به پرواداران به خیر کردن له به رانبر قسه کردنی په نهان له گهل ینغمه به ره که ی موحه ممد ۱۳ وه ک

نده ییک بویان و قیر بوون و به مه زندانانی ینغمه به ره ۱۳ چونکه به راستی ثم مه زندانانه چاکترو پاکتره بو پرواداران، واته: به هوئی نه وه وه چاکه و پاداشتان زور ده بی، وه پاک ده بنه وه له پیسو چه په لی که له نیوانیاندن و از هینانه له ریز گرتنی ینغمه به ره به ره وشت بوون له گه لی به چه کردنی زور که هیچ به ره هم ناهینی، چونکه نه گهر فرمان بگری به خیر کردن له کاتی چه کردن له گه لیدا، ثمه ده بیته ترازو به ک بو نه وه که سه ی سووره له سر خیر و زانست، جا گوی نادات به خیر و چاکه.

هر که سنی سوور نه بی له سر خیر و زانست و حزی لی نه بی، به لکو مه به سستی زور قسه کردن بیست، به هوئی نه وه خیر و چاکه وه ده ست هله گری له وه ی که نازاری ینغمه به ره ۱۳ ده دات، ثم فرمانه بو که سیکه توانای خیر کردنی هه بیست.

به لام نه وه ی ده ست کورتمه و ناتوانی خیر بکات، نه وه بیگومان خوای کاری له سر تنگ نه کردوه، به لکو لی خوش بووه لی بووراه، رینگه بشی پدراوه چه بکات به بی پیش خستی خیر کردنی که له توانیدا نه بی.

پاشان کاتی خوای به رزو مه زن تامه زرویی پرواداران بی، وه ناره حه تی خیر کردن له سر بیان

له گهله هر چه کردنیکدا، فرمانه که ی له سریان ناسان کرد، سزای نهدان به وازهینان له خیر کردن له کاتی چه کردن، به مزن دانانو ریزداری پیغمبر ﷺ وه کو خوی مایه وه و نسخ نه کرایه وه وه لئه وه شایه وه، چونکه نم بریاری خیر کردنه له کاتی قسه ی پنهان له گهله پیغمبر ﷺ تنها خیر کردن نیه، به لکو مه به ست به نه دهب بوونه له گهله پیغمبر و ریز گرتنییی. خوا فرمانی کرده به برواداران به و فرمان پیکراوه گه و رانه هستن که مه به ستن، جا فرموویه تی: ﴿فَاذْكُرُوا﴾ واته: (ئنجا نه گهر خیرتان نه کرد) پیشختنی خیر کردنی گران نه کرده له سرتان، نه وهش به س نیه، چونکه به پاستی مهرج نیه نه و خیر کردنه ناسان بیست له سر به نده و له توانیدا بیست، له بهر نمه یه به ستوویه تیه وه به وته ی خوی و فرموویه تی: ﴿وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ﴾ واته: لیتان خوش بوو له وه ی نه تان توانی خیر بکن پیش قسه کردن به پنهان له گهله پیغمبر ﷺ

﴿فَأَقِمْوُا الصَّلَاةَ﴾ به پایه کانی و مهرجه کانی و سرجه م سنورو پیوستیه کانی، ﴿وَأَتُوا الزَّكَاةَ﴾ نه وه ی پیوست کراوه له مال و سامانه کانتان، بو نه و که سانه ی شایسته ن. نم دوو پرستشه دایکی هموو پرستشه جهسته یی و مایه کان، هر که سنی به شیوه یه کی شرعی نه انجامیان بدات، نه وه به مافی خواو به نده کانی خوا هه ستاوه، بویه له دوی نه وه فرموویه تی: ﴿وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ نمه گشتگیرتره له وه ی له فرمانه کاند هاتوه. وه ده چیه نیو نه مه وه گوپرایه لی کردنی خواو گوپرایه لی کردنی پیغمبره که ی، به جیه جی کردنی فرمانه کایان و دوور که وتنه وه له قده غه کراوه کان، وه به پاستدانی نه وه ی هه والی پیداوه و هستان له ناستی سنوره کانی خوا.

په ند له وه دا دل سوژی و چاکه و نیحسانه، له بهر نمه یه فرموویه تی: ﴿وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ جا خوا ﷺ ده زانی به کرده وه کانتان، وه به چی هویه که وه کردو تانه، پاداشتان ده داته وه به بی زانستی خوی به وه ی له ناو دله کانتاندا یه.

(۱۶-۱۹): ﴿الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ ۱۱ ﴿أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ ۱۵ ﴿اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ﴾ ۱۶ ﴿لَنْ نُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ ۱۷ ﴿يَوْمَ يَبْعَثُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَطْفَنُونَ لَهُ، كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ﴾ ۱۸ ﴿اسْتَخْوَدَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخٰسِرُونَ﴾ ۱۹ :

﴿۱۲﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَزَّلْنَا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِمَّا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ
أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳﴾ ﴿۱۴﴾ هُوَالْ دَهْدَات دهربارهی
ناشرینی حالی ئەو دوورپووانەیی که بیبروایان له جووله کهو گاوره کانو جگه لهوایش ده کهن
به دۆستو پشتیوان، لهوانەیی که خوا ﴿۱۳﴾ خهشم و قینی لینگرتوون، وه چاکترین بهشیان
وهرگرتوو له نهفرینی خوا، ئەوانه نه له بروادارانن، وه نهله بیبروایانن، ﴿۱۴﴾ مُدْبَذَيْنَ بَيْنَ ذَلِكَ
لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ ﴿۱۵﴾ ﴿النساء﴾ (واته: ئەوانه گیریان خواردوه له نێوانیاندا نه ئەوهیه
پال بدەن به بروادارانەوه نه ئەوهشه پال بدەن به کافرانەوه).

ئەوانه بروادار نین به پوالتو به ناوهپۆک، چونکه ناوهپۆکیان له گەل بیبروایانە، له گەل
بیبروایاندا نین به پوالتو به ناوهپۆک، چونکه به پوالت له گەل برواداراندا، ئەمەش
وهسفیانه که خوا کردووویەتی، له کاتیگدا ئەوان سویند دەخۆن لهسەر پێچەوانه کهی که بریتیه
له درۆ، سویند دەخۆن که ئەوان بروادارن، خۆیانیش چاک دەزانن ئەوان بروادار نین.

جا پاداشتی ئەو خیانهتکارو خراپه کارو درۆزانە ئەوهیه خوا سزایه کی سهختی بو ناماده
کردوون، که هیچ کەس ناتوانی ئەندازهی بکات و هیچ کەسیش نازانی وهسفی چۆنه، بهپراستی
ئەوهی ئەوان دەیانکرد کاریکی خراپ و نارەوا بوو، چونکه کاریکیان کرد که بیته مایه
توورەبونی خواو سزاو نهفرینی خۆی لهسەریان پێویست بکات.

﴿۱۵﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً ﴿۱۶﴾ (واته: سویندە کانیان کردبوو) قه‌لغان و پارێزەر، خۆیان پێ دهپاراست
له لۆمه و سه‌ر کۆنه‌ی خواو پێغه‌مبەرە که‌ی و برواداران، جا به هۆی ئەم‌وهه رینگری خۆیان و جگه
له خۆیانیان ده کرد له ریبازی خوا، ئەویش ئەو رینگایه‌یه که هەر که‌سی بیگریته به‌ر ده‌بیات
به‌ره‌و به‌هه‌شتانی پر له نازونیمه‌ت، وه هەر که‌سیکیش رینگری لیبکات، هیچ رینگایه‌کی
دیکه‌ی له به‌رده‌مدا نیه‌ ته‌نها ئەو رینگایه‌ نه‌یی که ده‌یگه‌یه‌نی به‌ ناگری دۆزه‌خ.

﴿۱۶﴾ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۷﴾ (ئنجاسزای ریسواکه‌ریان بو هه‌یه) چونکه کاتی لووت به‌رزیان
کردوه له ناستی بره‌وایان به‌ خواو ملکه‌ج بوونی نایه‌ت و نیشانه‌کانی، خوا سه‌ره‌زنه‌شتی
کردوون به‌ سزای هه‌میشه‌یی، که بو ساتیکیش له‌سەریان هه‌لناگیری و ته‌ماشانا کرین ﴿۱۷﴾ لَنْ
نُعْطِيَهُمْ أَموالَهُمْ وَلَا أَوْلَادَهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ﴿۱۸﴾ (واته: مال و مندالیان هیچ سوودیکی نیه‌ بۆیان)
هیچ به‌رگریه‌کیان لی ناکه‌ن له‌ سزای خوا، وه هیچ به‌شیکیان له‌ پاداشت بو ده‌سته‌به‌ر ناکه‌ن
﴿۱۸﴾ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۹﴾ به‌یوه‌ستن پیه‌وه، ئەوانه‌ی له‌و ناگره‌ ده‌رناچن
﴿۱۹﴾ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۰﴾ به‌ هه‌میشه‌یی تیا‌یدا ده‌مینه‌وه.

وه ههر كه سئ له سهر شتيك بژي له سهر نه وه ده مري، ههروه كه چؤن دوو پرووه كان له دنيا دا راستيه كانيان له پرواداران ده شارده وهو سوينديان بو ده خواردن كه نه وان پرواداران، جا له رپوژي دوايشدا كاتي خوا هه موويان زيندوو ده كاته وه، سويند بو خوا ده خو، وه كه چؤن له دنيا دا سوينديان بو پرواداران ده خوارد، وه واين ده زاني لهو سويند خوار دنه ياندا شتيكيان به ده ستهويه، چونكه بيبروايي و دوو پروويانو و پووجي بيروو پروويان به برده وام قوول ده بوو له ناخياندا، قوناغ به قوناغ هه تا هه ليخه له تاندن و پيسان و ابوو نه وان له سهر راستيه كن پشتي پيده به سترئ و پاداشتي پيدا هه لده واسرئ، نه وان له وه دا درويان ده كرد، بينگومان نه وه ي زانراوه كه درؤ كردن خوي زاناي په نهان و ناشكرا فريو نادات.

نهمه ي به سهر ياندا هات له زالووني شه يتان بوو، كه ده ستي گرت به سهر ياندا و كرده وه كانيان له پيش چاويان رازانده وه و يادي خوي له بير برده نه وه، به راستي نه وه دوژمنيكي دياره كه هيجي ليسان ناوي تنها خراپه نه بيت، ﴿إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ﴾ فاطر، (واته: بينگومان شه يتان تا قم و كومه له كه ي بانگ ده كات بو نه وه ي ببه هاوه لاني ناگري هه لگير ساوي دوزه خ).

﴿أُولَئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَسِرُونَ﴾ (واته: نه وانه كومه لو حيزبي شه يتان با بزنان كه به راستي ههر حيزبي شه يتان زهره ر مهنده) نه وانه ي كه تاين و دونياو نه فس و ماليان دوراندوه.

(۲۰-۲۱): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، أُولَئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ﴾ ﴿۲۰﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبُ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿۲۱﴾

نهمه په يمان و هه ره شه كردنه، هه ره شه كردنه بو نه وه كه سه ي دوژمنايه تي خواو پيغه مبه ره كه ي ده كات، به بيبروايي و سه رپيچي كردن، بينگومان نه وه كه سه رپساو زه ليله، هيج سه ره نجاميني چاك و ستايشكراوي نيه، وه هيج به يداختيكي نيه سه ري بخات.

وه په يمانيداوه بهو كه سه ي پرواي پي ده هيني، وه به پيغه مبه راني و شويني په يامي نه وان ده كه وي، نه وه له حيزب و ده سته ي سه ركه و تووانه، بينگومان سه رفرازي و سه ركه و تن و زال بوونيان بو هه يه له دونياو دواروژدا، نهمه ش په يمانيكه نه ده شكينري و نه ده گوردرئ، چونكه له لايه ني خوي راستگوي به هيزي به ده سه لاته وه دراوه، كه هيج شتيك ده سته و ساني ناكات له وه ي ده وه ي.

(۲۲): لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ، وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ
أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ
أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ
وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ
اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۲۲﴾

واته: نه مه و نه وه بینه وه، كه وه نابه وه،
به راستی بونده بر وادار نابیی به خواو
به پرؤژی دواپی مه گهر کار بکات به
پیوستیه کانی برواهینان و نه وه یشی
به یوه سه بینه وه، له خوشویستی نه و

که سه ی بروای هیناوه و پشتیوانی کردنی، وه رق لیوونه وه له وه به جینی نه هیناوه و
دژایه تی کردنی، نه گهرچی نزیکتیرین که س بی لیه وه، نه مه بریتیه له برواهینانی
راسته قینه، که به ره هم و مه به سه که ی دهر که وتوووه.

خواه نانی نه م وه سه فه نه وانن که خوا بروای له دلاندا وینه کیشاوه و
چه سپاندوو به تی و چاندوو به تی، به چاندنی نه ده له قی و نه گومان و دوو دلی
کاریگهری تیده کات، نه وانیش نه و که سانهن خوا سه ری خستون به وه حی و
نیگاو یارمه تی و چاکه ی خوی.

نه وانن که ژیانکی پاکیان هیه له دونیادا، وه له به هشتی پر له نازو نیمه تیشدا
مالی مانه وه یان بو هیه، نه و به هشتی که تیدایه له هه موو نه وانیه که
نه فس و ده روون حزی پیده کهن و چاو له زه تی لیده بینی و هه لیده بژی ری، وه چاکترین
نازو نیمه ت بو نه وان ناماده یه، نه ویش نه وه یه که خوا لیان رازی ده بی و
هه رگیز لیان توو به نابیی، نه وانیش رازی ده بن له په روه رد گاریان به وه ی پی
به خسیون، له جزه ها ریزو پاداشتی بیپایان و به خشینه کان و پله و پایه به رزه کان،

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ
أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم
بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ
اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۲۲﴾

به جوړی ناینن له سهرووی شهوهی خوا پینایداوه هیچ نامانجیک و کوتاییه ک. به لام شهوهی پیی وایه شهو بروای هه یه به خواو به پرؤژی دواپی، له گهل شهوه شدا دؤستایه تی دوژمانی خوا ده کات، شهو که سهی خوش دهوی که واز له پرواهینانی دینیت و پشت گوپی ده خات، بیگومان شه مه پرواهینانیکسی خه یال پدلاوو پی و بوونه، که هیچ حه قیقه تیکسی نیه، چونکه بیگومان هه ر کاریک پیویستی به به لگه و سه لماندنن هه یه که بیسه لمینن و به راستی دابنی، تنها بانگه شه کردن هیچ سوودیکسی نیه و نایسه لمینن که خاوه نه که ی راست ده کات.

ته فسیری سووره تی (المجادلة) ته واو بوو.

تەفسیری سوورەتی (العشر)

مەدەنییه (۲۴) تاییه ته

به ناوی خوای به بهزیی به خشنه

(۷-۱): ﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱﴾ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَنَّهُمْ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ ﴿۲﴾ وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ

الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿۳﴾ ذَلِكَ يَأْتِيهِمْ شَاقُوا اللَّهُ وَرَسُولَهُ، وَمَنْ يُشَاقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۴﴾ مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لَيْسَةٍ أَوْ نَرَكْتُمْ هَا فَاقِمْهَا عَلَى أَصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْرِجَ الْفَاسِقِينَ ﴿۵﴾ وَمَا آفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْحَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ، عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۶﴾ مَا آفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى فَلِلَّهِ وَالرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَنْبِيَ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۷﴾

ئەم سوورەتە ناوێراوە بە سوورەتی (بنی النظیر) ئەوانیش دەستە بە کێ گەورە بوون لە جوولە کە لە دەورووبەری مەدینە دەژیا ن لە کاتی هاتنی پیغمبەر ﷺ کاتی پیغمبەر ﷺ کۆچی کرد بۆ مەدینە، ئەوانیش پیروا بوون پێی لە کۆی ئەوانە ی پیروایان پێی کرد لە جوولە کە کان، کاتی کۆچی کرد بۆ مەدینە، لە گەل هەموو تاییه کاندای نیککەوت ئەوانە ی کە دراوستی بوون لە دەورووبەری مەدینە. بەلام دوایی جەنگی بەدر بە شەش مانگ یان وینە ی ئەو، پیغمبەر ﷺ دەرجوو بۆ

ناويان، قسه له گه لدا كردن يارمه تي بدهن دهر باره ي خوین بايی شه دووانه ي له هؤزی (کلاب) بوون که عمری کورپی ئومه يه ي (الضمری) کوشتبوننی، جا وتیان: يارمه تیت دده ين شه ي باوکی قاسم، لیره دا دانیشه تا کاره که ت بو راده پرینین، هه ندیکيان رینگه يان بو هه ندیکي دیکه چۆل کرد، شه يتان فریوی دان بو به دبختی، شه به دبختیه ي که له سهريان نووسرابوو، پيلانان گيڤرا به کوشتنی پیغه مبه ر ﷺ، وه وتیان: کيتان شه ده ستاره ده باته شه سه ربانه و فریوی دده اته خواره وه بو پیغه مبه ر ﷺ سه ری پی پان بکاته وه؟ خراپترینيان عمری کورپی جه حاش بوو وتی: من، سه لامی کورپی مشکم وتی: نه خیر کاری له و جوره مه کن، سویند به خوا هه والی پی ده دری به وه ی ئیوه خه یالی ده کن، شه وه ش شکانندی په یمانه که له نیوان ئیمه شه وه دایه، راسته وخۆ پیغه مبه ر ﷺ وه حی بو هات له لایه ن پهروه ردگاریه وه به و پیلانه ي دایانا بوو بو ی.

به په له هه لسا رووی کرده مه دینه کاتی گه یشته به هاوه له کانی، وتیان: هه ستایت و ئیمه هه ستمان پیته نه کرد، شه ویش هه والی شه وه ی پیدان به و پیلانه ي که جووله که خه یالیان کردبوو. پیغه مبه ر ﷺ نوینه ری نارد بو ناویان که پیان بلیت: (أن أخرجوا من المدينة ولا تساکنونی بها، وقد أجلتکم عشراً، فمن وجدته بعد ذلك بها ضربت عنقه) واته: دهرچن له شاری مه دینه تیدا دامه نیشن، ته نها ده رۆژ موله تم پیتان داوه، دوا ی شه وه هه ره که سیکی تیدا بیینم دده م له گه ردنی.

چه ند رۆژیک ماونه وه خو یان ناماده ده کرد، عه بدولالی کورپی ئوبه ی کورپی سه لول نامه ي بویان نارد: دهرمه چن له مال و شوینی خو تان، من دوو هه زار پیام له گه لدا یه دینه ناو قه لا کاتانه وه دهمرن له پیناوتاندا، وه (بنی قریظة) و هاوپه یمانه کاتان له (غطفان) يارمه يتان دده ن.

گه وه که یان حویه ي کورپی نه خته ب ته ماحی بو دروست بوو له وه ی (کورپی سه لول) پیسی گوت، نیردراوای نارد بۆ لای پیغه مبه ر ﷺ ده یفه رموو: ئیمه دهرناچین له مال و شوینه کانمان، چیت له ده ست دیت درئغی مه که، پیغه مبه ر ﷺ (الله اکبری) کردو، له گه ل هاوه له کانی دهرچوو بو سه ریان، عه لی کورپی شه بو تالیب هه لگری به یداخه که بوو، شه وان له قه لا کانی خو یاندا بوون تیرو به ردیان ده هاویشته.

(بنی قریظة) ش پشتیوانیان لینه کردن، کورپی سه لول و هاوپه یمانه کانیان له (غطفان)

خیانه تیان لیکردن، پیغمبر ﷺ گه مارۆی دان، دارخورماکانیانی بری و سوتاندنی، نه وائیش نیردراویان نارد بو لای: تیمه درده چین له مه دینه، فرمانی کرد به درچوونیان به خویمان و منداله کانیان، دهشتوانن به قهد باری حوشتره کانیان شت بهن جگه له چه ک نه بیست، پیغمبر ﷺ دهستی به سهر مال و چه که کانیاندا گرت.

مال و سامانی (بنو النضیر) تایهت بوون بو پیغمبره و ﷺ هه لیز نیردراوان و بهرزه وهندی مسولمانان، دابهشی نه کرد به پینج یه ک، چونکه خوا شه و دهستکه و تانه ی پيدا به بی جهنگ، مسولمانان بو به دهسته یانی شه سپ و حوشتریکیان تاو نه دابوو، دربه دهری کردن بو خه یهر، وه گوره که یان حویه ی کورپی نه خته ییان تیدا بوو، پیغمبر ﷺ دهستی گرت به سهر زهوی و مال و چه که کانیاندا، له چه که کان په نجا زری و په نجا کوباره ی سهرو سی سهدو چل شمشیری دهستکهوت، شه مهش پووخته ی چیرۆ که که یانه خاوه نانی (کتیبی) ژیاننامه باسیان کردوه.

(۱) خوا ﷺ له م سووپه ته دا به هه والدان دهستی پیکردوه، بهوه ی ههرچی له ناسمانه کان و زهویه به پاک و بیگهردی ستایشی په روهرد گاریان ده کهن، وه به پاک راپده گرن له وه ی شیاوی گه وره بی شه و زاته نیه، وه دیپهرستن و ملکه چی مهزنی شه و ده بن، چونکه شه و زاته به ده سه لاته زاله به سهر هه موو شتیکدا، هه چ شتیک رینگری لیناکات و هه چ که سیک لئی یاخی نایست.

خوا کار به جیه له دروستکردنی و فرمانیدا، هه چ شتیک له خوړاو به هاوهنته دروست ناکات، شه ریه تیک دانانیت که بهرزه وهندی تیدا نه بی، وه به پی داخوازی و حیکمه تی خو ی کاروباره کان بهرپوه ده بات.

له وانه سهرخستنی خوا بو پیغمبره که ی به سهر نه وانه ی بیبرابوون له خاوه نانی کتیب له (بنی النضیر) کاتی غه درو خیانه تیان کرد له گه ل پیغمبر ﷺ شه ویش دهریکردن له مال و خا که که یان که خوویان پیوه گرتبوو له گه لیدا راهاتبوون.

بیگومان دهر کردنیان تیدا یه که م دهر په راندن و دهر به دهر کردن بوو، خوا له سه ریانی نووسیوو له سهر دهستی پیغمبره موحه مه د ﷺ، ناواره و دهر به دهر بوون بو خه یهر، ده قه پیروزه که ده بیته به لگه له سهر شه وه ی دهر په راندن و دهر به دهر کردنیکی دیکه شیان تووش ده بی جگه له مه. به راستی شه وهش روویدا کاتی پیغمبر ﷺ دهر به دهری کردن بو خه یهر، پاشان عومهر (خوای لی رازی بیست) شه وه یان مابوو دهری کردن.

(۲) ﴿مَا ظَنَنْتُمْ﴾ (به ته ما نه بوون) ئه ي برواداران ﴿أَنْ يَخْرُجُوا﴾ (كه ده ريجن) له شوينه كانيان به هوى قه لا كانيان ريگري كردنيان و سه ره رزيان تيايدا، ﴿وَطَنُوا﴾ اَنَّهُمْ مَانَعْتَهُمْ حُصُونَهُمْ مِنَ اللَّهِ ﴿ (واته: خو شيان وايان ده زاني كه قه لا كانيان ده يانپاري زي له سزاي خوا) بويه سه رسامو ياخي بوون پي، وه وايان ده زاني كه سه ده ره قه تيان نايه ته له و شوينه دا، له سه رووي هم موو نه وانه وه خوا ويستي وابوو كه نه و قه لا و پاريزه رانه هيچ بينيازي نه كردن، وه نه و هي زو ده سه لاته يان سوودي پينه گه ياندن. له بهر نه مه يه فرمويه تي: ﴿فَأَنَّهُمْ لَآتِيهِمْ مِنَ اللَّهِ مِنَ حَيْثُ لَمْ يَحْسِبُوا﴾ (واته: بويه سزاي خوا يان بو هات) له و شوينه ي كه به خه يال ياندا نه ده هات كه له وي سه بيت، نه ويش نه وه يه كه خوا ﴿وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ﴾ (واته: خوا خسته ناو دل يانه وه) ترسيكي سه خت كه نه وه سه ربازي گه وه ي خوا بوو، كه هيچ سوودي كي نيه له گه لي دا بووني ژماره و خو نامه ده كردن و هي زو توندي.

نه وه ي كه پي ان وابوو، وه گومان يان بو ده برد، كه كه ليني ليه دروست بي، قه لا كانيان بوو كه خو يان تيدا دامه زراندي بوو، نه فس و ده رو نيان له دل نيايدا بوو، به هوى قايمي و سه ختي قه لا كانيان، بينگومان هر كه سيك پشت به جگه له خوا به ستيت نه وه سه رشوره، نه وه شي جگه له خوا پشتيوا نيكي دي كه هه لبي زي ري نه وه ده بي ته به لا به سه ريه وه.

فرمان يكي ئاسمانيان بو هات دابه زي بو سه ر دله كانيان كه جيگاي جيگير بوون و نارامگرتنه، يان نرمي و لاوازيه، خوا هي زو توندي دله كانياني لابرده، له بري نرمي و لاوازي و ترسي خسته جيگاي، هيچ چاره و توانايه كيان نه ما له ئاستيدا، جا نه وه بوو به پشتيوا نيه ك له سه ريان، له بهر نه مه يه فرمويه تي: ﴿يُخْرِجُونَ يُؤْتُهُم بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ﴾ (واته: خانووه كاني خو يانيان ويران ده كرد به ده ستي خو يان و به ده ستي ئيمانداران) به و شي وه يه ي كه نه وان ري كه و تن و دانوستانيان كرد له گه ل يغه مبه ردا، له سه ر نه وه ي باري حوش تريك له گه ل خو ياندا بي سه ن، جا زوري له و خانووانه ي به ده ستي خو يان دروستيان كرد بوو رازاندي بو ويانه وه، به ده ستي خو يان هه ل يانه و شانه وه، وه برواداريان زال كرد به سه ر خو ياندا، به هوى ياخي بو نيان له سه ر تيكداني مال و شوينه كانيان و رووخاني قه لا كانيان، نه وان تاوانيان كرد به رانه بهر نه فسي خو يان، وه بوون به گه و ره تريني ياره تيدهر بو نه و مه به سه ته ﴿فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ﴾ (واته:

ئنجاپه نند وهر بگرن) ئەی ئەو که سانهی خاوهنی بییری تیزوو عه قلی ته واون، به راستی له مه دا په نندی تیدایه، تۆلهی خوای تیدا به دیده کری له دزی ئەوانه ی نکوولی حق ده که ن و شوینی هه و او ئاره زوویان ده که ون، ئەوانه نه ده سه لاتیان سوودیان پیگه یاندن، نه هیزیان بوو به بهر به ست بویان، نه قه لاکانیان پاراستتی، کاتیگ که فه رمانی خویان بۆ هات و سزای خویان پیگه یشت به هۆی گونا هه کانیان، جا په نند و ئامۆژ گاری به هه موو مانا کانه نه ک تایهت به هۆ کار.

بیگومان ئەم ده قه به لگه یه له سه ر بایه خدان به فه رمان، ئەو یشت بایه خدانی هاو تابه به هاو تاکه ی، وه ئەندازه کردنی شتی له سه ر هاو شیوه ی خۆی، وه بیر کردنه وه له وه ی حوکم و بریاره کان له خۆ ده گری له واتاو بریار، که له جیگای عه قل و بیر کردنه وه دایه، ئا به و شیوه یه عه قل ته و او ده بی و بینایی پروونا ک ده بیست و ئیمان زیاد ده کات و تیگه یشتتی راسته قینه ده سه به ر ده بیست.

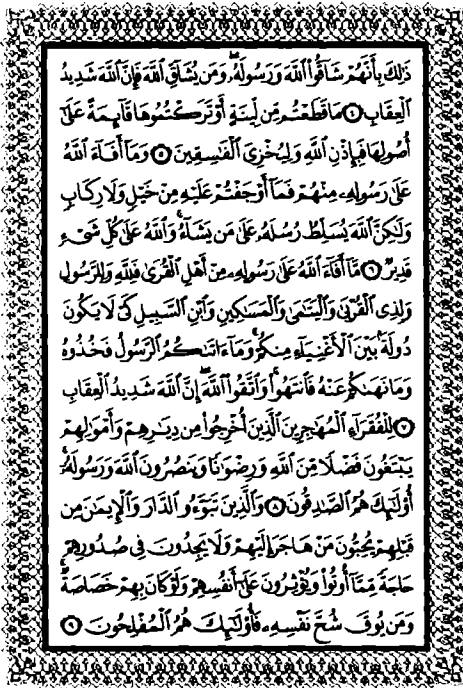
پاشان خوا ﷻ هه و الیداهه که ئەو جوله کانه تووشی هه موو ئەوانه نه بوون که شایسته یانه له تۆله کردنه وه، وه بیگومان ئەو زاته له سه ری سووک کردن. جا ئە گه ر ئەو زاته ده ره ده ری به سه ر یاندا نه هی نایه، که تووشیان بوو، وه له قه ده ری خۆی بۆی نوو سیبوون که گۆرانی به سه ردا نایهت، ئەوه به جۆریکی تر له دونیادا سزا ده دران و تۆله یان لی ده کرایه وه.

(۳) به لام بیگومان بۆ ئەوان هه یه له دوو پارۆژدا سزای ئاگر، که هیه چ که س نازانی سه ختی و ناره حه تیه که ی جگه له خوا، جا با واخه یال نه که ن که سزایان کۆتایی پی هات، ئەوه ی خوا بۆی داناون له سزای دوو پارۆژ مه زنترو سه ختره.

(۴) ﴿ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَاقُوْا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ﴾

واته: نه وهش به هوی نه وه وه بوو
 دژایه تی خواو پیغه مبهریان کرد، وه
 تیکوشان له سه ریچیگردنیان، نه مهش
 نه ریستو سوننه تی خوایه له بهرانه بر
 هر که سیکدا که دژایه تی بکات
 ﴿وَمَنْ يُشَاقِ اللّٰهَ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ﴾
 (واته: وه هر که سیک دژایه تی خوا
 بکات نه وه به راستی خوا توله سینی
 به تینه).

(۵) ﴿مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِّسَنَةٍ اَوْ تَرَكْتُمْوهَا
 قَائِمَةً عَلٰی اٰصُوْلِهَا فَاِذِنْ اللّٰهُ﴾ واته:
 کاتی که (بنو نظیر) سه رزه نشتی
 پیغه مبهری خواو موسلمانان کرد، له

برینی دار خورماو دارودره خته کان، وه پیان وابوو نه وه فسادو خراپه کاریه، بویه
 لهو ریگه یه وه تانه یان له موسلمانان ددها، خوا ﴿هه والیدا که به راستی برینی دار
 خورما نه گه بر پیی تیان یان هیشتی بی تیان وه له سه ر بنج و بنه مای خوی، نه وه بیگومان
 به ویستو بریاری خوا بووه، ﴿وَلِيُخْرِجَ الْفٰسِقِيْنَ﴾ (واته: وه بو سه رشور
 کردنی خراپه کاران) کاتی زالی کردن به سه برینی دار خورماکانو سووتاندنیان،
 بو نه وهی بیته توله یه ک بویانو و ریسوا بوونی له دنیا داو زه لیلیه ک پیی
 بناسری، دهسته وسانی ته اوویان که نه یان توانی دارخورماکانیان رزگار بکن، نه و
 دار خورمایانه ی که که رهسته ی هیزیان بوو (اللینة): ناویکه هه موو دارخورماکان
 ده گریته وه، له سه ر پاسترین و له پیشترینی نه گه ره کان، نه مهش حالی (بنی النظیر)
 بوو، وه چون خوا سزایدان له دنیا داو.

(۶) دواتر باسی نه وه که سه ی کرده که مال و سامانه کانیان ده گوازیته وه بوی،
 فرموویه تی: ﴿وَمَا اَفَاءَ اللّٰهُ عَلٰی رَسُوْلِهِ مِنْهُمْ﴾ (واته: نه وه دهسته که وتانه که خوا
 سه ندیه وه بی جهنگ کردن بو پیغه مبه ره که ی) له خه لکی نه م گونده که

نه وانیش (بنی نظیر) ﴿فَمَا أَوْجَفْتُمْ﴾ ئیوهش ئه ی بر واداران ئه وه ی به دهستان هینا و په له تان کردو کوبوونه وه ﴿عَلَيْهِ مِنْ حَيْلٍ وَلَا رَكَابٍ﴾ واته: ماندوو نه بوون له به دهسته یاناندا، نه به نفس و دهر وونتان، نه به مال و سامانه کانتان، به لکو خوا ترسی خسته دلّه کانیانه وه به پاک و پالفتی هاته به ردهستان.

له بهر ئه مه یه فهرموویه تی: ﴿وَلَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (واته: به لکو خوا پیغه مبه رانی زال ده کات به سهر هر که سیکدا که بیه ویت وه خوا به سهر هموو شتیکدا به دهسه لاتّه) له ته وای دهسه لاتّی هیچ بهرگریکاری له ناستیدا ناتوانی بهرگری له خوئی بکات، وه هیچ به هیزیک نیه له ناستیدا هیز بنوینی، وه پیناسه ی (القیء) له زاراهوی فقیهه کاند: بریتیه له بردنی مالی بیروایان به حقه به بی کوشتار، وه ک ئم ماله ی که رایان کردو وازیان لیهنه له ترسی مسولماناندا، وه ناونراوه به (القیء) چونکه له و بیروایانه گهراوه ته وه که شایسته نین پی بو مسولمانان، نه وانه ی مافی ته وایان هه یه تیایدا.

(۷) بریاری گشتی نه وه یه وه ک خوا ﴿بِاسْمِ اللَّهِ﴾ کردوو فهرموویه تی: ﴿مَا آفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ﴾ به گشتی، یه کسانه خوا دهستی خستی له سه رده می پیغه مبه ره که ی یان دوی ئه و، بو هر که سی کاروباری ئومه ته که ی له دوی ئه و به ریپوه ده بات، ﴿فَلِلَّهِ وَاللرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ﴾ ئم نایه ته وه ک ئه و نایه ته یه که له سووره تی (الأنفال) دا هاتوه: ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ، وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ﴾ (۱۱) (واته: وه بزانشن بیگومان هه رچه کتان له غنیمت گرت ئه وه به راستی پینج یه کی ئه و ده سته که و ته بو خوا و پیغه مبه رو بو خزمانی پیغه مبه رو بو هه تیوان و بو هه ژاران و بو ریپوارانه)، ئم (القیء) ه دابهش ده بی بو پینج به ش:

یه کم: پینج یه ک بو خوا و پیغه مبه ره که یه تی، خه رج ده کری له بهرزه وه نندی گشتی موسلماناندا.

دووه م: بو خزمانی پیغه مبه ر ﴿﴾، نه وانیش نه وه کانی هاشم و نه وه کانی موله یین کاتی که بوون، به یه کسانی دابهش ده کری له نیوان نیرو میکانیاندا، بویه به نو موله یب خراوه ته ناو پینج یه ک له گه ل نه وه کانی هاشم، وه نه وه کانی دیکه ی (عبدمناف)

نه خراونه ته نيويه وه، چونكه نه وه كاني موله يلب به شدار بسون له گه ل نه وه كاني هاشم له چورنه ناو دؤل و شيوه كه، كاتي كه قوره يش گريه ستيان كرد له نيوان يه كدا بو دوور خسته وه و دژايه تي كردنيان، نه وان پيغه مبهري خويان سرخست به پيجه وانهي غييري خويان، نا له بهر نه مه يه پيغه مبهري ﷺ ده رباره ي نه وه كاني موله يلب فرمويه تي: ((إنهم لم يفارقوني في الجاهلية ولا الإسلام)) واته: بيگومان نه وان له من دانه پراون نه له نه فامي و نه له نه سلامه تيدا.

سيه م: پينج يه ك بو هه ژارو هه تيوان، نه وانيش نه وه كه سانه ن كه باو كيان نيه و بالغ نه بوونه.

چواره م: وه پينج يه ك بو نه داران.

پينجه م: به شيك بو رپيواران، نه وانيش نه وه رپيوارانه ن كه له مال و وولاتي خويان دابراون.

بو به خوا ﷺ نه م نه ندازه يه ي داناوه وه (الفيء) ي كورت كردو ته وه له مانه دا ﴿كُنْ لَا يَكُونُ دُولَةً﴾ واته: تا ده ست به ده ستي پي نه كرى (نه و مال و سامانه) ﴿بَيْنَ الْأَعْيَاءِ مِنْكُمْ﴾ (واته: له ناو ده وله مه نه نه كاتان) بيگومان نه گه ر خوا نه ندازه ي نه كرايه، نه وه ده ستاو ده ستي ده كرد له نيوان ده وله مه مندو به هيژه كاند، نه وانيشي كه بي توانان هيچيان ده ست نه ده كه وت، نا له وه شدا خراپه كاريه ك هه يه كه كه س نايزاني جگه له خوا.

وه ك چون له شوينكه وتي فرمان و شهريعه تي خوادا به رژه وه نديه كي زوري تيدا يه هه ژمار ناكري، له بهر نه وه يه خوا ﷺ فرماني كردوه به ياسايه كي گشتگيرو بنچينه يه كي گشتي و فرمويه تي: ﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ (واته: نه وه ي پيغه مبهري پيدان وه ريبگرن، وه نه وه ي ليتاني قه ده غه كرد وازي ليه ينن) نه مه گشتگيره بو بنه ما كاني تاين و لقو پوكاني، ناشكراو نه يني، وه نه وه ي پيغه مبهري ﷺ هيناويه تي پويسته له سر به نده كان وه ريبگرن و شويني بكه ون، دروستيش نيه سه ريچي بكن، بيگومان فرماني پيغه مبهري ﷺ له سه ر برياردان به شتي وه كو فرماني خوا وايه، رووخست و بيانوو بو هيچ كه سيك نيه وازي ليه ينني، وه دروست نيه قسه ي هيچ كه سيك پيش بخري به سه ر فرموده ي نه ودا.

پاشان فرمانیکردوه به خوږاړیزی و ترسان له خوا، که به هوښهوه دل و ږو و د دنیاو دواړوژ ناوهدان دهنهوه، وه به هوښهوه بهختهوه ری ههمیشه یی و سر کهوتی مهزن دهسته بهر ده بی، وه به له دهستدانی بهدبهختی و سزای ههمیشه یی توش ده بی، جا فرموویه تی: ﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾ ۹ بؤ که سیک واز له خوږاړیزی بهینی و شوینی هه او ناره زوو بکه ویت.

(۹-۸): ﴿لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾ ۸ ﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ۹:

﴿لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾ ۸ ﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ۹:

پاشان خوا ﷺ باسی حکمت و هوکاري پيوست ده کات، به کردنی نه و مالانه به مالی (القيء) بؤ نه و که سانهی نه اندازه کرده، نه وان شايستن به يارمه تيدان، مافی خوږانه بؤ نه وان دابنری، نه وانیش له نيوانی نه و کوچکه رانهی که کوچيان کرده و مال و سه روه ت و سامان و خوښه ويستانيان به جی هیشته، له پیناوی خواو سه رختنی ناینه که ی و خوښیستنی پیغه مبره که یدا، نا نه وانه نه و راستگوږيانه که کاريان کرده به داخوای نیمان که یان، وه نیمان که یان سه لماندوه به کرده وی چاک و پرستش قورس و گرانه کان، به پیچه وانه ی نه و که سه ی بانگه سه ی بره واینان ده کات و نه یسه لماندوه به جهادوو کوچ کردن و جگه له وانیش له پرستش کانی دیکه.

وه له نيوانی دانیش تواندا نه وانیش نه وس و خه زره ج بوون، نه وانه ی بره وایان هینابوو به خواو پیغه مبره که ی ﷺ به ویست و ناره زووی خوږيان، وه دالده ی پیغه مبره یان دابوو به رگریشان لی کردبوو له سوورو رهش، وه مالی کوچکردن و نیمانان کردبوو باره گایه ک تا بوو بوه لانه و جیگایه ک بره واداران ده گه رانه وه بؤ لای و له کاتی ناخوښیدا په نایان پی ده برد، وه نیشه جی ده بوون له ژیر چاودیری و پاراستنی موسلماناندا، کاتی که هه موو شاره کان به گشتی جیگای جهنگ و هاوبه شدانان و شه ر بوو. به رده وام پیاوانی ناین په نایان ده برد بؤ لای پشتیوانان

تا ثاني ئىسلام بىلاوبويوهو به هيز بوو، تا واى ليهات قوناغ به قوناغ زيادى ده كىردو كه كه گه شهى ده كىرد، تا دله كانيان ئازاد كىرد به زانست و ئيمان و قورئان، شاره كانيش به شمشيرو رم.

ئهوانهى له كوى وه سفه جوانه كانياندا، ﴿يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ﴾ (واته: شهوى كوچ بكات بو لايمان خوئشان دهوى) ئه مېش له بهر خوئ و يستيان بو خواو پيغه مېره كهى، خو شه ويستانى ئه ويان خوئ ده ويست، وه شه كه سه يشيان خوئ ده ويست كه ئاينه كهى سه ده خات ﴿وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا﴾ واته: سه سوودى و ئيره يى به كوچكهران نابهن له وهى خوا پيى به خشيون و تايبه تى كىردون، به فه زلو چاكهى خوئ، وه شه و ريزه ي كه شه وان شايسته ين، ئه مهش به لگه يه له سه سه لامه تى دله كانيان، وه په تى كىردنه وهى بوغزو رى و كينه و ئيره يى تياياندا.

وه به لگه يشه له سه سه شه وهى كوچكهران چاكترن له پشتيوانان، شك نابهن له دلى خوئاندا هيچ جوړه ئيره يى و به خيلىه ك، له وهى به كوچكهران دراوه، ئه مهش به لگه يه له سه سه شه وهى كه به راستى خوا ﴿﴾ به خشيشكى پيى به خشيون، نه به خشيوه تى به پشتيوانان و نه جگه له وانيش، وه له بهر شه وهى كوئان كىردوته وه له نيوان سه رخستن و كوچ كىردندا.

وه خوا ﴿﴾ ده فه رموى: ﴿وَيُؤْتِرُونَكَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ﴾ واته: له وه سفه كاني پشتيوانان كه به هويه وه پيشكه وتن به سه سه غه يرى خوئاندا، وه جيا بوونه وه پيى له گه ل غه يرى خوئاندا، ئه ويش ته واوترين جوړى به خشنده يه، كه برتبه له باوودان (الإتار) به وهى نه فس سه زى پنده كات له مال و سامان و جگه له ويش، وه به خشيني به كه سيكى تر له گه ل شه وه دا پيوستى پيه تى، به لكو خوئ زور پيوستى پيه تى.

ئه مهش روونادات مه گهر له كه سيكى خوړه وشت پاك، وه خوئويستن له بهر خواى پيش خستى به سه سه خوئويستنى سه زو ئاره زووه كان، له وان سه چيروكى شه و پياوه له دانىشتوان (الأنصاري) كه ده فه كه به هويه وه دابه زى كاتى باوى ميوانه كه يدا به خواردنى خوئ و مال و منداله كهى، به برسيتى شه ويان كىردنه وه. (الإتار) پيغه وان هى (الأثرة) يه، جا (الإتار) ستايش كراوه، (الأثرة) سه رزه نشت

کراوه، چونکه له نیشانه کانی ره زیلی و پژدیسه. ﴿وَمَنْ يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ (واته: ښو کهسهی خوئی له پژدی و چروو کی دهروونی پاریزی به پاستی هر نهوانن له سهرفرزان)، وه پاراستی پژدی و چروو کی نفس، پاراستی هموو نهوانه ده گریتهوه که خوا فرمانی پیکردوه، چونکه نه گهر بهنده، پاریزرابوو له چروو کی دهروونی، ښهوه نفسی ریڼگی پی ددهات به فرمانه کانی خواو پیغمبره کهی، نهجامیان ددهات به گوپرایه لی ملکهچی و به سنگیکی فراوانهوه وهریان ده گری، وه نفس و دهروونی ریڼگی پی ددهات به واز هیان لهوهی خوا قدهغهی کردوه، نه گهرچی خوشهویستیش بیت به لای نهسهوهو هه ز له کردنی بکات.

وه نفسی ریڼگی پی بدات به بهخشینی مال له ریڼگی خوادا، وه له پیناو ره زامندی نهودا، ښا بهم شیوه به سهر کهوتن و سهرفرازی دهسته بهر ده بی، به پیچهوانه ی که سی خوئی له پژدی و چروو کی نفسی نه پاریزی، به لکو تووش بووی به چروو کی له کاری چاکه دا، بیگومان ښهوه بنچینه ی خراپه و توخمیتی. جا ښم دوو به شه به ریزی پاک و پالفته یه، هاوه لانی به ریزو زانا به ناوبانگه کانن، نهوانه ی به دهستیان هیان له پیشین فه زلو چاکه و سهر گوزه شته ی چاک، که به هویوه پی شی دوا ی خو یان کهوتن و گه یشتن به پیشینی خو یان، ښهوان بوون به ناودارانی برواداران و گه وره پیاوانی موسلمان و پی شه وای پاریز کاران. ښه وونده به سه بو دوا ی ښهوان له بهخشش و چاکه شوین پی ښهوان هه لگرن و ریڼمایه کانی ښهوان وهریگرن، ښا له بهر ښه مه یه خوا ﴿بِأَسَىٰ شُورَتِكَ وَتَوَاتُرَتِكَ﴾ ښهوان ده کات، ښهوهی په یوه سته پیانه وهو شوین پیانی هه لگرتووه، فرموویه تی:

شوینی هاوه له بهرینه کان که وتوون له ییرو برپوای ئیمان و بنچینه کانی، ئهوانیش شوین که وتوانی سوننه، ئهوانه ی که نه م وه سفه ته واوه ناگونجی تهها بو ئهوان نه بی.

وه وه سفی کردوون به دان پیدانان به گوناوه کان و داوای لی خو شبوون، وه داوای لی خو شبوونی هه ندیکیان بو هه ندیکسی دیکه، وه هه والدانیان بو لابرندی ر قو کینه و بوغزو غه ره ز له دله کاناندا، به رانه بر پرا واده کانیان، چونکه پارانه وه یان به و شیوه به ئه وه پیوست ده کات که باسما ن کرد، وه خو شه ویستی هه ندیکیان بو هه ندیکسی دیکه له خو ده گری، وه که سیکیان ئه وه ی بو خو ی پی خو شه بو برا که یسی پی خو ش بی، وه ناموژ گاری و قسه ی چاکسی بو بکات، به ناماده بوون و ناماده نه بوون، به مردووی و زیندووی، ئایه ته پیروژه که به لگه یه له سه ر ئه وه که ئه مه له کو ی مافی بر واداران هه ندیکیان بو هه ندیکسی دیکه یان.

پاشان نزا که یان ته واو کردوه به دوو ناوی بهرینز، که به لگه ن له سه ر ته واوی میهره بانسی و بهزه یی و چاکه ی خوا بو یان، که له کو ی هه موویان به لکو له گه ره ترینیان سه ر که وتیان ه به جیه جی کردنی مافه کانی خوا و مافی بهنده کانی، جا ئه م سی جو ره له جو ره کانی ئه م ئوممه تن، ئه وان ه شایسته ن بو (القیه) که سوود و قازانجه که ی ده گه ری ته وه بو بهر ژه وه نندی ئیسلام، ئه وان ه ش ئه هل و شایسته ی ئه وه ن، خوا بمان گیری به یه کیک له وان به منه ت و به خششی خو ی (اللهم آمین).

(۱۱-۱۳): ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۱﴾ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يُصْرُونَ ﴿۱۲﴾ لَأَسْأَلَنَّ أَشَدَّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۳﴾﴾

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ﴾ پاشان خوا ١١ به سه رسوورمانه وه باسی حالی دوو رووه کانی کرد، ئه وان ه ته ماحیان خسته پیش برا کانیان له خاوه نانی کتیب، له سه ر خستیان و پشتگیری کردنیان له سه ر بر واداران، وه ئه وان به خاوه ن کتیه کانیان ده وت: ﴿لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ﴾

وَلَا تُطِيعُ فِئَكُمْ أَحَدًا أَبَدًا ﴿۱۰﴾ (واته: نه گهر ده بکړئین ټيمهش له گهلاندا دهرده چين) هر گيز گوږاږايه لى هيچ کهس ناکهين له سرنه خستنى ټيوه دا، دوورمان بخاته وه يان بمانترسئى.

﴿۱۱﴾ وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۱﴾ (واته: نه گهر جهنگتان له گهلدا بکړى بنگومان ټيمه يارمه تى ټيوه ده ده ين به راستى خوا شايه تى ته دات که نه وان دروژنن) له م په يمانه ي که براکاني خوږيانيان پى هه لځه له تاند.

ټمه زور ناکړى له سره يان، چونکه بنگومان درو کردن وه سفى نه وان، قیل و ساخته و درو ده له سه هاوشانيانه، وه دوو پروويى و ترسؤ کى هاوړپيانه، نا له بهر ټمه يه خوا ﴿۱۲﴾ به دروئى خستونه ته وه به وهى خوئى، که وه ک چوڼ باسى ده کات هاوتو ته جئى، فهرموويه تى: ﴿۱۳﴾ لَيْنٌ أَخْرَجُوا ﴿۱۳﴾ له شارو ولاته کانيان، به دهر به دهرى و راگواستن، ﴿۱۴﴾ لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ ﴿۱۴﴾ (نه وان له گهلان دهرناچن) چونکه ولاتيان خوش ده وئى و خوړاگر نين له سره کوشتارو خواهنى به لئى و په يمانى خوږيان نين.

﴿۱۵﴾ وَلَيْنٌ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُوهُمْ ﴿۱۵﴾ (واته: وه نه گهر جهنگيان له دژ کرا يارمه تيان نادهن) به لکو ترس بال ده کيشئى به سره يانداو تووشى دوړان و هه لوه شانوه ده بن، براکانيشيان سره شوړو پرسوا ده که ن کاتى پيوستيان پيان ده بيت ﴿۱۶﴾ وَلَيْنٌ نَّصْرُوهُمْ ﴿۱۶﴾ (نه گهر يارمه تيان بدهن) به گريمانه وادانان ﴿۱۷﴾ لِيُؤَلِّبُوا الْاَذْبَرَ ثَمَّ لَا يَبْصُرُونَ ﴿۱۷﴾ واته: بنگومان پشت هه لده که ن له کوشتارو سره کهوتن، وه سرکه و تيشيان بو نابئى له لايه ن خواوه.

ټه وه کاره ي برو به مايه ي پيوست بوونى يارمه تى نه دانيان و هه له اتيان، ټيوه ټه ي برواداران ﴿۱۸﴾ اَسَدٌ رَهْبَةٌ فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ﴿۱۸﴾ (ترستان زياتره له دلى نه واندا تا خوا) نه وه نده له ټيوه ترسان له خوا نه ترسان، ترسى به ديهينراويان پيشخست، ټه وه به ديهينراوه ي که هيچى به ده ست نيه، نه بو ن خوئى، نه بو جگه له خوئى سوود بئى يا زيان، له سره ترسان له به ديهينه ر که زيان و سوود و به خشين و گرتنه وه به ده ستى نه وه، ﴿۱۹﴾ لَأَنْتُمْ ذَلِكُمْ يَا أَيُّهَا الْقَوْمُ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۹﴾ (ټه وهش له بهر نه وه يه که بنگومان نه وان تيناگه ن) له پله و پايه ي کارووباره کان و حقيقه تى شته کان نازانن، به لکو تيگه يشتنى راسته قينه نه وه يه ترس و نوميډو خوشويستنى به ديهينه ر پيش بخړئى به سره غه يري نه ودا، وه جگه له ویش شوين

که و ترووی نهو بی.

(۱۴): ﴿لَا يُقْتَلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۴﴾﴾
 ﴿لَا يُقْتَلُونَكُمْ جَمِيعًا﴾ واته: له حاله تی کوبوونه وه یاندا ﴿إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ﴾ واته: نه دامه زراون له سر کوشتار کردتان، نه سوورن له سهری، مه گهر له کاتیکدا له ناو قلائی لادیکانیاندا بن، یان له پشت دیوارو خنده قی قایمه وه، جا شهوان شهو کاته له وه یه بهر به ستیکیان بو ده سته بهر بی، به پشت به ستن به قه لاو دیواره کانیان، نه ک به هوی بویری و زیره کی خویان، نه مهش مهزترین سهرزه نشت کردنه.

﴿بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ﴾ واته: دژایه تی تیوانیان زور سهخته، نه هیچ به لاو دهردی له جهسته یاندا به، وه نه له هیزیان، به لکو به لا دایه له لاوازی تیمانیانو نه بوونی یه کده نگیان، نا له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا﴾ واته: کاتی ده یانینی پیکه وه نو پشتیوانی یه ک ده کهن.

﴿وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ﴾ واته: به لام دله کانیان پره له رقو کینه و جایه له یه کتر، ذلک شهوه ی پیوستی کرد بویان که پیوه ی بناسرین له وه ی باسکرا، ﴿بَأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ﴾ هیچ عه قل و ژیره کیان نیه، چونکه بیگومان نه گهر شهوان عه قلیان هه بووایه، شهوه باوی زور چاکو په سه ندیان دها به سر چاکدا، وه رازی نه ده بوون به نفس و دهروونیان به خراپترینی شهو دوو هیله، وه قسه یان یه ک ده بوو دله کانیان په یوه ست ده بوو به یه که وه، نا بهو شیوه یه یارمه تی و پشتیوانی یه کتریان ده کرد، له سر بهرزه وه ندیه کانیان، وه شهوه ی سوودی ده بی بو دین و دونیایان.

(۱۵): ﴿كَمْثِلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۵﴾﴾

نمونه ی شهو سرشورانه له نه هلی کتیب، نه وانسه ی خوا ﴿لَا يَنْفَعُ مَبْرَهَ كَعَى سهرخست به سه ریاندا، وه سزاو نارعه ته پی چه ستن له ژیانسی دونیادا، وه سه رینه خستن بهرانبه به دوژمنانیان، ﴿كَمْثِلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا﴾ شهوانیش هاوبه شدانه رانی قوره یش بوون، نه وانسه ی شهیتان کرده وه کانیانی بو رازانده وه ﴿لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنَّ جَارَ لَكُمْ فَمَلَأَ تَرَآتِ الْفِتْنَانَ نَكَصَ عَلَىٰ

عَقَبِيهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ ﴿١٨﴾ الأَنْفَال، (واته: نه مپرو هيج کس به سهرتاندا زال نابي، وه بيگومان من په نادهرو پاريزهري ئيسوم، ئنجا کاتي هردوو دهسته که پرو به پرووی په کتر بوونه وه شه يتان پاشه و پاش به دواي خویدا که راپه وه و تي: به پراستی من بهريم له ئيسوه، چونکه به پراستی شه وهی من ده بيينم ئيسوه نايينن).

نه فسيان فريوی دان، وه فريوی دان شه وهی که فريوی دان، نه وانهی که هيج سوود پکيان پي نه گه ياندن، وه بهرگری سزايان لینه کردن تا ثاماده بوون له جهنگی به دردا، به خو به گوره زانين و لووت به رزيه وه پيان و ابوو شه وان پیغه مبهرو برپواداران له ناو ده بهن، جا خوا ﴿﴾ پیغه مبهره که ی و برپواداران سهرخت، تا گه وره وه ده سلات داره کانايان کوشت، وه کومه پکيان لي به ديل گرتن و به شيکی دیکه يشيان رايان کرد.

تا به و شيوه په سهره نجامی هاو به شدانان و ياخي بونی خو يانان چه شت، نه مه له دونيادا، ﴿﴾ وَهَمَّ ﴿﴾ له دواړو ژدا سزای ناگريان بو هيه.

(١٦): ﴿﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾ ﴿﴾:

وينه ی شه و دوو پرو وانهی که براکانيان فريودا له خاوه نانی کتيب: ﴿﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ ﴿﴾ (واته: وه ک شه يتان وايه که به مروشي وت: بيروابه) کوفری له لا رازانده وه و جوانی کردو بانگی کرد بو لای، کاتي که فريوی پي خواردو بيروا بوو، وه تووشي به دبه ختی بوو شه يتان هيج سوود پکی پي نه گه ياند، که پشتیوانی ده کردو بانگی ده کرد بو لای شه وهی که بانگی کرد، به لکو بهری بوو لي و، ﴿﴾ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿﴾ واته: من توانم نيه ريگری سزات لي بکه م، به لکو من ناتوانم بينيازت بکه م به قه د تو زقاله زه ربه که له چاکه.

(۱۷): ﴿فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿۱۷﴾
 ﴿فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا﴾ بانگکەر بریتیه له شهیتان، بانگکراویش ئاده میزاده کاتی گویرایه لی ده کات ﴿أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا﴾ (واته: بیگومان ههردوولا له دۆزه خدا نه میننه وه به هه میسه یی) وه ک خوا ﴿فَهَرَمَوْهُ تَسِي﴾ (واته: ئه میننه وه به هه میسه یی) ﴿إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿۱۸﴾ ﴿فَخَاطَرُ﴾ (واته: بیگومان نه وه شهیتانه تا قم و کۆمه له که ی بانگ ده کات بۆ شه وه ی بینه هاوه لانی ناگری هه لگی رساوی دۆزه خ).
 ﴿وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ﴾ (واته: ئه مه یه سزای سته مکاران) شه وانه ی به شار بوون له

سته م و بیروایی نه گه رچی جیاوازن، له تووندی و سه ختی سزادانیان، ئه مه ش پشه ی شهیتانه له گه ل هه موو دوستانی، نه و بانگیان ده کات بۆلای شه وه ی زبانی هه یه بۆیان، وه هه لیان ده خه له تینی تا ده که ونه نیو پیلانه که یه وه وه هه کاره کانی سزایان له سه ر پیوست ده یی، نه و کاته لیان به ری ده یی و به جییان دینی.

سه رزه نشت و سه ر کۆنه کردن بۆ شه و که سه ی گویرایه لی ده کات، به راستی خوا ﴿فَخَاطَرُ﴾ ناگه داری کردوونه ته وه له گویرایه لی کردنی، وه هه والیداوه به مه به ست و سه ره نجام و داهاتووی، جا هه ر که سی پینش بکه وی به گویرایه لی کردنی شه وه سه ریچی که ره و هه یج بیانوویه کی بۆ نه.

(۱۸- ۲۱): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرَ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۸﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنسَهُمُ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۱۹﴾ لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿۲۰﴾ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَذَلِكَ الْأَمْثَلُ نُصْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۱﴾﴾

خوئا ﷺ فهريمان به بهنده پرواداره كانى ده كات، به وهى پرواهينان پيويستى كردوه ده يخوازي، له په يوه ست بوون به خو پاريزى و ترسان لى، به ناشكراو نهينى له هممو بارودوخه كاندا، وه چاوديرى ئه وه بكن كه خوئا ﷺ فهريمانى پيكردون، له بريارو شهريعه ته كان و ياساو ريسا كانى، وه تماشيا بكن چى بو ئه وان ههيه و چيش له سهريانه، وه چيان به ده ست هيناوه له و كرده وانى كه سووديان پى ده گه به نى، يان زيانيان لى ده دات له روى دوايدا.

جا ينگومان نه گه روى دوايى له پيش چاويان بى و بيكن به روو گه لى ده كانيان، گرنگى پيبدن به مانه وه تيايدا، هه ولو كووش بكن به نه جامدانى كرده وهى زور بو گه يشتن پى، وه پاكو پالفته ي بكن له هممو ته لى و به به سه ته كان، كه رينگرين لى ده كات له رويشتيان، يان ده يته به به سه ته بويان، يان له سه رينگاي راست لايان ده دات، ههروه ها نه گه بزنانن خو شاره زايه به وهى كه ده يكن، كرده وه كانيان له لاي شاراوه نيه، وه هيج له لاي ئه و زاته ون ناي و پشتگوى ناخرى، ئه وه پويست ده بيت له سهريان به دل گه رميه وه كووشى بو بكن، ئه م ده قه بنه ماو بنچينه يه له ليرسيه وهى بهنده له نفس و دهروونى، وه پويست له سهري بيدوزيته وه نه گه هه ستى به كه مو كورپه ك كرد، پويسته خو لى داپرنى به ته وهى راسته قينه و پشتكردن و روو وه رگيران له وه كارانه ي كه ده بنه مايه ي ئه وهى تووشى كه مو كورپى بى، وه نه گه ر بىنى نفس و دهروونى كه مته رخمه له فهريمانى له فهريمانه كانى خوا، ئه وه توانا كانى ده خاته گه رو پشت به پهروه ردى گارى ده به ستى به ته واو كردن و ورده كارى تيايدا.

ده پيوى له نىوان منه ته كانى خواو فه زل و چا كه كانى، وه له نىوان كه مته رخمه يه كانى خو لى، ينگومان ئه وه پيوانه ئه وه پويست ده كات له سهري شهروم حه يا له خو لى بكات. بيه شبوونى ته واو ئه وه يه بهنده بيتا گا بى له م كاره، وه خو لى بچوينى له گه لى خوايان له بير خويان برديته وه، وه بيتا گا بن له ياد كردنه وهى و به جيهينانى مافه كانى، وه روويان كرديته حه زوو ئاره زوووه كانى نفس و دهروونيان، سه ر كه وتوو نه بووبن و خير و چا كه ي زوريان بو ده سه بهر نه بووبى.

به لكو خوا به رزه وه ندى خو يانى له بير خو يان بردوته وه و بيتا گاي كردن له سوود و ده سه ته اتوووه كانى، بويه هممو كاره كانى خراب و له سنور ده رچوو، گه رانه وه به زه ره رمه ند بوونى هه ردوو دونيا، ستم و فيليكيان كرد نه ده توانن دايبوشن و نه ده توانن

پیری بکنه‌وه، چونکه نه‌وانه‌ن دهرچوان له فه‌رمانی خوا، نه‌وانه‌ی که دهرچوون له گوپرایه‌لی په‌روه‌رد‌گاریان، خویمان خستوته نیو سه‌رپیچیه‌کانیه‌وه.

جا‌نایا‌یه‌کسانه‌که‌سی له خوا ترسایې و خوپاریزی کردبې، وه بزانی چی پیش خوئی ناردوه بو دواړوژی، شایسته‌بې به به‌هسته پر له نازو‌نیمه‌ته‌کان -له‌گه‌ل نه‌وانه‌دا‌بې که خوا به‌خششی خوئی داباراندوه به‌سهریانداه پیغه‌مبه‌ران و راست‌گویان و شه‌هیدان و پیاوچاکان- وه که‌سی بی‌تاگا بووبې له یادی خوا و مافه‌کانی بیر چووبې، به‌دبخت بې له دونیاو شایسته‌ی سزای دواړوژ بې.

جا‌یه‌که‌مه‌کان نه‌وانن سه‌رفرازو سه‌رکه‌وتوو، وه نه‌وانی دیکه نه‌وانن زهره‌رمه‌ندان و دواړوان، کاتی خوا ﷺ روونیکردوه بو به‌بنده‌کانی نه‌وه‌ی روونی کرده‌وه، وه فه‌رمانی پیکردن و قه‌ده‌غی لیکردن له کتیبه‌پیروزه‌که‌یدا، نه‌وه‌واده‌خوازی تا په‌له‌بکن بولای نه‌وه‌ی خوا بانگی کردوون و هانی له‌سه‌ر داون، نه‌گرچی له په‌قی و وشکیدا دل‌ه‌کانیان وه‌کو کینه‌و دا‌کو‌تراوه‌کان بی‌ت، بی‌گومان نه‌م قورئانه نه‌گر خوا ﷺ دایه‌زاندایه‌بو سه‌ر کیوئی ده‌تینی به‌ملکه‌چی و له‌ت له‌ت بوو له ترسی خوا، واته: به‌هوی ته‌واوی کاریگه‌ری له‌دل‌ه‌کان، به‌راستی ناموژ‌گاریه‌کانی قورئان مه‌زترینی ناموژ‌گارین له‌سه‌ر دل‌ه‌کان به‌په‌های.

وه فه‌رمان و قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانی قورئان بریارو به‌رژه‌وه‌ندیه‌کانی له‌خو‌گرتووه، نه‌ویش ناسانترین شته له‌سه‌ر نفس و ده‌روونه‌کان، هه‌روه‌ها له‌سه‌ر جه‌سته‌کانیش، به‌تاله له‌ناره‌حه‌تی و تیچوون، نه‌دژی‌ه‌کی تیدایه‌نه‌جیاوازی و نه‌گرانی و نه‌ناره‌وایی و له‌پری لادان، ده‌گونجی بو‌هه‌موو سه‌رده‌میک، شیاوه بو‌هه‌موو که‌سیک.

پاشان خوا هه‌والی داوه که نه‌و نمونه ده‌هینیت‌ه‌وه بو‌خه‌لکی، وه‌حه‌لال و حه‌رام روون ده‌کاته‌وه بو‌بنده‌کانی له‌کتیبه‌که‌یدا، له‌به‌ر نه‌وه‌ی بیر بکنه‌وه له‌نایه‌ته‌کانی و سه‌رنجیان بدن، به‌راستی بیر کردنه‌وه تیدا دهر‌گای گه‌نجینه‌ی زانستی بو‌والا ده‌کات، رینگاکانی چاکه‌و خراپه‌ی بو‌روون بکاته‌وه، وه هانی بدات له‌سه‌ر په‌وشت به‌رزی و دووری بخت‌ه‌وه له‌په‌وشتی ناپه‌سند، هیچ شتیک له‌وه به‌سوودتر نیه بو‌بنده‌که‌بیر بکاته‌وه له‌قورئان و سه‌رنجی مانا‌کانی بدات.

(۲۲-۲۴): ﴿هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿۲۲﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقَدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّبُ الْعَزِيزُ

الْجَبَّارِ الْمَتَكَبِّرِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۲۳﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۴﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿۲۵﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ ۖ ثَمَّ دَهْقَه پيرۆزانه زۆريک له ناوه جوانه كاني خواو وهسفه به رزه كاني له خوگرته، پلهو پايه مهزنه و بهلگه كاني سهر سووره يته، جا هه واليداه كه بيگومان خوا په رستراويكه هيچ په رستراويكي ديكه نيه به حه قو راستي جگه لهو، نه ويش به هوي ته واويتي مهزني و چاكه ي گشتگيري و به ريوه بردني گشتي، هه ر په رستراويك جگه له خوا پووجه و شايسته ي به ندايه تي كردن نيه به قه د گه ريدله يه ك، چونكه هه زارو دهسته وسان و ناته واوه، نه خاوه ني نفسى خو يه تي، نه هيچي به دهسته بو جگه له خو ي، پاشان وهسفي نفسى خو ي كردوه به زانستي گشتگيري به ر فراوان، له وه ي له به رچاوي خه لك په نهانه و نايين، وه به به زه يي گشتگيري كه ده وري هه موو شتيكي داوه گه يشتوه به هه موو زينده وه ري، پاشان باسي گشتگيري په رستراوي تي و تاكو ته نهايي كردوه له په رستندا، به راستي نه و زاته خاوه ني هه موو خاوه نداره كانه، جا جيهاني سه ره وه و خواره وه و خه لكه كه ي هه موويان ژير باري نه ون، بيده سه لات و دهسته وسان و به ريوه براون.

﴿الْقُدُّوسَ السَّلَامَ﴾ واته: پاكو بيگه ر دو پيرۆزو سه لامه ت له هه موو ناته واوي و به لاو نه خوشي و كه مو كوربه ك، مهزن و گه و ره، چونكه (القدوس) به لگه يه له سه ر پاكو بيگه ردي له هه موو ناته واويه ك، وه به مه زنداناني خوا له وهسفو گه و ره يه كانيدا. ﴿الْمُؤْمِنَ﴾ واته: به راستدانه ري هه موو پيغه مبه ران و به ديته ر اوه كاني، به وه ي هينا ويانه به به لگه و نيشانه روونه كان و سه لماندنه يه كلا كه ره وه كان.

﴿الْعَزِيزَ﴾ واته: نه و زاته ي كه كه س زال نايي به سه ريداو، كه س ناتواني رينگري لي بكات، به لكو زاله به سه ر هه موو شتيكداو هه موو شتيك ملكه چي نه ون.

﴿الْجَبَّارَ﴾ واته: نه و زاته يه كه زالو سه ر كه و توه به سه ر گشت به نده كاندا، وه سه رجه م به ديته ر اوان گه ر دنكه چي بوون، كه دالده ي بي نو ايان ده دات و هه زاره كان بينيازو ده و له مه ند ده كات، ﴿الْمَتَكَبِّرَ﴾ واته: نه و زاته ي خاوه ني هه موو گه و ره يي و مه زنيه كه، پاكو پالفته يه له هه موو ناته واوي و زولم و سه تميك.

﴿سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (واته: پاكي و بيگه ردي بو نه و خوايه له و

هاوبه شانیهی که بوی دانه نری) نهمه به پاک راگرتنی گشتیه، له همموو نهوانه ی
 هاوبه شدانه ران وه سفیان پیکردوه. ﴿هُوَ اللَّهُ الَّذِي﴾ همموو به دیهیتراوه کانه
 ﴿الْبَارِئُ﴾ داهینه ری داهیتراوه کانه، ﴿الْمُصَوِّرُ﴾ وینه کیشی وینه کانه، نهم ناوانه
 په یوه ستن به دروست کردن و به ریپوه بردن و نندازه کردن، به راستی همموو نهوانه خوا
 تاکو ته نهاییه پیی، هیچ که سیک به شدار نه بووه له گه لیدا.
 ﴿لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾ واته: خاوهن همموو ناویکی زوره هیچ که س ناتوانی بیژمی ری و
 بیزانی جگه له خوا، له گه ل شه وهش همموویان جوانن، واته: سیفاتی ته اوون به لکو
 به لگن له سهر ته اووترینی سیفاته کان و مهزنترینیان، ناته اوویان تیدانیه به جو ری له
 جو ره کان.

وه له جوانیان خوا ﴿﴾ خوشیانی دهوی، وه شه که سه یشی خوش دهوی که خوشیانی
 دهوی، وه حه ز ده کات به نده کانی بهو ناوانه پیارینه وهو داوای لی بکه ن. وه له ته اووی
 شه زاته خاوهن همموو ناوه جوان و سیفاته به رزه کانه، به راستی همموو نهوانه ی له
 ناسمانه کان و زه ویدان پیوستان بهو زاته هه یه به به رده وومی، ستایشی شه زاته ده که ن،
 وه داوای پیوستانه کانیان لهو ده که ن و لی ده پارینه وه، به فزل و به خشنده بی خوی پیان
 ده به خشی له وهی ره حمت و کاردرستی خوی ده یخوای.
 ﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ شه زاته ی هه ر شتیکی بوی ده بی، وه هیچ شتیکی ناکات مه گه ر
 حکمت و به رزه وه ندیه کی تیدایه.

ته فسیری سووره تی (الحشر) ته اوو بوو.

هۆی دوو رووییهوه، ئەم نامەیهی بە ئافرهتیکدا نارد.

پێغه مەبەر ﷺ هەوایی پێدرا دەربارەى ئەو نامەیه، نێردراوی خووی نارد بۆ لای ئەو ئافرهتە پێش گەشتنی بە مەدینه نامە کەى لى وەرگرت، پێغه مەبەر ﷺ سەر زەنشتی (حاطب) ی کرد (خوایی پازی بێ) ئەویش عوززو بیانووی بۆ هینایهوه، ئنجا پێغه مەبەر بیانووه کەى وەرگرت. ئەم دەقانه قەدەغە کردنیکی تووندی تێدايه دەربارەى دۆستایه تی کافران لە هابەش دانهران و جگە لە وانیش، وه گە باندنی خوشەویستی بۆیان، بە راستی ئەوه پەتکەرەوهی ئیمان و پرۆایه و پێچهوانەى میللەتى ئیبراهیمی خەلیلە ﷺ، وه پێچهوانەى ئەو عەقلەیه کە خو پاراستن لە دوژمن پێویست دەکات، ئەو دوژمنەى هەرچی لە توانیدا هەبى بە کاریده هینى و هەل دەقۆزیتەوه لە گە باندنی زەرەر و زیان بە دوژمنه کەى، جا فەر موویه تی:

(۱): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ کار بکەن بە داخوازی ئیمانە کەتان، لە دۆستایه تی ئەو کەسەى ئیمانە کەى بە جیهیناوه، وه دژایه تی کردنی ئەو کەسەى دژایه تی دەکات، چونکە بێگومان ئەو کەسە دوژمنی خواو دوژمنی بروادارانە، جا دە فەر مووی: ﴿وَعَدُّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ بِالنِّيمِ بِالْمُؤَدَّةِ﴾ واتە: (دوژمنانی خوێتان مەکەن بە دۆستی خوێتان دۆستایه تی خوێتان بۆ بنوینن) واتە: پە لە بکەن لە خوشەویستی دەر برین و کۆشش بکەن بۆ بە جیهینانی هۆکاره کانی، چونکە خوشەویستی ئە گەر دروست بوو، ئەوه یارمەتیدان و دۆستایه تی بەدوایدا دروست دەبى، جا بەنده دەر دەچى لە ئیمان دە چیتە ریزی بێ پروایانهوه، وه جیاده بیتەوه لە کۆمەلى برواداران. ئا ئەم کەسەى کەسى بێ پروای کردوه بە دۆست هیچ پیاوه تیه کى تیدانیه، ئەو چۆن دۆستایه تی دوژمنترینی دوژمنانی دەکات، کە هیچی لى ناوی جگە لە شەر و خراپە نه بى، وه پێچهوانەى پەرورەدگاریتى، وه ئەو پشتیوانەى کە چاکەى بۆ ئەو دەوى، وه فەرمانی پێدە کات و هانی دەدات لەسەرى؟ هەر وه ها ئەوهى کە بانگی بروادار دەکات بۆ دژایه تی کردنی بێ پروا، بێگومان ئەوان بێ پروا بوون بەوهى برواداران هینایان لە حەق و راستی، هیچ شتى لەم پێچهوانه بوون و دژایه تیه مەزنتر نیه، چونکە بێ پروا بوون بە بنجینهى ئاینه کەیان، وه پێیان وابوو ئیوه گومران و لەسەر هیدایهت و رینمایى نین، لە کاتی کدا ئەوان بێ پروایان کرد بە حەق، کە هیچ گومان و دوو دلێه کى تیدا نیه، هەر کە سیک حەق و راستی پەت بکاتەوه ئەستەمه بەلگه یه کى بە دەستەوه بى بەلگه بى لەسەر راستی قسە کەى، بەلکو تەنها زانست بە حەق بەلگه یه لەسەر پووچى و خراپى قسەى ئەو کەسەى کە پەتیه کردۆتەوه.

وه لە دژایه تیه سەختە کانیان بێگومان ئەوان ﴿يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ﴾ واتە: پێغه مەبەر و ئیوهش

دهرده کهن شهی برپواداران له ولاته کانتان، ئیوه هیچ تاوانیکتان نیه له وهدا، تهنها شهوه نهی پرواتان هیناوه به خوی پروهرد گارتان، که پیوسته له سر هموو خه لکی به گشتی بیهرستن، چونکه پروهدهی کردوون و نازو نیعمه تی رشتوو به سه ریاندا به نیعمه ته ناشکراو نهینه کان. کاتی که پشتیان هه لکرد له م فرمانه ی که پیوسترینی پیوستیه کانه، ئیوهش به جیتان هینا، دزایه تی ئیوهیان کردو ده ربه دهرتانیان کرد له شارو ولاته کانتان.

جا چ ئاین و چ پیاوه تی و عه قلیک ده مینی له گه ل بهنده دا نه گه ر پشتیوانی بیروایان بکات، نهوانه ی که نه مه وه سفیانه له هموو سه رده م و شوینیکد؟! هیچ رینگریان لیناکات مه گه ر ترس یان به ربه سستیکی به هیژ.

﴿إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي﴾ واته: نه گه ر مه بهستی ده رچوونتان جهنگ کردن بیست له رینگه ی خوادا، بو بهرز راگرتنی وشه ی خواو به ده سه تهینانی ره زامه ندی خوا، جا بزائن ناوه رو کی نه مه بریتیه له دوستانه تی دوستانی خواو دزایه تی دوژمنه کانی، به راستی نه مه خوی له خویدا جهنگ و جیهاده له رینگای خوادا، شه دوستانه تی و دزایه تیکردنه له مه زترینی نهوانه یه که نزیکه کان پیی نزیک ده بنه وه له پروهرد گاریان، ره زامه نی شه زاته یشی پی به ده ست ده هینن.

﴿تَسْرُونَ إِلَيْهِمْ بِالْمُودَةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ﴾ واته: چون به نهینی دوستانه تی بیروایان ده کهن و ده یشارنه وه، له گه ل شه وهدا ده زانن خوا زانایه به وهی ده یشارنه وه و شه وهی ناشکرای ده کهن؟! جا نه گه ر شه وه له لای برپواداران شاراوه بیست، له لای خوا شاراوه نیه، له دها تودا پاداشتی بهنده کان ده داته وه به وهی ده بزانی ده رباره یان له خیر و شه ر.

﴿وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ﴾ واته: (هه ر که سیک له ئیوه) دوستانه تی بیروایان بکات، دوی شه وهی خوا ناگاداری کردنه وه لیسان، ﴿فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ واته: شه وه بیگومان رنی راستی ون کردوه) چونکه رینگایه کی گرتوه ته بهر پیچه وانه ی شه رعو عه قل و جوامیری مرو قایه تیه. (۲): پاشان خوا سه ختی دزایه تیان روون ده کاته وه، برپواداران ده جولینی له دزایه تیکردنیان، جا

فرمووی: ﴿إِنْ يَشْفُقُواكُمْ﴾ واته: (نه گه ر) بتانینن، هه لیان بو بره خسی به نازاردانتان. ﴿يَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءً﴾ به ناشکرا ﴿وَيَسْطُرُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ﴾ واته: وه ده ستیان دریز ده کهن بوتان) به کوشتن و لیدان و وینه ی نهوانه ﴿وَالسِّنَنَّهُمْ بِالسُّوءِ﴾ واته: (زمانیان) به قسه کردنیکی خراب، له تانه و ته شه رو جگه له ویش، ﴿وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ﴾ واته: ناوا ته خوازن که ئیوه بیروا بوونایهت، به راستی نه مه نامانجی نهوانه که ده یانه ویت لیتان.

(۳): جا نه‌گه‌ر به‌لگه‌تان هینایه‌وه‌و وتان: پشتیوانی بیروایان ده‌که‌ین له‌به‌ر نزیکی و خزمایه‌تی و مال و سامان، هر‌گیز سوودتان پینا‌گه‌ینن نه‌ماله‌کانتان و نه‌منداله‌کانتان له‌لای خوا به‌هیچ شیوه‌یه‌ک ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ (واته: خوا بینایه‌به‌وه‌ی که‌ده‌یکه‌ن). له‌به‌ر نه‌وه‌یه‌ ناگاداری کردوونه‌ته‌وه‌و ترساندوونی له‌دوستایه‌تی بیروایان، نه‌وانه‌ی دوستایه‌تی کردنیان زیانتان پیده‌گه‌یه‌نی.

(۴): به‌راستی بو‌ئیوه‌هه‌یه‌ئه‌ی کو‌مه‌لی برواداران ﴿أَسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾ (واته: سه‌رمه‌شوق و پیشه‌وایه‌تی‌کی چاک و په‌یره‌و کردنیک سوودتان پیده‌گه‌یه‌نی، ﴿فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ﴾ (واته: له‌ئبراهیم عليه السلام و نه‌وانه‌ی له‌گه‌لیدا بوون) له‌برواداران، چونکه‌فرمانم پیکردن شوینی میلیله‌تی ئبراهیم عليه السلام بکه‌ون.

﴿إِذْ قَالُوا لَقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ (واته: ئبراهیم عليه السلام و نه‌وانه‌شی شوینی که‌وتبوون خو‌یان به‌ری کرد له‌گه‌له‌هاوبه‌شدانه‌ره‌که‌یان، وه‌له‌و شتانه‌ش که‌ده‌یانپه‌رستن له‌جیاتی خوا.

پاشان به‌ناشکرا دژایه‌تی خو‌یانیان را‌گه‌یانند، وتیان: ﴿كَفَرْنَا بِكَرْبِدَا﴾ (واته: تیمه‌بروامان نیه‌به‌ناینی ئیوه)، وه‌ناشکرا بوو ده‌ر که‌وت، ﴿بَيْنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ﴾ (واته: له‌نیوان تیمه‌و ئیوه‌دا) رق‌لییوون به‌دل و نه‌مانی خو‌شه‌ویستی، وه‌دژایه‌تی به‌جه‌سته‌کان، بو‌ئه‌و دژایه‌تی رق و کینه‌کاتیکی دیاریکراو نیه، به‌لکو‌ئه‌وه، ﴿أَبَدًا﴾ (بو‌هه‌میشه‌یه) مادام به‌رده‌وامن له‌سه‌ر بیروایتان، ﴿حَتَّىٰ تُوْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ﴾ (واته: جا نه‌گه‌ر برواتان هینا به‌خو‌ای تاک و تنه‌ها دژایه‌تی و رق و کینه‌نامینی، ده‌گوری بو‌خو‌شه‌ویستی و پشتیوانی.

جا بو‌ئیوه‌هه‌یه‌ئه‌ی برواداران سه‌رمه‌شقی چاک له‌ئبراهیم و نه‌وانه‌ی له‌گه‌لیدا بوون له‌به‌جیه‌ینانی برواهینان و یه‌کناپه‌رستی و هه‌ستان به‌داخو‌ایه‌کانی برواهینان و یه‌کناپه‌رستی، وه‌له‌هه‌موو شتیک خو‌ای پی‌په‌رستن به‌تاک و تنه‌ها.

﴿إِلَّا﴾ (واته: له‌ته‌نها له‌یه‌ک شتدا نه‌ویش) ﴿قَوْلِ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ﴾ (ئه‌و قسه‌یه‌ی ئبراهیم به‌باوکی) نازه‌ری هاوبه‌شدانه‌ری بی‌اوه‌ری عینادی یاخیبوی گوت، کاتی ئبراهیم عليه السلام بانگی کرد بو‌برواهینان و یه‌کناپه‌رستی رینگری کرد، ئبراهیم فرموی: ﴿لَا تَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ﴾ (واته: بیگومان داوای لیخوشبوونت بو‌ده‌که‌م) له‌کاتیکدا ﴿وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ﴾ (واته: هیچم به‌ده‌ست نیه‌له‌به‌رانبه‌ر خوادا بو‌تو) به‌لکو‌ته‌نها په‌روه‌رد گارم ده‌په‌رستم، ئومیده‌وارم له‌په‌رستن و نزای په‌روه‌رد گارمدا بی‌هیوا نه‌بم وه‌کو‌ئیوه.

بُوئيوه نيه له م حاله ته دا په يره وي ئيبراهيم عليه السلام بكنه كه پاراوه ته پي بُو هاويه شدانهر، بُوئيوه نيه دوعاو نزا بُو هاويه شدانهر ان بكنه و بلين: ئيمه له و پارانه وه يه دا شوئي ميله تي ئيبراهيم عليه السلام كه وتووين، چونكه خوا عليها السلام باسي بيانوي ئيبراهيمي كرده له و پارانه وه دا، كه فرمويه تي: ﴿ وَمَا كَانَتْ أَسْتَغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَيِّهِ إِلَّا عَنِ مَوْعِدَةٍ وَعَدَّهَا أَيَّاهُ فَلَمَّا بَيَّنَّ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴾ (توبه، واته: وه داواي ليخوشبوني ئيبراهيم بُو باو كي تنها له بهر واده و به لئنيك بوو كه به باو كي دابوو كه داواي ليبوردي بُو بكات جا كاتي بُو رپون بوويه وه كه بيگومان باو كي دوژمني خواهه خوئي لي بهري كرد بهراستي ئيبراهيم زور له خواترس و له سرخو بوو).

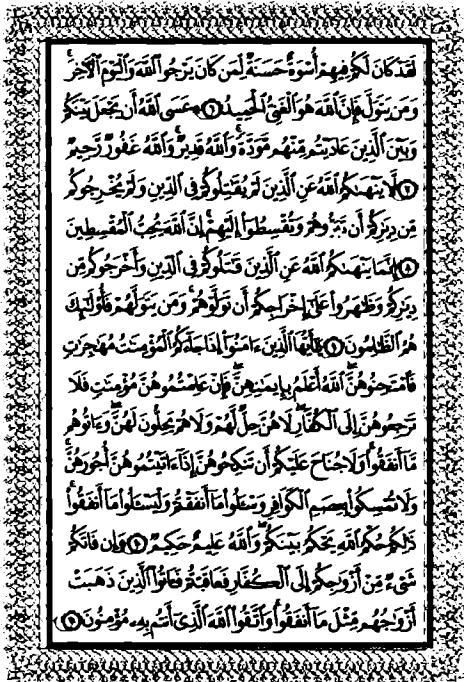
وه بُوئيوه هه يه سرمه شتيكي چاك له ئيبراهيم و نه وانه ي له گه ليذا بوون، كاتي له خوا پاراونه ته وه و پشتيان پي به ستوه و گه راونه ته وه بُو لاي، وه دانيان به بيده سه لاتي و كه مو كورتي خو ياندا ناوه، فرمويانه: ﴿ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا ﴾ واته: پشتمان به تو به ست بُو به ده سته ياني نه وه ي سوودي هه يه بومان و دوور خسته وه ي نه و شته ي زيانمان لي ده دات، وه متمانه مان به تويه نه ي په روه رد گارمان له وه دا.

﴿ وَإِلَيْكَ أُنَبِّئُكَ ﴾ واته: گه راوينه ته وه بُو گو يرايه لي تو و ره زامه نديت، وه هه مو و نه وانه ي نزيكمان ده كاته وه له تو، ئيمه له وه دا كو شش كارين، وه به نه جامداني چا كه كان كه مته رخه مي ناكه ين، وه چاك ده زانين ئيمه سه ره نه جام بُو لاي تو ده گه رينه وه، بويه خو مان ناماده ده كه ين بُو گه يشتن به خر مه تي تو، وه كارده كه ين به وه ي كه له تو نزيكمان ده كاته وه.

(۵): ﴿ رَبَّنَا لَا جَعَلَنا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا ﴾ واته: بيروايان زال مه كه به سه رماندا به هوي گونا هه كانمانه وه، تووشی فیتنه مان بکنه و رپنگريمان لي بکنه له وه ي له تواناياندايه له کاروباره كاني ئيمان، هه روه ها بينه مايه ي فیتنه بُو نه فسي خو يان، جا بيگومان نه وان نه گه ر بينن سه ر كه و توو زالن، وا گومان ده به ن كه له سه ر حه قن و ئيمه ش له سه ر پووچين، بويه بيروايي و سه ر كه شي زياتر ده كهن، ﴿ وَأَعْفِرْ لَنَا ﴾ (ئيمان خوشبه) نه وه ي نه جاممان داوه له گونا هه خراپه كان، وه نه وه ي كه مته رخه ميمان كرده له فرمان و برياره كان ﴿ رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ ﴾ زالي به سه ر هه موو شتيكدا، ﴿ الْحَكِيمُ ﴾ نه و زاته يه هه موو شته كان له جيگاي خو ياندا داده ني، جا به عيزه ت و ده سه لات و حيكمه تت سه رمان بخه به سه ر دوژمنانداو له گونا هه كانمان بيوره، كه مو كورتي و ناته واويه كانمان چاك بكه.

پاشان دووباره هانيداون له‌سەر به‌يره وکردنى ئيبراهيم و شوينکه وتوانى، فه‌رموو به‌تسى: ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾ (واته: بيگومان بو تيوه له ئيبراهيم و برواداره كاندا سه‌رمه شقيكى جوان هيه).

ئه‌م سه‌رمه شقيه ئاسان ناکرى بو هه‌موو که سيک، به‌لکو ئاسان ده‌کرى له‌سەر که سيک که: ﴿كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ﴾ (واته: ئوميدو هيوای بى به‌خواو به‌رۆزى دواى) چونکه به‌راستى برواهينان و ئوميدبوونى پاداشت هه‌موو کارىكى گران له‌سەر به‌نده ئاسان ده‌کات، وه هه‌موو شتيكى زور له‌ پيش چاوى کم

ده‌کات، وه پيوست ده‌کات له‌سه‌رى زور به‌يره‌وى به‌نده چاکه کانى خواو پيغه‌به‌ران بکات، چونکه ئه‌و واده‌بينت نه‌فس و ده‌روونى هه‌ژاره و ناچاره به‌وه، زورىش ناچاره. ﴿وَمَنْ يَنُؤَلْ﴾ (واته: هه‌ر که سيک پشت هه‌لبکات) له‌ گوپرايه‌لى خواو شوينکه وتنى پيغه‌به‌رانى، ئه‌وه ته‌نها زيان به‌ خوى ده‌گه‌يه‌نى، وه هيج شتيک زيان به‌ خوا ناگه‌يه‌نى. ﴿فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَنِيُّ﴾ ئه‌و زاته‌ى که خواهنى ده‌وله‌مهندى په‌هايه له هه‌موو رووه کانه‌وه، به هيج جوړىک پيوستى به هيج که سيک له دروستکراوه کانى نيه، ﴿الْحَمِيدُ﴾ ستايشکراوه له زات و ناوو سيفه‌ته کانى و کاره کانيدا، به راستى ئه‌و زاته له هه‌موو شته كاندا شايسته‌ى ستايشه.

پاشان هه‌واليداوه به‌راستى ئه‌م دوژمنايه تيه‌ى که خوا فه‌رمانى پيگروه به برواداران بو هاوبه‌شدانه‌ران، وه وه‌سفى کردون به به‌جيه‌ينانى، تا به‌رده‌وام بن له‌سه‌ر هاوبه‌شدانان و بيپروايسان، به‌راستى ئه‌وان نه‌گه‌ر بروابه‌ينن، ئه‌وه جوکم و پريار له‌ گه‌ل هو کاره که‌يدا ده‌سه‌رپيته‌وه، ئه‌و کاته خو‌شه‌ويستى ئيمانيش ده‌گه‌رپيته‌وه.

که‌واته: ئه‌ى برواداران بى ئوميد مهن له‌ گه‌رانه‌وه‌ى هاوبه‌شدانه‌ران بو برواهينان،

عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوْدَّةً ﴿۱﴾ (واته: جا دلتيا بن خوا دروست ده كات له تيسوان تيسوه و نهوانه ي دوزمنايه تيسان له گهل كر دوون له وان دوستايه تي و خوشه ويستي به نيمانه ياني زور به يان) هو كاره كه يسي گه رانه وه يانه بو برواهيتان، وَاللَّهُ قَدِيرٌ ﴿۲﴾ خوا به توانايه به سهر هموو شتيكدا، لهو تواناو دهسه لاته رينمايي كرديه تي بو دله كان، وه هه لگه رانه وه يانه له حاليكه وه بو حاليكي تر، وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳﴾ هيچ تاوايتكي نه وهنده به مهن دانه ناوه كه لتي خوش نه بي، وه هيچ ناته واويه ك نه وهنده گه وره نيه نه پيشي ﴿۴﴾ قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۵﴾ (واته: نه ي موحه مهده بلي: نه ي بهنده كانم نه ي نهوانه ي كه زور خوتان گوناهار كر دوه ناوميد مهن له ميهره باني و بهزيي خوا چونكه بيگومان خوا له هموو گوناهاه كانتان خوش ده بي به راستي هر نه وه ليوورده ي به بهزيه ي)، لهم دهقه دا نامازه و مژده هه يه بو موسلمان بووني ههندي له هاوبه شدانه ران، نهوانه ي نهو كاته دوزمني برواداران بوون، بيگومان نه وهش روويدا، سوپاس و ستايش ته نها بو خوا.

كاتي نه م دهقه پيروزانه دابهزي كه وروزينه رن له سهر دزايه تي بيروايان، كاريگه ري له برواداران كرد بهوپه ري كاريگه ري، وه به جيان هينا به چاكرين شيوه، واين دهزاني گوناهار دهن له په يوهندي له گهل ههندي له خزمه هاوبه شدانه ره كانيان، گوماني نه وه يان دهبرد كه نهو كاره ده چيته ناو قه دهغه كراوي خوا، خوا هه والي پيدان كه نهو كاره ناچيته ناو قه دهغه كراوه وه، جا فرموي: ﴿۶﴾ لَا يَنْهَكَ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتَلُوا فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوا مِنْ دِينِكُمْ أَنْ تَبَرُّهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿۷﴾ (واته: خوا رينگريتان لي ناكات له چا كه وه په يوهندي و به خششي ديار، وه دادپه روه ري به رانه ر هاوبه شدانه ران له خزمه كانتان و جگه له وانيش، له كاتي كدا نه وان جهنگيان له گهل نه كر دوون له سهر نه م دينه، وه دهريان نه كر دوون له جيگاو شوينه كانتان، تيسوه هيچ گوناهتان ناگات په يوهندي تان له گه لياندا هه بي، چونكه بووني په يوهندي له م حاله ته دا نه مه ترسي تيدايه نه خراپه، هه روه ك خوا ﴿۸﴾ فرمويه تي ده ربه ري باوك و دا يكي هاوبه شدانه ر نه گه ر منداله كه يان موسلمان بيت: ﴿۹﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَىٰ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۰﴾ (واته: نه گه ر باوك و

دايكت نهوپه پری ههولياندا له گه لت بوشه وهی شتی بکهیت به هاوبه شی من که هیچ زانیاریه کت پی نیه، نهوه گوپرایه لیان مه که، به لام له دونیادا زور به چاکسی هاوری یه تیان بکهو شوین ریگای که سیک بکهوه که به دلسوزی گه پاره تهوه بولای من، (له دواپورژدا) گه پاره وه تان تنها بولای من، نجا هه والتان دده مئی به و کرده وانهی کردو تانه).

خوا ﴿﴾ که ده فرموی: ﴿﴾ اِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ ﴿﴾ (واته: ییگومان خوا ریگریتان لیده کات له وانهی که جهنگیان له گه ل کردهون) واته: له پیناو ناینه که تاندا، دزایه تی کردن له پیناو دینی خوا، وه دزایه تی کردنی نهو که سه شی پنی هه لدهستی. ﴿﴾ وَاخْرَجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا ﴿﴾ واته: یارمه تی خه لکانیکیان داوه ﴿﴾ عَلَىٰ اِخْرَاجِكُمْ ﴿﴾ (واته: له سر دهر کردنتان)، خوا قه ده غهی لیکر دوون ﴿﴾ اَنْ تَوْلَوْهُمْ ﴿﴾ (واته: دوستایه تیان له گه ل بکهن) به خوشیستن و یارمه تیدان به قسه و کردهوه، به لام چاکه و پیاوه تیان که دوستایه تی هاوبه شدانه ران له خو ناگری، نهوه خوا قه ده غهی لینه کردهون، به لکو نهوه له چوارچیوهی فرمان کردنه به چاکه به شیوه یه کی گشتی به رانه به خزم و نریکه کان، وه جگه له وانیش له ناده میزادو جگه له وانیش.

﴿﴾ وَمَنْ يَنْوَلَّهُمْ فَاُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿﴾ (واته: هه که سیک پشتیوانیان لیکات نا نهوانه خویمان سته مکارن) نهو سته مهش به پنی دوستایه تیه که ده ییت، جا نه گه دوستایه تیه کی تهواو بوو، نهوه ده یته بیروایی و دهریده کات له بازنه ی نیسلام، وه له خواری نهوه چه ندین پله هه یه، تیا باندایه قول و نه ستوره، تیا شیاندایه له خوار نهوه وه یه.

(۱۲-۱۰): ﴿﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۗ اللَّهُ اَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ ۗ فَإِنْ عَلَّمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَأَهُنَّ جُلُوهُنَّ وَلَا هُنَّ يُحِلُّونَ لهنَّ وَاَتُهُنَّ مَا أَنفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنْكحُوهُنَّ إِذَا ءَانْتُمُوهُنَّ لِحُرَّتِهِنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكُفَّارِ وَسَأَلُوا مَا أَنفَقْتُمْ وَلَسْتُمْ لَهَا أَنفَقُوا ۗ ذَلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ بَيْنَكُمْ وَأَلَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿﴾ وَإِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَرْزَاقِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقِبْتُمْ فَاتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَرْزَاقُهُمْ مِثْلَ مَا أَنفَقُوا ۗ وَأَنْفَقُوا اللَّهُ الَّتِي آتَيْتُمْ بِهِ ۗ مُؤْمِنُونَ ﴿﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ بِبَاطِنِكَ عَلَيَّ أَنْ لَا يَشْرِكَنَّ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَشْرَفَنَّ وَلَا يَرْزُقَنَّ وَلَا يَقْتُلَنَّ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِيَنَّ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ ۗ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ بَاطِعُهُنَّ وَأَسْتَغْفِرَنَّ لهنَّ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿﴾

﴿﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۗ اللَّهُ اَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ ۗ فَإِنْ

عَلِمْتُمْ هُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ ﴿۱۱﴾ كاتى ناشته وای حوده بییه کرا، پیغمبر ﷺ له گهل هاوبه شدانه ران ریکه وتنی کرد، له سر نه وهی که نه گهر که سیک له لایه ن هاوبه شدانه راوه هه لهات و هات بۆ لای مسولمانان، به مسولمانی، ده بی بیگی پته وه بۆ لای هاوبه شدانه ران، نه مش وشه به کی گشتگیری ره ها بوو ئافره تان و پیاوانی ده گرتوه. هه رچی پیاوانه خوا ریگری نه کرد له پیغمبره کهی نه یانگی پته وه، وه کو وه فا بوونیک به و مهرجه و ته و او کردنی ناشته وای که گه و ره ترین به رژه وه ندیه. به لام ئافره تان کاتی گیرانه وه بیان خراپه ی زوری تیدایه، خوا فرمانی کرد به برواداران نه گهر ئافره تانی ئیماندار هاتن بۆ لایان به کوچکهری، وه گومانیان هه بوو له راستگویی ئیمانیان با تاقیان بکه نه وه به وهی راستیان پی دهرده کهوی له پرواهینا ئیکی ته و او، پنده چی پرواهینانه کهی راستگویانه نه بی، به لکو حزیک بیست بۆ میردیک یان ولاتیک یان جگه له وانه له مه به سته دونیا بیه کان.

نه گهر نه و ئافره تانه به م وه سفه بوون، نه وه ره تکرده وه یان پیوست ده بی، وه کو وه فا بوونیک به و مهرجه به بی تووش بونی زیان، وه نه گهر تاقیان کردنه وه بینان نه و ئافره تانه راستگون، یان زانیان راستگون به بی تاقیکردنه وه، نه وه با نه یانگی پته وه بۆ لای بیروایان.

﴿لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ﴾ (واته: نه نه و ئافره تانه حه لالن بۆ نه و میرده بیروایانه، وه نه نه و میردانهش بۆ نه و ئافره تانه حه لالن) گیرانه وه بیان خراپه به کی گه و ره به خوا له به رچاوی گرتوه، هه روه ها وه فابوونیشی به مهرج راگرتوه تیدا به وهی بیروایان چیان خه رج کرده بۆ خیزانه کانیان پشان بدریته وه له ماره یی و نه وه شی به شوین نه و دا دیت، له جیاتی ژنه کانیان.

نه و کات مسولمانان گونا بهار نابن ماره یان بکه ن، نه گهر چی میردیشیان هه بیست له ژیر ده سه لاتی هاوبه شدانه راندا، به لام به مهرجی ماره یی و بژیویان بۆ دابین بکه ن.

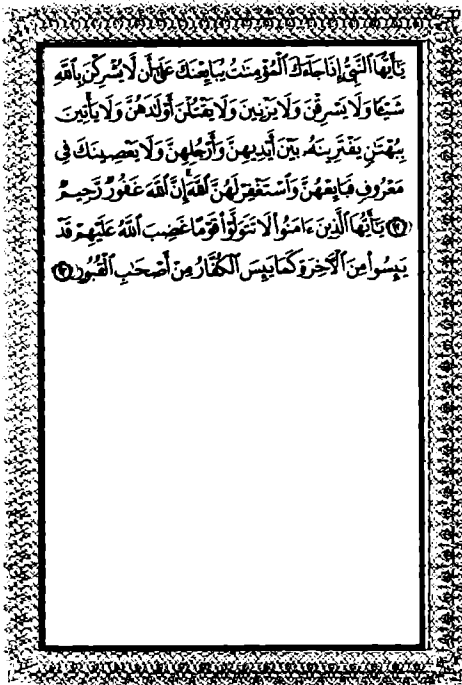
وه ک چۆن ئافره تی مسولمان حه لال نه بۆ بیروا، به هه مان شیوه ئافره تی بیرواش حه لال نه بۆ مسولمان لای خوی بیه ئیته وه مادام له سر بیروایه، جگه له خوا وه کتیه کان. له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿وَلَا تُنكِحُوا بَعْضَ الْكُفَّارِ﴾ (واته: ژنه کافره بی نامه کان لای خوتان رامه گرن) جا نه گهر راگرتیانسی قه ده غه ی کردی، نه وه زه و اج کردن له گه لیاندا له بیستره (که هه رامه).

﴿وَسَأَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ﴾ (واته: ئىوه داواي ئه وه بكنه وه كه خهرجتان كرده) ئه ي بىرواداران، كاتى خيزانه كاتان به هه لگه پاره ي ده گه پښه وه بۆ لاي بىيروايان، جا نه گه ر بىيروايان نه فه قه ي ژنه كانيان وه رده گرن كه هاتوونه ته ناو مسولمانان، هه قى خو به تى مسولمانان يش له به رانه ردا نه فه قه ي ئه و ژنانه يان وه ربگرن كه هه لگه پاره وه وه له ناو بىيرواياندا ماونه ته وه.

ئهم ده قه ده يته به لگه له سه ر ئه وه ي ده ره ينانى ماره يى له پياودا نر خينراوه، جا نه گه ر كه سيك نيكاحى ژنى كه سيكى ديكه تيك بدات، به شيردان يان جگه له وه، ئه وه پيويسته له سه رى زامنى ماره يه كه بكات.

ئهم فه رمانه ي كه خوا باسى كرده وه پرونى كرده ته وه بۆتان، بربارى پښده دات له ئيو اتاندا، ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ جا خواي گه و ره ده زانى چى گونجا وه بۆتان له برباره كان، وه ياساو ريسانان بۆ داده نيست به پيى حيكمه ت و دانايى خو ي.

خوا ﴿وَإِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ﴾ به وه ي خيزانه كاتان هه لگه پښه وه وه برون بۆ ناو بىيروايان، ﴿فَعَاقِبْتُمْ فَاتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِثْلَ مَا أَنْفَقُوا﴾ وه ك باسكرا له پښه وه بىيروايان ماره يى ژنه كانيان وه رده گرت نه گه ر كوچيان بگردايه ت بۆ لاي مسولمانان. جا هه ر كه سيك له مسولمانان خيزانه كه ي رۆشتبى بۆ ناو بىيروايان و له ده ستى ده رچوويى، ئه وه پيويسته له سه ر مسولمانان غه نيمه تى پي بدن له برى ئه وه ي له ده ستى چو وه ﴿وَأَنْفَقُوا اللَّهُ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ﴾ جا برباوونتان به خوا پيويسته ده كات له سه رتان كه به به رده وامى په يوه ست بن به پاريز كاريى.

(۱۲): ﴿يَأْتِيهَا النَّجِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يَأْتِيَنَّكَ﴾ ثم مهرجانهی لهم ده قه دا باسکراون ناونراوه (به یه ته سی نافر ه تان) نه وان ه ی په یمان و به لینیان داوه له سه ر به حیینهانی شه و نه ر کانه ی که نیرو می تیدا به شدارن له هه موو کاته کانه دا، به لام پساوان به پیی بارو دوخیان نه رکی سه رشانیان ده گوپی، جا پیغه مبه ر ه رچی خوا فرمانی پی بکر دایه جیه جیی ده کرد، جا نه گه ر نافر ه تان بهاتایه ن بؤلای په یمانی له گه ل بهه ستن و پابه ند بن به م مهرجانه، نه ویش په یمانی لیوه رده گرتن و دلی خوش ده کردن و داوای لیخوشبوونی له خوا بؤیان ده کرد،

له وه ی که رووده دات لیان له که مته رخمی، وه ده یخسته ناو کومه لی بروادارانه وه، به وه ی ﴿لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا﴾ به لکو خوا به تاک و ته نها بهه رستن، ﴿وَلَا يَشْرَفْنَ﴾ واته: دزی نه که ن، ﴿وَلَا يَرْزُقْنَ﴾ واته: (داوین پیسی نه که ن) هه روه کو چون بوونی هه بوو به زوری له ناو داوین پیسه کانه داو نه وان ه ی دوستی ژیر به ژیریان هه یه، ﴿وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ﴾ (واته: مندا لانی خو یان نه کوژن) هه روه کو چون له ناو نافر ه تانی سه رده می نه فامیدا بوونی هه بوو، نه وان ه ی که کانیان زینده به حال ده کرد، ﴿وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ﴾ بوختان کردن: بریتیه له درو هه لبه ستن بؤ که سیکی دیکه، واته: هیه جوره بوختانیک هه لته به ستن، یه کسانه په یوه ست پی به خو یان و میرده کانیان، یان په یوه ست پی به جگه له وان، ﴿وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ﴾ واته: سه ر پیچیت نه که ن له هه ر فرمانیکدا فرمانیان پی بکه یست، چونکه فرمانی تو ته نها چاکه یه، وه له وان ه ش گوپراه لی کردنیان بؤت له قه ده غه کردن، له قیژه و سنگ هه لدرین و رووخسار شیواندن و هاوار کردن به هاواری نه فامی ﴿وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ﴾ له که مته رخمیهان و پاک کردنه وه ی دله کانیان ﴿إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ﴾ واته: خواهه ن لیورده یی

زوره بۆ سه رېچيکاران، وه ئيحيان و چاکهش بۆ گوناھاران و تهوبه کاران ﴿رَحِمٌ﴾
 رهحهته و ميهره بانى هه موو شتيكى دا پۆشيوه.

(۱۳): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَسْؤُونَ مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَبِئْسَ
 الْكُفَّارُ مِنَ أَصْحَابِ الْقُبُورِ﴾

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته: ئه ي پر واداران! ئه گه ر ئيوه پر واداران به پهروه رد گارتان، وه
 شويني ره زامهندي ئه وه كه وتوون و دوور كه وتوونه ته وه له خهشم و قيني ئه وه زاته ﴿لَا
 تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ﴾ واته: كه سانيك كه خوا غه زه بي لى گرتوون مه يكه
 به دۆستى خۆتان) بۆيه غه زه بي لى گرتوون به هوئى بېيروايانه وه، ئه مهش گه شتگيره
 بۆ سه رجه م بېيروايان ﴿قَدْ يَسْؤُونَ مِنَ الْآخِرَةِ﴾ واته: بېگومان ئه وان بيهش بوون له
 چاكه ي دوارپۆژ، هيج به شيكيان نه بوو تيايدا، ده ي ئاگادارى خۆتان بن بيانكه ن به
 دۆست و گونجاو بن له گه لئاندا له سه ر خراپه كارى و بېيروايان، جا ئيه وهش بيهش ده بن
 له خيىرى دوارپۆژ وه ك چۆن ئه وان بيهش بوون، وه كه ده فه رموى: ﴿كَمَا يَبِئْسَ الْكُفَّارُ مِنَ
 أَصْحَابِ الْقُبُورِ﴾ (واته: هه رچۆن بېيروايان بى هيوان له مردووى ناو گۆرستان) كاتى
 گه يشته مالى دوارپۆژ حه قيقه تى كاره كه يان به چاوى خويان بينى، وه زانيان به زانينى
 دنيا كه ره وه، كه بېگومان ئه وان هيج به شيكيان نه تيايدا.

پنده چى مانا كه ي ئه وه بيت: به راستى ئه وان بى هيو بوون له رۆژى دوايى: واته:
 نكووليان كردوه و بېيروا بوون بى، ئه وه كات جيگاي سه رسوورمان نه ده ست پيشخه رى
 بكه ن بۆ تووره يى و خهشم و قيني خوا و پئويستبوونى سزادانى و بئوميد بوونيان له
 دوارپۆژ، وه ك چۆن بېيروايانى نكووليكارى رۆژى دوايى له دونيادا بى هيو بوون له
 گه رانه وه ي مردووانى ناو گۆر بۆ لاي خوا.

ته فسيري سووره تي (المتحنه) ته واو بوو.

ته فسيري سوره ته (الصف)

مه ده نييه (۱۴) نايه ته

به ناوي خواي به به زه ييي به خشنده

(۳-۱): ﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾ ﴿كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾

﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ ثم ده قه روونكر دنه وهى مه زنى و زالى و ده سه لاتي خوايه، وه زه ليل بوونى هم موو به دييتر اوه كانه بو

به رزى و بلندي نه و زاته، وه هم موو نه وانه ي له ناو ناسمانه كانو زه ويدان يادى خوا ده كه ن و ده پهرستن و داواي پيويستيه كانيان له و ده كه ن، ﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ نه و زاته ي كه زاله به سر هم موو شته كاندا به عيززه ت و ده سه لاتي، ﴿الْحَكِيمُ﴾ كار به جيبه له دروست كردن و فرمانيدا، ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾ و اته: (نه ي نه و كه سانه ي پرواتان هيناوه) بوچى قسه ي چاك ده كه ن و هاني خه لكى له سر ده دن، هه ندى جاريش وه سف و ستايشى پنده كه ن، خوشتان نه نجامى ناده ن، وه قه ده غه ي شه رو خراپه ده كه ن، هه ندى جار نه فسى خوستان به پاك راده گرن، كه چى تيوه پيس بوون بييه وه و به وه وه سف كراون؟

نايا نه م حاله ته ناشرين و سه رزه نشت كراوه شياوه بو برواداران؟ يان له گه و ره ترين مايه ي رقو تووره ييه له لاي خوا، كه به نده شتى بليت و كرده وه ي پينه كات؟ بو يه پيويسته له سر نه و كه سه ي فرمان به چاكه ده كات خو ي به كه م كه س بيت به نه نجامداني، وه نه و كه سه شى رينگرى ده كات له خراپه به كه م كه س بيت كه لى دوور بيت، خوا ﴿فَرَمَوْهُ تَسِي﴾ ﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ لَتَكُونُونَ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾

أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾ البقرة، (واته: تايا فرمان به سهر خه لكيدا دده دن به چاكه؟ وه خوتان فراموش ده كهن له گهل نه مه شدا كه ئيوه ده وري په راوه كه ته ورات ده كه نه وه دهى تايا ژير نابن و تينا گهن).

شوعه يب ﷺ به گه له كهى فرموى: ﴿وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَمْلِكَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنهَنكُمْ عَنْهُ﴾ ﴿٨٨﴾ هود، (واته: وه من هر گيز نامه وى پيچه وانهى ئيوه بكم، له و كارى رپگرى ئيوه لى ده كه م).

(٤): ﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًا كَانَهُمْ مُتِينَ مَرَّضًا﴾ ﴿٤١﴾: نه مه هاندانه له لايه ن خواوه بو بنده كاني له سهر جهنگ و جهاد له رپگاي خوادا، وه فتر كردنيانه كه چون مامه له بكن، به راستى پيوسته له سهر يان به يه ك ريز بوهستن له جهنگ كردندا، به شيوه يه كى رپكو چه سپوو يه كسان، به بى ناته و اوى و كه مو كورى له ناو ريزه كاندا، ريزه كانيان به شيوه يه ياساو رپخستن بيت، به و يه ك ريزيه يه كسانى له ئيوان تيكوشه ران و هاو كارى كردنى يه كترى و ترساندنى دوژمن دروست ده بى، وه چالاك كردنى هه نديكيان بو هه نديكى ديكه.

له بهر نه مه يه پيغه مبه ر ﷺ نه گهر نامادهى جهنگ و كوشتار بو وايه، هاوه له كاني ريز ده كرد، وه رپكى ده خستن له شوينه كاني خويان دايدة مه زران دن، له بهر نه وه ههر كه سى كارى خوى بزاني چيه، هه نديكيان به هوى هه نديكيانه وه بى ناگا نه بن، به لكو هه موو ده سته يه ك گرنگى بدات به شوينه كهى خوى و به نر كى سهرشاني خوى هه ستيت، تا بهم رپگايه كاره كان ته واو ده بن.

(٥): ﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَنْقُورِ لِمَ تَوَدُّونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ﴾ ﴿٥٠﴾: ﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ﴾ (واته: كاتيك موسا به گه له كهى وت) به سهر كو نه كردنيان له سهر نه و كارى كرديان، وه سهر زه نشت كردنيان له سهر نازاردانى، به راستى نه وان ده يانزاني موسا پيغه مبه رى خوايه: ﴿لِمَ تَوَدُّونَنِي﴾ (بوچى نازارم دده دن) به قسه و كرداره كان ﴿وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ﴾ (واته: له كاتيكدا به دنيا ييه وه ده زانن كه من نيردراوى خوام بو ئيوه).

له مافه كاني پيغه مبه ر ﷺ نه وه يه ريزى لى بگيرى و به مه زن دابنرئى و ملكه چى فرمانه كاني بكرئى و په له بكرئى له جيبه جى كردنى برباره كاني، به لام نازاردانى پيغه مبه ر ﷺ - كه

چاکه ی به سهر خه لکیه وه له سهرووی هه موو چاکه کانه وه یه دوا ی چاکه ی خوا-
 له و په پری قیزه ونی و ناشرینی و بویری و لادانه له ریگی راست، نه و ریگیه ی زانیوانه و
 وازیان لیهنساوه، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿فَلَمَّا زَاغُوا﴾ واته: لایاندا له حه ق و راستی
 به مه به ست ﴿أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ﴾ (واته: خواش دلی و هر گیران) وه ک سزایه ک بویان
 له سهر شه و پرو و هر گیرانه یان که هه لیان بژاردبو و بو خویمان و پازی بوون پی، خوا
 سهر که و تووی نه کردن بو ریتمایی، چونکه شیایو خیر نه بوون، وه شایسته ی هیچ نین
 جگه له شه نه بی ﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ﴾ واته: نه وانهی که به به رده و ام له
 ریده رچوون وه سفه بویان، هیچ مه به ستیکان نیه له ریتمایی و هر گرتندا.
 شه ده قه شه ده گه یه نی که گو مرا کردنی به نده کان له لایه ن خواوه زولم و سته م
 نیه له و زاته وه، وه هیچ به لگه یه کیان له سهر خوا نیه، به لکو شه و گو مپا بونه به هوی
 خو یانیه وه یه، شه وان خو یان ده رگای هیدایه ت و ریتماییان به سهر خو یاندا داخست دوا ی
 شه وه ی که ناسیان، جا پاداشتیان ده داته وه دوا ی شه وه به گو مپا بوون و لادان، که هیچ
 چاره یه کیان نیه له بهر گری کردنی، وه هه لگه پانه وه ی دله کان وه ک سزایه ک بویان و
 داد په روه ریبه ک له لایه ن خواوه بو یان، وه ک خوا ﴿فَلَمَّا زَاغُوا﴾ فرموویه تی: ﴿وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ
 وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أُولَٰئِكَ وَمَنْ يَدْرُهُمْ فِي طُعَيْنِهِمْ يَعْصَمُونَ﴾ (۱۱۰) ﴿الأنعام﴾، (واته:
 وه دل و چاویان و هر ده گیرین و لاده ده یین له پراوه یینان هه روه کو له سه ره تاوه پراویان به
 قورشان نه هیئا وه لیان ده گه ریین له سهر که شی خو یاندا هه ر سه رگردان بن).

(۶-۹): ﴿وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ بَنِيَّ إِسْرَائِيلَ
 إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
 وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا جَاءَهُمْ
 بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن
 أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ
 وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ
 اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ
 ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ
 لِيُطَهِّرَهُ عَلَى الَّذِينَ كَلِمَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ بَنِيَّ إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا
 بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا
 جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ
 أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ
 ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ
 الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُطَهِّرَهُ
 عَلَى الَّذِينَ كَلِمَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَهْلَ الْكِتَابِ
 تَجَرَّبُوا شَيْعًا كَرِهَ اللَّهُ لِيَوْمِ الدِّينِ ﴿١٠﴾ تَتَّبِعُونَ آيَاتِ اللَّهِ وَرَسُولَهُ فَاتَّبِعُوا
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَمَّا لَكُمْ فَالْعِزُّ كَمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١١﴾ يَتَّبِعُونَ آيَاتِ اللَّهِ
 وَيَتَّبِعُونَ آيَاتِ رَسُولِهِ لِيُطَهِّرَهُمْ مِنَ النَّجَسِ الْأَلْبَانِ وَيَسْكَنَ
 عَلَيْهِمْ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ فِي ذَلِكَ الْكَوْنِ الْكَافِرِينَ ﴿١٢﴾ وَأَخْرَجَ عُثْمَانَ
 مِنَ اللَّهِ وَقَرَّبَ قُرَيْبًا فَتَبَّرَ الْقَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا كَرِهُوا
 أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِمَنْ آمَنَ مِنْ أَصْحَابِي إِلَى اللَّهِ
 قَالَ لَنْ تَوَفَّقُونَ عَمَّا أَنْصَارَ اللَّهِ فَامْتَنَ عَلَيْهِمْ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 وَكَفَرْتَ عَلَيْهِمْ قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَى عَذْرَاءٍ فَاحْسَبُوا أَنَّهُمْ

واته: خوای گهوره منی ناردوه بزئوهی بانگتان بکم بزئو خیر و چاکه و
 ریگریتان بکم له شهرو و خرابه، وه پستیوانی لیکردوم به بهلگه پروونه کان، وه
 نهویشی ده بیته بهلگه له سه رپاستی من و بوونم، ﴿مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ﴾
 واته: هاتوم بهوئی موسا علیهما السلام پی هاتوو له تهورات و شه ربه ته ناسمانیه کان،
 جا نه گه من بانگه شهی پیغه مبرایه تیم بگردایه، نهو شتیکم ده هینا جگه
 لهوئی پیغه مبران پی هاتون، نهو تهوراتی له پیش مندا هاتوو به رپاستی
 داده تیم، نهو تهوراته هه وال مؤدهی به هاتنی من داوه، بویه هاتم و نیردرام
 به به رپاستدانه ری ﴿وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ﴾ (واته: وه مؤده تان پی ده دم
 به پیغه مبری که له دوی من دی و ناوی نه حمده) نهویش موحه مدهی کوری
 عه بدول لای کوری عه بدول موته لیبی هاشمیه.

جا عیسا علیهما السلام وه کو پیغه مبران به رپاست دانهری پیغه مبرانی پیشوو پیغه مبری
 داهاتوو، به پیجه وانهی دروزنه کان، چونکه نهوان دژی پیغه مبرانن به نهوپه ری
 دژ بوون، وه له وه سف و ره وشت و فرمان و قه دهغه کردندا پیجه وانهی نهون ﴿فَلَمَّا

جَاءَهُمْ **﴿﴾** پيغه مبهەر موحه ممه د **﴿﴾** كه عيسا **﴿﴾** مژده ي پيدا بوو، **﴿﴾** بِالْبَيِّنَاتِ **﴿﴾** واته: به لگه روونه كان، به لگه ن له سهر نه وه ي كه موحه ممه د **﴿﴾** پيغه مبهرى خوايه به راستى **﴿﴾** قَالُوا **﴿﴾** نكو و ليان له راستى كردوو به درويان داناو وتيان: **﴿﴾** هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ **﴿﴾** ئه مه له سهر سور هيئه تر تيرنى سهر سور هيئه ره كانه، ئه و پيغه مبهرى كه په يامه كه ي روون كراوه ته وه روونتر له خوړى روژ، ده كريست به جادوو گهرى جادوو كه ي روون و ناشكرايى، ئايا گيلى و سهر شوپى له مه مه زتر هه يه، ئايا هيچ درو هه ليه ستى له م درو هه ليه سته گه و ره تره، كه په تى ده كاته وه هه موو نه وانه ي له په يامه كه يدا به روون و ناشكرايى هاتوون، وه نه وه ده چه سپيى بوى كه نه و پيغه مبهره دوور ترين كه سه ليه وه؟ **﴿﴾** وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ **﴿﴾** (واته: جا كى له و كه سه سته مكارتره كه درو هه ليه ستى به دم خواوه) به م درويه و جگه له مهش، له كاتيكدا ئه و هيچ بيانويه كى نيه و بيانوو به لگه ي براوه، چونكه نه و **﴿﴾** يُدْعَىٰ إِلَى الْإِسْلَامِ **﴿﴾** وه بوى روون ده كريته وه به به لگه ناشكراكانى. **﴿﴾** وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ **﴿﴾** نه وانه ي له سهر سته مكرديان به رده وامن، ئاموژ گارى هيچ سوو ديكيان پى ناگه يهنى، نه روونكر دنه وه و نه سه لماندنيش نايانترسيى.

به تايهت نه و سته مكارانه ي كه رووبه رووى حق و راستى وه ستانه ته وه بوئنه وه ي په تى بكنه وه و پوچ سهر بخه ن، ئا له بهر ئه مه يه خوا **﴿﴾** ده رباره يان فهرموويه تى: **﴿﴾** يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ **﴿﴾** (واته: ده يانه وي رووناكى دينى خوا بكوژيئنه وه به فوى ده ميان) له وه ي ده رچووه ليانه وه له وتاره فاسيدو خراپه كانيان كه حقه ي پى په ت ده كنه وه، نه و تارانesh هيچ حقيه تيكيان نيه، به لكو مروقى به رچاو روون زانستو زانيارى زياد ده بى ده رباره ي نه وه ي نه وان له سهرى ده روون له پوچ و به تالى، **﴿﴾** وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ **﴿﴾** واته: به دنيا يه وه خوا **﴿﴾** سهر خستنى ئاينه كه ي له نه ستو گرتووه، وه ته واو كردنى نه و حقه ي كه پيغه مبهراني پى ناردوه و ناشكرا كردنى رووناكى خو ي له سهر هه موو و لاتان، با بيروا يانيش پيسان ناخوش بى، وه با نه و هه موو هو كارانهش به كارينن كه پى ده گن به كوژاندنه وه ي رووناكى خوا، به راستى نه وان دوړاون، وينه ي نه وان وه كو كه سيك وايه به ده مى فوو بكات له خوړو رووناكيه كه ي بكوژيئنه وه، نه گه يشتن به مه به سته كانيان وه نه عه قليان سه لامهت بوو له ناته واوى و له كه دار

کردن تیايدا.

باشان باسی هوکاري سرخستنی ناینی ئیسلامی کرد به ههسته وهری و واتایی، جافه رمویی: ﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ﴾ (واته: خواشه و زاته یه که پیغه مبهری خوئی ناردوه به رینمایی)، واته: به زانستی به سوودو کرده وهی چاک، به و زانسته ی که رینمایی ده کات بو لای خواو مالی ریزداری، وه رینمایی ده کات بو چاکترین کرده وه و ره وشته کان، وه رینمایی ده کات بو بهرژه وه ندیه کانی دونیا و دواروژ، ﴿وَدَيْنَ الْحَقِّ﴾ واته: ئه و ناینه ی که ناینداری پی ده کری و وه پهروه ردگاری جیهانیانی پی ده په رستری، که بریتیه له حق و راستی نه ناته و او ی تیدایه و نه که م و کوری به سردا دی، به لکو فره مانه کانی خو راکسی دل و رووچه کانه و نارامی جهسته کانه، وه وازه ی تان له قدهغه کراوه کانی سه لامه تیه له شهرو خراپه.

ئه وه ی پیغه مبهری پی هاتوو له رینمایی و ناینی راست، گه و ره ترین به لگه و سه لماندنه له سه ر راستی، ئه وه سه لماندنیک ی بو ماوه یه تا دونیا بمینی، که سی ژیر تا زیاتر بیر لیکاته وه زیاتر دلخوش و بهرچاو روون ده بی.

﴿لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ﴾ واته: سه ریخات به سه ره موو ناینیکدا به به لگه و سه لماندن، وه شوینکه و تووانیشی سه ریخات ئه وانه ی که پی هی هه ستاون به شمشیرو رم، به لام خودی ناین ئه م وه سفه په یوه سه پیسه وه له هه موو کاتیکدا، هه رگیز ناگونجی سه ره که و توویه ک سه ربکه و ی به سه ریدا، یان دوژمنیک له ناستیدا بوه ستی ئیلا درزی تیده که و ی و ئیفلیج ده بی، به لام ئه وانه ی دراونه ته پال ناین ییگومان ئه گه ره به جیی به یئن، وه خو یان رووناک بکه نه وه به رووناکیه که ی و رینمایی وه ربگرن به رینماییه که ی، له بهرژه وه ندیه کانی دین و دونیا یاندا، به هه مان شیوه هیه که سیک ناتوانی له روویاندا بوه ستی، وه هه ره ده بی سه ربکه و ن به سه ره شوینکه و تووانی ناینه کانی دیکه دا.

وه ئه گه ره پشتگو یان خست و رازی بوون به وه ی که تنها بدرینه پال ناینی ئیسلام، ئه وه هیه چ سوودیکیان پی ناگه یه نی، وه پشت گو یخستنی ئه وان ده پیته هو ی زال بوونی دوژمنان به سه ریاندا. وه ئه مه ده زانی هه ره که سیک بارودوخه کان بخوینیتیه وه، وه ته ماشای سه ره تای مسولمانان و دواینیان بکات.

(۱۰-۱۴): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَجْرَرٍ تُجْرِمُونَ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تَوَمَّنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

وَيُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسْكِنٍ طَيِّبَةٍ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخْرَى يُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرٌ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِّلْحَوَارِئِ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِثُونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَأَمَنْتَ طَائِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرَتِ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ ﴿١٤﴾

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَذْكَرٌ عَلَىٰ حَزْرٍ نُحِجُّكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ﴾ واته: نه مه وه سيهت و پينمايي و رينيشاندانه له لايه ن ميهر بانتريني ميهره بانه كان، بو بنده پرواداره كاني، بو مهزنترين بازرگاني و گهوره ترين داواكاري و بهر زترين خوازراو، پزگار بووني پي به ده ست ده هيني له سزاي زور به تيش و سه ركه وتن به نازو نيمه تي هميشه يي. وه به (أداة العرض) هيناويه تي كه به لگه يه له سه ر كه وه ي نه مه فهرمانتيكه حهزي ليده كاو په سه نده به لاي هم موو بهر چاوو پرونيك، وه بهر ز ده يته وه بو لاي هم موو كه سيكي زي، وه كو نه وه يه و تراييت: نه م بازرگانيه چيه كه نه مه ريزو شكويه تي؟ فهرمويه تي: ﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ (واته: بپروا يينن به خواو پيغه مبه ره كه ي).

نه وه ي زانراوه به راستي نيماني ته واو بريته له دانپيداناني پرانه وه به وه ي خوا فهرمانتي پيكر دوه به دانپيدانان پي، به پويست زاني كرده وه كاني جهسته يه، له گهوره ترين كرده وه كاني جهسته ش جهنگ و جهاد كردن له پيگاي خوادا، له بهر نه مه يه فهرمويه تي: ﴿وَيُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ﴾ (واته: وه تي كو شن له پيگاي خوادا) به وه ي گياني خوتان به خشن بو دزايه تي دوژمناني نيسلام، وه مه به ست سه رخسنتي ثايني خواو بهر ز راگرتني وشه ي نه و زاته يه.

وه ده به خشن به شيك له ماله كاتنان له و داواكراوه دا، به راستي نه گهر چ قورس و گرانه به لاي نه فس و دهروونه وه، ييگومان نه وه ﴿خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُعْلَمُونَ﴾ به راستي خيرو چا كه ي دونيبي تيدايه له سه ركه وتن به سه ر دوژمنه كاندا، وه سه ربه رزيه ك دژ به زه ليلي، وه رزقو رزوي فراوانو فراواني دل و كرانه وه ي.

وه له دواپوژيشدا سه ركه وتن به پاداشتي خواو پزگار بوون له سزاي، له بهر نه مه يه باسي پاداشتي كرده له دواپوژدا، جا فهرمويه تي: ﴿يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ﴾ (واته: له گونا هه كاتنان خو ش ده بي) نه مه گونا هه بچوو كه كانو گهوره كان

ده گريته وه، چونڪه به راستي ٿيمان به خواو جيهاد ڪردن له ڀڙگايڏا، ده بنه مابه ي سرينه وه ي گوناوه ڪان ٿه گهر گوناوه گهوره ڪانيش بي.

﴿وَبَدِّلْ خَلْقَكُمْ جَعَلْنَا مَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ واته: (وه ده تانخاته باختيڪه وه) به ٿير باله خانه ڪاني و بينا ڪاني و نهؤمه ڪاني و داره ڪاني جوگه ي زور به ٿير ياندا ده پوات، چهنده ها پروبار له ٺاوي سازگارو تامو بون نه گوراو، وه چهنده ها پروبار له شير كه تامي نه گوراوه، وه چهنده ها پروبار له شه رابي ناياب به له زهت و خوشه بو نؤشاني، وه چهنده ها پروباريشي تيدايه له ههنگريني پالفته، وه له وي همموو جوړه ميوه جاتيڪيان بو ٺاماده يه.

﴿وَمَسْكَنٍ طَيِّبَةٍ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ﴾ واته: (وه ده تانخاته خانوو ڪوشڪي زور پاڪو خوشه وه) همموو پاڪيه ڪي له خو گرتوه، له به رزي و بلندي و جواني و رازاوه يسي ڪوشڪو ته لاره ڪان، ته نانهت خه لڪه خاوهن پلهو پايه به رزه ڪان له ناو نهؤمه ڪاندا خه لڪي به ههشت ده يانينن، ههروه ڪو چون ٿه ستيره گهشاوه ڪان له ٺاسوي ٺاسمان رور هه لات يان رور ٺاوا.

ته نانهت خانوو باله خانه ڪاني به ههشت ههنديڪي له خشتي ٺالونه وه هنديڪي له خشتي زيوو، وه خيمه و چادره ڪان يان له مرواري و مهر جانه، وه ههندي له خانووه ڪاني له زمرو دو گه وههري رهنگاو رهنگه له جوانترين رهنگه ڪان، ته نانهت له پرونياندا له ناوه وه پروو كه شيان ده بينري، وه له ده ره وهش ناوه وه يان ده بينري، وه تيدايه له پاڪي و جواني ٺه وه ي كه وه سفڪه ران ناتوانن وه سف ي بڪن، به ختورهش به سه ر دل ي هيچ يه ڪيڪ نه هاتوه له جيهانيان، ناتوانن ههستي پي بڪن تا نه بينن، وه چيڙ وه ر بگرن له جوانيه ڪه ي، وه دليان پي ٺوقره بگري.

ٺا له و حاله ته دا ٿه گهر خوا خه لڪي به ههشتي به جوړيڪي ڪامل و ته واوي دروست نه ڪرايه كه مردنيان به سه ردا نايهت، له وه يه له خوشياندا بمر دنايه، پاڪي بو ٺه و زاته ي هيچ ڪه سي له به ديهنراوه ڪاني ناتواني ستايشي ٺه و زاته بزميري، به لڪو وه ڪ چون ٺه و زاته خوي ستايشي نه فسي ده ڪاتو، له سهرووي ستايشي بهنده ڪانيه وه يه.

به رزي و گهوره يسي و جواني بو ٺه و زاته ي ڪه مالي پر له نازو نيمه تي به ديهنراوه،

وه تيايدا دايئاوه له گوره يي و جواني كه عه قلى خه لكى سه رسام ده كات و دليان ده بات، به رزي بوئه و زاته ي خاوه نى حيكمه تى ته واوه، له كوئى ئه و حيكمه تانه ي نه گه ر به هه شتى نيشانى بنده كان بدايه كاتى كه دروستى كرده، وه ته ماشاي ناويان بكر دايه له ناز و نيعمه ته كان، ئه وه هيچ كه سيك لىي دوانده كه وت، وه هه رگيز ژيانان نه ده برده سه ر له م دنيا براوه يده، كه ناز و نيعمه ته كاني به ستراون به ناخوشيه كانه وه، وه خوشيه كاني به ستراون به جى هيشتينا نه وه.

به هه شت ناو نراوه به به هه شتى (عدن) چونكه خه لكه كه ي به هه ميشه يي تيايدان، هه رگيز لىي ده رنا كرين، وه هه زنا كه ن جيگور كييان پى بكرى، ئه وه پاداشتى بى پايان و جوانه، سه ر كه وتنى مه زنه كه هيچ سه ر كه وتنى و ينه ي ئه وه نيه، ئه مه پاداشتى روى دوايه.

به لام پاداشتى دنيا بو ئه م بازر گانيه خوا ﴿بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ﴾ باسى كرده وه فهر موويه تى: ﴿وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا﴾ واته: شتيكي تر تان پى ده درى كه هه زى ليده كه ن ئه ويش ﴿نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ﴾ (سه ر كه وتن له لايه ن خواوه) بو تان له سه ر دو ژمن، سه ر به رزي و دلخوشي پى ده سه تبه ر ده بيت، ﴿وَفَتْحٌ قَرِيبٌ﴾ (رزگار كردنيكي نزيك) بازنه ي ئيسلامي پى فراوان ده بى و رزق و روى زورى پى ده سه تبه ر ده بى، ئه مه پاداشتى به روا داره تيكوشه ره جه نكا وه ره كانه.

به لام ئه و به روا دارانه ي له ئه هلى جيهاد نين، نه گه ر جگه له ئه وان هه ستى به جه نگو و جيهاد كردن، خوا ﴿يَتُومِدِّيَانِ نَكَاتٍ لَّهٗ فَعَزَّوْا وَجَاكَمِي خَوْيٍ﴾ به لكو فهر موويه تى: ﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ واته: به پاداشتى به په له له ئيستاو له داهاتوودا، هه ربه كه و به پىي ئيمانه كه ي، نه گه ر چى ناگه ن به په لى جه نكا وه ره ان له رينگاي خوادا، هه روه ك پينه مبه ر ﴿فَهَرَمُوِيَهٗ تِي﴾ فهر موويه تى: ﴿إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مَائَةً دَرَجَةٍ أَعَدَّهَا اللَّهُ تَعَالَىٰ لِلْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِهِ مَا بَيْنَ كُلِّ دَرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾ (أخرجه برقم: ۶۹۸۷)، عن أبي هريرة)، واته: ييگومان له به هه شتدا سه د په له و پايه هه يه، خوا ئاماده ي كرده بو تيكوشه راني ربي خوى، له ئيوان دوو په لدا وه ك نيواني ئاسمان و زه وى وايه، خوا ئاماده ي كرده بو ئه وان هه ي جيهاد ده كه ن له رينگاي ئه ودا، پاشان خوا ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ﴾ واته: (ئه ي ئه وان هه ي كه به روا تان هينا وه بين به يارمه تيه راني ئاينى خوا) له قه و كرده وه كان، ئه ويش

بە هەستان بە تاینی خواو سووریوون لەسەر بەجیهێنانی و جیهی جی کردنی بەسەر کەسانی دیکەدا، وە جەنگو جیهاد دژی ئەوانە ی نکوولی لێدە کەنو پشت گوویی دەخەن بە جەستەو مالدو سامان، وە جیهادی ئەو کەشەش کە پێی وایە زانستی لە لایەو حەقی پێی رەت دە کاتەو، بە تیکشکانی بەلگە کە ی، وە بیانوو بپرنی و ناگادار کردنەوی لێی.

وە لەسەر خستی تاینی خواو قیریوونی کتییی خواو سونەتی پیغەمبەرە کە یەتی ﷺ، وە هاندان لەسەریانو فرمان کردن بە چاکو رێگری کردن لە خراپە، پاشان خوا ﷺ هاتی برواداران دەدات بە پەیرەو کردنی پێشیتانیان لە چاکەخووزان، وە ک فرمو یەتی: ﴿كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ﴾ وواتە: خستیە روو بۆیانو ناگاداری کردنەوو پێی وتن: کئی یارمە تیدەری منە، وە لە گەلما هەلەستی بۆ سەر خستی تاینی خواو شوینم دە کەوی و لە گەلما دەردە چی؟

هاورپێکاتی دەستیشخەریان کردو وتیان: ﴿نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ﴾ (ئیمە یارمە تیدەران ی دینی خواین)، ئجعا عیسا ﷺ فرماتی خوا ی جیهی جی کردو تاینە کە ی سەر خست، خۆ ی و ئەوانە ی لە گەلما بوون لە هاورپێانی، ﴿فَأَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ (واتە: ئجعا دەستە یە ک لە نەوە کانی ئیسرائیل برۆیان هینا) بە هۆ ی بانگەوازی عیساو هاورپێانی، ﴿وَكَفَرَتْ طَائِفَةٌ﴾ (دەستە یە کیشیان بپروا بوون) دەستە یە کیشیان ملکە چی بانگەوازه کە یان نەبوون، ئجعا برواداران جەنگی بپروایانیان کرد، ﴿فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلٰى عَدُوِّهِمْ﴾ وواتە: بروادارانمان بەهێز کردو سەرمانخستن بەسەر بپروایاندا ﴿فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ﴾ وواتە: بۆ یە سەر کەوتن و زال بوون بەسەریاندا، جا ئیوش ئە ی ئوممە تی موحمەد ﷺ بینە پشتیوانو بانگخووزی تاینە کە ی خوا، خوا سەرتان دەخات وە ک چۆن پیش ئیوش ئیوش سەر خست، وە زالتان دە کات بەسەر دوژمنە کاتاندا.

تەفسیری سوورەتی (الصف) تەواو بوو.

تہ فسرری سورہتی (الجمعة)

مہدہ نبیہ (۱۱) نایہ تہ

بہ ناوی خواہی بہ بہ زہی بہ خشنده

(۱) ﴿يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

﴿يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
الْمَلِكِ﴾ واتہ: تہ سبحاتی خواہ کاتو
ملکہ چہی فرمانہ کانی دہی و دہ بیہ رستی
ہمہ موو تہ وانہی لہ ناو ناسمانہ کانو
زہویدان، چونکہ تہ واوو پاشایہ، تہ و
زاتہی مولکی جیہانی سہرہ و ہو خوارہ و ہ
ہی تہ و ہ، ہمہ موویان مولکی تہ ون لہ ژیر

بہ ریوہ بردنی تہ ودان ﴿الْقُدُّوسِ﴾ پاک و بیگہ رده لہ ہمہ موو بہ لا و نہ خوشی و ناتہ واویہ ک
﴿الْعَزِيزِ﴾ زالہ بہ سہر ہمہ موو شتہ کاندہ ﴿الْحَكِيمِ﴾ لہ دروست کردن و فرمانیدا، جا تہ م
وہ سفہ مہ زنانہ بانگہ شہ دہ کەن بۆلای بہ ندایہ تہی خواہی تاکو تہ نہای بی ہاوبہ ش.
(۲-۴): ﴿هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ، وَزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ وء آخريں منہم لہا یلحوقوا بہم و ہو العزیز
﴿الْحَكِيمِ﴾ ﴿ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾

﴿هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا﴾ مہ بہ ست لہ نہ خویندہ واران: تہ وانہن کہ کتیبیان لہ لا
نیہ، وہ شویندہ واری پیغہ مہ رایہ تیش لہ عہرہ بو غہیری تہ وانیش، لہ وانہی کہ خاوہن
کتیب تہ بوون، جا خواہ تہ متہ تیکی مہ زنی کرد بہ سہر یاندا، مہ زنتر بوو لہ متہ تہ بہ سہر
جگہ لہ تہ وان، چونکہ تہ وان زانتو خیریان تیدا نہ بوو، وہ لہ گو مہ رایہ کی روون و
ٹاشکرا دا بوون، داروو بہردو بتیان دہ پہرست، وہ خوورہ و شتی درندہ زیانہ مندہ کانیان لہ
خو گرتبوو، بہ ہیژہ کانیان لاوازہ کانیان دہ خوارد، تہ وان لہ تہ و پہری نہ فامیدا بوون بہ
زانستی پیغہ مہ ران.

خوآ ﷻ پیغه مبه ریکی بو ناردن له خویمان، په چه له کیان ده ناسی، وه وه سفه جوانو راستگو یه تیه کانی، خوآ ﷻ کتیه که ی بو دابه زانند ﷻ يَسْأَلُوا عَلَيْهِمْ ءَايٰتِهٖ ؕ (واته: ده خوینتیه وه به سه ریاندا نیشانه کانی خوا) که یه کلا که ره وه ن پیوسته که ری نیمان و دنیاین ﷻ وَرُكِبِهِمْ ؕ (پاکیان ده کاته وه) به وه ی هانیان ده دات له سه ر په وشته به رزه کان، وه دریشه ی پی ده دات بویمان به وردو درشتی، وه قه ده غه یان ده کات له په وشته ناشرینه کان. ﷻ وَيَعْلَمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ ؕ (واته: (فیریان ده کات) زانستی قورئان و زانستی سوننه ت، که زانستی یه که مین و دوا یین له خو ده گری، جا شه وان دوا ی شه م فیر کردن و پا ککرده وه یه بوون به زانترین خه لک، به لکو بوون به پیشه وای خاوه ن زانست و ناینه کان، وه ته و اتترینی ناو خه لکی له رووی په وشته وه و چاکترینیان له رووی رینمای و بارودوخه وه، خویمان بو خویمان رینمایان وه رگرت، رینمای خه لکیشیان کرد تا بوون به پیشه وای رینمای کر اوان و پیشه وای له خواترسان، خوا به ناردنی شه و پیغه مبه ره ﷻ فه زل و منته ی هه یه به سه ریانه وه، به ته و اتترین نیعمه ت و گه وره ترین خه لات.

ﷻ وَاٰخِرِيْنَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوْا بِهِمْ ؕ (واته: وه منته ی کرده به سه ر گه لانی دیکه ی جگه له وان، واته: جگه له نه خوینده واره کان، له وانه ی دوا ی شه وان دین و له خاوه ن کتیه کانیش، که هیشتا پیان نه گه یشتی بوون، واته: له وانه ی راسته و خو په یامی پیغه مبه ریان وه رگرتو وه.

ده گونجی شه وان پیان نه گه یشتین له رووی فه زل و چاکه، وه ده گونجی پیان نه گه یشتین له سه رده مدا، به هه رحال هه ردوو مانا که راستن.

بیگومان شه وانه ی که خوا پیغه مبه ره که ی بو ناردن و بینیان و ده ماو دم بانگه وازه که یان لی وه رگرت، تایه تمه ندی فه زلیان هه یه، که هیچ که س پیان ناگات تیاید، شه م ش له عیزه ت و حیکمه تیتی، چونکه به نده کانی فه راموش نه کرده به هاوه نته، به لکو پیغه مبه رانی بو ناردوون، وه فه رمانی پیکردوون و قه ده غه ی لی کردوون، شه ویش له فه زل و مه زنی خوا یه، شه یدا به هه ر که سینک له به نده کانی که خو ی بیه وی، شه ویش چاکتره له و نیعمه تانه ی پی به خشیون له له ش ساغی و فراوانی رزق و رزی و جگه له وانیس له نازو نیعمه ته دونیا یه کان. هیچ شتیک مه زتر نیه له نیعمه تی ثاین که تووی سه ر که و تن و خوشبه ختی و به خته وه ری و هه میشه یه.

(۸-۵): ﷻ مَثَلُ الَّذِيْنَ حَمَلُوْا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوْهَا كَمَثَلِ الْجِمَارِ يَحْمِلُ اَسْفَارًا

بَسُّ مَثَلِ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِن دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِن الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْتَاقِكُمْ ثُمَّ تَرُدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

﴿٥﴾ مَثَلِ الَّذِينَ حُمِلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا ﴿٦﴾ كَاتِبِي خَوَاتِمَ بَاسِي مِنْهُ تى خوى كرد له سر هم نوممه تهى كه پيغمبهرى نه خوئينده وارى بو ناردن، وه تاييه تى كردن به فه زل و چا كه كه هيچ كهس پييان ناگات، وه به هزيه وه پيش كه وتن به سه ر به كه مين و دوايندا، ته نانه تئو خواون كتيانه تى كه پييان وابوو نه وان زاناي خواناسن، باسى نه وان تى كردوه كه توراتى داوه به سه رياندا له جوله كه وه گاوره كان، وه فرمانى پيكر دوون قيرى بين و كار به ناوه روكى بكن، به لام نه وان هه ليان نه گرت و هه لئستان به وه تى درابوو به سه ر شانياندا، نه وان هه چا كه به كيان نيه، نمونه يان وه ك گويدر يژنيك وايه كه بارى كتيبى هه لگرتبى، نايان وه گويدر يژه سوود له و كتيانه وه رده گرى كه به سه ر پشتيه وه به؟ نايان به هوى نه وه وه چا كه وه فزليكى بو ده بى؟ يان ته نها به شى هه لگرتبى؟

نه مه نمونه تى زانايانى جوله كه به، نه وان تى كاريان نه كرد به وه تى له ناو تهوراتديه، كه له كه وره ترين و مه زترينيان فرمان كردن بوو به شوينكه وتى موحه مه دو موژده دان پيى، وه برواهرينان به وه تى هيناويه تى له قورثانى پيروز، نايه سوودى وه رگرتوه كه سى نه مه وه سفى بى له تهورات جگه له رسوايى و زهره مندى و پيوستبوونى به لگه له سه رى و بيانوو برينى؟

ثم نمونه به پراوپره ده رباره تى بارودوخيان، ﴿٥﴾ بَسُّ مَثَلِ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ﴿٦﴾ كه به لگه به له سه ر راستى پيغمبهره كه مان و راستى نه وه په يامه تى هيناويه تى. ﴿٧﴾ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨﴾ واته: رپنمايان ناكات بو به رژه وه نديه كانيان، مادام ستم كردن وه سفيانه و عينادى و كه لله ره تى پيشه يانه.

له ستم تى جوله كه وه ياخى بوون و عينادى كردنيان، بيگومان نه وان چاك ده يانزاني كه له سه ر بووچن، به لام وا خويان ده رده خست كه نه وان له سه ر حه قن و دوستى راسته قينه تى خوان بيچگه له خه لكى.

له بهر نه مه به خوا ﴿٥﴾ فرمانى كردوه به پيغمبهره كه تى كه پييان بلئى، نه گه ر تيوه

راست ده كهن له وهی كه پستان وايه ټپوه له سره حقو راستين و دوستي راسته قينه ی خون، ﴿فَتَمَنُوا الْمَوْتَ﴾ (واته: كه واپسو داواي مردن بكن) ټمه فهرانكي سوو كه، ينگومان ټه گهر ټه وان بيان زانیا له سره حقن هر گيز نه ده وه ستان له ناستي ټم به ربه ره كانيه دا، كه خوا كروويه تي به به لگه له سره راستيان، ټه گهر ټاواتي مردن بخوازن، وه به دروي داناون ټه گهر ټاواتي مردن نه خوازن.

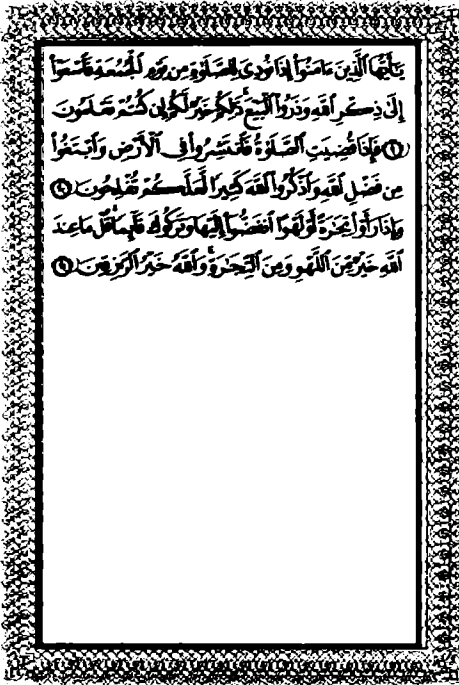
وه كاتي ټه وه ليسان پرووي نه دا، له گهل ټاگادار كرده وه بيان به وه ټه وه زانرا كه ينگومان ټه وان زانان به پووجي و خرايي ټه و پيازه ی له سهری ده پون، له بهر ټه مه يه فهرانويه تي: ﴿وَلَا يَسْمُنُونَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ﴾ (واته: وه ټه وانه هر گيز داواي مردن ناكهن له بهر ټه وه ی كه به ده ستي خويان پشيان خستوه)، له و گوناوه سه رپچيانه ی كه به هويانه وه ده ترسن له مردن، ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ﴾ (ناگونجي ستمي ټه وان له خوا شاراوه بي). ټمه وه ټه گهر چي ټه وانه هر گيز داواي مردن ناكهن، له بهر ټه و گوناهانه ی كه به ده ستي خويان پشيان خستوه، وه لسي راده كهن به و په پري را كردن، ينگومان ټه وه رزگاريان ناكات، به لكو هر ده بي ټه و مردنه پشيان بگات كه خوا به حتمي له سره بنده كاني نووسيوه، پاشان داواي مردن و ته و او بووني چاره نووسه كان، هه موو خه لكي به گشتي له روژي دواييدا ده گهر پنه وه بو لاي زاناي په نهان و ټاشكرا، جا هه و اليان ده داتي به وه ی كه كروويانه له چاكه و خراپه و زورو كه م.

(۹-۱۱): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ
 لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ
 ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
 كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ
 فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
 وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾
 وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ
 قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ
 وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾﴾

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ
 يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ﴾ خوا
 فرمان ده کات به بنده پرواداره کانی،
 به ناماده بوونیان بو نویشی ههینسی،
 وه پهله کردن تیایدا لهو کاتهی بانگ

ده کری بو نویش، وه کوششی بو بکن، مه بهست له کوشش کردن لیره ده:
 پهله کردنه بو نویشی ههینسی و گرنگی پیدانیتسی، وه به گرنگترین شت لهو پوژوه دا
 دابنری، نه ک شه وه خوشیهی قهدهغهی لیکراوه پهلهی تیدا بکات له کاتسی
 پویشتی بو نویش.

وه خوا که ده فهرموی: ﴿وَذَرُوا الْبَيْعَ﴾ واته: واز له کریسن و فروشتن بینن
 کاتیک که بانگدرا بو نویش، وه پرووی تیبکن بینگومان ﴿ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ﴾
 (واته: نانهوه بو تیهوه چاکره) له سه رقال بووتان به کریسن و فروشتن و
 له دهستانی نویشه فهرزه کان، که بریتیه له گرنگترین فهرزه کان، ﴿إِنْ كُنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ﴾ بینگومان شهوی له لای خویبه چاکره وه دهینسی، هه که سینک باوی
 دونیا بدات به سه ر دوارپوژدا شهوه زهره ری کرده به زهره رهنده کی راسته قینه، لهو
 پرووی که وا گومان ده بات شه و قازانجی کرده، شه فرمان کردنه به وازهینان
 له کریسن و فروشتن کاتیه له ماوهی نویشه که دا، ﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا
 فِي الْأَرْضِ﴾ بو به دهستهینانی کارو که سابهت و بازارگانیه کان، کاتیک که سه رقال

بوون به بازار گانی، چيگای گومانی بيئاگا بوونه له يادی خوا، خوا ﷻ
 فرمانی کردوه به زور یاد کردنه وهی، جا فرموویه تی: ﴿وَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا﴾ واته:
 له کاتی وهستانتان به پێوه له کاتی دانشتتان، وه له سهر ته نیشان ﷻ ﴿لَعَلَّكُمْ
 نُفْلِحُونَ﴾ به راستی زور یاد کردنی خوا گوره ترين هۆکاری سهر که وتنه.

﴿وَإِذَا رَأَوْا تَحْرَةً أَوْ هَمَّ أَنْفَضُوا إِلَيْهَا﴾ (واته: ههه کارینکی بازار گانی یان کارینکی
 بی هوده بینن) له مزگهوت دهرده چن، به هۆی سووربوونیان له سهر شتی بی
 هوده و بازار گانی، وه وازیان له خیرو چاکه هینا، ﴿وَتَرْكُوكَ قَائِمًا﴾ (واته: تو
 به چیده هیلن به راهه ستاوی) له کاتیکدا وتار بو خه لک ده خوینی، ئه ویش له
 رۆزی هه ییندا بوو، کاتی پێغه مبهه ﷻ وتاری ده خویند بو خه لکی، کاروانیه ک
 هاته شاری مه دینه بازار گانی پی بوو، کاتیک که خه لکی ناو مزگهوته که
 ئه مه یان بیست بلاوه یان لی کردو مزگهوتیان به جیهیشت، وه پێغه مبهه ریان به جیهیشت
 له کاتی وتارداندا، به جۆری په له یان کرد که پیویستی نه ده کرد بهو شیوه یه
 په له بکهن، به پێچه وانهی ئه ده بو رهوشت بوو.

﴿قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ﴾ (واته: ئه وهی له لای خوایه) له ئه جرو پاداشت بو که سی
 په یوه ست بی به چاکه و خۆراگری بی له سهر به ندایه تی په روه ردگاری ﴿خَيْرٌ مِنَ
 اللَّهِ وَمِنَ النَّجْرَةِ﴾ (واته: چاکتره له شتی بی هوده و بازار گانی) ئه گهرچی
 هندی نامانج و مه بهستی تیدا ده سه بهه بی، بیگومان ئه وه که مو ته واو بووه،
 هیچ خیرینکی تیدا نیه بو دوارپۆژ. ئارامگرتن له سهر گوپراهه لی خوا نایته هۆی
 نه مانسی رزق و رۆزی، چونکه به راستی خوا باشترینی رۆزیده رانه، ههه که سی له
 خوا بترسی رزق و رۆزی ده دات له لایه که وه به خه یالیدا نه هاته وه.

له م نايه تانه دا سوودو وه ده سته اتوو به كي زور به دي ده كرى:

به كه م: به پاستى هه ينى فه رزه له سهر سه رجه م بر پرواداران، پيوسته له سه ريان په له ي تيدا بكه ن و گرنگى پي بده ن.

دووهم: به پاستى دوو وتار له رپوژى هه ينى دا فه رزن، پيوسته ناماده ي هه ردوو كييان بين، چونكه زيكر و يادى راقه كرده به دوو وتار، جا خوا ﷻ فرمانى كرده به رپوشتن بو شو دوو نوپزه و په له كردن تاييدا.

سيه م: رپگه پيدانى بانگدان له رپوژى هه ينى و فه رمان پيكر دنى.

چوارهم: قه ده غه كردنى كرپن و فروشتن دواى بانگى هه ينى، ئه وپش له بهر ئه وه به ئه ركيك له ده ست ده چي و لسي بيئاگاو سه رقال ده بي.

ئهمش به لگه به له سهر شه وى هه موو فه رمانيك ئه گه رچى رپگه پيدراو پش بي له بنچينه دا، ئه گه ر بيته مايه ي له ده ستداني پيوسته كه شه وه له وه حاله ته دا دروست نيه.

پينجه م: فه رمان كردن به ناماده بوونى هه ردوو وتاره كه له رپوژى هه ينى دا، وه سه رزه نشت كردنى شه و كه سه ي ناماده يان نابي، وه پيوسته له هه ردوو وتاره كه دا ييده ننگ بي.

شه شه م: پيوسته له سهر شه و به نده به ي كه رووى كردو ته به ندايه تى خوا، له كاتى داواكارى نه فسو ده روون بو لاي شتى بي هو ده و بازرگانى و ئاره زووه كان، شه وه يادى نه فسو ده روونى بخاته وه به وه ي له لاي خوايه له خيرو چا كه كان، وه شه وپشى باوى ره زامه ندى شه و ده دات به سهر هه واو ئاره زووه كاندا.

ته فسيري سووره تي (الجمعة) ته واو بوو.

تەفسیری سوورەتی (المنافقون)

مەدەنییه (١١) نایەتە

بەناوی خوای بەبەزەیی و میهرەبان

(١-٦): ﴿إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ
 إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ
 يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾ اتَّخَذُوا
 أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ
 مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا
 فَطَمَعُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَأَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾ وَإِذَا
 رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ
 لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهُمْ خُشْبٌ مُسْنَدٌ يَحْسَبُونَ كُلَّ صَبِيحَةٍ
 عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَادُونَ فَاحْذَرْهُمْ فَذَلَّلَهُمُ اللَّهُ أَنْ يُؤْفَكُونَ

﴿٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأْزَهُمْ وُسْطَاهُمْ وَأَتَتْهُمُ يُصْذَوْنَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ
 ﴿٥﴾ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾

کاتی پیغمبەر ﷺ هاته مهدينه و مسولمانان زور بوون له ناو مهدينه و دهسه لاتيان تييدا پهيدا کرد، خه لکانتيک له و شاره له شهوس و خه زرهج ئيسلامه تيان دهده خست و بيروايان له ناخياندا دهشاردهوه، بو شهوي ناوبانگيان بميني و خوئينيان پاريزراو بي و ماليان سهلامت ييت .

ئنجا خوا باسی ههندی له وهسفه کانیانی کرد که به هۆیهوه دهناسرانهوه، بو شهوي بهنده کان خویمان لیان بیاریزن، وه بو شهوي بهرچاویان پروون بی، جا فهرموی: ﴿إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا﴾ (واته: کاتیک دوو پرووان دینه لات) به درو کردنهوه (دهلین): ﴿نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ﴾ شه شایه تیه له لایهن دوو پرووه کانهوه لهسه ر شیوهی دروو دوو پرووی بسو، له گهل شهوي شه و پیوستی به شایه تی شهوان نیه له پشتیوانی پیغمبهره کی، جا بیگومان ﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ﴾ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾ له قسه بانگه شه کانیاندا، بیگومان

تهوهش حه قیقه ته و راستیه ک نه بوو له لایهن ته وانه وه.

﴿ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً ﴾ (واته: سوینده درو کانی خوږیان کرد بوو به) قه لغانیک خوږیانان پئی ده پاراست له وهی به دوو پرووی بناسرین، ﴿ فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ (واته: ریگریان کرد له ریگای خوا) به نه فس و دهروونی خوږیان، وه ریگری خه لکیشیان ده کرد له و که سانهی ناگاداری حالیان نه بوون ﴿ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ (واته: به راستی نه وان کاریکسی خراپیان ده کرد) کاتی ئیمانان ناشکرا کردو بیروایان له ناخی خوږیاندا شارده وه، وه سویندیشیان له سه ری خوارد ﴿ ذَلِكَ ﴾ ته وهی که دوو پرووی بو رازاننده وه ﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَؤُلَاءَ فَسَيَمْلِكُوا عَلَيْكُمْ كَقُرُونِ كَفَرُوا قَطَعْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ ﴾ (واته: بروایان هینا پاشان بیروا بوون، نجا مور نرا به سه ر دلایاندا) به شیوه یه ک هر گیز خیر و چاکه نه چینه ناویه وه، ﴿ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴾ (واته: ئیتر نه وان هیچ تیناگن) له وهی سوودی هیه بویان، ئاوریان نه ده دایه وه به لای ته و شته ی که به رژه وه ندی ته وانی تیدا بوو.

﴿ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ ﴾ (واته: هر کاتیک ده یانبینیت له شو و قه لافه بیان سه رسامت ده کات) له جوانی و گه شواوه بیان ﴿ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ ﴾ (واته: نه گه ر قسه بکن گوی له قسه بیان ده گریت) له جوانی ده بربرینان و چیژ وه ر گرتن له گوی گرتیاندا. له شو و قه لافه و قسه کانیاں جیگای سه رسوورمانه، به لام له پشتی ته وه وه ره وشتیکی جوان و ری نمایه کی چاک به دی ناکری، ئا له بهر ته مه به خوا فه رمووه تی: ﴿ كَانَتْهُمْ حُشْبٌ مُسْتَدَّةٌ ﴾ (واته: دوو پروان ههروه ک داری هه لسیر دراون) هیچ سوودیکیان نیه، وه هیچیان لی ده ست ناکه وی جگه له زیانی په تی نه بی ﴿ يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ ﴾ (واته: وا گومان ده بن هه مو هاواریک بو سه ر ته وانه)، ته ویش به هوی ترسنوکی و توقین و لاوازی ده کانیه وه، وه ته و گومان و دوو دلیه ی له ناخه کانیاندا هیه، ده ترسن که سیک پئی ناگادار بی.

جا ته وانه ﴿ هُمُ الْعَدُوُّ ﴾ دوژمنی راسته قینه، چونکه دوژمنی دیار و جیا کراوه ئاسانتره له و دوژمنه ی ههستی پئی ناکری، ته وه که سیک ته له که بازو هه لئه له تینه ره، وا خوی ده رده خات دوست و پشتیوانه، به لام له ناخدا دوژمنیکی ناشکرایه، ﴿ فَأَحْذَرَهُمْ قَتْلَهُمْ اللَّهُ أَنْ يُوَفَّقُونَ ﴾ (واته: چون پروو وه رده گیرن له ئاینی ئیسلام دوی ته وه ی به لگه کانیاں بو پروون بووه ته وه، پروو ده که نه بیروایی که هیچ سوودیک ی بویان نیه جگه له زیانو به ده به ختی،

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ﴿بِهِ دَوُوْا رِوَافِهِ﴾
 ﴿تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ﴾ (واته):
 وهرن بؤ لای پیغه مبه ری خوا تا داوای
 لیوردنیان بؤ بکات) له وهی ده رچووه
 لیئانه وه بؤ شه وهی بارود وختان چاک
 بیست و کرده وه کانتان وه رگیروا بی،
 که چی زور به تووندی ریگریان کرد.
 ﴿لَوْأَرَاهُمْ سَمًّا﴾ (سه ریان با ده دن)
 وه ک ریگری کردنیک له داوا کردنی
 پاران وه له پیغه مبه ر ﴿وَرَأَيْتَهُمْ
 يَصُدُّونَ﴾ (ده یانیسی روو وهرده گیرن)
 له راستی چونکه رقیان لیته تی ﴿وَهُمْ
 مُسْتَكْبِرُونَ﴾ له شوینکه وتنی به هوی
 یاخی بوون و عینادی و که لله ره قیانه وه.

فَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأَرَاهُمْ سَمًّا
 وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿سَوْءَ مَا عَلَيْهِمْ
 اسْتَفْتَرُوا لَهُمْ لَوَّأَرَاهُمْ تَسْتَفْتِرُونَ لَهُمْ لَنْ يَقُولَ اللَّهُ لَهُمْ
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ
 لَا تُفِيقُوا عَلَيَّ مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنْفَضُوا وَيَلَّهِ
 خَيْرٌ لَّكَ السَّمْعُ وَالْأَبْصَارُ وَلَكِنَّ السُّفْيَانَ لَا يَتَّقُونَ
 ﴿يَقُولُونَ لَنْ نَجْعَزَ إِلَىٰ الْمَدِينَةِ لَخَيْرِ حَرِّ الْأَحْمَرِ
 فِيهَا الْأَذَىٰ وَاللَّهُ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ وَالْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ
 السُّفْيَانَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿تَاللَّهِ الَّذِينَ اسْتَرَأْتِ الْهُكُمَ
 آمُرُ السُّفْيَانَ وَلَا أُولِي السُّفْيَانِ يَصْنَعُونَ اللَّهُ وَمَنْ يَفْعَلْ
 ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿وَأُفِيقُوا مِنْ تَارَفَتِكَ
 مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ السُّفْيَانَ الْقَوْمُ يَقُولُ رَبِّ لَوْ لَا الْخَرَفِيُّ
 لَأَنَّ أَجَلَ رَبِّهِ فَأَصْدَقَ وَأَكْبَرَ مِنَ السُّفْيَانِ ﴿وَلَنْ
 لَخَيْرُ اللَّهِ تَعَالَىٰ إِجَابَةً عَلَيْهِمْ رَبُّهُمُ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿

ئمه حالپانه کاتی بانگ ده کریسن بؤ داوا کردنی پاران وه له پیغه مبه ر ﴿تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ﴾
 له به زه یسی خواو ریزی شه زاته یه بؤ پیغه مبه ره که ی، که نه هاتن بؤ لای داوای لی
 خوئشبوونیان بؤ بکات، بیگومان یه کسانه بؤ شه وانه داوای لیوردنیان بؤ بکیت، یان
 داوای لیوردنیان بؤ نه که یست، هه رگیز خوا لیان خوئش نابی، چونکه گه لیکی له ری
 لادرن، له فرمانی خوا ده رچوون، بیروایسان هه لپژاردوه به سه ر پروادا، شا له بهر ئه مه یه
 داوای لیخوئشبوونی پیغه مبه ر هیچ سوودیکی نیه بویان، ئه گه ر داواشیان بؤ بکات.
 وه ک خوا ﴿فَهُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُفِيقُوا عَلَيَّ مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنْفَضُوا وَيَلَّهِ خَيْرٌ لَّكَ السَّمْعُ وَالْأَبْصَارُ وَلَكِنَّ السُّفْيَانَ لَا يَتَّقُونَ﴾
 ﴿يَقُولُونَ لَنْ نَجْعَزَ إِلَىٰ الْمَدِينَةِ لَخَيْرِ حَرِّ الْأَحْمَرِ فِيهَا الْأَذَىٰ وَاللَّهُ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ وَالْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ
 السُّفْيَانَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (واته): ئه ی موحه مه د ﴿تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ﴾
 داوای لیوردنیان بؤ نه که یست یه کسانه، ئه گه ر داوای لیوردنیان بؤ بکیت حه فتا جار
 شه وه خوا هه رگیز لیان نابوری ئه مه ش به هوی شه یه بیگومان شه وان بیروا بوون به
 خواو پیغه مبه ره که ی، وه خوا ریئمایسی خه لکانسی ده رچوو له ناین ناکات).
 (۸-۷): ﴿هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُفِيقُوا عَلَيَّ مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنْفَضُوا وَيَلَّهِ خَيْرٌ لَّكَ السَّمْعُ وَالْأَبْصَارُ وَلَكِنَّ السُّفْيَانَ لَا يَتَّقُونَ﴾

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾ يَقُولُونَ لِنَ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَا الْأَعْرَابُ مِنَ الْأَذَلِّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

ئەمە لە توندی دژایەتی کردنیانە بۆ پیغه مەبرو موسولمانان، کاتیک کە کۆبوونەووە یە کگرتویی هاو لەنیان بینی، وە پەله کردنیان لە رەزامەندی پیغه مەبردا، بە بۆچونە فاسیدە کە ی خویان وتیان: ﴿لَا نُفِقُوا عَلَيَّ مَن عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْقُضُوا﴾ (واتە: مالمە بەخشن بەوانە ی کە لە گەل پیغه مەبری خوان تا بئلاوہ ی لی بکەن) بیگومان ئەوان بە بۆچونە خراپە کانیان پییان وابوو ئەگەر مالم و سامان و خیر و خیراتی دوو پرووہ کان نەبی بۆ موسولمانان، ئەوہ یە کگرتوو نابن لە سەر خستی ناینی خوادا.

ئەمە لە سەر سوور پھینە ترینی سەر سوور پھینە رە کانە، ئەو دوو پرووانە بانگە شە ی ئەوہ بکەن کە خویان سوورترین کەسن بۆ زەلیل کردنی ناینی ئیسلام و ئازاردانی موسولمانان، وینە ی ئەم بانگە وازە ی کە کەسی پی ئەناخە ئەتی جگە لەو کەسانە ی کە ئاگادار نین بە حەقیقەتی کاروبارە کان.

لەبەر ئەمە یە خوا ﴿وَاللَّهُ خَرَّابِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ جا رزق و رۆزی دەدات بە ھەر کەسیک خۆی بیەوی، وە پینگری لی دە کات بە ویستی خۆی، وە ھۆکارە کان ئاسان دە کات بۆ ھەر کەسی خۆی بیەوی، وە گرانی دە کات بۆ ھەر کەسی کە خۆی بیەوی، ﴿وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ﴾ (بەلام دوو پرووہ کان نازانن) لەبەر ئەوہ یە ئەم قسە یان کرد کە ناوہ رۆ کە کە ئەوہ دە گە یە نی گەنجینە کانی رزق و رۆزی لە دەستی ئەواندا یە و بە ویستی ئەوانە.

﴿يَقُولُونَ لِنَ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَا الْأَعْرَابُ مِنَ الْأَذَلِّ﴾ (واتە: دوو پرووہ کان دەلین: سویند بی ئەگەر گە راینەوہ بۆ مەدینە دەسە لاتدارو بە ریزە کان لات و پرووتە کان لە مەدینە دەردە کەن)، ئەویش لە غەزای مورە یسیع (المریسیع) دا بوو، کاتیک لە نیوان ھەندی لە کۆچکە ران و دانیشتوواندا دەمە قالیە ک پروویدا، بیرو ھۆشە کان لیل بوون ئەو کاتە دوو پرووی دوو پرووہ کان دەر کەوت، ئەوہ ی لە ناخیاندا بوو ئاشکرایان کرد، گەورە کە یان کە عەبدو لئالی کورپی ئوبە ی کورپی سەلول بوو، وتی: وینە ی ئیمە و ئەوانە، مەبەستی کۆچکە ران بوو، وە کو قسە ی ئەو کەسە وایە کە وتوو یە تی: سە گە کەت تیر بکە ی دە تسخوا.

وه وتى: ﴿لَئِنْ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّكَ الْأَعْرَضُ مِنْهَا الْأَذَلَّ﴾ به بوچوونى خوى كه خوى و برا دوو پرووه كاني خاوهن عيزهت و سه ربه رزين، وه پيغه مبهرى خواو شوينكه وتووانى زه ليلن، به لام پيچه وانهى قسهى ئه و دوو پرووه ته واوه، له بهر ئه مهيه خوا ﴿فَمَوَّيْتِهِ﴾ و ﴿وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ﴾ به راستى ته نها بر واداران به ريزن، دوو پرووان و برا كانيان له بيروايان زه ليل و سه رشورن ﴿وَلَكِنَّ الْمُنْفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (به لام دوو پرووه كان نازانن)، ئا له بهر ئه وهيه پييان و ابووه ئه وان سه ربه رزو به ريزن، به هوى ياخى بوونيانه وه به وهى له سه رى بوون له پو وچ و به تال.

(۹-۱۱): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَأْتِيَهُمْ آمَوْلُهُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْتُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾﴾

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَأْتِيَهُمْ آمَوْلُهُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ﴾ خوا ﴿فَمَوَّيْتِهِ﴾ به به نده بر واداره كاني ده كات به زور ياد كردنى، چونكه به راستى له زور ياد كردنه وهى بردنه وهى سه ر كه وتن و خيرو چا كه به كى زور به دى ده كرى، وه قه ده غهى ليكر دوون كه مال و منداله كانيان سه ر قاليان بكه ن له يادى ئه و زاته، چونكه به راستى خوشه ويستى مال و مندال دروستكراوه له زور ييك له نه فس و ده روونه كاندا، جا پيش خستنى به سه ر خوشه ويستى خوا خه سارهت و زه ره رهنديه كى مه زنه، له بهر ئه مهيه فه رموويه تى: ﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ﴾ واته: مال و مندالى بيئاگاي بكات له يادى خوا ﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ﴾ (ئا ئه وان ه خويان خه سار و مه ندن) به خوشه بختى هه تا هه تايسى، وه ناز و نعيمه تى به رده وام، چونكه باوى دونيائى براوه يان داوه به سه ر دوار و ژى هه ميشه بييدا. خوا ﴿فَمَوَّيْتِهِ﴾ فه رموويه تى: ﴿إِنَّمَا آمَوْلُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾﴾ (التغابن، واته: بيگومان دارايى و مندالتان هه ر هوى تا قىكر دنه و تانن له كاتيكدا خوا پاداشتى زور گه و رهى له لايه)، خوا ﴿فَمَوَّيْتِهِ﴾ فه رموويه تى: ﴿وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْتُمْ﴾ (واته: به خشن هه ندى له و روزه يانهى پيمان داوون) هه موو نه فه قه و به خشه پيوسته كان ده چنه ناو ئه مه وه، له زه كات و كه فاره ته كان و بژيوى ژنه كان و به نده و كويله كان و وينهى ئه وانيش، وه ئه و نه فه قانهى كه په سندن، وه ك به خشينى مال له هه موو به رژه وه نديه كاندا.

وه فهرموويه تي: ﴿مِنْ مَّا رَزَقْنَكُمْ﴾ بؤ ئه وهى بيٽه به لگه كه خوا ته كليفي له به نده كان نه كردوه له به خيشني له تواناياندا نه بي و ئه ر كى سرشانيان قوورس بكات، به لكو فهرماني پي كردوون به دهرهيناني به شيك له وهى خوا پيداون، ئه وهى كه بوي ئاسان كردوون و هو كاره كانيشي بؤ ئاسان كردوون، جا با سو پاسگوزاري ئه و زاته بن كه پي به خيشيون، به ده ست گيرويي كردني برا هه ژارو نه داره كانيان، وه با به و به خيشنه ده ست پيشخهري مردن بكن، چونكه نه گه ر مردن هات به نده ناتواني به قه د گه رديله يه ك خيرو چا كه بكات، له بهر ئه مه يه فهرموويه تي: ﴿مَنْ قَبْلَ أَنْ يَأْتِكَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ﴾ (واته: پيش ئه وهى مردن يه خه به يه كيكتان بگري ئه وسا بلتي) به حسره ته وه له وهى له ده ستى داوه له و كاتانه ي كه تواناي هه بووه، داواي گه رانه وه بكات كه بيگومان ئه و پيش مه حال و نه ستمه: ﴿رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ﴾ (واته: خوايه خوژ گه مردني منت دوا بخستايه بؤ ماوه يه كي نزيك) بؤ ئه وهى ئه و کرده وه چا كانه ئه نجام بدم كه له ده ستم چوون.

﴿فَأَصْدَقَ﴾ (مالم بيه خشيايه) له و سامانه ي كه هه مه، كه به هويه وه رزگارم بيوايه له سزاو شايسته ي پاداشتي بي پايان بيوومايه.

﴿وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ به جيه جي كردني هه موو فهرمان پيكراره كان، وه دوور كه و تنه وه له قه ده غه كراوه كان، وه ده چي ته ناو ئه مه وه هه ج و جگه له ئه و پيش، ئه م داوا كردن و ئاوات خواسته كاته كه ي كو تاي پيها توه، ناتواني به ده ستيان به نيته وه، له بهر ئه مه يه فهرموويه تي: ﴿وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا﴾ كه بوي نووسراوه ﴿وَاللَّهُ خَيْرٌ لِّمَنْ يَعْمَلُونَ﴾ له چا كه و خراپه، جا پاداشتان ده داته وه له سه ر ئه وهى زانيويه تي پيتان، له نيه ته كان و کرده وه كان.

ته فسيري سووره تي (المنافقون) ته واو بوو.

ته فسیری سوورپه تی (التغابن)

مه کبییه (۱۸) نایه ته

به ناوی خوای به به زهیی و به خشنده

(۱-۴): ﴿يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوْرَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيْرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿٤﴾﴾

﴿يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (۱) هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ ﴿۲﴾ ته م پیروزانه گشتگیرن له سهر کومه لیکي زوری فراوانی له سیفته مه زنه کانی خوا، جا باسی ته وای په رستراویتی خوئی و فراوانی دهوله مهندی خوئی کرده، وه پیویست بوونی هموو بنده کان پی، وه ستایش کردنی هرچی له ناسمانه کان و زه ویدایه بو په روهرد گاریان، بیگومان مولک و دهسه لات تنها بو شه و زاته یه، هیچ به دیهینراوینک له مولکی شه و زاته درناچی.

ستایش هر همووی بو خواجه، ستایشیک له سهر شه و ی تابه ته به خواوه له سیفته ته و اوه کانی، ستایشیک له سهر به دیهینانی هموو شته کان، ستایشیک له سهر شه و ی دایناوه له حوکم و بریاره کان، وه به خشیني نازو نیعمه ته کان.

دهسه لاتی خوا گشتگیره هیچ بوونه وهریک لسی درناچی، هیچ شتیک دهسته و سانی ناکات که یه وئی، وه خوا باسی شه و ی کرده که شه و زاته یه بنده کانی به دیهیناوه، بروادارو بیروای تیااندا داناوه، جا برابوونیان و بیروایان هموو به قه زاو قه دهری خواجه، شه و زاته شه و ی له وان ده وئی، به وه ی تواناو ئیراده ی پیداون، به هوی شه و انه وه

ده گهن به هموو ئه وانهی ده یانه وی له فرمانو قه ده غه کراوه کان ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ (واته: خوا بینایه به هر شتیگ که نه جامی ده دن).

کاتیگ باسی دروستکردنی ناده میزادی ئه رک پی سپردراوی فرمان پیکراوی ریگری لیکراوی کرد، ئنجا باسی دروست کردنی به دیهینراوه کانی دیکه ی کرد، جا فرموی: ﴿خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ واته: ئه ستیره کانی و هموو ئه وانهی تیایدیه، به چاکترین شیوه دروستی کردون، ﴿بِالْحَقِّ﴾ واته: به حیکمهت و مه به ست و نامانجیک تنها خوی ده زانیت، ﴿وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ﴾ (واته: له جوانترین شیوه شدا وینه ی کیشاون)، وه ک فرموی به تی: ﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾ (واته: به راستی ناده میزادمان دروست کرد له جوانترین شیوه دا)، ناده میزاد جوانترینی به دیهینراوه کانه، له رووی شیوه و وینه و دیمه نه وه.

﴿وَالْيَوْمِ الْمَوْتِ﴾ واته: گه رانه وه له روژی دواییدا (هر بو لای خواهه) جا پاداشتان ده داته وه له سه ر بپروا هینان و بیروا بیتان، وه پرسیارتان لیده کات له و نازو نیعمه تانه ی پی به خشیون، نایا هه ستاون به سوپاسگوزاری یان نا؟

پاشان باسی گشتگیری زانستی خوی کرده، فرموی به تی: ﴿يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ (واته: هه رچی له ئاسمانه کان و زه ویدییه خوا ده یزانی) له نهینیه کان و ئاشکراکان و په نهان و شاروه کان، ﴿وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تَعْلَمُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ واته: ئه وه ی تیایدیه له نهینیه جوانه کان و نهینیه پیسه کان، وه نیازه چاکه کان و مه به سته خرا په کان.

جا ئه گه ر خوا ﴿زانا برو به وه ی له ناو دل و ده رووندایه، پیویست ده پی له سه ر که سی عاقلی به رچاو روون جهخت بکاته وه و کوشش بکات له پاراستنی ناخی، له خو په وشته به دو پیسه کان و خو رازاندنه وه ی به په وشته جوانه کان.

(۶-۵): ﴿الرَّيْبَاطُ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ (۵) ذَلِكَ يَأْتِيهِمْ كَأَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا لَوْ أَشْرَكُوا لَأَسْرَبُوا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا وَأَسْتَعَى اللَّهُ وَاللَّهُ عَنِّي حَمِيدٌ ﴿۶﴾: ﴿الرَّيْبَاطُ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ﴾ کاتی خوا ﴿باسی وه سه ف ته واو مه زنه کانی خوی کرد، که به هویانه وه ده ناسری و ده په رستری و کوشش ده کری بو په زامه ندی ئه و زاته، وه دوور ده که ویته وه له و کارانه ی توو په ی ده کات، ئنجا هه وایدا به وه ی به سه ر ئومه ته کانی پیشوودا هینا ویه تی، وه ئه و سه دانهی که رابورد، ئه وانهی

که به‌رده‌وام هه‌واله کانیان له‌سه‌ر زاری خه‌لکانی دوای خویانه، وه راست‌گۆیانیش هه‌والی پی‌ده‌دن، وه ئه‌وان کاتی‌ک پی‌غه‌مبه‌رانیان بو‌هات به‌راستی به‌درۆیانیان زانی و عینادی و که‌لله‌ره‌قیان کرد، خوا **﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا سَمِعْتُمْ اٰثَرَ الْبَغْيِ الَّذِيْ يُرْوٰى سَمِعْتُمْ اٰثَرَ الْبَغْيِ الَّذِيْ يُرْوٰى سَمِعْتُمْ اٰثَرَ الْبَغْيِ الَّذِيْ يُرْوٰى﴾** پی‌چی چه‌شتن تۆ‌له‌ی کاری خویان له‌دنیادا، وه تیابدا سه‌رشو‌رو پرسی‌وای کردن **﴿وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ﴾** له‌ژیانی دوا‌روژدا، له‌به‌ر ئه‌مه‌یه‌باسی هۆکاری ئه‌م سزایه‌ی کرده‌و فرمو‌ویه‌تی: **﴿ذٰلِكَ الَّذِيْ كَفَرْتُمْ بِاٰثَرِ الْبَغْيِ الَّذِيْ يُرْوٰى سَمِعْتُمْ اٰثَرَ الْبَغْيِ الَّذِيْ يُرْوٰى﴾** کانت تانیه‌م رسلهم بالینت واته: (پی‌غه‌مبه‌رانیان بو‌هات) به‌به‌لگه‌روون و ئاشکراکان، که به‌لگه‌ن له‌سه‌ر راستی و پووچی، جالی بی‌زار بوون و لووت به‌رزیان نواند له‌به‌رانبه‌ر پی‌غه‌مبه‌رانیان، وتیان: **﴿اَبَشْرٌ مِّمَّنْ يَّهْدُوْنَنا﴾** واته: هیچ چاکه‌یه‌کیان نیه‌به‌سه‌رمانه‌وه، به‌چ هۆکاری‌ک خوا **﴿اَبَشْرٌ مِّمَّنْ يَّهْدُوْنَنا﴾** تابه‌تی کردون به‌سه‌رمانه‌وه؟! هه‌روه‌ک له‌ده‌قیکی دیکه‌دا فرمو‌ویه‌تی: **﴿قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَّحْنُ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اِلٰهَکُمْ يَمُنُّ عَلٰی مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖۗ﴾** (۱۱) ابراهیم، واته: پی‌غه‌مبه‌ره‌کانیان پی‌یان وتن: ئیمه‌هه‌ر ئاده‌میه‌کین وه‌کو ئیوه، به‌لام خوا منته‌ده‌نی به‌سه‌ر هه‌ر کام له‌به‌نده‌کانیدا که‌بیه‌وی، ئه‌وان ری‌گریان له‌فه‌زلو چاکه‌و منته‌ی خوا کرد، بو‌پی‌غه‌مبه‌رانی که‌بین به‌پی‌غه‌مبه‌ر بو‌خه‌لکی، وه‌لووت به‌رزیان نواند له‌ملکه‌چی کردنیان بۆیان، بۆیه‌تووشی به‌ندایه‌تی کردنی به‌ردو داروو وینه‌ی ئه‌وانه‌بوونه‌وه، **﴿فَكْفَرُوْا﴾** ئه‌نجا بی‌روایان به‌خوا کرد **﴿وَتَوَلَّوْا﴾** پشتیان کرد له‌گو‌ی‌رایه‌لی خوا، **﴿وَأَسْتَعٰی اِلٰهَهُ﴾** واته: خوا بی‌نیازی نواند له‌باوه‌ره‌ینانی، ئه‌وان، بۆیه‌گو‌یان پی‌نادات، گو‌م‌رایی ئه‌وان به‌هیچ جو‌ری زیان به‌خوا ناگه‌ینه‌نی.

﴿وَاللّٰهُ عٰیُّ حَمِيْدٌ﴾ واته: ئه‌و زاته‌ده‌وله‌مه‌ندو بی‌نیازه، که‌خواه‌نی ده‌وله‌مه‌ندی ته‌واوی ره‌هایه‌له‌هه‌موو رووه‌کانه‌وه، ستایش‌کراوه‌له‌گو‌فتارو کردارو وه‌سه‌فه‌کانیدا.

(۷): **﴿زَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَنْ لَّنْ يَّبْعَثُوْا قُلُوْبِنَا وَّرٰى لِنُبْعَثَنَّ ثُمَّ لَنَنْبُوْنَ بِمَا عَمَلْتُمْ وَّذٰلِكَ عَلٰی اللّٰهِ لَسِيْرٌ﴾** (۷) خوا ده‌فرمو‌ی: **﴿زَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَنْ لَّنْ يَّبْعَثُوْا قُلُوْبِنَا وَّرٰى لِنُبْعَثَنَّ ثُمَّ لَنَنْبُوْنَ بِمَا عَمَلْتُمْ﴾** خوا هه‌وال ده‌دات ده‌رباره‌ی عینادی و یاخبوونی بی‌روایان، وه‌بو‌چوونه‌پووچه‌کانیان به‌درۆزانی پی‌روژی دوا‌ییان، به‌بی‌هیچ زانست و رینمایی و کتیکی رینیشانه‌ره‌جا فرمانی کرده‌به‌به‌رپی‌زترینی به‌دیه‌نراوانی که‌سو‌یند بخوات به‌په‌روه‌ردگاری، له‌سه‌ر زیندوو کردنه‌وه‌یان و سزادانیان له‌سه‌ر کرده‌وه‌پیسو چه‌په‌له‌کانیان، وه‌به‌هۆی ئه‌وه‌ی حه‌قیان به‌درۆ داده‌نا، **﴿وَذٰلِكَ عَلٰی اللّٰهِ لَسِيْرٌ﴾** (واته: وه‌ئمه‌بو‌خوا ئاسانه)

بیگومان نه گهر چی قورس و گرانه به لای به دیهینراوه کانه وه، نه گهر هیزو توانای هممویان بخنه کارو کۆبینه وه له سهر زیندوو کردنه وه یه ک مردوو، شه وه ناتوانن زیندووی بکنه وه، به لام خوا نه گهر هر کاریکی بوئی پی ده لئی: بیه، ده ست به جی نه ویش ده ی.

خوا ﷻ فرموویه تی: ﴿وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ فِي يَأْمٍ يَنْظُرُونَ﴾ (۱۸) الزمر، (واته: کاتی فوو کرا به صوردا یه کسر همموو نه وانه ی له ناسمانه کان و زه ویدان ده مرن مه گهر که سانی خوا بیه وئی نه مرن، پاشان جاریکی تر فوو ده کری به صوردا جا له پر همموو راست ده بنه وه چاوه پروان ده که ن).

(۸): ﴿فَتَأْمُرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ (۸) کاتی خوا ﷻ باسی ینکاری و نکوولی کردنی نه وانه ی کرد که نکوولی پوژی دوا یی ده که ن، بیگومان شه و ینکاریه له لایه ن نه وانه وه بیپروا بوونیان ده که به نی به خواو نایه ت و نیشانه کانی، بویه فرمانی کردوه به وه ی ده بیاریزی له له ناو چوون و به دبه ختی، نه ویش برپروا هینانه به خواو پیغه مبه ره که ی و کتیه که ی.

خوا ﷻ به پروناکی ناوی هیناوه، چونکه پروناکی دژی تاریکیه، نه وه شی له ناو قورئاندا یه که خوا دایه زاندووه چهن دین بریارو شه ریه ت و هه وال له خو ده گری، چهن دین پروناکیه پینمایان پیده کری له تاریکایه کانی نه فامی په تی، وه پئی پیده کری له تاریکی شه وه زهنگی زور سه ختا.

جا جگه له پینمای بی کتیبی خوا، نه وانه زانستیکن زیانه که یان زیاتره له سووده که یان، خراپه یان زیاتره له چا که یان، به لکو هیچ خیرو سوودیکی تیدانیه، جگه له وه نه بی ریک دیته وه وه ده گونجی له گهل شه وه ی پیغه مبه ران هیناویانه، وه برپروا هینان به خواو پیغه مبه ره که ی و کتیه که ی برانه وه ی ته واو ده خوازی، وه دلنایی راسته قینه پی، وه کار کردن به ناوه پروکی شه به راستدانانه به جیه جی کردنی فرمانه کان و دوور که و تنه وه له قه ده غه کراوه کان، ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ جا پاداشتان ده داته وه به پیی کرده وه کانتان، شه وه ی چاکه و شه وه ی خراپه.

(۹-۱۰): ﴿يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكْفِرْ عَنْهُ

سَيَاتِلُهُ وَيُدْخِلُهُ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ
 ۹ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَبِئْسَ
 الْمَصِيرُ ﴿۱۰﴾

﴿يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ﴾ واته: ئەو رۆژه وه بیر بینه وه که خوا هه مووتان کۆ ده کاته وه، یه که مین و دواینه کان، وه ده یانوه ستینی له جیگایه کی ترسینه رو سامناک و مهزن، هه وایشیان پیده دات به وهی کردوویانه، ئەو کاته جیاوازی دهرده که ویت له ناو به دبهینراوه کاندا، خه لکانیک به رز ده کرینه وه بۆ به رزترین پله و پایه کان، نهۆمه به رزه کان که هه موو له زهت و ئاره زووه کانی له خو گرتووه.

خه لکانیکیش داده به زینی بۆ نزمترین پله کان و خواری خواره وه، جیگای خه م و خه فهت و ییزاری و سزای سهخته، ئەویش دهره نجامی ئەوه یه که پیشیان خستووه بۆ نهفسی خویمان، له رۆژ گاره کانی پابردوی ژیاناندا ئەنجامیانداوه، له بهر ئەمه یه فهرموویه تی: ﴿يَوْمَ النَّعَابِ﴾ واته: زیانباری له و رۆژه دا دهرده که وێ، وه جیاوازی له نیوان دروستکراوه کاندا، برواداران خراپه کاران له بیر ده کهن، تاوانبارانیش بۆیان دهرده که وێ له سهر هیچ نینه و هه ر ئەوان زهره رهنهندن، وه ک ئەوهی و تراوه: به چ شتی سهرفرازی و به دبهختی و ناز و نعمهت و سزا به دهست هاتوه؟

خوا باسی هۆکاری ئەوانه ی کردوه وه ک فهرموویه تی: ﴿وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ﴾ واته: (هه ر که سیک بره وایینی به خوا) بره واینانیکی ته و اوو گشتگیر بۆ هه موو ئەوانه ی خوا فهرمانی پیکردوه که پیویسته بره وایان پیهینری. ﴿وَيَعْمَلْ صَالِحًا﴾ واته: کرده وهی چاک بکات) له فهرزو سونه ته کان، له جیهه جی کردنی مافه کانی خوا و مافی بهنده کانی.

﴿وَيُدْخِلُهُ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ واته: ده یخاته ناو به هه شتانیکه وه که جوگی ئاوی زۆر به ژیراندا دهروات، تیا یاندا یه ئەوهی نهفس و دهره وون ئاره زووی ده کات و چاو له زه تی لیوه رده گری، وه رووحه کان هه لیده بژیرن و دلّه کان بۆ لای دهرۆن، ئەوه کۆتایی هه موو خوشیه کانه، ﴿خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ واته: تییدا ده مینه وه به هه میشه یی، ئەوه یه برده وه وه سهر که وتی مهزن).

﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ﴾
 واته: بیبروایان به نایه ته کان کرد بی
 هیچ به لگه یه کی شه رعی و عه قلی، به لکو
 به لگه و روونکراوه کانیان بو هات، جا به
 درویان داناو نکوولی و عینادیان کرد
 له به لگه روونه کان. ﴿ أُولَئِكَ أَصْحَابُ
 النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا ﴾ وَبَشَّ الْمَصِيرُ
 چونکه هه موو ناخوشی و به دبه خسی و
 سزایه کی تیدا کوبووه ته وه.

(۱۱-۱۳): ﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا
 بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ، وَاللَّهُ بِكُلِّ
 شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۱۱﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
 الرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا
 الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿۱۲﴾ وَاللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَى
 اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۳﴾

خوا ده فهر موی: ﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ﴾
 موسیبه ته کان له نفس و مال و سامان و مندال و خو شه ویستان و وینه ی نه وانیش،
 هه موو نه وانیه ی تووشی به ننده کان ده بن به قه ده ری خوایه، زانستی خوا پیشی
 نه وانه که وتوووه قه له می نهوی به سه ردا هاتوووه، وه ویستی تیدا جیبه جی بووه و
 حیکمه تی خواستووویه تی، مه به ست نه وه یه، نایا به ننده هه له ده ستی به و کاره ی که
 له سه شانیه تی له م شوینه دا، یان پی هی هه لئاسی؟

جا نه گهر پی هی هه لئسا، نه وه پاداشتی بیایانی بو ده بی له دونیا و دواروژدا،
 نه گهر بر وای و ابوو نه وه له لایه ن خواوه یه و پی پی پازیبوو، وه ملکه چی فه رمانی
 بوو، خوا هیدایه تی دلای ده دا، له کاتی به لاو موسیبه تدا بیزار نابی، وه ک چون
 روو ده دات له که سنی که خوا دلای هیدایه ت نه داوه، به لکو چه سپاوی و جیگیری
 پیده به خسی له کاتی روودانی موسیبه ته کاند، وه به جیبه نانی پیویسته کانی نارامگرتن،
 جا به و هو یه وه پاداشتی به په له ی بو دروست ده بی، له گه له نه وه خوا بو ی

هه‌لده گری به شیک له پاداشت له رۆژی دوایدا، هه‌روه ک فەرموویه تی: ﴿إِنَّمَا يُوقِ
 الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ (الزمر، واته: به راستی ته‌ها دان به‌خودا گران بی
 ژماره پاداشتیان ده‌دریته‌وه)، وه له‌مه‌دا زانراوه ئه‌وه که‌سه‌ی بر‌وای به‌خوایه
 له کاتی هاتنی قه‌زاو قه‌ده‌ردا، به‌وه‌ی تییینی قه‌زاو قه‌ده‌ری نه‌کردبی، به‌لکو
 ته‌ها له‌گه‌ل هۆکاره کاندایه‌ستایی، بیگومان ئه‌وه زه‌لیل و سه‌رشۆر ده‌بیته و خوا
 ده‌یداته ده‌ستی نه‌فس و ده‌روونی خۆیه‌وه.

جا ئه‌گه‌ر به‌نده درایه ده‌ست نه‌فس و ده‌روونی خۆیه‌وه ئه‌وه نه‌فس هیچی له‌لا
 نه‌جگه له‌شپه‌زه‌یی و بی‌ئارامی، که‌ ئه‌وه سزایه‌کی پیش‌خراوه بو‌به‌نده
 پیش‌سزای دوا‌رۆژ، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی زی‌ده‌رۆیی کردوه له‌ئه‌رکی ئارام‌گرتندا،
 ئه‌مه‌ش په‌یوه‌سته به‌ فەرمووده‌ی خوا ﴿وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ﴾ (واته: هه‌ر
 که‌سیک بر‌واییتی به‌خوا، خوا رینمایی دلی ده‌کات) له‌ئاستی به‌لاو موسیبه‌ته
 تایه‌ته‌کان، به‌لام ئه‌وه‌ی که‌ په‌یوه‌سته به‌ بر‌واییته‌وه به‌ شیوه‌یه‌کی گشتی،
 ئه‌وه خوا هه‌واییداوه که‌ هه‌ر که‌سیک بر‌واییتی، واته: بر‌واییته‌وه فەرمان پیکراو
 له‌ بر‌واییته‌وه به‌خوا فریشته‌کان و کتیبه‌کان و پیغه‌مه‌ران و رۆژی دوا‌یی و قه‌زاو
 قه‌ده‌ر خێرو شه‌ری، وه بر‌واییته‌وه که‌ی سه‌لماندی به‌ به‌جیه‌تانی ئه‌وه‌ی پیوسته
 له‌ سه‌ری، بیگومان ئه‌م هۆکاره‌ی به‌نده پی‌هه‌ستاه، گه‌وره‌ترین هۆکاره به‌
 هیدایه‌تدانی خوا بو‌ی له‌ بارودۆخه‌کانی و قه‌وه‌ کرده‌وه کانی، وه له‌ زانسته
 کرده‌وه‌یدا. ئه‌مه‌ش چاکترین پاداشته خوا به‌خشییتی به‌ بر‌واداران، وه‌ک چۆن
 خوا ﴿فەرموویه تی له‌ هه‌واله‌ کاندایه‌که‌ بیگومان بر‌واداران خوا چه‌سپاویان ده‌کات
 له‌ ژبانی دویا و دوا‌رۆژدا.

وه بنچینه‌ی چه‌سپاند: چه‌سپانی دل و ئارام‌گرتنی، وه دنیایی له‌ کاتی روودانی
 به‌لاو ناره‌حه‌تیدا، وه‌ک فەرموویه تی: ﴿يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي
 الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ﴾ (ابراهیم، واته: ئه‌وانه‌ی بر‌واییته‌وه هه‌ناوه خوا
 دامه‌زراویان ده‌کات به‌وتی چه‌سپاو که‌ شایه‌تنامه له‌ ژبانی دنیا و له‌ ژبانی
 دوا‌رۆژیدا).

جا شوینکه‌وتوانی ئیمان خاوه‌ن رینماییترین دلن، وه خاوه‌ن چه‌سپاوترین دلن
 له‌ کاتی شته‌ بیزار که‌ره کاندایه‌وه‌یش به‌هۆی ئه‌وه ئیمانیه‌ی هه‌یانه، وه خوا که‌

ده فرموي: ﴿وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ﴾ واته: له جيٽه جيڪر دني فھرمانه کانيانداو
 دوور ڪهوتنه وه له قدهغه ڪراوه کانيان، چونڪه بيگومان گوڙپرايه لئى خواو گوڙپرايه لئى
 پيغهمبر چله پڙهه بهخته وهري و ناو نيشاني سهر فراهيه، ﴿فَإِن تَوَلَّيْتُمْ﴾ واته:
 له گوڙپرايه لئى خواو گوڙپرايه لئى پيغهمبره ڪهه ﴿فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَّغُ الْمُبِينُ﴾
 واته: پيشان راده گهه نئي ٿه وهى پئي ٿيردراوه بوٿان، راگه يانديڪ پرونيده ڪاته وه
 بوٿان و ٺاڪراي ده ڪات، وه ده يڪات به بهلگه و حوجه به سهر تانه وه، وه نه
 رينمايي ٿيه به ده ستي ٿه وه نه شتي له لئى پرسينه وه تان.

بهلڪو لپرسينه وه تان لئى ده ڪات له سهر به جيٽه ناني گوڙپرايه لئى خواو گوڙپرايه لئى
 پيغهمبره ڪهه، يان نه بووني ٿه وانه، زاناي پنهان و ٺاڪرايه. ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾
 واته: ٿه و ٺاڪه شايسته به به نديا به تي ڪردن و په رستراوي تي، جا هر په رستراوي
 جگه له ٿه و پوچه ﴿وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ واته: با تنها پشت
 به خوا به ستن له هر ڪاري فھرمانى پيشان ڪرد بيت، وه له وهى ده يانه وهى پئي
 هه ستن.

به راستى هيچ ڪاري له ڪاروباره کان ٺاسان ناي تنها به يارمه تي خوا نه بي،
 هيچ ريگيه ڪ نيه بو ٿه وه تنها به پشت به ستن نه بي به خوا، پشت به ستن
 ته واو تنها به وه ته واو ده بي بنده گوماني باش بو پهروه رديگاري بيات، وه
 متمانه ي بيڪات به بهس بوون له و ڪاروبارانه ي ڪه تييدا پشت به پهروه رديگار
 ده به ستي، وه به پئي برواي بنده پشت به ستن ده بي، جا هر ڪاتي ٿيمان به هيڙ
 بوو پشت به ستن به هيڙ ده بي.

(۱۴-۱۵): ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِتٍ مِنْ أَرْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عُدْوًا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَعَفَّرُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَفْوٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا أَمْرُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾﴾:

﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِتٍ مِنْ أَرْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عُدْوًا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ﴾
 ٺمه ترساندن و وريا ڪردنه وه به له لايه ن خواوه بو برواداران، له هه لئه تان يان
 به ٺافره تان و مندالان، به راستى هه نديڪيان دوڙمنى ٿيه، دوڙمنيش ٿه وه به
 خراپه ي توي ده وي، پيشه ي تو ٿه وه به خوت ياري زي له و ڪه سه ي ٺمه
 وه سفتي، نه فس و ده رو نيش پهروه رده ڪراوه له سهر خوشويستي ڙان و مندالان.

خوئا ئاموژ گاری بهنده کانی کردوه که ئەم خوۆشه و یستییه پیویست نه کات له سهریان ملکه چی داواکاریه کانی ژنان و مندالانیان که مه ترسی شه رعی تیدایه، وه هانی داو له جییه جی کردنی فرمانه کانی و پیشخستنی ره زامه ندیه کانی، به وهی له لایه تی له پاداشتی مه زن که داواکاریه به رزه کان و خوۆشویستراوه گرانبه ها کانی له خوۆ گرتووه، وه با باوی دواپوژ بدهن به سه ر دونیایی له ناو چووی نه ماوه.

وه کاتی پینگری کردن له گوپراهلی کردنی ژنان و مندالان زبانی هه یه بو بهنده، وه ترساندن له وه قه دهغه کردنه هه ندی جار ده بیته مایه ی تووره بیرون لیان و سزادانیان، خوئا فرمانی کردوه به خوپاراستن لیان، وه پۆشینیان و لیخوۆشبوونیان، چونکه چه ندین به رزه وه ندی له وه دا به دی ده کری له ژماردن نایه ن، جا فه رموویه تی: ﴿وَإِنْ تَعَفَوْا وَتَصَفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (واته: وه نه گه ر لیان بیورن، وه واز بینن لیان، وه خوۆش بین نه وه بیگومان خوئا لیخوۆش بووی میهره بانه) چونکه پاداشت له ره گه زی کرده وه یه. هه ر که س له (خه لک) خوۆش بیی خوئا لیی خوۆش ده بیی، هه ر که سی بیوشی خوئا ده بیوشی، هه ر که سی بیوری خوئا لیی ده بیوری، وه هه ر که سی مامه له له گه ل خوئا بکات به و جوړه ی خوئا پیی خوۆشه، وه مامه له له گه ل بهنده کانی خوئا بکات، وه کو نه وه ی پیان خوۆشه و سوودیان پیده گه یه نی، خوۆشیستی خوئا و خوۆشیستی بهنده کانی به ده ست دینی، کاره که شی بو پته و ده بیته.

(۱۶-۱۸): ﴿فَأَنْقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِّأَنْفُسِكُمْ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ (۱۶) ﴿إِنْ تَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضْعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ﴾ (۱۷) ﴿عَلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ (۱۸) ﴿فَأَنْقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ خوئا فرمان ده کات به خوپاریزی و ترسان لیی که نه ویش به جییه جی کردنی فرمانه کانی و دوور که و تنه وه له قه دهغه کراوه کانی، نه وه شی به سه تووه ته وه به توانا و ده سه لات.

ئهم ئایه ته به لگه یه له سه ر نه وه ی که هه ر نه ر کییک (واجب) بهنده ده ستاوسان بوو له نه نجامدانی، نه وه له سه ری لاده چیته، جا نه گه ر توانی هه ندی له کاره کان جییه جی بکات و ده سه وسان بوو له ئاستی هه ندیکی دیکه یدا، نه وه ته نها نه وه نه نجام ده دا که توانای هه یه به سه ریدا، نه وه ی له توانایدا نیه له سه ری لاده چیته،

هەر وه كو پيغه مبهەر فهرموويه تي: (إذا أمرتكم بأمر فأتوا منه ما استطعتم) واته: نه گهر فهرمانم پيكردن به ئهركي ك به گویره ی توانا جيیه جيی بکهن. ده چيته ناو نه م ياسا شهريه وه زوريك له لقو پوكان كه له ژماردن نايه، وه فهرمووده ی خوا ﴿وَأَسْمَعُوا﴾ واته: گوپرايه لي شه بن كه خوا ئاموژ گاريتان ده كات، وه ئه وه شي بو ی داناون له برياره كان، شه وه باش بزائن، ملكه چيشي بين ﴿وَأَطِيعُوا﴾ فهرمانبه رداری خواو پيغه مبهره كه ی بن له هه موو كاروباره كاتاندا.

﴿وَأَنْفِقُوا﴾ (مال به خشن) له به خشینه پويست و په سنده كان، شه كاره ده بيته خير بو شه له دنياو دوارپوژدا، چونكه هه موو خيره كان له جيیه جيكردنی فهرمانه كاني خوا دايه، وه وهر گرتنی ئاموژ گاريه كاني و ملكه چ بوونی شهريه ته كه ی، شهرو خراپهش به گشتی له پيچه وانهي شه وانه دايه.

به لام نه خوشی و به لايه ك هه يه ريگري زوريك له خه لكی ده كات له به خشینی شه وه ی فهرمانيان پي كراوه، شه ويش چروو کی نه فسه كه زوري له خه لكی راهاتوون له گه ليدا، به راستی نه فس چروو کی ده كات له مالدوا هه ز له بوونی ده كات، هه ز ناكات له دهستی ده ربيجي به شه وه پري هه ز نه كردن.

جا هه ره كه سي خوا پاراستيبي له چروو کی مالي به وه ی نه فسي ريگه بدات به به خشینی به سوود ﴿فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ (واته: هه ره شه وانهن سه ره كه وتوو رزگار) چونكه گه يشتوون به داوا كراوه رزگاريان بووه له ترسيئراوه، به لكو پيده چي شه وه گشتگير بيت له هه موو شه وانهي كه فهرمان كراوه به بهنده، وه ريگري ليكراوه.

پيگومان شه گهر نه فسي ره زيل و چرووك بوو، ملكه چي شه وه نه بوو كه فهرماني پيكراره، نه يبه خشي له وه ی وه ريگرتووه، شه وه سه رفراز ني، به لكو دنياو دوارپوژي له دهست داوه، به لام شه گهر نه فسي نه فسيكي به خشنده ی ئارام و فراوان بوو بو شهري خوا، به دواي ره زامه ندي خوا كه وتبوو، له نيواني شه وه نه فسه و له نيواني شه وه ئهركه ی پي سي پي دراوه هه چ نه بوو ته نها زانست نه بي پي، وه زانيني به وه ی جيگاي ره زامه ندي خوايه، شا به وشيوه به سه رفرازو سه ره كه وتوو رزگار ده بي به شه وه پري رزگار بوون.

پاشان خوا هانی داوه بو به خشین، جا فرموویه تی: ﴿إِنْ تَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ (واته: نه گهر قهرز بدن به خوا به قهرزیکسی چاک) نه ویش هموو به خشینیکه حه لال یتو بنده مه بهستی پی پی ره زامه ندی خوا یت، وه له جیگای خویدا دابینیت ﴿يُضَعِفُهُ لَكُمْ﴾ (واته: چهند به رانبه ری ده کات بوتان)، به خشینیک به ده به رانبه ر تا حه ود سه د به رانبه ر تا چهند به رانبه ر زیاتر له وه.

﴿وَيَغْفِرْ لَكُمْ﴾ (واته: ههروه ها له گهل نه وه ونده به رانبه ر هدا (لیتان خوش ده بی) به هوی به خشین و خیر کردنه وه، چونکه به راستی خوا به چاکه و به خشینه کان گونا هه کان لاده بات، ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ (۱۱۴) هود (واته: به راستی چاکه کان خراپه کان لاده بهن)، ﴿وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ﴾ له سه رخویه سزا پیش ناخات بو نه وه که سه ی سه ریچی ده کات، به لکو مؤله تی ده دات و پشتگوئی ناخات.

﴿وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهِا مِنْ دَابِتَةٍ وَلَئِنْ كُنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾ (۱۱۵) فاطر، (واته: وه نه گهر خوا قار بگری له خه لکی له بهر نه وه خراپانه ی کردوو یانه هیچ گیانداریکسی له سه ر زه ویدا نه ده هیشت، به لام مؤله تیان ده دات تا ماوه ی دیاریکراو).

﴿وَاللَّهُ﴾ (خوای) به رز ﴿شَكُورٌ﴾ که مترین کرده وه له بنده کانی وه رده گری و زورترین پاداشتیان ده دات وه، خوا ﴿سَوَاسِی﴾ نه وه که سه ده کات له پینا ویدا بهر گه ی ناره حه تیه کان ده گری، هه ره که سی واز له شتی بهینی له بهر خوا، خوا بو ی قهره بوو ده کات وه به چاکتر له وه. ﴿عَلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ﴾ (واته: زانای په نهانی ناشکرایه) نه وه ی له پیش چاوی بنده کان وون بووه له سه ربازه کان که س نایزانی جگه له و زاته نه بی، وه نه وه یشی ده بینن له به دیه پنهراوه کان، ﴿الْعَزِيزُ﴾ نه وه زاته یه که که س زال نابی به سه ریدا، وه ریگری لینا کری، به ده سه لاته به سه ر هه موو شته کاند، ﴿الْحَكِيمُ﴾ (واته: کار به جیه له دروستکراوو فرمانیدا، نه وه زاته ی شته کان له جیگای خو یاندا داده نی).

ته فیسیری سووره تی (التغابن) ته واو بوو.

ته فسيري سووره تي (الطلاق)

مه ده نيهه (۱۲) نايه ته

به ناوي خواي به به زه يي به خشنده

(۳-۱): يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفِدْحَةٍ مَبِينَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُعَدِّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهُ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا ﴿۱﴾ فَإِذَا بَلَغَ أَجْلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنْكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَٰلِكُمْ يُوعِظُ بِهِ مَن كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ﴿۲﴾ وَيَرْزُقْهُ مِن حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَدَجَعَلْ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿۳﴾

خواي ښه مبهره كهي ښو بـ پرواداران ده دوښني، ده فـ رموي: يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ ﴿۱﴾ واته: (ته ي ښه مبهره) نه گهر ويستان ښه کاتان ته لاق بدن، ښو ته لاق دانيان رڼگايه کي شهرعي بگرنه بهر، په له مه کون له ته لاق دانداندا کاتيک هو کاره کاني ده بيننن به بي له بهر چاو گرتني فرماني خوا، به لکو (ته لاقيان بدن) له کاتي عيده ياندا، به وه ي ميرهده کهي ته لاق ي بدات نه و نافر ته له پاکيدايي و له گه ليا جووت نه بووي، ښا هم ته لاقه عيده تيايدا پروون و ناشکرايه.

به ښه وانهي ته لاق داني له کاتي سووري مانگانده بي، ښو ته لاقه ناژميردری بهو سووري مانگانده يه که ميرهده کهي تيايدا ته لاق ي داوه، بويه عيده ي ښو نافر ته به هو ي ښه وهه دريژ ده بيته وه.

به هه مان شيوه نه گهر ته لاقى بدا ژنه کهى له پاکيدا بي و چوويته لای و جووت بووي له گه ليدا، نه وه دنيايي نادري له سک پر بووني، بويه دهرنا کهوي و پروون نايته وه به چي عيده به پشت بيه سترى؟

خو! **﴿فَهَرْمَانِيدَاوَه بَه ژماردني عيده، واته: رېکخستني به سوږي مانگانه نه گهر سوږي مانگانه ي هه بوو، يان به مانگه کان نه گهر سوږي نه بوو وه له دوو گيانيش نه بوو.﴾**

يگومان له ژماردنيدا جي به چي کردني مافي خوايه، وه مافي ژني ته لاقدراره، وه مافي نه وه که سه يشيه که دواي ميړده کهى ده يخوازي، وه مافي خو يشيتي له پيداني خه رجي و وينه ي نه وانه.

جا نه گهر عيده کهى رېکخرا نه وه به بهرچاو پرووني بارودوخي خوي ده زاني، وه ده زاني چي له سه ريه تي له حق و مافه کان، وه چي بو نه وه. نه مه فرمان کردنه به ژماردني عيده ناراسته ي پياو ده کري، وه بو نافرته تيش نه گهر نه رک پيسپيردراو بوو، وه نه گهرنا بو خواونه کهى. **﴿وَأَتَقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ﴾** واته: له هه موو کاروباره کانتاندا، وه لبي بترسن له مافي خيزانه ته لاقدراره کانتاندا.

﴿لَا تَخْرُجُوهُنَّ مِنْ بِيُوتِهِنَّ﴾ (واته: نه و ژنانه دهرمه کهن له ماله کاني خويان) ماوه ي عيده يان، به لکو پيوسته له ماله کانياندا بمينه وه، نه و ماله ي که ميړده کهى ته لاقى داوه تيايدا. **﴿وَلَا يَخْرُجْنَ﴾** واته: دروست نيه نافرته تانيش له ماله کانيان دهر بجن.

به لام قهدهغه کردن له دهر کردنيان، له بهر نه وه پيوسته له سه ميړده که له هه مان شوي نيسته چي بوندا خيزانه کهى دابني بو نه وه ي عيده کهى تيايدا ته واو بکات، که نه وه مافيکي سروشتي خو يه تي. به لام قهدهغه کردن له دهرچووني نافرته ته که، چونکه دهرچووني پيشيل کردني مافي ميړده که يه تي، وه پاريزگاري لینه کردني تي، نه م قهدهغه کردن له دهرچوون له مال به رده وام ده بيت، وه دهر کردنيش تا عيده کهى ته واو ده بيت، **﴿إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُبِينَةٍ﴾** واته: مه گهر کاريکي ناشريني قيزه وني پرووني کرد، پيوست بوو دهر بکري، به جوړي دهرنه کردني بيته مایه ي زهره ر بو ماله که، وه ک نازاردان به قسه ي ناشرين و ره فتاري قيزه وون، ناله م حاله ته دا دروسته بويان ژنه کانيان دهر بکهن، چونکه نه و خوي بووه ته

هوکارى دهر کردنى خوځى، دياره مانه وهى له مالى مېرده کېدا بو جيگير کردنى دلى و نهرم و نيابه له گه لېدا، نه مهش دهر باره ي نافرته تى خواهن عيده ي گه پراوه (المعتدة الرجعية).

به لام نافرته تى ته لاقدر او بو يه کجارى شوينى نيشته جيونى بو نيه، چونکه نيشته جى بوون شوينى نه فقهه ده که وى، نه فقهه ش پيوسته له سر نه و نافرته تى که ده گه رېنرېته وه (الرجعية) جگه له ته لاقدر او ي هميشه يى ﴿وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ﴾ (واته: وه نه وانه سنورائىکى خوايسن) که خوا داي ناوه بو بنده کانى و کردو ويه تى به شهر يعت بو يان، وه فرمانى کردوه به پابند بوونيان و وه ستان له سهر يان ﴿وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ﴾ (واته: ههر که سيک له سنورائى خوا دهر بچيت) به وهى له گه لېدا نه وه ستى، به لکو زېده رويى بکات، يان که مته رخه مى تيدا بکات، ﴿فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ﴾ (واته: بيگومان نه وه سته مى له خوځى کردوه) واته: به شى خوځى به که م زانيوه وه له ده ستى داوه له شوينکه وتنى سنوره کانى خوا، که نه ويش خوځه ختبه له دونياو دواروژدا.

﴿لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا﴾ (واته: خوا عيده ي دان او وه ته لاقى رېکخستوه و ديارى کردوه له بهر چهنه د حیکمه تىکى مه زن.

له وانه: له وانه يه خوا به زه يى و خوځه ويستى پيش بينى له دلى مېرده کېدا، خيزانه که ي بگه رېنرېته وه وه په يوه ندى له گه لدا به ستى، بو نه وهى نه و خوځه ويستيه له و ماوه ي عيده دا دروست بيته وه، يان له وانه يه ته لاقى دا بيت به هو کار يکه وه له و ماوه ي عيده دا هو کاره که کو تايى پى هاتى، نجا بيگه رېنرېته وه به هو ي نه مانى هو کارى ته لاقدانه که.

وه له و حیکمه تانه: ماوه ي مانه وه يه نه که يه، له و ماوه يه دا پاکى مندالدى نافرته ته له پياوه که دهر ده که وى. وتى خوا ﴿فَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْ مَمْلَأَتِهِنَّ مَتَاعَهُنَّ﴾ (واته: نه گه ر ماوه ته و او بوونى عيده نزيک بوويه وه، چونکه نه و نافرته تانه نه گه ر عيده يان کو تايى پيهات، نه وه مېرده که ي سهر پشک نيه له نيوان هيشتنه وه و جيا بوونه وه يدا.

﴿فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ﴾ (واته: نه وسا بيان ه ي نه وه به شيوه يه کى چاک و پر له خوځه ويستى) نه ک به شيوه ي زيان و ويستى شهرو خراپه و به ند کردن، چونکه هيشته نه وه يان به م جوړه دروست نيه.

﴿أَوْفَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ﴾ واته: (لیسان جایینه وه) به جیابونه وه یه ک هیچ مه ترسیه کی تیدا نه بیست، به بی ناوو ناتوره و شهرو دژایه تی، وه نه به هوی زالبونوه به شیک له مالی خیزانه کی بیات، ﴿وَأَشْهَدُوا﴾ به شایهت بگرن له سر ته لاقی ژنه که و گه رانه وهی ﴿ذَرَىٰ عَدْلٍ مِّنْكُمْ﴾ واته: دوو پیای مسولمانی دادپهروه، چونکه له شایه تی باسکراودا ریگرته بو کردنه وهی ده رگای دژایه تی کردن، وه شاردنه وهی هه ر یه ک له و دووانه پیویسته ناشکرا بگریت، ﴿وَأَقِيمُوا﴾ نهی شایه ته کان ﴿الشَّهَادَةَ لِلَّهِ﴾ شایه تی بدن به شیوهی راسته قینهی خوی، به بی زیاده و کم و کورپی، وه له و شایه تیدانه دا با مه به ستان ته نها خوا بیست، نه خزمایه تی له به رچاو بگرن، نه هاورپیته تی و دوستایه تی و خوشه ویستی ﴿ذَلِكُمْ﴾ نه وانه ی باسماں کرد بوتان له بریارو سنوره کان ﴿يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ (واته: ناموژ گاری نه وانه ی پیده کریت که بروایان هه بیست به خواو به رپوژی دوایی) بیگومان هه ر که سی بروای به خواو به رپوژی دوایی هه بی پیویسته له سهری په ند وهریگری به ناموژ گاریه کانی خوا، وه پیشی بخت بو دوارپوژی له کرده وه چاکه کان نه وهی له توانایدا یه.

به پیچه وانه ی نه و که سه ی ئیمان له دلیدا نه ماوه، چونکه نه و که سه به خه یالیدا نایه چی پیشخستوه بو خوی له شهرو خراپه، ناموژ گاری خوا به مه زن داناییت، چونکه به پیویستی نازاییت، کاتیک که ته لاق هه ندی جار مروف تووشی ته نگی و ییزاری و خه م و په ژاره ده کات، خوا ﴿فهرمانیکردوه به ترسان لی، وه به لئیداوه هه ر که سی خوپاریز بی و لیی بترسی، له ته لاق و جگه له ویش، نه وه بیگومان خوا ده رووی لیده کاته وه.

جا نه گه ر به نده مه به ستی ته لاق بوو، ته لاقیدا به شیوه یه کی شرعی، به وهی یه ک ته لاقیدا به بی نه وهی له سوورپی مانگانده دا بی، وه به بی نه وهی له پاکیه ک دابووبی چوو بیته لای، نه وه به راستی کاری له سر تووند ناکریت، به لکو خوا ده رووی لیده کاته وه ده توانی جاریکی تر بگه رپته وه بو هاوسه رگیری، نه گه ر په شیماں بوو له ته لاقدان.

ده قه که نه گه رچی له میانه ی ته لاق و گه رانه وه دایه، به لام په ند به کوی قسه کانه، جا هه ر که سی له خوا بترسی و په یوه ست بی به ره زامه ندی خوا

له هه موو باروودوخه کانیدا، نه وه بیگومان خوا پاداشتی ده داته وه له دنیاو دواړوژدا، وه له کوی پاداشته کانی ده رگای خیری لیده کاته وه له کاتی هه موو سه ختی و ناخوشیه کدا، هه روه ک چون که سیک له خوا بترسی خوا ده رووی خیری لیده کاته وه، وه هر که سیک له خوا نه ترسی ده که ویته نیو سه ختیه کان و تاوان و کوټ و بنده کان، که توانای نه خووی لی رزگار بکات و ده ربچی له پیشهاته کانی.

بیگومان بنده نه گهر له خوا نه ترسی له ته لاقدانا، به لکو به شیوه یه کی قه دهغه کراو خیزانه کهی ته لاق بدا، وه ک ته لاقی سی به سی و وینهی نه وانه، نه وه بیگومان هه ر ده بی به جوړی په شیمان بیته وه که نه توانی بیگریته وه و لیی ده ربچی. که ده فرمووی: ﴿وَرَزُقَهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾ واته: خوا ﴿رِزْقًا وَرِزْقًا﴾ رزق و رزوی که سی پاریز کار ده دات له لایه که وه نه به خه یالیدا دی و نه ههستی پیده کات. ﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾ واته: (وه هر که س پشت به خوا بیهستی) له کاروباری دین و دنیا پیدا، به وهی پشت به خوا بیهستی له به ده سته تانی نه وهی سوودی هه یه بوی و ره تکرده وهی نه وهی زیانی هه یه بوی، وه متمانه ی پیی هه بی له ناسان کردنی نه وانه دا ﴿فَهُوَ حَسْبُهُ﴾ واته: نه و کاره ی به سه که پشتی به خوا به ستووه پیی، جا نه گهر کاره که له که فاله تی ده وله مند ی به هیزی به ده سه لاتی به به زه پیدا بوو، نه وه بیگومان نریکتره له بنده وه له هه موو شتی.

به لام هه ندی جار حکمه تی خوا واده خوازی دوا بکه وی بو کاتیکی گونجاو، بویه فرموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ بَلِّغُ أَمْرِهِ﴾ واته: هه ر ده بی قه ده ری خووی به نه نجام بگه یه نی، به لام ﴿قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا﴾ واته: (بیگومان خوا بو هه موو شتی) کات و نه ندازه یه کی دیاریکراوی داناوه نه تیده به ری نی و نه که می ده کاته وه. (۵-۴): ﴿وَالَّتِي بَيِّنُ مِنَ الْمَجِصِ مِنْ نَسَائِكُمْ إِنْ أَرَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَالَّتِي لَمْ يَحِضْنَ وَأُولَتْ الْأَحْمَالِ أَجَلَهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ إِسْرًا ﴿١﴾ ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾﴾

کاتی باسی ته لاقی فرمان پیکراوی کرد، که ده بی له کاتی عیده ی ثافره تاندا بیټ، نجا باسی عیده ی کرد، فرمووی: ﴿وَالَّتِي بَيِّنُ مِنَ الْمَجِصِ مِنْ نَسَائِكُمْ﴾ واته: نه وانه ی که بی هیوا ده بن له که و تنه حه یزه وه له ژناتان) به وهی که

دہ کہ وتنه سوورہ وہ، دواى ئه وهى سوورہ که یان له سهر نه ما، ئه مېش به هوى گه وره یی تمه نیان یان جگه له وه، وه ئومیدی گه رانه وهى سوورپی لینه کرا، ئه وه بیگومان عیده که ی ﴿ثَلَاثَةَ أَشْهُرٍ﴾ (سى مانگه) بو هه موو مانگى له به رانه ر یه ک سوور دایه.

﴿وَالَّتِي لَمْ يَحْضَنْ﴾ واته: ئه و ئافره ته مندالانه ی که به هوى مندالیانه وه هیشتا نه که وتونه ته سوورپی مانگانه، یان ئه و ئافره تانه ی که بالغ بوون هیشتا به ته واو ته ی نه که وتونه ته سوورپه وه، ئه وه بیگومان ئه وانیش هه روه کو ئه و ئافره تانه ن که بیئومید بوون، عیده یان سى مانگه، به لام ئه و ئافره تانه ی که ده که ونه سوورپی مانگانه وه خوا باسى عیده که یانى کردوه وه فهرموویه تی: ﴿وَالْمُطَلَّقَاتُ يَرْجِعْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ﴾ البقرة، (واته: وه ئنه ته لاقدر او ه کان دان به خو یاندا ده گرن تا ماوه ی سى چه یز).

که ده فهرموئى: ﴿وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ﴾ (واته: ژنانى دوو گیان) عیده یان ﴿أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ﴾ واته: که سکه که یان به ته واوی دابنن، له یه ک مندال یان زیاتر، له و کاته دا نه به مانگ کار ده کریت نه به جگه له مانگ، ﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا﴾ واته: جا هه ر که سى پاریز کار بیست خوا کاری بو ئاسان ده کات وه موو گرانیه کی له سهر سووک ده کات.

﴿ذَلِكَ﴾ ئه وه بریاری خوا به روونى کردوته وه بوتان ﴿أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْنَا﴾ بو ئه وه ی له سه ری برؤن و کاری پی بکه نو به مه زنى دابنن، ﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا﴾ مه ترسى له سهر لاده بات، ئه وه ی داواشى ده کات بو ی ده سته به ر ده کات.

(۷-۶): ﴿أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وَجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُوهُنَّ لِضَيْقِ أَعْيُنِهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أَوْلَاتٍ حَمَلٍ فَانْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأَتَمُّوهُنَّ بِبَنَاتِكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ تَعَاَسَرْتُمَّ فَاسْرُضِعْ لَهُنَّ أُخْرَىٰ ۖ لِيُنْفِقُوا ذُرِّيَّتَهُنَّ مِنْ سَعَتِهِ ۚ وَمَنْ فُجِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۗ﴾

له پيشه وه خوا ۱۱۱ باسی قدهغه کردنی دهر کردنی نافرده تانی ته لاقدر اوی کرد له ماله کان، وه لیره دا فرمانی کرد به جیگیر کردنیان، وه نه ندازه ی دانانیان به چاکه، نه ویش شه ماله یه وینه ی شه نافرده ته و نه و

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وَجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُوهُنَّ لِضَيْقِ أَعْيُنِهِنَّ وَلَا تَضْرِبُوا عَلَيْنَهُنَّ لَوْلَا أَنْ أَوْلَيْتِ حَمَلًا فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأَتَمُّوهُنَّ بِبَنَاتِكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تَمَاسَرْتُمْ فَاسْرُضِعْ لَهُنَّ أُخْرَىٰ ۖ لِيُنْفِقُوا ذُرِّيَّتَهُنَّ مِنْ سَعَتِهِمْ وَمَنْ فُجِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۗ

عَنْ أُمِّ رِيْقَةَ أَوْ زَوْجِهَا فَاسْتَبَدَّهَا حَسَبًا شَدِيدًا وَعَدَّ بِهَا عَذَابًا لَكُمْ ۖ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَيْبُهَا أَمْرًا حَسْرًا ۗ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ الَّذِينَ آمَنُوا قَدْ آتَىٰ اللَّهُ إِلَهُكُمْ كُرْهُنَّ ۖ وَمَوْلَا يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّبِعْ آيَاتِ اللَّهِ وَالرَّسُولَ لَيُدْخِلْهُنَّ مِنَ الْأُمَّمِ الْمُؤْمِنَاتِ إِلَى الْتَّوْبَةِ مِنَ الرِّجْزِ وَاللَّهُ وَوَسَّعَ سَلْعَاتِهِ لِمَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ خَلِيلٌ ۖ وَمِمَّا آتَاهَا سَعَتَهُنَّ اللَّهُ لِرِزْقِهَا ۗ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۖ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَمَنْ فِيهَا ۗ يَتَرَلَّ الْأُممِ بَيْنَهُمْ لِيَتَلَمَّسُوا اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ ۗ كُلٌّ عَلَىٰ قَدِيرٍ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَتَمَّ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلَمًا ۗ

پساوه تیایدا ده ژین به پیی توانای میرده که، ۱۱۱ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِضَيْقِ أَعْيُنِهِنَّ ۱۱۱ واته: زانیان پی مه گه یهنن له و کاته ی له ماله کاندان، به گوفتار یان به رهفتار تا ته نگیان پی هه لبعجن و له ماله کان دهر بچن، پیش ته او بوونی عیده یان، نه و کاته ی شه نه واتان دهر کردوه.

پوخته ی شه باسه خوا ۱۱۱ قدهغه ی کرده له دهر کردنیان، وه رینگری کردوه له نافرده تانی له دهر چوونیان، فرمانی کرده به نیشته جی بوونیان، به جوری زیان و ناره حه تیان یینه گات، نه ویش ده گه پرته وه بو دابو نهریت.

﴿وَإِنْ كُنَّ﴾ واته: ته لاقدر اوه کان ﴿أَوْلَاتٍ حَمَلٍ فَانْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ﴾ (واته: دوو گیان بوون شه وه خهر جیان بکیشن تا سکه کانیان داده نین) نه ویش به هو ی شه منداله ی که له سکیدایه، نه گهر ته لاقی یه کجاره کی بوو، بو نافرده ته که هه یه بو شه منداله ی که له سکیدایه میرده که ی خهر جیان بکیشی، نه گهر ته لاقه که ته لاقی گه رانه وه بوو، وه شه بهری خهر جی تا سکه کانیان داده نین، نه گهر سکه کانیان دانا، یان شه یه شیر ددهن به منداله کانیان یان نا.

﴿فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ﴾ (واته: نه وسا نه گهر شیر یان دا به منداله که تان شه وه

تیوهش کریسان بدهنی) نهو نه ندازهی که بویان دیاریکراوه، نه گهر دیاریکراو بوو، وه نه گهر نا نه وه وه کو خه لکی و به پیسی نه ریت ﴿وَأْتَمِرُوا بِئِنَّكُمْ بِمَعْرُوفٍ﴾ واته: با هه ریه ک له ژنو میرده که وه جگه له وانیش راویژ له نیوان په کتردا بکهن به چاکه، نه ویش هه موو نهو شتانه په که سوودو بهرزه وهندی دونیاو دواروژی تیدایه، چونکه ییناگا بوون له راویژ کردن به چاکه شهرو زیانکی لی دهسته بهر ده بی کهس نایزانی جگه له خوا، وه له راویژ کردندا یارمه تیدانی په کتر هه په له سهر چاکه کاری و خواناسی.

وه نه وهی گونجاوه له م جگه په دا که به راستی ژنو میرد له کاتی جیابونه وه داو له ماوهی عیدده دا، به تایهت نه گهر مندالیکیان له و کاته دا له دایک بوو، نه مه به زوری دوو بهر کی و ناژاوه دروست ده بیت، به هوی خهرجی نافرته که وه منداله که له گهل جیابونه وه دا، نه مهش به زوری روونادات مه گهر به هوی رغو کینه، وه له رغو کینه شدا کاریگه ریه کی زور به جی ده مینی.

هه ریه ک له وان هه فرمانی پیده کری به چاکه و مامه له ی جوان، به بی دژایه تی و نا کو کی، وه ناموژ گاری ده کری له سهر نه وه، ﴿وَإِن تَعَاَسَرْتُمَّ﴾ نه گهر پیکه وه نه سازان له سهر شیردانی منداله که، (نه وه با شیر ی پی بدات)، ﴿لَهُ الْآخَرَى﴾ نافرته تیکسی دیکه جگه له ژنه که ی ﴿فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا ءَانَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَلْقُوا لِلَّهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا نَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ بالبقرة (واته: نه وه گونا هتان ناگات نه گهر بیانده نی نه وهی بو تان داناون به خوشی، وه له خوا بترسن و بزانتن به راستی خوا یینایه به وهی که ده یکه ن).

نه مهش له کاتیکدایه که منداله که سنگی دایکی بگری، نه گهر سنگی هیچ نافرته تیکسی نه گرت جگه له دایکی، نه وه پیوست ده بی له سهری شیر ی پی بدات، وه نه گهر ریگری کرد، زوری لی ده کری، کری نافرته تی هاوشیوهی خوی پی ده دری، نه گهر ریک نه که وتن له سهر کریکه ی.

نه مه له ده قه که وه وه رگریاوه له رووی ماناوه، ییگومان مندال کاتی له سکی دایکیدایه له ماوهی هه لگرتندا دهر چوونی بو نیه لی، نه وه خوا پیوستی کردوه له سهر خواونه که ی خهرجی بکیشی، کاتیک که له دایک ده بی ده کری له لایه ن دایکیه وه شیر ی پی بدریت، وه جگه له دایکیشی، خوا ﴿رِیْگَه ی به هه ردوو کاره که داوه، جا نه گهر له حاله تیکدا بوو منداله که شیر ی نه ده خوارد تنها له دایکی نه بی، نه وه وه کو نه وه وایه سک پر بی، پیوست ده کری له سهر دایکه که ی شیر ی پی بدات، پاشان خوا خهرجی نه ندازه کردوه به گویره ی

حالی میرده که، جا فہرموویہ تسی: ﴿لِنَفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِ﴾ واتہ: با دہولہ منہند بہ پیی دہولہ منندی خوئی خہرجی بدات، با وہ ک ہہ ژارہ کان خہرجی نہدات.

﴿وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ﴾ واتہ: ہہر کہ سیک کہ مدہست و بی توانا بوو ﴿فَلِنَفِقَ مِمَّا آتَانَهُ اللَّهُ﴾ (واتہ: با بہ پیی ٹہوہی خوا پیسداوہ) لہ رزق و پوزی خہرجی بدات، ﴿لَا يَكْفُلُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَأْتَاهَا﴾ (واتہ: خوا داوا لہ کہس ناکات مہ گہر بہ پیی ٹہوہی کہ پیسداوہ) ٹہمہش گونجاوہ لہ گہل حکمت و میہرہ بانی خوادا، کاتی خہرجی ہہریہ کہ یانی داناوہ بہ پیی توانای خویمان، وہ کار ٹاسانی کردوہ لہ سہر بی توانا، بیگومان ٹہو کہ سہ ٹہر کی پیی ناسپیڈری مہ گہر بہ پیی توانای خوئی، لہ بابہ تسی خہرجی و جگہ لہ خہرجیش ﴿سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا﴾ (واتہ: بیگومان خوا دوا ی تہنگانہ ٹاسانی دینیت) ٹہمہش مژدہیہ کہ بو ٹہو کہ سانہی لہ تہنگانہ دان، کہ بیگومان خوا ﴿لہ داہاتوویہ کی نزیکدا ٹہو سہختی و نارہحہ تیہ بیان لہ سہر ہہلدہ گری ﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾ ۵ ﴿إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾ ۶ ﴿الشرح﴾ (واتہ: بہراستی لہ گہل ہہموو تہنگانہیہ کدا خوئی و ٹاسانی دیت * بیگومان لہ راستیدا لہ گہل ہہموو تہنگانہیہ کدا خوئی و ٹاسانی دی).

(۸-۱۱): ﴿وَكَايِنٍ مِّن قَرِيْبٍ عَنِّ مَن أَمَرَ رَبِّيَا وَرُسُلِيْہِ فَحَاسِبْنَهَا حِسَابًا شَدِيْدًا وَعَدَبْنَهَا عَدَابًا تُكْرًا﴾ ۸ ﴿فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عِقَبُهُ أَمْرًا حَسْرًا﴾ ۹ ﴿أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ الَّذِينَ آمَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا﴾ ۱۰ ﴿رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّوْرِ وَمَن يُّؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا﴾ ۱۱

﴿وَكَايِنٍ مِّن قَرِيْبٍ عَنِّ مَن أَمَرَ رَبِّيَا وَرُسُلِيْہِ فَحَاسِبْنَهَا حِسَابًا شَدِيْدًا وَعَدَبْنَهَا عَدَابًا تُكْرًا﴾ ۸ ﴿فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عِقَبُهُ أَمْرًا حَسْرًا﴾ ۹ ﴿أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا﴾ خوا ﴿ہہوال دہدات دہربارہی لہ ناوبردنی ٹہو گہلہ سہر پیجیکارانہو ٹہو سہدہ بہ درودانہرانہی پیغہ مہران، بیگومان زوری و ہیژو توانایان سرودی پیٹہ گہ یاندن بہ ہیچ شیوہیہ ک، کاتی لی پرسینہوہی سہختیان لہ گہلدا کرا، لہ گہل سزای بہ ٹیش، خوا ﴿سزای پیی چہشتن لہ دہرہنجامی کردہوہ خراپہ کانیان، لہ گہل سزای دونیادا، خوا ٹامادہی کردوہ بویمان لہ دوارپوژدا سزایہ کی توند. ﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ﴾ (کہ واتہ لہ خوا بترسن) ٹہی خواوہن عہقلہ کان، ٹہوانہی لہ نایہت و پہندو ٹاموژ گاریہ کانی تیدہ گہن، بیگومان ٹہو زاتہی سہدہ کانی رابردووی لہ ناوبرد بہ ہوئی بہ درودانانیان، ٹہوانہی دوا ی ٹہوانیش وہ ک ٹہوانن، ہیچ جیاوازیہ ک نیہ لہ

نیوان نهو دوو دهسته یه دا.

پاشان باسی بنده برواداره کانی کردوه به وهی قورناتی بؤ دابه زاندوون، که دایه زاندووه بؤ پیغه مبره که ی تا خه لکی ده ریئنی له تاریکستانی بیروایی و نه قامی و سه ریچی، بؤ لای پروناکی زانستو برپواو گوپراهی، هه ندی له خه لکی بروایان پیهیناوه، وه هه ندیکیان بروایان پی نه هیناوه.

﴿ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا ﴾ (واته: وه هه که سی بروا به خوا بهی نی و کرده وهی چاک بکات) له پیوست و په سنده کان ﴿ يَدْخُلْهُ جَنَّتِ جَعْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ﴾ (واته: خوا ده یخاته به هه شتایکه وه به ژیر دره خته کانیدا جوگه ئاوی زور دهروات) نازو نیعمه تی به رده وامی تیدایه که نه چاو بییوتی، نه گوئی بیستوو یه تی، نه به ختوره به سه ر دلی مروؤدا هاتوو.

﴿ خَلِيدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴾ (واته: تیایدا ده میننه وه به هه میسه یی بیگومان خوا له وی رۆزی چاک ی بؤ ناماده کردوه) واته: هه که سیک بزوا نه هی نی به خوا و پیغه مبره که ی، ئا نه وانه هاوه لی ئاگرن به هه میسه یی تیا ده میننه وه.

(۱۲): ﴿ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَنْزِلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِنَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴾

پاشان خوا ﴿ هه والی داوه که هه وت ئاسمانی به دیهیناوه و نه وه شی له ناویاندا یه، وه به وینه ی نه وان هه وت زه ویشی به دیهیناوه و نه وه شی له ناویاندا یه، وه نه وه شی له نیوانیاندا یه، وه فرمانیشی دابه زاندووه نه ویش: شه ریعه ته کان و بریاره ناینه کانه که خوا وه حی پیکردوه بؤ لای پیغه مبره کانی، له بهر یادخسته وهی به بنده کان و ئاموژگاری کردنیان، به هه مان شیوه فرمانه گه ردوونی و قه دهریه کانیش، که به دیهینروایان پی به پیره ده بات، هه مو و نه وانه له بهر نه وه یه تا به بنده کان چاک بزانش و تیگن، خوا به توانا ده سه لات و زانستی ده وری هه مو و شته کانی داوه، جا نه گه ر خوا یان ناسی به و وه سفه به رزو پیروزانه ی و ناوه جوانه کانی، وه په رستشیان کردو خوشیان ویست و مافه کانیان به جیهینا، ئا نه مه ئامانج و مه به ست له دروستکردن و فرماندا: ناسینی خوا په رستیتی.

نه وانه ی سه ر که وتوو بوون له به بنده چاکه کانی خوا پی هه ستاون، نه وانه شی سه مکارو پرو وهر گیرن پشتیان تیکردوه.

ته فیسری سووپه تی (الطلاق) ته ووا بوو.

دانانی بریاریکی گشتی بۆ هه موو ئۆمهت، جا خوی بهرز به دادوهی خوی بریاریکی گشتی دهر کرد بۆ هه موو سویندیک و فرمووی: ﴿قَدَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحْلَةَ أَيْمَانِكُمْ﴾ واته: بیگومان خواتینی بۆ داناون، وه نه ندازهی کردوه بۆتان که به چی هه لده وه شیته وه، پیش شکاندنی، وه چیش ده بیته که فارهت دوی شکاندنی.

ئه ویش وه ک ئه وه به خوا ﴿۸۷﴾ فرمووی ته تی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَبِيبَ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَسُدُّوا﴾ المائدة، (واته: ئه ی ئه وانه ی برواتان هیناوه ئه و شته پاک و خوشانه ی که خوا حه لالی کردوه بۆتان یاساگی مه که ن له خۆتان، وه سنوور مه شکینن)، تائه و هی خوا ﴿۸۸﴾ فرمووی ته تی: ﴿فَكَفَّرْتَهُ إِطْعَامَ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كَسَوْتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّرَةٌ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ﴾ المائدة، (واته: جا که فاره تی سرینه وه ی شکاندنی ئه و سویندانه خوراک پیدانی ده هه ژاره له خۆراکی مام ناوه ندی که به مندال و خیزانی خۆتانی دده ن یان پۆشاک ی ده هه ژار یان نازاد کردنی به نده به ک جا ئه وه ی هیچ کام له مانه ی ده ست نه که وت ئه وه سی رۆژ به رۆژوو بیته ئه وه ی باسکرا که فاره تی سوینده کاتانه کاتی که سویندتان خواردو سوینده که تان شکاند).

جا هه ر که سیک حه لالیک له سه ر خوی حه رام بکات، له خواردن یان خواردنه وه، یان سه رجیی، یان سویند خواردن به خوا له سه ر کاری یان ازهینان لئی، پاشان سویند بخوا، یان بیهوی سویند بخوا ئه وه ئه م که فاره ته ی له سه ر پیویسته، فرمایشتی خوا ﴿۸۹﴾: ﴿وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ﴾ واته: کاره کانی ئیوه بهر پیوه ده بات و به چا کترین شیوه پهروه ده تان ده کات له کارووباری ئاین و دونیاتاندا، وه به وهش شه پرتان لئ دوور ده خاته وه، ئا له بهر ئه وه به خوا هه لوه شانده وه ی سوینده کاتانی بۆ داناون، بۆ ئه وه ی گهردنستان نازاد بیته ﴿وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾ ئه و زاته ی که زانستی ده وری ئاشکراو نهینتانیداوه، وه ئه و زاته کار به جیی له هه موو ئه وانه ی دروستی کردوه و بریاری پیداده، ئا به و شیوه به یاسا و رپسای بۆ داناون که رپیک دیته وه له گه ل بهر ژه وه ندیه کاتان و گونجاوه له گه ل بارود و ختان.

﴿وَإِذْ أَسْرَأَ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا﴾ (واته: کاتیک پیغه مبه ر ﴿به نهینی لای هه ندی له خیزانه کانی قسه به کی در کاند) زۆر یک له رافه زانانی قورئان و توویانه: ئه وه حه فصه ی دایکی ئیمانداران بووه، پیغه مبه ر به نهینی قسه به کی بۆ کردوه، وه فرمانی پیکردوه

لای هیچ که سنی باسی نه کات، به لام نهو لای عایشه باسی کرد.
 وه خوا پیغمبره کهی ناگادار کرده وه لهو هوالهی که حهفصه بلاوهی پیکرد،
 پیغمبریش ﷺ هندی له قسه کانی بوی باسکردوو هندیکی باس نه کرد، وه ک ریزو
 نهروم نیانه ک بوو له لایهن پیغمبره وه، جا ﷺ قَالَتْ ﷻ حهفصه به پیغمبری وت:
 ﷻ مَنْ أَبَاكَ هَذَا ﷻ (کنی ثم) هوالهی پیدای، که له لایهن هیچ به کیک له تیمه وه
 دهر نه چوه؟ ﷻ قَالَ نَبَأَنِي الْعَلِيمُ الْحَبِيرُ ﷻ (واته: فرمووی: خوی زانای ناگادار پی
 راگه یاندم) نهو زاتهی که هیچی لی شاراوه نیه، به نهینی و شاراوه کان ده زانی.
 ﷻ إِنْ نُوبًا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَعَتْ قُلُوبُكُمْ ﷻ (واته: نه گهر هردوو کتان تهوبه بکهن و بگهرینه وه
 بو لای خوا، چونکه به راستی دلان لایداوه له حهق و راستی)، دوانده که بو دوو
 خیزانه به ریزه که به تی عایشه و حهفصه (خوا لیان رازی بی) نهوان هوکار بوون له
 قدهغه کردنی پیغمبر ﷺ له سر نهفسی خوی نهو شتهی که حهزی لیده کرد.

خوا ﷻ تهوبه و لیخوشبوونی بو هردوو کیان خسته پروو، سه رزه نشتیشی کردن له سر
 نهوه، وه هوالی پیدان که دلان لایداوه له وهی پیوسته له سه ریان، له خوگرته وه و
 نه ده بو ره وشت به رزی له گهل پیغمبر ﷺ وه ریز گرتنی، وه با نه کی له سر گران
 نه که ن.

ﷻ وَإِنْ تَطَهَّرَا عَلَيْهِ ﷻ واته: پشتگیری به کتر بکهن له سر نهوهی پیغمبر ﷺ
 پی ناخوشه، وه به رده وام بن له سر نهو کاره، ﷻ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَلِحُ
 الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةَ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ ﷻ (واته: چونکه بیگومان خواو جبریل و تیمانداره
 چا که کان و دوی نهوانیش فریشته کانیس) هه موویان پشتیوانی پیغمبرن، هه که سیکیس
 نهوانه پشتگیری لیکن بیگومان سه رخواوه، دژه که یشی سه رشورو زه لیله.

له مه دا گه وره ترین چا که و حورمهت به دیده کری بو گه وره ی پیغمبران، کاتیک خوا ﷻ
 نهفسی پیروزی و به دیهنسراوه تاییه ته کانی داناو به پشتیوانی کردنی ثم پیغمبره
 به خشنده به.

ههروه ها نه مه ترساندنی تیدایه بو دوو خیزانه به ریزه که ی له وهی که شاراوه نیه،
 ههروه ها ترساندونی به حالتهی که زور قورس و گرانه به لای نافرته تانه وه، نهویش
 ته لاقه که گرانترین شته له سه ریان، فرمووی تهی: ﷻ عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَقَنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا
 خَيْرًا مِنْكُنَّ ﷻ واته: خوتان به رز مه کهن له سه ری، بیگومان نه گهر نهو تیوه ته لاق بدات،

کاری له سهه ته نگ نابیی، ناچار نابیی بۆتان، له جیاتی ئیوه خوا ژنانیکی باشتر له ئیوهی ده داتی، له پرووی ئاین و جوانیهوه، ئەمەش له بابەتی هەلواسینیکیه که بوونی نیه، وه پیوستیش ناکات بوونی هه بی، بیگومان پیغمه بهر ﷺ ته لاقی نه دان، جا نه گه ته لاقی بدایه ن ئه وه خوا ﷺ له و خیزانه به ریزانه ناوی نه ده هیان، ئه وانهی کویان کردۆتوه له نیوان مسولمانیتی ئه ویش هه ستانه به شه ریه ته ناشکراکان، وه به رواهیان ئه ویش هه ستانه به شه ریه ته شاروه کان، له بیرو به رواو کرده وهی دله کان.

﴿قِنَبَتٍ﴾ (القنوت) بریتیه له به رده وام بوونی گوپرایه لی، ﴿تَنَبَّتٍ﴾ ته وه به کاران له وهی خوا پی ناخۆشه، جا وه سفی کردوون به به جیهیانی ئه وهی خوا پی ناخۆشه، وه داوای لیخۆشبوون له وهی خوا پی ناخۆشه.

﴿تَنَبَّتٍ وَأَبْكَارًا﴾ واته: هه ندیکیان ییوه ژنو هه ندیکیان کیژ، بۆ ئه وهی جوراوجور بی له وهی سهزی لیده کات، کاتی ئەم ترساندن و پهروه رده کردنیانه بیست، (خوایان لی رازی بیست) ده ستیشخه ریان کرد بۆ رازی بوونی پیغمه بهر ﷺ که واته ئەم وه سفه په راو په ربه بۆیان، جا بوون به چاکترینی ئافره تانی به روا داران، له مه دا به لگه هه به که خوا هه لئابزیری بۆ پیغمه به ره که ی ﷺ جگه له ته واوترین بارودۆخه کان و به رزترین کاروباره کان، کاتی خوا ﷺ هیشته وهی ئه و خیزانانه ی هه لبژارد بۆ پیغمه به ره که ی که باسکران، بۆ ئه وهی له گه لیدا بژین، به لگه به له سه ره ئه وهی ئه وان چاکترینی ئافره تانو ته واوترینیان.

(۶): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَوَأَنفُسِكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿۶﴾

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته: ئه ی ئه و که سانه ی خوا منه تی ئیمانی کردوه به سه رتاندا هه ستن به پیوستیه کانی و مه رجه کانی، جا ﴿فَوَأَنفُسِكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا﴾ (واته: خۆتان و که سو و کارتان بیاریزن له ئاگرێک) وه سف کراوه به م وه سفه ترسناک و تۆقینه ره، پاراستنی نه فسیش به په یوه ست کردن ده بی به فرمانی خوا، وه به جیهیانی فرمانه کانی و دوور کهوتنه وه له قه ده غه کراوه کانی، وه داوای لیخۆشبوون له وهی خوا توره ده کات و سزا پیوست ده کات.

وه پاراستنی ژنو مندال به پهروه رده کردن و فیر کردنیان، وه ناچار کردنیان له سه ره فرمانی خوا، به نده سه لامه ت نابیی مه گه ر کاتی هه ستیت به وهی خوا فرمانی پیکردوه له

نه نفسی خویدا، وه نه وانهش ده چنه ژیر دهسه لاتی ئه و له ژنه کان و منداله کان و جگه له وانیش له وهی له ژیر دهسه لات و بهرپوه بردنی دایه، خوا ﷻ وه سفی ناگری کرده بهم وه سفه بو ئه وهی بنده کانی بترسینی له که مته رخه می له فرمانه کانیدا، بویه فرمویه تی: ﴿وَقُوْدُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ﴾ (واته: سووته مه نیه که ی ئاده میزاد و به رده)، هر وه ک فرمویه تی: ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرِدُونَ﴾ (۱۸) ﴿الأنبياء﴾ (واته: به راستی ئیوه وه نه وانهش ده تانپرستن جگه له خوا ده بنه سووته مه نی هه لگیر سینهری دوزه خ ئیوه و نه وانه ده چنه ناویه وه).

﴿عَلَيْهَا مَلَكَةٌ غَلَاظٌ شِدَادٌ﴾ (واته: (سه ربه رشتی ناگری دوزه خ ده کات چهند فریشته به ک) که مامه له یان زور ره ق و وشکه، زور توورهن، به ده نگه کانیان ده توقین، به بینیان ده ترسن، سه رزه نشتی دوزه خیان ده که ن به هیزو توانایان، فرمانی خویان له سه ر جیه جی ده که ن، که سزای تووندی بویان به کلایی کرده ته وه و پیویستی کرده، ﴿لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾ (واته: بی فرمانی خوا نا که ن له وهی که فرمانیان پی بدات، وه چ فرمانیکیان پی بدری ده یکن)، هه روه ها نه مهش ستایش کردنی فریشته به ریزه کانی تیدایه، وه ملکه چ بوونیان بو فرمانی خوا و گوپراه لیان له هه موو نه وانه ی خوا فرمانی پیکردوون.

(۷): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَانْعَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُحْزَنُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ ﷻ:

سه ر کونه ی دوزه خیان ده کری له پوژی دوا ییدا بهم سه ر کونه کردنه، بیان ده وتری: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَانْعَذِرُوا الْيَوْمَ﴾ (واته: ئه ی نه وانه ی که بیروا بوون) نه مرپو عوزرو بیانوو مه هیئنه وه، به راستی کاتی بیانوو هیئانه وه نه ماو هیچ سوودیکی نیه، ئیستا هیچ نه ماوه ته وه جگه له پاداشت له سه ر کرده وه کان، ئیوهش هیچتان پیش نه خستوه جگه له کوفر و بیروایی و به درودانانی نایه ت و نیشانه کان، وه دژایه تی کردنی پیغه مبه ران و دوستانی خوا.

(۸): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءٰمَنُوْا تُوْبُوْا اِلَى اللّٰهِ
تُوْبَةً نَّصُوْحًا عَنِّي رِبُّكُمْ اَنْ يُّكْفِرَ عَنْكُمْ
سَيِّاَتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّتِ بَحْرِي
مِنْ تَحْتِهَا اَلْاَنْهٰرُ يَوْمَ لَا يُخْرِى اللّٰهُ النَّبِيَّ
وَالَّذِيْنَ ءٰمَنُوْا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعٰى بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ
وَيٰۤاَيْمَنِهِمْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا اٰتِنَا لَنَا نُورًا وَاغْفِرْ
لَنَا اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿۸﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءٰمَنُوْا تُوْبُوْا اِلَى اللّٰهِ تُوْبَةً نَّصُوْحًا عَنِّي رِبُّكُمْ
اَنْ يُّكْفِرَ عَنْكُمْ سَيِّاَتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّتِ بَحْرِي
مِنْ تَحْتِهَا اَلْاَنْهٰرُ يَوْمَ لَا يُخْرِى اللّٰهُ النَّبِيَّ وَالَّذِيْنَ ءٰمَنُوْا
مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعٰى بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَيٰۤاَيْمَنِهِمْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا
اٰتِنَا لَنَا نُورًا وَاغْفِرْ لَنَا اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿۸﴾
يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ جِهْدِ الْكُفْرَانَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ
وَمَا وَنٰهُمْ جَهَنَّمُ وِبٰسِ الْمَصِيْرِ ﴿۹﴾ صَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا
لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَمْرًا لُّج وَاَمْرًا لُّوْطًا كَمَا تَأْتٰتُكَ
عَبْدِيْنَ مِنْ عِبَادِنَا صٰلِحِيْنَ فَخٰتٰنَا هُمَا فَتٰرِيْعٰتُهُمَا
مِنْ اللّٰهِ سَيِّاَتٌ وَقِيْلَ اَدْخَلْنَا رَمَحَ الدّٰخِلِيْنَ ﴿۱۰﴾
وَصَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ ءٰمَنُوْا اَمْرًا يَزْعُوْنَ اِذْ
قَالَ رَبِّ اِنِّي لِي عِنْدَكَ بِبَنِي اِي الْجَنَّةِ وَبِحٰجِي مِنْ رِزْقٍ
وَعَمَلِهٖ وَبِحٰجِي مِنْ الْقُرْءٰنِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۱﴾ وَمَرِيْمَ اَتَتْ
عِمْرٰتَ الرَّبِّ اَلْحَصٰتِ فَرَجٰهَا فَنفَخْنَا فِيْهِ مِنْ رُجْحٰنَا
وَصَدَقَتْ بِكَلِمٰتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ لَهَا مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۱۲﴾

واته: به راستی خواستگارانم که ده قه‌دا فرمانی کرده به تو بهی که جاری (النصوح)، وه په‌یمانی داوه به لئی خوشبوون له گوناوه‌کان و چونه به‌هسته‌کان و سه‌رکه‌وتن و سه‌رفرازی، کاتی بر‌وادارن له رژی دوایدا به رووناکسی ئیمانیان ده‌رژن، وه ری‌ده‌کن به رو‌شنایه‌کمی و چیژ وهرده‌گرن به حو‌انه‌وه‌کمی، به‌زیان دینه‌وه کاتی نه‌و رووناکیه‌ده کوژی‌ته‌وه ده‌دری به دوو‌روه‌کان، داوا‌ده‌کن له‌خوا که رووناکیه‌که‌یان بو‌ته‌واو بکات، نه‌ویش داوا‌که‌یان وهرده‌گری، نه‌و رووناکسی و دنیاییه‌ی هه‌یانه‌ده‌یانگه‌یه‌نی به به‌هشتانی پر له نازو‌نیعمت، وه دراوسیه‌تی په‌رورد‌گاری به‌خشنده، هه‌موو نه‌مانه له شوینه‌واره کانی ته‌وبه‌ی په‌کجارین. مه‌به‌ست له ته‌وبه‌ی په‌کجاری: ته‌وبه‌ی گشتگیره بو‌هه‌موو گوناوه‌کان، که بنده له‌گه‌ل خوادا گری‌داوه، هیچ مه‌به‌ستیکی نیه‌ته‌ناله‌پیناو‌خواو‌نریک بوونه‌وه له‌و، به‌رده‌وام ده‌بی له‌سه‌ری له هه‌موو بارودوخه‌کانیدا.

(۹): ﴿يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ جِهْدِ الْكُفْرَانَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَاَمَّا وَنٰهُمْ جَهَنَّمُ وِبٰسِ الْمَصِيْرِ ﴿۹﴾

خواستگارانم که ده‌کات به پیغمبره‌کمی به جیهاد‌کردنی بی‌بر‌ویان و ره‌قی و تووندوتیژ بوون له‌گه‌لیاندا، نه‌مه‌ش گشتگیره بو‌جیهاد‌کردنیان به پیوسته‌کردنی به‌لگه له‌سه‌ریان و بیان‌و بر‌نیان، وه بانگه‌واز‌کردنیان به‌ثاموژ‌گاری چاک، وه پوچ‌کردنه‌وه‌ی نه‌وه‌ی نه‌وان له‌سه‌ری ده‌رژن له‌جو‌ره‌ها گومرایسی، وه‌جنگ‌کردن له‌دژیان به‌چه‌کو کوشتار

کردن، بُوَ ٿو ڪه سهي ڪه ياخي ده بي له به ده مه وه چووني بانگه وازي خوا، وه ملڪه چي برياري نابي، ٿا ٺمه جهنگو توندو تيڙي له دڙ ده ڪري.

به لام پلهي يه ڪم پيوسته به چاڪترين و ليزانترين شيوه بيت، جا بيروايران و دوو رووه کان له دونيادا سزا ده درين به زالووني پيغه مبرو حيزه ڪهي به سهرياندا، به جهنگ و ڪوشتار ڪردنيان، وه له دواروڙيشدا سزاي ٿاگرو خراپترين سه رهنجاميان بُو ده بي، ڪه هه موو ڪه سيڪي به دبهخت و زهره رهنند پي ده گات.

(۱۰-۱۱): ﴿صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا أُمْرَاتَ نُوحٍ وَأُمْرَاتَ لُوطٍ كَأَنَّمَا نَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحِينَ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ ۝۱۰ وَصَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا أُمْرَاتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ۝۱۱﴾

ٺم دوو نمونه بهي ڪه خوا ﷻ هيناويه تيه وه بُو برواداران و بيروايران، بُو ٺهويه رووني بڪاته وه بويان ڪه په يوهندي بيروا به بروادارو نزيڪ بونه وه لتي هيچ سووڊيڪي پي ناگه بهني، به هه مان شيوه په يوهندي بروادار به بيرواوه هيچ زيانتيڪي پيناگات، له گهل هه ستاني به ٺر ڪه كاني سه ر شاني.

بيگومان له مه دا ٺماڙه و ترسانديڪ هه به بُو خيزانه كاني پيغه مبر ﷻ له سه ريچي ڪردن، چونڪه په يوهندي ٺهوان به پيغه مبره وه هيچ سووڊيڪيان پي ناگه بهني له گهل تاوان و خراپه ڪاريدا، بويه خوا ﷻ فرموويه تي: ﴿صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا أُمْرَاتَ نُوحٍ وَأُمْرَاتَ لُوطٍ كَأَنَّمَا نَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحِينَ﴾ (واته: ٺه و دوو ٺافره ته، نَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحِينَ) (واته: ڪه له ڙير نيڪاحي دوو بنده دا بوون له بنده چا ڪه كاني ٺمه) ٺه وائيش نوح و لوط بوون (عليهما السلام)، ﴿فَخَانَتَاهُمَا﴾ ٺجا خيانه تيان ليڪردن له ٺايندا، به وهي له سه ٺايني ميڙه ڪانيان نه بوون، مه به ست له خيانهت ٺه مه به، نه ڪ خيانه تي ره چه له ڪو داوڻيسي، بيگومان خيزاني هيچ پيغه مبريڪ داوڻن پيسي نه ڪردوه، خوا خيزاني هيچ به ڪيڪ له پيغه مبراني به داوڻن پيس دانه ناوه.

﴿فَلَمْ يُغْنِيَا﴾ (واته: نوح و لوط (نه يانتواني)، ﴿عَنْهُمَا﴾ له خيزانه ڪانيان ﴿مِنَ اللَّهِ شَيْئًا﴾ وَقِيلَ ﴿(شٽيڪ له سزاي خوايران) لي دوور بخه نه وه، (وه پيسان و ترا): ﴿ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ﴾ (واته: بروڻه ناو ناگره وه له گهل ٺه وانهي ڪه ده روڻه ناويه وه). ﴿وَصَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا أُمْرَاتَ فِرْعَوْنَ﴾ ٺه ويش ٺاسي اي ڪچي مواحم بوو

(خوا لئی رازی بی)، ﴿إِذْ قَالَتْ رَبِّ أَنْبِيَّ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَحْنِي مِّنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَحْنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾، خوا وه سنی کرده به پرواهینان و ملکه چ بوون بو پوره ردگاری، وه داوا کردنی له پوره ردگاری به گه وره ترین داواکاری، نه ویش به هه شته و نزیکه له پوره ردگاری به خشنده، داوا کردنی که خوا رزگاری بکات له فیرعه ونو کرده وه قیزه ونه کانی، وه له فیتنه و به لای هه موو سته مکاری، جا خوا ﴿دوعاکه ی لیوهر گرت به نیمانیکی ته و اووه ژیا، رزگاری بوو له به لای فیتنه، له بهر نه مه یه پیغه مبر﴾ فیرموویه تی: ﴿كَمَلٌ مِنَ الرِّجَالِ كَثِيرٍ، وَلَمْ يَكْمَلْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا أَسِيَّةُ امْرَأَةِ فِرْعَوْنَ، وَمَرْيَمُ بِنْتُ عِمْرَانَ وَإِنَّ فَضْلَ عَائِشَةَ عَلَى النِّسَاءِ كَفَضْلِ الثَّرِيدِ عَلَى سَائِرِ الطَّعَامِ﴾ (أخرجه البخاري برقم: (۳۵۵۸)) واته: کامل بووه له پیاواندا ریژه یه کی زور، وه کامل نه بووه له نافرته تاندا جگه له (مهریه می کچی عیمران) و (ناسیای کچی موزاحیم) خیزانی فیرعه ن، (خه دیجه ی کچی خوه یلد)، وه فه زلو چاکه ی عایشه (خویان لی رازی بی) به سهر نافرته تانه وه، وه کو فه زلو چاکه ی نان تیگوو شه وایه به سهر هه موو خواردنه کاندا.

خوا ﴿وَمَرْيَمُ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا﴾ (واته: وه مهریه می کچی عیمران که داوینی خوی) پاک پاگرت و پاراستی له فاحیشه و خراپه، به هوی ته و اووی ناینی و پاکوی بیگه ردی، ﴿فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا﴾ به وه ی که جبریل ﴿الطَّيِّبُ﴾ فووی کرد به گیرفانی زریکه یدا، جا فووه که ی گه یشته به مهریه م، ئینجا عیسای کوروی مهریه می لی بوو، پیغه مبری به خشنده و گه وره مه زن. ﴿وَصَدَقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُنْتِهَا﴾ (واته: وه بروای هینابوو به وته کانی پوره ردگاری خوی و کتیبه کانی) نه مهش وه سف کردنیکه بو شه و به زانست و زانیاری، چونکه به پاستی پرواهینان به وته کانی خوا هه موو وته ناینی و قه دهریه کانی ده گریته وه.

وه پرواهینان به کتیبه کانی: شه و زانیاریه ده خوازی که به پاست دانانی پی ده سته بهر ده بی، شه و هس نابی مه گه به زانست و کرده وه، بویه فیرموویه تی: ﴿وَكَانَتْ مِنَ الْقَنِينِ﴾ (واته: (له ریزی) گوپرایه لانی خوادا بوو، نه وانه ی برده وامن له گوپرایه لی کردنی، به ترسانو ملکه چ بوون. نه مهش وه سفیکه بو شه و ته و اووی کرده وه، بیگومان مهریه م خوا لی رازی بی نافرته تیکی زور پاستگو بوو: نه ویش بریتیه له ته و اووی زانست و کرده وه.

ته فسیری سووره تی (التحریم) ته و او بوو.

ته فسيري سووره تي (الملك)

مهككيه (۲۰) نايه ته

به ناوي خواي به به زميي به خشنده

(۱-۴): ﴿تَبَرَّكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝۱ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَتَيْتُكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُوْرُ ۝۲ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا مَا تَرٰى فِي خَلْقٍ الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفٰوُتٍ فَاَرْجِعِ الْبَصْرَ هَلْ تَرٰى مِنْ فِطُوْرٍ ۝۳ ثُمَّ اَرْجِعِ الْبَصْرَ كَرِيْنًا يَنْقَلِبُ اِلَيْكَ الْبَصْرُ حٰاسِبًا وَهُوَ حَسِيْرٌ ۝۴﴾

﴿تَبَرَّكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ﴾ واته: گوره و

مه زن و به رزه، خاوه ن خيرو چا كه ي زورو

بي نه ندازه به (نه و خواجه)، له مه زني نه و زاته نه و به جيهاني سه ره و وه خواره وه له ژير ده سه لاتي نه و دان، هه ر نه و يش دروستي كردوون، هه لي ده سووريني به هه ر جوړي بيه وي، له حوكم و برياره قه ده ري و ناييه كان، شويني حيكمه تي نه و زاته كه و توون، له مه زني نه و زاته ته و او ي ده سه لاتي، كه تواناي هه به به سه ر هه موو شتيكدا، وه به و تواناو ده سه لاتي هه مووي هيناوه ته بوون له به ديهيتر او ه مه زنه كان، وه ك: ناسمانه كان و زه وي.

وه ﴿خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ﴾ واته: دايناوه بو به نده كاني كه بيانژيني و پاشان بيانمريني، ﴿لِيَبْلُوَكُمْ اَتَيْتُكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا﴾ (واته: تا تاقيتان بكاته وه كه كرده وي كامتان چا كتره)، واته: به دلسو زترين شيوه به پي قورشان و سونته، بيگومان خوا ٭٭٭ به نده كاني به ديهيتر او وه هيناوي بو نه ماله، هه و الي پيداون كه نه وان لسي ده گواز رينه وه، فه رماني پي كردوون (به شتي باش) و قه ده غه ي كردوون (له شتي خراب)، وه تاقي كردوونه ته وه به و چه زوو ناره زو و اته ي كه پيچه و اته ي فه رماني نه و ن، جا هه ر كه سي ملكه چي خوا بكات و كرده وي چاك نه نجام بدات، خوا پاداشتي چاكي ده داته وه له هه ردوو دونيا،

وه ههر که سیک لادبات بولای ههواو ناره زووه کانو فرمانی خوا پشت گوئی بخت،
 نهوه خراپترین سزای بولای ههیه.

﴿ وَهُوَ الْعَزِيزُ ﴾ نهو زاتهی خاوهن دهسه لاتنی تهواوه، به هوی نهو دهسه لاتمهو زاله بهسه
 هه موو شته کاند، وه هه موو به دیهینراوه کانیش ملکه چی بوون، ﴿ الْغَفُورُ ﴾ لسی خوشبووه
 له گوناهارانو که مته رخمه مان، به تایهت نه گهر تهوبه بکهن و بگهرینهوه بولای، نهوه
 ییگومان نهویش له گونا هه کانیان خوش ده بی، نه گهر بگاته به رزی ناسمانه کانیش، وه
 که مو کورته کانیشیان داده پووشی نه گهر پر بهم دونیا به بیست، ﴿ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ
 طِبَاقًا ﴾ واته: (نهو زاتهی که حموت ناسمانی دروست کردوه چین له دوا ی چین) ههر
 چینیکیان له سهرووی چینه که ی دیکه وه یه، هه موویان یه ک چین نین، به دیهینراوه به
 نهوپه ری جوانی و وورده کاری ﴿ مَا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمٰنِ مِن تَفٰوُتٍ ﴾ واته: (تو نایینت
 نهی ته ماشاکر له دروستکراوه کانی خوا ی میهره باندا) هیچ نارینکی و ناتهواویه ک. جا
 نه گهر ناتهواوی په تکرایه وه له هه موو پروویه که وه، نهوه ده بیته جوانی و چاکیه کی
 تهواو، که گونجاوه له هه موو پروویه که وه، له په ننگ و شیوازو به رزیدا، وه نهوه یشی
 تیا دیا به له خورو مانگ و نه ستیره پروونا که کان، نهوانه ی جیگیرن تیا باندا، وه نهوانه یشی
 ریډه کن.

کاتیک که تهواوی ناسمانه کان زانرا، خوا فرمانی کرد به یه ک له دوا ی یه ک
 ته ماشا کردنی و سه رنجدانی ده وروویه ری، جا فرمووی: ﴿ فَارْجِعْ الْبَصَرَ ﴾ واته: چاو
 بگیره و ته ماشای بکه، به ته ماشا کردنیکی سه رنجدان و په ند وه رگرتن، ﴿ هَلْ تَرَىٰ مِن
 فُطُوْرٍ ﴾ واته: ناتهواوی و که مو کوریه ک.

﴿ ثُمَّ ارْجِعْ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ ﴾ مه به ست له مه دا زور چاو گیرانه، ﴿ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ حَاسِرًا
 وَهُوَ حَسِيْرٌ ﴾ واته: دهسته و سان ده بی له وهی که ناتهواویه ک یان که مو کورته کی
 تیا بیینی، نه گهر چی زور سوور بی له سه ر سرنجدانی، پاشان راسته و خو باسی جوانی
 ناسمانه کانی کردوه و فرموویه تی:

(۱۰-۵): ﴿ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيْحٍ وَجَعَلْنٰهَا رُجُوْمًا لِّلشَّيْطٰنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيْرِ
 ﴿٥﴾ وَلِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا رِيْبَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَاِنَّ السَّعِيْرَ ﴿٦﴾ اِذَا الْاَقْوَامُ فِيْهَا سَمِعُوْا لَهَا شَهِيْقًا وَّهِيَ تَفُوْرٌ
 ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمِيْرٌ مِّنَ الْغَيْطِ كُلَّمَا اَلْفَىٰ فِيْهَا فَوْجٌ سَأَلْتُمْ خَزَنَتَهَا اَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيْرٌ ﴿٨﴾ قَالُوْا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا
 نَذِيْرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ مِن شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِي ضَلٰلٍ كَبِيْرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوْا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا

فِي أَحْصَابِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾

(خوای په روهرد گار) ده فهرموئ: ﴿وَلَقَدْ زَيَّنَّا﴾ واته: بیگومان جوانمان کردوه و رازاندوومانه ته وه ﴿السَّمَاءَ الدُّنْيَا﴾ (ناسمانی دنیا) ئه وهی به چاوتان ده بیینن، ﴿بِمَصْنُوحٍ﴾ ئه ویش ئه ستیره کانه له سهر جیاوازیان له رووناکی و رووشنیدا، بیگومان ئه گهر ناسمانه کان ئه ستیره یان تیدا نه بوایه ئه وه ده بوون به سه قئیکی تاریک، هیچ جوانیه کیان نه ده به خشی، به لام خوا ﴿ثُمَّ﴾ ئه ستیرانه ی کردوه به رازاندنه وه و جوانی و رووناکی بو ناسمانه کان، وه کردوویه تی به مایه ی هیدایه ت و رینمایی له تاریکیه کانی دهشت و ده ریا.

هه والی خوا ئه وه رت ناکاته وه که ئه و زاته ناسمانه کانی دونیای رازاندوه ته وه به چراکان، که زوری له ئه ستیره کان له سهرووی جهوت ناسمانه که وه بن، چونکه ناسمانه کان روونن، به و شیویه جوانی و زینت دروست ده بی بو ناسمانی دنیا، ئه گهرچی ئه ستیره شی تیدا نه بی ت.

﴿وَجَعَلْنَاهَا﴾ واته: ئه ستیره کانمان کرد به ﴿رُجُومًا لِلشَّيْطَانِ﴾ ره جمی شه ی تانه کان، ئه وانه ی ده یانه وی گوی هه لخن بو ناسمانه کان، جا خوا ئه م ئه ستیرانه ی وه کو پاسه وانیک داناه بو ناسمانه کان، له وهی شه ی تانه کان هه والی ناسمانه کان یه، جا ئه م گرو و ناگرانه که ده وه شینری له ئه ستیره کانه وه، خوا له دنیا دا ناماده ی کردوه بو شه ی تانه کان، ﴿وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ﴾ ناماده مان کردوه بو یان له دواروژدا ﴿عَذَابَ السَّعِيرِ﴾ (واته: سزای ناگری هه لگیرساو) چونکه لووت به رزیان نواند له ناستی خوداو به بنده کانیان گومرا کرد، ئا له بهر ئه مه یه شوینکه و توانیان له بیروایان وه کو و ئه وان وان، بیگومان خوا ناماده ی کردوه بو یان ناگری هه لگیرساو، بو یه فهرموویه تی: ﴿وَاللَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ وَيَلْسَ الْعَصِيرُ﴾ (واته: وه بو ئه وانه ی که بیروان به پهروه رد گاریان سزای دوزه خ ناماده یه که مه نزلگایه کی زور خراپه) خه لکه که ی تیایدا سه رزه نشت ده کرین به و په ری سه رزه نشت کردن، ﴿إِذَا الْقُوفِيهَا﴾ (واته: کاتی فریدرانه ناویه وه) به شیویه ی ئه اناه و زه لیلیه وه، ﴿سَمِعُوا لَهَا شَهيقًا﴾ (واته: له و دوزه خه وه) ده نگیکی به رزی نارجه ت ده بیستن).

﴿تَكَادُ تَمَيِّرُ مِنَ الْعِظِ﴾ واته: خه ریکه دوزه خ له رقی بیروایاندا پارچه پارچه بی، گومان ت چونه چیان پنده کات ئه گهر بخرینه ناویه وه؟! پاشان باسی سه رزه نشت

کردنی دهر گاوانی دۆزه خ ده کات له وانهی تیایدان، جا فەر موویه تی: ﴿كَلَّمَآ لَلّٰی فِیْهَا
فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا اَلَّذِیْنَ كُنْتُمْ تُدْعَوْنَ﴾ (واته: هەر کاتیك ده سته یه ک فری بدرینه ناویه وه
دهر گاوانه کانی دۆزه خ پرساریان لیده که ن ئایا پیغه مبه ریکی ترسینه رتان بو هاتووه)؟
واته: ئەم حاله تان و شایسته بووتان به ناگر ههروه کو شه وه وایه که س هه والی پی
نه دابن دهر باره ی و ناگادارتانی نه کردیته وه لی.

﴿قَالُوا بَلٰی قَدْ جَاءَنَا نَذِیْرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ مِنْ شَیْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِی ضَلٰلٍ کَبِیْرٍ﴾ جا کو یان
کردوه له نیوان به درۆدانانی تایهت و به درۆدانانی گشتی، به هه مو و نه وانهی خوا
دایه زاندووه (واته: هه رچی خوا نار دوویه تی به درۆیان دانا).

به وه شه وه نه وه ستان تا گو مپابوونی پیغه مبه ره ترسینه ره کانیان راگه یاند، شه و پیغه مبه رانه ی
رینمایی کار بوون، به لکو به و گو مپا کردیشه وه نه وه ستان، گو مپا بوونیانیان گپرا به
گو مپا بوونیکی گه وه ره، جا چ عینادی و لووت به رزی و سته میک هه یه وه ک ئەمە؟!

﴿وَقَالُوا﴾ (واته: دان ده تین به وه ی که شیای هی دات و رینیشان دان نین و ده لین: ﴿لَوْ
كُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِیْ اَصْحَابِ السَّعِیْرِ﴾ (واته: ئەگەر قسه ی پیغه مبه رانمان بیستایه، یان
تیگه یشتینایه ئەمپرو له هاو رییانی دۆزه خ نه ده بووین)، رینگا کانی هیدایه تیان له نه فس و
ده روونی خویان ره تکرده وه، ئەویش بیستنی فەرماشته کانی خوایه که دایه زاندووه،
وه پیغه مبه ران پیی هاتوون، وه شه و عه قله ی سرودی بو خوا وه نه که ی هه یه که له سه ر
حه قیقه تی شته کان ده یوه ستینی و په سند کردنی چاکه و دوور که و ته وه له هه مو و نه وانهی
که ده ره نجامی خراپه، به راستی ئەوان نه بیستیان هه بوو نه عه قل، ئەمەش به پیچه وانهی
خواه نانی یه قین و دلنایی و عیرفان، وه شوینکه و تووانی راستی و ئیمان، بیگومان ئەوان
پشتیوانیان له بروا که یان کردوه به ده قه بیستراوه کان، ئەوانه ی له لایه نی خوا وه هاتووه
بیستوویانه، ئەوه بشی پیغه مبه ره که ی هیناویه تی، به زانست و زانیاری و کرده وه پیکردن.
وه به به لگه عه قلیه کان: ناسین بو هیدایهت له گو مپایی و پاکی له شتی قیزه ون و
پیس و چا کردنه وه خیر له شه ر.

بیگومان ئەوان له بروا هیناندا هه ر که سه و به پیی شه وه ی خوا منه تی کرده وه به سه ریدا
له په ی ره وی کردن، به به لگه ی عه قلی و به به لگه ی نه قلی، پاکی و بیگه ردی بو شه
زاته ی که به فه زل و چاکه ی خو ی هه ر که سیکی بو ی تایه تی ده کات، وه منهت
ده کات به سه ر هه ر یه ک له به نده کانیدا که خو ی بیه وی، وه زه لیل و سه رشو ر ده کات

ئو که سهی شیاوی خیر نیه، خوا ﷻ ده باره ی ئه وانه ی چوونه ته نیو ئاگره وه، ئه وانه ی دانیان به ستم و که لله ره قی خوئیاندا ناوه فرمویه تی:

(۱۱): ﴿ فَأَعْرِضُوا بِدُنُوبِهِمْ فَسَحَقًا لِّأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿۱۱﴾ ﷻ:

واته: (ئیتیر بییان ناله گوناوه کانیان) دووری و زیانو به دبه خستی بو ئه وان، ئای چهنده گومراو له ناو چوون، کاتی پاداشتی دونیایان له ده ست چوو، ئه وان په یوه ست بوون به ئاگری هه لگیر ساوه وه، که جهسته یان گر تیبهر ئه دات و ده چیته ناو سنگیانه وه!

(۱۲): ﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿۱۲﴾ ﷻ:

کاتی باسی حالی به دبه ختان و خراپه کارانی کرد، ئنجا باسی حالی به خسته وه ران و چاکه خوازانی کردوه، ده فرموی: ﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ ﴾ ﷻ (ئه وانه ی له په نهانیاله خوای خوئیان ده ترسن) له هه موو حالیکیاندا، ته نانه ت لهو حاله ته ی که کس ئاگادار نیه بییان جگه له خوا نه بی، ئه وان هه رگیز پیش ناکه ون له سه ریچی کردن، وه که مته رخه می ناکه ن له وه ی خوا فرمانی پیکردوون.

﴿ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ ﴾ ﷻ (واته: لئخوشبوونیان بو هه یه) له گوناوه کانیان، ئه گه ر خوا لیان خوش بوو، وه پاراستنی له شهرو خراپه ی گوناوه کانیان و پاراستنیان له سزای دوزه خ. ﴿ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴾ ﷻ بو ئه وان هه یه (پاداشتی گه وره) ئه ویش ئه وه یه خوا بوی ئاماده کردوون له به هه شتدا له نازو نیعمه تی به رده وام و مولکی گه وره و له زه ت و خوشی و ئاره زووی نه براره، خانووی به رزو رازاوه و حوری چاوه گه ش و خزمه تکارو مندالان، گه وره ترو مه زنتر له هه موو ئه وانه په زامه ندی خوای به به زه یه که خوا حه لالی ده کات بو خه لکانی به هه شت.

(۱۳-۱۶): ﴿وَأَسْرُوا قَوْلَكُمْ أَوَجْهُرُؤَابِهَةٍ إِنَّهُ
عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۱۳﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ
اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿۱۴﴾﴾

نمه هه والیکه له لایه ن خواوه به فراوانی
زانستی و گشتگیری به زه بی و نهرم و نیانی،
﴿وَأَسْرُوا قَوْلَكُمْ أَوَجْهُرُؤَابِهَةٍ﴾ (واته: نیوه
قسه ی په نهان بکن یان ناشکرا) هه مووی
به کسانه له لای خوا، هیچ کرده وه به کسی
په نهان به نهیسی لای نه و نامینی جا، ﴿إِنَّهُ
عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ (نه و خوا ناگاداره
به خودی نهیسی دلکانه) به وهی تیا یاندا به
له نیته کانه و نیراده و یسته کانه، جا نیر
چون ناگاداره نیه به قسه و کرده وه کانه که
ده بیستری و ده بیتری؟!

پاشان به لنگی هینا به وه به به لنگی عه قلی له سه زانستی، فه رمووی: ﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ﴾ نه و
خوا به ی به ده بیتر او ه کانی دروست کرده وه ورده کاری تیدا کرده به چاکترین شیوه چون
ناگای لیان نیه؟! ﴿وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾ که ور دینه له زانستی و هه والیدا، ته نانه ت ناگاداره
به شار او وه نهیسی و په نهان و نه وهی له ناو ناخدا به، نه و زاته، ﴿يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى﴾ (۷) پله،
(واته: نه وه به راستی نه و خوا نهیسی و له نهیسی شار او ه تریش ده زانی)، وه له مانا کانی (اللطف)
به راستی نه و زاته نهرم نیانه به رانه به به بنده که ی و پشتیوانیتی، له شوینی که وه چاکه ی بو
ده نیری که ههستی پی ناکات، وه ده بیاریزی له شهرو خرا به له روویه که وه که گومانی
بوی نه بردو وه، پله و پایه ی به رز ده کاته وه به چندین هوکار که به بنده هه به خه یا لیدا
نه هاتو وه، ته نانه ت ناخوشیه کانیسی پی ده چیژی تا به هویانه وه بگات به خوشیسترا وه
مه زنه کانه و پله و پایه گه وه کانه.

(۱۵): ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَآكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿۱۵﴾﴾
﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ ذُلُولًا﴾ (خوا شه و زاته به زه ی بوتان پام کرده وه و زلیل کرده وه،
بو نه وهی به دهستی بهینن هه رچی نه وهی به یوه سه به پیوستیه کاتان، له چاندن و خانو و

کيلگه، وه شهو ريگايانهى كه پيى ده گهن بو ولاته دوورو فراوانه كان، ﴿فَأَمْسُوا فِي مَنَاكِبِهَا﴾
 واته: بو به ده ستهينانى رزقو رپوزى و كارو كه سابهت، ﴿وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ﴾ واته:
 دواى شهوى ده گوازي رينهوه له م دونيايه خوا كر دوويه تى به جيگاي تاقير كرده وه و تو يشوويه ك
 كه پيى ده گهن بو مالى دوارپوز، زيندوو ده كر نسه وه دواى مردنتان و، نجا كوده كر نسه وه بو
 لاي خوا، بو شهوى پاداشتان بداته وه به كرده وه چاك و خراپه كاتنان.

(۱۶-۱۸): ﴿أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ﴾ (۱۶) ﴿أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ
 أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ﴾ (۱۷) ﴿وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ﴾
 (۱۸):

ئهمه هه رپه شه كردن و ترساندنيكه بو شهو كه سهى كه به رده واهه له سه ر ياخي بونى و ده ستر رپى
 كردنى و سه رپيچى كردنى، كه ده بيته مايهى توله و پيوست بونى سزاله سه رى، جا
 فه رمويه تى: ﴿أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ﴾ نه ويش خواى به رزو مه زنه له سه ر به ده پيتر او ه كاني،
 ﴿أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ﴾ واته: (كه بتان اته خواره وه به ناخى زه ويدا له
 كاتي كدا كه زهوى وه ك ده ربا گيژ بخوات) و بتان له رزني تى تا له ناوتان بيات.

﴿أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا﴾ واته: سزايه ك له ئاسمانه وه بئير ته سه رتان
 به وورده زيخه وه و توله تان لى بكاته وه ﴿فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ﴾ نه و كات ده زانن هه رپه شهى
 پيغه مبه ران و كتيه كاني خوا ترساندنى چون بسوو، واهه زانن ئاسيشى ئيه له لايه ن خوا وه
 شهويه سزاتان بدات به سزاداتي ك له زهوى و له ئاسمانه وه سوودى هه بى بوتان، له داهاتو ودا
 ده رنجامى كار ه كاني خوتان ده بينن، يه كسانه ماوه يه كى زور بخايه نى يان كه م، ييگومان
 خه لكاني پيش ئيه بيبروا بونو به درويان زانى وه ك چون ئيه به دروتان زانى، خوا ﴿
 له ناوى بردن، ته ماشا بكه ن چونه توله ي خوا له سه ريان سزايانى پيشخست له دونيادا پيش
 سزاي دوارپوز، جا ئيه وه ش ئاگادار بن كه تووشتان بيى وه ك چون نه وان تووشيان بوو.

(۱۹): ﴿أُولَئِكَ يَرَوْنَ إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَاتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ
 بَصِيرٌ﴾ (۱۹):

﴿أُولَئِكَ يَرَوْنَ إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَاتٍ وَيَقْبِضْنَ﴾ ئهمه سه رزه نشت و هاندانه له سه ر تير وانين و
 سه رنجدان له بارودوخى بالنده كه خوا رامه يناوه، وه كه ش و هه واى بو رامه يناوه به ويستى
 خوى به باله كاني به ئاسماندا و ده فرى و ده به ينيته وه يه ك، له ئاسماندا بو خوى ده فرى و تييدا
 ده گه رى، به پيى ويست و پيوستى خوى ﴿مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ﴾ (واته: رايه گرتو وه

بهو ئاسمانه وه خوا نه بئى) يىگومان ته نها ئه و زاته كه ش و هه وای بۆ پامكر دوون، جهسته و شيوه يانى به جوړى دروستكردوه بتوانن بفرن.

جا هه كه سى سه رنجى حالى بالنده بدات و تاييدا رابمىنى، تواناو دهسه لاتی خواى گه و ره ي بۆ دهرده كه وى، يىگومان ئه و زاته تاكو ته نهايه، نابى به ندياهه تى بكبرى ته نها بۆ ئه و زاته نه بى، ﴿إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ﴾ ئه و زاته ريځخه رى كاروبارى به نده كائيتى به وهى شياويانه به پىي حيكمه تى خوى.

(۲۰-۲۱): ﴿أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِنَّ الْكُفْرَانَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿۲۰﴾ أَمَّنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ، بَلْ لَجُوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿۲۱﴾﴾

خوا ﴿﴾ به سه ركه شان و نه وانه ي له فرمانى دهرچوون و پشتيان له حه ق كرده، فرموويه تى: ﴿أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ﴾ واته: سه رتان ده خات نه گه ر خواى ميهره بان يه وى زيانتيكان لى بدات، ئه و بهر گرى زيانه كه تان لى ده كات؟ واته: كى يارمه تيان ده دات له سه ر دوژمنانتان جگه له خواى ميهره بان، به پاستى ئه و زاته بهرزو مه زنه ته نها خوى سه ر خه رو ده سه لات پنده رو زه ليلكه ره، جگه له و له به ديهيئراوه كان نه گه هه موويان كۆببنه وه له سه ر يارمه تيدانى به نده يه ك، ئه وه به قه د مسقاله زه ربه يه ك سوودى پى ناگه يه نن، له سه ر هه ر دوژمنيك يىت.

جا به رده وام بوونى يىپروايان له سه ر يىپروايى كردنيان، دواى نه وهى زانيويانه هيج كه س نيه يارمه تيان بدات له جياتى خواى ميهره بان، ياخى بوون و گه مژه ييه، ﴿أَمَّنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ﴾ واته: (تايانا نه وه كيه نه و كه سه ي كه پوزيتان ده دات نه گه ر خوا پوزى خويان لى بگريته وه)، رزق و پوزى هه مووى له لايه ن خواوه يه، جا نه گه ر رزق و پوزى خوى بگريته وه ليسان، كى هه يه رزق و پوزيتان بۆ بنىرى؟ يىگومان به ديهيئراوه كان توانايان نيه له سه ر رزق و پوزيدانى خويان، نيتر چوون ده توانن رزق و پوزى غه يرى خويان به ن، جا پوزيده رو به خشه رى به نده كان هيج نيعمه تيكيان ده ستنا كه وى ته نها له لايه ن نه وه وه يه، ئه و زاته شايسه تبه به تاكو ته نها يى بهرستى، به لام يىپروايان ﴿لَجُوا﴾ واته: به رده وام بوون، ﴿فِي عُتُوٍّ﴾ واته: له دلره قى و نه رم نه بوون بۆ حه ق و پاستى، ﴿وَنُفُورٍ﴾ دوور كه و تنه وه له ريځگاي راست.

(۲۲): ﴿أَفَنْ يَمُنُّوا بِمَا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّنْ يَمُنُّ سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۲۲﴾﴾

واته: كام له و دوو پياوه رينمايى كراوه؟ كه سيك ويل بى له گومراييدا، نقوم بى له

بیر واییداو دلی داپوشیبی، وه حقو راستی له لای شه و پوچ بی، وه ناحه قیش حقه بی؟ وه که سیک که زانایی به حقو کاریگری له سر کردبی و کاری پینکات و له سر ریگی راست بی، له قسه و کرده وه کانی و هموو بارودوخه کانی؟ نجا تنها به سه رنجدانی حالی شه دوو که سه جیوازی نیوانیان ده زانری، رینمایی کراو له گومرا، بارودوخه کانیش گه وره ترین شایه تین له قسه و گوفتاره کان.

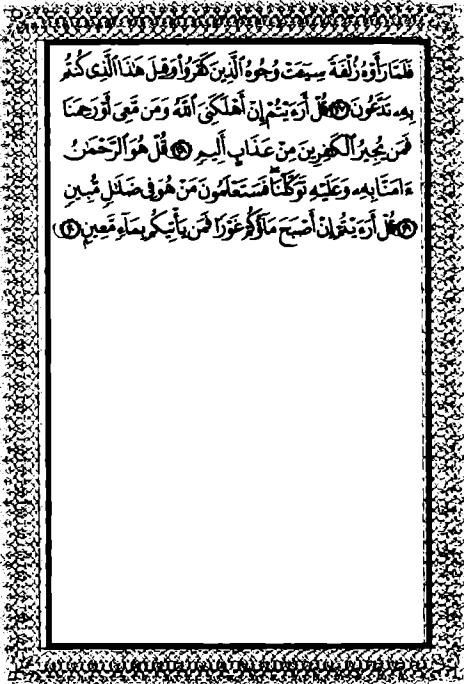
(۲۳-۲۶): ﴿قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۚ قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿۲۳﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۴﴾ قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۲۵﴾﴾

خوا ۱۱۱ پر وونی ده کاته وه که به تنها شه و پرستراوه، وه بهنده کانی بانگ ده کات بو ستایش کردنی و به تاک دانانی له پرستشدا، ده فهرموی: ﴿قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ﴾ واته: ئیوهی له نه بوونه وه هیناوه ته بوون به بی یارمه تیده رو هاو کاری، کاتیک دروستی کردوون و کاملی کردوون به گوئی و چاوو دل، که چاکترینی نه ندامانی جهسته و ته او ترینان، به لام ئیوه له گه ل پیدانی شه نازو نیعمه تانه دا ﴿قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ﴾ که متان شو کرانه بژیرن، وه که متان سو پاسگوزاری شه زاته ده کهن، ﴿قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ﴾ واته: (هر خویبه که ئیوهی) بلاو کردو ته وه له سر زه ویداو نیسته جی کردوون له ده ورو به ری، وه فهرمانی پیکردون و قه ده غهی لیکردون، نازو نیعمه تیشی داباراندوه به سه رتاند، که به هویه وه سوود وهرده گرن، پاشان دوی شه وه کۆتان ده کاته وه له رۆژی دوایدا.

به لام شه به ئینی پاداشته عینادو یاخیسووه کان نکولی لیده کهن، ﴿وَيَقُولُونَ﴾ به دروی داده نین و ده لین: ﴿مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ﴾ (واته: شه به لینه به هاتنی رۆژی دوی که هی ده بیست نه گهر راست ده کهن) نیشانه ی راستگویی پیغه مبه رانیان به وه به سته وه ته که هه والیان پی بدن به کاتی هاتنی، شه مهش سته م و عینادیه، بیگومان زانینی شه و رۆژه تنها له لای خویبه و لای هیچ یه کیک له به دیهینراوه کان نه، هیچ په یوه ندیه ک نه له نیوان راستی شه هه واله و راستی هه والدان به کاتی هاتنی رۆژی دوی، بیگومان راستی به به لگه کانی ده ناسریته وه، خوا ۱۱۱ به لگه سه لماندنیک زوری هیناوه ته وه له سر راستی رۆژی دوی، که هیچ گومانیک ناهیلته وه، بو که سیک گوئی بگری بو قورئان و بیریشی له لای بی.

﴿فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّتَتْ وُجُوهُ﴾ (۲۷-۳۰):

الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ
تَدْعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِى اللَّهُ
وَمَنْ مَعِىَ أَوْ رَحِمْنَا فَمَنْ يُجِزُّ الْكَافِرِينَ مِنْ
عَذَابِ الْعَذَابِ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ ءَامَنَّا بِهِ
وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسْتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ
﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْحَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ
بِمَاءٍ مَعِينٍ ﴿٣٠﴾

﴿فَلَمَّا رَأَوْهُ﴾ مانای نهويه به پراستی
جیگای به درؤدانانی بیروایان و
یاخیوونیان به رپوژی دواى، کاتیک
بوو له ژيانى دونیادا بوون، جا کاتی
رپوژی دواى دیتو سزا به دیده کهن،
﴿زُلْفَةً﴾ واته: نریکه لیانهوه، پیان

ناخوش دهبی و ده توقین و دلیان شپرزه ده بیست، نا له بهر نهوه پرووخساریان ده گورپی،
سه رزه نشت ده کرین له سه ر بیروایى و به درؤدانانان، وه پیان ده وترپی: نه مه یه نهوه
رپوژهی به درؤوتان ده زانی، نا نه مپرو به چاوی خوتان بینوتان و راستیه که تان بوو پروون
بوویه وه، هموو هوکاره کانیش پچران، هیچتان بوو نه مایه وه بیجگه له چه شتنی سزا.
کاتیک به درؤدانه رانی پیغمه بهر ﴿﴾ نه وانه ی بانگه وازه که یان رپهت ده کرده وه و چاوه پروانی
له ناو چوونیان ده کرد، خوا فرمانی پیکرد که پیان بلی: ئیسه نه گهر ناواته کانیشان بیته
جی، وه خوا من و نه وانه ی له گه لمدان له ناو بیات، ئیسه هیچ سوودیکتان پی ناگات،
چونکه بیروا بوون به نایهت و نیشانه کانی خوا، وه شایسته ی سزا بوون، ده ی کئی
به ناتان ده دات له سزای به ئیش، به پراستی هر ده بی تووشتان بیی؟ که واته ماندوو
بوون و سوور بوونتان له سه ر له ناو چوونی من هیچ سوودیکتان پی ناگه به نی.

وه له قسه کانیان بیگومان نه وان له سه ر هیدایهت و رپنمایین، پیغمه به ریش له سه ر
گومراییه، له و پیناوه دا دژایه تیان کردو ده مه ده مه و کوشتاریشیان له دژدا کرد،
خوا ﴿﴾ فرمانی کرد به پیغمه به ره که ی هه وال بدات ده رباره ی بارودوخى، وه بارودوخى

شوینکه و تووانی، که به هویه وه پروون ده بیته وه بۆ هه موو که سی رینمایی کردیان و خو پاریزیان، ئه ویش ئه وه یه که ده لین: ﴿أَمَّنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا﴾ (واته: بروامان به خوا هیناوه، وه هه ر به و پشتمان به ستوه) بروهینان به راستدانانی ناوه وه له خو ده گریت، ههروه ها کرده وه پیکردنی به ناخو به ئاشکراش.

وه کاتیک که کرده وه کان، بوونیان و ته واوینان له سه ر پشت به ستن وه ستاوه، خوا پشت به ستنی تایهت کرده وه له ناو سه ر جه م کرده وه کاند، ئه گه ر نا پشت به ستیش له ناو پیناسه ی ئیماندا جی کراره ته وه، وه ک خوا ﴿فَهَرَمُوهُ تِي﴾ (وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا) ﴿۲۳﴾ المائدة، (واته: وه پشت هه ر به خوا به ستن ئه گه ر ئیوه بروادارن) جا ئه گه ر ئه مه حاللی پیغه مه رو حاللی شوینکه و تووانی بی، که بریتیه له و حاللی سه ر که وتنی له سه ر دیاری کراره و خوشی و به خته وه ری له سه ر وه ستاوه، وه حاللی دوژمنانی به پیچه وانه یه تی، ئه وان نه بروایان هه یه وه نه پشت به ستن، به مه ش زانرا کی رینمایی کراره و کی له گو مراهیه کی رووندایه.

پاشان هه والیداوه به وه ی تاک و ته نه یه له به خشین نازو نیعه ته کاند، به تایهت به و ئاوه ی که به هویه وه هه موو شتیکی به زیندوو گیراره، جا فه رمووه تی: ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْحَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ﴾ (واته: بلی: یسم بلین ئه گه ر ئاوی خوار دنه وه تان رۆ بجی به ناخی زه ویداده ی کی بیجگه له خوا ئاوی زولالتان بۆ ده رده هینی)، لی بخۆنه وه و ئازه له کانتانی پی تیر ئا و بکه ن، وه دارودره خت و کشتو کاله کانتان؟! ئه مه نیستی فهامه به واتای نه فی و نه ری دیت. واته: که س توانای له سه ر ئه وه نیه، جگه له خوا.

ته فیری سووره تی (الملک) ته واو بوو.

ته فسىرى سوره تى (القلم)

مه ككيهه (۵۲) نايه ته

به ناوى خواى به به زه يى به غشنده

(۷-۱): ﴿ت وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ۱﴾ مَا
 أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْحُونٍ ﴿۲﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا
 غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿۳﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿۴﴾
 ﴿۵﴾ فَسَبِّحْهُ وَبُصِّرْهُ ۖ بِآيَاتِكُمْ
 الْمَفْضُوتِ ﴿۶﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ
 سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿۷﴾

﴿ت وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ۱﴾ مَا أَنْتَ
 بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْحُونٍ ﴿۲﴾ ﴿۳﴾ خوا سوئند
 ده خوات به پئوس، ناوى ره گزه هموو

پئوسه كان ده گريته وه، هموو جوړه زانسته كاني پئ ده نوسرى، وه هموو نهو په خشان و
 هوئراوه و هه لبه ستانه، نهو يش نهو به ييگومان پئوس و نهو ديرانه ي پئ ده نوسن له هموو
 جوړه كاني قسه كردن، له نايه ت و نيشانه مه زنه كاني خوايه، كه شايسته ي نهو به سوئندى پئ
 بخورى، له سهر به ريبونى پئغه مبه ره كه ي موحه ممد ﷻ، له وه ي دوژمنانى داويانه ته پالى كه
 ده لين شيته، خوا ﷻ شيتى له پئغه مبه ره كه ي رت كردوته وه به به خشى خوى له سهرى، وه
 چا كه كاني له سهرى به جوړي كه منته ي كردوه به سهريدا به عقل ته واوى و بوچوونى په سندو
 قسه ي يه كلا كه ره وه، نهو په چا كترين شته كه پئوس خه تى به سهردا هينايى و مروقه كان
 نووسيبتيان، نا نه ميه به خته وه رى له دونيادا، پاشان باسى به خته وه رى پئغه مبه ره كه ي كردوه
 له دواړوژدا فرموويه تى: ﴿وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا ۖ﴾ واته: پاداشتيكى مه زن، ههروه ك نه ناسراو
 نهو ده گه يه نئ، ﴿غَيْرَ مَمْنُونٍ ۖ﴾ واته: نه بپراوه، به لكو نهو پاداشته به رده واهه.

نهو يش به هوى نهو ي پئغه مبه ر ﷻ كرده وه ي چاك و ره وشتى ته واوى پئشختووه، بو يه
 خوا ﷻ ده رباره ي فرموويه تى: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ۖ﴾ واته: (به راستى تو له سهر
 ره وشت و خوويه كى) زور به رزيت، به رزو بلندى به هوى نهو خوورپه وشته ي كه خوا منته ي

پیکردوه به سهرتدا.

پوختهی خویره و شتی مه زنی پیغمه مبر ﷺ نه ویه که دایکی نیمانداران عائشه شیکرد و توهه، له وه لآمی پرسیری که سیک، فهرموویه تی: { كَانَ خُلِقَهُ الْقُرْآنُ } (أخرجه أحمد برقم: ۲۶۶۴)، تعلیق شعیب الأرنؤوط: حدیث صحیح) واته: خویره و شتی پیغمه مبر قورئان بوو، نه ویش وه ک خوا ﷺ ده فهرموی: ﴿ حُذِرَ الْعَفْوُ وَأُمِرَ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴾ (۱۳۹) الاعراف، (واته: دهست بگره به لیورده بیهوه، چاوپوشی بکه فهرمانیش بده به چاکه و چاکه کردن وه روو وهر گیره له نه فامانو نه زانانو (وازیان لی بیته)).

﴿ فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَئِن لَّمْ يَكُنِ الْإِنسَانُ لَشَاكِرًا ﴾ (۱۳۹) آل عمران، (واته: به هوئی به زه بیی خواوهیه بو نه وان نهرمو نیان بووی)، ﴿ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴾ (۱۳۸) التوبة، (واته: سویند به خوا به پاستی بوتان هاتوه پیغمه مبر یک له خو تان قورسو و گرانه به لایه وه ناربه حه تی و ناخوشی بیوه زور سووره له سهر نیمان هینانتان بو برواداران دل سو زو میهره بانه).

ویتهی نه وان هس لهو به لگه و نیشانان هی له سهر وه سف کردنی پیغمه مبر ﷺ به ره و شتی بهرز، وه نهو به لگه و نیشانان هی که هاندهرن له سهر خویره و شتی جوانو مه زن، پیغمه مبر ﷺ خواوهنی ته و او ترین و گه و ره ترینان بوو، له ههر به شیک لهو ره و شتانه دا له لوتکه و چله پوبه دا بوو. پیغمه مبر پیاویکی ئاسانو نهرمو نیان بوو، نزیک بوو له خه لکه وه، ههر که سیک بانگی بگردایه وه لآمی ده دایه وه، ههر که سیک داوای دادوه ری بگردایه دادوه ری بو ده کرد، دللی نهو که سهی رازی ده کرد که داوای لیده کرد، بیبه شی نه ده کردو به دهستی به تال نهیده گه پرانده وه. نه گه هاوه لآنی شتیکیان لی بویستایه له گه لیاندا ریک ده هات، وه شوینیان ده که وت نه گه ر جیگای مه ترسی نه بووایه، نه گه ر سور بیاوایه له سهر کاری ته نها به بوچوونی خوئی کاره که هی نه ده کرد، به لکو راویژی بیان ده کرد، ﴿ فَسَبِّحْهُ وَابْحِرْهُ ﴾ (۵) بایتیکم المفتون (واته: جا به م زووانه توش و نه وانیش ده بینن * که کامتان شینن)، به پاستی روون بوویه وه پیغمه مبر ﷺ رینماییکارترین که سه، وه ته و او ترینان بو خوئی و جگه له خوئی، دوژمنانیشی گو مپراترین که سن، خراپترینی ناو خه لکن، وه بیگومان نه وان بنده کانی خویان تووشی فیتته کردو گو مپرایان کردن له ریگا پاست، زانستی خوا به سه به وه، به پاستی نهو پاداشته ره هی بی سنوره.

﴿ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴾ (واته: خوا زانتره بهو که سهی

راستی خوی وون کردیی، وه نهو زانتره بهو کهسانه ی که رپی راستیان گرتووه) نه مهش
هه ره شه یه کی توندی تیدایه بو گومراکان و په یمانیشه بو رپنماییکاران، پروونکردنه وه شه
بو حیکمه تی خوا، کاتی رپنمایه که سیک ده کات بیگومان گونجاوه بو رپنمایه جگه له
که سیکه تر.

(۸-۱۶): ﴿فَلَا تَطْعَمُ الْمُكْذِبِينَ ۝۸ وَدُّوا لَوْ يُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ۝۹ وَلَا تَطْعَمُ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ۝۱۰ هَمَّازٍ مَّشَاءٍ بِنَمِيمٍ ۝۱۱ مَتَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أُنِيمٍ ۝۱۲ عُمَّلٌ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ ۝۱۳ أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ۝۱۴ إِذَا تَنَلَّى عَلَيْهِ أَيْنُنَّا قَالَ كَسِطِيرُ الْأُولَىٰ ۝۱۵ سَنَسِمُهُ عَلَى الْمَرْطُورِ ۝۱۶﴾

خوا ﴿﴾ به پیغه مبه ره که ی ﴿﴾ ده فهرموئ: ﴿فَلَا تَطْعَمُ الْمُكْذِبِينَ﴾ (واته: گوپرایه لی نه وانه
مه که) که به درۆت ده زاننو عینادی حق ده کهن، به راستی نه وانه شیایو نه و نه نین
گوپرایه لی بکرین، چونکه فرمان ناکهن به وه نه بی گونجاوه له گه له هو او ناره زووه کانیان،
نه وان هیچیان ناوی جگه له باتل نه بی، جا نه وه ی گوپرایه لیان ده کات تووشی نه وه ده بی
که زیانی هه یه بوئ، نه مهش گشتگیره بو هه موو به درۆدانه ری، وه بو هه موو گوپرایه لی یک
که له به درۆدانه وه سه رچاوه ی گرتبی، نه گه رچی مانای ده قه که ده رباره ی شتیکی تایبه تیه،
نه ویش نه وه یه هاوبه شدانه ران داوایان کرد له پیغه مبه ر ﴿﴾ بیده نگ بیت له باسکردنی
ناته واوی و که م و کوری په رستراوه کانیان، نه وانیش له به رانبه ردا بیده نگ ده بن له ئاستی نه و،
له بهر نه مه یه فهرموو به تی: ﴿وَدُّوا﴾ واته: هاوبه شدانه ران (حه زیان ده کرد)، ﴿لَوْ يُدْهِنُ﴾
واته: نه رمی نشان بده ت له سه ره هندی له وه ی نه وان له سه ری ده رۆن، یان به قسه کردن یان
به کرده وه، یا خود به بیده نگ بوون له وه ی پیویسته قسه ی تیدا بکرئ، ﴿فَيُدْهِنُونَ﴾
(واته: نه وسا نه وانیش نه رمی به رانبه رت ده نوینن)، به لام فرمانی خوا بلا و بکه وه و ناینی
ئیسلام ئاشکرا بکه، چونکه به راستی ئاشکرا کردنی به ته واوه تی، دژه که ی هه لده وه شینیتته وه.
﴿وَلَا تَطْعَمُ كُلَّ حَلَّافٍ﴾ (واته: گوپرایه لی مه به بو هیچ) که سیکه زور سویند خور، بیگومان
هیچ که س و ناییت مه گه ر که سی درۆزن، وه نایی به درۆزن مه گه ر نه و که سه، ﴿مَّهِينٍ﴾
واته: ریسواو نه فس نه زم، که م عه قل، هیچ حه زیکه ی بو خیر ناجولئ، به لکو ویست و ئیراده ی
بو ناره زووه کانی نه فسه سووک و ریسواکه ی ده جولئ.

﴿هَمَّازٍ﴾ واته: پیتک زور له خه لک ده رده کات و تانه یان لی ده دات، به باسکردنی
پاشه مله و گالته پیکردن و جگه له وانیش.

﴿مَشَاءَ بَنِمِيمٍ﴾ واته: قسه له نيوان خه لكدا ده هينى و ده بات به نه ميمه كردن، نه وئيش برتبه له گواسته وهى قسهى هه ندى بۆ هه ندىكى ديكه به مه به ستى تيكدانى نيوانيان، وه دروست كردنى شهرو ئاشووب و رق و كينه.

﴿مَنَاعَ لِّلْخَيْرِ﴾ (واته: زور رېگريكه ره چاكه) پيوسته له سهرى پى هه ستيت له و به خشين و نه فه قانهى كه پيوستن، وه نه و كه فارهت و زه كاتانهش و جگه له وانيش، ﴿مُعْتَدٍ﴾ ستم له خه لكى ده كات له خوئى و مال و سامان و نامووسه كان ﴿أَيُّمٍ﴾ واته: خاوهن گوناھى زوره كه په يوهستن به مافه كانى خواوه ﴿عُتِلَ بَعْدَ ذَلِكَ﴾ واته: دل ره ق و درنده و نارپه سن، هه رگيز مل نادات بۆ حق ﴿زَيْمٍ﴾ واته: باوك ناديارى بى بنچينه، شتىكى تيدانیه خيى لى به ره هم بيت، بهلكو ره وشتى خراپترين ره وشته، ئوميدى چاكه لينا كرى، نيشانهى شهرو خراپهى پيوه يه و به هويه وه ده ناسرى.

پوختهى ئه مه نه وه يه، خوا ﴿كُوَيْرِيهَ لِي﴾ هه مو سوئند خوئىكى دروژنى قه ده غه كردوه، نه فس نزمى ره وشت ناشرين، به تايهت نه و ره وشتانهى سه رسام بوون به نه فس و لووت به رزى له سه ره ق و له سه ره لكى و به كه م دانانيان به غه يهت و قسه هينان و بردن و تانه دان ليان و نه نجامدانى گوناھى زور له خو ده گرى.

ئهم ده قانه نه گه رچى ده ربارهى هه ندى له هاوبه شدانه ران دابه زى، وه كو وه ليدى كورپى موغيره، يان غه يرى نه و، وه ك ده ربارهى ده فه رموى: ﴿أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ﴾ اذ اتل عليه ايننا قالك اسطير الاولين، واته: به هوى زورى مال و سامان و مندالى، ياخى بوو، خوئى به گه و ره زانى له ئاستى حه قدا، كاتى حه ق هات ره تى كرده وه به نه فسانهى پيشين ته ماشاى كرد، دياره نه فسانهش ده گونجى به راست دابترى يان به درو، بيگومان ئهم قورئانه گشتگيره بۆ هه ره كه سى به م شيوه يه وه سف كرابت، چونكه قورئان دابه زيوه بۆ هيدا يه تى هه مو و خه لكى، هه مو و ئوممتهت ده چنه ناويه وه يه كه مين تا كو تايى، له وه يه هه ندى له و ده قانه دابه زين ده ربارهى هو كارنىك، يان كه سيك له كه سه كان، بۆ نه وهى ياسا گشتيه كه ي پى روون بيته وه، وه نه و په نندو به شان هى پى بناسرته وه كه له ناو بابه ته گشتيه كاندان.

پاشان خوا هه ره شهى كرده وه له و كه سهى نه وهى لى روو ده دات كه خوا وه سفى كرده وه، به وهى خوا سه ره لووتى داخ ده كات له سزادا، بۆ نه وهى سزاي بدات به سزايه كى ئاشكرا، تا بيته نيشانه له خراپترين و به دبه خترين شته كاندا له سه رى، نه وئيش روخساره تى.

(۱۷-۳۳): ﴿إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿۱۷﴾ وَلَا يَسْتَنْوُونَ ﴿۱۸﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿۱۹﴾ فَأَصْبَحَت كَالصَّرِيمِ ﴿۲۰﴾ فَنَادُوا مُصْبِحِينَ ﴿۲۱﴾ أَنِ اعْدُوا عَلَيَّ حَرْبًا إِنَّكُمْ صَرِمِينَ ﴿۲۲﴾ فَأَنْطَلَقُوا وَهُمْ يَخْفَوْنَ ﴿۲۳﴾ أَن لَّا يَدْخُلَهَا النَّيْمُ يَسْكِينُ ﴿۲۴﴾ وَعَدُوا عَلَى حَرْبٍ قَدِيرِينَ ﴿۲۵﴾ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَسْأَلُونَ ﴿۲۶﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿۲۷﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلْزَمُوا لَكُم مَّا لَمْ يَكُن لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۲۸﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَومُونَ ﴿۲۹﴾ قَالُوا بَرُّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۳۰﴾ يَبْدُلْنَا حَيْثُ نَشَاءُ إِنَّا إِلَٰهٌ رَّحِيمٌ ﴿۳۱﴾ كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۳۲﴾﴾

﴿إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿۱۷﴾ وَلَا يَسْتَنْوُونَ ﴿۱۸﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿۱۹﴾ فَأَصْبَحَت كَالصَّرِيمِ ﴿۲۰﴾ فَنَادُوا مُصْبِحِينَ ﴿۲۱﴾ أَنِ اعْدُوا عَلَيَّ حَرْبًا إِنَّكُمْ صَرِمِينَ ﴿۲۲﴾ فَأَنْطَلَقُوا وَهُمْ يَخْفَوْنَ ﴿۲۳﴾ أَن لَّا يَدْخُلَهَا النَّيْمُ يَسْكِينُ ﴿۲۴﴾ وَعَدُوا عَلَى حَرْبٍ قَدِيرِينَ ﴿۲۵﴾ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَسْأَلُونَ ﴿۲۶﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿۲۷﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلْزَمُوا لَكُم مَّا لَمْ يَكُن لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۲۸﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَومُونَ ﴿۲۹﴾ قَالُوا بَرُّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۳۰﴾ يَبْدُلْنَا حَيْثُ نَشَاءُ إِنَّا إِلَٰهٌ رَّحِيمٌ ﴿۳۱﴾ كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۳۲﴾﴾

خوا ﴿۳۳﴾ ده فہر موی: ﴿إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا

أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿۱۷﴾ وَلَا يَسْتَنْوُونَ ﴿۱۸﴾ واتہ: ٹیمہ ٹہو بیپروا بہ درودانہ رانہ مان تاقیکردہ وہ بہ خیر، وہ مؤلہ تمان پیدان و بہ ویستی خومان زیاد لہ ویشمان بیبہ خشین، لہ مال و مندال و تہ من دریزی و وینہی ٹہوانہ، کہ لہ گہل ہہوا و ٹارہ زوویاندا دہ گونجا، نہ ک بہ ہوی ریزیان لہ لامان، بہ لکو ہندی جار ٹہوہ قوناغ بہ قوناغہ، لہو پروہی کہ پیسی نازانن، جا ہلخہ لہ تاویان بہ مال و مندال، ہر و ہ ک ہلخہ لہ تاوی خواہنی دوو باخہ کہ وایہ، ٹہوانہی لہو باخہ کہ دا بہ شدار بوون کاتیک بہرہ مہ کہی پینگہ یشت و وہختی چینی ہات، وہ دلنیا بوون لہوہی ٹہو باخہ لہ دہستی ٹہواندایہو لہ ژیر فہرمانیانداہ، ہیچ ریگریہ ک لہ بہرہ میاندا نیہ رییان لی بگریٹ۔

ٹا لہ بہر ٹہمہ لہو کاتہ دا سویندیان خوارد بہ بی جیا کردنہوہ، کہ بہ دلنیاہی ٹہوان باخہ کہ یان لہ بہرہ بہ یاندا دہ چننہوہ، بہ لام نہ یانزانی خوا لہ یوسہ دایہ بویان، وہ لہ جیگای ٹہوہ خوا سزا دہیننی بہ سہر باخہ کہ یاندا، ﴿فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ﴾ واتہ: سزایہ ک لہ شہودا دابہزی بہ سہر باخہ کہ دا، ﴿وَهُمْ نَائِمُونَ﴾ (لہ کاتیکدا ٹہوان خہو تبوون) خوا تہ فرو تونای کردو لہ ناوی برد، ﴿فَأَصْبَحَت كَالصَّرِيمِ﴾ واتہ: وہ ک شہوینکی تاریکی لیہات،

دره خسته كان بهر همه كه يان نه ما، نه مهش له كاتي كدا بوو شهوان نه يانده زاني شه م رووداوه
 روويداوه، بويه به په له له بهر به ياندا يه كتر يان بانگ كرد: ﴿ اَعْدُوا عَلٰى حَرْبِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰرِمِيْنَ
 ۲۲ ﴿ فَاَنْظِلُّوْا ﴾ (واته: ههستن بچن بو سهر باخه كه تان) نه گهر مه به ستانه بيچنن (ئنجنا
 كه وتنه ري)، ﴿ وَهَرِيحْفَنُوْنَ ﴾ (واته: شهوان به چرپه) له ناو يه كتريدا به يه كيان دهوت
 به رينگري كردني مافي خوا: ﴿ لَا يَدْخُلْنَهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِيْنَ ﴾ (واته: به يانان كرده وه پيش
 بلا و بوونه وه ي خه لكسي، يه كتر يان ناگادار كرده وه به رينگري كردني هه ژارو نه داره كان
 لهو باخه، وه له سهختي سووربوون و ره زيليان شهوان له ناو يه كتردا به چه چپ قسه يان
 ده كرد، بو شهوي هيج كهس ده نكيان نه يستي و هه ژاران ناگادار بكاته وه.

﴿ وَعَدُوْا ﴾ به يانان كرده وه بهم حاله ته ناشرين و دلره قسي و بي ره حميه، ﴿ عَلٰى حَرْبٍ قَدِيْرِيْنَ ﴾
 واته: (پيشان و ابوو) ده توانن رينگري له مافي خوا بكه ن بو هه ژاران، جه ختيان كرده وه
 به تواناو ده سه لاتي خو يان له سه ري، ﴿ فَلَمَّا رَاُوْهَا ﴾ (كه باخه كه يان دي) له سه ره شه
 وه سه فعي خوا باسي كرد بوو، وه ك باخيكي چنراو، ﴿ قَالُوْا ﴾ به سه رسامي و بيزار يه وه
 وتيان: ﴿ اِنَّا لَصٰلُوْنَ ﴾ واته: تيمه وونمان كرده وه له وه يه شه مه باخي تيمه نه يي، به لام كاتي
 ليسان كو ليه وه وه عقليان هاته جيگاي خو يان، ﴿ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُوْنَ ﴾ (نه خيتر به لكو بهش براو
 كراوين) ليي، شهو كات زانيان شه مه سزاو توله يه.

﴿ قَالَ اَوْسَطُهُمْ ﴾ واته: دادپهروه ره ترين و ژير ترين يان وتي: ﴿ اَلْزٰقُلْ لَكَوَلٰوَلٰسِيْحُوْنَ ﴾ (واته:
 مه گهر پيم نهووتن بوچي) يادو سو پاسي خوا ناكه ن به وه ي شي او يه تي، له وان ههش گومان تان
 و ابوو كه تواناي تيو سه ره بخويه، جا شه گهر هه ژارانتان ليي بيه هه نه كردايه و بتان و تبايه:
 (اِنْ شَاءَ اللّٰه) وه ويستو ثيراده ي خو تان تان شويني ويستي خوا خسته ببايه، شه وه ي كه روويدا
 رووي نه ده دا.

﴿ قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَا اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴾ واته: (هه موويان و تيان پاك و بيگه ردي بو پهروه ردگار مان
 بيگومان تيمه خو مان سه مكارين) دواي شه وه هه ستيان كرد، به لام دواي شهوي سزاي خوا
 هات به سه ره باخه كه ياندا كه به ره ز نايته وه.

به لام ده گونجي شه ياد كرده وه يان و دانپيدانان يان له سه ره نه فسي خو يان به سه تم، سوودي
 هه بي، بو يان بو سو كرده وه ي گونا هو ته وه ي راسته قينه، شه له بهر شه مه په شيمان بوونه وه
 به په شيمان بوونه وه يه كي مهن.

﴿ فَاَقْبَلْ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَتَلَوَّمُوْنَ ﴾ (واته: ئنجنا روويان كرده يه كتر ي به سه ره زه نشت

کردن) له وهى كه نه جاميان داو كرديان، ﴿قَالُوا يَا بُولِئِئَانَا كُنَّا طَائِفِينَ﴾ واته: ئيمه زیده پړو بووین له مافی خواو مافی بونده كان، ﴿عَسَى رَبَّنَا أَنْ يُدِلَّنَا خَيْرًا مِنْهَا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ﴾ تهوان نومیديان به خوا هه بوو، خوا ﴿لَهُ جِيَاتِي﴾ له جياتي تهو باخه باشتريان بداتى، وه به لایناندا تهوان تنها پرووده كنه خوا له دونیادا.

جا نه گهر تهوان بهو شیوه بووین كه وتیان به روالهت خوا ﴿لَهُ دُونِيَادَا﴾ له دونیادا بوی گورپوون لهو باخه به چا كتر، چونكه ههر كه سى بهراستی داوا له خوا بركات و نومیدی پسی هه بی، خوا داوا كاریه كهی جیه جی ده كات.

خوا ﴿لَهُ نَهْوِي﴾ له وهى پروویدا پروونی كرده وهو فرمووی: ﴿كَذَلِكَ الْعَذَابُ﴾ واته: نهوه سزای خویبه له دونیادا بو كه سى هو كاره كانی بهینی، خوا تهو شتهى لى ودرده گرى كه به هوپه وه یاخپه وه له سنور دهر چووه، وه ژيانى دونیای هه لبارد، خوا لیسى داده رپی نهوهى زور پيوستی پیه تی.

﴿وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ﴾ (واته: وه سزای پړوژى دواى گه وره تره) له سزای دونیا، ﴿لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾ (نه گهر ده یانزانى) بیگومان ههر كه سى كه مبه بزانی پيوست ده بی له سهرى دور بكه وپه وه له هه مو هو كاریك كه ده پته مایه پيوست بوونی سزاو توله.

(۳۴-۴۱): ﴿إِنَّ لِلْمُنْفِقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّتِ النَّعِيمِ ۖ ﴿۳۴﴾ أَفَجَعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ۗ ﴿۳۵﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۳۶﴾ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿۳۷﴾ إِنْ لَكُمْ فِيهِ لَمَّا تَخْبُرُونَ ﴿۳۸﴾ أَمْ لَكُمْ أَمْنٌ عَلَيْنَا بَلِغَةٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ إِنْ لَكُمْ لَمَّا تَحْكُمُونَ ﴿۳۹﴾ سَلِّمُوا إِلَيْهِمْ بِذَلِكَ رَعِيمٌ ﴿۴۰﴾ أَمْ هُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿۴۱﴾﴾:

واته: خوا ﴿لَهُ هَوَالٌ﴾ هه وال ده دات به وهى نامادهى كرده بو پاريز كاران، نهوانهى خویان ده پاريزن له كوفرو سه رپچی، له جوړه ها نازو نعيمهت و ژيانى خوښ له دراوسپه تی به خشنده ترینی به خشنده كان، حيكمه تی خوا ﴿لَهُ نَهْوِه﴾ نهوه ناخوازی كه سانى خو پاريزو ملكه چ به فرمانه كانی، شوپنكه و تووی په زامه نديه كانی، وه كو به د كاران بن، نهوانهى پړوچوون له سه رپچی كرنیداو بیروايبان به نايه ته كانی كرده، نكووليشيان له پیغه مبه رانی كرده و دژى دوسته كانی وه ستانه ته وه.

ههر كه سىك وا گومان بیات خوا په كسانیان ده كات له پادا شتدا، بهراستی نهوه حو كمیكى خراپى داوه بیگومان حو كمه كهی حو كمیكى پووجه و بوچوونه كه شى ناپه سندنو خراپه.

به راستى تاوانباران نه گهر بانگه شهى نهوه بكن، نهوه هپچ پشتیوانیكیان نیه، نه كتیپك تیايدا بخویننه وه، وه دلنیا بن كه خه لكی بهه شتن، وه نهوهى داوايان كرده وه هه لاینباردوه

بويان هه بي.

وه په يمان و به ليني به هيزيان نيه له لاي خوا تا رۆزي دوايي كه هه چي بيانه وي برپاري له سر بدن، وه هاويرو هاوبه ش و پشتيوانيان نيه له سر به ده سته يناني شه وه ي ده يانه وي ت، جا نه گه هاوبه ش و پشتيوانيان هه يه ده با بيانه ينن نه گه ر راست ده كه ن، شه وه ي زانراوه هه مو و نه وانه ره تکرارونه ته وه، نه وان نه هيج كنيكي ناسمانيان هه يه، وه نه هيج په يما تيكيان هه يه له لاي خوا رزگار يان بكات، وه نه هاوبه ش و هاويريان هه يه پشتيوانيان لييكات، بويه زانرا ينگومان بانگه وازه كه يان پو وچ و به تاله.

خوا ﷻ فرموويه تي: ﴿سَلِّمُوا إِلَيْهِمْ بِذَلِكَ زَعِيمٌ﴾ واته: (پرسه ليان بزانه) كاميان زامني شه بانگه وازه خراپه ن، ينگومان هيج كه س ناتواني قسه ي له و جو ره بكات، وه بيته زامنكار تيايدا.

(۴۳-۴۲): ﴿يَوْمَ يَكْتَفُفُ عَنْ سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٣﴾ خَشَعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِمُهُمْ ذِلَّةً وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَلِيمُونَ ﴿٤٢﴾﴾

واته: نه گه ر رۆزي دوايي هات ترس و ناخوشي و نارحه تيه كان ده ره كه وتن، كه ناچيته چوارچيه وي خه ياله وه، وه خوا ﷻ هات بو يه كلا كرده وه ي بهنده كاني و پا داشت دانه وه يان، له و رۆژه دالايي پيرۆزي ده رخست، كه هيج شتيك له و ناچيت، وه به ديهنراوه كان له مه زني خوا شاتيكيان بيني كه مرؤف ناتواني ده ريبيري، جا شه و كاته بانگ ده كرين بو سوژده بردن.

جا برواداران سوژده ده بن نه وانه ي كه له دونيادا به ويست و ناره زووي خو يان سوژده يان بردووه، تا وانباران و دوو رووه كان ده چن بو سوژده بردن، ناتوانن سوژده بيه ن، پشتيان وه كو پشتي مانگاي ليديت به هيج شيوه يه ك ناتوانن بچه ميننه وه.

شه پا داشته به پيي كرده وه كان يانه، نه وان له دونيادا بانگ ده كران بو سوژده بردن بو خوا و يه كتاپه رستي و به ندايه تي كردني، كاتيک كه له ش ساغ بوون، هيج نه خوشيه كيان نه بوو، به لام لووت به رزيان ده كرد له ناستيدا و پشت گو يان ده خست، شه مرؤ پرسيار مه كه له حاليان، وه ده ره نجامي خراپيان، چونكه به راستي خوا ليان تووره بووه و سزاي له سه ريان پيوست كرده، وه هه مو و هو كاره كان يان پچراوه، په شيماني و بيانوو هينانه وه له و رۆژه دا هيج سوو ديكيان بي ناگه يه ني، نا شه مه دلّه كان ييزار ده كات به هوي سه ريپچيه كانه وه، وه ناماده بوون پيوست ده كات به پيي توانا.

(۴۴-۴۵): ﴿فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ هَذَا الْحَدِيثِ
سَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۱﴾ وَأُمْلِي
لَهُمْ إِنْ كِيدِي مَتِينٌ ﴿۱۲﴾﴾

﴿فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ هَذَا الْحَدِيثِ﴾
واته: (خواد هه فرموی:) وازم لیینه
بو ئه وانهی قورئانی پیروز به درو
داده نیسن، بیگومان له لای منه سزای
ئه وان، تو هیچ په له یه کیان لی مه که،
﴿سَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ﴾

(واته: بهر بهر کیشیان ده کهم به
جوړی که پی نه زانن) جا پیان
ده به خشین به مال و مندال، وه بویان
زیاد ده که یس رزق و پژوی بو ئه وهی
پی هه لڅه له تینو بهر ده وام بن له سر

ئه وهی زیانی هه یه بویان، ئه مه له پیلانی خویبه بو ئه وان، پیلانی خواش بو
دوژمنانی تو کمه و به هیزه، سزایان ده دات به سزادانیکی سهخت و به تیش.
﴿أَمْ تَشَاءُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَعْرِمٍ مُثْقَلُونَ﴾ واته: راکردنی ئه وان له توو به راست
دانه نانی ئه و په پامه ی که هیناوته له بهر ئه وه نیه تو داوای کریان لیده که یت،
بیگومان تو قیریان ده که یت و بانگیان ده که یت بو لای خوا، تنها له بهر
بهرزه وه ندیه کانیان، به بی ئه وهی داوای مال و سامانه کانیان بکه یت، ئه وان پی
قه رزاربار بن و گران بیت به سه ریانه وه.

﴿أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُوبُونَ﴾ (واته: یان روپه په ی غه بییان له لایه ئه وان له بهری
ده نوو سنه وه) هیچ غه یبو په نهانیکیان له لایه، تا بیسن له سر حه قن و پاداشتیان
بو هه یه له لای خوا؟! به لکو حالیان حالی که سیکی عینادو سته مکاره، هیچ
نه ماوه ته وه جگه له نارامگرتن له سر نه زیه تدانیان و ئوقره گرتن له سر ئه وانهی
لیانه وه ده رده چی، وه بهر ده وام بوونیان له سر بانگه وازه که یان، له بهر ئه مه یه
فرموویه تی: ﴿فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ﴾ واته: له وهی په روه ردگارت بریاری پی ده دات به

خَشِيعَةً أَنْصُرُهُمْ رَبُّهُمَزَلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يَدْعُونَ إِلَى الشُّجُونِ
سَلْمُونَ ﴿۱۱﴾ فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ هَذَا الْحَدِيثِ سَسْتَدْرِجُهُمْ
مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۲﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنْ كِيدِي مَتِينٌ ﴿۱۳﴾ أَمْ تَشَاءُهُمْ
أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَعْرِمٍ مُثْقَلُونَ ﴿۱۴﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُوبُونَ
﴿۱۵﴾ فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْأُخْتِ إِذْ تَأْتِي
وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿۱۶﴾ قَوْلًا أَنْ تَنْذَرَهُمْ نَصَةً مِنْ رَبِّهِمْ لِيَذَّابُنَّهُمْ
وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿۱۷﴾ فَاجْتَبِهْ زُرُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ
﴿۱۸﴾ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلْزَمُونَكَ بِالضَّرْبِ لَمَا سَأُوا
الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَنْجُونٌ ﴿۱۹﴾ وَمَا لَهُمْ لَأَذْكُرَ الْقَالِمِينَ ﴿۲۰﴾

شعر و به قه‌دهر، جا بریاری قه‌دهری که سی نه‌زیه تدر او نارام ده گری له‌سهری، وه خوئی تووشی تووره‌یی و شپرزهی و په‌ستی ناکات، وه بریاری شهرعی روو به‌رووی ده‌یته‌وه به قبول کردن و ته‌سلیم بوونی، وه ملکه‌چی ته‌واو بو فرمانه کانی.

ده‌فرموی: ﴿وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ﴾ (واته: وه کو هاورپی نه‌هنگه که مبه) نه‌ویش یونسی کوپی مه‌تا بوو ﴿الطَّلْحِ﴾، واته: خوٚت مه‌شو بهینه به‌و له‌و حاله‌ته‌ی که گه‌یاندی به‌وه وای لی‌کرد به‌بند کراوی له‌زگی نه‌هنگه که‌دا بمینیته‌وه، نه‌ویش نارام نه‌گرتنی بوو له‌سهر گه‌له‌که‌ی، نه‌و نارامگرتنه‌ی داوا کرابوو لی، وه رویشت و جیی هیشتن به‌هوی تووره‌بوونی له‌بهر په‌روه‌ردگاری، تا سواری که‌شتیه ک بوو، خاوه‌نانسی که‌شتیه که‌ش به‌هوی بارگرانی که‌شتیه که‌یانه‌وه، قورعه‌یان کرد بو‌نه‌وه‌ی دانه‌یه کیان فری بدنه‌نه‌ ناو ده‌ریاکه‌وه و باری که‌شتیه که‌یان سووک بیست، جا له‌ قورعه‌که‌دا ناوی یونس ﴿الطَّلْحِ﴾ ده‌رچوو، ﴿فَالْقَمَّةُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ﴾ ﴿۱۴۳﴾ الصافات (واته: خرایه ده‌ریاکه و ئینجا نه‌هنگیک قووتیدا نه‌ویش شایه‌نی سه‌رزه‌نشت بوو).

ده‌فرموی: ﴿إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ﴾ (واته: یونس ﴿الطَّلْحِ﴾ له‌سکی نه‌هنگه که‌دا بوو نه‌هنگه که پیشی لی خواردبووه‌وه، یان بانگی کرد گرنگی پندراو بوو به‌وه‌ی که‌تی: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ ﴿۸۷﴾ الانبیاء (واته: نه‌ی خویه! به‌راستی هیچ په‌رستراویک نیه به‌هق جگه له‌تو، پاک‌ی و بیگه‌ردی بو‌تو، وه من له‌سته‌مکاران بووم).

خوا دوو‌عا که‌ی لی‌وه‌رگرت، پاشان نه‌هنگه که له‌ناو سکیه‌وه فری دایه‌سه‌ر زه‌ویه کی رووت‌ه‌وه له‌کاتی‌کدا نه‌و نه‌خوش بوو، وه خوا ﴿الطَّلْحِ﴾ روو کیکی کوله‌که‌ی به‌سه‌ریدا روواند له‌بهر نه‌مه‌یه لی‌ره‌دا فرموویه‌تی: ﴿لَوْلَا أَنْ تَدْرِكُهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ لَمُبْدَ بِالْعَرَاءِ﴾ (واته: نه‌گر میهره‌بایه‌ک له‌لایه‌ن په‌روه‌رد گاریه‌وه فریای نه‌که‌وتایه) فری ده‌درایه زه‌ویه کی رووت و چوله‌وه، ﴿وَهُوَ مَذْمُومٌ﴾ (وه نه‌و به‌د ناو ده‌بوو)، به‌لام خوا ﴿الطَّلْحِ﴾ به‌میهره‌بانسی خوئی داپوشی، فرییدا نه‌و ستایشکراو بوو، وه حالی چاکتر بوو له‌جاری یه‌که‌م، له‌بهر نه‌مه‌یه فرموویه‌تی: ﴿فَاجْبِنَهُ رَبُّهُ﴾ (واته: هه‌لی‌بژاردوو و پالفتی کردوه‌وه پاک‌ی کردوه‌ته‌وه له‌ه‌موو که‌م و کوپه‌ک.

﴿فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته): (کردی به) یه کییک له وانهی کرده وه و قسه و نیه ت و بارو دوخیان چاک بووه، ینغه مبه رمان موحه مه د ﴿فَرْمَانِبِه رِدَارِی پِه روه رد گاری بووه، نارامی گرت له سر بریاری پِه روه رد گاری به نارامگر تئیک هیچ کهس له جیهاندا پئی ناگات.

خوا ﴿دِهَرِه نِجَامِی پِنِه خَشِی، وَالْعَقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ﴾ (۱۲۸) ﴿الْأَعْرَافِ﴾ (واته): دِهَرِه نِجَام تهنه با بُو خُو پارِیزانه) دوژمنه کانی نه یتوانی پئی بگه ن تهنه با خُو یان زیانبار ده بوون.

ته نانه ت نه وان سوور بوون له سر شه وه ی هه لیخیلیسکیئن، واته: به هوی حه سوودی و رِق و کینه ی دلپانه وه چاوی لییدن، شه مه شه پهری توانایان بوو له نازاردانی ینغه مبه ر ﴿بِه کَرْدَارِ، یَنگومان خوا پارِیزه رو سه رخره ریته تی، ههرچی نازاردانی گوفتاریشه، به ویستی خُو یان ههرچی بهاتایه به دلپاندا دریفیان نه ده کرد، جاری ده یانوت شیته، جارنکی تر جادوو گهره، جارنکی تر شاعیره. خوا ﴿فَرْمَوِی: ﴿وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ (واته): شه م قورنانه و یاده مه زنه تهنه با ناموژ گاریه بُو هه موو جیهان، ناموژ گاری یه کتری پیده کهن ههرچی په یوه نندی هه یه به بهرژه وه ندیبه کانی دینو دونیایان.

ته فسیری سووپه تی (القلم) ته واو بوو.

تہ فسیری سورہ تی (الحاقہ)

مہ ککیہ (۵۲) نایہ تہ

بہ ناوی خوا ی بہ بہ زہی بہ خشنده

(۸-۱): ﴿۱﴾ الْحَاقَّةُ ﴿۲﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۳﴾ وَمَا
 أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۴﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ
 ﴿۵﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأَهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ﴿۶﴾
 وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَلَيْهِمْ
 ﴿۷﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَمْعَ لَيَالٍ وَتَمَنِيَةً
 أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ
 أُعْجَازٌ مُخْلِ خَاوِبَةٍ ﴿۸﴾ فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ
 بَاقِيَةٍ ﴿۹﴾

﴿۱﴾ الْحَاقَّةُ ﴿۲﴾ یہ کیکہ لہ ناوہ کانی

پوڑی دواپی، چونکہ حق و راستہ و بہ سہر خہ لکیدا دیت، حہ قیقہ تی شتہ کان تیایدا
 دہردہ کہوی، وہ ٹہوانہ یشی لہ ناو سنگہ کاندہ شاراونہ تہوہ. خوا ﴿۱﴾ پلہو پایہی بہ مہزن
 داناوہ بہ گہورہ رایگر توہ بہوہی دووبارہی کردوتہوہ، وہ ک فہرموویہ تی: ﴿۱﴾ الْحَاقَّةُ
 ﴿۲﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۳﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۴﴾ بہ راستی پلہو پایہیہ کی مہزن و مہترسیہ کی
 گہورہی ہہیہ، لہ مہزنیہ کانی ٹہوہیہ خوا گہلہ بیپروا و بہ درؤدانہرہ کانی پیشروی
 لہناو بردوہ بہ سزای پیشخراو، پاشان باسی نمونہی پوڑی دواپی کردوہ کہ لہ
 دونیادا دہ بینری، ٹہویش ٹہو سزا بہ ٹیشہیہ کہ حہ لالی کردوہ بوٹہو گہلہ لہ
 سنوور دہرچوانہ، جا فہرموویہ تی: ﴿۵﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ ﴿۶﴾ ٹہوانیش گہ لیک بوون ناسراو بہ
 دانیشتوانی حیجر، ٹہوانہی خوا پیغہ مہرہ کہی خوی بویان نارد بہ ناو صالح ﴿۷﴾
 پینگری لیدہ کردن لہوہی لہسہری دہرپویشتن لہ ہاوبہ شدانان، وہ فہرمانی پیدہ کردن
 بہ یہ کتاہرستی، ٹہوانیش بانگہوازہ کہیان پرت کردہوہو بہ درؤیان زانی، وہ ٹہوشیان
 بہ درؤزانی کہ دہربارہی پوڑی دواپی باسی کردبوو، ٹہویش ٹہو دہنگہ ترستا کہ یہ کہ
 خہ لکی لہناو دہبات.

وه بهه مان شيوه گهلى عادى يه كه ميش دانىشتوانى حضرموت، كاتيك خوا
 پيغه مبره كهى هوود الطير نارد بو ناويان، بانگى ده كردن بو به ندايه تى خواى تاكو
 ته نها، نه وان به درويان زانى، وه هه والى رويى دوايشيان به درو زانى، خوا عائيه نه م دوو
 گهلى به سزاي پيشخراو له ناو برد، فَأَمَّا ثَمُودُ فَأَهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ (واته: ثنا
 گهلى ثمود نه ناوبران به نه عره ته يه كى زور گه وره) نه ويش ده ننگيكي مه زنى گه وره ي
 ترسي نه ر، دلّه كانيانى له ت كر دوو روجه كانيشيان چوو، هه موويان مردن، جگه له خانوو
 لاشه كانيان هيجى تر نه ده بينرا.

وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ (واته: وه گهلى عاديش له ناو بران به بايه كى)
 زور سه ختى سارد، ده ننگيكي هه بوو تيژ تر له ده ننگى هه وره بروسكه، عَائِيَةٍ واته:
 نه و نه ده به تين بوو له ژير فرمانى فرشته كانيش ده رچوو، يان توندى به سه ر عادا هات
 زياد له پيوست، كه نه مه بوچوونى ته واوه.

سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَتَمَنِيَةً أَيَّامٍ حُسُومًا واته: نه گه تى و ناره حه تى ترسي نه ر
 له سه ريان، له ناوى بردن و فه وتاندى فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى واته: بيگيان به
 مردوويى كه وتبوون، كَانَتْهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ حَاوِيَةٍ وه ك قه دى دارخورمايه ك كه سه رى
 برايته وه وه هه نديكى كه وتبى به سه ر هه نديكى ديكه دا، فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ (واته:
 نايا كه س ده بينيت كه له وان مايته وه) نه مه ش ئيستيفهامه به ماناى نه فى ديت.

(۹-۱۲): ﴿وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَتُ بِالْخَاطِئَةِ ﴿۹﴾ فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَابِيَةً ﴿۱۰﴾ إِنَّا لَنَاطِقُا الْمَاءَ حَمَلَتُكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ﴿۱۱﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيهَا أذُنٌ وَعِيَةٌ ﴿۱۲﴾﴾

﴿وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ﴾ واته: بهه مان شیوه جگه لهم دوو نوممه ته یاخیه: عادو ثموون جگه له وان خه لکانیکی تریش هاتن له یاخیو سهر که شه کان، وه کو فیرعه ونی میسر، خوا به ندهو پیغه مبه ره که ی خوی که موسای کوری عیمران علیه السلام بوو نارد بو لایان، به به لگه و نیشانه ی زور روونه وه، که به هوی وه حقی پی بناسن، به لام نه وان نکوولیان کردو بیروا بوون، به هوی نه وه ی

﴿وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَتُ بِالْخَاطِئَةِ﴾ فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَابِيَةً ﴿۱۰﴾ إِنَّا لَنَاطِقُا الْمَاءَ حَمَلَتُكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ﴿۱۱﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيهَا أذُنٌ وَعِيَةٌ ﴿۱۲﴾ ﴿وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَتُ بِالْخَاطِئَةِ﴾ وَأَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ سُدٌّ مُبْدِرَةٌ رَاسِمَةٌ ﴿۱۳﴾ وَالسَّمَاءُ عَلَى أَرْجَائِهَا تُرْمَلُ عُرْشُ رَبِّكَ وَفَقَّهُمْ قَوْمَهُمْ قَبِيئَةً ﴿۱۴﴾ وَمَنْ يَمْزِقْهُمْ لَا تَحْفَظُ مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿۱۵﴾ فَأَمَّا سَنْ أُولَى كِتَابِهِ، يَسْبِيهِ وَقَوْلُ عَالَمٍ أَوْ رَأْيِيَّةٍ ﴿۱۶﴾ إِنْ عَلِمْتُ أَنْ مَلَكِي حَسْبِيَّةٍ ﴿۱۷﴾ فَهَرِي فِي عَيْشَةٍ رَاسِمَةٍ ﴿۱۸﴾ فِي حَتْمٍ عَلَايَةٍ ﴿۱۹﴾ ظَلَمْتُهَا دَانِيَةً ﴿۲۰﴾ كَلُوا وَأَشْرَبُوا لَهَيْبَتِي بِمَا شَاءُوا فِي الْأَنْهَارِ لَكَلِيلِي ﴿۲۱﴾ وَأَمَّا سَنْ أُولَى كِتَابِهِ، رِيضَةُ الْهَرِيِّ وَقَوْلُ بَنِي تَمِيمٍ ﴿۲۲﴾ وَأُولَى مَاجِسِيَّةٍ ﴿۲۳﴾ بَنِيهَا كَلْبِيَّةُ الْفَارِسِيَّةِ ﴿۲۴﴾ مَا عَنِّي مَالِي ﴿۲۵﴾ عَالَمِي سَلْطَنِيَّةٍ ﴿۲۶﴾ عُدُوهُ قَعْلُونُ ﴿۲۷﴾ فُرُجُ الْجَحْرِ صَلَوَةٌ ﴿۲۸﴾ مَشْرِقِي سِلَاسِيَّةٍ تَدْرُجُهَا سَبْعُونَ ذِكَاةً سَلَكُونُ ﴿۲۹﴾ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ ﴿۳۰﴾ وَلَا يَحْشُرُ عَلَى طَعَامِ الْيَتَامَى ﴿۳۱﴾ فَكَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ مَهْلِكُ حَمِيمٍ ﴿۳۲﴾

سته مکارو خو به زلزان بوون، ههر بهو جوړه گه لانی پیس فیرعه ونیش له به درودانه ران هاتن: ﴿وَالْمُؤْتَفِكَتُ﴾ واته: شاری لوط علیه السلام هه موویان هاتن: ﴿بِالْخَاطِئَةِ﴾ واته: به سهر که شی و یاخی بوون، نه ویش بیبروایی و به درودانانو ستم و نکوولی، وه نه وه شی دراوه ته پال نه وانه له هه موو جوړه کانی گوناوه سهر پیچی، ﴿فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ﴾ (واته: بی فرمانی پیغه مبهری په روه رد گاریان کرد) نه مهش ناوی ره گهزه، واته: هه موو نه وانه پیغه مبه ره که یان به درو داناوه که خوا نارد بووی بو ناویان.

﴿أَخْذَةً رَابِيَةً﴾ گرت واته: به گرتنیکی له رادده به دهر، به هوی وه له ناو چوون و تفر و توونا بوون، له کزی شو له ناو چووانه گلی نوح علیه السلام بوو، خوا له دهر یادا نوقمی کردن کاتی ناوه که بهرز بوویه وه له سهر پرووی زهوی و سهر که وت به سهر شوینه به رزه کاند، خوا منه تی خوی کرد به سهر خه لکانی دواي نه واند که هه لیگرتن له ﴿فِي الْجَارِيَةِ﴾ نه ویش شو که شتی بوو، له پستی باپیرانیان و داپیرانیاندا هیشتینه وه، نه وانه خوا رزگاری کردن، دهی که و ابوو ستایشی خوا بکن که رزگاری کردن کاتی یاخی بووه کانی له ناو برد، وه پند له و نایه ت و نیشانه وه ربگرن که به لگن له سهر به کتا په رستی شو زاته،

ئا له بهر ئه مه يه فه رموو يه تي: ﴿لِنَجْعَلَهَا﴾ واته: كه شتى، مه به ست له ره گه زيه تي، بو ئيوه ﴿نَذْكُرَهُ﴾ (بيره هينه ره وه يه ك) دروست كردنى يه كه م كه شتيتان بير بخاته وه، وه چيرو كه كه ي چيه، وه چون خوا ئه وانى پزگار كرد كه بروايان پهنيناو شوينى پيغه مبه ره كه ي كه وتن، وه هموو خه لكى سهر زهوى له ناو بردن به گشتى.

ده فه رموى: ﴿وَعَيْبًا أُنْزِعِيَّ﴾ واته: بو ئه وهى خاوه ن دل و ژيره كان په ندى ليوه ربگرن، وه له مه به ستى كه شتبه كه تيبگن، ئه مه ش به پيچه وانى خه لكانى بيناگاو پشت تيكه ر، وه خه لكانى گه مزه و گيل و ته وه زه ل، به راستى ئه وانه په ند له نايه ت و نيشانه كانى خوا وه رناگرن، ئه وپش به هوى بيناگايى و وشياريان ده رباره ي خوا، وه بير كردنه وه يان له نايه ت و نيشانه كانى خوا.

(۱۳-۱۸): ﴿فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ ۗ وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ۗ فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۗ ۱۵ ۗ وَأَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ۗ ۱۶ ۗ وَالْمَلِكُ عَلَىٰ أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَةٌ ۗ ۱۷ ۗ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ۗ ۱۸ ۗ﴾

﴿فَإِذَا نُفِخَ﴾ كاتى خوا باسى ئه وهى كرد كه چى به سهر ئه واندا هينا كه پيغه مبه رانيان به درو ده زانى، وه چون توله ي ليكردنه وه، ههر له دنيا دا سزاي بو پيش خستن، وه پيغه مبه رانو شوينكه وتوانيانى پزگار كرد، ئا ئه مه پيشه كيه ك بوو بو باسكردنى پادا شتى دواروژ، وه وه رگرتنى مافى خويان له روژى قيامه تدا.

ئيجا باسى كاروباره ترسيه ره كان ده كات كه له روژى قيامه تدا رووده ده ن، جارى يه كه م ئه وه يه كه ئيسرافيل فوو ده كات ﴿فِي الصُّورِ﴾ (به صوردا) كاتى جهسته كان كامل ده بن ﴿نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ﴾ (واته: به تاقه فوو كردنيك) رووچه كان ده رده چن، هموو رووحيك ده چيته وه ناو جهسته يه وه، جا كت و پر خه لكى هموو يان ده وستن له خزمه تي په روه رد گاريان.

﴿وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً﴾ واته: كيوه كان له ت و په ت بوون و په رش و بلاو بوونه وه و تيكه ل بوون به ناو زهويدا، بلاوه يان كرد له سهر زهوى، هموو يان ريك و ساف بوون هيچ جوړه به رزى و نزميه كيان تيدا نابينى، زهوى به و جوړه ي لیده كرى، وه ئه وه شى له سهر يه تي. ئيجا ئه وهى به سهر ئاسماندا ديت، بيگومان ده شيوئ و زور به توندى ده كه ويته له قه له قو له ت له ت ده يئ و په ننگى ده گوړى، دواى ئه و به هيزيه مه زنه ي هه يه تي سست و لاواز ده ييت، ئه وه ش دياره به هوى كاريكى مه زنه وه يه كه سه غله تي كردوه، وه ناخوشيه كى پر له مه ترسى، لاوازي كردوه.

﴿وَالْمَلِكُ﴾ واته: فرشته بهر پژه كان ﴿عَلَىٰ أَرْجَائِهَا﴾ واته: له تهنيشتي ئاسمان و پايه كاني، ملكه چي مهزني بهر وره دگار يانن.

﴿وَيَجْعَلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَّةً﴾ (واته: وه لهو رژه دا ههشت فرشته تهختي بهر وره دگاري تو ههل ده گري له ژوور هه موو فرشته كاني تره وه)، كومه له فرشته به كن له و پهي به هيزدان، كاتي خوا ديت بو جيا كرده وه له نيوان بهنده كان و دادوه ري كردنيان، به داد بهر وره ري و چا كه ي خوي.

بويه فهرموويه تي: ﴿يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ﴾ (واته: لهو رژه دا هه مووتان نيشان ده درين) له بهردهم خوادا، ﴿لَا تَحْزَنَ مَسْكُ رَاحِيَةٍ﴾ (واته: هيج كرده وه به كي په نهانيتان به نهيني ناميينته وه) نه له جهسته تاندا، نه له خودي خوتاندا، نه له كرده وه كاتنان و نه له سيفه ته كاتنان، چونكه به راستي خوا زاناي په نهان و ئاشكرايه، بهنده كان كوده كاته وه به رووت و پي ته تي و خه ته نه كراوي له زهويه كي راستدا، بانگكهر ده يانبيستي و چاو ده يانبيني، ئا ئو كاته پاداشتيان ده داته وه به وه ي كردو ويانه، له بهر ئه مه به باسي چونه تي پاداشتي كرده وه فهرموويه تي:

(۲۴-۱۹): ﴿فَأَمَّا مَنْ أَوْفَىٰ كَتَبَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَٰؤُلَاءِ أَوْفَىٰ وَأَكْتَبِيَّةٌ ﴿۱۹﴾ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلْتَقٍ حِسَابِيَّةٌ ﴿۲۰﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿۲۱﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿۲۲﴾ قُطُوفُهَا دَابَّةٌ ﴿۲۳﴾ كَلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿۲۴﴾﴾:

خوا ده فهرموي: ﴿فَأَمَّا مَنْ أَوْفَىٰ كَتَبَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ﴾ ئه وان هه لكاني به خه وه رن، كتبه كانيان به دهستي راستيان پي ده دريت كه كرده وه چا كه كانياني تيدايه، بو ئه وه ي جيا بگريته وه و ستايشي پله و پايه يان بگري و ريزيان لي بگري، كه سينكيان له و كاته دا به هو ي ئه و خوشي و شاديه وه هه ده كات خه لكي ئا گادار بيت به و منه ت و ريزه ي خوا ﴿كَلُوا وَاشْرَبُوا﴾ كرده وي ته به سه ري دا، ده لا: ﴿هَٰؤُلَاءِ أَوْفَىٰ وَأَكْتَبِيَّةٌ﴾ واته: ئا ئه مه به كتبه كه م بيخويننه وه، به راستي مژده ي به هه شتانيكي تيدايه، وه جوړه ها ريزو ليخوشووني گونا هه كان و داپوشيني كه م و كور به كاني تيدايه.

ئه و يشي مني گه ياند به م حاله فزل و منه تي خوا بو به سه رمه وه، له بروا بوون به زيندو و كرده وه و لپرسينه وه و خو ئاماده كردن بوي، وه كرده وه بو كردني به پي توانا، له بهر ئه مه به ده لا: ﴿إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلْتَقٍ حِسَابِيَّةٌ﴾ واته: دنيا بووم، جا (الظن) ليره دا به ماناي: دنيايي ديت.

﴿فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ﴾ (واته: ئه و كه سه له زيانكي په سنددا ده بي)، واته: كو كه ره وه ي هه موو ئه وان به كه نه فس و ده روون هه زي ليده كه ن و چاو له زه ته ليده بيني، بيگومان پي رازي

بوون، وه هیچی دیکه ی به سهردا هه لئا بژیرن، ﴿فِي حَنَكَةٍ عَلَيَّكُمْ﴾ (واته: له به هه شتی کدا) خانوو باله خانه کانی زور به رزن.

﴿قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ﴾ واته: میوه کانی له جوره ها میوه ن، زور نزیکن له خاوه نه کانیانه وه، هه رچونی بیانه وی ده ستیان پیده گات، به پیوه بی، یان به دانیشن، یان به پالدانه وه.

به ریز گرتنه وه بیان دهوتری: ﴿كُلُوا وَاشْرَبُوا﴾ واته: (بخون و بخونه وه) له هه موو خواردمه نیه کی خوش و به له زهت و خواردنه وه ی به تام ﴿هِنْتًا﴾ واته: به ته واوه تی به بی ناره حه تی و ناخوشی، نه ویش پاداشتی که دهسته بهر بووه بویان، ﴿بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ﴾ (واته: به هوی نه و چا کانه وه که له رۆژانی رابردوودا کردووتانه) له کرده وه چا که کان و اهینان له کرده وه خراپه کان: له نوژیو رۆژو زه کات و حه جو چا که له گه ل به دبه نیراوه کاند او یاد کردنی خواو گه رانه وه بۆ لای، جا خوا ﴿﴾ کرده وه کانی کردوته هۆ کاریک بۆ چوونه ناو به هه شت و بنچینه یه ک بۆ به خته وه ریه کانی.

(۲۵-۳۷): ﴿وَأَمَّا مَنْ أُوْقِي كِنْبَهُ بِإِسْمَالِهِ فَيَقُولُ بَلِّغْتَنِي لِرَأْوَتٍ كِنْبِيَّةٍ ۝۲۵﴾ وَلَمْ أَدْر مَا حِسَابِيَّةٍ ﴿۲۶﴾ بَلِّغْتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ ﴿۲۷﴾ مَا أَغْنَى عَنِّي مَالِيَةَ ﴿۲۸﴾ هَلَكَ عَنِّي سُلْطَنِيَّةٍ ﴿۲۹﴾ خَذُوهُ فَعُلُوهُ ﴿۳۰﴾ تَرُ الْجَحِيمَ صَلُوهُ ﴿۳۱﴾ تَرُ فِي سِلْسِلَةٍ دَرَعَهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْتَكْوَهُ ﴿۳۲﴾ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ ﴿۳۳﴾ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ﴿۳۴﴾ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هُنَا حَمِيمٌ ﴿۳۵﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِن غَسَلِينِ ﴿۳۶﴾ لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿۳۷﴾

دهه فرموی: ﴿وَأَمَّا مَنْ أُوْقِي كِنْبَهُ بِإِسْمَالِهِ فَيَقُولُ﴾ نه وانه خه لکانی به دبه خت و خراپه کارن، کتیبی کرده وه خراپه کانیان ده دریت به دهستی چه بیانه وه، بۆ نه وه ی جیا بکرینه وه وه سه رشور و ریسواو سه رکونه بکرین، جا یه کیکیان به هوی خه م و په ژاره و بیزاریه وه ده لا: ﴿بَلِّغْتَنِي لِرَأْوَتٍ كِنْبِيَّةٍ﴾ (واته: خوزگه هه نامم نه درایه تی)، چونکه مژده ی پیدراوه به چوونه ناو ناگرو زه ره رمه ندی هه تا هه تایی، ﴿وَلَمْ أَدْر مَا حِسَابِيَّةٍ﴾ واته: خوزگه من هه ره له بیر نه بووایه م، وه زیندوو نه کرایه مه وه و لیپرسینه وه م له گه ل نه کرایه، وه له بهر نه مه یه ده لا: ﴿بَلِّغْتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ﴾ واته: خوزگه مردنم مردنی یه کجاره کی بووایه، دوی نه وه زیندوو نه کرامایه وه، پاشان لاده کاته وه به لای مال و سامانه که یدا ته ماشا ده کات بوون به به لا به سه ریه وه، هیجشی له و ماله پیش نه خستوه بۆ دواروژی، نه و رۆژه نه گه ره هه رچی هه یه بیبه خشی له پیناو نه وه ی رزگاری بی له سزا هیج سوودیکی بی ناگه یه نی، جا ده لا: ﴿مَا أَغْنَى عَنِّي مَالِيَةَ﴾ واته: (سامانه که م، ماله که م) هیج سوودیکی بی نه گه یاندم، نه له دونیادا شتی کم بۆ خوم پیش خست،

نه له دواړو ژبېدا چوڼکه کاتي نه ماوه.

﴿ هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَّةٌ ﴾ (واته: له دهستم چوو دهسه لاته کهم) رږوښتو پورشو بلاو بوويه وه، نه سربازي زور، نه ژماره، نه ناوبانگي گه وړه سوودي پينه گه ياند، به لکو هم مو ټوانه به با چوو، وه به هويه وه بازار گاني و قازانجه کان له دهست چوون، له بري ټوانه دا خمو خهفت و په ژاره جني گرتوه.

جا ټو کاته فرمان ده کړي به سزاداني، ټنجا به (الزبانية) فريشته ي زهر به دهستي زور ره قو تووره دهوترئ: ﴿ حَذَرُهُ فَعَلُوهُ ﴾ واته: زنجير بکهن به دهست و گوردني، ﴿ تَرَأَى الْجَحِيمَ صَلْوَهُ ﴾ واته: فري بدهنه ناو دوزه خه وه و بيسوتين، ﴿ تَرَى فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا ﴾ (واته: ټنجا به زنجيري کي هفتا گزي) له زنجيره کاني دوزه خه که له وپهري گه ميدان بيه ستنه وه، ﴿ فَاسْأَلْكَوهُ ﴾ واته: بيه ستنه و تيايدا، بيخه نه کوميه وه له دهميه وه دريچي و به و جوړه ش هلبواسري. به رده و ام بهم جوړه ناشرينه سزا ده دري، ټاي چي سزايه کي خراپه!! ناخ هه لکيشان بو ټو که سه ي که به و جوړه سر کونه ده کريت و سزا ده دريت (چنده قورسه!!!) بيگومان ټو هو کاره ي ټو ي گه يانده ټو جيگايه: ﴿ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ ﴾ واته: چوڼکه بيگومان ټو برواي به خوي گوره نه ده کرد، به وه ي بيروا بوو به په روه رد گاري و عينادي و نکوولي پينه مبه راني ده کرد، ټو وه ي که هينا ويانه له حه قو راستي ره تي ده کرده وه.

﴿ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ﴾ واته: له دليدا سوزو ميه ره باني نه بوو که ره حمي بجوليئي به رانبر به هه ژاران و نه داران، له مال و ساماني خورا کي پي نه ده دان، وه هاني خه لکيشي نه ده دا له سر هاو کاري و يارمه تيدانيان، چوڼکه ترسي خوا له دليدا نه بوو.

ټو ویش له بهر ټو وه يه چه قتي به خته وه وري و کړو که که ي بري تين له دوو شت: دلسوزي بو خوا، که بنچينه که ي بروا هينانه به خوا، وه چا که کردنه له گه ل خه لکيدا به هم مو جوړه کاني چا که، که له مه زنترينيان پر کردنه وه ي که م و کور ي هه ژارانه، به خورا کي پيدانيان، ټا ټوانه ش نه دلسوزيان هه يه و نه چا که، ټا له بهر ټو وه يه شايسته ي ټو سزايه ن، ﴿ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هُنَا ﴾ واته: له رږزي دواي، ﴿ حَمِيمٌ ﴾ واته: نزیک يان هاوړي تکاي بو ټو وه ي رزگاري بيت له سزاي خوا، يان پاداشتي خوا به دهست بيني، ﴿ وَلَا نَنْفَعُ الشَّفَعَةَ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أِذِنَ لَهُ ﴾ (۲۳) سبأ، (واته: وه تکا کردن لاي خوا سوودي نيه مه گهر بو که سي خوا ربي پي بدات)، ﴿ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ ﴾ (۱۸) غافر، (واته: سته مکاران نه هيچ دوستي کيان هه يه، وه نه تکا کاريک به گويي بکري).

وه هيچ خوراكيكي بو نيه، ﴿۳۸﴾ اَلَا مِّنْ غَسَلِيْنٍ ﴿۳۹﴾ نهوئيش كييمو زوخاوي خه لكاني ناو ناگره له نهوپهري گهرميدايه، بونتيكي زور ناخوشي هيه، زور ناخوش و تاله، كهس شم خواردنه پسه ناخوات مه گهر نهوانه نه بي كه ريگاي راستيان ههله كردهو ريگاكاني دوزه خيان گرتوته بهر، شا له بهر نهويه شايبته سزاي به نيشن .

(۳۸-۵۲): ﴿۳۸﴾ فَلَا أَقِيْمٌ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿۳۹﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿۴۰﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيْمٍ ﴿۴۱﴾ يَقُولُ شَاعِرٌ قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿۴۲﴾ وَلَا يَقُولُ كَاهِنٌ قَلِيْلًا مَّا تَذْكُرُونَ ﴿۴۳﴾ نَزِيْلٌ مِّن رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۴۴﴾ وَلَوْ نَقُولُ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقْوَابِلِ ﴿۴۵﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِيْنِ ﴿۴۶﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِيْنَ ﴿۴۷﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِرِيْنَ ﴿۴۸﴾ وَإِنَّهُ لَلذِّكْرُ الْلَشَقِيْنَ ﴿۴۹﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِيْنَ ﴿۵۰﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿۵۱﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ ﴿۵۲﴾

﴿۳۸﴾ فَلَا أَقِيْمٌ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿۳۹﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿۴۰﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿۴۱﴾ وَلَا يَقُولُ كَاهِنٍ قَلِيْلًا مَّا تَذْكُرُونَ ﴿۴۲﴾ نَزِيْلٌ مِّن رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۴۳﴾ وَلَوْ نَقُولُ عَلَيْنَا ﴿۴۴﴾ خَوَاتِمٌ سُوْنِدِي خواردوه بهوهي بهديهئسراوه كان ده بيبنن له هه موو شته كان، نهوه شي كه نا بيبنن، هه موو بهديهئسراوه كان ده چنه ناو نه مهوه، بهلكو نه فسي پاكي خواي گه ورهش، له سر راستي پيغه مبهر ﴿۴۵﴾ بهوهي هيناويه تي له م قورئانه پيروزه، وه پيغه مبهري بهر پز ﴿۴۶﴾ به يامي خواي بهرزي گه ياندوهوه.

خوا ﴿۴۷﴾ پيغه مبهره كه ي پاك راگرتوهوه لهوهي دوژمناني داويانه ته پالي، گوايه نهوه ﴿۴۸﴾ شاعيره يان جادوو گهره، شهوهي پالي پيونه نان له سر شهوه پروانه بوون و ناموژ گاري وهرنه گرتيان بوو، خو شه گهر شهوان بروايان بهيناويه و ناموژ گاريان وهر بگر تايه، شهوه ده يانزاني چي سووديان پيده گه يهني و چي زيانيان ليده دات.

وه له وانه: با تهماشای حالی موحه ممد ﷺ یان بگردایه، ورد بوونایه ته وه له وه سف و ره وشته كانى، شه کات شتیکیان ده بینی وه کو خور، رینیشانده ریان ده بوو له سه ر شه وهی موحه ممد ﷺ نیردراوی راسته قینه، وه شه وهیشی هیناویه تی نیردراوه له لایه ن په روه ردگاری جهانیانه وه، شیاو نیه قسهی مرؤف بی، به لکو شه قورثانه قسهیه که به لگه یه له سه ر مه زنی شه زاته ی قسهی پیکردوه، وه گه وره یی وه سفه كانى و ته واوی به ریوه بردنی بنده كانى، وه به رز بوونه وهی له سه رووی هه موو بنده كانى، هه روه ها بیگومان شه مه گو مانیک بوو له لایه ن شه وانه وه، شیاو نیه به خواو کار دروستی شه زاته.

به راستی شه گهر موحه ممد ﷺ به دم نیمه وه قسه یه ک هه لبه ستی، ﴿بَعْضَ الْأَقْوِيلِ﴾ هه ندیک قسهی درو، ﴿لَاخْذًا مِّنْهُ بِالْيَمِينِ﴾ ۱۵ ﴿ثُمَّ لَقَطْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ﴾ شه ویش شا ده ماریکه به ستراوه به دلوه، شه گهر بیچیری مرؤف به هویه وه ده مری.

جا شه گهر وادابیری پیغه مبه ر ﷺ خوا نه کاو شتی وا هه ر گیز نابی - به دم خواوه قسه یه ک هه لبه ستی، شه وه بیگومان خوا سزای بو پیش ده خات، جا توله ی لی ده سینتی به توله سه ندنی که سیکی زالی به توانا، چونکه کاربه جیه توانای هه یه به سه ر هه موو شتی کدا.

حیکمه ت و کار دروستی و دانایی واده خوازی مؤله تی شه که سه نه دات درو ده کات به ناویه وه، شه وهی که پی وایه خوا ﷺ خوین و مالی دوژمنانی بو ی به ره وا بینیه، وه شه وو شوینکه و تووانی له رزگار بووانن، هه ر که سیکیش پیچه وانیه ی بکات شه وه له ناو ده جیت.

جا شه گهر خوا پشتیوانی له پیغه مبه ره که ی کرده به موعجیزه و به لگه ی روون له سه ر راستی شه په یامه ی هیناویه تی، وه سه رخستنی به سه ر دوژمنانیدا، شه وه گه وره ترین شایه تیه له سه ر راستی په یامه که ی، وه ده فهر موی: ﴿فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ﴾ واته: شه گهر خوا له ناوی ببات نه خو ی ده توانی به رگری له نه فسی خو ی بکات، وه نه هیچ که سی ده توانی ریگری سزای خوا ی لی بکات.

﴿وَإِنَّهُ﴾ واته: قورثانی پیروز ﷺ ﴿لِلذِّكْرِ لِلْمُتَّقِينَ﴾ (ناموژگاری و په نده بو خو پاریزان) ناموژگاری پیوره ده گرن به به رژه وه نديه كانى دین و دونیا یان، جا ده یناسنه وه و کاری پی ده کن، یادبان ده خاته وه بیرو برواوا ثاینیه کان و ره وشته به رزه کان و حوکه

شهریه کان، ئنجا ده بن به زانایانی خواناس و بنده عاریفه کان و پیشه‌وای رینمای
 کراوان، ﴿وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ﴾ (واته: بیگومان نیمه ده زانین که هندیکنان
 قورئان به درو ده زانن)، ئمه هه ره شه کردنی تیدایه بو به درو دانه‌ران، بیگومان خوا
 سزایان ده دات له سه‌ر به درو دانانیا، به سزادانیککی به ئیش ﴿وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾
 (واته: وه بیگومان ئهم قورئانه هوی په شیمانی بیروایانه) ئه‌وان کاتی بیروا بوون
 پی، وه بینان ئه‌وهی خوا په یمانی پیدابوون، په شیمان ده بنه‌وه و ئاخ هه لده کیشن که
 رینمایان وهرنه گرتوه و ملکه چی فرمانه کانی نه‌بوون، جا پاداشتیان له ده‌ست چوو،
 وه گیشن به سه‌خترین سزاو هه‌موو هو کاره کانیا پچرا، ﴿وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ﴾ (واته:
 به‌رزترین پله کانی زانست، بیگومان به‌رزترین پله کانی زانست دلنیا، ئه‌ویش زانستی
 جیگیرو چه‌سپاوه، که ناله‌قی و ناکه‌ویته جو له و لاناچی. وه به‌قین و دلنیا سئ پله و
 پایه، هه‌ر به‌که‌یان له‌وی پیشوو به‌رزتره.

یه‌که‌م: زانستی دلنیا به‌خشه، ئه‌ویش بریتیه له‌و زانسته‌ی له‌ه‌وال و ده‌قه‌وه سه‌رچاوه
 ده‌گری.

دووهم: چاوی راسته‌قینه: ئه‌ویش ئه‌و زانسته‌یه به‌هسته‌وه‌ری چاو ده‌بینری.

سیهم: حه‌قی دلنیا به‌خش: ئه‌ویش ئه‌و زانسته‌یه به‌هسته‌وه‌ری تام کردن و راسته‌وخو
 هه‌ستی پی ده‌گریت، ئهم قورئانه مه‌زنه به‌م وه‌سفه بیگومان تیا‌دایه له‌و زانسته‌یه که
 پشت به‌ستن به‌ه‌لگه‌و سه‌لماندنیه کلا‌که‌ره‌وه، وه تیا‌دایه له‌و حه‌قیقه‌ت و زانیا‌یه
 ئیمانیه، هه‌ر که‌سیک بگاته حه‌قی دلنیا به‌خش چیژی لی وهرده‌گریت.

﴿فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ (واته: خوژت به‌پاک رابگره له‌وهی شیاو نیه به‌مه‌زنی ئه‌و
 زاته، وه به‌گه‌وره‌ی رابگره به‌یاد کردنیه وه‌سفه مه‌زنو جوانو ته‌واوه‌کانی.

ته‌فسیری سوورپه تی (الحاقه) ته‌واو بوو.

ته فسيري سوورته تي (المعارج)

مدككيه (۴۴) نايه ته

به ناوي خواي به به زيني به خشنده

(۷-۱): ﴿سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ۱ لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ۲ مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ۳ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ۴ فَأَصْبَرَ صَبْرًا جَبِيلًا ۵ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ۶ وَرَأَوْهُ قَرِيبًا ۷﴾

خوا ۱ نه فامی که الله ره قان پروو ده کاته وه، وه په له کردنیان به هاتنی سزای خوا، به گالته کردنو

سه ره کشی و ده سه وسانی، جا ده فه رموی: ﴿سَأَلَ سَائِلٌ ۱﴾ داوا کارینک داوای کرد، ﴿بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ۱﴾ لِّلْكَافِرِينَ ﴿۱﴾ (واته: به سزایه کی خوا یی که نه وه سزایه هه ر پروو ده دات * بو بیروایان) چونکه شایسته ی نه وهن، به هو ی بیروایسی و عینادیان، ﴿لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ۲﴾ مِّنَ اللَّهِ ﴿۲﴾ (واته: بو نه م سزایه ی - که نه وان په له ی لی ی ده که ن له هاوبه شدانه ران - هیچ که سیک نه ره تی بکاته وه پیش دابه زینی، یان به رزی بکاته وه دوا ی دابه زینی.

نه مه ش کاتیک نظری کورپی حارس (القرشی) یان جگه له وه له هاوبه شدانه ران، داوای کردو وتی: ﴿اللَّهُمَّ إِن كَانَتْ هَذَاهُوَ الْحَقُّ مِن عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابَهُ ۳۲﴾ مِّنَ السَّمَاءِ أَوْ آتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿۳۲﴾ (واته: نه ی په روه رد گار نه گه ر نه م قورثانه راسته وه له لایه ن تو وه هاتو وه ده ی به رد به سه رماندا بیارینه له ناسمانه وه یان سزای سه ختی پر نازارمان بو بنیره) تا کوتایی ده قه کان، جا سزا هه ر ده بی له لایه ن خوا وه پیان بگات، جا یان له دونیادا بو یان پیش ده خری، یان دوا ده خری بو روژی دوا یی.

ئه گهر ئهوان خويان بنا سايه و هستيان به مهزني فراواني دهسه لاتي و تهواوي ناوو سيفه ته كانيان بكر دايه، ئه وه هر گيز په لايان نه ده كردو ملكه چي ده بوون، له بهر ئه مه يه خوا هه وال ده دات ده رباره ي مهزني خو ي، كه دژي قسه ناشرينه كانيانه، فهرموويه تي: ﴿ذِي الْمَعَارِجِ ۚ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ﴾ واته: خواوهن به رزي و گه وره يي و مهزنيه، وه رينكخه ري هه موو به ديهيئراوه كانه، كه فريشته كان سه رده كهون بو لاي به وه ي دايئاوه له سه ر رينكخه تي، وه رپوحيش سه رده كهوي بو لاي.

رپوچ: ناوي ره گهزه، هه موو رپوچه كان له خو ده گري چاك و خراپيان، ئه مهش له كاتي مردندا، جا چاكه خوازان رپوحيان به رز ده يته وه بو لاي خوا، مو له تيان پي ده دريت له ئاسمائيكه وه بو ئاسمائيكي ديكه، تا ده گاته ئه و ئاسمانه ي كه خوي به رزو مهزني تيدا يه، سلاو له پهروه رديگاري ده كات و له زهت له نزكي وه رده گري تو پي ده گه شپته وه، ئنجا له لايه ن خواوه ستايش و ريزو چاكه ي بو ده سه بهر ده بي.

به لام رپوحي خراپه كاران، سه رده كه وي ت، جا كاتي ك گه يشته ئاسمان داواي مو له ت ده كات، مو له تي پينا دري و ده گه رينري ته وه بو سه ر زه وي. پاشان باسي ئه و مهودايه ي كردوه كه فريشته و رپوچه كان بو لاي خوا به رز ده بنه وه، وه ئه وانه سه رده كهون له رپوژي كدا هو كاره كانيان بو ئاسان كراوه، توانايان هه يه به سه ري دا به نه رمي و سو كي و برپون يان به په له، له گه ل ئه وه دا ئه و مهودايه به شيويه كي ئاسايي ئه ندازه كه ي په نجا هه زار ساله، له سه ره تاي رپوشته سه ره وه، تا گه يشتن به و سنوره ي بو ي دياريكراوه، وه تا كو تايي. جا ئه م مو لكه مه زن و جيهانه گه وره سه روو خواري هه موويان دروست كردن و به رپوه بردني له لايه ن خوي به رزو بلنده وه يه.

به بارودوخيان ده زاني ئه وه ي ئاشكراو ئه وه ي نه ينيه، وه ده زاني به شويني مانه وه ي و شويني ليده رچووني، ههروه ها ره حمه ت و چاكه و رزق و رپوزي خو ي پييان ده گه يه ني، وه برپاري قه ده ري و برپاري شه رعي و برپاري جه زايان به سه ردا ده يني، به دبختي بو گه لائيك مهزني ئه و زاته نه فامن، وه مافي راسته قينه ي نه دن، داواي پيش هاتني سزا بكن، له رووي ده سه و سانبوون و تاكي كردنه وه وه.

پاكی بُو ټو زاته له سهر خویه كه مؤله تیان ده دات و پشت گوئیان ناخات، وه نازاری ددهن نارام ده گری له سهریانو لئیان ده بورې و رزق و رُوزیان بې ده به خشی، ټمه په كیكه له گریمانه كان له تفسیری ټم ده قه پیروزه دا، ټم سهر كه وتن و بهرز بوونه و په له دنیا دا، چونكه سیاقی په كه م به لگه په له سهر ټمه.

پیده چی ټم حاله ته له رُوژی دوا پیدا بی، وه خوا ﷻ ده ری بخت بُو بهنده كانی له رُوژی دوا پیدا له مه زنی و گه وری و ده سه لاتی خو ی، كه ټوه گه وری ترین به لگه په له سهر ناسینی ټو زاته، له وهی ده بینن له سهر كه وتنی فریشته و رُوچه كان، سهرده كه ونو داده به زن به ویست و مه شیته تی خوا.

له و رُوژه دا كه ټه ندازه كه ی په نجا هزار ساله، له درې ژی و سه ختیدا، به لام خوا ﷻ ناسانی ده كات له سهر بر وادار، وه ته ی خوا ﷻ ﴿فَأَصْبَرَ أَجِيلًا﴾ واته: نارام بگره له سهر بانگه وازی گله كه ت به نارام گرتنیکی جوان، نه بی زاری تیدابی و نه بیتاقه تی، به لكو به رده وام به له سهر فرمانی خوا، وه بانگه وازی بهنده كانی پی بكه بُو لای په كتا په رستی ټو زاته، با ریگریت لینه كات ټوه ی ده بیننی له ملكه چ نه بوونیان و حه ز نه كردنیان، به راستی نارام گرتن له سهر ټوه خیرنیکی زُو ری تیدایه.

﴿إِنَّهُمْ بَرُونَ، بَعِيدًا﴾ ۱ ﴿وَنَرَبُّهُ قَرِيبًا﴾ (واته: به راستی ټو بیرویانان ټو رُوژه به دوور ده زانن * ټمه ش به نزیکی ده بینن) پاناوه كه ده گه ریته وه بُو زیندوو كردنه وه، سزای تیدایه بُو ټه وانه ی له دنیا دا داوای سزایان ده كرد، واته: حالیان حالی ټه وانه په كه نكوولی رُوژی دوا یان كردوه، وه ټه وانه ی گومرایی زال بووه به سهریاندا، تا هه موو ټه وانه یان به دوور داناوه كه له پیشیانه وه په له زیندوو كردنه وه و كو كردنه وه.

خوا رُوژی قیامت به نزیك ده بیننی، چونكه نهرم و نیان و له سهر خو په و په له ناكات، ده زانیت ټو رُوژه هه ده بی رو و بدات، هه شتیك كه بیت ټوه بیگومان نزیكه. پاشان باسی نارچه تی و مه ترسی ټو رُوژه ی كردو ټوه وه شی تیا دایه، جا فرمووی:

(۱۸-۸): ﴿يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْهَيْلِ ۝ ۸ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ۝ ۹ وَلَا يَسْئَلُ حِمِيمٌ حَمِيمًا ۝ ۱۰ يُصْرَوْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ أَلْمَجْرِمُ لَوْ يَفْقَدِي مِنْ عَذَابٍ يَوْمَئِذٍ بَيْنِيهِ ۝ ۱۱ وَصَحِجَّتْهُ، وَأَخِيهِ ۝ ۱۲ وَفَصَّلَتْهُ أَلَّتِي﴾

تَوْبِهِ ﴿١٣﴾ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّا إِنَّهَا لَأَطْلَى ﴿١٥﴾ نَزَاعَةً لِّلشَّوْيِبِ ﴿١٦﴾ تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَى ﴿١٨﴾

ده فەرموی: ﴿يَوْمَ﴾ رۆژی دوایی، ئەو کاره مەزنانهی تێدا رووده دات ﴿تَكُونُ السَّمَاءُ كَالهَلِّ﴾ (واته: ئاسمان وه کو (المهل) یان لی دیت) ئەویش مسی تواوه یه، له له تپوونی و ئەوپهری ترسان.

﴿وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ﴾ (واته: کهژه کانیش وه کو (العهن) یان لی دیت) ئەویش خوری شیکراوه یه، پاشان دوای ئەوه ئەبن به تهپ و توژی پەرش و بلاو.

جا ئەگەر ئەم دوودلی و بیزاریه تووشی ئەو ئەستیره سهختانه بیت، گومانەت چۆنه به بێندهی لاواز، که باری سەر پستی قورس کردوه به گوناھو تاوان؟ ئایا حەقی خۆی نیه دلی دابخورپی و ناخی بترسی و سەری سوور بئینی له هەموو کەسێک؟ لەبەر ئەمەیه فەرموویه تی: ﴿وَلَا يَسْتَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا﴾ ﴿يَبْصُرُونَهُمْ﴾ واته: (هیچ کەسێک ناپرسیته وه له هیچ کەسێکی خۆشهویستی خۆی) خۆشهویست نیشانی خۆشهویسته کهی دەدریت، ئەوهنده فراوانی له دلیدا نیه پرسیار دەربارهی خۆشهویسته کهی بکات، تەنانەت ئەوهش پەيوهسته به پیکه و ژیا نیان و خۆشهویستیان، خەمی کەسی نیه جگه له خۆی نه بی.

يَوْمَ يُدْعَى الْمُجْرِمُونَ يُنَادِيهِمْ مِنْ عَذَابِ يَوْمِهِمْ بِأَنَّهُمْ
 وَصَّحْتِهِمْ وَأُصْحَابِهِمْ وَقِيلَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْأَرْضِ حَيَّاتُ
 نَوْمِهِمْ إِنَّهُمْ لَا يُعْلَمُونَ إِلَّا بِأَقْصَىٰ مَا عَدَاةُ اللَّهِ
 وَرُؤُوسِهِمْ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَعَذَابُ اللَّهِ
 أَشَدُّ حَرًّا وَإِذَا مَسَّ الْخُرُوفُ أَصْحَابَهُمْ إِذَا
 مَسَّهُمْ صَلَاةٌ أَوْ نَوْمٌ قَالَ لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ
 نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ الَّذِينَ يَنْتَظِرُونَ
 أَجْرَ اللَّهِ لَا يَخَافُونَ إِذَا دُعِيَ لِحَاجَتِهِمْ مِنْ
 مَدِينَةٍ أَن يُسْتَأْذِنُوا لَئِن أُتِيَ بَعْضُ أَهْلِهَا
 فَسَأَلُوهُمْ عَنِ الْجُنَّةِ قَالُوا هِيَ مَدِينَةٌ مِثْلَ
 أُخْرَىٰ لَمْ يَخْلُقْهَا إِلَّا لِيُدْعَىٰ إِلَيْهَا لِئَلَّذِينَ
 اتَّخَذُوا اللَّهَ مَثَلًا لِيَكْفُرُوا بِهَا وَيَكْفُرُوا
 بِالَّذِينَ آمَنُوا فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ وَإِذَا مَسَّ
 الْخُرُوفُ أَصْحَابَهُمْ إِذَا مَسَّهُمْ صَلَاةٌ أَوْ
 نَوْمٌ قَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا
 كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ الَّذِينَ يَنْتَظِرُونَ
 أَجْرَ اللَّهِ لَا يَخَافُونَ إِذَا دُعِيَ لِحَاجَتِهِمْ
 مِنْ مَدِينَةٍ أَن يُسْتَأْذِنُوا لَئِن أُتِيَ بَعْضُ
 أَهْلِهَا فَسَأَلُوهُمْ عَنِ الْجُنَّةِ قَالُوا هِيَ
 مَدِينَةٌ مِثْلَ أُخْرَىٰ لَمْ يَخْلُقْهَا إِلَّا لِيُدْعَىٰ
 إِلَيْهَا لِئَلَّذِينَ اتَّخَذُوا اللَّهَ مَثَلًا لِيَكْفُرُوا
 بِهَا وَيَكْفُرُوا بِالَّذِينَ آمَنُوا فِيهَا عَذَابٌ
 أَلِيمٌ

﴿يَوْمَ يُدْعَى الْمُجْرِمُ﴾ (واته: تاوانبار ئاوات ده‌خواری) ئه‌وهی که سزای له‌سهر پیوست بووه، ﴿لَوْ يُفْتَدَى مِنْ عَذَابِ يَوْمِهِمْ بِأَنَّهُمْ﴾ (۱۱) ﴿وَصَّحْتِهِ﴾ (واته: خیزانه‌کهی) ﴿وَأُصْحَابِهِ﴾ (۱۲) ﴿وَفَصِيلَتِهِ﴾ (واته: نزیکه‌کهی) ﴿الَّتِي تَتُوبُ﴾ (واته: که له دونیادا پشتیوانی لئی ده‌کرد، هه‌ندیکیان یارمه‌تی ئه‌وهی دیکه‌یان ده‌دا، جا له‌پوژی دوایدا هیچ که‌سیک سوود به‌که‌سیکی دیکه‌ناگه‌یه‌نی، وه‌که‌س تکاوشه‌فاعه‌ت بو‌که‌س ناکات مه‌گه‌ر به‌یستی‌خوا، به‌لکو که‌سی سه‌مه‌کار شایسته به‌سزا، نه‌گه‌ر هه‌موو سه‌ر زه‌وی له‌جیاتی‌رزگار بوونی‌خوئی‌به‌خشی، هیچ سوودیکی‌نه بوئی.

﴿كَلَّا﴾ (واته: نه‌هیچ‌چاره‌یه‌کیان‌هه‌یه، نه‌رزگاری‌بون، بیگومان‌پرسیاری‌په‌روه‌دگارت هاته‌دی له‌سه‌ر ئه‌وانه‌ی بیسروا‌بونو و هه‌ر‌گیز بروانه‌ینن، هه‌روه‌ها سوودی‌هاوری‌و که‌سه‌نزیکه‌کانیش‌نه‌ما، ﴿إِنَّهَا لَطِنٌ﴾ (۱۵) ﴿نَزَاعَةٌ لِلشَّوْىِ﴾ (واته: به‌راستی‌ناگری‌دوزه‌خ‌به‌بلیسه‌یه * دامالینه‌ری پیستی‌سه‌ره) (واته: بو‌ئهو ئه‌ندامانه‌ی دیارو نادیارن له‌سه‌ختی سزاکه‌ی) ﴿تَدْعُوا﴾ (بانگی که‌سیک ده‌کات بو‌دوزه‌خ، ﴿مَنْ أَدْبَرَ وُتُوٰى﴾ (۱۷) ﴿وَجَمَعَ فَأَوْعَى﴾ (واته: پشتی‌کردبئی له‌شوینکه‌وتنی‌حه‌قو‌پرووی‌لئی وه‌ر‌گی‌پاسبی، ئهو هیچ مه‌به‌ستیکی له‌شوینکه‌وتنی‌حه‌قدا‌نه‌ییت، وه‌مالی‌زوری‌کو‌کردیته‌وه‌و له‌سه‌ر‌یه‌ک‌دایناییت، وه‌هه‌لیگرتبئی‌لئی‌نه‌به‌خشییی، به‌راستی‌ناگر ئه‌وانه‌بانگ ده‌کات بو‌لای‌خوئی، وه‌ئاماده‌یه بو‌سووتاندنیان.

(۱۹-۳۵): ﴿إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا﴾ (۱۱) ﴿إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جُرُوعًا﴾ (۱۲) ﴿وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا﴾ (۱۳) ﴿إِلَّا الْمُصَلِّينَ﴾ (۱۴) ﴿الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ﴾ (۱۵) ﴿وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ﴾ (۱۶) ﴿لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُورِ﴾ (۱۷) ﴿وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ﴾ (۱۸) ﴿وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ﴾ (۱۹) ﴿إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ

عَبْرَ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٣١﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رِعُونَ ﴿٣٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾ أُولَٰئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾

خواد هه فرموی: ﴿إِنَّ الْإِنْسَانَ خَلِقَ هَلُوعًا﴾ نهمه وهسفی ناده میزاده له و پرووی که هه یه، وهسفی سروشتی بنچینه یه تی، ینگومان شه و چا و چنوکه (هلوع)ه، وه وشهی (الهلوع) راقه کراوه به وهی ﴿إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جُرُوعًا﴾ ناخوشیه کی تووش بی له هه ژاری یان نه خوشی، یان له ده ستدانی خوشه و یستیکی، له مال یان خیزان یان مندال، هاوارو ناله ده ست پیده کات، له وه دا نارامی و په زامه ندی به کار ناهینیت به وهی خوا بریاری له سهر داوه. ﴿وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا﴾ (واته: که سامانیش پرووی تیکات نه یگریته وه له خه لکی) نابه خشی له وهی خوا پیداوه، سوپاسی خوا ناکات له سهر نیعمه ت و چا که کانی، له نار هه تیدا هاوار ده کات، وه له خوشیدا ده یگریته وه.

﴿إِلَّا الْمُصَلِّينَ﴾ (مه گهر نویژ که ران) نه وانه ی وهسف کراون به وه سفانه، نه وانه نه گهر خیر نیکیان تووش بی سوپاسی خوا ده که ن و ده به خشن له و مالهی خوا پیداون، وه نه گهر تووشی شهرو ناخوشی بین نارام ده گرن و خوراگر ده بن، وه له وه سفیاندنا خوا ده فرموی: ﴿الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ﴾ (واته: نه وانه ی بهره وامن له سهر نویژه کانیان، له کاتی خویدا به هه موو مه رج و ته و او کاریه کانی، وه ک نه وانه نین نویژه کانیان نه نجام نادهن، یان ماوه یه ک ده یکه ن و ماوه یه ک وازی لیدینن، یان به ناته و او ی نه نجامی ده دن، ﴿وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ﴾ له زه کات و خیر و خیرات ﴿لِلسَّائِلِ﴾ شه وهی که داوا ده کات ﴿وَالْمَحْرُورِ﴾ شه وه ژاره یه که داوا له خه لکی ناکات پی بیه خشن، وه خه لکیش نازانن تا خیری پی بکن.

﴿وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ﴾ (واته: نه وانه ی برویان به وه هه یه که خوا هه والی پیداوه، ههروه ها پیغه مبه ره که یسی ﴿له پاداشت و زیندوو کردنه وه، دلنیان له وه بویه خو یان بو دواروژ ناماده ده که ن و کوششی بو ده که ن، وه به راستدانانی روژی دواپی، به راستدانانی پیغه مبه ران پیوست ده کات، وه نه وه یشی هیناویانه له کتیبه کان، ﴿وَالَّذِينَ هُمْ مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُونَ﴾ (واته: نه وانه ی که له سزای پهروه ردگاری خو یان) ده ترسن و دلیان ده له رزی، واز له هه موو نه وانه دینن که نزیکیان ده کاته وه له سزای خوا.

﴿إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ﴾ (واته: نه ویش شه و سزایه یه که لپی ده ترسی و مه ترسی

لیده کړی، ﴿وَالَّذِينَ هُمْ يُغْرَبُونَ﴾ (واته: نه وانه ی که ناگاداری داوینسی خویان ده کهن) کاری قهدهغه کراو ناکه ن له زینا، یان نیربازی، یان رپوشتنه لاخیزانه کانیان له دواوه، یان له کاتی سوورپی مانگانه دا، وه وینه ی نه وانه ش، ههروه ها ده پیاریزن له ته ماشا کردنی و ده ستلیدانی، بو که سیک دروست نه بی بو ی، ههروه ها واز له وه کاره قهدهغه کراوانه ده هینن که پالنه ره بو کاری فاحیشه و داوین پیسی، ﴿إِلَّا عَلَىٰ أَرْوَاحِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ﴾ (واته: که نیزه کانیان) ﴿فَأَنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ﴾ (واته: بیگومان نه وانه لومه کراو نین) له جیماع کردنیان، له و شوینته ی که شوینی کیلانه.

﴿فَمَنِ ابْتغى وِرَاءَ ذَلِكَ﴾ (هه ره که سیک دوا ی شتی تر بکه ویت) بیجگه له زنه که ی و که نیزه که ی ﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ﴾ (واته: نه و که سانه ده ستریز ی که رن به سه ر نه وه ی خوا حه لالی کرده بو لای نه وه ی خوا قهدهغه ی کرده، شم ده قه به لگه یه له سه ر قهدهغه کردنی ژنه یان له ریگه ی موعه وه، چونکه نه ژیتتی و نه که نیزه.

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رِعُونَ﴾ (واته: چاودیری راسپارده کانیان ده کهن، پاریزه رن هه ولده دن بیگه یه نن و به چاکی جیه جی بکه ن، نه مه ش گشتگیره بو هه موو راسپارده کان که له نیوان بنده و له نیوان په روه رد گاریدایه، وه کو نه ر ک پی سپیردراوه نه ییته کان که س نایزانی جگه له خوا، وه نه و راسپاردانه ی له نیوان بنده و له نیوان خه لکدایه له مال و سامانه کان و نه ییته کان، به هه مان شیوه په یمانی گشتگیر له و په یمانه ی خوا له سه ری دایناوه، وه نه و په یمانه شی له نیوان بنده کاندایه یه، چونکه به راستی بنده لپرسینه وه ی له گه ل ده کړی له سه ر په یمان، نایا پی هه ستاوه و به وه فا بووه، یان په تیکر دوه ته وه و خیانه تی لیکر دوه و به جی نه ییته و؟

﴿وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ﴾ (واته: شایه تی ناده ن ته نها به وه نه بی که ده یزانن به بی زیاده و ناته واوی و شار دنه وه، گو ی ناده ن به وه ی نزیکه یان ها ورپی وه وینه ی نه وانه ش، مه به ستیان له به جیه ییته نایدا ته نها په زامه ندی خوایه، خوا ﴿فَهَرْمَوْهُ تَسِي﴾ ﴿وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ﴾ (۲) ﴿الطَّلَاقِ﴾ (واته: ته نها له بهر خوا نه و شایه تیه بدنه ن)، ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُفُورًا قَوْمِينَ بِالْأَقْسَطِ لِرَبِّهِمْ وَلَهُ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ﴾ (۱۳۵) ﴿النِّسَاءِ﴾ (واته: نه ی که سانی که برواتان هیناوه به رده وام زور داد گه ر بن له بهر خوا شایه تی بدنه با شایه تیه که دژ به خوشتان بیت یان دژ باوک و دایک و خزمه نزیکه کانتان بیت).

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾ (واته: نه وانه ی ناگاداری نو یویان ده کهن) به به رده وام

بوونيان به ته او ترين شيوه، ﴿أُولَئِكَ﴾ واته: نهوانه ي و هسف كراون به و سيفه تانه، ﴿فِي جَنَّتٍ مُّكْرَمُونَ﴾ واته: خوا ريزيان لي ده گري و نازو نيمه تي هه ميشه يان پي ده به خشئ، نه وه ي نه فس و ده روون حه زي ليده كات و چاو چيژي لي و هرده گري، نهوان بو هه تاهه تايي تيايدا ده ميننه وه، پوخته ي نه مه، خوا وه سفي به خته وه راني كرده به م وه سفه ته او و ره وشته جوانانه، له پرستشه جهسته يه كان، وه ك نويزو به رده و ام بوون له سه ري، وه كرده وه كاني دل، وه ك ترسان له خوا كه پالنه ره بو هه موو خيريك، وه پرستشه ماليه كان و بيرو بروا به سووده كان و ره وشته چا كه كان، وه مامه له كردن له گه ل خوا و مامه له كردن له گه ل به ديهنراوه كاني به چا كترين مامه له، له داد پهروه ريان و پاراستي په يمان و نه ينيه كانيان، وه داو ين پاكيان به پاراستي عه و ره تيان له وه ي خوا پي ناخوشه. (۳۶-۳۹): ﴿فَالَّذِينَ كَفَرُوا بِكَ مُهْطِعِينَ ﴿۳۶﴾ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ﴿۳۷﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿۳۸﴾ كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾

خوا ﴿فِي جَنَّتٍ مُّكْرَمُونَ﴾ فريوخواردني بيروايان روون ده كاته وه وه ده فرموي: ﴿فَالَّذِينَ كَفَرُوا بِكَ مُهْطِعِينَ﴾ واته: (ده ي چيانه نه و بيروايانه دين بولات) به په له، ﴿عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ﴾ (واته: به لاي راست و چه پدا) به ش و پل و پولي جياوازو كو مه ل به كو مه لي جوړاو جوړ، هه ره به كه له وانه دلخوشه به وه ي له لايه تي. ﴿أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ﴾ (واته: تيا هه موو به كيك له وان ثوميدي وايه بخريته به هه شتي پر له نازو نيمه ته وه) به ج هو كاري به ته ماي نه وه ن، له كاتي كدا نه وان هيچيان پيش نه خستوه، جگه له بيروايي و نكوولي به پهروه ردگاري جيهانيان، له بهر نه مه يه فه موو يه تي: ﴿كَلَّا﴾ واته: نه خير، به و شيوه نيه نه وان ناواتي بو ده خوازن، هه رچيان بوي به هيزي خويان به ده ستي بينن.

﴿إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ﴾ (به پاراستي تيمه دروستمان كرده وون له وه ي كه ده يزانن) له ناويكي فريدارو كه دهرده چي له ناوه ندي پشتي پياوو دانه ي په راسووي سنگي ژنه وه، هيچ ده سه لاتيكيان نيه كه سوودو قازانج بگه ينن، يان زيان بگه ينن، ههروه ها مردن و ژيان و زيندو بوونه وه ي خويان به ده ست نيه.

(۴۰-۴۴): ﴿فَلَا أَقِيمُ رَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿۴۰﴾ عَلَٰنَ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۴۱﴾ فَذَرَهُمْ مَحْضُوا وَاذْبَعُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي بُوعِدُوا ﴿۴۲﴾ يَوْمَ يُخْرَجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصَبٍ يُوَفِّصُونَ ﴿۴۳﴾ خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِفَهُمْ ذَلَّةٌ ذَلِكِ الْيَوْمِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۴۴﴾

خوا ده فهر موي: ﴿فَلَا أَقِيمُ رَبِّ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِيرُونَ﴾ ﴿٤١﴾ عَلَيَّ أَنْ تُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ
ئه مه سويند پي خوار دنه له خواي
په روه رد گاره وه به روزه لاتنه كان و
رؤژئاوا كان، بؤ خورو مانگو
ئه ستي ره كان، له وه ي تيا ياندايه له
به لگه و نيشانه ئاشكرا كان له سر
زيندوو كردنه وه، وه تواناي ئه و زاته
له سر گوپيني وينه ي ئه وانه و خودي
ئه وانيش، وه ك فهر مويه تي: ﴿وَنُنشِئُكُمْ
فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ ﴿٤٢﴾ الواقعه، (واته: وه
دروستان بكه ينه وه به شيوه به ك كه
هيچي لي نازانن). ﴿وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ﴾
واته: ئه گهر بمانه وي بيانگيرينه وه

كه س له ده ستمان ده رناچي و ده سته و سامان ناكات، جا ئه گهر زيندوو كردنه وه وه
پاداشت جيگير كرا، ئه وانيش به رده و ام بوون له سر به درودانايان و ملكه چ
نه بوونيان به ثبات و نيشانه كاني خوا: ﴿فَذَرَهُمْ خَوْضًا وَيَبْوًا﴾ (واته: ئنجا وازيان
لي بينه) با رويجن له قسه ي پر و پو و چ و بيرو برواي خراپدا، وه ياري به
ئاينه كه يان بكه نو بخون و بخونه وه و چيزو له زهت وه بگرن، ﴿حَتَّىٰ يُلْقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي
يُوعَدُونَ﴾ (واته: تا دوو چاري ئه و روزه ي خويان ده بن كه به لنيان پيدراوه)
يگومان خوا ﴿تَوَلَّوْا سِزَايَ بؤ ناماده كردوون، كه ده ره نجامي رويچوون و
گالته كردنيانه.

پاشان باسي حالي خه لكي ده كات كاتيک دوو چاري ئه و روزه يان ده بن كه
به لنيان پيدراوه، جا فهر مويه تي: ﴿يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ﴾ (ئه و روزه ي كه
دينه ده ره وه) له گوپه كانيان ﴿سِرَاعًا﴾ به په له به ده بانگه وازي بانگه ره كه وه
دين.

﴿كَانْتُمْ إِلَىٰ نُسْبِ يَوْمِضُونَ﴾ (واته: ده لسي بؤ لاي شتيكي ديار يكرا و راده كه نو په له

ده كهن، واته: ناتوانن له فرمانی بانگكهره كه ياخی بین و خوارو خيچی بكن، بهلكو به زهليلی و سه رشوړپه وه ملی ريگا ده گرن، بو وهستان له خزمه تی په روه ردگاری جیهانیاندا، ﴿خَيْبَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهَهُمْ ذَلَّةً﴾ (واته: چاویان شوړو ریسوایی و شه رمه زاری دایان ده گری) به و شیوه یه زه لیلی و دوو دلی دلیان داده پوښی و زال ده بی به سهر سنگیاندا، چاوه کانیان سه ربه ره و ژیر ده بیته، له جووله ده كه ون و ده نگیان لیه نایه ت.

ئمه حال و دهره نجامیانه، ئمه ئه و روژه یه ﴿الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ﴾ (واته: كه به لینیان پیدرابوو) به لینی خواش هر ده بی بیته جی.

ته فسیری سوورەتی (المارج) ته واو بوو.

ته فسيري سوورته تي (نوح)

مه ككييه (۲۸) نايه ته

به ناوي خواي به به زميي به خشنده

(۱-۴): ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱﴾ قَالَ يَتَقَوَّمُ إِنِّي لَكُم نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۲﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ۖ يَغْفِر لَكُمْ مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُخَوِّضَكُم إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۳﴾ ﴿۴﴾

تا کو تایی سوورته ته که، خوا ﴿۱﴾ له م سوورته ته دا جگه له چیرو کی نوح ﴿۲﴾

باسی هیچی دیکه‌ی نه کرده، به هوی زوری مانه‌وه‌ی له نیو گه‌له که‌یدا، وه دووباره بانگه‌واز کردنی بو یه کتا په‌رستی و قده‌غه کردنی له هاویه‌شدانان. جا خوا ﴿۱﴾ هه‌والیداوه که به‌راستی نوحی ناردوه بو لای گه‌له که‌ی، وه کو په‌حمه‌تیک بویان و بیدار کردنه‌وه‌یان له سزای زور به‌تیش، له مه‌ترسی نه‌وه‌ی به‌رده‌وام بن له‌سه‌ر بیبروایان، نجا خوا به‌همیشه‌یی له‌ناویان بیات و به‌ه‌تا هه‌تایی سزایان بدات.

(۲) نوح ﴿۲﴾ فرمانبهرداری په‌روه‌ردگاری بوو، په‌له‌ی کرد له گه‌یاندیدا، جا فه‌رمسوی: ﴿يَتَقَوَّمُ إِنِّي لَكُم نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ واته: (نه‌ی گه‌له که‌م به‌راستی من پیغه‌مبه‌ریکی) ترسیته‌رو ناشکران بو تیره، نه‌ویش به هوی نه‌وه‌ی پروونیکردو ته‌وه بویان نه‌وه‌ی ترساندوونی پی، وه به‌ج شتی بزگار بوونیان ده‌سته‌به‌ر ده‌بی، هه‌موو نه‌وانه‌ی بو پروون کردوونه‌ته‌وه به پروونکردنه‌وه‌یه کی پروون و ناشکران.

(۳-۴) جا هه‌والی پیداون و فه‌رمانی پیکردوون به پوخته‌ی نه‌وه‌ی فه‌رمانی پی کردوون، فه‌رموویه‌تی: ﴿أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ﴾ نه‌ویش به تاک و ته‌نها پاگرتنی

خوایه یه کتاپه رستی و په رستشدا، وه دوور که وتنه وه له هاوبه شدانان و ریگا کانی و هوکاره کانی، بیگومان نه وان نه گهر له خوا بترسایه ن، له گوناوه کانیان خووش ده بوو، وه نه گهر له گوناوه کانیان خووش بی رزگاریان ده بی له سزاو پاداشتیان بو ده سته بهر ده بیست.

﴿وَيُوحِرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾ واته: له م ژبانهدا به زیندوووی ده تانه یلیته وه، له ناوچوونتان له سه ر لاده بات تا کاتیکی دیاریکراو، واته: نه ندازه ی مانه وه تان له دونیادا به قه ده ری خوی به رزه، تا کاتیکی دیاریکراو، نه ک بو هه تا هه تایه، چونکه مردن هه ر ده بی بی، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (واته: به راستی کاتیکی سزای خوا که هات دوا ناکه ویست نه گهر بتانزانیایه) کاتی بیروایتان کرد به خواو نکوولی حه ق و راستیتان کرد، وه لامی بانگه وازه که ی نووختان نه دایه وه وه ملکه چی فرمانه کانی نه بوون، نه ویش سکالای له لای پهروه ردگاری کردوو فرمووی:

(5-6): ﴿رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لِنَالٍ وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا﴾ واته: هه لده هاتن له حه ق و پشتیان تی ده کرد، له و بانگه وازه دا هه چ سوودیک نه ما، چونکه سوودی بانگه وازه نه وه یه هه مووان یان هه ندیکیان سوود به خش بین لی.

﴿وَرَبِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ﴾ واته: (بیگومان من هه ر کات بانگم ده کردن بو برواهینان تا لیان خووش بیست) بو نه وه ی به ده م بانگه وازه که وه بین، جا نه گهر به ده مه وه به تاییه ن لیان خووش ده بووی، نه وه هس ته واوی به رزه وه وندی نه وان بوو، به لام نه وان ته نها پووچی و به تالیان هه لیزارد، وه هه روه ها هه له اتن له حه ق و راستی.

﴿جَعَلُوا أَصْنَعَهُمْ فِي مَاذَا إِنَّهُمْ﴾ (واته: نه وان په نجه یان ده کرد به گوئچکه یاندا) بو نه وه ی ناموزگاری پیغه مبه ره که یان نوووح ﴿الطَّلْحِ﴾ نه ییستن ﴿وَأَسْتَعْتَبُوا شِيَابَهُمْ﴾ واته: پووشاکه کانیان ده دا به سه روو چاویاندا، بو نه وه ی دوور بن له حه ق، چونکه رقیان لی بوو ﴿وَأَصْرُوا﴾ به رده وام بوون له سه ر کوفرو خراپه کاریان ﴿وَأَسْتَكْبَرُوا﴾ لووت به رزیان ده کرد له ناستی حه قدا ﴿أَسْتَكْبَرُوا﴾ (به لووت به رزی کردتیک) شهرو خراپه یان پی زیادی کردو دوور که وتنه وه له خیره چاکه.

- (۸): ﴿ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا﴾ واته: به بیستنی هه موویان به گشتی.
- (۹): ﴿ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا﴾ (واته: ئنجا ده میک بۆم ئاشکرا ده کردن ده میک بۆم په نهان ده کردن به په نهان کردنیکی ته واو) هه موو ئه مانه سوور بوون و ئاموژ گاریه، وه بانگه واز کردنیان به هه موو شیوازیکی گومانسی ئه وهی لی بکری مه بهستی پی ده پیکی.
- (۱۰): ﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ﴾ واته: واز بینن له وهی له سه ری ده پۆن له گونا، وه داوای لیخو شبوونی گونا هه کانتان له خوا بکه ن.
- ﴿إِنَّهُ كَانَ عَفَّارًا﴾ خوا هه ن لیبوره یی زوره بو که سی داوای لیخو شبوون بکات، جا هانیداون به لیخو شبوونی گونا، وه ئه وه یشی له سه ری ری یک ده خری له به ده سه ته یانی پادا شت و دوور خسته وهی سزا.

(۱۱): ههروه ها هانيداون له سه ر خي ري
 پيشهاتووي دونيا، جا فه رموويه تي:
 ﴿يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا﴾ واته:
 باراني به خوهره م كه دولو شيوه كانتان
 پر ده كات و ولات و بهنده كان
 ده بوژينيته وه.

(۱۲): ﴿وَمِدْدَكُمْ بِأَمْوَالٍ وَمِنَ الْيَمِينِ﴾ واته:
 مالو ساماتان زور ده كات، كه
 داواكاريه كاني دونياي پي به ده ست
 ده هينن، وه مندالي زوريشتان پي
 ده به خشي، ﴿وَجَعَلَ لَكُمُ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلُ
 لَكُمْ أَنْهَارًا﴾ نه مه نه وپه ري له زهت و
 خوشيه كاني دونيايه.

(۱۳): ﴿مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا﴾ واته:

ناترسن له مه زني خوا، خوا هيج شكويه كي له لاي تيوه نيه.

(۱۴): ﴿وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا﴾ واته: دروستكرديك له دواي دروستكردن، له ناو سكي
 دايك، پاشان شيره خو ري، پاشان ته مه ني مندالي، پاشان جيا كرده وه، پاشان
 گه نجيتي، تا كو تايي نه وه ي به ديه ينرا و پي ده گات، جا ئه و زاته ي تاك و
 ته نهايه له دروستكردن و به ريوه بردن و ري كخستني سه رسوورپه ينره، هه ر نه و شياوه
 به تاك و ته نهايي په رستش و به كتاپه رستي بو بكرى.

له باسكردني سه ره تاي به ديه يناني مرؤفه كان ناگادار كرده وه به كه بو يان، له سه ر
 دانپيدانان به روژي دوايي، وه نه و زاته ي به ديه ينان له نه بوونه وه به توانايه
 جاريكي تر بيانه ينيتيه بوون دواي مردنيان، ههروه ها به لگه ي هيناوه ته وه بو يان به
 دروستكردني ئاسمانه كان، كه نه وه مه زنتره له دروست كردني ئاده ميزاد، وه ك
 فه رموويه تي:

(۱۵): ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا كَيْفَ حَقَّقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا﴾ واته: هه ر ئاسمانيك له سه ر نه وي
 ديكه، نهؤم له سه ر نهؤم.

(۱۶): ﴿وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا﴾ ﴿بِؤْسٍ خَلَكِي سَهْرَ زَهْوِي﴾ ﴿وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا﴾ (واته: خوريشي گيپراوه به چرا)، ناگادار كردنه وهی تيدايه له سهر مهزنی دروستکردنی شم شتانه، وه زوری سوودو قازانج له خورو مانگ كه به لگنه له سهر ميه ره بانسی شه و زاته و فراوانسی چا كه كانی، جا خواي مهزنی به به زه یی شایسته یه به مهزن دابنری و خوش بویستری و بهرستری و لیی بترسری و نومیدی پیی بیری.

(۱۷): ﴿وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا﴾ کاتیک ئاده می باو کتانی دروستکرد، ئیوهش له پشتی شه ودا بوون.

(۱۸): ﴿ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا﴾ له کاتی مردندا ﴿وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا﴾ ﴿بِؤْسٍ زِينْدُوو﴾ كردنه وه و کو كردنه وه، ژيان و مردن و زیندوو بوونه وه تهنها به دهستی شه و زاته یه.

(۱۹): ﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لِكُلِّ الْاَرْضِ بِسَاطًا﴾ (خوا زه وی بؤ) راخستون ئاماده یه بؤ شه وهی سوودی لیی وه ربگیری.

(۲۰): ﴿لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا﴾ (واته: تا هاتوو چؤ بکهن به رینگه کراوه کانیدا) جا نه گهر شه و زاته فراوانسی نه کردایه، شه وهش نه ده بوو، به لکو نه یان ده توانسی بیکیلن و بیچینن و کشتو کالی له سهر بکهن، وه مالی له سهر دروست بکهن و له سهر پشتی به ئارامی بژین.

(۲۱): ﴿قَالَ نُوحٌ﴾ ﴿نُوحٌ سَكَالَاي لای پهروه ردگاری کردو وتی: شه قسه و ئاموژگاری و یادخسته وه یه نه سوودی بوو بویان، نه قازانج، ﴿إِنَّهُمْ عَصَوْنِي﴾ (واته: شه وان سهر بیچیان کردم) له وهی فه رمانم پیکردن ﴿وَأَتَّبَعُوا مِنْ لَزِيذَةِ مَالِهِ، وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا﴾ (واته: سهر بیچی شه و پیغه مبه ره ئاموژگاری کاره رینیشاند هره یان کرد كه بانگی ده کرد بؤ خیر و چا كه، وه شوینی ده سه لاتدار و پیاوما قولانی خویان كه وتن، شه وان ه ی نه مال و نه مندالیان سوودیان پیی گه یاندن، کاتی تووشی زیانو له ناوچوون بوون، شه ی چی ده وتری به كه سیی ملکه چی و گوپراه یلیان بکات!؟

(۲۲): ﴿وَمَكْرُوا مَكْرًا كِبَارًا﴾ (واته: پیلان و فروقیلی زور گهوره یان کرد، له روو به روو بوونه وهی حه ق و راستیدا.

(۲۳): ﴿وَقَالُوا﴾ ﴿بانگیان کردن بؤ هاو به شدانان و له لایان جوانیان کردوو بیانیان وت: ﴿لَا نَذَرْنَ﴾ ﴿الْهَتَكَرُ﴾ (واته: ده ست هه لئه گرن له په رستراوه کاتان) بانگیان

كردن بۇ دەمار گىرى لەسەر ئەوھى لەسەرى دەپۇيشتن لە ھاوبەشدانان، وه واز نەھىنن لەوھى باوو باپىرانى پىشووويان لەسەرى دەپۇيشتن، پاشان پەرستراوھ كانيان ديارى كرددو وتيان: ﴿وَلَا تَذَرْنِ وَدًّا وَلَا سَوَاعَا وَلَا يُغُوثٌ وَيُعُوثُ وَيَنْتَرًا﴾ (واتە: دەست ھەلنە گرن لە پەرستنى وودو سوواعو يەغووشو يەعووقو نەسر).

ئەمانە ناوى پياو چاكانى بوون، كاتىك مردن شەيتان لە پىش چاوى گەلە كەيانى جوان كرد كە ويئەيان بكيشن، بۇ ئەوھى بە تەماشا كردنيان چووستو چالاک بين لە بەندايەتى كردنى خوادا، پاشان ماوھە يە كى زورى بەسەردا پۇيشت، خەلكانىكى تر هاتن جگە لەوان، شەيتان پىي وتن: بەپراستى پىشيناقتان ئەوانەيان دەپەرستو دەپارانەوھ لىيانو ئەوانەيان دە كرد بە ھۇكار پىك بۇ بارىنى باران، جا پەرستنيان، ئا لەبەر ئەمەيە دەسە لاتدارە كانيان ئامۇزگارى شويئەكو وتووھ كانيان دە كرد كە واز لە پەرستنى ئەم بتانە نەھىنن.

(۲۴): ﴿وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا﴾ (واتە: بەپراستى دەسە لاتدارە گەورە كان بە بانگەواز كردنيان خەلكانىكى زورىيان گومپرا كرد، ﴿وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا﴾ (واتە: ئەگەر گومپرايان لەبەر بانگەوازي راستەقىنەى منە بۇيان ئەوھ لە بەرژەوھەندى ئەواندايە، بەلام ھىچ سوودىك وھرناگرن لە بانگەواز كردنى دەسە لاتدارە كانيان تەنھا گومپرايى نەبى، واتە: ھىچ جىگايەك نەماوھتەوھ بۇ پزگار بوونو چاك بوونيان، لەبەر ئەمەيە خوا ﷻ باسى سزاو تۆلەى دونياو دوارپۇزيانى كردوھ: (۲۵): ﴿مِمَّا حَطَبَتِ لَهُمْ أَعْرُفُو﴾ (واتە: لەو دەريايەى دەورى دان ﴿فَأَدْخَلُوا نَارًا﴾ جەستەيان بە نقووم بوون پۇيى، پۇحيشيان بە ئاگرو سووتان، ھەموو ئەمانە بەھۇى گوناھە كانيانەوھ بوو كە پىئەمبەرە كەيان نووح ﷺ ھات بۇ ناويان و ترساندى لىيان، وھ ھەوالى پىدان بە شوومى و خراپيان، بەلام ئەوان فەرمايشتە كەى نووحيان رەت كردوھ، تا سزايان لەسەر پىويست بوو.

﴿فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا﴾ (واتە: جگە لە خوا ھىچ يارمەتيدەرىئىكان دەست نەكەوت) سەريان بخات كاتى سزايان بۇ دابەزى، وھ ھىچ كەسىك ناتوانى روو بەرووى قەدەر بىتەوھ.

(۲۶): ﴿وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا﴾ (واتە: نووح فەرمووى: ئەى پەروردگار مەھىلە لەسەر زەوى ھىچ كەسىك لە بىپروايان) بسورپتەوھ لەسەر

رپوى زهوى.

(۲۷): وه باسى هو كارى ئهو دوعايه ي كرده وه فهرموويه تى: ﴿إِنَّكَ إِن تَذَرَهُمْ مُّضِلُّوْاْ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوْاْ اِلَّا فَاَجْرًا كَفَّارًا﴾ (واته: چونكه بيگومان نه گهر تو وازيان لى يئيت بهنده كانى تو گومرا ده كهن، وه ههر مندالى تاوانبارى سوپاس نه كهر ده خه نه وه) واته: مانه وه يان زياتيكى رپوت و په تيه بو خويان و بو غه يرى خويان. بويه نوح عليه السلام ئهم قسه يه و ت، چونكه ئهو له گهل زور تيكه لاويان و شاره زابوون له خوره و شتيان به و هويه وه دهره نجامى كرده وه كانيانى زانى، له بهر ئهمه يه خوا عليه السلام دوعا كهي گيرا كرد، هه موويانى خنكاند، نوح و ئه وانهي له گه ليدا برون له برواداران رزگارى كردن.

(۲۸): ﴿رَبِّ اَعْظَمْرِ لِيْ وَلِوَلَدِيْ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيْ مُّؤْمِنًا﴾ باسكراوانى تايه ت كرد به هوى جهخت كرده وه له مافه كانيان و پيشخستنى چا كه كانيان، پاشان پارانه وه كه ي گشتگير كردوو فهرمووى: ﴿وَالْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا نَزِدُ الظَّالِمِيْنَ اِلَّا نَبَارًا﴾ (واته: وه له هه موو پياوان و ژنانى ئيماندار، وه به شى سته مكاران زياد مه كه) تياچوون و زهره رهندي و له ناوچوون نه يئيت.

ته فسيري سووره تى (نوح) ته واو بوو.

يه كلا كه روه يه بو كه سي رو ناكی پي وه بگرئ، وه رينمايی وه بگرئ به هيدايه تي قورئان.

ئاهم پرواهينانه به سووده، به به ره مه بو هه موو كاريكي خير، بوونيات نراوه له سر رينمايی قورئان، به پيچه وانهي پرواهيناني كوړو مه جليسي ده شته كي يئاگا، وه خوو پيوه گرتووو راهاتوو له سيري و، وينهي ئه وان، به راستي ئه وه پرواهيناتيكي لاسايي كه روه يه له ژير مه ترسي گومان و پروداوو كو سپه كاندايه.

(۳): ﴿وَأَنَّهُ تَعَلَّى جَدُّ رَيْنًا﴾ واته: به رزي بو مه زني ئه و زاته و پيروزي بو ناوه كاني، ﴿مَا آتَخَذَ صَنَجَةً وَلَا وِلْدًا﴾ (واته: هيج هاوسهرو منداليكي بو خووي دانه ناوه) جا له وه وه مه زني خويان زاني، كه ربي نيشانندان له سر پوچي ئه وه ي پي وايه ئه و زاته هاوسهرو مندالي هيه، چونكه خاوه ن مه زني ته واويه له هه موو سيفه تيكد، داناني هاوسهرو مندال ئه وه ره تده كاته وه، چونكه دژي ته واوي بينيازي ئه و زاته يه.

(۴): ﴿وَأَنَّهُ كَانَ يَفْقُولُ سَفِينًا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا﴾ (واته: بيگومان گيل و گه مژه كه مان كه ئيبليه) قسه ي ناله بارو دوور له راستي هه لده به ست ده رباره ي خوا، قسه كاني سنووري تپه راندبوو، هيج پالي ننا بو لاي ئه وه تنها گه مژه يسي و لاوازي عه قلي نه بي، ئه گه رنا ئه گه ر ژيرو دلنيا بو وايه، ده يزاني چي ده لا.

(۵): ﴿وَأَنَا ظَنَنْتَ أَن لَنْ نَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا﴾ واته: ئيمه پيش هاتني ئه و قورئانه فريو دراو بووين، سر کرده و ده سه لاتداره كان له جنو كه و ئاده ميزاد ئيمه يان هه لخه له تاندبوو، گوماني باشمان پي ده بردن، وامان ده زاني جورئت ناكه ن درو به ناوي خواوه بكن، ئا له بهر ئه وه يه ئيمه پيش هاتني ئه م قورئانه له سر رينگاي ئه وان بووين. جا ئه مرو كه حه ق و راستيمان بو ده ركه وت، ئه و رينگايه مان گرت به رو ملكه چي بووين، وه گوئي ئاده ين به قسه ي هيج كه سيك دژ به هيدايه ت بي.

(۶): ﴿وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾ واته: ئاده ميزاد جنو كه يان ده په رستو په نايان بو ده بردن، له كاتي ترس و ناخوشيدا، جا مروقه كان واين كرد له جنو كه كان كه زياتر ياخيبن و خويان به گه وره بزائن، كاتيكي كه بينيان ئاده ميزاد ده يانپه رستن و په نايان بو ده بردن.

پنده چي راناوي (الواو) له ﴿فَزَادُوهُمْ﴾ بگه رپته وه بو جنو كه، واته: جنو كه كان ترس و دله رايو كيني زياتريان خسته دلي ئاده ميزاده وه، كاتي بينيان په نايان پي ده بن، بو ئه وه ي

زياتر پشتيان پي بيستن، ناده ميزاد نه گهر بچو بيايه نيو دُول و شيويكي ترسنا كه وه ده يوت: په نا ده گرم به گوره ي ثم شيوه له گه مژه كانى گه له كه ي.
 (۷): ﴿وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَّنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا﴾ واته: كاتى نكوولى زيندوو بوونه وه يان كرد، روويان كرده هاوبه شدانان و ياخييون ﴿وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ﴾ واته: ده گه رايان به شوين ده نگو باسى ناسماندا تاقيمان ده كردنه وه، ﴿فَوَجَدْنَاهَا مُلَمَّتًا حَرَسًا شَدِيدًا﴾ واته: (كه چي ديماي پر كراوه له پاسه وانى به هيز) له گه يشتن به ده ورووبه رى و نزىك بوونه وه لى، ﴿وَشُهْبًا﴾ واته: فريى ده دات بو نو كه سه ي گوى هه لختووه، نه مش به پيچه وانى نر تى پيشوومان ييگومان تيمه نه وسا ده ماتوانى بگين به هوالى ناسمان.

(۹): ﴿وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدًا لِلسَّمْعِ﴾ (واته: ييگومان تيمه جاران داده نيشتين له چند شوينيكي له ناسمان بو گوى گرتن)، هوالى ناسمانان وهرده گرت نه وه نده ي خوا ويستى له سر بوو.

﴿فَمَنْ يَسْمَعُ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شُهَابًا رَصَدًا﴾ واته: (به لام هه كه سيك له تىستا كه به دواوه گوى بگرى تيرىكي نه ستيه ده بينى) له بو سه دايه بوى و ناماده كراوه بو له ناو چوون و ترسانى، واته: نه مه پله و پايه به كه ي مه زن و هوالى كه ي بى پايانى هه به، وه جه ختيان كرده وه به راستى خوا ده يه وى له سر زه ويذا رووداويكى گه وره رووبدات له خير يان له شهر، له بهر نه مه به و تيان:

(۱۰): ﴿وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمِنَ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا﴾ (واته: وه به راستى نازانين نايبا خراپى ويستراوه بو نه وانى كه له سر زه وين، يان په وهره دگاريان رينمايى ويستووه بو يان) ييگومان يان ده بى نه مه بى، يان ده بى نه وه بى، چونكه نه وان كاره كه يان بينى گورابوو له سه ريان، به گورانيك سه رسام بوون پي، به زيره كى و ووربايى خويان زانيان نه مه كاريكه خوا ده يه وى له سر زه ويذا رووبدات، له مه دا نه ده بو په وشتيان ده رده كه ويست، كاتى خير يان داوه ته پال خوا بگو بكه رى شهرو خراپه يان باس نه كرده، نه ميش وه ك نه ده بو په وشتي له گه ل خوادا.

(۱۱): ﴿وَأَنَّا مِمَّا الصَّالِحِينَ وَمَا دُونُ ذَلِكَ﴾ واته: خراپه كارو تاوانبارو بيروا، ﴿كُنَّا طَرِيقَ قَدَدًا﴾ واته: ده سته ي جوراو جورو هه واو ناره زوى جياواز له به كتر، هه ر حزب و ده سته به ك دلخوش بوون به وه ي له لا يانه.

(۱۲): ﴿ وَأَنَاظَنَّا أَنْ لَنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴾ واته: ئیمه له‌م کاته‌دا ته‌واوی ده‌سه‌لاتی خوامان بۆ روون بوه‌ته‌وه، وه ته‌واوی بی ده‌سه‌لاتی خویشمان، بی گومان نیوچاوانمان به‌ده‌ستی خویبه، له ده‌ستی خوا ده‌رناچین له زه‌ویدا، وه هرگیز له ده‌ستی ده‌رناچین نه‌گه‌ر هه‌لبین و هه‌ول و کۆشش بخه‌ینه کار به هۆکاره‌کانی پا‌کردن و ده‌رجون له ده‌سه‌لاتی خوا، هیچ په‌نایه‌ک نیه جگه له په‌نای ئه‌و زاته نه‌ییت.

(۱۳): ﴿ وَأَنَا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَى ﴾ (واته: به‌راستی ئیمه کاتی رینماییمان بیست) ئه‌ویش قورئانی پیروژ بوو، رینماییکار بۆ رینگای راست، وه رینماییه‌کانمان زانی کاریگه‌ری کرد له دلّه‌کانمان ﴿ءَأَمَّنَابِهِ﴾ (واته: پروامان پیی هینا).

پاشان باسی ئه‌وه‌یان کرد چه‌زی بروادار ده‌جولین، جا فه‌رمووی: ﴿فَمَنْ يُؤْمِنُ رَبِّهِ﴾ (واته: هه‌ر که‌سی بروا به‌په‌روه‌ردگاری بیی) به‌پرواهیناتیکی راستگۆیانه، ﴿فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا﴾ (ئیتیر ناترسی) نه‌له‌که‌می و نه‌له‌یاخی بوون، نه‌له‌نازاریک تووشی ده‌بی، وه نه‌گه‌ر سه‌لامه‌ت بوو له‌شه‌ر، ئه‌وه‌خیری ده‌ست ده‌که‌وی، جا پرواهینان هۆکاریکی پالنه‌ره بۆ به‌ده‌ست هینانی هه‌موو خیری‌ک و په‌تکرده‌وه‌ی له هه‌موو شه‌ریک.

(۱۴): ﴿وَأَنَا مِمَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِمَّا الْقَاسِطُونَ﴾ واته: (بیگومان نیمه هندیگمان مسولمانینو ههندیگمان) تاوانبارینو له ریگای راست لامانداهه. ﴿فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرُّوا رَشَدًا﴾ واته: (هر که سیک مسولمان بیست) نهوه ریگای راستی دوزیوه ته وه، که دهیگه به نیت به به هشت و نازو نیمه ته کانی.

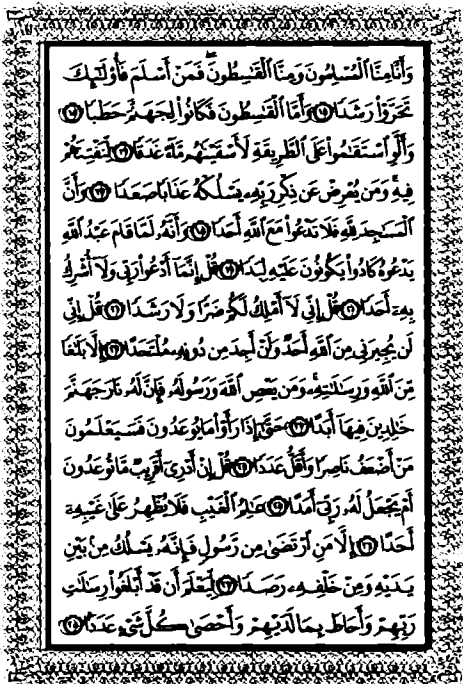
(۱۵): ﴿وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا﴾ (واته: به لام نهوانی له ریگای راست لایانداهه ده بنه سووته مهنی دوزه خ) نهویش پاداشتی کرده وه کانیانه، نه ک ستمیک له لایه ن خواوه لیان.

(۱۶): ﴿جَا يِغُومَانِ نَهْوَانِ نَهْ گهر﴾ ﴿أَسْتَقِمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ﴾ (له سه ریگای) راست (بووبان)، ﴿لَأَسْقِيَنَّهُمْ مَاءً غَدَقًا﴾ واته: (نهوه یمان ده نوشین) به خوشی و حه لالی، هیچ ریگری نهوهی لینه کردن مه گهر دژایه تیان.

(۱۷): ﴿لِنُقِنَّهُمْ فِيهِ﴾ واته: تا تاقیان بکه ینه وه تیایدا، بو نهوهی ده ربکه وی کئی راستگو به و کئی دروزنه، ﴿وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا﴾ واته: هر که سئی پروو هر گبرئی له یادی خوا که کتیه که به تی، وه شوینی نه که وی و ملکه چی نه نیت، به لکو لئی یناگایی و شوینی هه واو هه وهس بکه وی، نهوه ده یخاته ناو سزای دژوارو سهخته وه.

(۱۸): ﴿وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾ واته: نه پارانوهی په رستش نه پارانوهی داواکاری، چونکه به راستی مزگه وته کان مه زنترین شوینی په رستش، بو نیاد نراون له سه دلسوز بوون بو خواو ملکه چ بوون بو مزنی و عیزه تی نهو زاته.

(۱۹): ﴿وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ﴾ (واته: وه بهندهی خوا موحه مهده هه ستا) له خوا بیارنه وه وه بیهرستی، جنو که کان به هوی زوریان له ده وروو بهری خهریک بوو،

﴿ عَلَيْهِ لَيْدًا ﴾ واته: دایبارین و که له که بین به سه ریډا، به هوئی سوور بوونیان له سه ر نه وهی هیئاویه تی له رینمایي.

(۲۰): ﴿ قُلْ ﴾ ئه ی پیغه مبه ر ﴿ حَقِيقَةً ﴾ حه قیقه تی بانگه وازه که تیان بو ئاشکرا بکه و پیمان بلی: ﴿ اَدْعُو رَبِّي وَلَا تُشْرِكْ بِهِ اٰحَدًا ﴾ واته: (دلنیابن) من به تنها خوا ده پرستم و هاوبه شی بو بریار نادم، وه ده سته رداري هموو بته کان ده بن و هموو نه وانه ش که هاوبه ش دانهران ده بیه رستن جگه له و زاته.

(۲۱): ﴿ قُلْ اِنِّي لَا اَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴾ (واته: به راستی من نه زیان نه رینمایي ئیوم به ده ست نیه) من به نده م هیچ به ده ست نیه له کار و باره کاند او له به رپوه بردندا. (۲۲): ﴿ قُلْ اِنِّي لَنْ يُخْرِجَنِي مِنَ اللّٰهِ اَحَدٌ ﴾ واته: هیچ که سیک نیه په نای بو بیهم رزگارم بکات له سزای خوا، جا نه گه ر پیغه مبه ر ﴿ ته و او ترینی ناو خه لکی هیچی به ده ست نه بی نه زیانو نه سوود، وه نه توانی به رگری له نه فسی خوئی بکات نه گه ر خوا بیه وی زینانی لیدات، جگه له نه و له خه لکی له پیشترن نه توانن به رگری له خوئیان بکه ن، ﴿ وَلَنْ اُجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴾ واته: (وه بیجگه له خوا شک نابم) په ناگه و یارمه تی ده ریک.

(۲۳): ﴿ اِلَّا بِالْعَمْرِ مِنَ اللّٰهِ وَرِسَالَتِهِ ﴾ واته: من هیچ تایه تمه ندیه کم نیه به سه ر خه لکه وه، مه گه ر نه وه نه بی خوا تایه تی کردوم به گه یاندنی په یامه کانی و بانگه شه ی خه لکی بو لای خوا، به م شیوه به به لگه و حوجه به جی دی له سه ر خه لکی ﴿ وَمَنْ يَعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ، فَاِنَّ لَنَا جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيْهَا اَبَدًا ﴾ (واته: وه هر که سی بی فرمانی خواو پیغه مبه ره که ی بکات نه وه بیگومان ناگری دوزخ بو نه وه تیا ده مینیته وه به همیشه یی). مه به ست له مه دا سه ریچی کردنی بیرواییه، وه ک چون ده قه مو حکه مه کانی تر به ستوویانه ته وه، به لام تنها سه ریچی کردن نایته هوئی مانه وه ی له ناو ناگردا به همیشه یی، وه ک چون ده قه کانی قورشان و فرموده کانی پیغه مبه رو په کده نگي پیشینی هم نوم ته و زانایانی به لگن له سه ری.

(۲۴): ﴿ حَتَّىٰ اِذَا رَاوْا مَا يُوعَدُوْنَ ﴾ واته: تا به چاوی خوئیان (نه و سزایانه ده بینن) وه دلنیان له سه ر نه وه ی نه و سزایه ده بی تووشیان بیی ﴿ فَسَيَعْلَمُوْنَ ﴾ له و کاته دا حه قیقه تی کار و باره که به چاکی ده زانن ﴿ مَنْ اَضْعَفُ نَاصِرًا وَاَقْلُ عَدَدًا ﴾ (واته: کی یارمه تیده ری که متره و ژماره ی که مه) کاتی ده بینن که سیک نیه یارمه تیان بدات و

خوشیان توانای سہر کہ وتیان نیہ، وہ کاتی کہ بہ تہنہا لیپرسینہ و ہیان لہ گہل دہ کریت، وہ ک چون یہ کہم جار دروست کران.

(۲۵): ﴿قُلْ پیمان بلیٰ نہ گہر پرساریان لیکردی و تیان: ﴿مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ ۗ﴾ یونس. (واتہ: نہو بہ لین و ہہرہ شہیہ کی دیتہ دی)؟ ﴿إِن آذَرْتُ أَقْرَبُ مِمَّا نُوعِدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا﴾ واتہ: (من نازانم ناخو نریکہ نہو پوژی دواہیہ کی بہ لینتہان پیدراوہ یان پہروہ ردگارم) ماوہیہ کی دوورو درپوژی بو داناوہ، زانستی پوژی دواہی تہنہا لہ لای خواہی.

(۲۶): ﴿عَلِيمُ الْعَيْبِ فَلَا يَظْهَرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا﴾ (واتہ: ہہر خواہیہ زانا بہ نہینہ کان ناگادار ناکات بہ سہر نہینی خویدا) ہیچ یہ کییک لہ بہ دیہینراوہ کانی، بہ لکو تاکو تہنہایہ بہ زانستی و زانیاری دہربارہی نہینی و شاراوہ و پہنہانہ کان.

(۲۷): ﴿إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ﴾ واتہ: (مہ گہر پیغہ مہر نیکی کہ لپی پازی بیت) نہوہ بیگومان ہہوالی دہداتی بہ پی نہوہی حکمہ تی دہ یخوازی کہ ہہوالی پی بدات، چونکہ بیگومان پیغہ مہران وہ کو غہیری خویمان نین، خوا ﴿بَشْتِيَوَانِي لِيَكْرُدُوْنَ بِهٖ﴾ پشٹیوانی کردنییک بہو جوڑہ پشٹیوانی لہ ہیچ بہ دیہینراوی نہ کردوہ، وہ نہوہیشی بہ وہی ناردوویہ تی پاراستوویہ تی، تاوہ کو خوئی بیگہ یہ نن، بہ پی نہوہی شہ یانہ کان لپی نریک بینوہ بہ زیاد کردن یان کہ مکردنی، لہ بہر نہمہیہ فہرموویہ تی: ﴿فَاِنَّهٗ يَسْأَلُكَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖ رَصَدًا﴾ واتہ: بیگومان فریشتہ کان بہ فہرمانی خوا دہ یپاریزن.

(۲۸): ﴿لِيَعْلَمَ﴾ تا بزانی بہوہ، ﴿اَنْ قَدْ اَبْلَغُوْا رِسَالَتِ رَبِّهِمْ﴾ (واتہ: کہ سروشی خوی خویمان گہ یاندوہ) بہوہی بوئی داناون لہ ہوکارہ کان، ﴿وَاحْطَ بِمَا لَدَيْهِمْ﴾ (واتہ: خوا ﴿تَاغَادَارَهٗ﴾ بہوہی لہ لایانہ، وہ نہوہیشی دہ یشارنہوہ و ناشکرای دہ کہن، ﴿وَاحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا﴾ (واتہ: وہ ہہموو شتیکی ہہژمار کردوہ بہ ہہژمار کردن).

لہم سورہ تہدا سوودو و دہستہاتوویہ کی زور ہن:

یہ کہم: بوونی جنو کہ، بیگومان نہوان نہرک پیسپردراون و فہرمان پیکراون و قہدہ غہ لیکراون، پاداشت دہدرنہوہ بہ پیسی کردوہ کانیان، ہہروہ کو چون لہم سورہ تہدا بہ روونی ہاتوہ.

دوہم: بہرستی پیغہ مہری خوا ﴿نِسْرِدْرَاوُ بُو بُو لای جنو کہ، ہہروہ ک چون نیردرا

بوو بۆلای ئاده ميزاد، خوا ﷺ چەند جنۆ كه يه كى نارد بۆلای، تا گووى له قورئان بگرن و گه له كه يان ئاگادار بکه نه وه.

سێهەم: زيرە كى و زرنكى جنۆ كه، وه زانباريان دەر باره ي حەق و پراستى، ئە وه ي كه به لكيشى كردن بۆ برهه ينان دلنيا بوونيان بوو له هيدايه تى قورئان و جوانى ره وشتيان بوو له گفتوو گوو كردندا.

چوارەم: گرنگى دانى خوا به پيغه مبه ره كه ي ﷺ، وه پاراستنى ئە وه په يامه ي هيناويه تى. كاتى مژده ي پيغه مبه را به تى ده ستى پيكرد، خوا ﷺ ئاسمانه كاني ته نى بوو به پاسه وانى ئە ستيره كان، شه يتانه كانيش په يتا په يتا شوينه كانيان به جى ده هيشت و بيزار بوون له بۆسه دانانى ئە ستيره كان، به پراستى خوا به وه قورئانه ره حمى كرد به سه ر زه وي و ئە وه يشى تيايدايه، به ره حم كردنى كه ئە نديزه ناكري، خوا ويستى ريان پى نيشان بدات، ويستى ناين و شه ريعه ته كه ي ئاشكرا بكات له سه ر زه ويده، كه دلە كان پى بگه شينه وه و ژيره كان پى خوشحال بن، وه دروشمه كاني ئىسلامى پى ئاشكرا بكات، بته رستان و هاوبه شدانه رانى پى له ناو بيات.

پينجەم: سووربوونى جنۆ كه كان بۆ گووى گرتنى پيغه مبه ره ﷺ، وه كۆبوونه وه يان له سه رى. شه شەم: به پراستى ئەم سوورپه ته فه رمان كردن به يه كتاپه رستى و قه ده غه كردن له هاوبه شدانانى له خو گرته وه، وه بارودوخى خه لكى روون كردۆته وه، كه ييگومان هه ر يه كيك له ئە وان شايبه تى به نديايه تى بۆ كردن نيه به قه د مسقاله زه ره يه كيش، چونكه پيغه مبه ره موحه ممه د ﷺ ئە گه ر ئە وه هيج سوودو زيانى كى به ده ست نه يى بۆ كه س، به لكو ته نانه ت بۆ نه فسى خويشى، زانراوه ييگومان هه موو خه لكى به وشيوه يه ن، له هه له وه سته مه كه سيك ئە مه وه سه فى پى بكرى به په رستراو له گه ل خوادا.

حه وته م: به پراستى زانسته كاني غه يب و په نهان ته نيا خوا ده يانزانى، هيج يه كيك له به ديهيئراوه كان نا يانزانى، مه گه ر كه سى خوا پى رازى بى و تاييه تى كرديى به زانسته شتى له په نهان.

ته فسيري سوورپه تي (الجن) ته واو بوو.

ته فسیری سووره تی (المزمّل)

مه ککیه (۲۰) نایه ته

به ناوی خوی به به زهی به خشنده

(۱۱-۱): ﴿يَا أَيُّهَا الْمَزْمُلُ﴾ (المزمّل): نهو که سه به خوی داپوشیوه به جله که ی وه ک (المدثر) نه مه وه سفیکه له پیغه مبه ری خوادا بووه، کاتی خوا پرینداری کردوه به په یامه که ی، وه دهستی پیکردوه له گه لیدا به دابه زینی وه حی خوی بو ی، له ری نگای جبریل علیه السلام جا شتیکی بینی پیشتر شتی له و جزوه ی نه بیسیوو، وه که س ناتوانی جیگیری و چه سپاوی بی له سه ری جگه

له پیغه مبه ران، سه ره تا تووشی جو ری له ترسو و خه مویکی بوو کاتی جبریلی بینی، رویشت بو ماله وه فه رموی: {زملونی زملونی} واته: دامپوشن دامپوشن. ماسولکه ی نیوان شان و سنگی ده له رزین له ترسا.

پاشان جبریل هات بو لای فه رموی: (إقرأ) واته: بخوینه، وتی: (ما أنا بقاریء) واته: من خوینده واریم نیه، جبریل علیه السلام گوشی به خو یه وه تا ماندوو بوو، نهو رایده هینا له سه ر خویندنه وه، ئنجا پیغه مبه ر دهستی کرد به خویندنه وه، پاشان خوا چه سپاوی کردو وه حی و نیگای به دوا ی یه کدا بو نارد، تا گه یشت به قوناغی هیج به کیک له پیغه مبه ران پیسی نه گه بشتیوو، پاکی بو خوا ئای چهنده جیاوازه له نیوان سه ره تای پیغه مبه رایه تی و کو تاییه که ی، ئا له بهر نه مه یه خوا به م وه سفه دواندوو به تی، که له سه ره تای وه حیدا بوونی هه بوو تیایدا.

جا خوا لیره دا فرمانی پیکردوه به و پرستشانه ی په یوه ستن پیه وه، پاشان فرمانی پیکردوه به خو پراگرتن له سه ر نازاردانی گه له که ی، پاشان فرمانی پیکرد به را گه یاندنی به ئاشکرا و بانگه واز کردنی گه له که ی بو لای خوا

لیره دا فه رمانی ینکردوه به بهر یزترین و چاکترین په رستشه کان، ئه ویش بریتیه له نو یژ، وه به چاکترینی کاته کان ئه ویش شه و نو یژ، له به زه یی و میهره بانی ئه و زاته فه رمانی یننه کرد به شه و نو یژ به در یژایی شه، به لکو فه رمووی: ﴿فُرَاتِلَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ (واته: شه و ههسته شه و نو یژ بکه مه گهر که مینک نه بیته) پاشان ئه ندازه ی ئه وه ی کردوه فه رموویه تی: ﴿نِصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ﴾ (واته: نیوه ی یان که می) له نیوه ی ﴿قَلِيلًا﴾ به وه ی سیه کی شه و بیته، ﴿أَوْزِدْ عَلَيْهِ﴾ (واته: یان که می لئی زیاد بکه) له سه رووی نیوه، ئه و کات ده بیته سی یه کو وینه ی ئه وه، ﴿وَرَتَّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا﴾ (واته: وه ده وری قورئان بکه روه به له سه رخو یی) چونکه ده ور کردنه وه ی قورئان به له سه رخو یی بیر کردنه وه و تیرامانی تیدا به ده ست دیت، دلش پی ده جو لی و په رستش ده کری به نایه ته کانی، وه ته و او بو ی ئاماده ده بیته.

به راستی خوا ﴿فَهَرْمُوِيهِ تِي﴾ فه رموویه تی: ﴿إِنَّا سَأَلْنَا عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا﴾ (واته: ئه م قورئانه قورس و سه نگینه ت پی راده که به نین، واته: مانا کانی مه زنه و وه سفه کانی که وره به، ئه وه شی به م وه سفه بیته، حقه ی خو یه تی ئاماده کاری بو بکری و بخو ینری و بیر بکریته وه له وه ی له خو یی گرتوه.

پاشان باسی حیکمه تی کردوه له فه رمانه که یدا به شه و نو یژ کردن، جا فه رموویه تی: ﴿إِنْ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ﴾ (واته: نو یژ کردن تیایدا دوا ی خه و، ﴿هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا﴾ (واته: نزیکتره بو به ده سه تیه نانی مه به سه کانی قورئان، دل و زمان گری ده درین به قورئانه وه، سه رقالی که م ده بیته وه، تیده گا له وه ی ده بخو ینری و کاره کانی بو ریک ده بن.

ئه مه به پیچه وانه ی رۆژ، ئه و مه به سه ته به جی نایه ت تیایدا، له بهر ئه مه یه فه رموویه تی: ﴿إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا﴾ (به راستی تو له رۆژدا) به دوا ی به رژه وه ندی و بژیوی ژیاندا ده که ری، ئه وه ش دل سه رقال ده کات، به ته و او ه تی یه کلا نایه ته وه بو ی. ﴿وَأَذْكُرْ اِسْمَ رَبِّكَ﴾ گشتگیره بو هه موو جو ره کانی یاد کردنه وه به گشتی، ﴿وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا﴾ (واته: یه کلا به وه بو خوا و بگه ری ره وه بو لای، ئه ویش دابرا نه به دل له دروستکرا وه کان، وه ناساندنیته به خو شه ویستی خوا، وه هه موو ئه وانه ی نزیک ی ده کاته وه لی، ﴿رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ﴾ ئه مه ناوی ره که زه هه موو رۆژه لاته کان و رۆژئا واکان ده گریته وه، ئه و زاته به رزه خوا ی رۆژه لاته کان و رۆژئا واکانه، ئه وه شی تیایاندا یه له روونا کیه کان، وه ئه وه شی که به رژه وه ندی، ئه و زاته په روه رد گاری هه موو شتیکه، وه

دروستکه رو به ریو به ریتی.

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ هیچ پرستراوینک نیه جگه له خوی بهرز، نهو زاته شایسته به تاییهت بکریت به خوشه ویستی و به مزندانان و به گوه ره دانان و ریو گرتن، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا﴾ واته: پاریزه رو ریو کخه ری هموو کاروباره کانتیه به گشتی، کاتی خوا فرمانی پیکرد به نویژ کردن به تاییه تی و به یاد کردنه وه به گشتی، نه وهش توانایه کی به هیز بو بنده دروست ده کات له خوړا گرتن له سر نارپه حه تیبه کان و کاروباره قورسه کان، ئنجا فرمانی پیکرد دان به خوړا بگری له وهی نکو ویکاران ده رباره ی ده یلین و جیوی پی دهن، وه جیو به وهش دهن که هیناویه تی، وه فرمانی پیکردوه به شوینی فرمانی نه ودا پروا و هیچ به ربه سئیک ریگری لینه کات، وازیان لی بینتی به وازیله ینانیکی جوان، نه ویش نه و وازیله ینانیه که به رزه وهندی واده خوازیت، نه و وازیله ینانیه نازاردانی تیدانیه، به لکو وازیان لیبه نی و پرویان لیوه ریگری، وه له و قسانه شی که نازاری دهن، وه فرمانی کردوه به گفتوو گو له گه لیاندا به و جوړی که زور چاکه، ﴿وَدَّرَنِي وَالْمُكَدِّبِينَ﴾ واته: وازم لیینه بو نه و به درودانه رانه، نه گه رچی مؤله تم پیداون پشتگوییان ناخه م.

که ده فرموی: ﴿أُولَى النَّعْمَةِ﴾ واته: نه و خاوه نازو نیعمه ت و ده وله مندانه ی یاخی و سه رکش بوون کاتی خوا رزق و رژی بویان فراوان کردو له فه زلو چاکه ی خوی بو ی زیاد کردن، وه ک خوا ﴿فَرْمُوویه تی﴾: ﴿كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَّاظِرٌ ﴿٦﴾ أَنْ رَأَاهُ اسْتَفْتَى ﴿٧﴾ العلق، واته: به راستی مرؤف یاخی ده بی * که خوی بینتی ده وله مند بووه، پاشان هه ره شه ی لیکردن به وهی که توله ی له لایه، جا فرموویه تی:

(۱۲-۱۴): ﴿إِنَّ لَدَيْنَا﴾ واته: به راستی له لای تیمه هه یه ﴿أَنْكَالًا﴾ واته: سزایه کی سهخت و توند، کردو ومانه به کورت و زنجیری قورس و گران بو نه و که سه ی به رده وامه له سر گوناح، ﴿وَجَحِيمًا﴾ واته: ناگریکی هه لگیرساو، ﴿وَطَعَامًا ذَا عَصَبٍ﴾ (واته: وه خواردنیک له گه روو ده گریست)، نه ویش به هوی تالی و قیزه ونی و ناخوشی تامی و بو نه پیس و بوگنه که ی.

﴿وَعَذَابًا أَلِيمًا﴾ واته: به ئیش و توقینه ر، نه ویش ﴿يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ﴾ (واته: له روژینکدا که زهوی و چیاکان دینه له رزه) له ترس و نارپه حه تی مه زن، ﴿وَكَانَتْ الْجِبَالُ﴾ وه کیوه دامه زراوه کان، نه وانه ی که رو پته ون، ﴿كَيْبًا مَهِيلاً﴾ واته: به جوړی

ورد دهبين) وه كو ته بولكه ي لم پهرشو و بلاويان لي ديت، پاشان دواي شهوه هه پرون دهبين، تا دهبنه ته پ و توژيكي پهرشو و بلاو.

(۱۷-۱۶): ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ۗ فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا ۗ﴾، واته: خوا ﷺ ده فهرموي: ستايشي پهروه ردگارتان بكنه له سهر ناردني شم پيغه مبهره نه خوئينده واره عه ربه بيه مژده دهر و ترسيته ره، شايه ته له سهر نوممه ته كه ي به كرده وه كانيان، بويه سوپاسگوزاري بكنه و ههستن به به جيپه يناني شم نيغمه ته گه و ره يه.

ده خيله بيبرواي نه كهن سهر پيچي پيغه مبهره كه تان بكنه، دهره نجام وه كو فيرعه و نتان لي بيت، كاتي خوا مووساي نارد بولاي، بانگي كرد بولاي خوا و فهرماني يه كتاپه رستي پيكره، به لام شه و به راستي نه زاني، به لكو سهر پيچي كرد، بويه خوا ﷺ تولي ليكرده وه به توله سهندتيكي زور سهخت.

(۱۷-۱۸): ﴿فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ۗ ﴿١٧﴾ السَّمَاءُ مُنْفِطِرَةٌ ۖ وَاته: جا چون رزگارتان دهبني له روژي دواييدا، شه و روژه ترسناكي به ترسو و سامناكي خوي مندا لپر ده كات، وه بي گيانه مهزنه كان ده توينه وه، ناسمان له ت و پهت دهبني و شهستيره كانيش پهرشو و بلاو، ﴿كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ۗ﴾ واته: ههر دهبني به ليني خوا بيته دي، هيچ به ربه ستيك له به رده ميدا نيه.

(۱۹): ﴿إِنَّ هَذِهِ تَذَكُّرَةٌ ۖ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ۗ﴾ واته: بينگومان شم ناموژگاريه ي خوا ﷺ هه والي پيداوه، دهر باره ي دوخي روژي دواي و مه ترسيه كاني، ناموژگاريه كه بر و ادران و خو پاريزان په ندي ليوه رده گرن، ﴿فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ۗ﴾ واته: (ههر كه سي بيه وي) رينگايه ك ده گري كه بيگه يه نيته پهروه ردگاري، شه و يش به شوينكه و تني شه ربه ته كه ي، به راستي خوا ﷺ رووني كردوته وه به شه و پهري روون كردنه وه، وه دهر ي خستوه به شه و پهري دهر خستن.

له م ده قه دا به لگه هه يه له سهر شه وه ي بينگومان خوا ﷺ تواناي داوه به بهنده كاني له سهر كرده وه كانيان، وه ده سه لاتي پيداون، نه وه ك شه وه ي جبريه كان، و توويانه: به راستي كرده وه كانيان روو ده دات به بي و يستي خويان، شه مه پيچه وانه ي عه قل و نه قله.

(۲۰): ﴿إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِن ثُلُثِي
الَّيْلِ وَنِصْفَهُ، وَثُلُثَهُ، وَطَائِفَةٌ مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ ﴿۱﴾
خوا ۱ له سه ره تاي ثم سووره ته دا
باسی کرده، که بیگومان شه و فرمانی
کردوه به پیغمبره که ی به هستان بو
شه نویت له نیوی شه و دا، یان سیه کی
یان دوو بهش له سی بهشی، بنه ما له مه دا
شه و یه نوممه ته که ی پیشه ننگن له وه دا له
حوکم و بریاره کان.

وه له م شویته دا باسی کرده پیغمبری
خوا شه وی جیه جی کرده، له گهل
دهسته یه ک له وانهی له گهلیدا بوون له
برواداران، کاتی دیاری کردنی شه و کاته ی
فرمانی پیکراوه قورسو و گرانه له سر

خهلکی، خوا ۱ هه و الیداو ه که ناسانی کرده له سه ریان به شه و پیری ناسان کردن،
جا فه رموویه تی: ﴿وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿۲﴾ واته: ده زانی به نه ندازه ی شه و و روت، وه
شه وی رابردوه و شه و یشی رانه بردوه.

﴿عَلِمَ أَنَّ لِنَحْصِوهُ ﴿۳﴾ واته: بیگومان خوا ده زانی که نیوه نازانن نه ندازه ی کاتی شه
نویت بکن، به بی زیاده و کم، چونکه شه و به ناگابوون و ماندوو بوونیکسی زیاد له
پیویست ده خوازی، واته: بوی ناسان کردوون، وه فرمانی پی کردوون به وی ناسانه
له سه رتان، یه کسانه زیاد بی له و نه ندازه یه یان که متر بیت، ﴿فَأَقْرَهُ وَامَّا يَتَسَّرَمِنَ
الْقُرْآنِ ﴿۴﴾ واته: ده ی شه و نده بوتان ناسانه له قورشان ده وری بکنه وه) له وه ی ده یزانن و
له وه شی نایته هرک به سه رتانه وه، شا له بهر شه و یه شه و که سه ی نویت ده کات له شه و دا
فرمانی پیکراوه به نویت کردن مادام چوست و چالا که، جا نه گهر سارد بوویه وه یان
نه یوانی، یان خه وی هات، با پشو و بدات بو شه و ی نویت که ی به دلنیا ییه وه نه نجم
بدات، پاشان باسی هندی هوکاری گونجاوی کرده بو ناسان کردن فه رموویه تی:
﴿عَلِمَ أَنَّ سَيَكُونُ مِنكُمْ مَرْجِيٌّ ﴿۵﴾ واته: خوا ده زانی که له مه و لا که سانیکتان نه خوش

﴿إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِن ثُلُثِي
الَّيْلِ وَنِصْفَهُ، وَثُلُثَهُ، وَطَائِفَةٌ مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ ﴿۱﴾
عَلِمَ أَنَّ لِنَحْصِوهُ ﴿۳﴾ واته: بیگومان خوا ده زانی که نیوه نازانن نه ندازه ی کاتی شه
نویت بکن، به بی زیاده و کم، چونکه شه و به ناگابوون و ماندوو بوونیکسی زیاد له
پیویست ده خوازی، واته: بوی ناسان کردوون، وه فرمانی پی کردوون به وی ناسانه
له سه رتان، یه کسانه زیاد بی له و نه ندازه یه یان که متر بیت، ﴿فَأَقْرَهُ وَامَّا يَتَسَّرَمِنَ
الْقُرْآنِ ﴿۴﴾ واته: ده ی شه و نده بوتان ناسانه له قورشان ده وری بکنه وه) له وه ی ده یزانن و
له وه شی نایته هرک به سه رتانه وه، شا له بهر شه و یه شه و که سه ی نویت ده کات له شه و دا
فرمانی پیکراوه به نویت کردن مادام چوست و چالا که، جا نه گهر سارد بوویه وه یان
نه یوانی، یان خه وی هات، با پشو و بدات بو شه و ی نویت که ی به دلنیا ییه وه نه نجم
بدات، پاشان باسی هندی هوکاری گونجاوی کرده بو ناسان کردن فه رموویه تی:
﴿عَلِمَ أَنَّ سَيَكُونُ مِنكُمْ مَرْجِيٌّ ﴿۵﴾ واته: خوا ده زانی که له مه و لا که سانیکتان نه خوش

دهييت)، گران دهبي به لايانه وه نويز کردن له دوو بهش له سي بهشي شهو، يان له نيوهي، يان له سيه کي، دهی با کهسی نهخوش چون ناسانه لهسهری بهو شيوهيه نويز بکات، ههروهها فرمانی پی نه کراوه به پیوه نويز بکات کاتي که له توانايدا نيه، بهلکو نويزی سوننت گران بوو لهسهری ده توانی وازی لسی بهیئي، وه پاداشتی نهوهی بو ههيه له کاتی لهش ساغیدا نه نجامداوه.

﴿وَأَخْرُونَ بَصْرِيُونَ فِي الْأَرْضِ يَلْتَمُونَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ﴾ واته: خوا زانیویه تی که سائیک له ئیوه گهشتیارن ده گه رین بهسهر زه ویدا بو بازار گانی، بو نهوهی پیوستیان به خه لک نه بی و دهست له خه لکی پان نه که نه وه، واته: گهشتیار حالی وایه نويزی لهسهر سووک بکری، له بهر نه مه یه نويزی فهرزی لهسهر سووک کراوه، بوی رهوا بینراوه کو کردنه وهی دوو نويز له یه ک کاتدا، وه کور تکر دنه وهی نهو نويزانه ی چوار پکاتن، به هه مان شیوه: ﴿وَأَخْرُونَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَأَقْرَهُوا مَا نَسَرَّمْهُ﴾ (واته: وه کهسی دیکه ی واتان ده بن که ده جهنگن له رپی خوادا نجا بخوینه وه له قورئان نه وه نده ی بوتان ناسانه)، خوا ﴿بِاسِي﴾ دوو ناسانکاری کردوه، ناسانکاریه ک بو که سیکی لهش ساغی نیشه جی، لهش ساغی له بهر چاو گرتوه به بی نهوهی کات له سه رخوی دیاری بکات، بهلکو هه چي له توانايدا بی نويزه چا که کان ده کات نهویش سیه کي شهوه له دواي نیوهی یه کم.

وه ناسانکاریه ک بو نهخوش یان گهشتیار، یه کسانه گه شته که ی بو بازار گانی بی، یان بو عیادهت، له کوشتار، یان جیهاد، یان جهج، یان عه مره، وه وینه ی نه وانهش، ههروهها چاوپوشی نه وه ده کری که له توانايدا نیه.

سو پاس و ستایش بو خوا که لهسهر نه م ئومه ته ناره حه تی و گرانی دانه ناوه، بهلکو شه ریه ته که ی ناسان کردوه و دؤخی بهنده کان و بهرزه وه ندی ئاین و جهسته و دونیا یانی له بهر چاو گرتوه.

پاشان فرمانی کردوه به بهنده کان به دوو په رستش، نهو دووانهش: دایک و کۆله که ی په رسته کانن. به جیهانی نويز، که ئاینی ئاده میزاد دانامه زری به وه نه بی، وه زه کات دان که رووناکسی پرواهینانه، به زه کات دان دهستگیروی هه ژاران و نه داران دهسته بهر ده بی، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ﴾ به پایه و مه رج و ته واکاریه کانی، ﴿وَأَتُوا الزَّكَاةَ وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ واته: تنه او تنه ها له پیناو خوادا، له نیازو

نیەتیکسی راستگۆیانەووەو جیگیربوونی نەفس و دەروون، بە مایکی پاک، دەچیتە ناو ئەمەو خێر کردنی پێویست و پەسند.

باشان هانیداوون لەسەر خێرو کردەووە کانی دیکە بە گشتی، فەرموویەتی: ﴿وَمَا نَقْدُمُوا
لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ نَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمُ أَجْرًا﴾ (واتە: هەر چاکەیه ک پێش بخەن بۆ
خۆتان لای خوا دەستان دە کەوێت ئەو لای خوا چاکتر و گەورەترە لەرووی پاداشتەووە)،
چاکەیه ک بەرانبەرە بە دە ئەوەندە وینە ی خۆی، بۆ حەوت سەد ئەوەندە، تا چەندین
ئەوەندە زیاتر.

وہ با بزانی بەراستی تۆزقالە زەرپەیه ک لە خێرو چاکە لەم مالدە بەرانبەرە بە چەندین
ئەوەندە دنیا، وە ئەویشی لەسەریەتی لە مالی پر لە نازو نەعمەت لە حەزوو
ئارەزوو کان، خێرو چاکە لەم دنیا بەدا پێکھاتە ی خێرو چاکە یە لە مالی مانەوہ ی
ھەمیشە ییدا، وە تۆو بنجینەو بنەمایەتی، بەداخەوہ بۆ ئەو کاتە ی کە لە بی ناگایدا لە
دەست چوو، وە حەسەرت بۆ ئەو سەردەمانە ی بەسەر چوون بەبی کردەوہ چاکە کان،
ئای بۆ دلانی ئامۆژگاری بەدیھینەرە کە یان هیچ کاریگەر یە کی نیە بۆیان، وە هاندانی
ئەو کەسە ی لەخۆی بەرەحمتەرە سوودو کە لکی نەبوو بۆی.

سوپاس و ستایش بۆ تۆ ئە ی خوا یە، سکالاً ھەر بۆ لای تۆ دە کری، وە تەنھا داوا لە
تۆ دە کری، هیچ پشت و پەناگە یە ک نیە جگە لە تۆ ﴿وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾
وہ لە فەرمان کردن بە داوا ی لێخۆشبوون داوا ی هاندان لەسەر گوپرا یە لی و چاکە کردن،
سوودیک ی گەورە ی تیدا یە.

ئەویش ئەو یە کە بەراستی بەندە خالی نابی لە کەمتەر خەمی لەوہ ی فەرمانی پیکراوہ،
یان ئەو یە ھەر ئەنجامی نادات، یان ئەنجامی دەدات بە شیوہ یە کی ناتەواو، جا خوا ﴿يَا أَيُّهَا
الرَّسُولُ خذْ حَتَمَكَ﴾ فەرمانی کردوہ بە پینە کردنی ئەو کەمتەر خەمیانە بە داوا ی لێخۆشبوون، چونکە بەراستی
بەندە گوناه دە کات بە درێژایی شەوو رۆژ، جا ھەر کاتی خوا بەمیھرە بان ی و لیبوردە یی
خۆی داینە پۆشی، ئەوہ بەراستی تیاچووہ.

تەفسیری سوورەتی (المزمل) تەواو بوو.

ته فسرته سوره تهی (المدثر)

مه ککبه (۵۶) نایه ته

به ناوی خواى به به زهیی به خشنده

(۷-۱): ﴿يَتَّيَّبُهَا الْمُدَّثِرُ ﴿١﴾ قُرْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾
 وَرَبِّكَ فَكَثِيرٌ ﴿٣﴾ وَتِيَابِكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾
 وَلَا تَمَنَّ أَنْ تَنْتَكِرَهُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾

﴿يَتَّيَّبُهَا الْمُدَّثِرُ﴾ واته: له پيشه وه باسکرا که (المزمل والمدثر) به به مانا هاتوه، خوا فرمانی کردوه به پيغه مبره که ی به کوشش کردن له په رستشیدا، نهو په رستشانه ی کورتهه له پیراونو و تپه پرن، جا

له پيشه وه فرمان به پيغه مبر کراره به په رستشه تپه په کانو کورتهه له پیراوه کان، وه نارامگرتن له سهر نازاردانی گه له که ی.

وه لیره دا فرمانی پیکراوه به بانگه وازو بلاو کردنه وه و ترساندن، جا فرمانی به ته ی: ﴿قُرْ﴾ واته: به چوستو چالا که وه هسته ﴿فَأَنْذِرْ﴾ خه لکی بیدار بکه ره وه به قسه و کرداره کان، که مه به سستی پی به ده ست دیت، وه روونکردنه وه ی حالی ترسینراو، تا شه وه بیته مایه ی وازهینانی. ﴿وَرَبِّكَ فَكَثِيرٌ﴾ واته: په روره دگارت به مه زن بزانه به به کتا په رستی، با مه به ست له بیدار کردنه وه دا تنها له پیناو خوا بی، وه بنده کانیش به مه زنی بزانشن و په رستی به جیهینن.

﴿وَتِيَابِكَ فَطَهِّرْ﴾ (واته: جله کانت، پوشاکت پاک راپگره) ده گونجی مه به ست له پوشاک کرده وه کانی بی به گشتی، به پاک کردنه وه یانو پالفته کردنیان و ناموژگاری پیکردنیان، وه نه جامدانیان به ته و او ترین شیوه و بزار کردنیان له وانه ی که پوچ و خراپن و له وانه ش که مو کوری ده خه نه ناو ناینه وه له هاوبه شدانانو روو پامای و دوو رووی و سه رسام بوون به خو لووت به رزی و بی ناگایی، وه جگه له وانه ش له وه ی

فرمان كراوه به بنده به دوور كه وتنه وه له پرستشى.
 هه وه ها ده چي ته ناو نه وه وه پا كرا گرتنى پو شا كه كان له پيسى، چونكه نه مه له ته واوى
 پا كرا گرتنى كرده وه كانه، به تايهت له نويژدا، زوري له زانايان وتويانه: لابر دنى
 پيسى له سه ر پو شا كه كان مهر جي كه له مهر جه كاني نويژ.

وه ده گونجى مه به ست له پو شا كه كه ي: پو شا كى ناسايى بي، ينگومان نه وه فرمانى
 پي كراوه به پا كردنه وه يان له هه موو پسيه كان له هه موو كاته كاندا، به تايهت له كاتى
 چونه ناو نويژه كان، جا نه گه ر فرمانى پي كرابوو به پا كرا گرتنى روو كesh، نه وه
 ينگومان پا كرا گرتنى روو كesh به لگه يه له سه ر ته واوى پا كى ناوه وه.

﴿ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴾ (واته: به رده و امبه له وازهينان له بتپرستى و گوناوه) ده گونجى مه به ست
 له (الرجز) به كان بي، كه له گه ل خوادا ده پرسترين، بويه خوا ﴿ فَهَرَمَانِي ﴾ فرمانى كردوه
 به وازهينان و خو به رى كردن ليان، وه نه وه يشى ده دري ته پاليان له قسه يان كرده وه.
 ده گونجى مه به ست له (الرجز) كرده وه خراپه كان بي به گشتى، وه قسه كانش، جا
 نه وه كاته ده بي ته فرمانى ك بوى به وازهينان له گوناوه بچوو كو و گه و ره كان، ناشكراو
 نهينان، جا ده چي ته ناو نه وه وه ها و به شدانان و نه وه يشى له خوارى نه وه وه به، ﴿ وَلَا تَمَنَّ
 تَسْتَكْبِرُ ﴾ واته: منهت مه كه به سه ر خه لكيدا به وه ي پي ت به خشيوون، له ناز و نيعمه ته
 دينى و دونيا ييه كان، نه وه منهت كردنه به زور بزانيت و وابيى به هوى چا كه كانه وه
 فه زلت هه يه به سه ر ياندا.

به لكو چاك به له گه ل خه لكيدا نه وه نده ي له توانا تدا يه، وه چا كه كاني خو ت له گه ل ياندا
 له بيسر خو ت بيه ره وه، داواى كرى و پا داشت مه كه جگه له خوا نه بي، وه نه وه كه سه يشى
 چا كه ي له گه لا ده كه يت و جگه له ويش وه ك يه ك ته ماشايان بكه.
 ينگومان و تراوه: ماناي نه مه شتى مه ده به خه لكى چا وه پروانى نه وه ي لى بكه ي نه ويش
 زياد له وه ي پي ت به خشيوه كو مه كيت بكات، نه وه كات نه مه ش تايهت ده بي به
 پيغه مبه ر ﴿ ۱۸ ﴾.

جا پيغه مبه ر ﴿ ۱۷ ﴾ فرمان به ردارى په روه ر دگارى بوو په له ي تي دا كرد، خه لكى بيدار
 كرده وه، وه پروونى كرده وه بو يان به به لگه پروونه كان هه موو داوا كار يه كاني خوا، خواى
 به مه زن داناو خه لكى بانگ كرد بو به مه زن دانانى، كرده وه ناشكراو نهينيه كاني
 پا ك كرده وه له هه موو خراپه يه ك، وه وازى هينا له هه موو نه وانى دوورى ده خه نه وه

له خوا، له بته کان و شوینکه و تووانیان، ههروه ها شهرو خراپه و شوینکه و تووانیشیان. وه منته و چاکه ی ههیه بهسه ر خه لکبه وه -دوا ی منته ی خوا- به بی شهوی داوا ی پاداشت و سوپاسگوزاری لی کردین لهسه ر شه و منته، له پیناوی خوا دا نارامی گرت، به ته واوترین نارامگرتن، نارامی گرت لهسه ر گوپرایه لی خوا، وه له سه ریچی کردنی، وه لهسه ر قه زاو قه دهره به ئیشه کان، تا پیشکه وت بهسه ر خاوه ن عزمه کان له پیغه مبه ران، سه لات و سه لامی خوا لهسه ر هه موویان بیت.

(۸-۱۰): ﴿فَإِذَا نَقَرْنَا فِي الْأَنْفُورِ ﴿۸﴾ فَذَلِكَ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿۹﴾ عَلَى الْكَافِرِينَ عَرِيضٌ ﴿۱۰﴾﴾
 ﴿فَإِذَا نَقَرْنَا فِي الْأَنْفُورِ﴾ واته: هه ر کاتیک فوو کرا به صوردا بو هه ستانه وه له گوپره کان و کو کردنه وه ی بدهینراوه کان، بو زیندوو کردنه وه وه گه رانه وه.

﴿فَذَلِكَ يَوْمٌ عَسِيرٌ﴾ (واته: شه و روزه روژیک ی سهخت و گرانه) له به ر زوری مه ترسی و ناره حته ی و سه خته کانی، ﴿عَلَى الْكَافِرِينَ عَرِيضٌ﴾ (واته: به سه ر بیروایان ناسان نه) چونکه بی ئومید بوون له هه موو خیری ک، وه دلنیا بوون به له ناوچوون، به تیگه یشتن له ده قه که شه وه ده به خشی به راستی شه و روزه به سه ر برواداراندا سوو کو ناسانه، ههروه ک خوا ﴿فَهَرَمُوو بته ی﴾: ﴿يَقُولُ الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿۸﴾﴾ القمر، (واته: بیروایان ده لین شه مه روژیک ی سهخت و گرانه).

(۱۱-۳۱): ﴿ذَرْبِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَجِيْدًا ﴿۱۱﴾ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ﴿۱۲﴾ وَبَيْنَ شُهُودًا ﴿۱۳﴾ وَمَهْدَتُ لَهُ تَهِيْدًا ﴿۱۴﴾ ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيْدَ ﴿۱۵﴾ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عِيْنِدًا ﴿۱۶﴾ سَأَرْهِفُهُ صَعُوْدًا ﴿۱۷﴾ إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿۱۸﴾ فَقِيلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿۱۹﴾ ثُمَّ قِيلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿۲۰﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿۲۱﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿۲۲﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿۲۳﴾ فَقَالَ إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ ﴿۲۴﴾ إِنْ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿۲۵﴾ سَأُضْلِيهِ سَقَرَ ﴿۲۶﴾ وَمَا أَذْرِيكَ مَا سَقَرٌ ﴿۲۷﴾ لَا بُقِي وَلَا نَذْرٌ ﴿۲۸﴾ لَوْلَا حُجَّةٌ لِلْبَشَرِ ﴿۲۹﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشْرٍ ﴿۳۰﴾ وَمَا جَعَلْنَا أَحْسَبَ النَّارِ إِلَّا مَلِيْكَةً ﴿۳۱﴾ وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِيْنَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِيْنَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيزداد الَّذِيْنَ ءَامَنُوا اِيْمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِيْنَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ فِي قُلُوْبِهِمْ مَّرْضٌ وَالْكَافِرُوْنَ مَا دَا أَرَادَ اللهُ هَذَا مِثْلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿۳۱﴾﴾

شه نایه تانه ده ربه ره ی وه لیدی کوری موغیره هاتنه خوار، نکو ولیکاری حه ق، ده جهنگا له دژی خوا و پیغه مبه ره که ی به هه موو جو ری، خوا ﴿سه رزه نشت و سه ر کونه ی کرد به سه ر کونه کردنی سه ر کونه ی هه چ که سیکی دیکه ی نه کردوه وه کو شه، شه مهش پاداشتی هه ر به ک له وانه به نکو ولی حه ق ده که ن و پشت گو یی ده خه ن، که له دونیادا

رِيسَوَاو سَهْرَشَوْر دِه كَرِيْن، وَه يِيْگُوْمَان سَزَاي دَوَارِوْژ رِيسَوَاكِه رَتْرَه ﴿ ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَجِيْدًا ﴾ وَاتِه: (واز له من و نهو كه سه بينه) كه خوْم به تنها دروستم كردوه، به بي مال و مندال و جگه له وانيش، به به رده وام پني ده به خشم و بوي زياد ده كه م، ﴿ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُوْدًا ﴾ وَاتِه: (وه پيم داوه داراييه كي) زور ﴿ وَبَيْنَ ﴾ وَاتِه: وه كورانم پيداوه، ﴿ شُهُوْدًا ﴾ وَاتِه: به رده وام نامادهن له به رده ستيده، له زه تيان لي وهرده گري و پيوستيه كاني بو جيبه جي ده كه نو يارمه تي ده دن، ﴿ وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيْدًا ﴾ وَاتِه: ده سه لاتم بي به خشيوه له ژيانى دونياو هو كاره كاني، تا داوا كاريه كاني بو ملكه چ بووه، وه گه يشتروه به وهى حه زى ليده كات و ده يه وي، ﴿ ثُمَّ ﴾ دواي ثم هم موو نيعمه ت و كومه كيانه، ﴿ يَطْمَعُ اَنْ اَزِيْدَ ﴾ وَاتِه: به ته ماي نازو نيعمه تي دوارو ژه، وه ك چون نازو نيعمه تي دونياي پيه خشراره، ﴿ كَلَّا ﴾ وَاتِه: كاره كه به و جو ره نيه نهو به ته مايه تي، به لكو به پيچه وانهي مه به ست و داوا كاريه كه يه تي.

نه ويش به هوي نه وهى ﴿ كَانْ لَآيِنْتَا عَيْنِيْدًا ﴾ وَاتِه: (به راستي نهو ده رباره ي نايه ته كاني تيمه كه سيكي بي پرواي) كه لله ره قه، ناسيوه تي، پاشان نكو ولي كردوه و بانگي كردوه بو حه ق و راستي، ملكه چي نه بووه، به وه وه نه وه ستا كه پرووي وه رگي راهو و پشتي تي كردوه، به لكو دژايه تيشي ده كرد، هه و ليشي ده دا بو پو وچ كردنه وهى، له بهر نه مه يه خوا ﴿ وَفَدَّرَ ﴾ وَاتِه: (بيري كرده وه) له ناخي خويدا، ﴿ وَقَدَّرَ ﴾ (وه هه ليسه نگانده) نه وهى بي ري لي كر دبوويه وه، بو نه وهى قسه يه ك بكات قورثاني بي پو وچ بكاته وه،

أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً ﴿۱۲﴾ (واتہ: تہنہا فریشتہ مان کردوہ بہ کاربہ دەستی دۆزەخ) ئەویش بە ھۆی تووندی و ھیزو توانیان.

﴿۱۳﴾ وَمَا جَعَلْنَا عَدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا ﴿۱۳﴾ دەگونجی مەبەست ئەوہیی: ژمارە ی ئەو فریشتانە مان نەگێراوہ مەگەر بۆ سزادانیان لە رۆژی دوایدا. وشە ی (العذاب) ناوئراوہ بە (فتنە) ھەر وہ ک خوا ﴿۱۳﴾ فەرموویە تی: ﴿يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُقْنُونَ ﴿۱۳﴾﴾ (الذاریات، واتہ: رۆژیک کە ئەوان بە ئاگری دۆزەخ دەسوێنن).

وہ دەگونجی مەبەست ئەوہ یی: ئیمە ھەوالمان پینەداون بە ژماردنیان مەگەر بۆ ئەوہ ی بزانیان کئی بەراستی دادەئیت و کیش بە درۆی دەزانیت، ئەوہ ی لەم دەقەشدا ھاتووہ بە لگە بە لەسەر ئەم باسە وە ک خوا فەرموویە تی: ﴿لَيْسَتِیْنَ الَّذِیْنَ أُوتُوا الْکِتَابَ وَزَادَ الَّذِیْنَ ءَامَنُوا ءِیْمَانًا ﴿۱۴﴾﴾ (واتہ: تا ئەوانە ی کتیبیان پیدراوہ دلنیان، وە بروادارە کان برواکە یان زیاد بکات). بیگومان خواوەنانی کتیب ئەگەر ریک یی لە گەل ئەوہ ی خوێاندا پراو پری بی دلنیان بە حق زیاد دەکات، بروادارانی ھەر کاتی خوا ئایە تیکی دایبە زاندا بە بروائان یی دەھینا و بەراستیان دادەنا، ئیمانیان یی زیاد ی دە کرد، ﴿وَلَا يَرْتَابَ الَّذِیْنَ أُوتُوا الْکِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۵﴾﴾ (واتہ: ھیچیان دوو دل نەبن ئەوانە ی کتیبیان پیدراوہ) واتہ: بۆ ئەوہ ی گومان و دوودیان نەمینی.

ئەم مەبەستانە گەر وە مەزن، خواوەن دل و ژیرە کان گرنگیان یی دە دەن، ئەویش بریتە لە کۆشش کردن لە دلنیایی بوون، وە زیادبوونی بروا لە ھەموو کاتیکدا و لە ھەموو بابە تیک لە بابە تە کانی ئاین، وە پەتکردنەوہ ی گومان و خەیاڵە کان کە لە بەرانبەر حەقدا دەخرینە روو، جا ئەوہ ی خوا دایبە زاندوہ بۆ سەر پیغە مەبەرە کە ی کردوویە تی بە ھۆکاریک بۆ دەستخستنی ئەم مەبەستە گەورانە، وە جیا کردنەوہ ی درۆزان لە راستگۆیان.

لەبەر ئەمە یە فەرموویە تی: ﴿وَلِيَقُولَ الَّذِیْنَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ ﴿۱۶﴾﴾ (تا بلین ئەوانە ی کە نەخۆشی) گومان و دوو دلی و ناپاکی و دوو پروویان تیدایە، ﴿وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا ﴿۱۷﴾﴾ (واتہ: وە بیبرواکانیش: خوا چی مەبەستە بەم ژمارە یە کە لە غەریبیدا وە ک مەسەل وایە) ئەمە لە پرووی سەر سام بوون و گومان و بیبروائیان بە ئایات و نیشانە کانی خوا. ئا ئەوہ لە پینمای خویە بۆ ئەو کە سە ی پینمای دە کات، وە گومرا کردنیی بۆ ئەو کە سە ی کە گومرا یە، لەبەر ئەمە یە فەرموویە تی: ﴿كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ ﴿۱۸﴾﴾ جا ھەر کە سە ی خوا پینمای کردییت، ئەوہ ی دایبە زاندوہ بۆ پیغە مەبەرە کە ی دەیکاتە پەحمەت و میھرەبانی بۆی، وە زیادبوون لە ئیمان و ئاینە کە ی، وە ھەر کە سە ی خوا گومرا ی کردی،

ئه وهی که دایه زاندوه بو پیغه مبه ره که ی ده بیته مایه ی به دبخت بوون و چه واشه کردنی، وه تاریکی بو، ئه وه ی پیویسته هه والی خواو پیغه مبه ره که ی وه برگری و ملکه چیان بیی. به راستی که س ژماره ی له شکرانی پهروه ردگاری تو له فریشته کان و جگه له وانیش نازانی، ﴿إِلَاهُ﴾ (مه گهر هه ر خوی) جا ئه گهر ئیوه نه فامن به له شکره کانی، خوا ی زانای وردین هه والی پیدان ده رباره یان، ئه وه پیویسته له سه رتان هه واله که به راست دابنن به یی گومان و دوو دلی، ﴿وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشْرِ﴾ واته: ئه م ئاموژگاری و یادخسته وانه مه به ست پیی گالتو گه پ نیه، به لکو مه به ست پیی ئه وه یه بیته ئاموژگاری و په ند بو ئاده میزاد، ئه وه ی سوودی هه یه بویان ئه نجامی ده دن و ئه وه یشی زیانی هه یه وازی لیدین.

(۳۲-۵۶): ﴿كَلَّا وَالْقَمَرِ﴾ ۳۲ ﴿وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ﴾ ۳۳ ﴿وَالصُّبْحِ إِذَا أَتَفَرَ﴾ ۳۴ ﴿إِنِّهَا لِأَحَدَى الْكُبْرِ﴾ ۳۵ ﴿نَذِيرًا لِلْبَشْرِ﴾ ۳۶ ﴿لَمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ﴾ ۳۷ ﴿كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ﴾ ۳۸ ﴿إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِيْنِ﴾ ۳۹ ﴿فِي جَنَّتِ بَسَاءَ لَوْنٍ﴾ ۴۰ ﴿عَنِ الْمُجْرِمِيْنَ﴾ ۴۱ ﴿مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ﴾ ۴۲ ﴿قَالُوا لَوْلَا لَرْنَاكَ مِنَ الْمُصَلِّيْنَ﴾ ۴۳ ﴿وَلَوْلَا نَفْعُ الْيَمِيْنِ﴾ ۴۴ ﴿وَكُنَّا نَحْوُ مَعَ الْخَافِيْنَ﴾ ۴۵ ﴿وَكُنَّا نَكْذِبُ بِيَوْمِ الدِّيْنِ﴾ ۴۶ ﴿حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِيْنُ﴾ ۴۷ ﴿فَمَا نَعْفُهُمْ شَفَعَةُ الشَّفِيْعِيْنَ﴾ ۴۸ ﴿فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذِكْرِ مَعْصِيْنَ﴾ ۴۹ ﴿كَأَنَّهُمْ حُمْرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ﴾ ۵۰ ﴿مَنْ قَسَّوْرَةٍ﴾ ۵۱ ﴿بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنشَرَةً﴾ ۵۲ ﴿كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ﴾ ۵۳ ﴿كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرٌ﴾ ۵۴ ﴿فَمَنْ شَاءَ ذَكُرْهُ﴾ ۵۵ ﴿وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ النُّقُوْى وَأَهْلُ الْغَفْرِۗةِ﴾ ۵۶ :

خوا که ده فه رموی: ﴿كَلَّا﴾ لیره دا به مانای: به حه قیقه ت، یان به مانای (ألا) ده ستینکر دئ (الإستفتاحیه)، دیاره خوا ی به رزو مه زن سویندی به مانگ خواردوه، وه به شه و که پشت هه لده کات له کاتی رویشتییدا، وه به به ره به یان کاتی که روون ده بیته وه، چونکه ئه وانیه باسکران ثایه ت و نیشانه مه زنه کانی خوا له خو ده گرن، که به لگه ن له سه ر ته واوی توانا و حیکمه تی خوا ی به رز، وه فراوانی ده سه لاتی و گشتگیری میهره بانو و ده وردانی زانستی (به هه موو شتیک).

وه سویند له سه ر خوراو، فه رمایشتی خوا یه: ﴿إِنِّهَا لِأَحَدَى الْكُبْرِ﴾ واته: (دوزه خ) یه کیکه له شته مه زنه گه وره و سامنا که کان، وه کاره گرنگو و بایه خداره کان، جا ئه گهر ناگادارمان کردنه وه لئی، ئیوه ش له سه ر به رچاوو روونی بوون ده رباره ی ئه م دوزه خه، هه ر که سیکتان ده یه ویت پیش بکه ویت، با کار بکات به وه ی له په زامه ندی پهروه ردگاری و له مالی ریزداری نزیکه ده کاته وه، هه ر که س ده یه وی له چاکه و خوشویستن و په زامه ندی

خوا دوور بکه ویتوه، نهوه با سه ریچی بکات، وه نزیک بکه ویتوه له ناگری دوزهخ، وه ک خوا ﴿۳۹﴾ فەرموو یه تی: ﴿وَقُلِ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَمَن شَاءَ فَلْيُؤْمِن وَمَن شَاءَ فَلْيُكْفُرْ﴾ (۳۹) الکهف، (واته: وه حقه بلی، ئەم قورئانه له لایه ن پهروه ردگاتانه وه هاتوه جا ههر کهس ده یه ویت با ئیمان بیئ، وه ههر که سیش ده یه ویت با بیروا بیئ). ﴿كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ﴾ (واته: هه موو که سیک نه وه ی به دهستی هیناوه) له کرده وه ی ناشرین خراب، ﴿رَهِنَةٌ﴾ (بارمه ی کرده وه کانیه تی) په یه وه سه پینانه وه، له گەردنی ئالاون و به هویه وه سزای بو پیوست بووه.

﴿إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ﴾ (واته: جگه له هاوه لانی دهستی راست، ئەوانه بارمه نین، به لکو نازادو دلخوشن ﴿فِي جَنَّتِ يَسَاءَ لُون﴾ ﴿عَنِ الْمُجْرِمِينَ﴾ (۴۱) واته: له به هه شتانی کدان هه موو داواکاریه کانیان هاتوه ته جی، له نه وه پری حه وانه وه وه ئارامی و دلنایی دان، گف تو گو له ئیوان یه کتردا ده کەن، پرسیار ده کەن له حالی تاوانباران: واته: کاتی ده گە نه به هه شت، نایا سته مکاران نه وه یان بینی که خوا به لینی پیدابوون؟

هه ندیکیان به هه ندیکی دیکه ده لین: نایا ئیوه ته ماشای دوزهخ ناکەن، ته ماشا ده کەن له ناوه راستی دوزه خدا سزا ده درین، پینان وتن: ﴿مَسَلَكُكُمْ فِي سَفَرٍ﴾ واته: چ شتیک ئیوه ی خستوه ته ناو دوزه خه وه؟ به هوی چ شتی شیای بوون ﴿قَالُوا لَئِن لَّمْ يَكُنِ مِنَ الْمُصَلِّينَ﴾ ﴿وَلَئِن لَّمْ يَكُنِ لَكُمْ نَظِيمٌ﴾ (واته: ئیمه له نوێژ که ران نه بووین * وه خورا کمان نه ده دا به هه ژاران) نه دل سو زیان بو په رستراو هه بوو، نه چاکه بو هه ژاران و نه داران، ﴿وَكَانَا خَوْضًا مَعَ الْخَافِضِينَ﴾ واته: رۆچوو بووین له پووجو به تالدو ده مه ده می حه قمان پیده کرد. ﴿وَكَانَا نَكْذِبُ بِيَوْمِ الدِّينِ﴾ (واته: وه بروامان به رۆژی دوا یی نه بوو) ئەمه شوینه واری رۆچوونه له به تالو پووجدا، نه ویش به درودانانی حه قه، له حه قترینی حه قه کان رۆژی دوا ییه، که جیگای پاداشتی کرده وه کانه، وه دەر که وتنی مولکی خواو برپاری داد په روه ری بو هه موو به دیه پینراوه کان.

به رده وام بووین له سه ر ئەم رینگا خراب و پووجه ﴿حَتَّىٰ أَتَنَّا الْيَقِينَ﴾ واته: (تا یه خه ی پی گرتین) مردن. کاتی ک مردن له سه ر بیروایی نه و کاته بیانوو فروقیلیان ده بری، ده رگای هیواو ئومیدیان به روودا داده خری،

﴿فَمَا نَنْفَعُهُمْ شَفَعَةُ الشَّفِيعِينَ﴾ (واته: نیتر
تکای تکا کاران هیج قازانجیکیان پی
ناگه یه نی) چونکه شهوان تکاو شه فاعهت
ناکهن تهنها بو که سی نه بی خوا رازی بی
تکای بو بکری، ثا شهوانه خوا رازی نه
له کارو کرده وه کانیان.

کاتی خوا ﴿دهره نجامی سه ریچیکارانی
پوون کرده وه، وه ترسانندی له وهی چیان
لی ده کات، دوا به دوا ی شهوه سه رزه نشت و
لومه ی ثاماده بیوانی کردو فهرمووی:
﴿فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذِكْرِ مُعْرِضِينَ﴾ (واته:
شهوه چیان) به ره لهستی ده کهن و بیئاگان
له ناموژ گاریه کانی (قورئان)، ﴿كَانَهُمْ﴾
(وه کو شهوه وان) له سل کردنه وهی

سهختیاندا له قورئان، ﴿حُمْرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ﴾ (واته: وه کو که ره کتوین ده سلمینه وه،
هه ندیکیان به هه ندیکیان راده کهن، ﴿فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ﴾ (واته: هه لهاتون له ترسی)
راوچی یان شیرو وینه ی شهوانه.

شهوه له مهزنترین هه لهاتنه له حهق، له گهل شهوم وهر گئیران و هه لهاتنه دا، بانگه شهی
گه ورهش ده کهن، جا ﴿يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا مُنشَرَةً﴾ (واته: ههر یه کیک
لهوان ده یه ویت چهنده ها نامی کراوه ی) له ناسمانه وه بو ی دابه زئی، پیسی وایه ملکه چی
حقه نابی به و جووره نه بی، بیگومان درویان کرد، به راستی شهوان نه گهر هه موو
به لگه و نشانه یه کیان بو ییت برپا ناهین هه تا به چاوی خو یان سزای سهخت نه بینن،
شهوان نایهت و به لگه ی پرونیان بو هات که حقه پوون ده کاته وه و ناشکرای ده کات،
نه گهر خیریان تیدا بووایه برپوایان ده هینا.

له بر شهوه یه فهرموویه تی: ﴿كَلَّا﴾ (واته: نه خیر) شهوه ی داوای ده کهن بیان ناده یین،
شهوان تهنها مه به ستیان له وه دا ده سته وسانیه، ﴿بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ﴾ (واته: ههر
ناترسن له روژی دوا ی) نه گهر بترسانایه، شهوه ی پرویدا لیان پرووی نه ده دا، ﴿كَلَّا﴾

إِنَّهُ تَذَكَّرٌ ﴿۱﴾ لِيُرْهَدَا رِئَاسِي ﴿۲﴾ إِنَّهُ ﴿۳﴾ يَأْنِ دَهْ كَهْرِيْتَهْ وَهْ بُوْ نَهْمْ سُوْرَهْ تَهْ، يَأْنِ بُوْ نَهْ وَهْ دَهْ كَهْرِيْتَهْ وَهْ كَهْ نَهْمْ ثَامُوْژْ كَارِيَهْ لَهْ خُوْیْ دَهْ كَرِيْ، ﴿۴﴾ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ، ﴿۵﴾ (واته: با په شیمان بینه وه به راستی قورئان په ندو ئاموژ گاریه) چونکه ریځای بو روون کرده ته وه به لگهی بو داناوه، ﴿۶﴾ وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ ﴿۷﴾ (واته: ئاموژ گاری قورئان وه رناگرن) به راستی ویستی خوا جیبه جی کر اوو گشتگیره، هیچ رووداو یکی لیده رناچی کم بی یاخود زور، نه مه بهر په رچدانه وهی قهده ریه کانه، نه وانه ی کرده وهی بنده کان له چوار چپوهی ویست و مه شیته تی خوا دانائین، وه جه بریه کان: نه وانه که بیان وایه بنده نه هیچ ویست و مه شیته تیکی هیه، نه کرده وه، به لکو نه و مه جوره له سر کاره کانی، جا خوا بو بنده کانی ویست و مه شیته و کرده وهی چه سپاند، نه وهیشی کرد به شوینکه و تووی ویست و مه شیته تی خوی.

﴿۸﴾ هُوَ أَهْلُ الْقُوَىٰ وَأَهْلُ الْغَفْرِ ﴿۹﴾ (واته: خوا شیاوی نه وه یه ترسی لسی بکری و پرستی بو بکری، چونکه نه و پرستراوه یه که نابی به ندایه تی بکری ته نها بو نه و نبی، وه شیاوی نه وه یه بیوری له و که سه ی لسی ده ترسی و شوینی ره زامه ندی نه و ده که وی.)

تفسیری سورہ تی (المدثر) ته واو بوو.

أَلَّن تَجْمَعُ عِظَامَهُ، ﴿۷۸﴾ دواى مردن، ههروه ک خوا ﴿۷۸﴾ له ده قیكى دیکه دا فەر موویه تی: ﴿۷۸﴾ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿۷۸﴾ (واته: ئەو بیبروایه ده لئى: كسى ئیسکه كان زیندووده کاته وه له کاتیکدا که رزیون)؟ جا به هوی نه فامی و دژایه تی کردنی توانای خوای به دوورزانی له سهر به دیهینانی ئیسکه کانی، که ئه وانه کۆله که ی جهستن، خوا ﴿۷۸﴾ بهر بهرچی دایه وه به وتی خووی و فەر مووی: ﴿۷۸﴾ بَلَىٰ قَدَرِينَا عَلَٰنَ اَنْ نُّسَوِيَ بَنَانَهُ، ﴿۷۸﴾ (واته: (به لئى به تواناین له سهر رینکخسته وه ی) لئواری په نجه و ئیسکه کانی، ئەوه پیوسته کهری دروستکردنی هه موو به شه کانی جهسته یه، چونکه ئە گهر سهر په نجه و لئواریه کانی بوونی هه بوو، ئەوه دروستکردنه وه ی جهسته ته واو بووه، نکوولی کردنی به هوی کم بوونی به لگه نیه له سهر ئەوه، به لکو ئەوه ی له ئەوه وه دهر چوه مه به ست و ویستی ئەوه بووه که زیندوو کردنه وه به درۆ بزانی، وه ههروه ها مه به ستی خراپه کاری و درۆ بووه به ئەنقه ست، پاشان باسی بارودۆخی رۆژی دواى کردوه ده فەر موئ:

(۷-۱۵): ﴿۷۸﴾ فَإِذَا بَرَأَ الْبَصِيرُ ﴿۷۸﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿۸﴾ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿۹﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْرُجُ ﴿۱۰﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿۱۱﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿۱۲﴾ يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿۱۳﴾ بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿۱۴﴾ وَلَوْ أَلْفَىٰ مَعَادِيرَهُ ﴿۱۵﴾ ﴿۷۸﴾

ده فەر موئ: ﴿۷۸﴾ فَإِذَا بَرَأَ الْبَصِيرُ ﴿۷۸﴾ جا ئە گهر رۆژی دواى هات چاوه کان ئەبله ق ده بن به هوی مه ترسیه کی گه وروه، به جورئ ئەبله ق ده بن له ترسدا نانوقین، وه ک خوا فەر موویه تی: ﴿۷۸﴾ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿۱۲﴾ مَهْطَعِينَ مَقَامًا ﴿۱۳﴾ لَّا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْقَدْتَهُمْ هَوَاهُ ﴿۱۴﴾ (واته: بیگومان ئەو دوايان ده خات بو رۆژئیک که چاوه کان تیایدا ئەبله ق ده بن * به چه سپانی ده پۆن سه ریان به رز کردۆته وه بو ئاسمان پیلوی چاویان ناترو کینن، وه دلایان خالیه له تیگه یشتن)، ﴿۷۸﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿۸﴾ واته: پرووناکی ده سه لاته که ی رۆیی، ﴿۷۸﴾ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿۹﴾ (واته: خوورو مانگ کۆ کرانوه وه) ئەو دووانه کۆ نه کرانوه ته وه له و رۆژه ی خوا دروستیانی کردوه، خواله رۆژی دوایدا کۆیان ده کاته وه و مانگ تاریک ده کات و خوور ده پیچێته وه و پرووناکی ناهیلئت، پاشان فری ده درینه ناو دۆزه خه وه، تا به نده کان بینن ئەو دووانه، دوو به نده ی رامکراون، وه بو ئەوه ی بیانیینی ئەوه ی ده یانپه رستی، به راستی ئەوانه درۆزن بوون.

﴿۷۸﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ ﴿۷۸﴾ (واته: مرؤف) کاتئ ئەو پرووداوه بیزار که رانه ده بینئ (ده لا) ﴿۷۸﴾ أَيْنَ الْمَفْرُجُ ﴿۷۸﴾ (واته: را کردن و خوور ده ریزا کردن له کویوه یه)، له وه ی تووشمان بووه؟ ﴿۷۸﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿۷۸﴾

واته: هيچ په ناگه يه ك نيه جگه له خوا.

﴿إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُنْتَهَىٰ﴾ (واته: له و روزه دا نارامگا تنها له لای په و رده گاری تویه) بو هه موو بهنده كان، له توانای هيچ كه سدا نيه خوئی بشاريته وه، يان له و جياگايه هه لييت، به لكو هر ده بي بوه ستينري، بو نه وهی پاداشتي كرده وهی خوئی وه ربرگري، له بهر نه ميه به فرموويه تي: ﴿يَبْنَؤُا الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ﴾ (واته: له و روزه دا ناده ميزاد هه والی پنده دري) به كو كرده وهی كرده وه چاك و خراپه كاني، له سه ره تاي كاته كه ي و كو تايه كه ي، وه هه والی پسي ده دري به شتانيك نكوولې ليناكات، ﴿بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ﴾ (واته: به لكو مروف) شايه ت و ناگاداره به حالي خوئی، ﴿وَلَوْ أَنفَىٰ مَعَادِيرُهُ﴾ (واته: با برويانووی زوريش بينيته وه) بيگومان نه و برويانووانه وه رناگيرين، به راورد ناگيرين به وهی بهنده داني پيدا ناوه، به لكو خوئی دان به كرده وه كانيدا ده نييت، وه ك خوا ﴿فَرَمَوْوِيه تي﴾: ﴿أَقْرَأَ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا﴾ (۱۴) ﴿الإسراء﴾ (واته: پسي ده وتري نامه كه ت بخوينه ره وه نه مرو خوت به سه به حساب كه ر به سه ر خو ته وه). جا بهنده نه گه ر نكوولې بكات، يان برو بيانو و بينيته وه له وهی نه نجاميد او، نه وه نكوولې كردن و بيانو و هينانه وهی هيچ سوو ديكي نيه، چونكه بيستن و بينيني شايه تي له سه ر ده دن، سه رجه م نه نداماني جه سه يشي به وهی كرده ويه تي، له بهر نه وه بو داواي ليخوشبون كات و سوو دي نه ماوه، ﴿فِيَوْمِئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ﴾ (۵۷) ﴿الروم﴾ (واته: جا له و روزه دا كه سانيك كه سه ميان كرده به هانه هينانه وه سوو ديان پسي ناگه يه ني، وه نه وان داوايان لي ناكري خوا له خويان رازي بكن).

(۱۶-۱۹): ﴿لَا تُخْرِكُهُمْ لِسَانُكَ لَتَعْجَلَ بِهِ﴾ (۱۶) ﴿إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُمْ وَقُرْآنَهُ﴾ (۱۷) ﴿فَإِذَا قَرَأَهُ فَانْفَعُ قُرْآنَهُ﴾ (۱۸) ﴿ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ﴾ (۱۹)

نه گه ر جبريل عليه السلام بهاتايه بو لای پيغه مبه ر به وه حى و نيگا، وه ده ستي بكر دايه به خويندنه وه به سه ري دا، پيغه مبه ر عليه السلام به هوئی سوور بووني په له ي ده كرد پيش نه وهی جبريل لي بيته وه، له گه ل خويندنه وهی جبريل دا ده يخويندنه وه، خوا عليه السلام نه وهی قه ده غه كرد ليى، فرمووي: ﴿وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ﴾ (۱۳) ﴿طه﴾ (واته: په له مه كه له خویندنی قورناندا له پيش نه وهی سرش كرده كه ي بو ت ته واو ييت).

لیسه دا فەرموو یه تی: ﴿لَا تَحْرُكَ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ﴾ (واته: زمانت مه جوئینه به خویندنه وهی سروس تا په لهی تیا بکهیت)، پاشان خوا ﴿تَعَالَى﴾ گرتنی ئه وهی پێداوه هەر ده بی بیپاریزی و بیخوینیته وه، وه خوا له سنگیدا کوی بکاته وه، فەرموو یه تی: ﴿إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ﴾ ئه و سوور بوونه ی له دلتدایه پالنه ره که ی بو مه ترسی له ناوچوون و له بیرچوونه وه ده گهریته وه، جا ئه گهر خوا ﴿تَعَالَى﴾ گرتنی پێتا ئه وه پێویست به وه ناکات، ﴿فَإِذَا قَرَأَهُ فَأَنعِقُوا لِآلِهِ﴾ واته: ئه گهر جبریل عليه السلام به ته واوه تی وه حی خوی بو ت خویندنه وه، ئه و کات شوینی خویندنه وه ی ئه و بکه وه و بیخوینه ره وه.

﴿ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيِّنَاتِهِ﴾ واته: پوو نکر دنه وه ی مانا کانی، خوا ﴿تَعَالَى﴾ په یمانی به پیغه مبه ره که ی داوه به پاراستنی فەرمایشته که ی و پاراستنی مانا کانی، ئه مه ش به رزترین شتی که که بی، پیغه مبه ری خوا رینمایه ی په روه ردگاری جیه جی کرد، کاتی جبریل عليه السلام قورنانی بخویندایه به سه ری دا، له دوا ی ئه مه بی دنگ ده بوو، ئه گهر لی بوایه ته وه، ئنجا ئه و ده یخویند.

له م ئایه ته دا ئه ده ب و ره وشتی وه رگرتنی زانست به دیده کری، که نابی فیرخواز پیشی ماموستا بکه وی، پیش ئه وه ی له و باب ته بیته وه که قسه ی له سه ر ده که ن، جا ئه گهر لی بو وه و پرسیاری ده کات ئه وه ی له پیش چاوی ئالوزه.

به هه مان شیوه ئه گهر سه ره تای قسه که پێویستی به به رپه رچدانه وه یان په سه ند کردن بوو، با په له نه کات له به رپه رچدانه وه ی یان وه رگرتنی، تا له قسه که ی ده بیته وه، بو ئه وه ی حه ق و ناحه قی بو ده ر بکه وی، وه بو ئه وه ی تی بگات به تی گه یشتنی بتوانی قسه ی له سه ر بکات، وه تیا پدایه: بیگومان پیغه مبه ر عليه السلام هه روه ک چون فەرمایشته کانی خوی بو ئه مه ته که ی روون کردۆته وه، به هه مان شیوه مانا کانی شی بو روون کردوونه ته وه.

(۲۰-۲۵): ﴿كَلَّابٌ خِيُونَ الْعَاجِلَةَ ۚ وَتَدْرُونَ
 الْآخِرَةَ ۚ ۲۱﴾ وَجْهٌ يُؤْمِدُ نَاصِرَةً ۚ ۲۲﴾ إِلَى رَبِّهَا نَاطِرَةٌ
 ۲۳﴾ وَوَجْهٌ يُؤْمِدُ بِأَسِرَةٍ ۚ ۲۴﴾ تَنْظُرُ أَنْ يَفْعَلَ بِهَا فَاغِرَةٌ
 ۲۵﴾

كَلَّابٌ خِيُونَ الْعَاجِلَةَ ۚ وَتَدْرُونَ الْآخِرَةَ ۚ وَوَجْهٌ يُؤْمِدُ نَاصِرَةً
 ۲۱﴾ إِلَى رَبِّهَا نَاطِرَةٌ ۚ وَوَجْهٌ يُؤْمِدُ بِأَسِرَةٍ ۚ تَنْظُرُ أَنْ يَفْعَلَ بِهَا
 فَاغِرَةٌ ۚ ۲۲﴾ كَلَّابٌ خِيُونَ الْعَاجِلَةَ ۚ وَوَجْهٌ يُؤْمِدُ بِأَسِرَةٍ ۚ تَنْظُرُ أَنْ يَفْعَلَ بِهَا
 فَاغِرَةٌ ۚ ۲۳﴾ وَوَجْهٌ يُؤْمِدُ بِأَسِرَةٍ ۚ تَنْظُرُ أَنْ يَفْعَلَ بِهَا فَاغِرَةٌ ۚ ۲۴﴾
 تَنْظُرُ أَنْ يَفْعَلَ بِهَا فَاغِرَةٌ ۚ ۲۵﴾

﴿كَلَّابٌ﴾ واته: ئا ئه مه بئى ئا گايى و
 روو وهر گيړان له ئاموژ گارى خواو
 بير كرده وهى پيويست كرده بو تان، كه
 ئيسوه، ﴿مُجِبُونَ الْعَاجِلَةَ﴾ (هه ر دوونياتان
 خووش ده وي و) كووشى بو ده كه ن،
 له بهر چه زو له زه ته كانى، باوى ده ده نو
 پيشى ده خه ن به سهر دواړوژ دا، گوى
 ناده ن به وهى كرده وهى بو بكه ن، چونكه
 دنيانو نازو نعيمه ت و له زه ته كانى به په له ن،
 مروؤفيش راهاتووه به خووشه ويستى شتى

به په له، نازو نعيمه ته بېر ده واهه كانى دواړوژيش له داهاتو دوايه، له بهر ئه وه يه بيئا گابوون
 لى و وازتان لى هينا، هه روه ك ئه وهى بو دواړوژ دروست نه كرابن، وه وه ك ئه وهى
 ئه م ماله مالى مانه وهى هه ميشه يى بيت، ته مهنه زيرينه كانى پى ده به خشى، به دريژايى
 شه وړوژ هه ولى بو ده دات، به مه راستيه كانتان به سهر دا هه لگيړايه وه، زه رهمه ندى به
 ده ست هات له وهى كه به ده ست هات، جا ئه گه ر باوى دواړوژ تان بدايه به سهر
 دو نيدا، وه تماشاى دهره نجامه كانتان بكر دايه به ته ماشا كرنى كه سى بهر چاو روون و
 عاقل، ئه وه سهر كه وتوو ده بوون و قازانجتان ده كرد، به قازانجيكى بى زيان، وه سهر فراز
 ده بوون به سهر فراز بوونيك هه رگيز به دبه ختى به دواوا نده هات.

پاشان باسى ئه وه ده كات كه پالنه ره بو باودانى دواړوژ، به روونكر دهنه وهى بارو دوخى
 خه لكه كه ي و جياوازيان تيايدا، جا له پاداشتى باوده رانى دواړوژ به سهر دو نيدا
 فه رموويه تى: ﴿وَجْهٌ يُؤْمِدُ نَاصِرَةً﴾ واته: گه شاوه و رووناك و جوانه له وهى تيايدا به له
 نازو نعيمه تى دلخه كان و خووشى نه فس و دهر وونه كان و له زه تى روخه كان ﴿إِلَى رَبِّهَا نَاطِرَةٌ﴾
 ته ماشاى په روه ر دگاريان ده كه ن به پى پله و پايه كانيان: هه نديكيان هه موو به يانى و

ئیواره یه ک ده بیینن، وه هه ندیکیان له هه نیه کدا یه کجار ده بیینن، چیروو له زهت وهرده گرن له تهماشا کردنی روخساری خوای به خشنده و جوانی دره و شاوهی، که هیچ شتیک وینهی نهو نیه، جا کاتیک بینان هه موو نازو نیعمه ته کانی دیکه یان بیر ده چیت، له زهت و خووشیه کیان بو دروست ده بییت به هیچ جوړیک کهس ناتوانی دره بییریت، وه روویان ده گه شیتوه، خویمان چهنده جوانن نه و نه دهی تر جوان ده بنه وه، داوا ده که ین له خوای به خشنده بمانگیرئ به یه کیک له نه وان. (اللهم آمین).

وه دربارهی نه وانهی باوی دونیا ده دن به سهر دواروژدا فرموویه تی: ﴿وَجُودٌ بِوَمِيذٍ بَاسِرَةٍ﴾ (واته: لهو رپوژده روخسارانئ) گرزو تالن، سهر کزو زه لین ﴿أَنْ يَفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ﴾ (ده زانن) که سزای سهخت و سزای به ئیش ده درین، ئا له بهر نه وه یه روخساریان ده گورئ و ناشرین ده بی.

(۲۶-۴۰): ﴿كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ۖ وَقِيلَ لَهَا يَا رَأِي ۗ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ۖ وَالنَّفْيَ السَّاقِ بِالسَّاقِ ۖ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ يَوْمِذٍ الْمَسَاقِ ۖ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ۖ وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۖ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ ۖ يَتَمَطَّىٰ ۖ أُولَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ۖ ثُمَّ أُولَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ۖ أَيْحَسِبُ الَّذِينَ أَنْبَأْنُكَ أَنَّ بُرْكَ سُدَىٰ ۖ أَلَمْ يَكُ نَظْفَةً مِّن مَّنَىٰ ۖ ثُمَّ كَانَ عِلْقَةً فَمَخْلَقَ فَسَوَىٰ ۖ جَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۗ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِرٍ عَلَيَّ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ﴾

خوا ﴿﴾ ناموژگاری به نده کانی ده کات به باس کردنی حالی نهو که سهی ئامادهی مردن ده بییت، نهو که سه کاتیک روحی ده گاته گه روو نه ویش برتیه لهو ئیسکهی له ته نیشته کونی گه رده وه یه، جا نهو کاته نارچه تیه کان سهخترو ناخوشت ده بن، هه موو هو کاریک ده گریته بهر بو رزگار بوون له به دبهختی، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿وَقِيلَ لَهَا يَا رَأِي﴾ (واته: کئی چاره ی ده کات لهو ناخووشیه، چونکه ئومیدیان براره لهو هو کاره ئاسایانه، هیچ هو کاریک نه ماوه جگه له هو کاره کانی خوایی، به لام قه زاو قه در نه گه ر یه کلابوو یه وه هات، هیچ گه رانه وه یه کی بو نیه، ﴿وَقَالَ إِنَّ الْفِرَاقَ﴾ (واته: وه نه خووشه که دنیا یه که نه وهی تووشی بووه مردن و جیا بوونه وه یه) له دونیا، ﴿وَالنَّفْيَ السَّاقِ بِالسَّاقِ﴾ (واته: نارچه تیه کان کۆده بنه وه وه قاچه کان به یه کدا ده ئالین، کاره که مه زن و قورس و ناخووش ده بی، داوا ده کریئ نهو روچه له جهسته دره بیچی، که هو گرو یاوه ری بووه، به رده وام له گه لیدایه، ده بری بو لای خوا ﴿﴾ تا پاداشتی بداته وه به پیی کرده وه کانی و دایمه زرینئ.

جا ثم سه رزه نشتهی که خوا **﴿﴾** باسی کردوه، دل بؤ لای شه وه راده کیشی که رزگار بوونی تیدایه، وه سه رزه نشتهی ده کات له وهی ده بیته مایهی له ناو چوونی، به لام نکو و لیکاری که لله رپهق، شه وه که سهی ثایه ت و نیشانه کان سوودی پی ناگه یه نی بهره وامه له سه سه که شی و بی پروایسی و که لله رپه قسی خوی، **﴿﴾** فَلَاصَدَقَ **﴿﴾** واته: نه برپوای به خواو فریشته کان و کتیبه کان و پیغه مبه ران و رپوژی دوایی و قه زاو قه ده رو خیر و شه ری هیئا. **﴿﴾** وَلَا صَلَٰنَ **﴿﴾** وَلَٰكِنْ كَذَّبَ **﴿﴾** (واته: نه نو یژی کرد * به لکو دروی کرد) به حق و راستی له به رانیه به راست داناندا، **﴿﴾** وَتَوَلَّى **﴿﴾**، وه رپووی وه رگیرا له فرمان و قه ده غه کردن، شه مه دلنایه و له په روه رد گاری ناترسی، به لکو گه رایه وه **﴿﴾** اِلَىٰ اٰهْلِهَا يَتَمَطَّى **﴿﴾** (واته: بؤ لای مال و مندالی به فیزو که شخه وه) هیچ به خه یالیدا نه ده هات، خوا **﴿﴾** هه رپه شهی لی کردوه به وتهی خوی و فره موویه تی: **﴿﴾** اُوْلٰٓئِكَ فَاُوْلٰٓئِكَ **﴿﴾** ثُمَّ اُوْلٰٓئِكَ فَاُوْلٰٓئِكَ **﴿﴾** (واته: وای بؤ تو ئنجا وای بؤ تو * دووباره وای بؤ تو ئنجا وای بؤ تو) شه وشانه هه رپه شه ن، خوا دووباره ی کردوته وه بؤ دووباره هه رپه شه کردنی.

پاشان باسی ثاده میزادی کردوه به دروست کردنی به که می، **﴿﴾** اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَنْ يُّتْرَكَ سُدًى **﴿﴾** (واته: ثایا مروؤف واداده نیست) که هه روا به ره لاده کریت، نه فرمانی پیده کریت و نه قه ده غه ی لیده کریت، وه نه پاداشت ده دریته وه نه سزا؟! شه مه وازانینیکی پووجه، گو مان بردنیکه به خوا که شیواو نیه به حیکمه ت و دانایی شه و زاته، **﴿﴾** اَلرَّبِّكَ نُطْفَعًا مِنْ مِّنِّ يُمْنٍ **﴿﴾** ثُمَّ كَانَ **﴿﴾** دَوٰى تَوُو **﴿﴾** عِلْفَةً **﴿﴾** خَوِيْنٍ **﴿﴾** فَخَلَقَ **﴿﴾** خوا گیانله به ری لی دروست کردوه و ریکه خستوه، واته: به ووردی و تووندو تولی، **﴿﴾** جَعَلْنَا مِنْهُ الرِّجَالَ الذَّكَرَ وَالْاُنثٰى **﴿﴾** اَلَيْسَ ذٰلِكَ **﴿﴾** واته: شه و زاته ی ثاده میزادی دروست کردوه و قوناغ به قوناغ گه یاندوویه تی به م ناسته جیاوازه، **﴿﴾** بِمَقْدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتٰى **﴿﴾** (واته: به توانایه به سه سه ره شه وده که مردووان زیندوو بکاته وه)، به لکو شه و زاته به سه سه ره شه و شتیکدا به ده سه لاته.

ته فسیری سووره تی (القیامة) ته واو بوو.

ته فسیری سوورهتی (الإنسان)

مه کئیهه (۳۱) نایه ته

به ناوی خوی به به زهیی به خشنده

(۱-۳): هَلْ أُنِى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينَ مَنَ
الذَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا ۝ إِنَّا خَلَقْنَا
الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ
سَمِيعًا بَصِيرًا ۝ إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا
شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ۝ ۳

هَلْ أُنِى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينَ مَنَ
الذَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا ۝ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ

خوا ۱-۳ له سووره ته پسروده باسی
به که مین حاله تی ناده میزادی کردوه،

سه ره تای ده سته پکی و ناوه راست و کۆتایه که ی، جا باسی کردوه که ماوه به کی
زور له رۆژگار تپه پری به سه ریدا نه و بوونی نه بوو، به لکو ناو نه هینرا بوو.
پاشان کاتیک خوا ۱-۳ ویستی دروستی بکات، باو کی ناده می دروست کرد له
خۆل، پاشان نه وه کانی به زنجیره دانا به دوا ی به کدردا ۱-۳ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ
(واته: له دلۆپیک شای تیکه ل) ناو یکی سه رزه نشت کراوی قیزه ون، ۱-۳ نَبْتَلِيهِ
(واته: تاقی بکه ی نه وه) به وه، بو نه وه ی بزاینن نایا حال ی به که می ده یئیی و

بیری لئی ده کاته وه، یان بیری ده چی و نه فس و ده روونی فریوی ده دات؟

جا خوا ۱-۳ به دیه نئاوه و هیزی ناوه کی و دهره کی پی به خشیوه وه ک بیستن و
بینن و سه رجه م نه ندامانی جه سه ته، هه مووی بو ته واو کردوه و سه لامه تی کردوه
بو ی، بو نه وه ی بتوانی به هۆیان ه وه مه به سه ته کانی به ده سه ته به یئیت.

پاشان پیغه مه رانی بو ناردوه، وه کئیی به سه ریدا دابه زاننده وه، وه پینمای ی کردوه
بو نه و راسته پینگایه ی ده یگه به یئیت به په روه رد گاری، پرونی کردۆ ته وه وه هانیداوه
له سه رگرته به ری نه و پینگایه، هه وایشی پی داوه که پادا شتی بو هه یه کاتیک

ده گاته لای په روه رد گاری.

پاشان هه والی پیداوه به و ریځایه ی ده یگه یه نی به له ناو چوون، وه ترساندوو یه تی لای، وه هه والی پیداوه به وه ی نه گه ر بیگرېته به ر ده رهنجامیکې خراپی ده ییت، وه به وه ش تاقي کردو ته وه.

خه لکی دابه ش بوون بو سو پاسگوزاری کردنی نازو نیعمه تی خوا، هه لگری شه و مافانه یه خوا داو یه تی به سه رید، وه بو بیروایي به نازو نیعمه ته کانی خوا له سه ری، خوا ﷻ نازو نیعمه تی دینی و دنیایی داباران دوه به سه رید، شه ویش به ر په رچی داوه ته وه و بیروایي کرده به په روه رد گاری، ریځای له ناو چوونی گرتو ته به ر. پاشان باسی حالی شه و دوو ده سته یه ی کرده له کاتی پاداشته، جا فه رمو یه تی:

(۵-۴): ﴿إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾﴾

﴿إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ﴾ واته: یمه ناماده مان کرده بو شه و که سه ی بیروایي کرده به خوا، وه پیغه مبه رانی به درو زانیوه و بویری کرده له سه ر سه ریځیه کانی ﴿سَلَاسِلًا﴾ زنجیر له ناو ناگری دوزه خدا، وه ک خوا فه رمو یه تی: ﴿تُرْفِي سَلَاسِلَهُ دَرَعَاهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَأَنسُكُوهُ ﴿٣٢﴾﴾ الحاقه، واته: نجا به زنجیریکی هفتا گه زی بیه سته وه، ﴿وَأَغْلَالًا﴾ واته: ته و قیک ده خرېته ده ست و گه ردنیان و پی ده به سترینه وه ﴿وَسَعِيرًا﴾ واته: ناگریک جه سته یانی پی هه لده گیرسی و ده سوتینری، هه ر کاتیک که پیستیان سوتاو برزا، پیستیکی تریان بو ده گورین، بو شه و ی سزا بچیون، شه م سزایه به رده وامه بو یان به هه می شه ی و بو هه تا هه تایی تیاپدا ده میننه وه، به لام ﴿الْأَبْرَارَ﴾ (چا کان) شه و که سانه دل کانیان چاکه، به وه ی خوشه ویستی خوا و ناسینی شه و زاته و خوړه و شتی جوانی تیدایه، کرده وه کانیشیان چاک بوو، له کاری چاکدا به کاریان هیئا.

هه والی داوه به راستی شه وان ﴿يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ﴾ واته: (له جامی پر له) شه رابی خوش و به له زهت ده خوڼه وه که تیکه ل کراوه به کافورور (کافورور ماده یه کی زور خوش و به تامه له داریکه له ولاتی هیندستان)، واته: تیکه له

بە کافوور، بۆ ئەوێ ساردی بکاتەوێ تێژیه کە ی بشکێنێ، ئەم کافوورە لە ئەوپەری خۆشیدایە، پارێزراوە لە هەر لیلی و تیکچوونکیک کە لە کافووری دنیادا هەیە، بەراستی ئەو نەخۆشیانە ی بوونیان هەیە لە دنیادا، لەو ناوانەدا بوونیان نیە کە خوا لە بەهەشتدا باسی کردووە.

وہ ک خوا ﴿۲۸﴾ فەرموو یەتسی: ﴿فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿۲۸﴾ وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ ﴿۲۹﴾﴾ (الواقعة، (واتە: لە ژێر سیبەری داری سیدری بی درکو * داری مۆزی هۆنراو بە هیشووێ مۆز)، ﴿وَأَزْوَاجٍ مُّطَهَّرَةٍ ﴿۱۵﴾﴾ (آل عمران، (واتە: وێ ژنانی پاکیزەیان بۆ هەیە)، ﴿وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ ﴿۷۱﴾﴾ (الزخرف، (واتە: وێ لەو بەهەشتەدا هەیە ئەوێ دل حەزی لێ بکات و چاوو لەزەتی لێ بکات).

(۶): ﴿عَيْنَا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا

﴿۶﴾

﴿عَيْنَا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ﴾ واته: نهم جامه به لهزه تهی که لئی ده خوئنه وه، ناترسن له له ناو چوونی، به لکو ماده ده کی تیدایه نابریته وه، نه ویش کانی هه لقولوی رؤیشتوی بهره وامه، به هر شوینیک و چون بیان هوئی بهری دهده نه وه، نه گهر ویستیان بهری دهده نه وه بو ناو باخه گه شاهه کان، یان باخچه دره وشاوه کان، یان له تهنیشتی کوشک و ته لارو خانووه رازاوه کان، یان بو هر جینگایه ک بیان هوئی له جیگا جوانه کان.

(۷): ﴿يُوفُونَ بِالْأَنْدَرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَالشَّرِّهِ مُسْتَطِيرًا

﴿۷﴾

پاشان باسی کومه لئی له کرده وهی بههشتیانی کردوه له سه ره تایی نهم سووره ته داو فرموویه تی: ﴿يُوفُونَ بِالْأَنْدَرِ﴾ (واته: وه فا به نزر ده کهن) به وهی خوئیانیان په یوه ست کردوه پیسه وه له پیناو خوادا، له و نه زرو په یمانانه. وه نه گهر به وه فا بن بهرانبه ره به نزره کانیان که پیوست نیه له سهریان مه گهر خوئیان پیوستی بکهن له سهر خوئیان، نه وه نه نامدانیان و ههستانیان به فرهزه بنچینه یه کان له پیشتره.

﴿وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَالشَّرِّهِ مُسْتَطِيرًا﴾ واته: (وه له رپوژیک ده ترسن که سهختی نه و رپوژه) بلآوه هه مووان ده گریته وه، جا ده ترسن له وهی تووشی خرابی و بهدی نه و رپوژه بین، بویه وازیان هیناوه له هر هژ کارنیک بیته مایه ی پیوست بوونی نه و رپوژه سهخته.

(۸): ﴿وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِمْ مَسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا﴾

﴿وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِمْ﴾ واته: نه وان له حالیکدان تیایدا هه زیان له مال و خوارده مه نیه، به لام خو شه ویستی خوئیان پیشخستووه به سهر خو شه ویستی نه فس و ده روئیان، هر چی هه ول و کوششیان هه یه به کاری دینن له پیدانی خوارده کانیان بو له پیشترینی خه لکی و

نه دارترینیان ﴿مَسْكِينًا وَبَيْمًا وَسِيرًا﴾ (واته: هه ژارانو هه تیسوانو بهند کراوان).

(۹-۱۰): ﴿إِنَّمَا نَطْعُمُكُمْ لُوجَهَ اللَّهِ لَا نُزِيدُكُمْ جَزَاءً وَلَا نُشْكُرُكُمْ ۚ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَطَطًا ۗ﴾
 له به خشین و پیدانی خوارده مه نیدا تنها مه به ستیان خوابه، به زمانی حال ده لین: ﴿إِنَّمَا نَطْعُمُكُمْ لُوجَهَ اللَّهِ لَا نُزِيدُكُمْ جَزَاءً وَلَا نُشْكُرُكُمْ ۚ﴾ (واته: به راستی نیمه خوارده مه نیتان دده یسنی له بهر خوا چاوه پروانی ناکه یین له تیوه) نه پاداشتی مالی و نه ستایشی قسه کردن، ﴿إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا ۗ﴾ (واته: به راستی نیمه له سزای پهروه ردگارمان ده ترسین له رپوژیککی) زور سهخت و ناخوش، ﴿قَطَطًا ۗ﴾ (واته: تنگ و دژوار.

(۱۱): ﴿فَوْقَهُمْ اللَّهُ شَرُّ ذَلِكِ الْيَوْمِ وَلَقَّهْم نَصْرًا وَسُرُورًا ۗ﴾

﴿فَوْقَهُمْ اللَّهُ شَرُّ ذَلِكِ الْيَوْمِ﴾ (واته: جا خوا پاراستنی له به دی و خرابی نه و پوژه) خه مباریان ناکات له ترسی هره گهوره که قیامه ته، وه فریشته کانیش پیشوازیان لیده کهن له بهر دهر گاکانی به هه شتدا، پیمان ده لین نه مه نه و پوژه یه که به لیتان پیدرابوو، ﴿وَلَقَّهْم ۗ﴾ (واته: ریزی لیتان و پنی به خشین، ﴿نَصْرًا ۗ﴾ رپوژیککی له روخساریاندا، ﴿وَسُرُورًا ۗ﴾ وه خوشی له دل کانیان، جا کوی کرده وه بویان له تیوانی نیمه تی ناشکراو نه پنی.

(۱۲): ﴿وَجَزَّهْمُ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ۗ﴾

﴿وَجَزَّهْمُ بِمَا صَبَرُوا﴾ (واته: هه ژارانو هه گرت له سه ر گویز پرایه لی خوا، نه وهی له توانایاندا بوو درنیغان نده کرد، وه نارامیان ده گرت له سه ریچی خوا و ازبان لیده هینا، خوراگر بوون له سهر قه دهره به تیشه کانی خوی کار به جی، هه ر گیز تووره یان نده بوون (به تاقیکردنه وهی خوا)، (خوا پاداشتی دانه وه) ﴿جَنَّةً ۗ﴾ به به هه شت، که هه موو نازو نیمه ته کانی تیدا کور دوتوه، پاریزراوه له هه موو لیلی و له ناوچوونیک، ﴿وَحَرِيرًا ۗ﴾ هه روه ک خوا ﴿فَرَمُوهُ تَسِيًا﴾ (واته: پوژیککیان له به هه شتدا ناوریشمه). پیده چی خوا ﴿ثُمَّ نَوَّرِشْمَهُ تَابِيَةً﴾ (واته: چونکه جل و بهرگی رواله تیانه، که به لگه یه له سهر حالی خاوه نه که ی.

(۱۳): ﴿مَتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرْبَابِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ۗ﴾

﴿مَتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرْبَابِ﴾ (الإنماء): واته: پالدانه وه له سهر لانه نیشته به جوریککی پر له خوشی و دلنایی و نارامی و هه وانه وه ﴿الْأَرْبَابِ﴾ به بریتیه له و قه نه فانه ی به جل و بهرگی جوان رازینراوه ته وه. ﴿لَا يَرَوْنَ فِيهَا ۗ﴾ له به هه شتدا (نابینن) ﴿شَمْسًا ۗ﴾ خوریک گه رمیه که ی زیانی هه یی بویان ﴿وَلَا زَمْهَرِيرًا ۗ﴾ (واته: نه سه رمایه کی زور سهخت، به لگو هه موو کاته کانیان

له ژير سييه ريكي زور خوشدايه نه گهرمهو، نه سارده، به جوړي جهسته كان زور له زه تي لي
 وهرده گرن، وه نازار ناچيزون نه به سهرماو، نه به گهرما.

(۱۴): ﴿وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا نَذِيلًا﴾ ﴿١٤﴾ :

واته: ميوه كاني نزيك كراونه ته وه لهو كه سي ده يه وي، ده تواني به ده ستي بيني به پيوه،
 يان به دانيشتن، يان به پالدا نه وه.

(۱۵-۱۶): ﴿وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِثَانِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا﴾ ﴿١٥﴾ قَوَارِيرًا مِّنْ فِضَّةٍ قَدَرُهَا نَقِيرًا ﴿١٦﴾ :

ده گهرين به سهر خه لكاني به هه شتدا خزمه تكارو مندالان، ﴿ثَانِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا﴾
 (واته: به قاي زيويين و پهرداخي شووشه)، ﴿قَوَارِيرًا مِّنْ فِضَّةٍ﴾ (واته: شووشه كه) پيكهاته كه ي
 له زيوه، نه ويش ههر له سهر رووني شووشه يه، نه مه شه له سهر سوورپه رتري شته كانه، كه
 زيوي خه ست له رووني ناوه رو كي و پاكي كانزاي، له سهر رووني شووشه كان بيت، ﴿قَدَرُهَا
 نَقِيرًا﴾ واته: قايه باسكراوه كانيان نه ندازه كرده له سهر نه ندازه ي خوارديان، نه زياتره و نه
 كه متر، چونكه نه گهر زياتر بي له زه تي ناته واو ده بي، وه نه گهر كه ميس بي نه وه به شيان
 ناكات.

وه ده گونجي مه به ست: خه لكاني به هه شت خويان نه ندازه يان كرده به و نه ندازه يه ي ده گونجي
 له گه له زه تياندا، جا بويان دي به و نه ندازه يه ي له ناو دلياندايه.

(۱۷): ﴿وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا﴾ ﴿١٧﴾ :

﴿وَيُسْقَوْنَ فِيهَا﴾ واته: له به هه شتدا له پهرداخي (ده خوونه وه)، نه ويش پهرداخي كي پر كراوه له
 شه راب، ﴿كَانَ مِزَاجُهَا﴾ واته: تيكه له له گه له ﴿زَنْجَبِيلًا﴾ بو نه وه ي تامو بو ني خوش بيت.

(۱۸): ﴿عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا﴾ ﴿١٨﴾ :

﴿عَيْنًا فِيهَا﴾ واته: له به هه شتدا، ﴿تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا﴾ ناو نراوه به (سلسبيل) به هوي نه رم و
 نياني و له زه ت و جوانيه وه.

(۱۹-۲۰): ﴿وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنشُورًا﴾ ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمَلَكًا

كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ :

﴿وَيَطُوفُ﴾ ده گهرين به سهر خه لكاني به هه شتدا، له خوارده ميني و شه راب و خزمه تكدرديان
 ﴿وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ﴾ (واته: مندالان) دروستكارون له به هه شتدا بو هه ميسه ي، نه ده گهرين و نه
 گه وره ده بن، نه وان له وپه ري جوانيدان، ﴿إِذَا رَأَيْتَهُمْ﴾ بلاو بوونه ته وه ده گهرين به سهر ياندا
 به خزمه ت كردن، ﴿حَسِبْتَهُمْ﴾ وا ده زاني له جوانياندا، ﴿لُؤْلُؤًا مَّنشُورًا﴾ (واته: مرواري

په رشو و بلاون) نه مهش له ته واوی له زه تی نه هلی به هه شته، که خز مه تکاره کانیان مندالانی هه میسه بی بن، نه وانسه ی بینیان دل خوش ده کات، ده چنه نیو ماله کانیانه وه نه وانیش دلنیان لنیان، هه رچی داوا بکنو نه فسیان بیهوی پیشکه شیان ده کهن، ﴿وَإِذْ رَأَيْتَ ثَمَّ﴾ (وه کاتیک بروانیه) نهو به هه شته و چاوت بریه نه وهی نه وان تیایدان لهو نازو نیعمه تدا، ﴿رَأَيْتَ نِعْمًا وَمَلَأْنَا كَيْبًا﴾ (واته: نازو نیعمه ت و ده سه لاتیکی گه و ره ده بینیت) جا ده بینیت یه کیک له وان خاوه نی ته لارو باله خانه و خانووی نهوم نهوم و رازاوه و جوانه، که به هیچ جوړی وه سف ناکری. وه خاوه نی چهن دین باخو و باخچه و میوه هاتی نزدیک ده ستو به تام و به لزه ته، وه خاوه ن چهن دین ده ریای هه لقولا و باخچه ی سه رسو ورهینه ره، که بالنده به ده نگه خوشه کانی تیایدان ده خوینی، خه ریکه دله کان ده بات و نه فس و ده روونه کان ته واو ده که ونه خوشی، وه له لایه تی: لهو خیزانانسه ی که له و پهری جوانیدان، جوانی ده ره وه و ناوه وه یان له خو یاندا کو کردوته وه، وه خاوه ن ثاکاری چاک و روا له تی جوانن، که دل پر ده کهن له خوشی و له زه ت.

وه له ده و رو به ریاند مندالانی هه میسه زیندو و خز مه تکاری هه تا هه تایی هه یه که ده بنه مایه ی هه وانسه وه نارامی، وه له زه تی ژیان ته واو ده کهن و هیچ خوز گه یه ک نامینی، پاشان له سه رووی هه مو و نه وانسه وه سه ر که وتن و سه رفرازی به بینینی په روهر دگاری به سوژو گوئی گر تن له دواندن و له زه ت و هر گر تن له نزدیکی، وه گه شانسه وه به په زامه ندی نهو زاته و مانه وه ی هه میسه ی، زیاد کردن له سه رووی نهو نازو نیعمه تانه ی که تیایدان له هه مو و کاتیکدا، پاکی بو خوای بالاده ستی به ده سه لاتی حقه ی پرونکه ره وه، نهو زاته ی گه نجینه کانی هه رگیز ته واو نابن، خیره و چاکه ی هه رگیز کم ناکهن، هه رو ه کو چون وه سفه کانی کو تایان نیه، به هه مان شیوه چاکه کانیسی به کوتا نایه ن.

(۲۱): ﴿عَلَيْهِمْ ثَابُ سُدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَمَهُمْ رُبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا﴾

﴿عَلَيْهِمْ ثَابُ سُدُسٍ خُضْرٌ﴾ (واته: له به ریاندایه پو شاکي (السندهس) و (الاستبرق) ی سه وز، که گه و ره ترین جوړی ناو ریشمن، جا (السندهس): ناو ریشمیکی نه ستوره، وه (الاستبرق) ناو ریشمیکی نه رم و ناسکتره.

﴿وَحُلُوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ﴾ (واته: ده سه ته کانیان رازینراوه ته وه به بازنی زیو، نیرو مییان، نه مه په یمانیکه خوا پنی داو ن، بیگومان په یمانی خوا به دیهنراوه، چونکه هیچ کهس له خوا راستگوتر نیه له قسه و فرمایستیدا.

که ده فهرموي: ﴿وَسَقَمَهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا﴾ واته: (پهروه ردگاريان شهرايي پاک و تهميزيان پيښه دات)، لیلی تيدانيه به جوړی له جوړه کان، نه وهی له ناو سکیاندايه پاکه له هه موو پیسی و قیزه ونیه ک.

(۲۲): ﴿إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيَكُمْ مَشْكُورًا﴾

﴿إِنَّ هَذَا﴾ واته: پاداشتی بی پایان و به خشینی جوان، ﴿كَانَ لَكُمْ جَزَاءً﴾ (واته: بو ټیوه به وه کو پاداشت) له سره نه وهی پښتان خستوه بو خوټان له کرده وه کان ﴿وَكَانَ سَعْيَكُمْ مَشْكُورًا﴾ واته: له به رانبه ری که مترینی کوشه کانتان خوا پښتان ده به خشی نازونیمه تی هه میسه بی، که هر گیز کورت هه لناهینری.

(۲۳): ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا﴾

وه و تهی خوا ﴿نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا﴾ کاتی باسی نیعمه ته کانی به هه شتی کرد: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا﴾ (واته: بیگومان ټیمه قورثانمان بو دابه زانديته خواره وه به دابه زانندن)، به لاین و هه ره شه کردنی تیدایه، وه روونکر دنه وهی هه موو نه وانسهی بنده پیوستی پیه تی. وه فرمانی تیدایه به به جیهینانی فرمانه کانی و شه ریعه ته کانی به ته او ترین شیوه، وه کوشش کردن له جیهی جی کردنیان و نارام گرتن له سهری، له بهر نه مه یه فهرموویه تی:

(۲۴): ﴿فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ آثِمًا أَوْ كَفُورًا﴾

واته: نارام بگره له سره برپاره قه دهریه کانی خواو تووړه ی مه که، وه له سره حوکم و برپاره ناینه کانی، به شوینیدا برؤ باهیچ به ریبه سټیک له به رده متدا نه بیته کوسپ، ﴿وَلَا تُطِعْ﴾ (فرمان به رداری که لله ره قان مه به) نه وانسهی ده یانه وی روو به رووت بوه سته وه ﴿آثِمًا﴾ واته: تاوانبارو سه ریچیکار، وه نه ﴿كَفُورًا﴾ چونکه به راستی گوپراپه لی بیبروایان و فاسق و خراپه کاران هه ر ده بی سه ریچی بیست، فرمان ناکه ن مه گهر به وهی هه واو نه فسیان حزی پیه تی.

(۲۵): ﴿وَأَذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾

کاتیک که نارام گرتن یارمه تی دهدات به هه ستان به به نده تی کردنی خواو زور یاد کردنی، خوا ﴿وَأَذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾ واته: سه ره تایی روژو کوتایه که ی، جا ده چټه ټیو نه مه وه هه موو نویژه فهرزه کان و نه وه یسی به شویناندا دیست له سوننه ته کان، وه هه موو جوړه زیکره کان له م کاتانه دا.

(۲۶): ﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ، وَسَبِّحْهُ

لَيْلًا طَوِيلًا ﴿۲۶﴾

﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ﴾ واته: سوژدهی

زور بو خوا بیه، شه وهش نوئژ کردنی زور

له خو ده گری، ﴿وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا﴾

(واته: ستایشی خوا بکه له به شیکی زور

له شه ودا) بیگومان له پیشه وه شه ده قه

ره هابه به ند کراوه به نایه ته کانی: ﴿يَتَأْتِيهَا

الْمُرْمِلُ ﴿۱﴾ قُرْ أَلَيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۲﴾ يَصْفَعُهُ أَوْ

أَنْقَضَ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿۳﴾ أَوْزِدَ عَلَيْهِ ﴿۴﴾ المزمّل،

(واته: شهی شه و که سهی خوت داپوشیوه

* شه وه شه نوئژ بکه مه گهر که میکی

نه بیست * نیوهی یان که می له نیوهی که م

بکه ره وه * یان که می لئی زیاد بکه).

(۲۷): ﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذُرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿۲۷﴾

﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ﴾ واته: شه وانسهی به دروت داده نین شهی پیغه مبهه ۱۱۱ دواى شه وهی

ده قه کانت بویان پروون کرده وه، وه هاندران و ترسینران، له گهل شه مه شدا شه وه هیچ

سوودیکی نه بوو بویان، به لکو به به رده وهام فه زلی ﴿الْعَاجِلَةَ﴾ (دونیا یان ده دا به سه ر

دواروژ)، وه دلنیاو نارام بوون پیسی، ﴿وَيَذُرُونَ﴾ واته: واز له کرده وه دینن و فه راموشی

ده کهن، ﴿وَرَاءَهُمْ﴾ پشت گوئی ده خهن ﴿يَوْمًا ثَقِيلًا﴾ شه ویش پرؤزی دوا یسه، که

شه ندازه که ی په نجا شه هزار ساله له وهی شه ده یژ میرن، خوا ۱۱۱ فه رموو یه تی: ﴿يَقُولُ

الْكٰفِرُونَ هٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿۸﴾ القمر، (واته: بیروایان ده لین: شه پرؤ پرؤ یکی زور دژوارو

سه خته) وه ک شه وه وایه دروست نه کرابیتن ته نها بو دونیاو مانه وه یان نه بی تیاید.

(۲۸): ﴿ثُمَّ خَلَقْنَاهُمْ بِحُجَّتِهِمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَلْنَا أَمْثَلَهُمْ بَدِيلًا ﴿۲۸﴾

پاشان به لگهی عه قلی هیناوه شه وه له سه ر زیندو بوونه وه یان، شه ویش به لگهی سه ره تای

به دیهینانیانه، که ده فه رموی: ﴿ثُمَّ خَلَقْنَاهُمْ﴾ واته: شهی له نه بوونه وه به دیمان

هیناون، ﴿وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ﴾ واته: دروست کردنیا نمان قایم و پته و کرده، به

ده مارو خوینبه رو ئیسکه کان، وه هیزی ئاشکراو نهینی، تا جهسته ته او کامل بووه، وه دهسه لاتی هیه به سهر هه موو ئه وانهی ده یه ویئت.

ئهو زاتهی به دیهینان له سهر ئهم حاله ته، به توانایه له سهر به دیهینان دواي مردنیان بو پاداشت دانه وه بیان، ئهو زاتهی گراستوونیه وه له ماله وه بو ئهو بارودوخانه، شیوا نیه بوئی ههر ئاوها به هاوخته وازیان لی بهینی، نه فرمانیان پی بکات و نه قه ده غه بیان لی بکات و نه پاداشتیان بداته وه وه نه سزایان بدات، له بهر ئهمه یه فرموویه تی: ﴿وَإِذَا شِئْنَا بَدَلْنَا أَمَلَهُمْ بَدِيلًا﴾ واته: دروستیان ده که یز بو زیندوو کردنه وه به دروستکردنه وه کی دیکه، خودی خوینانمان گه رانده وه، وه خودی خوینان وینهی خوینان.

(۲۹): ﴿إِنْ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا﴾

﴿إِنْ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ﴾ واته: که سی بر وادار په ندی پی وه رده گری، جا سوود وه رده گری به وهی تیدایه له ترساندن و هاندان، ﴿فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا﴾ (واته: ئنجا ههر که سیک بیه ویئت) رینگایه ک ده گریته بهر بو لای په روه ردگاری، خوا ﴿حَقُّوهُ﴾ حق و رینمایی روون ده کاته وه، پاشان خه لکی ئاگادار ده کاته وه له نیوان هیدایهت وه رگرتن و روو وه گیران لی، له گه له به جیهینانی به لگه و حوججه له سهریان.

(۳۰): ﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ﴾ (واته: وه ئیه وه هز ناکه ن مه گه ر کاتیک که خوا بیه وی) به راستی وستی خوا جیه جیکراوه ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ خواهنی حکمهت و دانایه له هیدایهت و رینمایی هیدایه تدر او، وه گو مر ا کردنی که سی گو مر ا. ﴿يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ (۳۱):

﴿يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ﴾ (واته: خوا بیه وی ده یخاته ناو میهره بانسی خویه وه) جا تایه تی ده کات به پشتیوانی خوئی، وه سه ر که وتوو ی ده کات به هو کاره کانی به خته وه ری و رینمایی ده کات بو رینگا کانی، ﴿وَالظَّالِمِينَ﴾ ئهو سه مکارانه ی به دب ختیان هه لیزاردوه له سه ر هیدایهت ﴿أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ (واته: سزای زور سه ختی ئاماده کردوه بویان) به هوئی سه م و دژایه تی کردنیان (بو دینی خوا).

ته فسیری سووره تی (الإنسان) ته او بوو.

بەرژە ۋەندىيە كانىيان دە كات، دە يگە يەنى بە پىغەمبەران، ﴿عُذْرًا أَوْ نُذْرًا﴾ واتە: بيانو برىن و ترساندىنى خەلكى، خەلكى دە ترسىنى لى ۋەى لى پىشيانە لى مە ترسىيە كان، ۋە بيانو ويان دە بىرى تا هيچ بەلگە ۋە حوججە يە كىيان نە مېنى لى سەر خوا.

﴿إِنَّمَا تُوعَدُونَ﴾ (واتە: بە راستى ئە ۋەى كە بە لىنتان پىدراۋە) لى زىندو بوونە ۋە ۋە پاداشت لى سەر كىردە ۋە كان ﴿لَوْ فَعَّ﴾ واتە: ھەر دېتە دى، بە بى گومانو دوودلى، جا ئە گەر پوويدا، گورانى لى جىھاندا پوودە دات لى گەل مە ترسىيە كى سەخت، كە دلە كان شىرژە دە كات، جا ئە ستىرە كان دە كوژىنە ۋە، واتە: دە كە ونە خوارە ۋە لى جىگاي خۇيان نامىنن، كىۋە كانىش شى دە بنە ۋە، واىان لى دىت ۋە كو تە پو توژىكى بە باچوو، ئىجا كىۋە كانو زە ۋى پىكو سافو بى گژوو گىيا دە مېننە ۋە، هيچ جۆرە لارى ۋە بەرژى ۋە نزمىە كى تىدا نايىنى.

ئە ۋە پۇژە ئا ئە ۋە پۇژە يە كە ۋادەى تىدا دانراۋە بۇ پىغەمبەران، ۋە دواخراۋە بۇ بىر ياردان لى ئە نىوان ئە وان ۋە ئوممە تە كانىيان، لە بەر ئە مە يە فەرمو يە تى: ﴿لَا يَوْمَ أُحْلَفَتْ﴾ (واتە: بۇ چ پۇژى دواخراۋە؟ ئىستىفھامىكە بۇ بە مەزن دانان ۋە بە گەرە دانان ۋە ترساندن.

پاشان ۋە لامى داۋە تە ۋە بە فەرمائىشتى خۇى: ﴿لِيَوْمِ الْفَصْلِ﴾ واتە: (بۇ پۇژى جىا كىردنە ۋە) لە نىوان دروست كراۋە كاندا، ھەندىكىان بۇ ھەندىكىان، ۋە لىپىرسىنە ۋەى ھەر يە كە يان بە تە نھايى.

پاشان ھەر ۋە شەى كىردە لە ۋە كە سەى كە بە درۇدانەرى پۇژى دوايىە، فەرمو يە تى: ﴿وَلِيَوْمِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ﴾ واتە: ئاى ھە سەرەت ۋە ئاخ بۇ ئە وان، لە سەختى سزا يان ۋە خرايى دە رەنجاميان. خوا ﴿هَوَالِي﴾ پىداۋن ۋە سوئىدى بۇ خوار دوون، بە لام ئە وان بە درۇيان دانائە، ئا لە بەر ئە ۋە يە شايستەى سزا يە كى زۇر بە ئىشن.

(۱۹-۱۶): ﴿أَلَمْ نُهَبِكِ الْأُولِينَ ﴿۱۶﴾ ثُمَّ نَنصِبُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿۱۷﴾ كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿۱۸﴾

﴿وَلِيَوْمِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿۱۹﴾﴾

واتە: ئايا بە درۇدانەرانى پىشيمان لە ناو نە برد، پاشان بە دواى ئە واندا ئە وانە شمان لە ناو برد لە بە درۇدانەران، ئە مە سوننە تى خوايە لە وانەى پىشينو دوايىن كە ھەر دە بى ھە موو تا وانبارىك سزا بدات، ئىتر بۇ چى پەند ۋە رنا گرن بە ۋەى دە بىينن ۋە دە بىيستن؟ ﴿وَلِيَوْمِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ﴾ (واتە: واى بۇ بىروايان لە ۋە پۇژە دا) دواى ئە ۋەى بە لگە پوونان ۋە تۆلە ۋە سزا كانىيان بىنى.

(۲۰-۲۴): ﴿الرَّخْلُفُكُم مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿۲۰﴾
فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿۲۱﴾ إِنَّ قَدْرَ مَعْلُومٍ ﴿۲۲﴾
فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِيرُونَ ﴿۲۳﴾ وَبَلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۲۴﴾

﴿الرَّخْلُفُكُم﴾ واته: نايبا تيوه مان دروست نه كردوه نهى ناده ميزاد ﴿مِن مَّاءٍ مَّهِينٍ﴾ (واته: ناويك) له نه وپه رى بى نر خيدايه، له نيوان پشتى پياوو سنگى نافرته وه ده رچووه، تا خوا دايناوه ﴿فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ﴾ (جنگايه كى پتهو) نه ويش منالدايه، هه ره له ويذا جينگير ده بيت و زياد ده كات، ﴿إِنَّ قَدْرَ مَعْلُومٍ﴾ واته: تا ماوه به كى ديار يكر او ﴿فَقَدَرْنَا﴾ واته: ماوه مان بو دان او نهو

منداله مان رپنكخست له و تاريخايانه، وه گواستمانه وه له نوتفه به كه وه بو خو نيكى مه يو، دواتر پارچه گوشتيك، تا خوا ﴿كرد وويه تى به جهسته به ك پاشان رپوحى كردوه به به ريدا، وه هه نديكيان پيش شه وه ده مرن، ﴿فَنِعْمَ الْقَدِيرُونَ﴾ (واته: ناي چ ده سه لاتداريكى چاكى) مه به ست پيى زاتى به رزو پيرو زيتى، چونكه قودره تى شه و زاته شو نينى حيكمه ت و دانايى كه و تو وه و گونجاوه له گهل ستايش كردندا، ﴿وَبَلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ دواى شه وهى خوا نايه ته كانى بو رپون كردنه وه، وه به ندو به لگه رپونه كانى پي نيشاندا.

(۲۵-۲۸): ﴿الرَّجْعَلِ الْأَرْضِ كِفَاتًا ﴿۲۵﴾ أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿۲۶﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رُؤْسَى شَمِخَاتٍ ﴿۲۷﴾ وَأَسْفَيْنَا مَاءَ فُرَاتًا ﴿۲۸﴾ وَبَلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۲۸﴾

﴿الرَّجْعَلِ الْأَرْضِ﴾ واته: نايبا منه تمان نه كردوه به سه ر تاندا و نيمه تمان پي نه به خشيون، به رام كردنى زوى بو به رژه وه نديه كانتان، جا كردو مانه، ﴿كِفَاتًا﴾ به هو كارى كو كردنه وه تان، ﴿أَحْيَاءَ﴾ له ماله كاندا ﴿وَأَمْوَاتًا﴾ له گو ربه كان، جا هه روه ك چو ن مال و باله خانه كان له نيمه ته كانى خوان به سه ر بنده كانيه وه،

الرَّخْلُفُكُم مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿۲۰﴾ جَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿۲۱﴾ إِنَّ قَدْرَ مَعْلُومٍ ﴿۲۲﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِيرُونَ ﴿۲۳﴾ وَبَلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۲۴﴾
الرَّجْعَلِ الْأَرْضِ كِفَاتًا ﴿۲۵﴾ أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿۲۶﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رُؤْسَى شَمِخَاتٍ ﴿۲۷﴾ وَأَسْفَيْنَا مَاءَ فُرَاتًا ﴿۲۸﴾ وَبَلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۲۸﴾
أَنْطَلِقُوا إِلَى مَا كُنتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿۲۹﴾ أَنْطَلِقُوا إِلَى ظِلِّ ذِي الْعَرْسِ ﴿۳۰﴾ لَنْ نَجْعَلَ لَظِلِّهِ سَمًا ﴿۳۱﴾ وَلَا تَوَدُّنَّ أَنَّ هُمْ يَفْقَهُوْنَ ﴿۳۲﴾ وَقَدْ وَفَّرْنَا بِرُؤْسِ الْمُكَذِّبِينَ ﴿۳۳﴾ هَذَا نَوْمٌ لَّكُمْ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ ﴿۳۴﴾ إِنَّ السَّاعِقِينَ لَجُوعٌ مِّنْ ظِلِّهِ ﴿۳۵﴾ وَوَكَّعْنَا بِمَا نَسْفَعُونَ ﴿۳۶﴾ كَلْبًا وَأَشْرًا هَمِيمًا ﴿۳۷﴾ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۳۸﴾ إِنَّكَ لَكَلِمَةٌ خَبْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۹﴾ وَقَدْ وَفَّرْنَا لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۴۰﴾ كَلْبًا وَرَمِيمًا ﴿۴۱﴾ أَقْبِلَا لَكُمْ جُرُورًا ﴿۴۲﴾ وَقَدْ وَفَّرْنَا لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۴۳﴾ وَأَقْبِلَا لَكُمْ أَسْمًا لَا تَرْضَوْنَ ﴿۴۴﴾ وَقَدْ وَفَّرْنَا لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿۴۵﴾ وَأَقْبِلَا لَكُمْ حَبِيبًا بَعْدَهُ رُؤُوسًا ﴿۴۶﴾

به هه مان شيوه ش گوره كان، ره حهت و ميه ره بانيه كن بويان، وه داپوشه ريانن له وهى جهسته كانيان له ده شتدا درنده بيانخوات.

﴿وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوْسِيًّا﴾ واته: چهند كيويكي دامه زراومان داناوه بو شه وهى تاسه و له ننگه رتان پينه كات، خوا زه وي جيگير كردوه به كيوه داكوتراوه چه سپيوه به رزو پانه كان، ﴿وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً فَرَاتًا﴾ واته: ناويكي شرين و زولال ﴿أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ﴾ ۱۸ ءانتم انزلتموه من المزن ام نحن المزلون ﴿لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ﴾ ۱۹ ﴿۷۰﴾ الواقعة، (واته: جا پيم بليين شه و ناوهى كه ده يخونه وه * نايان تيوه له هه وره وه ده يارينن يان تيمه ده يارينين * نه گهر بمان ويستايه ده مانكرد به ناويكي زور سوپرى تال ئيترب بو سوپاسى خوا ناكهن).

﴿وَبَلِّغْ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ له گهل شه وهى خواته و نازونيمه تانهى پى تاييهت كردوون و پى نيشان داون، به لام شه وان دوى وه ستاون و به درويان داناوه. (۲۹-۳۴): ﴿أَنْطَلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ﴾ ۲۹ ﴿أَنْطَلِقُوا إِلَىٰ ظِلِّ ذِي تِلْكَ شُعْبٍ﴾ ۳۰ ﴿لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ الْهَبِّ﴾ ۳۱ ﴿إِنِّهَا تَرْمِي بِشَكْرٍ كَالْقَصْرِ﴾ ۳۲ ﴿كَأَنَّهُ جَمَلٌ صَفْرٌ﴾ ۳۳ ﴿وَبَلِّغْ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ ۳۴

ئمه وه يل و سزايه خوا نامادهى كردوه بو بييروا به درودانه ره كان، كه له روى قيامه تدا پيشان ده وترى: ﴿أَنْطَلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ﴾ (واته: برؤن بولاي شه و دوزه خهى كه به دروتان ده زانى)، پاشان شه وهى شيكردوه ته وه ده فهرموى: ﴿أَنْطَلِقُوا إِلَىٰ ظِلِّ ذِي تِلْكَ شُعْبٍ﴾ (برؤن) بولاي سيهري ناگرى دوزه خ، كه به رز ده يتته وه جيا ده يتته وه بو سى پارچه ناگر.

﴿لَا ظَلِيلٍ﴾ (سيهري نيه) شه و سيه ره، واته: نه حه وانه وهى تيدايه نه نارامى و دنيايى، ﴿وَلَا يُغْنِي﴾ بينياز نابى شه وهى تيدايه ﴿مِنَ الْهَبِّ﴾ (واته: له گرى ناگر) به لكو گرى دوزه خ له هه موو لايه كه وه ده ورى ده دات، لاي راست و چه پ (و سه رو خوار)، هه ره كو خوا فهرموويه تى: ﴿لَهُمْ مِّنْ قُوَّتِهِمْ ظُلُلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِنْ نَّحْوِهِمْ ظُلُلٌ﴾ ۱۶ ﴿الزمر.﴾ (واته: بو شه وانه هه يه له لاي سه ريانه وه چهند ته به قى وه ك هه ورى ره شه له ناگرو له ژيريشيانه وه چهند ته به قى هه يه)، ﴿لَهُمْ مِّنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ قُوَّتِهِمْ عَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ﴾ ۱۷ ﴿الأعراف﴾ (واته: شه وانه لاي له دوزه خدا فهرشو و راخه ريان له ناگرو، وه له لاي سه رووشيانه وه ليغه و داپوشه ريان له ناگرو).

پاشان باسی مەزنی پرشی دۆزەخ دە کات کە بەلگە یە لەسەر مەزنی و مەترسی و دیمەنی ناشرینی، جا فەرموویەتی: ﴿إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ۝۳۲ كَأَنَّهُ جَمَلٌ صُفْرٌ﴾ (واتە: بەراستی دۆزەخ پرشی وە ک کۆشک دەهاویژێ * بەرەو دوا دەرۆن ئەلیی کاروانی حوشتی زەردن) ئەو ناگرە خۆی پەشە دەگۆرێ بۆ پەنگیک زەردی تێدایە، ئەمەش بەلگە یە لەسەر ئەوەی بەراستی ناگری دۆزەخ گرو پرش و ئەسکڵە کانی تاریکن، چونکە ئەو ناگرە پەشە، دیمەتیکێ ناشرین و گەرمیە کی سەختی هەیه، داوایە کەین خوا بمانپاریزی لێی، وە لەو کردەوانەش کە نزیک کەرەو یەتی (اللهم آمین)، ﴿وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾.

(۴۰-۳۵): ﴿هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ۝۳۵ وَلَا يُؤَدُّنَ لَهُمْ فِعْلَهُمْ ۝۳۶ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ۝۳۷ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْتُمْ وَالْأَوَّلِينَ ۝۳۸ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُوا ۝۳۹ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ۝۴۰﴾

﴿هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ﴾ واتە: ئەمە رۆژێکی مەزن و سەختە لەسەر بەدرۆدانەران، ناتوانن قەسێ تێدا بکەن بە هۆی ترسیکی سەختەوہ ﴿وَلَا يُؤَدُّنَ لَهُمْ فِعْلَهُمْ﴾ واتە: بیانویان وەرناگیری، ئە گەرچی بیانوو بیننەوہ، ﴿فِيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ﴾ ﴿الروم﴾ (واتە: جا لەو رۆژەدا کەسانی کە سەمیان کردوہ بەهانە هینانەوہ سوودیان پێ ناگەین، وە داوایان لێناکری خوا لە خۆیان رازی بکەن)، ﴿هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْتُمْ وَالْأَوَّلِينَ﴾ واتە: بۆ ئەوەی جیاتان بکەینەوہ کە بریار بەدەن لە ئێو بەدیهینراوہ کاند، ﴿فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ﴾ (واتە: جا ئە گەر قیل و پیلایکتان هەیه ئەنجامی بەدەن) لە مولکی من دەریچن و رزگارین پێی لە سزای من، ﴿فَكِيدُوا﴾ واتە: هیچ تواناو دەسەلاتیکتان نیە، وە ک خوا فەرموویەتی: ﴿يَمْعَشَرِ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ ۝۳۲﴾ (واتە: ئەمێ کۆمەلی جنۆکەو ئادەمیزاد ئە گەر توانیتان دەریچن لە بەشە کانی ئاسمانە کان و زوی ئەوہ برۆن دەریچن ناشتوانن مە گەر بە دەسەلاتیک).

لەو رۆژەدا قیلی سەمکاران دەبچرێ و پەرش و بلاو دەبیت و ملکەچی سزای خوا دەبن، وە درۆکانیان بۆ روون دە کاتەوہ لە بەدرۆدانانیاں ﴿وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾.

(۴۵-۴۱): ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلَالٍ وَعُيُونٍ ۝۴۱ وَفَوْكَةٍ مِمَّا يَشْتَبُونَ ۝۴۲ كَلُوا وَأَشْرَبُوا هَيْتًا بِمَا كَسَبُوا فَعَمَلُونَ ۝۴۳ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝۴۴ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ۝۴۵﴾

كاتى باسى سزاي به درودانه رانى كرد، باسى پاداشتى چا كه كارائيشى ده كات، ده فهرموى: ﴿إِنَّمُتَّفِقِينَ﴾ واته: (به راستى نه وانه خوځيان پاراستوه) له به درودانان، نه وانه ي وه سف كراون به به راستدانان له قسه و كرده وه كانيان، به وشيوه به نابن، مه گهر به جيهه چيكردى نر كه كانو و ازهينان له قدهغه كراوه كان ﴿فِي ظِلِّلٍ﴾ واته: له سيهرى باخو و باخاتى چرو پرو رهنگاو رهنگى جواندان ﴿وَعُيُونٍ﴾ (وه كانياوى) رويشتو له سه سه ييل و گولاوو جگه له وانيش.

﴿وَفَوْكَهٖ مِمَّا بَشْتَهُونَ﴾ واته: (له ناو ميوه هايتيكدان كه هزى ليده كهن) له چاكرينى ميوه كانو به له زهتو به تامانه ﴿هَيْسًا﴾ واته: به بى له ناو چوون و وهرس بوون. خو شيه كه ي ته واو نابى، تا خواردن و خواردنه وه كه پاريزراو نه بى له هموو نه خو شى و كه مو كورپه ك، وه تا دلنيا ده بن نه و خواردنه نابريته وه و له ناو ناچى. ﴿بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ جا كرده وه كاتان هو كاري گه يشتتانه به م نازو نيعمه ته به رده و امه، به وشيوه به هر كه سيك به چاكي خوا پهرستى و چاك بيت بو بنده كاني خوا، له بهر نه ميه به فهرموويه تى: ﴿إِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ (واته: تيمه به وشيوه به پاداشتى چا كان دده ينه وه)، ﴿وَبَلِّغْ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ نه گهر نه وان نه م هره شه يان بو نه بى جگه له له دده ستداني نه م نيعمه تانه، نه وه به س ده بوو بيهش بوونو زه رهمه نديان.

(۵۰-۴۶): ﴿كُلُّوا وَتَمَنَعُوا فَلْيَا إِنَّا نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ۴۶ ﴿وَبَلِّغْ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ ۴۷ ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَرْكَبُوا لَا يَرْكَبُونَ﴾ ۴۸ ﴿وَبَلِّغْ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ ۴۹ ﴿فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ﴾ ۵۰ واته: ﴿كُلُّوا وَتَمَنَعُوا فَلْيَا إِنَّا نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ۴۶ ﴿وَبَلِّغْ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ ۴۷ ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ﴾ ۴۸ نه م هره شه يه بو به درودانه ران، نه وان نه گهر له دونيادا بخون و بخونه وه و چيزو له زهت و هريگرن، وه يثاگا بن له وانه ي نزكيان ده كاته وه له خوا، نه وه به راستى نه وانه تاوانبارن، شايسه ي نه وهن كه تاوانباران شايسه يين، له ماوه يه كى نزيكدا له زه ته كانيان لى ده پچرى، تنها شوينه واره كاني ده مينيتسه وه كه چى به دواى خويدا هيناوه بويان.

به كيك له تاوانه كانيان نه وان نه گهر فرمانيان پى بكرى به نويژ كردن كه چاكرين و گوره ترينى پهرسته كانه، وه بيان بوتري: ﴿أَرْكَبُوا﴾ (واته:

کرنوش بیہن) پڙگری ده کهن لی. چ تاوانیک له سروروی ئەمەوہیہ؟ وه چ بیپروایی و بەدرودانانیک له سروروی ئەمەوہیہ؟! ﴿وَيْلٌ يُّؤْمِدُ لِلْكَذِبِينَ﴾، له هەرەشە کردن له سەریان دەرگا کانی سەرکەوتن و کامەرانیان بەسەردا دادەخری و بیەش دەبن له هەموو خیریک، بیگومان ئەوان ئەگەر بپروا بەم قورئانە پیرۆزە نە کەن، کە بەرزترینی پلەو پایە ی راستی و دنیایە بە رەهایی، ﴿فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ﴾ (واتە: ئیتر بە چ فەرموودە یە کی تر بپروا دەهینن دوا ی قورئان)، ئایا بە پووج بپروا دەهینن کە وه کوناوہ کە ی پووجە و هیچ گومانیک ی تێدانیه، سەرەپای بەلگە هینانەوہ ی بۆی؟ یان بە قسە ی هەموو هاوبەش دانەریکی درۆزن؟ له دوا ی نوورو پرووناکی هیچی تر نیە جگە له تاریکستانی، له دوا ی راستیش کە بەلگە ی یە کلاکەرەوہ ی له سەر هینراوہ تەوہ، هیچی تر نیە جگە له درۆ هەلبەستنی ئاشکرا نەبێ، کە شیاو نیە مە گەر بەوہ ی له گەلیدا دە گونجی. توورە یی بۆ ئەوان، چ کویری کردوون! هاوارو داد بۆ ئەوان چۆن تووشی خەسارەت و بەدبەختی بوون! داوا ی سەلامەتی له خوا ﴿اللَّهُمَّ﴾ ده کەین.

تەفسیری سوورە تی (المرسلات) تەواو بوو

ته فسيري سووره تي (النبا)

مه كيبه (۴۰) نايه ته

به ناوي خواي به به زه يي به خشنده

(۵-۱): ﴿عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُوَ فِيهِ مُخْلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ تَوَكَّلَا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾﴾

﴿عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ﴾ واته: نه وانهي نايه ته كاني خوا به درو داده نين، ده رباره ي چ شتيك پرسيار ده كه ن؟ پاشان رووني كردو ته وه نه وه ي نه وان پرسياري لي ده كه ن چيه؟ فرمويه تي: ﴿عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ﴾ الَّذِي

﴿هُوَ فِيهِ مُخْلِفُونَ﴾ واته: له وه ده نگو و باسه مه زنه، كه ماويه كي زوره تيايدا راجياوازن، جياوازيان بلاوه ي كردوه له رووي به درو زانين و به درو داناني، نه ويش نه وه واله يه كه گومان و دو دولي تيدانيه، به لام نه وانهي ديداري پهروه ردياريان به درو داده نين، هر گيز پروناهنين، نه گه رچي هه موو به لگه و نيشانه يه كيان بو بيت، تا سزاي سهخت (و به تيش و نازار) به چاوي خويان نه بينن.

له بهر نه مه يه فرمويه تي: ﴿كَلَّا سَيَعْلَمُونَ﴾ ﴿تَوَكَّلَا سَيَعْلَمُونَ﴾ واته: كاتيكي كه سزايان بو دابه زي تيده گن له وه ي كه به درو يان زانويه، كاتي په لكيش ده كرين بو ناو ناگري دوزه خ چو ن په لكيش كردنيك، بيان ده وترئ: ﴿عَلَيْهِمُ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ﴾ ﴿الطور﴾ (واته: نه مه نه و ناگريه يه كه تيوه به درو وتان ده زاني). پاشان خوا باسي نه و نيمه ت و به لگانه ي كردوه كه به لگن له بهر راستي نه وه په يامه ي يغه مبه ران هيناويانه، جا فرمويه تي:

(۱۶-۶): ﴿الَّذِي جَعَلَ لَآرْضٍ مَّهْدًا ﴿٦﴾ وَالْحِجَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاكُمْ أَرْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِيَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾﴾

وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا ﴿۱۳﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً نَّجَّاجًا ﴿۱۴﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿۱۵﴾ وَجَعَلْنَا
الْأَرْضَ مَهْدًا ﴿۱۶﴾

﴿۱۳﴾ اتر تجمل ﴿۱۴﴾ نایا پیمان نہ بہ خشیون ناعمہ تی گہورہ و مہزن، دامان ناوہ بۆتان
﴿۱۵﴾ الأرض مہندا ﴿۱۶﴾ واتہ: راخراوو زہ لیلکراو بۆتانو بۆ بہرژہ و ہندیہ کانتان لہ
کیلگہ و نیشتہ جیوونو ریگہ و بانہ کان ﴿۱۷﴾ وَالْجِبَالِ أَوْتَادًا ﴿۱۸﴾ واتہ: زہوی پادہ گری بۆ
نہوہی تاسہو لہ نگہرتان پی نہ کات، ﴿۱۹﴾ وَخَلَقْنَاكُمْ أَرْوَاجًا ﴿۲۰﴾ واتہ: نیرو می، لہ
یہ ک رہ گہز بۆ نہوہی ہہریہ کہیان لہ پال نہوی دیکہ بحسیتہوہو بہزہیی و
خوشہویستی دروست بییت، وہ چہ بخنہوہو، وہ لہ چوارچیوہی ٹہم منہتہدا لہزہت
وہر گرتن لہ یہ کتر.

﴿۲۱﴾ وَجَعَلْنَا تَوْمَكُمُ سُبَّانًا ﴿۲۲﴾ واتہ: حہسانہوہ بۆتان، وہ برینہوہی سہرقال بوونتان کہ
ہر کاتیک دریژہ تان پی بکیٹی، زیان دہ گہیہ نی بہ جہستہ کانتان، جا خوا
شہوو خہوتنی کردوہ بہ مایہی داپوشینی خہلکی بۆ نہوہی لہ جولہی زیاناوی
بکہون، وہ حہوانہوہی بہ سوودیان دہست بکہوئی، ﴿۲۳﴾ وَبَيْنَنَا فُوقَكُم سَبْعًا شِدَادًا ﴿۲۴﴾
واتہ: کہ حہوت ٹاسمانہ لہ ٹہوپہری ہیژو تواناو رہقی و پتہویدان.

بیگومان خوا ﴿۲۵﴾ بہ تواناو قودرہ تی خوئی گرتوونی، وہ کردوونی بہ ٹاسمانیک
بۆ زہوی، چہندین سوودی ہہیہ بۆیان، لہبہر ٹہمہیہ باسی سوودہ کانی کردوہ
وہ کو خور، فہرموویہ تی: ﴿۲۶﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا ﴿۲۷﴾ (واتہ: وہ دروستمان کردوہ
چرایہ کی درہوشاوہ) ہہوالیداوہ بہ (السراج) وہ ک ناعمہ ٹیک بہ پروناکیہ کہی،
کہ زور گرنگہ بۆ بہ دیہینراو، وہ بہ (الوہاج) کہ گہرمی تیدایہ، وہ چہندین
بہرژہ و ہندی دیکہ.

﴿۲۸﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ ﴿۲۹﴾ واتہ: ہہور، ﴿۳۰﴾ مَاءً نَّجَّاجًا ﴿۳۱﴾ واتہ: زور زورہ، ﴿۳۲﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ
حَبًّا ﴿۳۳﴾ (واتہ: تا پیی پروئین) لہ گہنم و جوو دانہ و پلہو برنج و جگہ لہوانہش
کہ ٹادہ میزاد دہ یخوات، ﴿۳۴﴾ وَنَبَاتًا ﴿۳۵﴾ سہرجہم گڑوو گیاکان دہ گریٹہوہ کہ خوا
کردوویہ تی بہ بڑیوی بۆ ناژہ لہ کانیان، ﴿۳۶﴾ وَجَعَلْنَا الْفَأَفَا ﴿۳۷﴾ واتہ: باخاتیکی چرو
پر لہ ہہموو جوڑہ میوہ بہ لہزہتہ کانی تیدایہ.

جا ٹہو زاتہی نازونعمہ تی رشتوہ بہ سہرتاندا بہم ناعمہ تہ مہزنانہ، کہ بہ ہیچ
کہس ٹہندازہ ناکری و ناژمیردری، چوں ٹیوہ بیروایسی پی دہ کہنو بہ دروی

داده نين له وهی که هه والی پيداوون ده براره ی زیندوو کردنه وه وه گه رانه وه؟! یان

چون پشت به ست به نيمه ته کانی سه ریچی ده که نو نکوولی لیده که ن؟! :

(۳۰-۱۷) ﴿إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَتًا ﴿۱۷﴾ يَوْمَ يُفْخُ فِي الصُّورِ فَأَتُونَ أَفْوَاجًا ﴿۱۸﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ ﴿۱۹﴾ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿۲۰﴾ وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿۲۱﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿۲۲﴾ لِلطَّغْيِينِ مَتَابًا ﴿۲۳﴾ لَيْشِينَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿۲۴﴾ لَا يَدْخُلُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿۲۵﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَاقًا ﴿۲۶﴾ جَزَاءً وَفَاقًا ﴿۲۷﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿۲۸﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ﴿۲۹﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿۳۰﴾ فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿۳۱﴾ :

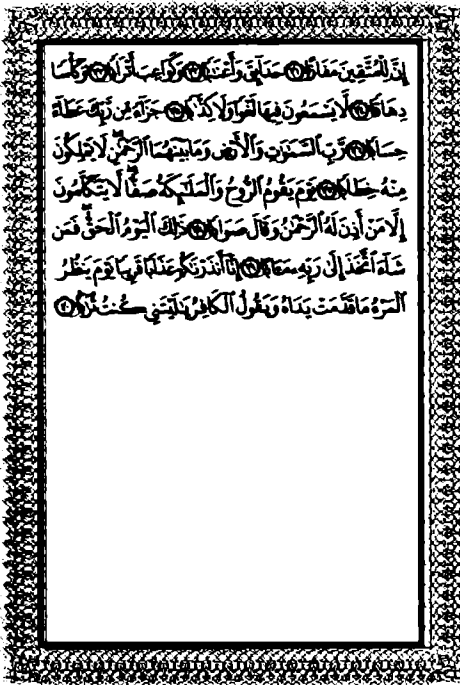
﴿إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ﴾ خوا باسی نه وه ده کات که پرووده دات له پوژی دوايیدا، به درودانه ران پر سيار له به کتری ده که ن ده براره ی، که الله ره قانیش نکوولی لیده که ن، به پاستی نه وه پوژه پوژنیکی مه زنه، خوا کردوو به تی به: ﴿مِيقَتًا﴾ (ماوه به کی دیاریکراو) بو خه لکی، ﴿يَوْمَ يُفْخُ فِي الصُّورِ فَأَتُونَ أَفْوَاجًا﴾ (واته: نه وه پوژه ی که فوو ده کری به سوپدا نجا پؤل پؤل دین) له وه پوژه دا ترسو و شپزه به ک پرووده دات که مندا ل پیر ده بیئت و دله کانیش بیزار ده بن.

جا کیوه کان ده که ونه ری تا وه کو ته پو توژی په رشو و بلاوده بنه وه، ئاسمانیش ده کریته وه وه ده بیته چهنده رگایه ک، خواش دادوه ری له نیوان به دیه نراوه کانداه کات، به و بریاره ی که هیچ سته میکی تیدانیه، وه ئاگری دوزه خ هه لده گیرسی که خوا ناماده ی کردوه بو یاخیووان و کردوو به تی به جیی مانه وه یان، نه وان تیایدا ده میننه وه بو ماوه به کی زور، (الحق ب) له سه ر بو چوونی زور به ی رافه زانانی قورئان هه شتا ساله، جا نه گه ر چوونه ناو ئاگری دوزه خه وه، ﴿لَا يَدْخُلُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا﴾ (تییدا ناچیژن) نه نه وه ی پیستیان سارد بکاته وه، نه تینویتیان لایبات، ﴿إِلَّا حَمِيمًا﴾ (مه گه ر) ئاویکی گه رم، دهم و چاوویان بیرژینی و هه ناویان ده ره بیینی.

﴿وَعَسَاقًا﴾ نه ویش کیم و زوخاوی دوزه خیانه له نه وه پری پیسی و بو نیکی ناخوش دایه، شایسته ی نه م توله دژواره پر مه ترسیه بوون، وه ک پاداشت بو یان به پیسی نه وه کرده وانه یان گه یاندنی به و سزایه، خوا سته می لی نه کردوون، به لکو خو یان سته میان له خو یان کردوه، له بهر نه مه به باسی کرده وه کانیانی کردوه که به هویانه وه شایسته ی نه م سزایه ن، جا فه رموو به تی: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا﴾

واته: (يٰٓيٰكُومَانِ تَهَوَانِ) نه بروايان به زيندوو كردنه وه هه بوو، نه بروايان به وه بوو خوا پاداشتي خه لكسي بداته وه به خيرو چاكه، له بهر نه وه به كرده وه بيان بو دواروژ پشت گوئي خست، ﴿وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا﴾ واته: نايه ته كاني تيمه بيان به درو داده نا، به به درودانا تيكي روونو ره وان، به لگه و نيشانه كانمان هات بو بيان نكولسي و عينا ديان ليكرد، ﴿وَكُلُّ شَيْءٍ﴾ (هه موو شتي) له كه موو زورو خيرو شهر ﴿أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا﴾ واته: نوسيوومانه له (اللووح المحفوظ) با تاوانباران نه ترسن له وه ي تيمه سزمان داون به هوي شو گونا هانه ي نه نجاميان داوه، با وانه زانن شو زاته شتي له كرده وه كاني شه وان ون ده كات، يان بي ري ده چيت، به قه د تو زقاله زه ره به ك، ههروه كو خوا ﴿فَهَرَمُوهُ يَتَى﴾ وُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يُوزِلُنَّا مَا لَ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظِلُّمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤١﴾ الكهف (واته: نامه ي كرده وه كان دابهش ده كرى ده دري ته ده ستي راستي چا كان و ده ستي چه بي تاوانباران، نجا تاوانباران ده بيني زور ده ترسن له وه هه موو تاوان و خراپه ي كه تيديابه، وه ده لين شاي هاوار بو تيمه شم نامه و ده فته ره چيه؟ هيچ كرده وه به كي بچوو كو كه وه ره ي به جي نه هيشتوو وه تو ماري كردوو هه كرده وه به كيان كردبي تي اي دا ناماده به وه پهروه رد گارت ستم له كهس ناكات).

﴿فَذُوقُوا﴾ واته: بچيون شه به درودانه ران! شم سزا به تيش و ريسوا كه ره به رده و امه، ﴿فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا﴾ (واته: هيچتان بو زياد ناكه ين سزا نه بيت) له هه موو كات و سا تي كدا سزا يان بو زياد ده بيت، شم ده قه تووند تريني ده قه كانه له سه ختي سزاي دوزه خيان، خوا په نامان بدات.

(۳۱-۳۶): ﴿إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿۳۱﴾ حَدَائِقَ
وَأَعْنَابًا ﴿۳۲﴾ وَكَوَاعِبَ أَزْرَابًا ﴿۳۳﴾ وَكَأْسَادٍ هَاقًا ﴿۳۴﴾
لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَابًا ﴿۳۵﴾ جِرَاءَ مَنْ زَبِكَ
عَطَاءً حِسَابًا ﴿۳۶﴾:

کاتی باسی حالی تاوانبارانی کرد،
باسی سه‌ره‌نجامی خواریزانی کردو
فرم‌مووی: ﴿إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا﴾ واته:
ئه‌وانه‌ی خویمان ده‌پاریزن له‌توورپه‌یی
په‌روه‌ردگاریان، به‌په‌یوه‌ست بوون
به‌گویراپه‌لی کردنی، وه‌ده‌ست
هه‌لگرتن له‌سه‌ریچی کردنی،
ئه‌وانه‌سه‌رکه‌وتزو پزگار بوونو
دووریان بۆه‌یه‌له‌ئاگر، جاله‌و
سه‌رکه‌وتنانه‌یان، ﴿حَدَائِقَ﴾ ئه‌ویش

باخو باخاتی گشتگیرو کۆکه‌روه‌یه‌بۆه‌موو جۆره‌دارودره‌خته‌جۆراو
جۆره‌کان که‌به‌ره‌مه‌یان ره‌نگاو ره‌نگه، له‌نیواناندا ئاو هه‌له‌قولی، وه‌تریی
تایه‌ت کردوه‌له‌نیواناندا، ئه‌ویش به‌هۆی ری‌زداری و زوری بوونی ئه‌و دره‌خته
له‌ناو باخچه‌کاندا. بۆبه‌هه‌شتیه‌کان هه‌یه‌له‌ناو ئه‌و به‌هه‌شتانه‌دا ئافره‌تاییک
له‌سه‌ر داواکاری نه‌فس و ده‌روونیان، ﴿وَكُوَاعِبَ﴾ واته: کچانی تازه‌پینگه‌یشتوو که
مه‌مکیان نه‌شکاوه‌ته‌وه، له‌گه‌نجیتی و هی‌زو جوانیاندا.

(الآثراب): ئه‌و ئافره‌تانه‌ن له‌یه‌ک ته‌مه‌ندانو نزیکن له‌یه‌که‌وه.
له‌عاده‌تی ئه‌و هاوته‌مه‌نانه‌هه‌موویان پیکه‌وه‌گونجاونو به‌یه‌که‌وه‌ده‌ژین،
ئه‌و ته‌مه‌نه‌ی که‌تاییدان ته‌مه‌نی سی‌و سنی‌ساله، ئه‌ویش ته‌واوترینی ته‌مه‌نی
گه‌نجیتییه، ﴿وَكَأْسَادٍ هَاقًا﴾ واته: په‌ر له‌گولاو، نۆشه‌رانی له‌زه‌تی لیوه‌رده‌گرن،
﴿لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا﴾ (واته: نایستن تاییدا) قسه‌ی یه‌هوده، ﴿وَلَا كِذَابًا﴾ واته: نه
تاوانو نه‌درو، هه‌روه‌ک خوا ﴿﴿﴾ فرم‌موویه‌تی: ﴿لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهَا إِلَّا
فِيلاً سَلْمًا سَلْمًا ﴿۳۶﴾ الواقعة، (واته: نایستن له‌و به‌هه‌شتانه‌دا نه‌قسه‌ی یه‌هوده‌و نه

تاوانبار كردن * جگه له و تهى سلاو سهلام كردن له به كترى) له بهر نه وه به خوا **﴿﴾** ئهم پاداشته بى پايانهى پى به خشيون له فهزلو چاكهى خوى، **﴿﴾** جزاء مَن رَبِّكَ **﴿﴾** (واته: وه ك پاداشتيكه له لايه ن پهروه رد گارته وه) بويان **﴿﴾** عطاءً حساباً **﴿﴾** واته: به هوى نهو كرده واتهى خوا تيدا سهر كه وتوى كردن، كرده وه تى به هو كارنك بو گه يشتن به به هه شته كه ي.

(۳۷-۴۰): **﴿﴾** رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا **﴿﴾** ۳۷ **﴿﴾** يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا **﴿﴾** ۳۸ **﴿﴾** ذَلِكَ الْيَوْمَ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اخْتَذِ إِلَىٰ رَبِّهِ مَثَابًا **﴿﴾** ۳۹ **﴿﴾** إِنَّا أَنْذَرْتَكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا **﴿﴾** ۴۰ **﴿﴾**

ئهووى ئهم پاداشتو نازو نيمه تهى پى به خشيون نهوه پهروه رد گاريانه، **﴿﴾** رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ **﴿﴾** (واته: پهروه رد گارى ئاسمانه كانو زهوى) نهو زاتهى دروستى كرده وونو بهر نهوى بر دوون، **﴿﴾** الرَّحْمَنِ **﴿﴾** نهو زاتهى ميه ره بانى هه موو شتيكى گر توتوه، جا پهروه دهى كرده وونو پهرمى پيكر دوونو به زه بى پيانداهاتوته وه، تا نهوى به ده ستيان هيناوه كه به ده ستيان هيناوه.

پاشان باسى مهزنى مولكو ده سه لاتی گه وهى خوى كرده له رۆژى دواييدا، ينگومان هه موو دروستكراوه كان لهو رۆژه دا ينده نگنو هيج قسه ناكهن، **﴿﴾** لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا **﴿﴾** (واته: كهس توتايى تكا كرده نيشى نيه)، **﴿﴾** إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا **﴿﴾** هيج كه سيك ناتواني قسه بكات بهم دوو مه رجه نه ييت: خوا **﴿﴾** مؤله تى پى بدات به قسه كردن، وه نهوى كه قسهى كه ده بكات قسه كه ي به جى بى.

چونكه **﴿﴾** ذَلِكَ الْيَوْمُ **﴿﴾** نهو رۆژه **﴿﴾** الْحَقُّ **﴿﴾** (رۆژى راسته كانه) كه پووچ و باتل هيج نر خيكى نيه، دروش هيج سوو دينك ناگه به نى، لهو رۆژه دا **﴿﴾** يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ **﴿﴾** نهو ويش جبريله **﴿﴾** كه بهر يتر تيرنى ناو فرشته كانه **﴿﴾** وَالْمَلَائِكَةُ **﴿﴾** ههروه ها فرشته كانيش **﴿﴾** صَفًّا **﴿﴾** بهر يزه ده وه ستن به ملكه چ بوويان بو خوا **﴿﴾** لَا يَتَكَلَّمُونَ **﴿﴾** (كه سيان قسه ناكهن) مه گهر نهوى خوا مؤله تى پيدا ييت به قسه كردن.

جا كاتى هانيداو ترساندى و مژدهى دا فهرمووى: **﴿﴾** فَمَنْ شَاءَ اخْتَذِ إِلَىٰ رَبِّهِ مَثَابًا **﴿﴾** (واته: نجا هه كه سيك ويستى رينگاي گه پانه وه ده گرى بولاى پهروه رد گارى)

واته: کرده ووه و پله و پایه ی بهرز ده گریته ووه بوی له پوژی دوایده، ﴿إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا﴾ (واته: بیگومان تیمه تیمه مان ناگادار کرد له سزایه کی نزدیک) چونکه نزدیک بوو ته ووه، هر شتیک بریار بی بییت شه ووه نزدیکه. ﴿يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ﴾ (واته: شه ووهی به لایه ووه گرنگه و راجه له کیسه ووه توفیه لئی با ته ماشای شه دونیایه بکات که چی پیشخستوه بو دوا پوژی، ووه ک خوا ﴿فَهَرَمَوْهُ تِي﴾: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفَعُوا اللَّهَ وَأَنْفَعُوا النَّفْسَ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَأَنْفَعُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ (واته: شهی شه وانهی که پرواتان هیناوه له خوا بترسن، ووه هه موو که سیک با سه رنج بدات بزانی چی پیش خوئی ناردوه بو پاشه پوژی، ووه له خوا بترسن به راستی خوا شاره زایه به ووهی که ده یکن).

﴿وَيَقُولُ الْكَافِرُ لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا﴾ (واته: گه ر خیر و چاکه یه کی بینی با ستایشی خوا بکات، ووه شه گه له ووهی بینی با لومه و سه رزه نشتی که س نه کات جگه له نه فسی خوئی نه بییت، شا له بهر شه مه بیروایان ناواتی مردنیان ده خواست له سه ختی سه سه رت و په شیمانان، داوا ده که یکن له خوا بمانپاریزی له بیروای و خراپه به گشتی، بیگومان شه زاته به خشنده و ریژداره.

ته فیری سوورپه تی (النبا) ته اوو بوو.

تهفسرى سوورمى (النازعات)

مهككيه (۴۶) نايه ته

به ناوى خواى به بهزى به خشنده

(۱-۱۶): وَالنَّازِعَاتِ غَرْاقًا ۱ وَالنَّشِيطَاتِ
 نَشَاطًا ۲ وَالسَّيِّحَاتِ سَبْحًا ۳ فَالَسَّيِّغَاتِ
 سَبْقًا ۴ فَالْمُدْبِرَاتِ أَمْرًا ۵ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ
 ۶ تَتَّبِعُنَّ الرَّادِفَةَ ۷ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ
 ۸ أَبْصَرُهَا خَشَعَةٌ ۹ يَقُولُونَ أَيْنَا
 لِمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ۱۰ أَيْ ذَا كُنَّا عِظْمًا نَحْرَةً
 ۱۱ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۱۲ فَاِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ
 وَاحِدَةٌ ۱۳ فَاِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ۱۴

ثم سوئندانه به فرشته بهرینه كانو نهو
 کرده وانه یان بهلگن لهسر ته وای ملکه چیان بو فرمانی خواو پهله کردنیان له جیه جی کردنی
 فرمانه کانیدا. ده گونجی سوئند لهسر خوراو: پاداشت و زیندوو کردنوه بیت، به بهلگهی باسکردنی
 حالی پوژی دواى له دواى نهوه.

وه ده گونجی سوئند لهسر خوراو سوئند پخوراو یه ک بیت، که بهراستی نهو زاته سوئندی لهسر
 فرشته کان خواردوه، چونکه پروهینان به نهوان یه کیکه له شش پایه کانی نیمان.
 وه له بهر نهوهی باسکردنی کاره کانیان لیره دا نهو پاداشت له خو ده گریت که فرشته کان خستویانه ته
 نهستویان، له کاتی مردن و پیش مردن دواى مردنیشدا، جا فرموویه تی: وَالنَّازِعَاتِ غَرْاقًا ۱ نه وانش
 نهو فریستانه ن که روجه کان به بهیزی ده کیشن، وه روده چن له دهرهینانیدا، تا روجه که دهرده چیت،
 نجا (نهو کهسه) پاداشت و سزا وهرده گریت به پیی کردهوه کهى وَالنَّشِيطَاتِ نَشَاطًا ۲ ههروهها
 نهوانیش نهو فریستانه ن که روجه کان به بهیزو به ناسانی دهردینن، یان دهرهینانی روجه کان به ناسانی
 بو پرواداراته، وه دهرهینانیا ن به سهختی بو بیبروایانه، وَالسَّيِّحَاتِ سَبْحًا ۳ واته: بهردهوام له ناسماندا
 دین و ده چن، به هرز بوونهوه و دابه زین، سَبْحًا ۴ (به خیرای).

فَالَسَّيِّغَاتِ ۵ پیشپر کی ده کن له گهل غهیری خو یاندا، سَبْقًا ۶ پهله ده کن له جیه جی کردنی

فهرمانی خوادا، وه پيشی شهيتانه كان ده كهون له گه ياندنی وه حی بو پينغه مبه رانی خوا، تا گوئی هه لئه خه، ﴿فَالْمَدْرَبَاتُ أَمْرًا﴾ ۱۰ نو فریشتانه ن كه خوا كردوونی به بریکار، كه كاروباریکی زور بهرپوه بیهن له كاروباره كانی جیهانی سه ره وه و خواره وه، له باران و گژوگیو دارودره خت و باو ده ریاو كورپه له و گیانله به ره كان و به هشت و دوزه خ و جگه له وان هس، ﴿يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ﴾ (واته: له رۆژیکدا بوومه لهرزه زهوی ده لهرزینی) نهویش هاتنی رۆژی دوايه، ﴿تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ﴾ (واته: بوومه لهرزه به کی تریش به دوايدا دیت) واته: له رزاندنو راوه شانديکی دیکه كه به دوايدا دیت ﴿قُوتٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ﴾ (واته: (زور دل له و رۆژه دا) ده ترسی و بیزاره له سهختی نهوی ده بیستی و ده بیستی. ﴿أَبْصَرُهَا خَشِعَتٌ﴾ (واته: (چاویان) زه لیل و نزم ده بی، ترس دلیانی داگر تووه و حه په ساون، ناخ و نه سف زال بووه به سه ریاندا، حه سه رت و په شیمانیش بالی به سه ردا کیشاون.

واته: بیرویان له دونیادا، له پرووی به درودانان ده یانوت: ﴿أَيُّ ذَا كُنَّا عِظَمًا خَيْرَةً﴾ (واته: (نایا كه بووین به) ئیسقانی رزیوی پهرت پهرت بوو، ﴿قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ﴾ (واته: به دووریان زانی خوا زیندوویان بکاته وه و دووباره بیانیه ئیته بوون دواي نهوی بوون به ئیسکیکی رزیو، به هوی نه فامیان به رانیه به توانای خواو بویریان له سه ری.

خوا ﴿نَاسَانِي زَيْنْدُوو بُوونَه وَه يَانِي رُوون كَرْدَه وَه فَرْمُووِي: ﴿فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ﴾ (واته: بیگومان نهو زیندوو بوونه وه به تنه ایه ك شریخه به) یه ك جا فوو نه كری به صوردا، ئیتر به دیه ئیتره وه كان هه موویان كتوپر، ﴿بِالسَّاهِرَةِ﴾ (واته: له سه ر پرووی زهوی، هه موویان وه ستاون و ته ماشا ده كهن، جا خوا ﴿هه موویان كۆده كاته وه و دادوه ری ده كات له نیوانیاندا، بریار ده دات له نیوانیاندا به بریاری پر له دادوه ری خوئی و پاداشتیان ده داته وه.

(۱۵-۲۶): ﴿هَلْ أُنسِكَ حَدِيثُ مُوسَى ۱۵ إِذْ نَادَتْهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ۱۶ أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ۱۷ فَقَالَ هَلْ لَكَ إِلَهٌ إِلَّا أَنْ تَرَكَنِي ۱۸ وَأَهْدِيكَ إِلَى رَبِّكَ فَخَشِيَ ۱۹ فَارْتَدَّ الْآيَةَ الْكُبْرَى ۲۰ فَكَذَّبَ وَعَصَى ۲۱ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَى ۲۲ فَخَشِرَ فَنَادَى ۲۳ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ۲۴ فَآخَذَهُ اللَّهُ نَكَالًا لِآخِرَةِ وَالْأُولَى ۲۵ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِمَنْ يَخْشَى ۲۶﴾

خوا ﴿به پينغه مبه ره كه ی موحه ممد ﴿ده فهرموی: ﴿هَلْ أُنسِكَ حَدِيثُ مُوسَى﴾ ۱۵ ئه مه ئیستیفهام و پرسیاره ده رباره ی کاریکی مه زن، كه هه ر ده بیته روودات، واته: نایا داستانی مووسات پينگه یشتوه و؟ ﴿إِذْ نَادَتْهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى﴾ (واته: كاتیک كه په ره رده گاری بانگی كرد له شیوی پیروزی (طووا) نهویش نهو جینگایه به كه خوا ﴿گفتوو گوئی له گه لدا كرد، وه به په یامه كه ی منه تی كرد به سه ریداو تایبه تی كرد به وه حی و هه لیبزارد،

ثنجا پئی فەرموو: ﴿أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى﴾
 (واته: برو بو لای فیرعهون)، چونکه ئه و له
 یاخیوون و شیرکو و سه‌رپنجی کردنی دایه،
 به وته‌یه کی نهرمو نیانو دواندنکی جوانو
 رینکو و پینک، به‌لکو ﴿يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى﴾
 ۱۱ ﴿طه﴾ (واته: بیر بکاته‌وه یان بترسی له
 خوا).

﴿فَقُلْ﴾ پئی بلی: ﴿هَلْ لَكَ إِلَهٌ إِلَّا أَن تَرْكَبُ﴾
 ئایا سیفه‌تیکی تایه‌تمه‌ندو ستایشکراوو
 جوانت ده‌وی، خاوه‌ن ژیره‌کان کیه‌رکی
 تیدا بکه‌ن، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه نه‌فس و ده‌روونت
 پاک بکه‌یه‌وه له پیسی کوفر و یاخی بوون،
 بو لای ئیمان و کرده‌وه‌ی چاک ﴿وَأَهْدِيكَ﴾
 إلی رَبِّكَ ﴿واته: ریت پئی نشان بده‌مو بووت

پروون بکه‌مه‌وه جینگای په‌روه‌ر دگاری جینگای تووره‌بوونی، ﴿فَخَشِيَ﴾ تا له خوا
 بترسی ئه‌گه‌ر رینگای راست ناسی، فیرعهون رینگری کرد له‌وه‌ی موسا بانگی کرد بوی.

﴿فَأَرْسَلْنَا آيَةَ الْكُبْرَى﴾ واته: په‌گه‌زی نیشانه‌هه‌ره‌گه‌وره‌که، هه‌ژمار کردنی ریت ناکاته‌وه،
 وه‌ک له شوینی دی فەرموو‌یه‌تی: ﴿فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ﴾ ۱۱۷ ﴿وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا
 هِيَ بِيضَاءٌ لِلنَّظِيرِ﴾ ۱۱۸ ﴿الأعراف﴾ (واته: ثنجا موسا گۆچانه‌که‌ی فری‌دا یه‌کسه‌ر گۆچانه‌که
 بوو به‌ماریکی گه‌وره‌ی ئاشکرا * ده‌ستی ده‌ره‌ینا له‌په‌ر ئه‌و ده‌سته‌سه‌ی و پرشنگدار بوو بو
 بینهران) ﴿فَكَذَّبَ﴾ (که‌چی) راستی (به‌درو زانی)، ﴿وَعَصَى﴾ (سه‌رپنجی) فەرمانی کرد،
 ﴿ثُمَّ أَذْرَبْتَنِي﴾ واته: بیری کرده‌وه‌و کۆششی کرد له‌په‌روه‌په‌روو بوونه‌وه‌ی حه‌ق و دژایه‌تی
 کردنی راستی.

﴿فَحَشَرَ﴾ واته: سه‌ربازه‌کانی هه‌موو کۆ کرده‌وه، ﴿فَنَادَى﴾ ۱۲۳ ﴿فَقَالَ﴾ (واته: بانگی کردن *
 جاوتی) پێیان: ﴿أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى﴾ (واته: من په‌روه‌ر دگاری هه‌ره‌گه‌وره‌تانم) ئه‌وانیش ملکه‌چی
 بوون و دانیان به‌په‌وچه‌که‌یدا هینا کاتی ترساندن، ﴿فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى﴾ واته: سزا‌که‌ی
 بوو به‌به‌لگه‌و سه‌ره‌زنشت کردنیکی پروون بو سزای دونیا و دوا‌په‌ر، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن

يَخْشَى ﴿۱۷﴾ (واته: به راستی لهم داستانه دا په ند هه يه بو كه سيك كه له خواترس يي)، بيگومان هه
كه سيك له خواترس بيت تنها نهو سوودو په ند له نيشانه و نايه ته كان وهرده گريت.

جا نه گهر سزای فيرعونى بينى، ده زاننى كه بيگومان هه كه سيك لووت به رزى و سه رپيچى و
دژايه تى خوا بكات، سزای ده دات له دونياو دواړوژدا، به لام هه كه سيك ترسى خوا له دليدا
نه مابى نه گهر هه نايه ت و نيشانه يه كى بو بيت برواى پى ناكات.

(۲۷-۳۳): ﴿۲۷﴾ مَا أَنْتُمْ أَشَدُّ حَقْلًا أَمِ السَّمَاءِ بَنَاهَا ﴿۲۸﴾ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّاهَا ﴿۲۹﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿۳۰﴾
﴿۳۱﴾ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا ﴿۳۲﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿۳۳﴾ وَالْجِبَالَ أَرْسَاهَا ﴿۳۴﴾ مَتَاعًا لَكُمْ
وَلِأَنْتُمْ كُرًى ﴿۳۵﴾

خوا ﴿۳۵﴾ جه پروونكردنه وهى به لگه يه كى پروونو ناشكرا بو نه وانه ي نكوولى زيندوو بوونه وه
ده كه نو دووباره دروستكردنه وهى جه سه ته كان به دوور ده زانن- ده فهرموى: ﴿۳۵﴾ مَا أَنْتُمْ ﴿۳۶﴾ نه ي
مروفا! ﴿۳۶﴾ أَشَدُّ حَقْلًا أَمِ السَّمَاءِ ﴿۳۷﴾ (واته: ناي ايا دروستكردى نيوه گرانتره يان ناسمانى) خاوه ن
قه باره ي موزنو دروستكردى به هيزو به رزو بلندا؟ ﴿۳۷﴾ بَنَاهَا ﴿۳۸﴾ (كه) خوا ﴿۳۸﴾ دروستى كرد، ﴿۳۹﴾ رَفَعَ
سَمَكَهَا ﴿۴۰﴾ واته: به رزى كرده وه قه باره و ينه ي ﴿۴۰﴾ فَسَوَّاهَا ﴿۴۱﴾ رپيكي خست به تووندو تولي و
ورده كارى، عه قله كان سه رسام ده كات و دله كانش ده جه په سيئى.

﴿۴۱﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا ﴿۴۲﴾ واته: شوى تاريخ كرده، تاريخى هه موو ده ورووبه رى ناسمانه كان
داده پوښى، نيجا سه رزه و يش هه مووى تاريخ ده يي، ﴿۴۲﴾ وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿۴۳﴾ واته: رپوناكى مه زنى
تيدا ده رختسوه، كاتيک خوړ هه لديت، خه لك بلاوه ده كه نو به رزه وه ندى دين و دونيايان،
﴿۴۳﴾ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ ﴿۴۴﴾ واته: وه دواى دروست كرنى ناسمان زهوى ﴿۴۴﴾ دَحَاهَا ﴿۴۵﴾ واته:
(راخست) وه و سووده كاني تي دا داناوه.

نه وپشى رافه كرده به فه رمايشتى خوى كه ده فهرموى: ﴿۴۵﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿۴۶﴾ (واته:
لئى ده ره ينا ناوى و له وه رپى)، ﴿۴۶﴾ وَالْجِبَالَ أَرْسَاهَا ﴿۴۷﴾ واته: (چيايه كاني) جيگير كرده له ناو زه وي دا.
نيجا زهوى به شيويه كى هيلكه يي راخست، نهو ده قه، وه ك نه ده قه پيرو زانه ي ديكه يه،
به لام دروستكردى خودى زهوى پيشخستوه به سه ر دروستكردى ناسماندا، هه روه ك خوا ﴿۴۷﴾
فهرموويه تى: ﴿۴۷﴾ قُلْ أَيْنَكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ ﴿۴۸﴾ ﴿۴۹﴾ فصلته (واته: بلئى:
ناخو به راستى نيوه برواتان بهو زاته نيه كه زهوى له دوو روژدا دروست كرده)، تانه و شو ينه ي
كه ده فهرموى: ﴿۴۸﴾ ثُمَّ أَسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ أُنْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا
طَائِعِينَ ﴿۴۹﴾ فصلته (واته: له پاشان رووى كرده ناسمان له كاتيكدكا كه دوو كه بل بوو، نيجا

به ناسمان و زوی فهرموو: وهرن به‌ویستی خوتان یان به ناچاری، هه‌ردوو کیان وتیان: به ویستی خومان هاتین).

(۳۴-۴۱): ﴿فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرْزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن بَرِيءٌ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَنْ طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾﴾:

﴿فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَىٰ﴾ واته: نه‌گه‌ر قیامه‌تی گه‌وره و نار‌ه‌حه‌تی مه‌زن روویدا، که هه‌موو ناخوشیه‌کان له‌چاوی‌ئو و نار‌ه‌حه‌تی‌ده‌سووک‌ده‌بن، جا‌ئو کاته‌باوک‌له‌کو‌ره‌که‌ی‌را‌ده‌کات، وه‌پیاو‌له‌ژنه‌که‌ی‌وه‌ه‌موو‌خوشه‌ویستی‌له‌خوشه‌ویسته‌که‌ی.

﴿يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ﴾ (واته: مرؤف‌کرده‌وه‌ی‌خوی‌تیدا‌بیر‌ده‌که‌وئته‌وه) که‌له‌دونیا‌دا‌کردوو‌یه‌تی‌له‌چاکه‌و‌خراپه، جا‌ئاوات‌ده‌خوازی‌به‌زیاد‌کردنی‌توز‌قاله‌زه‌ره‌یه‌ک‌له‌چاکه‌کانی، وه‌غهم‌په‌ژاره‌دایده‌گرئی‌به‌زیاد‌کردنی‌توز‌قاله‌زه‌ره‌یه‌ک‌له‌گوناهه‌کانی، ئو‌کات‌ده‌زانی‌بنه‌مای‌قازانج‌و‌زیانی‌ئوه‌بووه‌که‌له‌دونیا‌دا‌کوششی‌بو‌کرده‌هه‌موو‌هو‌کارو‌گه‌یان‌دنی‌ک‌ده‌پچرئی‌که‌له‌دونیا‌دا‌هه‌بووه‌جگه‌له‌کرده‌وه‌کان، (پاشان‌ده‌فهرموئ): ﴿وَبُرْزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن بَرِيءٌ﴾ واته: دۆزه‌خ‌پیشان‌درا‌به‌ئاشکرا‌بو‌هه‌موو‌که‌سینک‌(که‌بروانئ)‌ده‌ره‌که‌وتوو‌ه‌بو‌خه‌لکه‌که‌ی‌و‌ئاماده‌یه‌بو‌سزادانیان، له‌چاوه‌پروانی‌فهرمانی‌په‌روه‌ردگاری‌وه‌ستاوه، ﴿فَأَمَّا مَنْ طَغَىٰ﴾ واته: زی‌ده‌روئی‌کردی‌به‌وه‌ی‌به‌چاو‌قایمی‌و‌بو‌یره‌وه‌گوناهه‌گه‌وره‌کانی‌ئهنج‌ام‌داییت، وه‌نه‌وه‌ستایی‌له‌وه‌ی‌خوا‌سنووری‌بو‌داناوه، ﴿وَءَاثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾ (واته: ژیانی‌دونیا‌ی‌هه‌لبژاردی)‌به‌سه‌ر‌دوارپوژدا، جا‌کوشه‌کانی‌تنها‌بو‌ئو‌بووی‌و‌کاته‌کانی‌له‌حه‌زوو‌ئاره‌زوودا‌به‌کار‌هیناییت، وه‌دوارپوژی‌بیر‌چوو‌بییت‌و‌کاری‌هیچ‌بو‌نه‌کردی، ﴿فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾ واته: (ئوه‌بینگومان‌دۆزه‌خ‌باره‌گاو‌جینگای‌ئو‌که‌سه‌یه‌که‌ئمه‌حالیه‌تی)، ﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ﴾ واته: ترسایی‌له‌هه‌لو‌یستگه‌ی‌به‌رده‌م‌په‌روه‌ردگاری‌و‌پاداشت‌دانه‌وه‌ی‌به‌داد‌په‌روه‌ری، ئهم‌ترسه‌کاریگه‌ری‌له‌دلیدا‌دروست‌کردی‌و‌رینگری‌نه‌فسی‌خوی‌کردییت‌له‌وه‌هوا‌و‌ئاره‌زووانه‌ی‌که‌رینگری‌لیده‌کات‌له‌گو‌برایه‌لی‌خوا، وه‌هه‌وا‌و‌ئاره‌زووی‌شوینی‌په‌یامی‌پئغه‌مبه‌ر‌که‌وتی‌و‌جیهادی‌هه‌وا‌و‌ئاره‌زووی‌خوی‌کردییت، ئهو‌هه‌وا‌و‌هه‌وه‌سانه‌ی‌رینگرن‌له‌خیرو‌چاکه، ﴿فَإِنَّ الْجَنَّةَ﴾ که‌گشتگیره‌له‌سه‌ر‌هه‌موو‌خیرو‌خوشی‌و‌نازو‌نیعمه‌تی، ﴿هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾ جینگای‌ئو‌که‌سه‌یه‌ئمه‌وه‌سفی‌بییت.

(۴۲-۴۶): ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرِنَهَا ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْهَبَهَا ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا

أَنْتَ مُنذِرٌ مِّنْ يَّحْشَهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَرَبَلْتُؤُوا إِلَى الْعَشِيَّةِ أَوْ حَصْبًا ﴿٤٦﴾
 ﴿يَسْتَلُونَكَ﴾ واته: که الله پره قان و به درودانه رانی زیندوو کردنه وه پرسارت لیده کن: ﴿عَنِ السَّاعَةِ﴾ (واته: ده باره ی رپوژی دواپی) که ی رپو و ده دات و ﴿أَيَّانَ مَرَسْنَهَا﴾ (که ی ده بیئت)؟ خوا ﴿وَهَ لَامِيَانِي دَاوَه تَه وَه بَه فِهْر مَائِشْتِي خَوِي﴾: ﴿فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرِنَهَا﴾ واته: باسکر دنی چ سوو دیک ی هه یه بۆ تۆو بۆ ئه وان، وه زانینی کاتی هاتنی؟ له وه دا هیچ ئه نجامیک به دی ناکر ی، بۆیه کاتی زانینی به نده کان ده باره ی رپوژی دواپی هیچ به رژه وه نده کی دینی و دنیای تیدانیه بویان، به لکو به رژه وه نده ی له شاردنه وه ی دایه لیان، زانینی ئه و رپوژی شاردنه وه له هه موو به نده کان، ته نها خوا خوی ده یزانی، وه ک فِهْر مَوِيه تِي: ﴿إِلَى رَبِّكَ مِنْهَا﴾ واته: زانینی ئه و رپوژه ته نها له لای پهروه ردگارته.

وه ک له نایه تیک ی دیکه دا فِهْر مَوِيه تِي: ﴿يَسْتَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مَرَسْنَهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ نُفِلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْثَةً يَسْتَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾﴾ الأعراف، (واته: ئه ی موحه ممه د ﴿پرسارت لیده کن له باره ی رپوژی دواپه وه که ی ده بیئت؟ بلی: زانینی ئه وه ته نها لای پهروه ردگارمه، هیچ کس ناتوانی کاته که ی ئاشکرا بکات جگه له پهروه ردگار، هاتنی قیامت بۆ ئاسمانه کان و زه ویش قورس و گرانه له ناو کادا دیت به سه ریاندا، له تۆ ده پرسن وه ک ئه وه ی تۆ له هاتنی رپوژی دواپی ئاگادار بیئت، بلی: بیگومان زانینی ئه و رپوژه ته نها لای خواجه، به لآم زوریک له خه لکی نایزان).

﴿إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مِّنْ يَّحْشَهَا﴾ واته: بیگومان ترساندنی تۆ بۆ که سیکه که بترسی له هاتنی رپوژی دواپی، وه بترسی له وه ستان له بهر دهستی پهروه ردگاری، ئه وان هه یج خه میکیان نیه جگه له خو ئاماده کردن نه بیئت بوی، وه کار کردن له پیناویدا.

به لآم ئه و که سه ی بر وای پینی نیه، هه ر به خه یالیشیدا نایهت، چونکه سه ر که شی و که لله پره قیه که له عینادی و به درودانانه وه سه رچاوه ی گرتووه، جا ئه گه ر ئه و که سه گه یشته ئه م حاله، ئه وه وه لآمدانه وه ی هه یج مانایه ک نادات و سوودی بۆ ناییت، خوی کار به جی خوی ده پاریزی له وه لآمدانه وه.

تفسیری سووپه تی (النازعات) ته واو بوو.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عَبَسَ وَتَوَلَّى ۝ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ۝ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهَ يُرَىٰ ۝
 أَنْ يَدْرُسَ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَىٰ ۝ أَمَّا مَنْ اسْتَفْتَىٰ ۝ فَآتَىٰ لَهُ مَصَادِقَىٰ ۝
 وَمَا عَلَيْكَ الْأَمْرَىٰ ۝ وَأَمَّا مَنْ جَاءَهُ لَا يَشْعُرُ ۝ وَهُوَ يَخْفَىٰ ۝
 فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّىٰ ۝ كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۝ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ۝ وَمَنْ حَضَىٰ ۝
 مُكْرِمًا ۝ مَرُوفًا ۝ فَطَهَّرْهُ ۝ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۝ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۝
 قِيلَ لِلْإِنْسَانِ مَا أَكْفَرُهُ ۝ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۝ مِنْ نُطْقَةٍ ۝
 خَلَقَهُ فَقَدَّرْتَهُ ۝ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرْتَهُ ۝ ثُمَّ أَمَانَةً وَأَقْرَبْتَهُ ۝ ثُمَّ أَنْشَأْتَ ۝
 شَاءَ أَنْشَرْتَهُ ۝ كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْصُرْهُ مَا أَمْرُهُ ۝ لَيَحْطَبُنَّ الْإِنْسَانَ الْطَلْعِيُّ ۝
 إِنَّمَا صَبَأَ الْتَمَةَ صَبَاءً ۝ وَحَرَسَ قَعْنَاقًا ۝ فَكَيْفَ كَانَ مَحَاطَبُهَا ۝
 عَنَاءٌ ۝ رِيَاءٌ ۝ وَفَسَاءٌ ۝ وَرِيَاءٌ ۝ وَرَعَاءٌ ۝ وَرِيَاءٌ ۝ وَرِيَاءٌ ۝ وَرِيَاءٌ ۝
 وَأَنْ تَسْمَعُ الْكُفْرَانَ تَغْشَىٰ ۝ إِذْ جَاءَتْ السَّاعَةُ ۝ يَوْمَ يَبْعَثُ ۝
 الْأَمْرُ مِنْ لَدُنْهِ ۝ وَأُولَئِكَ أَرْسِلُ ۝ وَرَسُولِي ۝ وَبَيْنَهُ ۝ وَبَيْنَهُ ۝
 أَمْرِي ۝ وَتَنْهَىٰ ۝ وَتَنْهَىٰ ۝ شَأْنَ بَيْنِي ۝ وَبَيْنَهُ ۝ يَوْمَ يَكْفُرُ ۝
 مَتَّحِفَةً ۝ فَتَشْتَبِهُهُ ۝ وَوَجْهُهُ ۝ وَوَجْهُهُ ۝ عَلَيْهَا ۝

ته فیسری سووره تی (عبس)

مه کبیهه (۴۲) نایه ته

به ناوی خوای به به زبیبی به خشنده

(۱-۱۰): ﴿عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ ۱﴾ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ۱
 ﴿وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهَ يُرَىٰ ۲﴾ أَوْ يَدْرُسُ فَتَنْفَعُهُ ۲
 الذِّكْرَىٰ ۳ ﴿أَمَّا مَنْ اسْتَفْتَىٰ ۴﴾ فَأَتَىٰ لَهُ تَصَدَىٰ ۴
 ﴿وَمَا عَلَيْكَ الْأَمْرَىٰ ۵﴾ وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَىٰ ۵
 ﴿وَهُوَ يَخْفَىٰ ۶﴾ فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَىٰ ۶

هوئی دابه زبیبی ثم دهقه پیروزانه نه وه بوو
 پیاویکی کویر له برواداران، پرسیاری
 کرد له پیغمبر ﷺ بو شهوی لیه وه
 قیر بیی، وه پیاویکی دهوله مه ندیش هات

بو لای پیغمبر ﷺ سوور بوو له سهر هیدایه تدانی خه لکی، پرووی کرده لای پساوه
 دهوله مه نده که و گویی بو گرت، پستی له پیاوی هه ژاره که کرد، به نومیدی هیدایه ت
 وه گرتنی نه وه دهوله مه نده وه به ته مای پاک بوونه وهی، جا خوا ﷻ سه رزه نشتی کرد
 بهم سه رزه نشته ناسکه، فهرمووی: ﴿عَبَسَ ۱﴾ واته: پرووی گرژ کرد، ﴿وَتَوَلَّىٰ ۱﴾ واته: به
 جهسته ی پستی تیکرد، له بهر هاتنی کابرای کویر بو لای، پاشان خوا ﷻ باسی سوودی
 پروو تیکردنه که ی کرده وه فهرمووی ته تی: ﴿وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهَ ۱﴾ (واته: تو چوزانیت؟ به لکو)
 نه وه کویره ﴿يُرَىٰ ۲﴾ واته: پاک بیته وه له خوره وشتی ناشرین و قیزه ون، وه خوئی
 برازینیه وه به ره وشتی جوان ﴿أَوْ يَدْرُسُ فَتَنْفَعُهُ الذِّكْرَىٰ ۳﴾ واته: بیر بکاته وه له وه ی
 سوودی هه یه بوئی، نجا کار بکات به و بیر کردنه وه یه.

نمه سوودیکی گه وره ی تیدایه، نهمش مه بهسته له ناردنی پیغمبران و ناموژ گاری
 ناموژ ریکاران و یادخسته وه ی یادخه ره وان، جا پروو تیکردنت به پرووی نه وه که سه ی خوئی
 دیت بو لات و پیوستی پیته تی، نه وه گرنگره له وه ی تو بچیت به ده مه وه.
 به لام پروو تیکردنت له که سی دهوله مه مند که بینازه وه پرسیار ناکات و داوا ناکات،

چونكه حهزو رهغه تي نيه بو خير، له گه ل وازهينانت له وهی له نهو گرنگتره، به پراستی نهوه دروست نيه بو تو، بيگومان له سر تو نيه كه نهو بيرواييه خوئی پاک نه کاته وه، جا نه گهر خوئی پاک نه کاته وه، نهوه تو بهر پرسيار نيت له سر کرده وهی خرايی. نه مه به لگه يه له سر ياسايه کی به ناوبانگ: ((وازهينري له کاريکی زانراو بو کاريکی گومانايی، وه نه بو بهرزه وهنديه کی به ديها توو بو بهرزه وهنديه کی خه يالی)).

وه پيوسته روو بکريته نهو فيرخوازه ی به دواي زانستدا ده گه ريت و پيوستی پيه تي و سووره له سهري زياتر له و كه سهی كه سوور نيه له سر وهر گرتنی زانست.

(١١-٣٢): ﴿كَلَّا إِنَّهَا لَأَنْذِرَةٌ ۝١١ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ۝١٢ فِي صُحُفٍ مُّكْرَمَةٍ ۝١٣ مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ۝١٤ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۝١٥ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۝١٦ قِيلَ الْإِنْسَانُ مَا أَكْفَرُهُ ۝١٧ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۝١٨ مِنْ نَظْمٍ خَلَقَهُ ۝١٩ فَقَدَرَهُ ۝٢٠ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرَهُ ۝٢١ ثُمَّ أَمَانَهُ ۝٢٢ فَأَقْبَرَهُ ۝٢٣ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشُرَهُ ۝٢٤ كَلَّا لَمَآ يَبُصُّ مَا أَمْرُهُ ۝٢٥ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ۝٢٦ أَنَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ۝٢٧ ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ۝٢٨ فَأَبْنَا فِيهَا حَبًّا ۝٢٩ وَعَسْنَا وَقُضًا ۝٣٠ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۝٣١ وَحَدَائِقَ غُلًّا ۝٣٢ وَفَكَّهُمْ ۝٣٣ وَأَنَا ۝٣٤ مَتَّعًا لَّكُمْ ۝٣٥ وَلَا نَعْمَكُمْ ۝٣٦﴾

خوا ده فهرموئی: ﴿كَلَّا إِنَّهَا لَأَنْذِرَةٌ﴾ واته: به حه قيقهت نه م رينمايهی ناموژ گاريه كه كه له لايه ن خواوه يادی بهنده كانی پی ده خاته وه، وه له كتيبه كه يدا پرونی ده کاته وه بو يان نه وهی نهوان پيوستيان پيه تي و رينمايي و گومرايسان بو جيا ده کاته وه له يه كتر، جا نه گهر نهوه روون بوويه وه، ﴿فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ﴾ واته: نجا نهو كه سهی بيه وی كاری پنده كات) وه ك خوا ده فهرموويه تي: ﴿وَقِيلَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَرَّ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ﴾ الكهف) واته: حه ق بلی: كه نه م قورئانه يه له لايه ن پهروه ردگار ته وه هاتوو جا هر كه س ده يه وی با بروا بينی، وه هر كه سيش ده يه وی با بيروا بيت).

پاشان باسی شوین و مه زنی و به رزی ریزی نه م رينمايهی كردوو، فهرموويه تي: ﴿فِي صُحُفٍ مُّكْرَمَةٍ ۝١٣ مَرْفُوعَةٍ﴾ واته: له چهند پهراو يکی هيژای * به رزی) پر له ريزو بله و پايه دايه، ﴿مُطَهَّرَةٍ﴾ پا كه له هه موو به لاو كه مو كورتيه كان، وه له وهی ده ستي شه يتانه كان پی بگات، يان بيدزن، به لكو نهو قورئانه ﴿بِأَيْدِي سَفَرَةٍ﴾ (به ده ست نوينه رانی) نه وانيش نهو فريشتانه كه نوينه رن له نيوان خواو نيوان بهنده كانی، ﴿كِرَامٍ﴾ به ريزو پر له خيرو به ره كه تن، ﴿بَرَرَةٍ﴾ دل و کرده وه كانيان.

هه موو نهوانه پاراستنيكه له لايه ن خواوه بو كتيبه كه ی، خوا نوينه رانی داناوه بو لای پينه مهران، كه بریتين له فريشته به ريزو خو پاريزه كان، هر گيز خوا شه يتانه كان زال

ناکات به سهر قورئاندا، نهمهش پیویسته برپای پی بهینری و وه ربگیری.
 به لام له گهل نهمه دا ناده میزاد یاخی بووه و تنها بیروایی هه لباردوه، له بهر نهمه به
 خوا ﴿فَلِلْإِنْسَانِ مَا أَكْفَرَهُ﴾ (واته: به کوشت بجیت ناده میزاد چند
 پی نهزانه) به رانبر به نیعمه ته کانی خوا، وه چند دوژمیستی دوی نهوهی بوی پروون
 بووه تهوه، وه نهو چیه؟ نهو له لاوازترینی شته کانه، خوا ﴿لَهُ نَاطِقَیْ بَیِّنَاتٍ﴾ له ناویکی بی نرخ
 دروستی کرده، پاشان دروستکردنی نه ندازه کیشاوه و ریکی خسته و کردوویه تی به
 مروفتیکی تهواو، وه هیزی دهره وه ناوه وهی پته و کرده، ﴿ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرُهُ﴾ (واته:
 هوکاره دینی و دونیایه کانی بو ناسان کرده، وه رینگه ی پستی پی نیشانداده و پروونی
 کردو تهوه، تاقیکردو تهوه به فرمان و قدهغه کردن.

﴿ثُمَّ أَمَانَهُ فَأَقْبَرَهُ﴾ (واته: ریزی لیگرتووه به شار دنهوهی، وه ک سرجهم گیان له بهرانی
 تری لی نه کرده، که لاشه یان بوگن ده کات له سهر پرووی زهوی، ﴿ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ﴾
 (واته: پاشان کاتی که ویستی) زیندووی ده کاته وه دوی مردنی بو پادا شدانه وه.
 خوا تاک و ته نهایه به بهر پویه بردنی مروفت و هه لسوراندنی بهم هه لسوراندنانه، هیچ به شدار
 بوویه ک له گه لیدا به شدار نیه، ناده میزادیش له گهل نهمه دا نهوهی فرمانی پیکراوه
 جیه جیی ناکات، به لکو به به رده وام که مته رخمه له ناستی داوا کاریه کان.

پاشان خوا ﴿رَبَّنَا نِعْمَ الْوَعْدُ﴾ رینمایی ده کات بو ته ماشا کردن و سه رنجدان له خوارده مهنیه که ی، وه
 چون پی گه یشتووه و ناسانی کرده بوی، جا فرموویه تی: ﴿فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ﴾
 ﴿أَنَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا﴾ (واته: بارانمان دابه زاندووه بو سهر زهوی به زوری ﴿ثُمَّ شَقَقْنَا
 الْأَرْضَ﴾ (واته: پاشان زه ویمان لهت کرد) بو گژوو گیاکان، ﴿شَقًّا﴾ ﴿فَأَنْبَتْنَا
 فِيهَا﴾ (واته: ئنجا رواندمان له ناویا) بهش بهش له جوړه ها خوارده مهنی به له زهت و
 بزوی به تام، ﴿حَبًّا﴾ (دانه و پله) نهمهش هه موو دانه و پله کان ده گرته وه به جیاوازی
 به شه کانیا، ﴿وَعَبَا وَقَضَبًا﴾ (واته: جوړه ها تری و) سهوزه، ﴿وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا﴾ (واته:
 زهیتون و دار خورما) نهم چواره ی تایبهت کرده به هو ی زوری سوودو قازانجه کانیا،
 ﴿وَحَدَائِقَ غُلْبًا﴾ (واته: باخاتی داره کانی زورو چرو پره.

﴿وَفَنَکِهَةً وَأَنَا﴾ (الفاکهه): نهوه یه مروفت ده یخوات له هنجیرو تری و قوخ و هه نار،
 جگه له وانیش، (والآب) نهوه یه که نازه له کان ده یخون، له بهر نهمه یه فرموویه تی: ﴿مَنْعًا
 لَكُمْ وَلَا تَنْعَمُكُمْ﴾ (واته: بو ژبانی خوستان و نازه له کانتان) خوا دروستی کرده و رامی

هیناوه بوټان. هر که سئ ته ماشای شم نیعمه تانه بکات سوپاس گوزاری په روه ردگاری له سهری پیوست ده بیټ، وه توانا کانی ده خاته کار له ملکه چی کردنی، وه پرووده کاته گوږایه لی نه وو هه واله کانی به راست داده نی.

(۳۳-۴۲): ﴿فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ﴾ (۳۳) ﴿يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ﴾ (۳۴) ﴿وَأُمِّهِ﴾ (۳۵) ﴿وَصَاحِبِهِ﴾ (۳۶) ﴿وَبَنِيهِ﴾ (۳۷) ﴿لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ﴾ (۳۷) ﴿وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ﴾ (۳۸) ﴿صَاحِبَكُمُ مَّسْتَبِشْرَةٌ﴾ (۳۹) ﴿وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ﴾ (۴۰) ﴿تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ﴾ (۴۱) ﴿أُولَئِكَ هُمُ الْكٰفِرَةُ الْفَجْرَةُ﴾ (۴۲)

﴿يَوْمَ﴾ واته: نه گهر شریخه ی قیامت هات که گوږیه کان به هو ی مه ترسیه وه که پرو کپ دهن، دل و سنگه کانیس له و روژه دا بیزارو شپرز ه دهن، له وه ی خه لکی ده بیټن له مه ترسیه کان، وه پیوستی زوریان ده بیټ به و کرده وانه ی پیشیان خستوه، ﴿يَفِرُّ الْمَرْءُ﴾ (واته: مروف راده کات) له خو شه ویسترین و به سو زترین که سی، ﴿مِنْ أَخِيهِ﴾ (۳۴) ﴿وَأُمِّهِ﴾ (۳۵) ﴿وَصَاحِبِهِ﴾ واته: ژنه که ی ﴿وَبَنِيهِ﴾ (کورانی).

نه ویش له بهر نه وه ی: ﴿لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ﴾ واته: نه فس و ده روونی سه رقالی کرده، وه گرنگی ده دات به رزگار بوونی، ناپه رژیته سه ر نه وه ی لا بکاته وه بو لای هیج که سیک، جا له و کاته دا خه لکی دهن به دوو دهسته وه: خو شه ختان و به دبه ختان. جا خو شه ختان: له و روژه دا روخساریان ﴿مُسْفِرَةٌ﴾ شوینه واری خو شی و دره وشاوه یی به رووخساریانه وه دیاره، چونکه زانیویانه به رزگار بوون و سه ر که وتیان به به دهسته یانی به نازو نیعمه ته کان ﴿صَاحِبَكُمُ مَّسْتَبِشْرَةٌ﴾ (واته: ده م به پیکه نین و شادمانن) ﴿وَوُجُوهٌ﴾ رووخساری به دبه ختان، ﴿يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ﴾ (واته: له و روژه دا ته پ و تو زاوییه)،

﴿ تَرْهَقَهَا ﴾ واته: دایپوشیوه ﴿ قَرَّةٌ ﴾
 پروخساری رهش و تاریک داده گیرسی،
 بی ئومیده له هه موو خیرینک، چونکه
 ده زانی به به دبخت بوون و له ناو چوونی،
 ﴿ اُولَئِكَ ﴾ نهوانه ی که بهم شیوه یه
 وه سف کراون، ﴿ هُمُ الْكٰفِرَةُ الْفَجْرَةُ ﴾ واته:
 نهوانه ن ییروایان کردوه به نیعمه ته کانی
 خواو نایه ت و نیشانه کانیان به درؤ زانیوه، وه
 بویریان کردوه له سهر قه ده غه کراوه کانی،
 داوای لیوردن و سه لامه تی له خوا
 ده که یین، به راستی ئه و زاته به خشنده و
 میهره بانه.

تَرْهَقَهَا قَرَّةٌ ﴿ اُولَئِكَ هُمُ الْكٰفِرَةُ الْفَجْرَةُ ﴿

ته فیسیری سووره تی (عبس) ته واو بوو.

ته فسیری سووره تی (التکویر)

مه ککبیه (۱۹) نایه ته

به ناوی خوی به به زهیی به خشنده

(۱-۱۴): ﴿۱﴾ إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿۱﴾ وَإِذَا
النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ﴿۲﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ
سُيِّرَتْ ﴿۳﴾ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿۴﴾ وَإِذَا
الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ﴿۵﴾ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿۶﴾
وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿۷﴾ وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ
سُئِلَتْ ﴿۸﴾ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ﴿۹﴾ وَإِذَا الصُّعْفُ
نُشِرَتْ ﴿۱۰﴾ وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ﴿۱۱﴾ وَإِذَا الْجَبَبِيمُ
سُعِّرَتْ ﴿۱۲﴾ وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ﴿۱۳﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ
مَا أَحْضَرَتْ ﴿۱۴﴾:

﴿۱﴾ إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿۱﴾ کاتیک ته م کاره سامناکانه روو ده دن، به دبهینراوه کان
جیاده بنه وه، هه ریه که ده زانی چی پیشخستروه بو دواروژی خوی و چی ناماده
کردووه له چاکه و خراپه، نه ویش کاتیک که روژی دوایی دیت خور
ده پیچریته وه و تاریک ده بی، مانگیش ده گیریت و تاریک ده بیت، وه هه روو کیان
فری ده درینه ناو دوزه خه وه.

﴿۲﴾ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ﴿۲﴾ واته: گوپان و که وتنه خواره وه له شوینی خویان، ﴿۳﴾ وَإِذَا
الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿۳﴾ واته: ده بن به گردولکه ی لمی هه لپراو، پاشان وه کو خوری
شیکراوه یان لیدیته، پاشان ده گوپی وه کو ته پ و تیزی په رش و بلاوی لیدیته و
له شوینی خوی ده خزی.

﴿۴﴾ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿۴﴾ واته: خه لکی وازیان له ماله به نرخه کانیان هینا که
گرنگیان پیده داو له بهرچاویان ده گرت له هه موو کاته کاند، شتیکیان تروش ده بی
پی ده حه په سین، جا خوا ﴿۵﴾ سهرنجی پراکیشان به (العشار) نه ویش بریتیه له و
حوشتره ی بیچووه کانی به دوای یه کدا دین، نه ویش چاکترین و بهرپزترینی مالی

عەرەب بوو، ئەو کاتە - کە خووی لە خویدا لە ھەموو شتە کان چاکتر بوو. ﴿وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ﴾ (واتە: (کاتی جانەوەرەن) لە رۆژی دوایدا کۆکرانەو، بۆ ئەوێ خوا تۆلەێ ھەندیکیان لە ھەندیکێ دیکە بکاتەو، بەندە کانیش تەواوی دادپەرورەێ خوا ببینن، تەنانتە خوا تۆلە لە شاخدارە کان دە کاتەو، کە ئازاری بێشاخە کانیاں داو، لە دویادا، پاشان بێیان دەلا: بێن بە خۆل.

﴿وَإِذَا الْحَارُ سُجِّرَتْ﴾ (واتە: (دەمیک کە دەریاکان) داگیرسان، بەو مەزنی خوێانەو، بوون بە ئاگیرنکی داگیرساو، ﴿وَإِذَا الْفُؤُوسُ زُوِّجَتْ﴾ (واتە: کاتی ھەموو خواوێن کارێک جووت کرا، لە گەل ھاوشانە کەیدا، چاکانی لە گەل چاکاندا کۆ کردەو، خراپە کارانیش لە گەل خراپە کاراندا، وە حۆری چاوەگەشی بەخشی بە برۆاداران، شەیتانیشی بە بێرواکان، ئەمەش وە کو ئەو تەھی خوا وایە کە فەرموو بەتێ: ﴿وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا﴾ (الزمر، واتە: ئەوسا ئەوانەێ بێروا بوون راپێچ دە کرین بۆ دۆزەخ کۆمەل بە کۆمەل)، ﴿وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَىٰ الْجَنَّةِ زُمَرًا﴾ (الزمر، واتە: وە کەسانی کە لە پەرورەدگاریان دە ترسن دە برین بۆ بە ھەشت پۆل پۆل)، ﴿أَخْشَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ﴾ (الصافات، واتە: خوا بە فریشتە کان دە فەرموئ: ئەوانەێ ستەمیان کردو، کۆیان بکەنەو، لە گەل ھاوڕێکانیان).

﴿وَإِذَا الْمَوْءِدَةُ سُئِلَتْ﴾ (واتە: وە کاتی ک پرسیار کرا لە کچانی زیندە بە چال) ئەویش ئەوێ بە خەلکانی جاھیل و نەفام دە یانکرد لە زیندە بە چال کردنی ئافرەتان بە زیندووویی بە بێ ھیچ ھۆکارێک، مە گەر لە ترسی ھەژاری، جا پرسیار دە کری: ﴿بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ﴾ (واتە: بە چ گوناھیک کوژراون)؟ بێگومان ئەوێ زانراو ھیچ تاوانیکێ نەبوو، جا لە مەدا سەرزەنشت و سەرکۆنە کردن ھەبە بۆ بکوژانی.

﴿وَإِذَا الصُّحُفُ نُزِّلَتْ﴾ (کاتی ئەو نامەبەھی) کردەو، کانیاںی لە خوگر تەووە لە خێرو شەر، ﴿بِلَا وَكْرٍ مِّنْهُ﴾ (بلاو کرایەو، و) دابەشکرا بە سەر خواو، ئەو کانیاںدا، ھەندێ دەدری بە دەستی راستی و ھەندێ بە دەستی چەپی یان لە پشتیو، ﴿وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ﴾ (واتە: (و، دەمیک کە ئاسمان) دامالینرا، وە ک خوا ﴿فەرموو بەتێ: ﴿وَيَوْمَ نَشَقُّ السَّمَاءَ بِالْفِجْرِ﴾ (الفرقان، واتە: وە رۆژی ئاسمان لەت دەبێ

له گهل هورنكي سبي هموو ناسمان ده گريتهوه، ﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السَّجِلِّ لِلْكُتُبِ﴾ (۱۰۶) ﴿الأنبياء﴾ (واته: بينهوه بيريان شهو رپوژهي كه ناسمانه كان ده پيچينهوه وه ك پيچانهوهو لولكردني په په بؤ شهوي كه تيدا نووسراوه، (وه ههروهه فرمويه تي: ﴿وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ﴾ (۱۰۷) ﴿الزمر﴾ (واته: له رپوژي دوايي دا هموو زهوي له چنگي شهو دايه به ده ست خوايه، وه ناسمانه كانيش به ده ستي راستي شهو پيچراونه تهوه). ﴿وَإِذَا الْجَبِيمُ سُعِرَتْ﴾ (واته: دا گير سينراو گري گرت، به جوړي كه پيشتر وانه بووه، ﴿وَإِذَا الْجَنَّةُ أُنزِلَتْ﴾ (واته: وه ساتيك كه به ههشت) نزيك كرايه وه بؤ خو پاريزان، ﴿عَلِمَتْ نَفْسٌ﴾ (واته: هموو نه فسك (ده زانئي) چونكه له ميانهي (الشرط) دا هاتوه، ﴿مَا أَحْضَرَتْ﴾ (واته: چي ناماده كرده بؤ خو ي لهو كرده وانه ي كه پيشي خستوه، ههروهه ك خوا ﴿فَهَرْمُوِيهِ تِي﴾: ﴿وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا﴾ (۱۰۹) ﴿الكهف﴾ (واته: هه كرده وه يه كيان كردي تاييدا ناماده يه).

نهم وه سفانه ي كه خوا ﴿وَه سفي قيامه تي پي كرده لهو وه سفانه يه كه دلّه كان شپزه ده كات، وه به هويه وه تووشي ترسو خه موكي ده بن، ماسولكي لاي شان و سنگيان گرژ ده بي، ترسيش دايان ده پوشي، وه هاني خاوهن دلّه كان ده دات خو يان ناماده بكن بؤ شهو رپوژه، وه سه رزه نشتيان ده كات له هه شتيك كه بيته مايه ي لومه كردن، بويه هه ندي له زاناياني پيشين وتوويانه: هه كه سيك ده يه ويته ماشاي رپوژي دوايي بكات، وه ك شهوي به چاو بيبي نيته، باير له م سووره ته بكا ته وه ﴿إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ﴾ (۱).

(۱۵-۲۹): ﴿فَلَا أُقِيمُ بِالْحَسَنِ﴾ (۱۵) ﴿الْجَوَارِ الْكُنُزِ﴾ (۱۱) ﴿وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ﴾ (۱۷) ﴿وَالصُّبْحِ إِذَا نَفَسَ﴾ (۱۸) ﴿إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ﴾ (۱۹) ﴿ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ﴾ (۲۰) ﴿مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ﴾ (۲۱) ﴿وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ﴾ (۲۲) ﴿وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأَفْقِ الْأَمِينِ﴾ (۲۳) ﴿وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ﴾ (۲۴) ﴿وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ﴾ (۲۵) ﴿فَأَنزَلْنَاهُ مِن نَّوَاهِي السَّمَاءِ دَرَجَاتٍ﴾ (۲۶) ﴿إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ (۲۷) ﴿لِمَن شَاءَ مِنكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ﴾ (۲۸) ﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (۲۹):

﴿فَلَا أُقِيمُ﴾ خوا ﴿سو يندي خواردوه به ﴿بِالْحَسَنِ﴾ تهويش شهو نه ستيرانه يه كه دواده كه ون له رپويش تي نه ستيره دياره كان له رپوي رپوژئاواوه، نه وانيش شهو جهوت نه ستيره ن كه رپي ده كه ن: خو ر، مانگ، زوه ره، موشته ري، مه ريخ، زوجه ل،

عه تارد، ئا ئهم حهوت ئهستیره به دوو رۆیشتیان بۆ ههیه: رۆیشتنیک به تهنیستی رۆژئاوا، له گهله ههموو ئهستیره کانو گهر دوون، وه رۆیشتنیک پێچهوانه ی ئهمه، له تهنیستی رۆژه لات، ئهم حهوت ئهستیره به تهنه تایهت ده بن بهم رۆیشته. جا خوا سویندی پێیان خواردوه له کاتی دواکهوتیان، وه له کاتی ریکردنیان، وه له کاتی دیار نهمانیان به رۆژ.

وه ده گونجی مه بهست پێی ههموو ئهستیره کان بێ: ئهو ئهستیرانه ی رێ ده که ن و جگه له وانیش، ﴿وَاللَّيْلِ إِذَا عَسَسَ﴾ واته: (وه به شهو کاتی) پشت هه لده کات، وه وتراوه: کاتی که تاریک ده بێ، ﴿وَالصُّبْحِ إِذَا نَفَسَ﴾ واته: (وه به بیانی) که نیشانه کانی ده رده که ویت و پرووناکی ده رده چیت قوناغ به قوناغ، تا ته و او ده ییت و خور ده رده چیت.

ئهم ده قانه مه زنی، خوا سویندی پێی خواردوون له سه ر مه زنی و به هیزی و تو که می قورئان، وه پارێزراوی له ههموو شه ی تانیکه نه فرین لیکراو، جا فه رموو به تی: ﴿إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ﴾ (واته: بێگومان ئهو قورئانه گوفتاری په وانه کراوینکی پایه به رزه) ئه ویش جبریله عليه السلام له لایه ن خوا وه دایه زاننده، ههروه ک خوا عليه السلام فه رموو به تی: ﴿وَلَننَزِّلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١١٣﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١١٤﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١١٥﴾﴾ (واته: به پاستی ئهم قورئانه دابه زینراوی په روه رد گاری جیهانیانه * جو به ئیلی ئه مین هینایه خواره وه * بۆ سه ر دلێ تو بۆ ئه وه ی له ترسینه ران بیت).

خوا عليه السلام جبریلی وه سف کردوه به به خشنده، به هوی به رزی و به ریزی خو به وشتی و زوری وه سفه ستایش کراوه کانی، به پاستی ئهو چاکترینی ناو فریشته کانه و مه زترینیانه، خوا وه ن به رزترین پله و پایه یه له لای په روه رد گاری ﴿ذِي قُوَّةٍ﴾ خوا وه ن هیزه له سه ر ئه وه ی خوا فه رمانی پیکردوه، وه له هیزو توانای ئه وه یه ولاتی گه لی لوه ط عليه السلام سه روو ژیر کردو له ناوی بردن، ﴿عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ﴾ واته: (له لای خوا وه ن عه رش) جبریل عليه السلام له خوا وه نزیکه خوا وه ن پله یه کی به رزو تایه تمه ندیه کی ته و او له لای خوا عليه السلام ﴿مَكِينٍ﴾ واته: خوا وه ن پله و پایه یه له سه رووی سه ر جه م فریشته کانه.

﴿مُطَاعٍ﴾ جبریل عليه السلام قسه ی په وایه له ناو فریشته کاندا، کو مه لیک له فریشته

نزيكه كانی له لان وه كو سه رباز، فرمانی خوئی به سه رياندا ده سه پښئی و فرمانی جيبه جيی ده كړی، ﴿أَمِينٌ﴾ خاوه ن همانه ت و ده ست پاكیه، هر فرمانیكي پی بکړی جيبه جيی ده کات به بی زیادو کم، نه وه یشی بوی دانراوه تینا په پښئی و سنور نابزه زینئی، هه موو همانه به لگن له سر شهرفو حورمه تی قورئان له لای خوی بهرز، نه و زاته نه م قورئانه ی ناردووه به م فریشته به پږیزه، که وه سف کراوه به و سیفته ته تهاوانه.

نهریت وایه پاشاو ده سه لاتداره کان که سه به پږیزو به حورمه ته کان ناینرن، مه گهر به هو کاری نامه یه کی زور گرنگو به پږیز، کاتی باسی فزلی نیردراوی فریشته ی کرد که قورئانی هیناوه، نجا باسی فزلو چاکه ی نیردراوی ناده می کرد که قورئانی به سه ردا دابه زینراوه، وه خه لکیشی بو لای بانگ کرده، فرموویه تی: ﴿وَمَا صَاحِبُكُمْ﴾ نه ویش موحه ممد ﴿بِمَجْنُونٍ﴾ (شیت نیه) هر وه کو چون دوژمنه کانی ده لین، نه وانه ی په یامه که یان به درو داناوه، قسه ی له سر هه لده به ستن له و قسانه ی مه به ستیان پیی کوژاندنه وه ی رووناکی نه و په یامه یه که هیناویه تی، نه وه ی له توانایاندا هه یه و ده سه لاتیان به سه ریدا ده شکئی.

به لکو موحه ممد ﴿تَمَوَاتِرٍ﴾ ته ووترینی ناو ناده میزاده له پرووی عه قل و بوچوونه وه، وه راستگو ترینیانه، ﴿وَلَقَدْ رَءَاهُ بِالْأَفْقِ الْمُبِينِ﴾ واته: موحه ممد ﴿جَبْرِیْلِ﴾ جبریلی بینی له ناسوی رووندا، نه و بهرتره له وه ی که چاو بربکات، ﴿وَمَا هُوَ عَلَى الْعَیْبِ بِضَنِينٍ﴾ واته: پیغه مبر ﴿بِیْبَاکِ﴾ نیه له وه ی خوا وه حی بو کرده، لی زیاد بکات، یان کم، یان هندیکی بشاریته وه، به لکو نه و ده ستپاکی ناو خه لکی ناسمانه کان و زهویه، په یامه کانی په روه ردگاری به روون و په وانی گه یاندوه، چرووکی له هیچ شتیکیدا نه کرده، نه ده وله مندو نه هه ژار، نه ده سه لاتدارو نه بی ده سه لات، نه نیرو نه می، نه شارستانی و نه ده شته کی، له بهر نه وه یه خوا ﴿نَارِدِی﴾ ناردی بو ناو نومه تیکی نه خوینده واری نه فامی جاهیل، نه مرد تا هه موویان بوون به زانای خواناس، له زانستا گه یشته نه و په ری، وه له ده رهینانی ورده کاری و تیگه یشته کانیشدا، نه وان پیشه و او ماموستا بوون، جگه له وانیش خوارتر بوون له وه ی به خویند کاریان بژمیردرین، ﴿وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَیْطَانٍ رَجِیمٍ﴾ (واته: نه و قورئانه قسه ی شه ی تانی دهر کراو له به زه یی خوا نیه وه ک تیوه ده یین) کاتی باسی

گہورہ یی کتیہ کھی و فہزلو چاکھی کرد، بہ باس کردنی دوو نیردراوی بہرینز کہ لہسر دەستی ئەوان گہیشت بہ خەلکی، خوا ستایشی کردن بہوہی کہ کردی، دیارہ خوا ہموو بہ لاو ناتہ واوی و نہخوشیہ کی لہ کتیہ کھی بہ دوور گرتوہ، کہ بیئتہ ہوی لہ کہ دار کردنی، دە فہرموی: ﴿وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ زَجِيرٍ﴾ واتہ: ئەو قورناتہ دووری نیہ لہ خوا (ی پەرورہ دگار)، وہ لہ نزیکی ئەو زاتہ یہ. ﴿فَأَيْنَ تَذٰهُبُونَ﴾ (واتہ: ئەوہ بو کوی دەرؤن) چؤن ئەمہ دئی بہ خە یالتاندا، بیرو ہؤشتان لہ کویہ؟ تا ئەو حەقہی لہ ئەو پەری راستگویدیایہ ہیناتانہ ناستی درؤ، ئەوہ نزمترین شتہ کہ دەیکەنو، لہ خواری پووچیشہ وەہیہ؟! نایا ئەمہ ہەلگیزانہوہی راستیہ کان نیہ؟! ﴿إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعٰلَمِيْنَ﴾ (واتہ: ئەو قورناتہ تەنہا یادخەرہوہیہ بو ہموو جیہانیان)، یادی پەرورہ دگاریانی پی دە کەنہوہ، وہ ئەویشی ہەہتہی لہ سیفہتہ تەواوہ کانو ئەویشی پاریزراوہ لئی لہ ناتہ واوی و کەم و کورپہ کان، یادی پیدہ کەنہوہ بہ فەرمان و قەدەغہ کراوہ کانو بریارہ کانی، وہ یادی پیدہ کەنہوہ بہ بریارہ قەدەری و شەرعیہ کان، وہ پاداشت (لەسر چاکہ و سزا لەسر خراپہ)، وہ بہ گشتی یادی بەرژہوہندیہ کانی ہەردوو دونیای پیدہ کەنہوہ، وہ بہ کارپیکردنی خویشبەختی ہەردوو دونیا بہ دەست دینن، ﴿لَمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّسْتَقِيْمَ﴾ (واتہ: بو ئەو کەسانہی کہ بیانہوی بہرپیی راستدا برؤن لہ ئیوہ) دواي ئەوہی لہ یەک جیابوو یوہ پینماییی و شارەزایی، لہ گومرایی و سەرلیشیواوی، ﴿وَمَا تَشٰءُوْنَ اِلَّا اَنْ يَّشٰءَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ﴾ (واتہ: جا ویستی خوا ﷻ جیہ جیکارہ، ناکری ہیچ شتیک روو بہرووی بیئتہوہ یان بیئتہ بہرہست بوئی. لەم دەقہ وینہی ئەم دەقہ بہرپەرچدانہوہی ئەو دوو کۆمەلہو دەستہیہ، ئەو قەدەریانہی کہ رەتی دە کەنہوہ، وہ ئەو قەدەریانہی کہ ناچاری دە کەن، وہ ک چؤن لہ پیشہوہ وینہی ئەو نایەت باسکرا، خوا زاناترہو ستایش بو خوا.

تەفسیری سوورہ تی (التکویر) تەواو بوو.

ته فسیری سووره تی (الانفطار)

مهككيه (۲۶) نايه ته

به ناوی خواي به به زهیی به خشنده

(۱-۵): ﴿۱۰۰﴾ إِذَا السَّمَاءُ أَنْفَطَرَتْ ﴿۱﴾ وَإِذَا
الْكَوَاكِبُ انْتَرَتْ ﴿۲﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ سُجِرَتْ ﴿۳﴾
وَإِذَا الْأَنْبِيَاءُ بَعِثَتْ ﴿۴﴾ عَلِمْتَ نَفْسٌ مَا
قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ﴿۵﴾:

واته: کاتیک ناسمان لهت بسوو،
وه نه ستیره کانی که وتنه خواره وهو
په رشو بلاو بوونه وهو جوانیان نه ما،
وه ده ریاکانیش تیکه ل کران تا بسوون
به یه ک ده ریا، وه ساتیک که

گوږه کان ژيرو ژوور کران، به وهی مردووه کانی لی هاته ده ره وهو کوکرانه وه
بو هه لوئیسته که یه ک له به رده سستی خوا، بو پاداشته دانه وه یان له سه ر کرده وه کانیان.
جا نه و کاته په رده له سه ر هه موو شتی هه لده مالری و شه وهی شاراوه یه نامینی، وه
هه موو نه فسیک ده زانی چی پیشخستوه له چاکه و خراپه.

ثا شه و کاته که سی ستمکار ده سته کانی خوی ده گه زنی، کاتی کرده وه پووجه کانی
ده بیننی، وه ته رازووی که نزمه، حق و مافه کان ده وریان گرتوه و خراپه کانیس له
پیشیدا ناماده بوون، دلنیا یه به به دبه خت بوونی هه تا هه تایی و سزای یه کجاره کی.
ثا له ویندا پاریز کاران سه رفرازو سه ر که وتوو ده بسن، نه وانهی کرده وهی چاکیان
پیشخستوه به سه ر که وتنیکی مه زن و نازو نیمه تی هه می شه یی، وه پاریز راوی له
سزای دوزه خ.

(۶-۱۲): ﴿۱۰۱﴾ اَلَّذِیۡ خَلَقَكَ فَسَوِّدَكَ فَعَدَلَكَ ﴿۷﴾ فِیۡۤ اٰیِ
صُوْرَةٍ مَّا شَاءَ رَبُّكَ ﴿۸﴾ كَلَّاۤ اَبَلۡ تُكۡذِبُوْنَ بِالَّذِیۡنَ ﴿۹﴾ وَاِنۡ عَلَیۡكُمْ لِحٰفِظٰتٌ ﴿۱۰﴾ كَرٰمًا كَثِیْرًا ﴿۱۱﴾
یَعْلَمُوْنَ مَا تَفَعَّلُوۡنَ ﴿۱۲﴾:

خوایا به سه‌رزه‌نشست کردنی ناده‌میزادی که مته‌رخه‌م له مافی په‌روه‌ردگاری، بویر له‌سه‌ر سه‌ریچی کردنی ده‌فرموی: ﴿يَأْتِيهَا الْإِنْسَنُ مَا عَرَّكَ رَبِّكَ الْعَكْرَبِ﴾ (واته: نه‌ی ئینسان چی توی هه‌لخه‌له‌تاندوه به په‌روه‌ردگاری گه‌وره‌و به‌خشنده‌ت) نایا که مته‌رخه‌میت به‌رانبه‌ر مافه‌کانی نه‌و زاته؟ یان سزای شه‌وت به‌کم زانیوه؟ یان بروات نه‌بووه به‌وه‌ی پاداشتت بداته‌وه؟

نایا نه‌و زاته ﴿الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّنَكَ﴾ (واته: دروستی نه‌کردوویت) به‌چاکترین شیوه؟ ﴿فَعَدَلَكَ﴾ وه‌رینکی خستروی به‌چاکترین و جوانترین شیوه. نایا شیاوه بو‌تو بی‌بروایی بکه‌ی به‌نیعمه‌تی نیعمه‌ت پندراو، یان نکوولی بکه‌ی به‌رانبه‌ر به‌چاکه‌ی چاکه‌کار؟ نه‌مه‌ته‌نهما له‌نه‌فامی و ستم و که‌لله‌ره‌قیه‌تی، ده‌ی ستایشی خوا بکه‌که‌خوا وینه‌ی توی نه‌کردوه‌ته وینه‌ی سه‌گ یان که‌ر یان وینه‌ی به‌کیک له‌و گیانه‌له‌برانه، له‌به‌ر نه‌مه‌به‌خوا ﴿فَمَا مَرَّو به‌تی﴾: ﴿فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ﴾ (واته: له‌هه‌ر وینه‌به‌کدا که‌خوی و یستیتی رینکی خستوویت). ﴿كَلَّابٍ لَّكَاذِبُونَ بِالَّذِينَ﴾ (واته: له‌گه‌ل نه‌م ئاموژگاری و یاد‌کردنه‌وه‌به‌دا به‌رده‌وامن له‌سه‌ر به‌درودانانی رۆژی دوایی، ئیوه‌هه‌ر ده‌بی لپرسینه‌وه‌تان له‌گه‌ل بکری له‌سه‌ر نه‌وه‌ی کردوو‌تانه، بیگومان خوا‌چهند فریشته‌به‌کی به‌رپیزی به‌سه‌رتانه‌وه‌داناوه، قسه‌و کرده‌وه‌کانتان ده‌نوسن و به‌کاره‌کانتان ده‌زانن، که‌نه‌مه‌کرده‌وه‌کانی دل‌و جه‌سته‌کانیش ده‌گریته‌وه، نه‌وه‌شیاوه بو‌ئیوه‌رپیزیان بگرن و به‌گه‌وره‌یان بزائن.

(۱۹-۱۳): ﴿إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ۝۱۳ وَإِنَّ الْفَجَّارَ لَفِي حَمِيمٍ ۝۱۴ يَصَلُّونَهَا يَوْمَ الدِّينِ ۝۱۵ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ۝۱۶ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ۝۱۷ ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ۝۱۸ يَوْمَ لَا تَمَلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ سِتًّا ۝۱۹ وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ۝۱۹﴾

﴿إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ﴾ مه‌به‌ست له‌(الابرار): زور چاکه‌کارانه، نه‌وانه‌ی هه‌ستاو به‌جیبه‌جی کردنی مافه‌کانی خواو به‌نده‌کانی، په‌یوه‌ستن به‌چاکه‌له‌کرده‌وه‌کانی دل‌و جه‌سته‌کان، ئا نه‌وانه‌پاداشتیان نازو نیعمه‌ته‌له‌ناو دل‌و رۆح و جه‌سته‌یان له‌مالی دونیاو له‌مالی به‌رزخو له‌مالی مانه‌وه‌ی هه‌میشه‌یی.

﴿وَإِنَّ الْفَجَّارَ﴾ (واته: بیگومان به‌دکاران) نه‌وانه‌ن که‌مته‌رخه‌میان کرده‌وه‌له‌مافه‌کانی خواو به‌نده‌کانی، نه‌وانه‌ی دل‌و کرده‌وه‌کانیان خراب و به‌دکاره، ﴿لَفِي﴾

جِئِرْ ﴿۱۹﴾ واتہ: سزای بہ تیش لہ مالی دونیاو لہ مالی بہ رزہ خو لہ مالی مانہ وہی
ہہ میشہ ی.

﴿۱۹﴾ یَصَلُّوْنَہَا ﴿۲۰﴾ سزا دہ درین تیایدا بہ سہ خترین سزا، ﴿۲۱﴾ یَوْمَ الدِّینِ ﴿۲۲﴾ واتہ: لہ رۆژی
پادا شدانہ وہو سزادان لہ سہر کردہ وہ کان، ﴿۲۳﴾ وَمَا هُمْ عَنْہَا بِغَآئِبِینَ ﴿۲۴﴾ واتہ: شہوان لئی
دہرنا چن بہ لکو پہ یوہستن پیسہ وہ، ﴿۲۵﴾ وَمَا أَدْرٰکَ مَا یَوْمَ الدِّینِ ﴿۲۶﴾ ثُمَّ مَا أَدْرٰکَ مَا یَوْمَ
الدِّینِ ﴿۲۷﴾ لہ مہدا ترساندنیک ہہ یہ بؤ نہو رۆژہ سہختہ، کہ بیرو ہوشہ کان
پہ شو کاوو سہر سام دہ کات، ﴿۲۸﴾ یَوْمَ لَا تَمَلِکُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَیْئًا ﴿۲۹﴾ واتہ: رۆژی یک کہ
ہیچ کہس ہیچی بہ دہست نیہ بؤ کہس) نہ گہرچی نزیکیکی ہہ ییت، یان
خوشہ ویستیکی پاک، ہہ موو سہر قالہ بہ نہفسی خویہ وہ، کہس داوا ی نازاد کردنی
غہیری خوی ناکات، ﴿۳۰﴾ وَالْأَمْرُ یَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ﴿۳۱﴾ واتہ: وہ فرمان ہہر بؤ خواہہ
تہنہا شہو زاتہ بریار لہ نیوان بہ ندہ کاندہ دہدات، مافی ستم لیکراو لہ ستمکار
وہردہ گریتہ وہ.

تہفسیری سوورہ تی (الانفطار) تہواو بوو.

ته فسيري سوورته (المطففين)

مهككيه (٢٦) نايه ته

به ناوي خواي به بهزييي به خشنده

(٦-١): ﴿وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾ الَّذِينَ إِذَا أَكَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ﴿٢﴾ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ﴿٣﴾ أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾﴾

﴿وَيْلٌ﴾ وشه ي سزاو هه په شه كرده،
﴿لِّلْمُطَفِّفِينَ﴾ خوا تهراروو بازاني
ش كرده توه به فه مائيشتي خوي و
فه موي به تي: ﴿الَّذِينَ إِذَا أَكَالُوا عَلَى

النَّاسِ﴾ (واته: نه وانه ي كه پيوانه بكن) به شي خويان به ته واوي وه رده گرن
به بي كه م و كوري، ﴿وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ﴾ واته: نه گهر مافي خه لكی بده نه وه
بينان، به پيوانه يان به تهراروو، ﴿يُخْسِرُونَ﴾ واته: كه ميان ده ده نئي، يان به
پيوانه و تهراروو ناته واوي تي دا ده كهن، يان وينه ي نه وه، نه مه دزي كرده له
مالي خه لكی و بي ويزدانیه كه به ران به ريان، جا نه گهر شم هه په شه يه بو شه و
كه سانه يه كه مته رخمه ي ده كهن له پيوانه و تهراروو دا، بينگومان شه كه سه ي مالي
خه لك ده بات به زور ده ستي به سه ر داده گري، يان ليسان ده دزي، نه وه له پيشتره
به م هه په شه يه.

شم ده قه به لگه يه له سه ر شه ي بينگومان ناده ميزاد هه روه كو چو ن مالي خوي
له خه لكی وه رده گري شه وه، پيوسته له سه ري هه موو شه و مالانه يان پي بداته وه
كه هي خويانه له لايه تي. به لكو ده چيه تيو نه مه وه به لگه هينانه وه و گفتو گو كان،
بينگومان هه روه ك چو ن مشتمومر كاران، سروشت وايه هه ريه كه يان سووره
له سه ر شه و بو چوونه ي كه له لايه تي، وه به لگه شي بو دينته وه، به هه مان شيوه

پیوسته له سهری به لگه کانی پروونی بکاتوهه بو دژه کهی، شهو به لگانه هی که نایزانی، وه با تماشای به لگهی دژه کهی بکات، وه ک چوَن که سی به رانبه ری تماشای به لگهی شهو ده کات، نا له م جیگه یه دا ویزدانی مرؤف دهرده که ویت له دهمارگیری و نارپه وایی، وه خو به که م زاینی له لووت به رزی، وه عقل و ژیری له گه مزه یی و غه شیمی، داوای خیر و چاکه تنها له خوا ده که یکن.

پاشان خوا **﴿۱﴾** هره شهی کرده له ترازو و بازان، سهر سوورپمانی دهرپرپوه له حالی به رده وام بوونیان له سهر شهو حالی له سهرین، وه ک فرموویه تی: **﴿الْأَبْطَرُ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ﴿۴﴾ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۵﴾ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۶﴾﴾** (واته: نایا نه وانه نازانن که بیگومان زیندوو ده کرینه وه * له رؤژیکی گه ورده دا * رؤژیک که خه لک له باره گای په روه ردگاری جیهانیاندا ده وهستن) جا شه وهی بویری کردوون له سهر ترازو بازی برپا نه بوونیانه به رؤژی دوایی، نه گه رنا نه گه ر برپایان به رؤژی دوایی هه بی، وه بزنانن له بهر دهستی خوادا ده وهستن و لپیر سینه وه یان له گه لدا ده کریت له که مو زور، شهو خو یان داده پرنی له و په فتاره و ته و به بیان لی ده کرد.

(۷-۱۷): ﴿كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَارِ لَفِي سِجِّينَ﴾

﴿۷﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينَ ﴿۸﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿۹﴾ وَيَلُوكُ يَوْمَئِذٍ الْمُكْدِبِينَ ﴿۱۰﴾ الَّذِينَ يَكْذِبُونَ يَوْمَ الَّذِينَ ﴿۱۱﴾ وَمَا يَكْذِبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿۱۲﴾ إِذَا نُنَادَى عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ أَسْطُرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۳﴾ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۱۴﴾ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُورُونَ ﴿۱۵﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿۱۶﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿۱۷﴾

خوا ﴿۷﴾ ده فهرموى: ﴿كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَارِ﴾ (واته: نه خير به راستى نامى تاوانباران) نه مهش هموو تاوانباريك ده گريته وه، له جوره كانى بيبروايانو دوو پروانو له سنور ده رچوان ﴿لَفِي سِجِّينَ﴾ (واته: لهن او ده فته ريكى په ستى

رهش دايه)، پاشان نه وهى رافه كرده به فهرمايشتى خوى و فهرموويه تى: ﴿وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينَ﴾ ﴿۸﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿۹﴾ (تو چوزانيت نه وه فته ره چيه؟! ده فته ريكه هموو كرده وه خرابه كانيانى تيدايه، وه (السجّين): جيگايه كى ته سك و تنگه، وه (السجّين) پيچه وانهى (عليّين) كه نه ويش جيگاي كتيى چا كه كارانه، وه ك چون دواتر باسى ليوه ده كرى.

وتراوه: بيگومان (سجّين) له خواري حوت چينى زهويه وه به، جيگاي بهد كارانه و شوينى مانه وه بانه، ﴿وَيَلُوكُ يَوْمَئِذٍ الْمُكْدِبِينَ﴾ (واته: هاوار له و روزه دا بو بهد رودانه ران)، پاشان بهد رودانه رانى پروون كرده ته وه به وهى كه نه وان: ﴿الَّذِينَ يَكْذِبُونَ يَوْمَ الَّذِينَ﴾ (واته: نه وانهى كه پرواناهن) به روزه پاداشت و سزا، روزه كى كه خوا پاداشتى خه لكى تيدا ده داته وه به پيى كرده وه كانيان، ﴿وَمَا يَكْذِبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ﴾ (واته: كه س نه و روزه به درو نازانى مه گهر هموو سته مكاريك) له سه ر قده غه كراوه كانى خوا، زيده روه له قده غه كراوه كاندا ﴿أَثِيمٍ﴾ (واته: زور گونا هبار، نا نه مه دزايه تى كردنى هانى ده دات له سه ر بيبروايى، وه لووت به رزى بهر بهر چدانه وهى حقى له سه ر پيويست ده كات، له بهر نه مه به:

ليوه عظيم ﴿۷﴾ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۸﴾ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَارِ لَفِي سِجِّينَ ﴿۹﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينَ ﴿۱۰﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿۱۱﴾ وَيَلُوكُ يَوْمَئِذٍ الْمُكْدِبِينَ ﴿۱۲﴾ الَّذِينَ يَكْذِبُونَ يَوْمَ الَّذِينَ ﴿۱۳﴾ وَمَا يَكْذِبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿۱۴﴾ إِذَا نُنَادَى عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ أَسْطُرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۵﴾ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۱۶﴾ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُورُونَ ﴿۱۷﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿۱۸﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿۱۹﴾ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَجْرِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿۲۰﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيِّينَ ﴿۲۱﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿۲۲﴾ يَشَاهِدُهُ الْمَلَائِكَةُ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِنَّ الْأَجْرَ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿۲۳﴾ عَلَى الْأَرْكَانِ يُنظَرُونَ ﴿۲۴﴾ تَعْرِفُ فِي نُجُومِهِمْ نَضْرَةَ النَّجْمِ ﴿۲۵﴾ يُسْقُونَ مِنْ دَرَجَتِهِ نَعْمَةً ﴿۲۶﴾ حَتَّمَهُ مِسْكَ وَفِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ﴿۲۷﴾ وَرِزْقُهُمْ فِي سُنْبُلِهِمْ ﴿۲۸﴾ عَيْنًا يَتَنَزَّلُ بِهَا الْمَلَائِكَةُ ﴿۲۹﴾ إِنَّ الَّذِينَ أُجْرُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَتَنَزَّلُونَ ﴿۳۰﴾ وَإِذَا أَقْبَلُوا إِلَىٰ آهَابِهِمْ أَنفَكُوا بِهَا كَيْدَهُمْ ﴿۳۱﴾ وَإِذَا رَأَوْهُ تَوَلَّوْا ﴿۳۲﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُمْ لِمُصَلَّتْ ﴿۳۳﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَفِظِينَ ﴿۳۴﴾

﴿ إِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا ﴾ كه به لگه ن له سهر راستی، وه له سهر راستی په یامی پیغه مبه ران، به درویمان ده زانی و نکوویان لیده کات، ﴿ قَالَ ﴾ ده لا نه مانه: ﴿ اسْطَبِرْ الْأَوْلِيَّيْنَ ﴾ واته: له نه فسانه و هه والی پیشینه کانه، له لایه ن خواوه نه هاتووه، نه میش به هوی لووت به رزی و عینا دیه وه.

به لام نه و که سهی ویژدانی هه یه و مه به سستی حقی روونکراوه یه، بیگومان نه و که سه روژی دواپی به درو دانایت، چونکه خوا ﴿﴾ به لگه ی روون و ناشکراو یه کلا که ره وه ی له سهر پیوست کردوه، که وای لیده کات بیته راستیه کی دنیا که ره وه، وه دلیان وه کو خوری لی دیت بو چاوه کان، به پیچه وانه ی نه و که سهی ژهنگ دلی گرتووه، ژهنگی گونا هو سه ریچه کانی، به راستی نه و که سه یی به شه له حقه و راستی، له به ز نه مه یه ریگه دراوه به وه ی بی به ش بیت له بینینی خوی په روه ردگار، وه ک چون له دنیا دا دلی بیبه ش بووه له نایه ته کانی خوا، ﴿ ثُمَّ إِلَهُم ﴾ (پاشان نه وان) له گه ل نه م سزا به تیشه ﴿ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴾ (واته: ده چنه دوزه خه وه) پاشان به سه رزه نشت و توانجه وه پیمان ده وتری: ﴿ هَذَا الَّذِي كُتِبَ بِهِ تَكَذِّبُونَ ﴾ (واته: نه مه نه وه یه که برواتان پی نه ده کرد)، جا باسی سی جور سزای بو کردوون: سزای دوزه خ، سزای سه رزه نشت و لومه کردن، وه سزای بیبه ش بوون له بینینی په روه ردگاری جیهانیان، که تووره یی و خه شم و قینی ده گریته وه له سه ریان، نه وه مه زتره له سه ریان له سزای دوزه خ، مه فهمی ده قه که ده بیته به لگه له سهر نه وه ی بیگومان برواداران له روژی دواپی و له به هه شتدا په روه ردگاریان ده بینن، چیژو له زه ت له بینینی و ه رده گرن، مه زتر له هه موو له زه ته کان، وه دلخوش ده بن به دوانندی و نزیک بوون لی، وه ک چون خوا باسی کرده له چهن دین ده قی قورئاندا، وه به ته و اتور به لگه هاتووه له پیغه مبه ری خواوه له سهر نه و راستیه.

له م ده قانه دا ترساندن تی دایه له گوناح، چونکه بیگومان به سهر دلدا دیت و دایده پوشتی ورده ورده تا نورو رووناکسی تیدا ناهیلی، نجا به رچاو روونی ده مری حقیقت و راستیه کانی له پیش چاو پیچه وانه ده بیته وه، پوچ و ناحق به حق ده بینیت، حقیقش به پوچ، نه مه ش هه ندیکه له سزا کانی گوناح کردن.

(۱۸-۲۶): ﴿ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَنْبَارِ لَفِي عِلِّيَّاتٍ ﴿۱۸﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيَّاتٌ ﴿۱۹﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿۲۰﴾ يَشْهَدُهُ الْمُرْسَلُونَ ﴿۲۱﴾ إِنَّ الْأَنْبَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿۲۲﴾ عَلَى الْأَرْبَابِكِ يُنظَرُونَ ﴿۲۳﴾ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿۲۴﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَحْحُورٍ ﴿۲۵﴾ خِتْمُهُ مِسْكَ وَفِي ذَلِكَ

فَلْيَتَنَفَّسِ الْمُنْفِسُونَ ﴿٦٦﴾

دەفەرموی: ﴿كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عَلْتَيْنَ ﴿١٨﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عَلْتُونَ ﴿١٩﴾ كِتَابٌ مَرْقُومٌ ﴿٢٠﴾ كَاتِبٌ بَاسِي كَتَيْبِي بَدَكَارَانِي كَرْد كَه لَه خَوَارَتَرِين شَوِين وَ تەنكترينيانە وەهە، ئنجا باسی كَتَيْبِي چا كە كارانی كَرْدو ه كە لَه سەرە وەهە، بێگومان كَتَيْبە نوسراوە كانیان ﴿يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ﴾ (واتە: نزیکانی خوا دەبینن) لَه فریشتە بەرپزە كان و رۆحی بێغەمبەران و راستگۆیان و شەهیدان، ناویان بەرز پزادە گیرئ لَه ناو فریشتە بەرپزە كاندا.

وہ (علیون) ناویكە بۆ بەرزترین شویئ بەهەشت.

جا كاتئ باسی كَتَيْبە كانیانی كَرْدو ه، باسی ئەو ه دە كات كە چا كە كاران لَه نازو نعیمەت دان، ئەویش ناویكی گشتگیرە بۆ نعیمەتە كانی دلو و رۆح و جەستە، ﴿عَلَى الْأَرْيَاقِ﴾ (واتە: لەسەر تەخت و قەنەفەهێ رازاوە بە فەرشێ جوان، ﴿يَنْظُرُونَ﴾ (تەماشای) ئەو نازو نعیمەتە تانە دە كەن كە خوا پێیانی بەخشیو ه، وە تەماشای رۆخساری پەرۆردگاری بەخشنە یان دە كەن.

﴿تَعْرِفُ﴾ دە بانینیت ئەهێ بینەر و تەماشاکەر ﴿فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ﴾ (واتە: لە رۆخساریاندا) جوانی و گەشاو هێ و خوشگوزە رانی. بێگومان یە ك لَه دوای یە ك هاتنی لەزەت و خوشیە كان، رۆونا كی و جوانی و گەشاو هێ دەدات بە رۆوخسار.

﴿يُسْفُونَ مِنْ رَحِيقٍ﴾ (واتە: پێیان دەنۆشرئ لَه گولآو) ئەویش لَه پاكترین و خوشترین و بەتامترینی خواردنە وە كان و بە لەزەت ترینیانە ﴿مَخْحُومٍ﴾ (سەر مۆرە) ﴿حَتَّمَهُ مِسْكَ﴾ (واتە: دوا قومی بۆنی میسكە)، دە گونجئ مەبەست ئەو ه بئ سەر مۆر كراو ه، لەو هێ شتێك بچیتە ناوی و تامی بگۆرئ، یان ناخۆشی بكات، وە ئەو دوا قومەش كۆتایی پئ دەهێنن میسكە، دە گونجئ مەبەست ئەو ه ش بئت لَه كۆتایی پەرداخە كە یە كە تێیدا دەخۆنە وە جوړئ خلتەهێ تێدایە، ئەویش میسكی (الأذفر) ه.

جائەو خلتەو لئیه نەریت وایە لَه دونیادا دەرژئئ، بەلام لَه بەهەشتدا بەو شیو هێ دونیانە.

﴿وَفِي ذَلِكَ﴾ بۆ ئەو نازو نعیمەتە بەردەوامە كە (هیچ كەس) ئەندازە و جوانیە كەهێ نازانئ جگە لَه خوا، ﴿فَلْيَتَنَفَّسِ الْمُنْفِسُونَ﴾ (واتە: با پشپركئ بكەن لَه گە یشتیان پئ، ئەمە لَه پشتر و شایستە ترە كە ماله بەرپزە كانی لَه پێناودا خەرج بكرئ، وە شیاوترە پیاو ه گە و رە كان زەحمەتی لَه پێناودا بكێشن.

(٢٧-٢٨): ﴿وَمَرَّاجُهُمْ مِنْ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ﴾ (٢٨):

﴿ وَمَزَاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ ۗ عَيْنَا ۗ ﴾ واته: تیکه له کراوی ثم شه رابه له ته سنیمه، نه ویش کانیه که ﴿ یَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴾ (واته: نزیک کراوان (له خوا) لئی ده خو نه وه) نه وهش بهر زترین خوار دنه وهی به هه شته به ره های، له بهر نه وه به پالفته کراوه بو نزیکان، نه وانسهی خاوهن بهر زترین پله و پایه ی ناو خه لکین، وه تیکه ل کراوه به گولاوو جگه له ویش له خوار دنه به له زه ته کان.

(۲۹-۳۶): ﴿ إِنْ الَّذِينَ أَجْرُمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ ۚ ۲۹ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامِرُونَ ۚ ۳۰ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ۚ ۳۱ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُونَ ۚ ۳۲ وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَفِظِينَ ۚ ۳۳ فَإِلَّيْمَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ۚ ۳۴ عَلَىٰ الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ۚ ۳۵ هَلْ تُؤِيبُ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ۚ ۳۶ ﴾

﴿ إِنْ الَّذِينَ أَجْرُمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ ۚ ۲۹ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامِرُونَ ۚ ۳۰ ﴾ کاتسی باسی سزای تاوانباران و پاداشتی بر واداران کردوه، وه باسی جیاوازی مه زنه ی کرد که له تیواناندا هه یه، هه وایدا به راستی تاوانباران له دونیادا گالته به بر واداران ده که ن و بیان پی ده که نن، وه کاتسی تیبه رن به لایندا سر ته سرت ده که ن و چاویان له یه کتر داده گرن، به مه بهستی نازاردانی دلی بر واداران، چونکه به که میان ده زانن، له گه ل نه مه دا ده یانینی دلیان و هیچ ترسی به خه یالیندا نایه ت.

﴿ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ ۚ ﴾ (واته: وه کاتسی که بگه رانایه ته وه بو لای مال و مندالیان) به یانی یان تیواره، ﴿ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ﴾ واته: به دلخوشی و گالته کردنه وه ده گه رانه وه، نه مه نه وه پهری خو هه لخه له تاندنه، نه وان کویان کردو ته وه له نیوان خراپه و ناسایش له دونیادا، ته نانه ت وه ک نه وه وایه کتیب و به لینیان له لایه ن خواوه بو هاتبی نه وان له خو شبه ختانن، بر یاریان بو خو یاندا که نه وان له خه لکانی رینمای کراون، بر وادارانیش گومراو سه رلش یاون، درویان به دهم خواوه هه لیه ست، وه بو ریان کرد له سه ر قسه کردن له سه ری به پی زانست.

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَفِظِينَ ۚ ﴾ (واته: نه وان به چاودیر نه نیر دراون بو سه ر بر واداران په یوه ست بن به پاراستنی کرده وه کانیان، تا سوور بن له سه ر تومه تبار کردنیان به گومرای، بیگومان نه مه ش له وانسه وه ته نها یاخی بروون و عینادی و گالته کردن بوو، هیچ به لگه و سه لماندنیکیان به ده سه ته وه نه بوو، له بهر نه مه یه پاداشتیان له دواروژدا به پیی کرده وه کانیانه.

خوآ ﴿فَالْيَوْمَ﴾ فەر موویه تی: ﴿فَالْيَوْمَ﴾ واته: رۆژی دوایی، ﴿الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ﴾ (واته: ئه وانهی که بر وادار بوون به بی پروا کان پیده که ننن)، کاتی ده یانینن تقوومی سزا بوونه و پیچ ده خوون، بیگومان شه و درو یانه ی هه لیان ده به ست کۆتایی پی هات و نه ما.

وه بر وادارانیش له و په ری جه وانه وه و نارامی و دلنیا ییدان، ﴿عَلَى الْأَرَائِكِ﴾ ئه ویش کورسی و قه نه فه ی رازا وه یه، ﴿يَنْظُرُونَ﴾ ته ماشای شه و ناز و نیعمه تانه ده که ن که خوآ ئاماده ی کردوه بو یان، وه ته ماشای رو و خساری په روه ردگاری به خشنده یان ده که ن، ﴿هَلْ تُوِبَ الْكُفَّارُ مَا

كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ واته: ئایا (بی پروایان) پاداشته کرده وه کانیان وه رگرتسه وه؟ وه ک چون له دنیا دا به بر واداران پیده که نین و تۆمه تباریان ده کردن به گو مپرایسی، بر وادارانیش له دوار و ژدا بیان پیده که ننن، کاتی ده یانینن له ناو دۆزه خدا، که شه وه سزای یاخی بوون و گو مپرایانه.

به لی، پاداشت درانه وه له سه ر شه و کارو کرده وانهی ده یان کرد، به داد په روه ری و حکمه ت و دانایی خوآ، وه خوآ زانا و کار به جییه.

ته فسیری سووره تی (المطفین) ته واو بوو.

فَالْيَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾
 عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ تُوِبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

ته فسیری سووره نئی (الانشقاق)

مه ککیه (۲۵) نایه ته

به ناوی خوی به به زهی به خشنده

(۱-۱۵): ﴿۱﴾ إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ۖ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا
وَحُفَّتْ ۖ ﴿۲﴾ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ۖ ﴿۳﴾ وَأَلْقَتْ مَا
فِيهَا وَتَحَلَّتْ ۖ ﴿۴﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُفَّتْ ۖ ﴿۵﴾ يَتَأْتِيهَا
الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَى رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلْقِيهِ ۖ ﴿۶﴾
فَأَمَّا مَنْ أُوْفٍ كُنْتَهُ بِمِثْنِهِ ۖ ﴿۷﴾ فَسَوْفَ
يُحَاسِبُ حِسَابًا سِيرًا ۖ ﴿۸﴾ وَيُنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ
مَسْرُورًا ۖ ﴿۹﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوْفٍ كُنْتَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ۖ ﴿۱۰﴾
فَسَوْفَ يَدْعُوا بُرًّا ۖ ﴿۱۱﴾ وَيَصَلِّي سَعِيرًا ۖ ﴿۱۲﴾ إِنَّهُ
كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ۖ ﴿۱۳﴾ إِنَّهُ ظَرَأٌ لَّنْ يَحْوُرُ ۖ ﴿۱۴﴾
يَلِجُ إِنْ رُبُّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا ۖ ﴿۱۵﴾

خوا ۱۱۱۱ نه مه روون ده کاته وه که له رُوژی دواپی دا روو ده دات، له گوپانی نه ستیره مه زنه کان، ده فهرموی: ﴿۱﴾ إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ۖ واته: کاتی که ناسمان لهت بوو، وه هه ندیکی له هه ندیکی دیکه ی جیابوویه وه، نه ستیره کانیسی که وته خواره وه و خورو مانگ گیران و کوزانه وه، ﴿۲﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا ۖ گوپرایه لی فهرمانی په روه ردگاری بوو، وه گوپی بو پراخت و گوپیستی دواندنه کانی بوو. بیگومان هر ده بی بهو شیوه به بیت، چونکه ناسمان رامکراوو به پیوه براوه، له ژیر فهرمان به رداری پاشای مه زنه، سه ریچی فهرمانی ناکات و به پیچه وانه ی حیکمه تی خوا ناجولیته وه.

﴿۳﴾ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ۖ واته: (کاتی که زهوی) له رزی و ته کانی، کیوه کانیس به سه ریدا دارووخان، هرچی له سه ریته تی دای به یه کدا، له خانوو باله خانه و شته کانی دیکه، ئنجا ریگ بووویه وه، وه خوا رایکیشا وه ک چون پیسته ی خوشکراو راده کیشری، تا ته و او به رفراوان بوو، جیگی هیموو خه لکی تیدا ده پیته وه، ئنجا ریگ و ساف ده بی بی گزوو گیا، نایینی تیدا هیج جوړه لاری و به رزی و نزمیه ک، ﴿۴﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا ۖ واته: وه چی تیابوو تووریدا) له مال و سامان و گه نجینه کان، ﴿۵﴾ وَتَحَلَّتْ ۖ (خالی بوو لیان) بیگومان فوو ده کری به صوردا، مردووه کان له گوړه کانیان دینه

دهره وه بو سهر پرووی زهوی، وه زهوی گه نجینه کانی دهرده کات تا کو وه ک لوله یه کی مه زنی لی دیت، خه لکی ده بیینو ناخو حه سره ت هه لده کیشن له سره نه وهی کیپر کیان له پیناو نه وه دا ده کرد!

﴿وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ۗ يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَاقِيهِ ۗ﴾ واته: تو تیکو شه ریت به ره لای په روه رد گارت، کار ده که بیت به فرمانو قه ده غه کراوه کانی و نزیک ده بیته وه لی به چاکه کردن یان خراپه کردن، پاشان له رژی دوا پیدا پنی ده گیت، بی با یه مخ مهبه له پاداشتی خوا، نه گهر به خته وه ر بیت له چاکه ی خوا وه یه، نه گهر به دبه ختیش بیت له داد په روه ری خوا وه یه. وه له بهر نه مه یه باسی پاداشتی کرده به دورو درژی و فرمو یه تی: ﴿فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِعَمَلِهِ﴾ (واته: نجا نهو که سه ی نامه ی کرده وهی به دهستی راستیه وه بیت) نه وانیش به خته وه رانن، ﴿فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا﴾ (واته: نه وسا لیپر سینه وه یه کی سووک و ناسانی له گدل ده کری)، نه ویش خسته پرویه کی ناسانه له لای خوا، خوا دان بهو که سه دا ده نیت به گونا هه کانی، ته نانه ت وا گومان ده بات نهو له ناو چوه، خوا پنی ده فرموی: ﴿إِنِّي قَدْ سَتَرْتُهَا عَلَيْكَ فِي الدُّنْيَا، فَمَا أَسْتَرهَا لَكَ الْيَوْمَ﴾) واته: به راستی من له دنیا دا گونا هه کانتم دا پو شی، نه مرؤش بو ت داده پو شم.

﴿وَيَقْلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ﴾ له به هشتدا (که ده گهر پته وه لای خزم و که سه کانی) ﴿مَسْرُورًا﴾ (زور دلخوش و شادمانه) چونکه بزگاری بو وه له سزاو، سه رفراز بو وه به پاداشت. ﴿وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ﴾ واته: (وه نهو که سه ی کتیه که ی) له پشته وه درایه دهستی چه یی، ﴿فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا﴾ (واته: نهو زور زوو داوای مردنی خو ی ده کات) له ریسوا بوون و سه رشو پی، وه نه وه یی ده بیینی له کتیه که یدا له کرده وه کانی که پیشی خستوه و ته وه ی لی نه کرده.

﴿وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا﴾ واته: ناگری دوزه خ ده وری ده دات له هه موو لایه که وه و پیچ ده خوات پیه وه، نه ویش به هو ی نه وه ی له دنیا دا، ﴿كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا﴾ (واته: له ناو که سو و کاریدا دلخوش بوو) زیندوو بوونه وه هر به خه یالیدا نه ده هات، گونا هه کردو گومانی نه ده برد ده گهر پته وه بو لای په روه رد گاری و له بهر ده ستیدا ده وه ستینری، ﴿بَلَىٰ إِنْ رَبُّكَ لَبِءٌ بَصِيرٌ﴾ (واته: نه خیر وانیه چونکه به راستی په روه رد گاری نهو نا گادار بوو بهو)، جوان نیه هه روا به ها وه نته وازی لی بهینی، نه فرمانی پی بکات و نه قه ده غه ی لی بکات، نه پاداشتی بداته وه وه نه سزای بدات.

(۱۶-۲۵): ﴿فَلَا أُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ۙ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ۙ وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ۙ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا

عَنْ طَبَقٍ ۱۹) فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۲۰) وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ ﴿٢١﴾ بِلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكَذِّبُونَ ﴿٢٢﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

﴿فَلَا أُنسِمُ بِالْغَيْبِ﴾ خوا ۱۹) لهم جيگايه دا سويندي خواردوه به نيشانه كاني شهو، سويندي خواردوه به سوږايي كه ناري ناسمان كه پاشماوهي رووناكي خوږه وه سه ره تاي هاتني شهوه. ﴿وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ﴾ واته: (وه سويند به شهو) و نهو شتانه يشي كوږيان ده كاته وه له گيانداران و جگه له وانيش، ﴿وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ﴾ واته: (وه به مانگ كاتيگ) رووناكي پر ده بي و ده دره وشيته وه، نهو كاته چاگترين سوودي ههيه، وه سويند له سر خوراو وتهي خواهه كه فرمويه تي: ﴿لَتَرْكَبُنَّ﴾ واته: نهی ناده ميزاد! ﴿طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ﴾ واته: قوناغي يه ك له دواي يه ك و دؤخي جيا جيا، له نوتفه يه كه وه بو خوږيني مه يو، بو پارچه گوشتيگ، بو فوو كردن به رووحدا.

پاشان بوون به مندال، پاشان نهوجهواني، پاشان قوناغي سپاردني نهرگ به سه ريده له فرمان و قدهغه كردن، پاشان دواي نهوه ده مرئي، زيندوو ده كرتيه وه و پاداشت ده دريته وه به پئي كرده وه كاني.

نهم قوناغه جياوازانه كه به سه ره بنده دا دين به لگن له سه ره نهوهي خواي تاك و تنها په سه راي راسته قينه يه، كاري بنده كاني به رپوه ده بات به حيكمهت و ميهره باني خوي، بندهش هه ژارو ده سه وه سانه، ژير باري به رپوه بردني خواي به ده سه لاتي ميهره بانه.

له گه له نهمه دا زوري له خه لكي بروانا هينن، ﴿وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ﴾ واته: ملكه چي قورئان نابن و گه ردنكه چي فرمان و قدهغه كراوه كانيش نابن، ﴿بِلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكَذِّبُونَ﴾ واته: نكولو له حقه ده كه ن دواي نهوهي بوږيان روون بوته وه، با مروث سه ري سوږ نه مينئي به بروا نه هينانيان و ملكه چ نه بوونيان بو قورئان، چونكه به درودانه ري حقه به هوي عيتادي و كه لله ره قيه وه ناتواني هيج فرت و فيليگ بكات، ﴿وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ﴾ (واته: وه خوا چاك ناگادارو زانايه) به وهي نه نجامي ده دن و بهو نه ينيه ي له دلدا ده به يئنه وه، ينگومان خوا زانايه به نه پيني و ناشكرايان، پاداشتيان ده داته وه به پئي كرده وه كانيان، له بهر نهمه يه فرمويه تي: ﴿فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾ (واته: كه واته مژده يان بده ري به سزايه كي سه خت) له بهر نهوه ناوئراوه به مژده و به شارهت، چونكه له رووخساردا خوشي يان ناخوشي ده رده كه ويئت، نهمه ش حالي زوربه ي خه لكيه كه قورئان به درو داده نين و بروايان پئي نيه.

وه له ناو خه لكيدا دهسته هه يه خوا
 رينمايى كردوون، بروايان به خوا
 هيناوه و په يامى پيغه مبه رانيان وه رگرتووه،
 جا بروايان هيناوه و كرده وهى چاكيان
 نه نجام داوه، ئا نه وانه: ﴿لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
 مَمْنُونٍ﴾ (واته: بؤ نه وان هه يه پاداشتى)
 نه بپراوه، به لكو نه وه پاداشتى به رده و امه
 له وهى چاو نه بينيوه و گوى نه بيستووه و
 به خه تهرهش به سهر دلى مرؤفدا نه هاتووه.

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

ته فسيري سووره تى (الإنشاق) ته واو بوو.

ده خسته روو بویان، جا هر که سیک بچوایه به ده میانه وه، وازی له ناینه که ی بهینایه نازادیان ده کرد، وه هر که سی به رده وام بووایه له سر بر واهینان فریسان ده دایه ناو ناگره که، نه مهش نه وپه ری دژایه تی کردنی خواو حیزه که یه تی که بر وادارانن، ئا له بهر نه مه به خوا **لَا تَقْرَأُ** نه فرینی لیکردن و له ناوی بردن و هره شه ی لیکردن و فرمووی: **قِيلَ لِقِيلَ أَصْحَابِ الْأَخْدُودِ** (واته: به کوشت چوون خاوه ن چاله کان).

(۸-۵): پاشان ته فسیری (الأخدود) ی کرده به فرمایشتی خووی و فرموویه تی: **إِنَّ النَّارَ ذَاتَ الْوُجُوهِ** **إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ** **۱** **وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ** **۲** نه مه نه وپه ری دلره قسی و بی به زه بی و لووت به رزیانه، چونکه دوو شتیان پیکه وه کو کرده وه، بیروابوون به نایه ته کانی خواو دژایه تی کردنیان، وه دژایه تی کردنی خه لکه که ی، وه سزادانیان بهم سزایه که دلّه کانی پی له ت له ت ده بی، وه ناماده کردنیان له کاتی فریدانیان بو ناوی، نه و رقو داخه یان به رانبه ر به تیمانداران تنها له بهر نه و تایه تمه ندیه بوو که ستایش کرابوون پی و به خته وه ریان پیه وه به ند بوو، نه ویش نه وه بوو نه وان بروای به تینیان هینابوو، به خوی بالادهستی شایسته ی سوپاسگوزاری، نه و زاته ی خاوه ن نه و ده سه لاته یه که پیه وه زاله به سر هه موو شتیکدا، وه ستایشکراوه له و ته و وه سفو کاره کانیدا.

(۹): **إِنَّ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ** (واته: نه و زاته ی که خاوه نی ئاسمانه کان و زهویه) به سر جه م به دیه پیراوه کان و به نده کانیشتی، هه رچون بیه وی هه لیان ده سو ری نی، **وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ** (واته: خوا ناگاداره به سر هه موو شتیکدا) به زانست و بیستن و بینن، ئایا نه و یاخیوو انه نه ترسان له وه ی خوا تو له یان لیکاته وه، به تو له کردنه وه یه کی به ده سه لاتی به توانا، ئایا نه یانزانی هه موویان مولکی خوان، هه چ که سیک ده سه لاتی به سر نه وی دیکه دایه به بی مؤ له تی خوا نه یی ت؟

یان شاراوه یه له لایان به راستی خوا ده وری کرده وه کانیانی داوه، پاداشتیان ده داته وه له سر کرده وه کانیان، نه خیر، به راستی بیروا له سر که شیدایه، سه مکاریش له نه فامی و کویری دایه له دوزینه وه ی رینگای راست، پاشان به لینی پیداون و هره شه ی لیکردوون و ته ویه ی خستوته روو بویان و فرموویه تی:

(۱۰): **إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ فَمَا لَمْ يَنْتَبَهُوا فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمِ** **وَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ** (واته: سزایه که سه ختی سوو تینه ر، سه سه نی به صری ره حمه تی خوی لیبی

فهرموويه تي: پروانته نهو به خشنده يي و ميهره بانيه نهوان دؤست و خوشه ويستان و خه لكانتي گوپرايه لي نهو زاته يان كوشتوه، نهو يش بانگيان ده كات بو تهوبه كردن، كاتي باسي سزاي سته مكاراني كرده، باسي پاداشتي پرواداراني ده كات و ده فهرموي:

(۱۱): ﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ به دله كانيان ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ به نه ندامه كاني جه سته يان، ﴿لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ﴾ (واته: بو نهوان هه به بهه شتانيك جوگه و ناوي زور ده پروات به ژيرياندا شا نهوه به سه ركه و تني گه وره) كه سه ركه و تني پي به ده ست هاتووه به ره زامه ندي خواو مالي پر له ريزي.

(۱۲): ﴿إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ﴾ (واته: به دنيايي سزاي پهروه ردگاري تو بو تاوانباران و خاوهن گوناوه گه وره كان زور سهخت و تونده، نهو له بو سه دايه بو سته مكاران، وه ك خوا ﴿فهرموويه تي: ﴿وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ﴾ هود، (واته: نا بهو شيويه سزاداني پهروه ردگارت كاتي خه لكي شاره كان سزا ده دات له كاتي كدا سته مكار بوون به راستي تو له سه ندي نهو نازارده رو به تينه).

(۱۳): ﴿إِنَّهُ هُوَ بَدِيٌّ وَّعِيدٌ﴾ (واته: نهو زاته تاكو ته نهايه به سه ره تاي دروست كردني به ديه نراوو دووباره زيندوو كردنه وه، هيچ هاوبه شيكي نيه له وه كاره و غه يري نه م كاره دا.

(۱۴) ﴿وَهُوَ الْغَفُورُ﴾ نهو زاته ي له هه موو تاوانه كان خوش ده بيت بو كه سيك تهوبه يان لي بكات، وه له گوناوه كانيش خوش ده بيت، بو كه سيك داواي لي خوش بوون بكات و بگه رپته وه، ﴿الْوَدُودُ﴾ (واته: نهو زاته ي خوشه ويستاني خوشيان ده وي، خوشويستيك به هيچ شتي ناچوينري.

ههروه ك چون هيچ شتيك بهو زاته ناچوينري، له سيفه ته به رزو جوان و پرماناو كرده وه كانيدا، خوشه ويستي له دلي دروستكراوه تا به تمه نده كانيدا له هيچ شتيك ناچي، له جو ره كاني خوشه ويستي.

له بهر نه مه خوشه ويستي نهو زاته بنچينه ي به نديايه تيه، نهو يش نهو خوشه ويستيه به كه پيش ده كه ويست به سه ره موو خوشه ويستيه كانداو زال ده بي به سه رياندا، وه نه گه ر خوشه ويستي جگه لهو زاته شويني خوشه ويستي نهو زاته نه كه ويست، نهوه ده بيته سزا بو خاوهن كانيان، نهو زاته (الودود)ه خوشه ويسته به لاي خوشه ويستايه وه، وه ك فهرموويه تي: ﴿يَحْتَبِمُ وَحِبُّونَهُ﴾ (واته: خوا نهواني خوش ده وي، نهواني

خوایان خۆش دەوئ)، (المودة): بریتیه له خۆشهویستیه کی پاک.
 لەمەدا نەینیه کی جوان هەیه، کاتى خوا (الودود)ى بەستاو تەو بە (الغفور) تا بیته
 بەلگە لەسەر ئەوێ که بە راستی گوناھباران ئە گەر داواى لىخۆشبوون بکەن له خواو
 بگەرێنەو بە بۆ لای، لە گوناھه کانیان دەبورى و خۆشیانی دەوئ، با نەوترئ: بەلکو تەنها
 لە گوناھه کانیان دەبورئ، خۆشهویستی ئەو زاتە ناگەرێتەو بە بۆیان، وە کو هەندى له
 هەلە کاران ئەو قسەیان کردو.

بەلکو خوا پى خۆشه بەندە کەى تەو بە بکات، کاتى تەو بە دە کات و دە گەرێتەو، وە کو
 ئەو کەسە پى خۆشه که حوشتريکی پى يیت و خواردن و خواردنەو کان و ئەویشی
 پىوێستە لەسەرى دایناپی، لە دەشتیکى چۆل و کاکى بە کاکیدا لى وون بییت، وە پى
 ئومید بى له گەرانهوێ، بچیتە ژیر سیبەرى درەختیکەو وە پال بکەوئ، چاوەروانى
 مردن بکات، لە کاتیکدا ئەو بەو حالەوێ، تەماشای بکات و بینى حوشتەرە کەى لەسەر
 سەرى وەستاو، ئەویش رەشمە کەى بگريت، خوا زۆرتر پى خۆشه له گەرانهوێ
 بەندە کەى بەم کەسەى که حوشتەرە کەى دۆزیو تەو، ئەمەش مەزترین خۆشهویستیه
 که ئەندازە بکريت. سوپاس و ستایش و خۆشهویستی پاک و پالفتە تەنها بۆ خوا، ئای
 چەندە مەزەنە چاکە کانی، چەندە زۆرە خیر و بەخششە کانی، وە چەندە فراوانە مەتە کانی!!
 (۱۵): ﴿ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ﴾ واتە: خواوێ عەرشی مەزن و پایەدارە لە گەرەوێ و مەزنیدا،
 دەورى ئاسمانە کان و زەوى و کورسى داو، ئەوانە لە چاوەرشدای وە کو ئەلقەیک وان لە
 بیابانى هەموو زەویدا فرى بدرئ، خوا عەرشی تايەت کردو بە باس کردن بە هوئ
 مەزنیو، چونکە تايەترینى بەدیهینراوێ کانە بە نزیك بوونەو لى، ئەمەش لەسەر
 خویندەوێ (المجید) بە (الجر) ئەو کات (المجید) دەبیتە سیفەت بۆ عەرش. بەلام
 لەسەر خویندەوێ بە (الرفع)، بیگومان (المجید) دەبیتە سیفەت بۆ خوا، (المجد) یش
 فراوانى سیفەتە کان و مەزترینیان دە گریتەو.

(۱۶): ﴿فَاعْلَمْ أَنَّا بِرُؤْدُكَ﴾ واتە: خوا هەر شتیکی بوئ دە بکات، ئە گەر ویست و ئیرادەى
 شتى بکات پى بلى: بیه ئەویش دەستەجى دەبى، هیچ کەسێک نیه هەر شتیکی بوئ
 بیکات جگە له خوا.

چونکە بە راستی بەدیهینراوێ کان ئە گەر شتیکیان بوئ ئەو پىوێستە بۆ ئەنجامدانى
 ویست و ئیرادەیان پشتیوان و یارمەتیدەرێکیان هەبى، بەلام خوا نە هیچ پشتیوانێکی

ته فسیری سوورهتی (الطارق)

مه ککیه (۱۷) نایه ته

به ناوی خوی به به زمیی به خشنده

(۳-۱): **خوا** ده فهرموی: **وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ** (واته: سویند به ناسمان و نهوهی له شهودا دهرده کهوئی)، پاشان دهر کهوتنی پروون کردوه ته ووه به فرمایشتی خوی: **النَّجْمِ الثَّاقِبِ** (ته ستیره ی) پروونا ککه ره ووه که پروونا کهه ی ناسمانه کان ده برئی تا له زهویه ووه ده بینرئی، بوچوونی راست نهویه تهوه ناوی ره گزه هه موو

ته ستیره کان ده گرته ووه، وه و تراوه: تهوه ته ستیره ی زوجه له که ناسمانه کانی برپوه و ده بینرئی، وه ناو نراوه به دهر کهوتوو (طارق) چونکه له شهودا دهرده کهوئی. (۴): سویند له سه ر خوراو فرمایشتی خوی به، که فرموویه تی: **إِنْ كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ** (واته: سویند به خوا هه موو که سیک چاودیریکی به سه ره ووه یه)، کرده ووه چاک و خراپه کانی ده پاریزی، وه له داهاتوو دا داشت دهر ته ووه به پیی نه و کرده ووه ی بو ی پاریزراوه.

(۵-۸): **فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ** (که واته با ناده میزاد) سه رنجی دروستکردنی بدات، چونکه بیگومان نه و دروستکراوه، **مِمَّ مِنْ مَاءٍ دَافِقٍ** (واته: له ناویکی هه لقولآو) نه ویش نه و مه نیه یه که، **يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ** ده گونجی نه و مه نیه دهرجی له ناوهندی پشتی پی او دانه په راسووی سنگی ژنه ووه، وه ده گونجی مه به ست: له مه نی هه لقولآو: مه نی پی او بی، نه و جیگایه ی که لیی دهرده چیی ناوهندی پشت و سنگی بیست، پیده چیی نه مه له پیشت بیست، چونکه بیگومان خوا وه سفی پی کرده به ناوی هه لقولآو، نه و هیشی ههستی پیده کری و ده بینرئی،

که هه لبقولاو کتوپر دهرچی مهنی پیاوه، به ههمان شیوه، وشه ی (الترائب) ییگومان شهوه به کارده هینری بؤ پیاو، چونکه ییگومان (الترائب) بؤ پیاو به مانای هه ردوو مه مکی مینه دیت، نه گهر مه به ست پی مینه بوایه، ده یفه رموو: (من بین الصلب والتدین) واته: له نیوان پشتو هه ردوو مه مکی. وه وینه ی شهوه، خوا زاناتره. جا شهو زاته ی ئینسانی هیناوه ته بوون له ناویکی هه لبقولاو، که له شوینه سهخت و قورسه وه دهرده چیت، به ده سه لاته له سه ر زیندوو کردنه وه ی له رۆزی دوایدا بؤ پاداشت دانه وه، و تراوه: ییگومان خوا به ده سه لاته له سه ر گه رانه وه ی شهو ئاوه هه لبقولاوه له پشتی ئینساندا، نه مهش شه گهرچی مانا که یشی راسته - به لام مه به سه ته که نه مه نیه له ده فه که دا، بؤیه له دوا ی شهوه فه رموو یه تی: (۹): ﴿يَوْمَ تَبْيَضُّ بُيُوتُ الْمُرَارِثِ﴾ (واته: له رۆژیکدا) تاقی ده کرپته وه نه پنی ناو سینه کان، ئاشکرا ده کری شهوه ی له دل کاندایه له خیره شهر له سه ر رووی رووخاره کان، خوا ﴿يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ﴾ (۱۰) آل عمران، (واته: رۆژیک دیت که چند روویه ک سپی ده بن، وه چند روویه ک رهش ده بن).

جا له دنیا دا زوری له کاروباره کان ده شاردرینه وه، خه لکی به چاو نایابینی، به لام له رۆزی دوایدا چاکه ی چاکه کاران و خراپه ی به دکاران دهرده که وی، هه موو کاره کانیش ئاشکرا ده بن.

(۱۰): ﴿قَالَ مِنْ قُوَّةٍ﴾ (واته: شهو نه هیزیک شک ده بات) رپنگری پی بکات له نه فسی خوی، ﴿وَلَا نَاصِرَ﴾ (وه نه پشتیوانیکی) دهره کی یارمه تی لیوه ربگری، شه سویند خوارده له سه ر حالی کریکارانه له کاتی کار کردنیان و کاتی پاداشتیان.

(۱۱-۱۲): له پاشان سویندی خوارد، سویندی دووه له سه ر راستی قورئانه، جا فه رموو ی: ﴿وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ﴾ (۱۱) ﴿وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ﴾ (واته: سویند به ئاسمانی خاوه ن گه رانه وه) به فه رمانی خوا هه موو سالیکی ئاسمان باران ده گه رپنپته وه، وه زویش قلیش ده بات بؤ رووه کو گژو گیاکان، به و شیوه یه ئاده میزادو ئاژه له کان پی ده ژین، ههروه ها به فه رمانی خوا ئاسمان ده گه رپته وه به قه ده رو کاروباره خوا یه کان له هه موو کاتیکیدا، وه زوی قلیش ده کات و درزی تیده کات له مردووه کان.

(۱۳): ﴿إِنَّهُمْ﴾ (واته: قورئان، ﴿لَقَوْلٍ فَضَّلَ﴾ (واته: وته ی حه ق و راست و روون و ره وانه.

(۱۴): ﴿وَمَا هُوَ بِالْمُرَّلِ﴾ واته: قورئان راسته، به بی هوده نه تیردراوه، شه وه قسه یه که نیوانی هه موو دهسته کان و دژیه که کان جیاده کاته وه.

(۱۵): ﴿إِنَّهُمْ﴾ واته: به درودانه رانی پیغه مبهرو قورئان، ﴿يَكِيدُونَ كَيْدًا﴾ (واته: قیل ده کهن چون قیل کردنیک) بو شه وهی حه قی پی رهت بکه نه وه و پشتیوانی بووچی پی بکه ن.

(۱۶): ﴿وَأَكِيدُ كَيْدًا﴾ (واته: منیش نه خشه ده کیشم بو هه لوه شانده وهی قیله کانیان چون نه خشه کیشانیک) بو ده رکه وتنی حه ق، نه گهر چی بیروایانیش پیان ناخوش بیست، وه بو رهت کردنه وهی شه وهی شه وان هیناویانه له بووچ، تا ده ربکه وی کی زاله، بیگومان ناده می لاوازترو بی نرخته ره له وهی زال بی به سه ر خوی به هیزی زانا له نه خشه و پلاندا.

(۱۷): ﴿فَهَلْ الْكَافِرِينَ أَهْمُ لَهُمْ رُؤْيَا﴾ واته: (نجا مؤله تی بیروا کان بده لیان بوهسته) که میک، له داهاتوودا سه ره نجامی کاره کانیان ده زانن کاتی سزایان بو داده به زی.

ته فسیری سووره تی (الطارق) ته واو بوو.

ته فسيري سوورته تي (الاعلى)

مهككيه (۱۹) نايه ته

به ناوي خواي به بهزهيي به خشنده

(۱-۱۹): ﴿سَجَّ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ۱﴾ الَّذِي
 خَلَقَ فَسَوَّى ۲ وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ۳ وَالَّذِي
 أَخْرَجَ الْمَرْعَى ۴ فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ۵
 سَفَرْتِكَ فَلَا تُنْسَى ۶ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ
 الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى ۷ وَيُذَكِّرُكَ لِلْيُسْرَى ۸ فَذَكَرَ
 أَنْ فَعَعَتِ الذُّكْرَى ۹ سَيَذَكُرُ مَنْ يَخْنِي ۱۰
 وَيُحْجِنُهَا الْأَشْقَى ۱۱ الَّذِي يَصِلُ النَّارَ الْكُبْرَى ۱۲
 ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ۱۳ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ
 تَزَكَّى ۱۴ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ۱۵ بَلْ تُؤْثِرُونَ
 الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۱۶ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ۱۷ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ۱۸ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ
 وَمُوسَى ۱۹﴾

﴿سَجَّ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ۱﴾ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ﴿خوا﴾ فرمان ده کات به ته سبیج کردنی که زیگرو یادو پرستش و ملکه چ بوون بؤ مه زنی له خو ده گری، ته سبیج و ستایشیک بی شیواو بی به مه زنی خوا، به وهی یادی ناوه جوانه به رزه کانی بکه ن بؤ هه ر ناوی، به مانای جوانو مه زنی خوئی، وه یادی کاره کانی بکه ن، له واته: ئه و زاته هه موو به دپهنراوه کانی دروست کردوه و پیکسی خستون، واته: به ورده کاری و پته وی و چاکترین شیوه دروستی کردوون، ﴿وَالَّذِي قَدَّرَ﴾ (واته: وه ئه و زاته ی ئه اندازه ی کیشاوه) به ئه اندازه کیشایتیک هه موو ئه اندازه کراوه کان شوینی ده که ون، ﴿فَهَدَى﴾ (ئنجما رینماییی) هه موو به دپهنراوه کانی کرد.

ئهم رینماییی و هیدایه ته گشتگیره، ناوه پؤ که که ی ئه وه ده که یه نی ئه و زاته رینماییی هه موو به دپهنراوه کانی کردوه بؤ به رزه وه ندیبه کانیان، وه تیبدا باسی نیعمه ته ناینه کانی کردوه، وه له بهر ئه مه یه ده رباره ی فرموویه تی: ﴿وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى﴾ واته: له ناسمانه وه

بارانی باراند، جوړه ها گژو گیاو رووه کی سهوز کرد، خه لکی سوودیان لی وه رگرت بو بژیوی خویمان و نازه له کانیان، وه سه رجه م گیانله بهره کانی دیکه.

پاشان دواي شهوهی ته وای کرد شهوهی که نه ندازهی کردبوو له لاویتی، گژو گیا که ی وشک کرده وه و لهت و په تی کردن، ﴿فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى﴾ (واته: ئنجا کردی به پووشیکی) رهش، واته: لهت لهت و په رش و بلاوی کرد، وه باسی نازو نیمه ته ناینه کانی کرده تیایدا، نا له بهر شهوهی به خوا ﴿مَنْ مَنَّا﴾ منه تی کرده به بنچینه و شوینی ده رهینانی، که شهویش قورئانه، فرموویه تی: ﴿سَنُقَرِّبُكَ فَلَا تَنْسَى﴾ (واته: شهوهی سروشمان بو ت کرده له قورئان ده پیاریزین، دلتی پی ئاوه دان ده که ینه وه، هر گیز بیرت ناچیته وه، شهوهی مژده به کی گه وره به بو بنده و پیغه مبه ره که ی موحه ممد ﴿مَنْ﴾ که به راستی خوا زانستیکی فی رده کات بی ری ناچیته وه، ﴿إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ﴾ (واته: مه گه شهوهی که خوا بیه ویت) له وهی حکمه تی خواستی بی له بیرت بیاته وه له بهر بهر شهوه ندیه کی گه وره تر ﴿إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى﴾ (واته: بیگومان شهوه به هموو شتیکی ئاشکراو په نهان ئاگاداره)، له وانه ش: شهوه زاته ده زانی چ شتی بو بنده کانی گونجاوه، نا له بهر شهوه به شه ربه تیان بو داده نیست به و جوړه ی که بیه وئی، وه بریاریش ده دات به وهی که ده بیه وئی، ﴿وَنُنَبِّئُكَ لِلنَّبِيِّ﴾ هه روه ها شهوهی مژده به کی گه وره به، که خوا ﴿يَا رَمَهْ تِي﴾ یارمه تی پیغه مبه ره که ی ده دات بو ریگای ئاسان له هموو کاروباره کانی، وه ئاین و شه ربه ته که ی ئاسان کرده، ﴿فَذَكِّرْ﴾ ئاموژ گاری بکه به شه ربه تی خواو نایه ت و نیشانه کانی، ﴿إِنْ نَفَعَتِ الْذِكْرَى﴾ مادام یادخسته وه و ئاموژ گاری وه رگیراوه و گوئی لیگیراوه، یه کسانه شهوهی گه هه موو ئاموژ گاری و یادخسته وه کان به ده ست بین، یان هه ندیکان.

مه فهومی نایه ته که شهوهی به: بیگومان شهوهی ئاموژ گاری و یادخسته وه هچ سوودنیکی نه گه یاند، به وهی که ئاموژ گاریه که شهوهی خراپه زیاد بکات، یان خیر و چاکه که م بکات، شهوه شهوهی ئاموژ گاری و یادخسته وه به فرمانی پیغه مبه ره کراوه، به لکو قه ده غه ی لیگراوه. جا ئاموژ گاری و یادخسته وه خه لکی تیایدا ده بن به دوو به شهوه: شهوهی سوودیان وه رگرتووه خوا باسی کردوون و فرموویه تی: ﴿سَيَذَكِّرْكَ مِنْ يَحْتَى﴾ (واته: بیگومان شهوهی له خوا بترسی په ندی لیوه رده گری)، بیگومان ترسان له خواو زانینی شهوهی خوا پاداشتی ده داته وه له سه ر کرده وه کانی، شهوه پیویست ده کات له سه ر بنده ده ست هه لگری له سه ریچی و کوشش بکات بو چاکه کان.

به لام نهوانه‌ی سوودیان لی
 وه‌نه گرتووه، خوا باسی کردوون و
 فه‌رموویه‌تی: ﴿وَلَجَّجْنَاهَا الْأَشْقَىٰ ۝۱۱﴾
 الَّذِي يَصِلُ النَّارَ الْكُبْرَىٰ ﴿۱۱﴾ (واته: نه‌وه‌ی
 زور خراپیش بیست خوی لی‌ی دوور
 ده‌خاته‌وه * نه‌وه‌ی ده‌چیته ناو ناگری
 هه‌ره گه‌وره) نه‌ویش ناگریکی
 هه‌لگیرساوی خوییه که پرویان
 لی‌ده کات و ده‌یانسووتینی.

﴿ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ﴾ (واته: به‌رده‌وام
 سزا ده‌دری‌ی تیایدا به‌بی‌ی هه‌وانه‌وه‌و
 پشوو، ته‌نانه‌ت نه‌وان ناواتی مردن
 ده‌خوازن مردنیشیان بو ده‌ست نادات،
 وه‌کو خوا ﴿لَا يَقْضَىٰ﴾ فه‌رموویه‌تی:

﴿عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُحْيَفُ عَنْهُمْ مِّنْ عَذَابِهَا ۝۳۱﴾ ﴿فَاطِر﴾ (واته: برپاری مردن نادری
 به‌سه‌ریاندا تا بمرن، هه‌روه‌ها هه‌ندی‌ی له‌سزای دوزه‌خیان لی‌ سووک ناگری)،
 ﴿فَدَافَلِحْ مِنْ تَرْكِي﴾ (واته: به‌راستی سه‌رکه‌وتوو سه‌رفراز بوو نه‌و که‌سه‌ی نه‌فسی
 خوی پاک راگرتووه له‌هاوبه‌شدانان و ستم کردن و خوره‌وشتی خراپ، ﴿وَذَكَرْ
 أَسْرَرِيهِ فَصَلِّ﴾ (واته: وه‌سف کراوه به‌زیکری خوا دل‌یشی به‌و زیکره‌ر‌ه‌نگ
 کرده، نه‌و زیکر کردنه پیویستی کرده له‌سه‌ری کاریک بکات به‌پنی
 ره‌زاهندی خوا بیست، به‌تایب‌ت نویژ که‌ته‌رازووی ئیمان‌ه، نه‌مه‌مانای ده‌قه
 پیروژه‌که‌یه.

به‌لام نه‌و که‌سه‌ی فه‌رمایشتی خوا ﴿تَرْكِي﴾ شیکردوه‌ته‌وه به‌مانای زه‌کاتی
 سه‌رفتره، وه‌ ﴿وَذَكَرْ أَسْرَرِيهِ فَصَلِّ﴾ به‌مانای نویژی جه‌ژن، بیگومان نه‌گه‌رچی
 له‌ناو نه‌م فه‌رمایشته هه‌ندی ورده‌کاری تری تیدا‌یه، نه‌وه‌ته‌نها نه‌و مانایه
 ناگه‌یه‌نی.

﴿بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾ (واته: (به‌لکو‌ئیه ژینای دونیا) پیش ده‌خه‌ن به‌سه‌ر

دواروژدا، وه نازونيمه تي له ناو چوو فهوتاي پر له ماندوو بوون هه لده بژيړن به سهر دواروژدا.

﴿وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ﴾ كه چي ژياني دواروژ چا كتره له دونيا، له هه موو وه سفيكي خوازراو، ﴿وَأَيُّهَا﴾ (پايه دارتره) چونكه مالي مانه وهي هه ميشه يي و پاكه، دونياش مالي فهوتانو له ناو چوونه.

برواداري ژير خرابو بينرخ هه لئا بژيړي به سهر چاك و به نرخدا، له زه تي ساتيك ناگورپته وه به خوشي هه ميشه يي، به راستي خوشويستني دونياو پيشخستني به سهر دواروژدا سه رچاوهي هه موو گوناوه هه له به كه، ﴿إِنَّ هَذَا﴾ (به راستي نه مه ي) باسكراوه بوتان له م سوورپه ته پيروزه دا له فرمان و هه واله چا كه كان، ﴿لَقِي الصُّحُفِ الْأُولَى﴾ ﴿صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى﴾ (واته: له نامه پيشووه كاندايه * نامه كاني ئيبراهيم و موسا) كه نه وانه به ريز تريني پيغه مبه ران بوون، جگه له پيغه مبه ر موحه ممه د ﴿﴾.

ئا نه مانه كومه له فرمانيكن له هه موو شه ريعه تيكداهن، چونكه ده گورپته وه بو به رزه وهندي هه ردوو دونيا، هه روه ها به رزه وهنديه له هه موو سه رده مو شوي تيكداهن.

ته فسيري سوورپه تي (الأعلى) ته واو بوو.

ته فسیری سوورته تی (الفاشیه)

مه ککيهه (۲۶) نايته

به ناوی خواي به به زميي به خشنده

- (۱-۱۶): ﴿ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْعُنَيْبَةِ ۙ (۱) وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَشِيعَةٌ (۲) عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ (۳) تَصَلَّى نَارًا حَامِيَةً (۴) تُشَقَّى مِنْ عَيْنٍ عَابِسَةٍ (۵) لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ صَرِيحٍ (۶) لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ (۷) وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاعِمَةٌ (۸) لِسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ (۹) فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ (۱۰) لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً (۱۱) فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ (۱۲) فِيهَا سُرُرٌ مَرْفُوعَةٌ (۱۳) وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ (۱۴) وَنَارٌ مَّصْفُوفَةٌ (۱۵) وَزَرَّابِيُّ مَبْثُوثَةٌ (۱۶) ﴾

﴿ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْعُنَيْبَةِ ۙ واته: خوا ۙ باسی بارودوخسی پوژی دوايي ده کات، وه نه وهشی تیايدايه له ناخوشيه مه زنه کان، نهو پوژه به ديهيئسراوه کان داده پوئشی به سه خته کانی، جا پاداشت ده درينه وه به کرده وه کانیانو دهبن به دوو دهسته وه: دهسته يه ک له به ههشتو دهسته يه کی دیکه له دوزه خ.

جا هه واليداهه ده رباره ی وه سف کردنی هه ربه ک له وه دوو دهسته يه، له وه سفی دوزه خياندا فه رمويه تی: ﴿ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَشِيعَةٌ واته: (زور پوو خسار) له پوژی دواييدا، ﴿ خَشِيعَةٌ ترسناک و زليل و پيساو شه رمه زاره، ﴿ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ واته: ماندووه له سزادا، به سه ر پوو خساری راده کيشري، وه ناگر ده مو چاويان داده پوئشی. وه ده گونجی مه به ست له فه رمایشتی خوا: ﴿ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَشِيعَةٌ ﴿ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ له دونيادا يئت، چونکه له دونيادا نه هلی په رستش و کار کردن بوون، به لام به هوی نه بوونی مه رجه که ی - که نه ویش بر واهيئانه - له پوژی دواييدا په رش و بلا و بووه ته وه.

نهم گریمانته يه نه گه رچی له پرووی و اتاوه پاستيش يئت، میانته يه ده که که تامازه يه بوئته وه، به لکو راستو بر اووه گریمانته يه که مه، چونکه به ستويه تيه وه به (الظرف)

نهویش پوژی قیامه ته، وه له بهر نهوه مه بهست لیره دا پرونکردنه وهی وه سفی دۆزه خیانه به گشتی، نهو گریمانesh به شیکی که مه له دۆزه خیان له چاو هموو دۆزه خیه کاند، وه له بهر نهوه پرسته که له میانهی ناشکرا کردنی حالی خه لکیدا هاتووه، کاتی نهو پوژه سهخته دایان ده پوشتیت، هیچ پووبه پوو بوونه وه یه کی تیدانیه ده رباره ی حالیان له دونیادا.

خوا ﴿۵﴾ ده فرموی: ﴿تَصَلِّ نَارًا حَامِيَةً﴾ واته: گهرمیه که ی زور سهخته له هموو لایه که وه دهوریان ده دات، ﴿تَشْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ اَنِيبٍ﴾ (واته: ئاو ده درین له سه رچاوه ی) زور گهرم به کول، ﴿وَإِنْ يَسْتَعِثُّوْا يُعَاثُوْا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوْهَ﴾ ﴿۶﴾ الکهنه، (واته: وه نه گهر له تینوانا هاواری ئاو بکه ن ئاو یکیان بو ده هینری وه ک مسی تهاوه وایه پوو ده مو چاوه کان ده برزینی) نه مه خواردنه وه کانیانه.

به لام خواردنه کانیان: ﴿لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ اِلَّا مِنْ ضَرِيْعٍ﴾ ﴿۶﴾ لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوْعٍ ﴿۷﴾ (واته: خوراکیان هه ر درکی وشکو و تالو تفته * نه قه له ویان ده کات و نه برستیان لاده بات) جا مه بهست له خواردن یه کیکه له م دووانه:

یان نهوه یه ریگری له برستی خاوه نه که ی ده کات و نازاری ناهیل، یان نهوه یه جهسته ی به هیز ده کات له لاوازی، نه م خواردنه ش شتیکی تیدانیه له م دووانه، به لکو خواردنیکه له وپه ری تالی و تفتی و ناخوشیدایه، داوای سه لامه تی له خوا ﴿۵﴾ ده که ین.

به لام چاکه کاران پوو خساریان له پوژی دوا ییدا، ﴿نَاعِمَةٌ﴾ واته: جوانی نازو نیعمه تیان پیوه دیاره، بویه جهسته یان گه شاهه ته وه و پوو خساریان پوونا که وه له نه وپه ری خوشیدایه، ﴿لَسَعِيْبًا﴾ نه و کوشه ی له دونیادا پیشی خستوه، له کرده وه چاکه کان و چاک بوون له گه ل بنده کانی خوادا، ﴿رَاضِيَةٌ﴾ واته: کاتی که ده بینی پاداشته که ی به چه ند قات بو ی هه لگیراوه، ئنجا ستایشی ده ره نجامی خو ی ده کات، نه وه یشی ئاواتی پی ده خوازی بو ی ده سه بهر ده بییت، چونکه نه و که سه ﴿فِي جَنَّةٍ﴾ واته: له به هه شتیکی دایه هه موو نازو نیعمه ته کانی تیدا کو کراوه ته وه ﴿عَالِيَةٍ﴾ جیگا و پله و پایه ی به رزه له وپه ری به رزیدایه، ته لارو کوشکه کانی به رزن، نهؤم له سه ر نهؤم به سه ر نهوی دیکه دا ده روانی، له وه ی خوا بو ی ناماده کردوون له ریزو حورمه ت، ﴿قَطْرُهَا دَائِبَةٌ﴾ ﴿۲۳﴾ الحاقه، (واته: میوه ی نزیکه ده سه ته) واته: پره له میوه ی به تام و خوش، به ره م هینراوه به و به ره مه چاکانه ی که به ئاسانی لی ده کریته وه، به هه ر جو ری بیان وه ی ده ستیان پی

ده گات، نه پيويست ده كات سهر بكهونه سهر دار، يان بهرهميكيان لي گير بي.
 ﴿لَا تَسْمَعُ فِيهَا﴾ واته: (نايستي) بههشت، ﴿لَغِيَةً﴾ واته: قسه ي پروبووچ، سهرپاي
 قسه ي قدهغه كراو، بهلكو قسه كانيان قسه ي چاك و به سوودن، گشتگيرن له سهر
 يادي خواو يادي نازونيممه ته يه ك له دوايه كه كاني، وه له سهر نه ده بو ره وشتي
 جوان له نيوان يه كتردا، نهو زاته دلّه كاني فراوان كرده، ﴿فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ﴾ نه مش
 ناوي ره گهزه، واته: سهرچاوه ي كانياوي ره واني تيدايه، كه به هر جزو به هر
 شيويه كه بيانه وي نهو ثاوه ده گيرن، ﴿فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ﴾ وه (السرر) كزي (سرير) ه
 نه ويش تهخت و قه نه فه ي بهرز له خوډه گري له خودي خويدا، وه نهو ويشي له سهر يه تي
 له راخهري نه رم و نيان و ناسك، ﴿وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ﴾ واته: په رداخي پر كراو له جوړه ها
 خوارنده وه ي به له زهت، كه دانراوه له به رده ستيانداو تاماده كراوه بويان، له ژير ويست و
 فرماني نه واندايه، مندالاني هميشه زيندو و به سهر ياندا ده يگيري، ﴿وَمَنَارِقٌ مَّصْفُوفَةٌ﴾
 پستي له ناو ريشمي ته نكو نه ستوورو جگه له وانش، كه س نايزاني جگه له خوا،
 ريز كراون بو دانيشتن و پالدانه وه، وه پشوويان پندراوه له وه ي كه خويان داي بنين و
 ريزي بكه ن، ﴿وَزَرَائِبٌ مُّبْتَذَّةٌ﴾ (الزراي) بريته له راخهري زور جوانو سهر نجر اكيش،
 (مبتذة) واته: كورو مه جليه كاني پي رازينراوه ته وه له هه موو لايه كه وه.

(۱۷-۲۶): ﴿أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْآيَاتِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿۱۷﴾ وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿۱۸﴾ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿۱۹﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿۲۰﴾ فَذَكَرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿۲۱﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿۲۲﴾ إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿۲۳﴾ فِعْذَابُ اللَّهِ الْعَذَابُ الْأَكْبَرُ ﴿۲۴﴾ إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿۲۵﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿۲۶﴾﴾

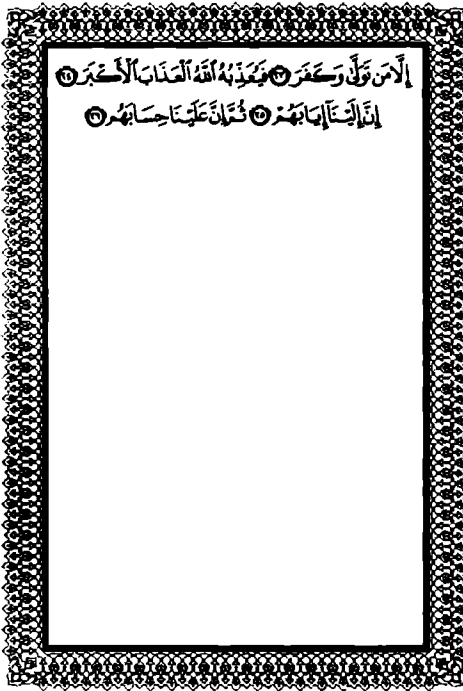
خوا هاني نه وانه ده دات كه پيغه مبر به راست نازانن، وه جگه له وانش له
 خهلكي، بير بكه نه وه له به ديه پندراوه كاني، كه به لگن له سهر يه كته پرستي نهو زاته، جا
 ده فهر موي: ﴿أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْآيَاتِ كَيْفَ خُلِقَتْ﴾ واته: تايا بو سهرنجي دروست كردي
 حوشر نادهن، چون خوا رامي كرده بو بنده كان و زهليلي كرده بو سووده
 زوره كانيان كه پيوستيان پيه تي.

﴿وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ﴾ (واته: وه له ثاسمان كه چون بهرز كراوه ته وه).
 ﴿وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ﴾ (واته: وه له شاخه كان كه چون داکوتراون) به جواترين
 شيواز، زه وويان پي جيگير بووه و چه سپاوه له له رزين، خوا چه ندين سوودو مه زني

تیا یاندا داناوه، ﴿وَالِی الْأَرْضِ کَیْفَ سَطَحَتْ﴾ واته: رایخستووه به راخستتیکی بهر فراوان و ناسانی کردوه به ئهوپه‌ری ناسان کردن، تا به دیهینراوه کان له‌سه‌ر پشتی به‌سه‌ینه‌وه و جیگیر بن، وه بتوان شتی تیدا بکیلن و بچینن و خانووی له‌سه‌ر دروست بکن، وه ئه و ریگایانه بگرنه بهر که ده‌یانگه‌یه‌نی به مه‌به‌سته کانیان، بزانه بیگومان راخراوی زه‌وی پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه نیه که خپرو بازنه‌یه، گه‌ردوون له هم‌موو لایه که‌وه ده‌وری داوه، وه ک چون نعل و عقل و هه‌سته‌وه‌ری و بینین به‌لگه‌ن له‌سه‌ر ئه‌وه، هه‌روه ک چون باسکراوه و ناسراوه له لای زوری له خه‌لکی، به تاییه‌ت له‌م سه‌رده‌مه‌ی خه‌لکی وه‌ستاوان له‌سه‌ر زوری له تهنیسته کانی، به‌وه‌ی خوا ﴿﴾ پیداون له‌و هؤ کارانه‌ی که دوور نزدیک ده که‌نه‌وه.

جا بیگومان راخراوی له کاتیکدا پیچه‌وانه‌ی خپرو بازنه‌یه ئه‌گه‌ر زور بچوو ک بیت، که ئه‌گه‌ر رابخری ئه‌وه خپری و بازنه‌یی له ده‌ست ده‌دات، به‌لام جه‌سته‌ی زه‌وی له ئه‌وپه‌ری گه‌وره‌یی و فراوانیدا‌یه هم خپرو بازنه‌یه هم راخراوه، ئه‌م دووانه‌ش پیچه‌وانه‌ی یه‌کتر نین، وه ک چون زانراوه له لای خه‌لکانی خاوه‌ن ئه‌زمسون، ﴿فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ﴾ واته: که‌وابوو بیری خه‌لک بهینه‌وه و ئاموز گاریان بکه‌و بیاتر سینه‌و مژده‌یان بده‌ری، چونکه به‌راستی تو نیردراوی بو بانگه‌واز کردنی خه‌لک بو لای خوا، وه ئاموز گاری کردنیان، تو نیردراوی به زال بوون به‌سه‌ریاندا، وه کیلی کرده‌وه کانیان بیت.

ئه‌گه‌ر هه‌ستایت به‌وه‌ی له ئه‌ستوته ئه‌وه دوا‌ی ئه‌وه سه‌رزه‌نشست ناکری، وه ک خوا ﴿﴾ فه‌رموو یه‌تی: ﴿وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مِنْ يَخَافُ وَعِيدِ﴾ (۴۵) ﴿ق، (واته: تو ده‌سه‌لاتت به‌سه‌ریاندا نیه، که‌واته: تو به‌م قورئانه ئاموز گاری ئه‌و که‌سه بکه که له هه‌ره‌شه‌ی من ده‌ترسی)،

﴿ إِلَّا مَنْ تَوَلَّىٰ وَكُفِّرْ ۖ وَكَذَّبَهُ اللَّهُ الْعَذَابُ الْأَكْبَرُ ۝ ﴾ واته: به لام
 نه و که سہی که پشت هه لده کات
 له گویرایه لی و بیروا بوون به خوا
 ﴿ فَعَذَّبَهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ۖ ﴾ (واته:
 نه وه خوا سزای ده دات به سزایه کی)
 سهختی به رده وام، ﴿ إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَتُهُمْ ۖ ﴾
 واته: (به راستی هه ر بو لای تیمه یه)
 گه رانه وهی دروستکراوه کان، وه
 کو کردنه وه یان له پوژی قیامه تدا، ﴿ ثُمَّ
 إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ۖ ﴾ (واته: پاشان به
 راستی لیپرسینه وه یان له سه ر تیمه یه) جا
 لیپرسینه وه یان لی ده که ین له سه ر نه وهی
 کردوو یانه له چاکه و خراپه.

ته فسیری سووره تی (الغاشية) ته واو بوو.

ته فسیری سووره تی (الفجر)

مه ککیه (۲۰) نایه ته

به ناوی خوای به به زهیی به خشنده

(۵-۱): ﴿ وَالْفَجْرِ ۱ ۚ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ۲ ۚ وَالشَّفْعِ ۳ وَالْوَتْرِ ۴ ۚ إِذَا يَسَّرَ ۵ ۚ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ ۶ ۚ وَالْفَجْرِ ۱ ۚ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ۲ ۚ وَالشَّفْعِ ۳ وَالْوَتْرِ ۴ ۚ به روالهت سویند بیخوراو سویند له سهر خوراو، نهویش دروسته به کارهاتوه نه گهر کاریکی ناشکراو گرننگ ییت، نهویش بهو شیویه لهم جینگایه دا.

خوای سویندی خواردوو به به ره به یان که کۆتایی شهوو سه ره تای رۆژه، له وهی له پشت هه لکردنی شهوو هاتنی رۆژ چه ندین به لگهی تیدایه له سهر ته واوی ده سه لاتی خوا، نهو زاته به تاکو تنها ههر خۆی به رپۆه به ری ههموو کاروباره کانه، ره وانیه په رستش بکری مه گهر بو نهو.

وه له به ره به یاندا نوژیکی مهنزی تیده که وین، شیایوی نهو به سویندی پی بخوری، له بهر نه میه به دوایدا سویندی به ده شهوه که خواردوه، نهویش له سهر بوچوونی ته واو: ده شهوی په مهنزه، یان ده شهوی (ذي الحجة) یه، به راستی نهوانه شه وانیکی گشتگیرن له سهر رۆژانیکی چاک، چونکه په رستش و نزیک بوونه وه یان تیدا نه نجام ده درئ که له رۆژوو شهوه کانی دیکه بهو جوژه نیه.

وه له ده شهوی په مهنزادا شهوی قه درئ تیدایه که چاکتره له ههزار مانگ، له رۆژه کانیدا به رۆژوو بوونی کۆتایی په مهنزه، که پایه یه که له پایه کانی ئیسلام.

وه له ده رۆژه کانی (ذي الحجة) دا وه ستان له عه ره فهی تیدایه، که خوا نه وه نده له بهنده کانی خوش ده بی شه یسانی پی خه مبار ده بی، ههر گیز شه یتان نه بی تراوه به بی نرخی و

سه رشوړې نه و نه ده ی پوړی عه ر ه فه، کاتیک که ده بی له دابه زینی فریشته کانو میهره بانې خوا بو سر به نده کانی، وه زوړی له کاره کانی حج و عه مره ده که و ټه ناو یه وه، نا تم شتانه مه زنن، شیاوی نه وه ن سویندیان پی بخوری ﴿وَاللَّيْلِ إِذَا يَسَّرَ﴾، (واته: سویند به شهو) کاتی پوړیشتن و خاویوونه وه ی تاریک یه کانی له سر به نده کان، ده که و ټه وه و پشو و ده دن و دلنیا دهن، نه مه ش میهره بانې و حکمه ټیکه له لایه ن خوا وه، ﴿هَلْ فِي ذَلِكَ﴾ واته: نایا نه وان ه ی باسکران ﴿قَسَمَ لِي ذِي حِجْرِ﴾ (واته: شیاوی سویند خوار دن نین) له لای که سی عاقل؟ به لی، هه ندی له وه به سه بو که سی که دلی هه بی، یان گو ی رابخات و شایه ت بیټ .

(۶-۱۴): ﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ۖ ۶ إِرْمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ۗ ۷ الَّتِي لَمْ يَخْلُقْ مِثْلَهَا فِي الْإِلْدَادِ ۗ ۸ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ۗ ۹ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ۗ ۱۰ الَّذِينَ طَعَنُوا فِي الْإِلْدَادِ ۗ ۱۱ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ۗ ۱۲ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ۗ ۱۳ إِنَّ رَبَّكَ لِبَاصِرٍ ۗ ۱۴﴾
 خوا ده فه رموی: ﴿أَلَمْ تَرَ﴾ (واته: نایا ناینی) به دلو به رچا و روونیت، په روه ردگاری تو چی کرد به م نوممه ته یاخی و سر کیشه، نه ویش ﴿إِرْمَ﴾ نه و هوزه ناسراوه یه له یه من ﴿ذَاتِ الْعِمَادِ﴾ واته: خاوه نی ده سه لاتیکی به هیزو یاخی و خو به زلزان بوون.
 ﴿الَّتِي لَمْ يَخْلُقْ مِثْلَهَا﴾ (واته: که و ټه یان دروست نه کرابو) و ټه ی عاد، ﴿فِي الْإِلْدَادِ﴾ واته: له هه مو و لاتدا له رووی هیزو تووندی ه وه، هه روه کو پیغه مبه ره که یان هوود ﴿الَّذِينَ﴾ فه رمو یه تی: ﴿وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلْنَا خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَضْطَةً ۗ فَأَذْكُرُوا لآلِهَةَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ﴾ (واته: وه بیری چا که کانی خوا بکه نه وه کاتی ټیوه ی کرد به جینشین له پاش گه لی نوح، وه له ش و قه لافه تی ټیوه ی له وان گه وره تر دروست کرد، که واته: بیری چا که و به ره کانی خوا بکه نه وه بو نه وه ی رزگارتان بی).

﴿وَتَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ﴾ (چی کرد به گه لی تمود) نه وان ه ی که به هیزی خو یان شاخی به ردینیان ده تاشی و ده یان کرد به جینگای نیشته چی بوون، ﴿وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ﴾، واته: فیرعه ونی خاوه ن سوپا، که مولکه که یان جیگیر کرد بوو، هه روه کو چون میخه کان داده کو ترین بو هه ر شتی بیه وی پی بیه سټیته وه.

﴿الَّذِينَ طَعَنُوا فِي الْإِلْدَادِ﴾ (واته: نه وان ه ی له ولاتی خو یاندا یاخی بوون) نه م وه سفه ده گه ریته وه بو گه لی عادو تموودو فیرعه ون و نه وان ه ی شوینیان که وتوون، بیگومان نه وان

سته میان بهرپا کرد له ولاتی خوادا، وه بنده کانی خویان شازاردا له دین و دنیایان، له بهر
 نه مه یه فرمویه تی: ﴿فَاكْثُرُوا فِيهَا الْفَسَادَ﴾ (واته: جا خراپه و گوناھی زوریان نه جامدا)
 نه ویش بیروایی و به شه کانتی له هه موو ره گزه کانی سه ریچی، وه کوششیان کرد له
 بهر په رچدانه وه ی پیغمبه ران و ریگری خه لکیان کرد له ریگیای خوا، جا کاتی گه یشته
 نه و بهری یاخیوون که وا پیوست بوو له ناو بیرین، خوا سزاو خه شم و قینی خوئی بویان
 ناردو ته فروو تونای کردن ﴿إِنَّ رَبَّكَ لِيَالْمَرَّصَاتِ﴾ (واته: به پاستی پهروه ردگاری تو
 له که میندایه) بو که سی سه ریچی بکات، مؤله تی ده دات بو ماوه یه کی کهم، پاشان توله ی
 لی ده سنی به توله سندننی که سیکی به هیزی به توانا.

(۱۵-۲۰): ﴿فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْنَلَهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ، وَنَعَّمَهُ، فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ﴿۱۵﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْنَلَهُ
 فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ، فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ ﴿۱۶﴾ كَلَّا بَلْ لَا تَكْرُمُونَ الْيَتِيمَ ﴿۱۷﴾ وَلَا تَحْضُونَ عَلَىٰ طَعَامِ
 الْمَسْكِينِ ﴿۱۸﴾ وَتَأْكُلُونَ التَّرَاتِ أَسْكَالًا لَّمَّا ﴿۱۹﴾ وَتَحْبُونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿۲۰﴾﴾
 ده ففرموی: ﴿فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْنَلَهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ، وَنَعَّمَهُ، فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ﴿۱۵﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا
 ابْنَلَهُ ﴿۱۶﴾ خوا ﴿۱۷﴾ هه وال ده دات ده باره ی سروشتی ناده میزاد له و پروه ی که هه یه، بیگومان
 نه و نه فام و سه مکاره، هیچ زانستیکی نیه به ده ره نجامه کان، نه و دؤخه ی به سه ریدا دی و
 ده زانی بهرده وامه و لاناچیت، وا گومان ده بات که ری زگرتنی خوا له دنیادا و پیدانی
 ناز و نیعمه ته کانی به سه ریوه، به لگه یه له سه ری زرداری و نزیککی نه و له خواوه.

بیگومان نه و نه گه ر ﴿فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ﴾ (واته: (رزق و رۆزی) تنگ کرده وه، به نه ندازه ی
 بزئوی بوو لی زیاد نه ده بوو (نه وسا ده لی) به پاستی نه مه سه رزه نشت و لومه کردنه له لایه ن
 خواوه، خوا ﴿۱۸﴾ نه م گومانه ی رت کردو ته وه به سه ریدا، به وته ی خوئی: ﴿كَلَّا﴾ (واته:
 مه رج نیه هه که سی که ناز و نیعمه تم پیدایی به ری ز بی له لام، وه هه که سیکیش رزق و
 رۆزیم له بهر تنگ کردی نه وه سه رزه نشت کراوی له لام، به لکو ده وه له مهندی و هه ژاری،
 خوشی و بهر ته نگگی و به لا و تاقیکردنه وه یه که له لایه ن خواوه، به بنده کانی پی تاقی ده کاته وه،
 تا بیینی کی سو پاسگوزاری ده کات و کی خوراگر ده بی، پاداشتی بداته وه له سه ری به
 پاداشت دانه وه یه کی بی پایان، له وه ی بو شیوه یه نیه، ده یگوازیته وه بو سزای سه خت.

هه روه ها نه گه ر وه و هیمه تی به نده به تنها وه ستایی له سه ر داوا کاری نه فس و ده روونی،
 نه وه له لاوازی هیمه ت و وره یه، له بهر نه مه یه خوا سه رزه نشتی کردوون له سه ر گرنگی
 نه دانیان به دؤخی نه و که سانه ی که هه ژارو نه دارن، فرمویه تی: ﴿كَلَّا بَلْ لَا تَكْرُمُونَ

الْيَتِيمَ ﴿۱﴾ (واته: نه خيږ به لکو ٿيوه ريز ناگرن له هه ٿيوه) ٿهو که سهي که باوک و کاسبکاره کهي له ده ستداوه، پيوستي به دلراگرتن و چاکه کردنه له گه ليدا، جا ٿيوه ريزي لي ناگرن، به لکو سه رزه نشت و سه رکونهي ده کهن، ٺه مهش به لگه يه له سه ر نه بووني رهمهت و ميهره باني له ناو دليان، وه هه زنه کردن له خيږو چاکه.

﴿۱﴾ وَلَا تَخْضُوكَ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ﴿۱﴾ واته: هه نديکتنان هاني هه نديکي ديکه نادهن له سه ر به خشين و خوارده مه نيدان به هه ژاران و نه داران، ٺه ویش به هو ي چروکي و ره زيلي له مالي دونياو زور خوشويستي زاله به سه ر دله کاندا، له بهر ٺه مه يه فه رمويه تي: ﴿۲﴾ وَتَأْكُلُونَ الْفُرَاتَ ﴿۲﴾ واته: مالي ميرات ٺه وه ي که ماوه ته وه (ده يخون)، ﴿۳﴾ أَكَلًا لَمَّا ﴿۳﴾ واته: به په له و هيچي لي ناهينه وه ﴿۴﴾ وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿۴﴾ (واته: وه مالو سامانتان خوش ده ويٺ به خوشويستيکي) زور سهخت، ٺه مهش وه ک وتي خوا وايه که فه رمويه تي: ﴿۵﴾ بَلْ تُؤْتِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿۵﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿۷﴾ (واته: به لکو ٿيوه ژياني دونيا هه لده بزيږن * که چي ژياني دواږوژ باشترو پايه دار تره)، ﴿۶﴾ كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿۶﴾ وَتَذُرُونَ الْآخِرَةَ ﴿۷﴾ (واته: زيندوو کردنه وه هه ر ده بي به لکو ٿيوه ژياني دونياتان خوش ده وي * گو ي به ږوژي دوايي نادهن).

(۲۱-۳۰): ﴿۱﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ﴿۱﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿۲﴾ وَجِئَاءَ يَوْمٍ يُبَيِّنُ بِهِمَّ يَوْمَئِذٍ يَنْذِرُ الْإِنْسَانَ وَأَنَّهُ لَهُ الْذَكْرِ ﴿۳﴾ يَقُولُ بَلَيْتَنِي فَذَمَّتْ لِحَاظِي ﴿۴﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدًا ﴿۵﴾ وَلَا يُؤْتِيُ وَثَاقَهُ أَحَدًا ﴿۶﴾ يَتَأَيَّبُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿۷﴾ أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَةً ﴿۸﴾ فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿۹﴾ وَأَدْخُلِي جَنَّتِي ﴿۱۰﴾

﴿۱﴾ کلا واته: هه موو ٺه وانهي که خوشتان ده وي، له مالو سامانه کان و کيپر کي له پيناودا ده کهن له خوشي و له زه ته کان، بوٺان نامينته وه وه به رده وام نايٺت، به لکو ږوژيکي مه زن و مه ترسيه کي گه وره له پيشتانه، له و ږوژهدا کيوو زه وي و ٺه وه ي له سه ريه تي ده دن به يه که دا، تا ده بي به زه ويه کي سافي بي گزوو گيا، هيچ خوارو نارپيکي کي ٺيدا ناميني. وه خوا ډيٺ بؤ يه کلاي کردنه وه ي دادوه ري کردن له نيوان به نده کانيدا له ناو چه ند پارچه هه وريکي سپيدا، وه فريشته به ږيزه کانيش دين، هه موو ٺه وانهي له ٺاسمانه کاندان به گشتي، ﴿۲﴾ صَفًّا صَفًّا ﴿۲﴾ واته: ريز له دواي ريز، هه ر ٺاسماني فريشته کاني دين به ريز ده وري به ديهيږاوه کان ده دن، ٺه م ريز به ستانه ريز به ندي ملکه چي و زه ليله بو پاشاي به ده سه لاتي به هيڙ،

﴿وَجَاءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ﴾ (واته: وه لهو
 رۆژه دا دۆزه خ دههینرئ) فریشته کان
 دۆزه خ دههینن به زنجیره کان.

جا کاتئ ئه مانه پروویاندا: ﴿يَوْمَئِذٍ
 يَنْدَكُرُ الْإِنْسَانُ﴾ (واته: لهو
 رۆژه دا ئاده میزاد کرده وهی خوی بیر
 ده که ویته وه) له وهی پیشی خستوه له
 خیره شهر، ﴿وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى﴾ (واته:
 به لام نهو بیرهینانه وه چ سوودیک بهو
 ده گه یه نئ) بیگومان کات و سه رده می
 رۆیشتوو وه نه ماوه، ﴿يَقُولُ﴾ به
 داخ و حه سه رته وه ده لئ که مته ر خه میم
 کرد بؤ گه یشتن به نزیکسی خوا:
 ﴿يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي﴾ (واته: خۆز گه

وَجَاءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَنْدَكُرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى
 لَهُ الذِّكْرَى ﴿يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي﴾ ﴿يَوْمَئِذٍ
 لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدًا وَلَا يُثِقُّ وِثْقَالَهُ أَحَدًا﴾ ﴿يَا أَيُّهَا
 النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿أَنْجِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مُّرْتَضَةً ﴿فَاطْمَئِنَّ
 فِي عِبَادِي ﴿وَأَذْخُلِي جَنَّتِي ﴿

له دونیادا پیشم بختایه بؤ ئهم ژیانه) به رده وامو هه میسه یه کاری چاک،
 وه ک خوا فه رموویه تی: ﴿يَقُولُ يَلَيْتَنِي أَنْتَخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَيْلًا﴾ ﴿يَوَلِّيكَ لَيْتِي لَو
 أَخَذْتُ فَلَانًا خَلِيلًا﴾ ﴿الفرقان﴾ (واته: وه ده لا خۆز گه له گه ل پیغه مبه ردا ریگای
 راستم بگرتایه ته بهر* ئای تیاچووون بؤ من خۆز گه فلان که سم نه کردایه به
 هاو له و خوشه ویستی خۆم).

ههروه ها ده قه که ده بیته به لگه له سه ر نه وهی به راستی نهو ژیانهی که پیویسته
 کۆشش بکری بؤ بنچینه و ته واویتی، وه له ته واو کردنی له زه ته کانی، نه ویش
 ژیانه له مالی مانه وه که مالی هه تاهه تایسی و هه میسه یه، ﴿يَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ
 أَحَدًا﴾ (واته: ئنجا لهو رۆژه دا کهس سزای کهس نادات وه کو سزای خوا) بؤ
 که سی نهو رۆژه ی پشتگوئی خستی و بی ری چوو بی کاری بؤ بکات.

﴿وَلَا يُثِقُّ وِثْقَالَهُ أَحَدًا﴾ (واته: وه کهس که له بچه ی کهس ناکات وه ک که لچه
 کردنی خوا)، به راستی نه وان که له بچه ده کرین به زنجیری ناگرین و له سه ر
 روخساریان راده کیشرین له ناو ئاوی زۆر گه رمو کولواودا، پاشان له ناو ناگردا

ده سو تيزين، نه مهش سزاي تاوانبارانه.
 به لام نهو كه سهي كه دنيايه له خواو برواي پيھناوهو پيغه مبره كانشي
 به راست داناوه، پي ده وترئ: ﴿يَأْتِيهَا النَّفْسَ الْمُطْمَئِنَّةَ﴾ (واته: نهى نه فسي به
 نارام) بو لاي يادي خوا، له گهل خوشه ويستي نه ودا ده ژي، كه چاوي به وه
 ئوقره ي گرتووه، ﴿أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ﴾ (واته: بگه رپره وه بو لاي په روه ردگاري خوټ)
 كه به نيمه ته كاني په روه رده ي كردووي، وه چاكه ي خو ي داباراندووه به سه رتدا
 كه به هويانه وه بووي به يه كييك له دوستو خوشه ويستاني، ﴿رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً﴾
 واته: پازيه له خوا، له وه شي رپزداري كردوه پي له پاداشت، خوي به رزيش
 له و رازي بووه.

﴿فَادْخُلِي فِي عَدِّي﴾ (۲۹) ﴿وَادْخُلِي جَنِّي﴾ (واته: نجا بچوره ناو به نده چاكه كاني من *
 وه بچوره به هه شتي منه وه) نه مهش دواندنه له گهل رپوحد له رپوژي دوايي، وه
 دواندنيشه له كاتي مردندا.

ته فسيري سووره تي (الفجر) ته واو بوو.

ته فسيري سووره تى (البلد)

مه ككيه (۲۰) نايه ته

به ناوى خواى به به زيبى به خشنده

(۱-۲۰): ﴿لَا أَقِيمُ هَذَا الْبَلَدِ ۱﴾ وَأَنْتَ
 حِلُّ هَذَا الْبَلَدِ ۲ ﴿وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدٌ ۳﴾ لَقَدْ
 خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ۴ ﴿أَحْسَبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ
 عَلَيْهِ أَحَدٌ ۵﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَا بَدَأُ ۶ ﴿
 أَحْسَبُ أَنْ لَمْ يَرَ أَحَدٌ ۷﴾ أَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ
 ۸ ﴿وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ۱﴾ وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ
 ۱۰ ﴿فَلَا أَفْجَحُمُ الْعُقْبَةَ ۱۱﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعُقْبَةُ
 ۱۲ ﴿فَكُ رَقَبَةٌ ۱۳﴾ أَوْ إِطْعَمٌ فِي بَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ
 ۱۴ ﴿بَيْنَمَا ذَا مَقْرَبَةٍ ۱۵﴾ أَوْ مَسْكِينًا ذَا مَقْرَبَةٍ

۱۶ ﴿ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالرَّحْمَةِ ۱۷﴾ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْمُنْتَهَى ۱۸ ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ۱۹﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُؤَصَّدَةٌ ۲۰ ﴿

(۱): ﴿لَا أَقِيمُ﴾ خوا سویند ده خوات، ﴿هَذَا الْبَلَدِ﴾ (واته: بهم اشاره) پر له ناسایه که نه ویش مه ککه یه، چاکترینی اشاره کانه به ره های، به تایه تی نه و کاته ی که بیغه مبر نیشه جی بوو تیایدا.

(۳): ﴿وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدٌ﴾ واته: به نادهم و نهوه کانی.

(۴): سویند له سر خوراو فرمایستی خوایه که فرموویه تی: ﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ﴾ (واته: به راستی ناده میزادمان دروست کرده) (الکبد): ده گونجی مه بهست له مه دا نهوه بی که تووشی نارچه تی و سه غله تی و ناخوشی ده کات له سه ختیه کانی ژیبانی دونیا، وه له به رزه خیش، وه له روژی قیامت کاتی شایه ته کان هه لده سنه وه.

بیگومان پیویسته له سهری کوشش بکات له کاری چاکه دا تا پشوری پییدات له نارچه تیانه، وه خوشی و شادی هه میسه بی بو پیویست بکات، نه گهر نه مه نه کات، نه وه به رده وام له نارچه تی و سه غله تی و سزای سه ختا ده بیست بو هه میسه بی.

ده گونجی ماناکه ی ئه وه بیت: به پراستی ئاده میزادمان دروست کرده به جواترین شیوه و راسترین خولقاندن، توانای هه یه به سهر به پړیوه بردنی کاره سهخته کان. له گهل ئه وه دا ئاده میزاد سوپاسگوزاری خوی نه کرده له سهر ئه وه نیعمه ته مه زنه، به لکو لووت به رزی کرده به له ش ساغی و خوی به گه وره زانیوه به سهر به دیه ئه ره که یدا، به هوی نه فامی و سته میوه وای زانیوه ئه م حاله هر به رده وام ده بی بوی، وه ده سه لاتی به پړیوه بردنی هه رگیز لاناچی، له بهر ئه مه یه خوا ﴿فهرموویه تی: (۵-۶):﴾ ﴿أَيْحَسِبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ﴾ (واته: ئایا واده زانی که که س ده سه لاتی به سهر یدا (یه) یاخی بی و شانازی بکات به وه ی به خشویه تی له مال و سامان بو هه واهه وه سه کانی خوی، جا ﴿يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَا لُبَدًا﴾ (واته: به فیزه وه بللی زورم له ناو داوه و به خشویه) واته: مال و سامانیکی زور هه ندیکی له سهر هه ندیکی دیکه.

خوا ﴿مَالٌ﴾ به خشینی له پناو هه واهه وه س و سهر پیچیدا به له ناو چوو باس کرده، چونکه ئه وه که سه ی ده به خشی سوود له به خشینه که وه رناگری، وه ئه وه به خشینه ی بو ناگه رپته وه مه گهر په شیمانی و زهره رهنندی و ماندوو بوون و که می نه بیت، نه ک وه کو که سی مال و سامانی به خشیی له پناو ره زامندی خواو ریگای چاکه، به پراستی ئه مه بازرگانی له گهل خوادا کرده، وه قازانجی کرده به چه ندین ئه وه نده، له به رانه ر ئه وه ی به خشویه تی، خوا هه ره شه ی کرده له م که سه ی شانازی ده کات به وه ی مالی به خشیه له هه واهه ئاره زوودا، فهرموویه تی:

(۷): ﴿أَيْحَسِبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ﴾ (واته: وا ده زانی له م کاره یدا که خوا نایینی و لیبرسینه وه ی له سهر ناکات له سهر بچوو کو و گه وره؟ به لکو به پراستی خوا بینویه تی و سهر جه م کرده وه کانی پاراستوه، وه فریشته به رپزه نووسره کانیشی به وه کاله ت داناوه، بو تو مار کردنی هه موو ئه وانه ی کردوویه تی له چاکه و خراپه.

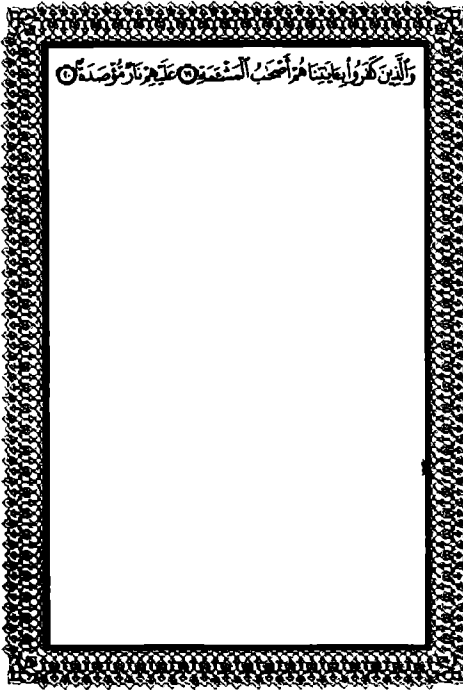
(۸-۹): پاشان دانی پیداناوه به نیعمه ته کانی و فهرموویه تی: ﴿الَّذِي جَعَلَ لَهُ عَيْنَيْنِ ۙ وَ لِسَانًا وَ شَفَتَيْنِ﴾ (واته: ئایا دوو چاومان نه داوه تی * وه زمانیکو دوو لیو) بو جوانی و بینین و ده رپرین، وه جگه له وانه ش له سووده گرنگه کان تیا پاندا، ئا ئه مانه نازو نیعمه تی دونیان. (۱۰): پاشان ده رباره ی نیعمه تی دین فهرموویه تی: ﴿وَهَدَيْتُهُ النَّجْدَيْنِ﴾ (واته: وه ریئمایمان کرده بو) هه ردوو ریگای چاکه و خراپه، هیدایه ت و گو مپرایی و ژیری و یاخیبونمان بو روون کردو ته وه، جا ئه م منه ته بی پایانانه وا پیویست ده کات له سهر به نده

که به مافه کانی خوا ههستی و سوپاسگوزاری بکات له سهر نیعمه ته کانی، وه پستی پئی نه بهستی و به کاری نه هینی بۆ سه ریچی کردنی، به لام ثم مرؤفه نه مهی نه کردوه. (۱۱-۱۳): ﴿فَلَا أَقْنَمَ الْعَقَبَةَ﴾ واته: (که چی زوری نه و خه لکه) نه یتوانیوه به سه کۆسپ و له مپه ره کاندای زالی بی و به سه ریاندای تی به ری، چونکه شوینی هه و او ئاره زووه کانی که وتووه، ئا ئهم کۆسپه زور سهخته له سه ری، پاشان راقه ی ئهم کۆسپه ی کردوه به فه رمایستی خو ی و فه رموویه تی: ﴿فَكُرِّهَتْ﴾ واته: ئازاد کردنی کۆیله له کۆیلایه تی، یان یارمه تیدان و هاو کاری کردنی له سه ر جیه جی کردنی گریه سه ته که ی، نه وه ی له پیشتره ئازاد کردنی مسولمانیکی دیله له لای بیرویان.

(۱۴-۱۶): ﴿أَوْ أُطِعْنَا فِي يَوْمِ ذِي مَسْجَبٍ﴾ (واته: ناندان له رۆزی) برستی سهخته و گرانیدا، به وه ی خواردن بدات به که سانی که زور پیوستیان پیه تی، ﴿يَتِمَّ ذَا مَقْرَبَةٍ﴾ واته: کۆی کردۆته وه له نیوان نه وه ی هه تیونکی هه ژارو خزمه، ﴿أَوْ مَسْكِينًا ذَا مَرْبٍ﴾ (واته: یان هه ژاری که له هه ژاریدا) له سه ر خۆل دانیشتی به هۆی پیوستی و ناچاره وه.

(۱۷): ﴿تَدَّكَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ واته: برویان هیناوه به دلیان، به وه ی پیوسته بروای پئی به یئری، وه به نه ندامانی جه سه یان کرده وه ی چاکیان کردوه، به هه مو قسه و کرده وه به کی پیوست یان په سند، ﴿وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ﴾ له سه ر گو یرا په لی خوا و له سه ر پیچی کردنی، وه له سه ر قه زاو قه ده ره به ئیشه کان، به وه ی هه ندیکیان هانی هه ندیککی دیکه یان دای له سه ر ملکه چ بوون به وه، وه هینانی به ته واوه تی و به سینگیکی فراوان و نه فسکیکی ئارامه وه، ﴿وَتَوَاصَوْا بِالرَّحْمَةِ﴾ (واته: ئامۆزگاری به کتریان کردبی به به زه یی) بۆ به دیه یئراو له پیدانی پیوستیه کانیان و فیر کردنی نه فامه کانیان، وه هه ستان به وه ی پیوستیان پیه تی له هه موو پرووه کانه وه و هاو کاری کردنیان له سه ر به رژه وه ندیه دینی و دنیایه کان، وه نه وه ی بۆ خو ی پیی خۆشه بۆ نه وانیش پیی خۆش بی، نه وه یشی بۆ خو ی پیی ناخۆشه بۆ نه وانیش پیی ناخۆش بی.

(۱۸): نه وانه ی که هه ستاون به م وه سفانه، نه وانه ن که خوا سه ر که وتووی کردوون به زال بوونیان به سه ر ئهم کۆسپ و به ره سه ته دا ﴿أَصْحَابُ الْمُنَنَةِ﴾ (واته: هاوه لانی ده ستی راستن) چونکه هه رچی خوا فه رمانی پیکردوه له مافه کانی خو ی و مافی به نده کانی جیه جیان کردوه، وه وازیان هیناوه له وه ی قه ده غه یان لیکراوه، ئه مه ش ناو نیشانی خۆشه ختی و نیشانه یه تی.

(۲۰-۱۹): ﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِإِيمَانِنَا ﴾ (واته: وه نهوانه ی بیبروا بوون به موعجیزه و نیشانه کانی ئیمه) به وهی هه موو نه مانه یان پشت گوی خستی، نه خویان به راست نه زانیبی، نه پروایان پی هی نابیی و نه کرده وهی چاکیان کردبی و نه به زه بیان به بنده کانی خوادا هاتیته وه ﴿ هُم أَصْحَابُ الْمَشْعَمِ ﴿۱۹﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴾ (واته: نهوانه هاوه لانی دهستی چه پن * دایگرتوون ناگریکی) ده رگا له سر داخراو له ناو چند کۆتیکي راکشاودا، له پشته وه ده رگا که یان له سر به ستراوه بۆ نه وهی نه کریته وه، تا له تنگه وه ری و خه م و په ژاره و سه ختیدا بن.

ته فسیری سووره تی (البلد) ته واو بوو.

تەفسیری سوورەتی (الشمس)

مەککیه (۱۵) نایه تە

بە ناوی خوای بە بەزەیی بە خشنده

(۱-۱۵): ﴿ وَالشَّمْسُ وَضَحَّهَا ۱ وَالْقَمَرُ ۲ إِذَا جَلَّتْهَا ۳ وَالنَّهَارُ إِذَا جَلَّهَا ۴ وَاللَّيْلُ إِذَا بَغَسَهَا ۵ وَالسَّمَاءُ وَمَا بَنَهَا ۶ وَالْأَرْضُ وَمَا حَنَهَا ۷ وَالنَّفْسُ وَمَا سَوَّهَا ۸ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ۹ قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّهَا ۱۰ وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّهَا ۱۱ إِذْ أُنبِتَ أَشْقَاهَا ۱۲ فَقَالَ لَهُمُ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ۱۳ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمِمَ عَلَيْهِمْ ۱۴ ﴾

رَبُّهُمْ بِذَنبِهِمْ فَسَوَّهَا ۱۱ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ۱۲ ﴿

(۱): خوارا سویندی بەم نایه تە و نیشانه مەزنانه خواردوو له سەر نەفس و دەروونی کەسانی رزگار بوو، وه جگه له وانیش له نەفس و دەروونه خراپه کان، جا فەرموو یه تی: ﴿ وَالشَّمْسُ وَضَحَّهَا ﴾ (واته: سویند به خۆرو) پووناکیه کەس، وه ئەو سوودانهی لیه وه دەردە چن.

(۲): ﴿ وَالْقَمَرُ إِذَا نَلَّهَا ﴾ (واته: سویند به مانگ کاتیکی) شوینی خۆر ده که ویت له پله و پایه کان و پووناکیدا، ﴿ وَالنَّهَارُ إِذَا جَلَّهَا ﴾ (واته: سویند به رۆژ کاتیکی) هه موو سه رزه وی پووناک ده کاته وه.

(۴): ﴿ وَاللَّيْلُ إِذَا بَغَسَهَا ﴾ (واته: سویند به شهوی) که سه رزه وی داده پۆشی، ئەوهی له سه رزه وی دەمینتیه وه تاریک ده بی.

جا یه ک له دوا یه ک هاتنی تاریکی و پووناکی و خۆرو مانگ له سه ر شه م جیهانه دا، به یاساو رپساو وردینی، وه رپنکخستی بو به رزه وه نندی به نده کان، گه وره ترین به لگه یه له سه ر شه وهی که به راستی خوا به هه موو شتیکی زانایه، وه به ده سه لاته به سه ر هه موو

شتیکدا، به راستی تنها ئه و په ستراره، هموو په ستراره کان جگه لهو زاته پوچن.
 (۵): ﴿وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا﴾ ده گونجی که (ما) (موصولة) بیټ، ئه و کات سوینده که به ناسمانو دروستکهره که ی ده بیټ، نه ویش خوی به رزو مه زنه، وه ده گونجی (ما) (مصدریة) بیټ، جا ئه و کات سوینده که به ناسمانو دروست کردنیټی، که له ئه و په پری پته وی و قایمی و وردینی و چا کیدایه.

(۶): وه وینه ی ئه وه ش، فهرمایشتی خوی به که ده فهرموئ: ﴿وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا﴾ واته: (وه سویند به زوی) و ئه وی رایخستوه، ئه و کات خه لکی ده توانن سوودی لیوهر بگرن له هموو رووه کانی سوود وه رگرتنه وه.

(۷): ﴿وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا﴾ واته: (وه سویند به نفس و ئه وی رپیک و پیک به دیهیناوه) پیده چی مه به ست له نفسی هموو به دیهینراوه گیان له به ره کان بیټ، وه ک ئه م گشتگیری به پشگیری لیده کات. وه ههروه ها پیده چی مه به ست سویند خواردن بیټ به نفسی ناده میزادی ئه ر ک پیسیر دراو، به به لگه ی ئه و پرسته ی له دوا ی خوی دپت.

هه ر چو نیک بیټ، نفس نیشانه یه کی گه وریه له نیشانه کانی خوا که حقی خوی ته تی سویندی پی بخور بیټ، به راستی له ئه و په پری نه رم و نیانی و بزوی به، له گواسته وه و جولوه گوران و کاریگه ری به په له دایه، وه ههروه ها هه لچوونه ده روونیه کان له خه یال و ئیراده و مه به ست و خوشه ویستی و رق لیوونه وه، به راستی ئه گه ر ئه و نفسه له ناو جه سته دا نه بووایه، ئه وه جه سته ده بوو به په یکه ریکی بی سوود، رپیک خستیشی به م جوړه نیشانه یه که له نیشانه مه زن و گه وریه کانی خوی په و ره درگار.

(۸): ﴿فَأَهْمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا﴾ واته: ئنجا به سروس و وه حی ناگاداری کرد به به دکاری و پاریز کاری خوی).

(۹): وه خوی به رز که ده فهرموئ: ﴿قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّهَا﴾ واته: نفسی پاک کردوه ته وه له گوناوه، پالفته ی کردوه له که م و کوری، به رزی کردوه ته وه به گوپرایه لی خوا، بلندیشی کردوه ته وه به زانستی به سوودو کرده وه ی چاک.

(۱۰): ﴿وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّهَا﴾ واته: (ناده میزاد) نفسی به رپیزی شارده وه که حق نیه دایمر کینیته وه و بیشاریته وه به پیس کردن و سووک کردن، وه نزیک کردنه وه ی له ناته و او یه کانو نه جامدانی گوناوه کانو، وازهینان له وه ی ته او ی ده کات و گه شه ی پیده کات، وه به کارهینانی ئه وه ی ناشرین و ریسوای ده کات.

(۱۱): ﴿كَذَبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَيْهَا﴾ واته: (پر وای نه هینا هوزی ثمود) به هوی یاخی بوونیان و خو به بهرز زانینان له ناستی چه قداو یاخی بوونیان له پیغه مبرانی خوا.
 (۱۲): ﴿إِذْ أُنْبِثَتْ أَشْقَاهَا﴾ واته: (کاتی) که خراپترینی هوزه که به ناوی: (قدار) کورپی (سالف) ههستایه وه بو سه برپینی (حوشتره که)، وه هه موویان یه کدهنگ بوون له سه رثم (کاره خراپ) ه، فرمانیان پیکرد نه ویش فرمانه که یانی جیبه جی کرد (و سه ری بری).

(۱۳): ﴿فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ﴾ (واته: نجا) پیغه مبر صالح عليه السلام ترساندنی و پی گوتن: ﴿نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَهَا﴾ واته: بترسن له سه برپینی حوشتری خوا، (نهو حوشتره ی) که خوا کردوویه تی به نیشانه یه کی مهزن، وه پرووبه پرووی نیعمه تی خوا مه بنه وه به سه رتانه وه به شیر وه رگرتن لی، نه ک سه ری بیرن.

(۱۴-۱۵): که چی پروایان به پیغه مبر صالح عليه السلام نه کرد ﴿فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنبِهِمْ﴾ (واته: جا سه ریان بری) خوا له ناوی بردن و گشتاندنی به سزا که ی، له سه روویانه وه دهنگیکی بو ناردن، له ژیریانیشه وه بومه له رزه ی به تین، ئیتر هه موویان له ماله کانیاندا له سه ر نه ژنو که وتن، نه هاوار که ریکت ده بینی نه وه لامده ریگ.

﴿فَسَوَّيْنَهَا﴾ واته: (تهختی کرد) به سه ریاندا، یه کسانتی کردن له سزادا، ﴿وَلَا يَخَافُ عُقْبَهَا﴾ واته: ده رنه نجامی.

وه چون ترس نابئی له زاتیک که زال ییت، له کاتیکدا هیچ بوونه وه ریگ له ژیر ده سه لات و به ریوه بردنی نهو ده رناچیت، کار به جیبه له هه موو نه وانه ی بریاری له سه ر داوه و کردوویه تی و گیراویه تی به شه ریعت (بو خه لک).

ته فسیری سووره تی (الشمس) ته واو بوو

تفسیری سووپه تی (اللیل)

مه ککیه (۲۱) نایه ته

به ناوی خوای به به زهیی به خشنده

(۱): نهمه سویند خواردنیکه له لایه ن خواوه به کات، نهو کاتهی که کرده وهی بهنده کانی تیده که وی له سهر جیاوازی بارودوخیان، جا فرموویه تی: ﴿وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ﴾ واته: (سویند به شهو کاتیک) خه لکی داده پوشنی به تاریکایه که ی، هر یه که بو جینگای مانه وهو شوینی پشوودانی ده روات، بهنده کانیش ده حه وینه وه له شه که تی و ماندوو بوون.

(۲): ﴿وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ﴾ واته: وه به رۆژ کاتیک که پرووناک ده بیته وه) بو خه لکی، جا پرووناکی لیوره ده گرنو بلاوده بنه وه به دوا ی به رژه وه ندیه کانیا ندا.

(۳): ﴿وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ﴾ نه گهر نهم (ما) یه (موصوله) بیست نه وه سویند خواردنه به نه فی پیرۆزی وه سفکراوی (خوای پهروه ردگار)، که به دهبینه ری نیرو مینه کانه، وه نه گهر (ما) ی (مصدریه) بیست نه وه سویند خواردنه به دروستکردنی نیرو می.

ته واوی حیکه ت و کار به جینی له وه دا نه وه یه هه مورو جوړی له گیانله به رانی دروستکرده وه، که مه به سستی نیرو می بعینن، بو نه وه ی جوړه که ی بعینی و فووتانی به سهر نه یی، هر یه که یانی بو نه وی دیکه به رپوه برده وه به زنجیره یه ک ناره زوو، وه ههر یه که یانی گونجاو کرده بو نه وی دیکه، به رزی و بلندی بو نه و خواجه که چاکترینی به دهبینه راوه کانه.

(۴): ﴿إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ﴾ نهمه سویند له سهر خوراوه، واته: به راستی هه ول و کوششی تپوه نه ی نه رک پیسپیر دراوه کان جیاوازه به جیاوازه کی زور، نه ویش به پیسی جیاوازی خودی کرده وه کان و نه ندازه یان و چالاکی تیا یاندا، به پیسی نامانچ و مه به ست به و کرده وانسه، نایا له پیساوی خوای به رزدا بووه؟ نهو کات کوششه که ی بو ده مینیته وه،

خاوه نه که یشی سوودی لی و ه رده گری، یان شه وه نامانجیکی فهوتاوی پهرش و بلاوه کوششه که یش به تال ده بیته وه به تال بوونه وهی (نه ته که ی)، وه پهرش و بلاوه ده بیته وه به بلاوه بوونه وهی، شه مش (نه جامی) هر کرده وه یه که که مه به ست تییدا ره زامه ندی خوا نه بیته.

(۵): له بهر شه به یه خوا و ه سفی شه وانه ی کرده وه کرده وه چاک ده کن، ههروه ها وه سفی کرده وه کانیا نیشی کرده وه، فه رمو یه تی: ﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَه﴾. شه وهی فه رمانی پیکراوه له په رسته مالیه کان، وه ک زه کات و که فاره ت و خه رچی و خیره به خشینه کان له و پروانه ی که چاکن، وه په رسته جه سته یه کان وه ک نویژو و ژو و وینه ی شه وانه، وه شه وه ی پیکه اتووه له و دووانه وه ک حه ج و عومه و وینه ی شه وانه، ﴿وَأَنفَىٰ﴾ له وه ی قه ده غه کراوه لی، له قه ده غه کراوه کان و سه ریچیه کان له سه ر جیاوازی ره گه زیان.

(۶): ﴿وَصَدَقَ بِالْحَسَنَىٰ﴾. واته: به روای ه بی به (لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)، وه شه وه ی به لگه یه له سه ری له هه موو بیرو پروا دینه کان، وه شه وه ی ریخه راره و دانراوه له سه ریان له پاداشت و سزای دواروژ.

(۷): ﴿فَسَيَّرَهُ لِلْإِسْرَىٰ﴾. واته: کارو فه رمانی بو ئاسان ده که ین، وه شه وانه دانی هه موو خیره ک و از هینانیش له هه موو خه رابه یه کی بو ئاسان ده که ین، چونکه هو کاره کانی ئاسان کردنی به ده ست هیناوه بو یه خواه شه وه ی بو ئاسان کرده.

(۸): ﴿وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ﴾ (واته: وه شه که سه ی چروو کی بکات) به وه ی خوا فه رمانی پیکرده، واز له به خشین ی پیوست و په سند به ینی، وه ریگه نه دات به نه فسی خوی به به جیهینانی شه وه ی پیوسته له سه ری، ﴿وَأَسْتَفَىٰ﴾ (بینیاز ی) له خوا، وه به ندایه تی خوی وه لا خستی و وانه بین ی که نه فس و ده روونی هه ژاره به شه وه پری هه ژار بوون بو لای پهروه ردگاری، که نه رزگاری ده بی و نه سه رفرازو سه ر که وتوو ده بی، مه گه به و جورهی که خوا بکات به خوشه ویست و په سترای، وه پروی تییکات و مه به سستی بی.

(۹): ﴿وَكَذَّبَ بِالْحَسَنَىٰ﴾. (واته: وه به روای نه بی به چاکه) به وه ی خوا پیوستی کرده له سه ر به نده کان دانی پیدا بنین له بیرو پروا چاکه کان.

(۱۰): ﴿فَسَيَّرَهُ لِعَمْرَىٰ﴾ واته: حاله تی سهخت و خوره و شتی ناشرینی بوئاسان ده که یسن له ههر کوئی بی، وه کرده وهی خراپیش ده که یسن به هاورپی، (په نا به خوا ده گرین و) داوای سهلامه تی ههر له خوا ده که یسن.

(۱۱): ﴿وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ﴾ واته: سهروهت و سامانه که ی سوودی پی نه که یاند) نه و سهروهت و سامانه ی که یاخی و بینازی کردو ره زیلی تیدا ده کرد، کاتی که له ناوچوو مرد به راستی هیچ شتی که له گه یدا نایهت جگه له کرده وه چاکه کانی نه بیست.

به لام نه و ماله ی مافی پیوستی لیدر نه کردوه

نه وه ده بیته به لا به سه ره یوه له روژی دوایدا، نه گهر شتیکی بو خوی پیش نه خستی.

(۱۲): ﴿إِن عَلَيْنَا الْهُدَىٰ﴾ واته: به دلتیایی ریتمایی و ریگه ی راست (خواه نه که ی) ده گه یه نی به خواو نزیکی ده کاته وه له ره زامه ندی خوا، به لام گو مرایی و ریگاکانی به ره و لای خوا داخراوه، خواه نه که ی ته نها به سزایه کی سهخت ده گه یه نی.

(۱۳): ﴿وَإِن لَّنَا لِلْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ﴾ واته: ههردوو جیهان هی تیمه یه) به مولکو هه لسوراندنوه، هیچ هاوبه شتیکی نه له و دوو جیهانه دا، ده ی با حه ز که ران سوور بن له سهر داواکردن له و زاته، وه با نومیدیان له به دیه نراوه کان بچرینن.

(۱۴): ﴿فَأَنْذَرْتُكَ نَارًا تَلَطَّىٰ﴾ واته: (من تیمه ترساند به ناگریک) بلیسه ده دات و گر ده گریت.

(۱۵-۱۶): ﴿لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَىٰ ۝ الَّذِي كَذَّبَ ۝ وَتَوَلَّىٰ﴾ له فه رمان.

(۱۷-۱۸): ﴿وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَىٰ ۝ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّىٰ﴾ واته: وه لی دور ده که ویته وه که سی زور پاریز کار * نه وه ی مالی خوی ده به خشی تا پاک بیته وه) به وه ی مه به ست له م به خشینه پاک کردنه وه ی نه فس و دهروونی بیست، وه پاک کردنه وه ی بیست له گوناوه

کەم و کورپە کان، تەنھا مەبەستی پێی رەزامەندی خوا بیٔت. ئەمە بەلگەیە لەسەر ئەوەی بێگومان ئەگەر بەخشینی پەسند وازەینان لە واجبیکە لەخۆ گرتبوو، وەک قەرزو نەفەقە و خەرجی و وێنە ئەوانە، ئەوە دروست نەبە، بەلکو بەخشینە کەم رەتکراوە تەو لەلای زۆرێک لە زانایان، چونکە پاک ناییتەو بە ئەنجامدانی سونتەت کە واجب و پێویستی لە دەست بچێت.

(۱۹): ﴿وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَىٰ إِلَّا أَتَانَهُ﴾ واتە: هیچ کەس لە بەدیهینراوە کان چاکە نەبەسەر ئەم کەسە پارێز کارەووە کە پاداشت بدریتەو، مەگەر پێی بەخشێوە تەو، وە رەنگە بۆی ماییتەو هەندێ لە فەزڵ و منەت بەسەر خەلکەو، جا ئەو کات بوو بە بەندە یەکی پاک و پالفتە بۆ خوا، چونکە کەسێکی خاوەن چاکە و دل نەرم و هەست ناسک بوو، بەلام ئەو کەسە مافی خەلکی بەسەر یەو ماو و پاداشتی نەداوە تەو، ئەو پێویستە وازی لێ بهێنرێ بۆ خەلکی، وە کاریان بۆ بکات لەوێ دلسۆزی پێی کەم دەکات.

ئەم دەقە ئەگەرچی ئەبویە کە صیددیق دەگریتەو، بەلکو و تراو: بە هۆی ئەووە دابەزیو، چونکە ئەبویە کە خوا لێی رازی بێی هیچ کەسێک چاکە بەسەر وە نەبوو پاداشت بدریتەو، تەنانت پێغەمبەریش ﷺ، مەگەر نێعمەتی پێغەمبەراییەتی کە بە هیچ شێوەیە ک پاداشت نادریتەو، ئەویش نێعمەتی بانگەوازه بۆ لای تاینی ئیسلام و فیر کردنی رێنمایی و دینی حەق، بێگومان خواو پێغەمبەرە کە منەتیان هەبە بەسەر هەموو خەلکەو، منەتیک بە هیچ شێوەیە ک نە پاداشت دەدریتەو و نە بەرانبەری دەبیٔت، بێگومان ئەو هەموو کەسێک دەگریتەو وەسف کرایت بەم وەسفە جوانە، جا هیچ یەکیک لە بەدیهینراوە کان چاکە یەکی بەسەر وە نەبوو پاداشت بدریتەو، بۆیە کردەو کانی پاک و پالفتە بە تەنھا بۆ خوا بوو.

(۲۰-۲۱): ﴿لَبَّاسًا مِمَّنْ يَمُوتُ فَرْمُو بِهِ تَعْلِيًّا﴾ (۲۰) ﴿إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِهِ الْأَعْلَىٰ﴾ (۲۱) ﴿وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ﴾ (واتە: تەنھا مەبەستی رەزامەندی پەرورەدگاری بەرزو بڵندە * سۆیند بە خوا لەمەولا رازی دەبێ بە پاداشتی دواپۆژ) ئەم کەسە پارێز کارە (رازی دەبێ) بەوێ خوا پێی دەبەخشیت لە جۆرەها ریزو حورمەت و پاداشت.

تەفسیری سوورەتی (اللیل) تەواو بوو.

تهفسیری سووره تی (الضحی)

مهککيهه (۱۱) نايه ته

به ناوی خواي به بهزهیی به خشنده

(۱-۳): ﴿ وَالضُّحٰی ۝ وَاللَّیْلَیْۤ اِذَا سَجٰی ۝ ﴾ خوا سویند دهخوات به رۆژ، کاتی رووناکیه کهی بلاوده بیتسه وه له چیشه نگاوه، وه (سویند دهخوات) به شه و کاتی که نارام ده گری و تاریکایه کهی رهش ده بی، له سه ر گرنگیدانی خوا به پیغه مبه ره کهی، فرمووی: ﴿ مَا وَدَّعَاكَ رَبُّكَ ۝ وَاْتَه: پهروه ردگاری تو وازی لی نهیناوی

له و کاتهی که گرنگی پیداوی، وه پشت گوئی نهختووی کاتی پهروه ردهی کردوویست و چاودیبری کردووی، به لکو به رده وام پهروه ردهی کردووی به چاکترین شیوهی پهروه رده کردن، وه به رزی کردوویته وه پله به پله، ﴿ وَمَا قَلٰی ۝ وَاْتَه: رقی لی هه لئه گرتووی له و کاتهی که خوشی ویستووی، بیگومان نه فی کردنی دژ به لگه یه له سه ر چه سپاندنی دژه کهی، وه نه فی کردنی پرووت نایته ستایش کردن ته نها نه گه ر چه سپاندنی ته واوی له خو گرتبی، نه مه حالی پیغه مبه ر بوو له رابردوو له تیتادا، که ته واترینی حاله کانه، به رده وام بوونی خوشیستی خوا بو شه، وه به رز کردنه وهی له پله کانی ته واوی، وه به رده وام بوونی چاودیبری کردنی خوا بوئی.

(۴): ﴿ بِه لَامِ حَالِی دَاهَا تَوُو، خَوَا ۝ دِه رِبَارَه ی فِه رَمُووِیَه تِی: ۝ وَالْاٰخِرَۃُ خَيْرٌ لِّكَ مِنَ الْاَوَّلٰی ۝ وَاْتَه: هه موو دؤخیکی دواترت له دؤخه کان بو تو چاکتره له دؤخی رابردوو.

به رده وام پیغه مبه ر سه رده کهوت به پله کانی به رز بوونه وه دا، خوا ۝ دینه کهی

بؤ ده چه سپاندو سه ری ده خست به سهر دوژمنانیدا تا مرد، ییگومان گه یشت به دؤخی که پیشین و دواین پیی نه گه یشتون، له فهزلو چاکه و نازو نیعمه ته کانو یلیله ی چاوو خوشیه کانی دل. پاشان دوا ی ئمه ئیتر پرسیار مه که له چۆنیه تی حالی دوارؤژی، له ریز گرتن و جوړه ها نازو نیعمه ت، له بهر ئمه یه فهرموویه تی: (۵): ﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ﴾ (واته: سویند به خوا له مه و دوا په روه رد گارت ئه وه نده ت پیی ده به خشی که رازی بیست) ئمه کاریکه ناتوانری ده ربپردری به غه یری ئهم ده پرینه کوکه ره وه و گشتگیره، پاشان منه تی کرده به سهریدا به وه ی زانیویه تی له بارو دؤخه تایه ته کانی، جا فهرموویه تی:

(۶): ﴿أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ﴾ (واته: ئه ی موحه مه د خوا) توی بینی که نه دایکت هه یه، نه باوک، به لکو دایکو و باوکی مرد بوو، ئه و نه یده توانی کاروباری خو ی به ریو ه بیات، جا خوا ﴿په نایداو خستیه ئه ستوی باپیری عه بدول موله یب، پاشان کاتی باپیری مرد، خوا خستیه ئه ستوی مامی ئه بو تالیب، هه تا خوا ﴿سهریخست به سهر که وتنی خو ی و به برواداران.

(۷): ﴿وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ﴾ (واته: توی بینی نه ت ده زانی نه کتیب چه و نه ئیمان، جا قیری کردی له وه ی که نایزانی، وه سهر که وتوی کردی بؤ چاکترینی کرده وه و ره وشته به رزکان.

(۸): ﴿وَوَجَدَكَ عَائِلًا﴾ (واته: توی بینی به) هه ژاری، ﴿فَأَغْنَىٰ﴾ (ده وه له مهندی کردیت) به وه ی خوا سهریخستی به سهر و لا تاندا، که به و هو یه وه مالو سامان و باج و سهرانه یه کی زورت که وته ده ست، ئه و زاته ی ئهم ناته اوایانه ی له سهر تو لا برد، ییگومان هه موو که مو کوریه کت له سهر لاده بات، وه پشتیوانیت لیده کات و سهرت ده خات و رینماییت ده کات، ده ی توش به رانه ر نیعمه ته کانی ئه و سوپاسگوزار به؟

(۹): له بهر ئمه یه فهرموویه تی: ﴿فَأَمَّا اللَّيْتِمُ فَلَا نَهْرٌ﴾ (واته: به خراپه مامه له له گه ل هه تیودا مه که، وه با دلّت تنگ نه بیی به بینینی و هه له مشاخنی پایدا، به لکو ریزی بگروه پیی به خشه هه رچی له تواناتا هه یه، مامه له ی له گه لدا بکه وه ک چۆن پیت خوشه له دوا ی مردنت مامه له له گه ل منداله که تدا بکری.

(۱۰): ﴿وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا نَهْرٌ﴾ (واته: با قسه یه ک له تووه ده رنه چیی به رانه ر داوا کار،

وا بخوازی داوا کاریه که ی رت ده که یته وه، به وهی رووبه پرووی بیته وه و هه لبشاخیی
پایدا به ره وشتیکی ناشرین، به لکو پیی به خشه هه رچی له توانا تدایه، یان به
شیوه یه کی جوان و چاک وه لامی بده وه.

که نه مه داوا کردنی مال و زانست و زانیاری ده گریته وه، له بهر نه مه یه ماموستا
فرمانی پیکراوه به خو ره وشتی جوان له گه ل فیرخوازدا، وه رووبه پروو بوونه وهی
به ریز گرتن و په روشیه وه، ییگومان له وه دا پشتیوانیه ک به دی ده کری بو
به ده سته یانی مه به سته که ی، وه ریز گرتنیکه بو نه و که سه ی کوشش ده کات، له
سوود گه یانندن به خه لک و ولاتدا.

(۱۱): ﴿وَأَمَّا نِعْمَةَ رَبِّكَ﴾ (واته: وه به نیعمه ت و به خشی پهروه ردگارت) نه مه ش
نیعمه تی دینی و دونیایی ده گریته وه ﴿فَحَدِّثْ﴾ (واته: ستایشی خوا بکه به و
ناز و نیعمه تانه، وه یادی بکه وه و باسی بکه (لای خه لک) نه گه ره له و باس کردنه دا
به رزه وه ندیه ک هه بوو.

نه گه رنا باسی نیعمه ته کانی خوا بکه به ره های، چونکه باس کردنی نیعمه ته کانی
خوا پالنه ره بو سو پاسگوزاری کردنی، پیویستکه ره بو خوشویستی دلّه کان، بو
لای نه و زاته ی ناز و نیعمه تی پی به خشیوه، چونکه به راستی دلّه کان پهروه ره
کراون له سه ر خوشویستی چاکه کار.

ته فسیری سووره تی (الضحی) ته واو بوو.

ته فسيري سوورته تى (الشرح)

مه ككييه (۸) نايه ته

به ناوى خواى به به زه يى به خشنده

(۱): خوا ﷻ منعت ده كات به سهر
 پينغه مبه ره كه يداو ده فه رموى: ﷻ اَلرَّنْشَرَحْ
 لَكَ صَدْرَكَ ﷻ واته: فراوانى ده كه ين بؤت
 شه ريعت و ياساو ريسا كاني ثاين، به
 بانگه واز كردن بؤ لاي خواو خوږازاننده وه
 به ره وشته جوانه كانو، پوو كردنه
 دواږوژو ئاسان كردنى خيرو چا كه كان،
 به جوږى هر گيز دلت ته نگو و ناره حمت
 ناكه ين هه زى له خيرو چا كه نه ييت.

(۲-۳): ﷻ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِرْدَكَ ﷻ (واته: وه دامان گرت لیت نه و باره گرانه ی) واته:

گونه هه كانت،

﴿الَّذِي أَنْقَضَ﴾ واته: كه قورسى كردبوو، ﴿ظَهْرَكَ﴾ (پشتت)، وه ك خوا ﴿فَرَمُووِيه تى﴾: ﴿لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ﴾ ﴿٢﴾ الفتح، (واته: تا خوا له تاوانه كاني رابوردوو داهاتووت خووش بييت).

(۴): ﴿وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ﴾ واته: پلهو پايه مان بهرز راگرتى، وه ستايشى چاكو بهر زمان بو داناي كه هيچ كهس له به ديهينراوه كان پيسى نه گه يشتبوو، يادى خوا ناكړى به بى يادى پيغه مبره كهى ﴿٥﴾ وه ك چوونه ناو نيسلامو شايه تومان هينان، وه له كاتى بانگدان و قامت كردنو، و تار خوئيندو وغيرى نه وائيش

له و كاروبارانهى كه پيسى يادى پيغه مبره كهى موحه ممدى ﴿٥﴾ بهرز راگرتووه، وه له دلى نومه ته كه بيدا خووشه ويستو گه وروه به مهزن دانراوه، شم پلهو پايه له دواى خوا بو هيچ كه سيكى ديكه دانه نراوه، خوا پاداشتى دايه وه له نومه ته كهى چاكتر له وهى پاداشتى پيغه مبرىكى دايتسه وه له نومه ته كهى.

(۵-۶): ﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾ ﴿٥﴾ (واته: به دنيايى له گه له هموو ته ننگانه يه كدا خووشى و ناسانى دى * بيگومان له گه له هموو ته ننگانه يه كدا خووشى و ناسانى ديت) نه مه مژده يه كى مهزنه، بيگومان ته ننگانه و گرانى بينرئى، نه وه ناسانى و ناسووده يى هاوشان و هاوتايه تى، ته نانه تى نه گه ر ته ننگانه بچينه ناو كونى بزنه مژه وه، نه وه ناسانى و خووشى به دوايدا ده چئ و دهر يدئى، وه ك خوا فرموويه تى: ﴿سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا﴾ ﴿٧﴾ الطلاق، (واته: بيگومان خوا دواى ته ننگانه ناسانى دئيت)، وه ك پيغه مبره ﴿٧﴾ فرموويه تى: ﴿وَأَنَّ الْفَرْجَ مَعَ الْكَرْبِ، وَأَنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾ (أخرجه أحمد برقم: (۲۸۰۴)، تعليق شعيب الأرنؤوط: صحيح)، واته: بيگومان خووشى له گه له ناربه تيدايه، وه بيگومان له گه له ته ننگانه دا خووشى و ناسانى ديت.

پیناسه ی (العسر) له م دوو ده قه دا به لگه یه له سهر شه وه ی که یه که، (بسر) یش که به ناسراو به لگه یه له سهر دوو باره بوونه وه ی، هر گیز ته نگایه ک زال ناییت به سهر دوو خوشی و شادیدا.

له پیناسه کردنی (العسر) به (الألف واللام) که به لگه یه له سهر گشتانندن (الاستغراق والعموم)، به لگه شه له سهر شه وه ی هه موو ته نگانه یه ک شه گهر چی له قورسی و گرانیدا بگاته شه پهری- شه وه له کو تاییدا ناسانکاری په یوه ست ده بی پیه وه. پاشان خوا ﷻ فه رمانی کردوه به پیغه مبه ره که ی ﷻ وه ک بنچینه و پروادارانیش وه ک شوینکه و توی شه، به وه سو پاسگوزاری خوا بکه نو هه ستن به پیویستی نازو نیعمه ته کانی، جا فه رموویه تی:

(۷): ﴿فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ﴾ واته: شه گهر له کاره کانت بوو ته وه و ته واوت کردن، هیچ له دلندا نه ما که بیته به ربه ست، شه وه کوشش بکه له په رستش و پارانه وه ی (په روه رد گارت).

(۸): ﴿وَإِلَىٰ رَبِّكَ﴾ (واته: وه هه ره له په روه رد گارت) به تاکو ته نها ﷻ فَارْعَبْ ﷻ واته: هه زوو نومیدت زیاد بکه له وه گر تنی پارانه وه کانت و قبول کردن په رستشه کانت. وه کو شه وانه مبه کاتی که لیده بنه وه و نیش و کار تو او، گالته و گه پ ده که نو روو وهرده گیرن له په روه رد گاریان، وه له زیکرو یاد کردنیان، شه گیتا له زه ره مه ندان ده بیته. وه و تراوه: مانای فه رمووده ی خوا ﷻ ﴿فَإِذَا فَرَغْتَ﴾ واته: شه گهر له نویژ بوو ته وه و ته واوت کرد، ﷻ فَانصَبْ ﷻ واته: خو ت ماندوو بکه له پارانه وه، ته نها له په روه رد گارت بیاریوه بو داوا کردنی داوا کاریه کانت.

شه وه ی شه م بو چوونه ی هه یه شه م ده قه ی کردو ته به لگه له سهر شه رعیه تی پارانه وه و زیکر کردن له دوا ی نویژه فه رزه کان، خوا زانتره به وه.

ته فسیری سووره تی (الشرح) ته واو بوو.

ته فیسری سووره تی (التین)

مه ککيهه (۸) نایه ته

به ناوی خوی به به زهیی به خشنده

(۱) وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونِ ۞ نهویش هه نجیری ناسراوه، به هه مان شیوه، وَالزَّيْتُونِ ۞ (وه زه يتوون)، خوا سویندی خواردوه بهم دوو دره خته، به هوی زوری سوودو بهر هه مه کانیان، له بهر نهوهی سه رچاوه یان له زهوی شام دایه، جیگای پیغه مبهه عیسا الطاهر.

(۲) وَطُورِ سِينِ ۞ واته: طووری سینا جیگای پیغه مبهه مووسا الطاهر.

(۳) وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ۞ واته: نهویش مه ککهی پیروزو ریژ لیگیراوه، جیگای پیغه مبهه رایه تی موحه مهه د.

خوا سویندی خواردوه بهم شوینه ریژ لیگیراوه گه ورا نه، که هه لیبژاردوه و چاکترینی پیغه مبهه ران و به ریژترینیانی لهوی داناه.

(۴-۶): وه سویند له سهه خوراوه فره مایشتی خوا به که ده فره موی: لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ۞ (واته: سویند بی به راستی ئینسانمان دروست کرد له جواتترین شیوه دا) به ته وواترین شیوهی دروست کردن، هه موو نه ندامانی جهستهی له جیگای خویه تی، بالا و قیافه ی ریکه، شتیکی له دهست نه داوه لهوهی پیوستی پیه تی به ره و الهت یان له ناوه وه، له گه له هم نیعمه ته مه زنده دا که پیوسته له سهه ری هه ستیت به سو پاسگوزاری کردنی، جا زورینهی خه لکی لایانداوه له ستایش کردنی شه و زاتهی نازو نیعمه تی پی به خشییون، سهه رقالن به هه واهه وهس و گالته و گه پ، رازی بوون به نهفس و دهروونی خویمان به نرمترین و بی ترخترینی شته کان و خراپترین خوره وشته کان، سهه ره نجام خوا سویندی نهوانی خسته نرمترینی شوینه نزمه کان که دوزه خه، جیگای سهه ریچی کارانی یاخیبوو

له پهروه ردگاربان، جگه له و کهسه نه یی که خوا منه تی ئیمان و کرده وهی چاک و خوره و شتی به رزی کردبی به سریدا، ﴿فَلَهُمْ﴾ (بو ئه وان هه یه) نه و پله و پایه به رزه، ﴿أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ﴾ (واته: پاداشتیکی) نه بر او، به لکو له زه تیکی به رده ست و خوشی یه ک له دواى یه کو نازو نیعمه تیکی زور بو هه میسه یی که هه رگیز لاناچیت، وه نیعمه تی گورانی به سر دا نایه ت، خواردن و سیبه ری هه رده م و هه میسه به رده وامه.

(۷): ﴿فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدَ بِالْأَدِينِ﴾ (واته: چ شتیک وات لى ده کات نه ی ئینسان که بروات به رژی پاداشتدانه وه له سر کرده وه کان نه ییت، خو بیگومان تو چه ندین نایه ت و نیشانه و به لگه ی زورت بینى، که به هویانه وه یه قین و دلناییت بو به ده ست دینی له نازو نیعمه ته کانى، نه وه پیویست ده کات له سر تو که بیبروایى نه که ی به شتیک له وه ی هه والى پداوى.

(۹): ﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ﴾ (واته: نایا خوا فرمانره و اترینى هه موو فرمانره وایانیک نیه)؟ نایا حکمه تی خوا واده خوازى که واز له دروستکراوه کان بهینى هه روا به هاوه نته، نه فرمانیان پی بکری و نه قه ده غه یان لى بکری و نه پاداشت بدرینه وه و نه توله یان لى به نرینه وه؟ یان نه و زاته ی که ئاده میزادى به دیهیناوه قوناغ له دواى قوناغ، وه نازو نیعمه ت و خیره و چاکه ی پینگه یاندوون، که ناتوانن هه ژمارى بکن، وه به چاکترین شیوه پهروه رده ی کردوون هه رده بی بیانگیرینه وه بو مالی هه میسه ییان، که نه و ماله مه به ستیانوه ته نها روو له وئى ده کن.

ته فسیری سووره تی (التين) ته واو بوو.

ته فسیری سووره تی (العلق)

مه ککبیه (۱۹) نایه ته

به ناوی خوای به به زهیی به خشنده

(۱): نهم سووره ته به کم سووره ته دابه زی بو سر پیغه مبر که له سه ره تای پیغه مبرایه تی بوی هاته خوار، کاتی که نه یده زانی کتب چه و؟ نیمان چه؟ جا جبریل علیها السلام هات بولای به په یامه وه، وه فرمانی پیکرد بخوینی، به لام شه و نه توانی و وتی: (ما انا بقاری) واته من خوینده وار نیم، به رده وام بوو له گه لیدا تا خویندی، جا خوا دایه زاند به سه ریدا:

﴿أَفْرَأَىٰ بِأَسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ﴾ (واته: بخوینه به ناوی په روه ردگار ته وه که) هه موو شتیکی دروست کردوه.

(۲): پاشان ناده میزادی تایهت کردوه و باسی سه ره تای به دهینانی کردوه، دهه فرموی: ﴿مِنْ عَلَقٍ﴾ (واته: له خوینیکی به ستوو) جا شه و زاته ی ئینسانی دروست کردوه و گرنگی داوه به پیکختنی، هه ده بی په ریوه ی بیات به فرمان و قده غه کردن، شه ویش به ناردنی پیغه مبران بو ناویان و دابه زاندنی کتب بو سه ریان. له بهر شه مه یه دوا ی فرمان کردن به خویندن، باسی دروستکردنی ناده می کردوه.

(۳-۵): پاشان فرمویه تی: ﴿أَفْرَأَىٰ وَرَبِّكَ الْكَافِرُ﴾ (واته: بخوینه په روه ردگاری تو خاوه ن) کومه له سیفه تیکی زوری به رفراوانه، وه خاوه ن به خشنده بی و چاکه به، له ریزو به خشنده بیه کانی شه وه به ناده می فیر کردوه به قه لم، ﴿عَلَّمَ بِالْقَلَمِ﴾ (۱) علم الانسان ما لم يعلم ﴿﴾ جا به راستی خوا ﴿﴾ له زگی دایکی ده ریته ناوه هیچ شتیکی نه زانیوه و بیستن و بینن و دلای بو داناه، هوکاره کانی زانستیسی بو ثاسان کردوه.

فیری قورئان و فیری کار به جیی کردوه، فیری کردوه به قه لم، که به هویه وه

زانسته كان ده پاريزرين و مافه كان ريک ده خرين، وه ده بيته په يامى بو خه لکى له جيگاي و تاره كان.

ستايش و منهت هر بو خوايه، که نازونيمه تى به خشيوه به بنده کاني بهم نازونيمه ته، هر گيز ناتوانن پاداشتي بده نه وه و سوپاسگوزارى بکن، پاشان منه تى کرده به سهرياندا به ده وله مهندي و رزق و رۆزى به فراوان.

(۸-۶): به لام ناده ميزاد به هوى نه فامى و ستم کردنيه وه کاتى که بينى ده وله مهنديو بينياز، ياخى ده بى و له پى درده چى و لووت به رزى ده کات له ناستى هيدايه تدا، بيري ده چى که به راستى گه رانه وه هر بو لاي په روه رد گاريتى، له سزا ناترسى به لکو ههندي جار حالى ده گاته نه وهى که به خودى خوى واز له رينمايى هيدايهت ديت، جگه له خويشى بانگ ده کات بو وازهينان له هيدايهت، جا ريگرى ده کات له چاکترينى کرده وه کاني نيمان که برتبه له نويز، خوا بهم ياخييوه سر که شه ده فهرموى:

(۱۲-۹): ﴿أَرَأَيْتَ﴾ نهى نه وه که سهى ريگرى له بندهى خوا ده کهى کاتى نويز ده کات، ﴿إِنْ كَانَ﴾ بندهى نويز کهر، ﴿عَلَىٰ هَدًى﴾ زانست به حق و کرده وه پيکردنى ﴿أَوْ أَمَرَ﴾ يان فرمان به غه يري خوى بکات ﴿بِالْقَوَىٰ﴾ (واته: به خو پاريزى).

تايه په وايه ريگرى له که سى بکرى که نه مه وه سفى بيت؟ تايه ريگرى کردنى له مهزنترينى دژايه تى کردن نيه به رانبر به خواو به رانبر به حق؟ بيگومان قده غه کردن ته نها پرووده کاته نه وه که سهى له سه رينمايى و هيدايهت نه بى، يان فرمان به غه يري خوى بکات به پيچه وانهى خو پاريزى.

(۱۳-۱۴): ﴿ اَرَبَيْتَ اِنْ كَذَّبَ ﴾ (واته: نایا بینیت نه گهر برپوای به نایسی راست نه بی) نهو که سهی ریگری له حق ده کات ﴿ وَوَلَّوْا ﴾ وه پشت هه لده کات له فرمان، نایا له توله و سزای خوا ناترسی؟ ﴿ اَلْزَيْعَمُ اِنَّ اَللَّهَ يَرَى ﴾ (واته: نایا نه یزانیوه که خوا ده بینی) نه وهی ده بکات و نه جامی ده دات.

(۱۵-۱۶): پاشان هه په شهی کرده نه گهر به رده وام بی له سهر نهو حاله ی و فرموویه تی: ﴿ كَلَّا لَئِنْ لَرَبَّنَّهْ ﴾ (واته: وانیه، به راستی نه گهر واز نه هینی) له وهی که ده یلاو نه جامی ده دات، ﴿ لَسْتَ عَمَّا اَلنَّاصِيَةِ ﴾ واته: زور به

تووندی له سهر پیشه سهری راپده کیشین، نه ویش حه قیقه ت و راستیه، چونکه نهو پیشه سهره، ﴿ نَاصِيَةٌ كَذِيبَةٌ حَاطِطَةٌ ﴾ واته: پیشه سهر یکی دروزه له گو فتاریداو هه له یه له کرداری.

(۱۷): ﴿ فَلْيَدْعُ ﴾ (واته: ئنجا با بانگ بکات) نه مهی که سزای له سهر پیوست بووه، ﴿ نَادِيَهُ ﴾ واته: خه لکی کورو مه جلیس و هاو ریکانی (بانگ بکات)، وه نه وانیشی له ده ورو به رین بو نه وهی پشتیوانی لی بکه ن له سهر نه وهی بو ی داده به زی.

(۱۸): ﴿ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴾ واته: (ئیمهش بانگی) دهر گاوانی دوزه خ ده که یسن، بو گرتن و سزادانی، با ته ماشا بکات بزانی کام له و دوو ده سته یه به تواناترو زاترن؟ نه مهش حاله ی قه ده غه کارو ریگر کاره، وه نه وهیشی هه په شهی لیکراوه له سزا، به لام حاله ی قه ده غه کراوه خوا ﴿ فَادْعُ ﴾ فرمانی پیکردوه گو ی نه گری له م قه ده غه کاره و ملکه چی قه ده غه کردنی نه بی، جا فرموویه تی:

(۱۹): ﴿ كَلَّا لَا تُطْعَمُهُ ﴾ (واته: نه خیر به گو یی نهو که سه مه که) چونکه به

پاستى شه و فرمان ناكات مه گه به وهى خه ساره تى هه ردوو دونياى تى دابى،
 ﴿وَأَسْجُدْ﴾ بؤ پهروه ردگار، ﴿وَأَقْتَرِبْ﴾ نزىك به ره وه لى، له سوژده بردن و
 جگه له وىش، له جوړه ها گوپرايه لى و نزىك بوونه وه كان، چونكه يى گومان
 هه موو شه وانه نزىكى ده كاته وه له په زامه ندى خوا و نزىك بوونه وه لى، شه مش
 گشتگيره هه موو قه ده غه كارىك له خيرو قه ده غه لىكراوىك له خوده گرى،
 شه گه رچى ده رباره ي (أبو جهل) دابه زيوه، كاتى كه پى گرى كرد له پىغه مبه رى
 له نوپژ كردن، وه سزاو نازارىدا.

ته فسیرى سوره تى (العلق) ته واو بوو.

ته فسيري سوورته تي (القدر)

مهككيه (۵) نايه ته

به ناوي خواي به بهزيي به خشنده

(۱): خوا ﴿﴾ جو روونكر دهنه وهی فزلو به رزی و ریزی قورشان ده فهرموی: ﴿﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿﴾ (واته: به پاستی تیمه قورثانمان ناردوته خواره وه له شهوی به ریزدا) ههروه ک خوا ﴿﴾ فهرمویه تی: ﴿﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبْرَكَةٍ ﴿﴾ ۲ (واته: به پاستی تیمه نهم قورثانمان له شهویکی پیروژدا ناردوته خواره وه)، نهویش بیگومان خوا

سهه رتا قورثانی دابه زانده مانگی په مهزان له شهوی (لیله القدر) دا، وه په حمسی پیکرد به بنده کان به په حمکردنیکی گشتگیر، هه رگیز بنده کان ناتوانن سوپاسگوزاری بکن. وه ناو نراوه به (لیله القدر) به هوی مهزنی و ریزو فزلی له لای خوا، له بهر شهوه تیایدا نه ندازه ده کری شهوهی لهو ساله دا (پرووده دات) و دهییت، له چاره نووسه کان و رزق و ریزی و نه ندازه قهده ریه کان.

(۳): پاشان پله و پایه و نه ندازهی به مهزن راگرتووه فهرمویه تی: ﴿﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿﴾ (واته: تو چووزانیت شهوی ریز چیه) واته: به پاستی پله و پایه ی گهوره ریه و مهترسیه که ی مهزنه، ﴿﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿﴾ (واته: (شهوی ریز چاکه) و کرده وه کردن تیایدا چاکره له کرده وهی ههزار مانگی به تال له (لیله القدر). به پاستی نهمه مروفی ژیر سه رسام ده کات، کاتی خواي به رزو مهزن منته تی کرده وه به سه ر نهم نؤمه ته لاوازه دا، به شهویک کرده وه کردن تیایدا به رانبه رو زیاتره له ههزار مانگ، ته مهنی پیاویکی به ساله چوو به ته مه نیکی دریز، هه شتاو نه وه بنده سال.

(۵-۴): ﴿﴾ نَزَّلْنَا الْكُورْئَانَ وَالرُّوحَ فِيهَا ﴿﴾ (واته: لهو شهوه دا فریشته و جبریلیش له ناویاندا

دینه خواره وه) دابه زینیان زور ده بی تیایدا ﴿مِنْ كُلِّ أَمْرٍ﴾ سَلَّمَ هِيَ ﴿وَاتَه﴾: (ئو شهوه شهو پکه) سه لامه ته له هه موو به لاو شه پریک، ئه ویش به هو ی زوری خیر تیدا، ﴿حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ﴾ واته: (تا هه لاتی شه بق) سه ره تایی ئو شه وه له خورئاو ابوونی خوره وه به، کو تاییه که شی هه له اتی به ره به یانه.

فهرمووده کان به یه ک له دوای یه ک و ته واتور هاتوون له سه ره فزل و چاکه ی (لیلة القدر)، وه ئو شه وه ده که ویتسه ده یه می کو تایی ره مه زان، به تاییه ت له تاکه کانیدا، ئو (لیلة القدر) هه موو سالیک ده مینی تا هاتنی رۆزی دوایی، له بهر ئه وه پیغه مبه ر ﴿لَهُ﴾ له ده یه می کو تایی ره مه زان ئیعتیکاف و په رستشی زوری تیدا ده کرد، به نومیدی (لیلة القدر)، خوا زانتره.

ته فسیری سوورپه تی (القدر) ته واو بوو.

ته فسیری سوورته تی (البینة)

مه دهنیه (۸) نایه ته

به ناوی خوای به به زمیی به خشنده

(۱): خوا ده فمرموی: ﴿لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ﴾ واته: (ته وانه ی که بیروا بوون له خواهن نامه) له جووله که و گاوره کان ﴿وَالْمُشْرِكِينَ﴾ (و هاوبه شدانه ران) له سه رجه م به شی ئوممه ته کان، ﴿مُنْفَكِينَ﴾ (ده ستیان هه لته گرت) له و بیروایی و گو مپرایه یان که له سه ری ده رژیشتن، واته: به رده وم بوون له سه رکه شی و گو مپرایان، تیپه ر

بوونی سآله کان هیچ سوودی پینه که یاندن جگه له بیروایی، ﴿حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ﴾ (واته: تا نیشانه ی) روون و به لگه ی به کلا که ره وه یان بو نه هات، پاشان ته و روونکر دنه وه ی شی کرده وه و فمرموی:

(۲): ﴿رَسُولٌ مِّنْ اللَّهِ﴾ واته: (پیغه مبه ریکه) خوا نار دوو به تی بانگه وازی خه لکی بکات بو ریگی ای راست، کتییی بو دابه زان دووه به سه ریاندا بیخوئینته وه، بو شه وه ی خه لکی فیتری حیکمه ت بکات و پاکیان بکاته وه، به لکو ده ریان بینئ له تاریکستانی بیروایی بو نوورو رووناکی ئیمان، له بهر ته مه یه فمرموو به تی: ﴿يَتْلُوا صُحُفًا مُّطَهَّرَةً﴾ (واته: (چه ند په ره یه کی پاکیان به سه ردا ده خوئینته وه) پاریزراوه له نزیکی و نه وه ی شه پتانه کان، که س ده سستی پیوه نادات جگه له پاککراوه کان، چونکه شه و فمرمایشته له و په ری به رزی دایه. (۳): له بهر ته مه یه ده ربیره ی فمرموو به تی: ﴿فِيهَا﴾ واته: له و په راوانه دا ﴿كُتِبَ قِیمَةٌ﴾ واته: هه وائی راست و فمرمانی داد په روه رانه، ریتمایی ده که ن بو حقه و بو ریگی ای راست.

جا نه گه ر نه م نیشانه روونه یان بو هات، ته و کاته شوئیکه و تووی حقه ده رده که وئی،

لہوہی ہیچ مہبہستیکی نیہ لہ شوینکے وتیندا، جا لہ ناو دہچی ٹہو کہسہی بہ لای خواوہ لہ ناو چووہ لہ پرووی بہ لگہوہ، بۆ ٹہوہی بڑی ٹہوہی بہ لای خواوہ دہڑی لہ پرووی بہ لگہوہ.

(۴) ٹہ گہر خواوہ نانی کتیب بروایان بہم پیغہ مہرہ نہ ہینا و ملکہ چی نہ بوون، ٹہوہ شتیکی تازہ و داہینراو نیہ لہ گو مپراسی و عینادیان، چونکہ بیگومان ٹہوان جیا نہ بوونہوہ نہ بوون بہ دہستہ دہستہ و حیزب حیزب ﴿الْأَمِنُ بَعْدَ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَةُ﴾ (واتہ: مہ گہر دوا ی ٹہوہ نہ بی ٹہ نشانہ پروونہ کہ یان بۆ ہات) ٹہویش ہاتنی پیغہ مہری ٹیسلامہ، کہ پیویست بوو لہ سہر خہ لگہ کہ کۆک بنو یہ کدہنگ بن، بہ لام بہ ہوی پیسی و نہ گلیسیان ہیچیان بۆ زیاد نہ کرا جگہ لہ گو مپراسی، وہ بہرچاو پروون نہ بوون جگہ لہ کویری، لہ گہل ٹہوہی ہموو کتیبہ کان بہ گشتی لہ یہ ک سہرچاوہ و یہ ک ٹاہنہوہ ہاتون.

(۵): جا فرمانیان پینہ درابوو لہ ہموو شہریعہ تہ کاندہ مہ گہر بہوہی پەرستشی خوا بکہن، ﴿مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ﴾ (واتہ: لہ ہموو پەرستشہ ناشکراو نہینہ کان نیازو مہبہستیان تہنا خوا بیست، نزیک بوونہوہ لہو زاتہ ﴿حَقَّاءَ﴾ (واتہ: پروو وہ ریگیپن لہ ہموو ٹہو ٹاہنہی کہ پیچہ وانہی ٹاہنی یہ کتاپہ رستین.

وہ نوپڑو زہ کاتی تاپہت کردوہ بہ باسکردن، لہ گہل ٹہوہ دا جیان دہ بیٹہوہ لہ ناو فہرماہشتی خوا: ﴿لِعِبَادِ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ (واتہ: ٹہمیش بہ ہوی چاکہ و شہرہ فیانہوہ، لہ بہر ٹہوہی ٹہو دوو پەرستشہ ہر کہسی پیمان ہستیت، ٹہوہ بہ ہموو شہریعہ تی ٹیسلام ہہ ستاوہ.

﴿وَذَلِكَ﴾ (واتہ: یہ کتاپہ رستی و دلسوزی بۆ ٹاہین، بریتہ لہ: ﴿دِينَ الْقِيَمَةِ﴾ (واتہ: ٹاہنی پاست کہ دہیگہ یہ نی بہ بہ ہشتہ پر لہ نازونیعہ تہ کان، جگہ لہوہش ہموو رچہ ریکان دہیگہ یہ نی بہ دۆزخ، پاشان باسی پاداشتی بیبروایان دہ کات، دوا ی ٹہوہی نشانہی پروونیان بۆ ہاتوہ، فہرموویہ تی:

(۶): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ﴾ **﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ﴾** بیگومان سزای دوزخ دهوری داو، سزاکه له سه ریان سه ختر بوو **﴿خَالِدِينَ فِيهَا﴾** سزایان له سهر سووک ناکریتو شهوان له ناو شهو سزایه دا بیئ ثومیدن، **﴿أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ﴾** (واته: نا شهوانه خرابترینی هه موو دروستکراوینکن) چونکه حه قو پاستیان ناسیوه وازیان لیهنساوه، بویه زهره رمه ندی دونیاو دواروژ بوون.

(۷): ﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ﴾ **﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ﴾** واته: بیگومان شهوانه سی که پروایان هیناوه کرده وه چاکه کانیان کرد نا شهوانه چاکترینی

هه موو دروستکراوینکن، چونکه په رستی خویان کرده و ناسیویانه، سه رفراز بوون به نیعمه تی دونیاو دواروژ.

(۸): ﴿جَزَاءُ هُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ﴾ **﴿جَزَاءُ هُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ﴾** (واته: پاداشتی شهوان لای په روه رد گاریان به هه شتانیکی هه میسه یه نه کوج کردنی تیدایه نه بار کردن، وه نه داوا کردنی شتی له سه رووی شهوه وه.

﴿تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ﴾ (واته: په روه باره کان به ژیریاندا ده پروات ده میننه وه تیایدا به ئیجگاری) خوا لییان پازی بوو، به وهی ئه رکی سه رشانیان خویان به جوانی به جیهنساوه، شهوانیش له خوا پازی بوون، به وهی بوی ناماده کردوون له جوړه ها ریزو حورمهت و پاداشتی بیئ پایانی نه پراوه، **﴿ذَلِكَ﴾** شهو پاداشته چاکه **﴿لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ﴾** (واته: بو شهو که سه یه له خوا بترستی و خوی پاراستی له سه ریچیجه کانی و ئه رک و واجبه کانی به جی هینایی.

ته فسیری سووره تی (البينه) ته واو بوو.

تہ فسیری سوورہ تی (الزلزلة)

مہدنیہ (۸) نایه ته

به ناوی خوای به به زیمی به خشنده

(۱): ﴿إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا﴾ خوا
 هه وال ده دات ده ربارهی شهوی له
 رژی قیامه تدا پرووده دات، بیگومان زهوی
 ده که ویته له رزهو جووله، تا شهوی
 له سه ریتهی له خانوو باله خانه و نیشانه کان
 به رده بنه خواره وه، کیوه کانی ده دن به
 یه کداو ته یولکه کانی ریگ ده بنه وه، وه
 ده بی به زهویه کی ریگی بی گژوو گیای
 سافی بی خواروو خنیج.

(۲): ﴿وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا﴾ واته: زهوی هه رچی له ناویدا به له مردووانو
 گهنجینه کان (هه سووی فری ده داته ده ره وه).

(۳): ﴿وَقَالَ الْإِنْسَانُ﴾ واته: وه ناده میزاد له و رژه دا ده لا شهوی به سه ریدا هاتوو
 له و کاره مه زنه: ﴿مَا لَهَا﴾ واته: شهوه زهوی چی به سه ر هاتوو؟!

(۴): ﴿يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ﴾ زهوی ﴿أَخْبَارَهَا﴾ واته: شایه تی له سه ر جیهانیان ده دات،
 به وهی کردوو یانه له سه ر پشتی له چاکه و خراپه، چونکه بیگومان زهوی له کزی نه و
 شایه تانه یه که شایه تی ده دن له سه ر به نده کان به کرده وه کانیان.

(۵): تهویش ﴿بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا﴾ واته: پهروه ردگاری تو فرمانی پی کردوه،
 هه وال بدات به وهی له سه ر پشتی کراوه، زهویش سه ریچی فرمانی نه و زاته ناکات.

(۶): ﴿يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ﴾ واته: شهو رژه خه لکی ده رده چن له هه لو یستگه ی
 رژی دوایی، کاتی خوا دادوه ری له نیوانیاند ده کات، ﴿أَشْنَانًا﴾ واته: ده سه
 ده سه ی جیاواز له یه کتر، ﴿لِيُرَوَّاْ أَعْمَالَهُمْ﴾ واته: تا خوا نیشانیان بدات شهوی
 کردوو یانه له کرده وهی چاک و خراپ، وه پا داشتو سزای ته وایان پی نیشان بدات.

(۸-۷): ﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ﴾ ﴿۷﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ﴾ (واته: ئنجا هر که سیک به ئندازهی هره وردیله یه ک چاکه ی کردبی ده بیینته وه * وه هر که سیک به ئندازهی هره وردیله یه ک خراپه ی کردبی ده بیینته وه) نه مه گشتگیره بو هه موو چاکه و خراپه یه ک، چونکه نه گه ر تو زقاله زه په یه ک بیینی، که بی نرخرینی هه موو شته کانه، وه پاداشتی له سه ر بدریته وه، دیاره له سه رووی ئه وه وه له پیشته به پاداشت دانه وه، وه ک خوا ﴿فَهَرْمُوِيه تِي﴾: ﴿يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا﴾ ﴿۳۰﴾ آل عمران، (واته: بترسن له و پوژه ی هه موو که سیک نه بیینت هر کارنکی باشی کردییت ناماده یه، وه هر کارنکی خراپی کردییت ئاوات ده خوازی که له نیوان ئه وو کاره خراپه که یدا ماوه یه کی زور دوور بیوایه)، ﴿وَوَجَدُوا مَّا عَمِلُوا حَاضِرًا﴾ ﴿۱۹﴾ الکهف، (واته: هر کرده وه یه کیان کردییت تیایدا ناماده یه).
 ئه م ده قه ئه وپه ری هاندانی تیدایه بو ئه نجامدانی کاری چاکه نه گه رچی که م بییت، وه ترسان له کاری خراپه نه گه رچی بچوو ک و بی نرخر بی.

ته فسیری سووره تی (الزلزله) ته واو بوو.

ته‌فسیری سووره‌تی (العادیات)

مه‌ککبیه (۱۹) نایه‌ته

به‌ناوی‌ خوای‌ به‌زه‌یی‌ به‌خشنده

(۱): خوای‌ به‌رزو‌ مه‌زن‌ سویندی‌ خواردوه‌ به‌ نه‌سپ‌ له‌وه‌ی‌ تیایدایه‌ له‌ به‌لگه‌و‌ نیشانه‌ دره‌وشاوه‌ کانی‌ خوا،‌ وه‌ به‌خششه‌ دیاره‌ کانی‌ که‌ زانراوه‌ له‌ پیش‌ چاوی‌ خه‌لکی‌،‌ وه‌ سویندی‌ پی‌خواردوه‌ له‌ کاتیکدا‌ هیچ‌ جوّره‌ گیانله‌ به‌ریکی‌ به‌شدار‌ نه‌ کرده‌ له‌و‌ سویند‌ خواردنده‌،‌ جا‌ فه‌رموو‌یه‌تی: ﴿وَالْعَدِيَّتِ ضَبْحًا﴾ واته‌: (سویند‌ به‌و‌ نه‌سپانه‌ی) که‌ زوّر‌ به‌ په‌له‌و‌

به‌هیزوه‌ غار‌ ده‌دن،‌ پر‌مه‌یه‌ کیان‌ لی‌وه‌ دیت،‌ نه‌ویش‌ بریتیه‌ له‌ ده‌نگیک‌ له‌ ناو‌ سنگیه‌وه‌ ده‌رده‌ چیت‌ له‌ کاتی‌ زوّر‌بوونی‌ خیراییه‌ که‌ی.

(۲): ﴿فَالْمُورِبَتِ﴾ (ئنج‌ا‌ سویند‌ به‌و‌ نه‌سپانه‌ی) له‌ کاتی‌ جه‌نگدا‌ به‌ ژیر‌ پیان‌ ده‌دن‌ له‌ به‌رده‌ کان،‌ ﴿فَدَحًا﴾ واته‌: ناگر‌ هه‌لده‌ گیر‌سین‌ له‌ ره‌قی‌ و‌ پته‌وی‌ ژیر‌ پیکانیان‌ کاتیک‌ که‌ تاوو‌ ده‌دن‌ بو‌ جه‌نگ‌ کردن.

(۳): ﴿فَالْمُعِيرَتِ﴾ (واته‌: سویند‌ به‌ نه‌سپانی‌ هیر‌شبه‌ر) بو‌ سه‌ر‌ دوژمن،‌ ﴿ضَبْحًا﴾ (له‌ به‌یاناندا) نه‌مه‌ش‌ به‌ زوّر‌یه‌،‌ بیگومان‌ هیر‌ش‌ بردن‌ له‌ به‌ره‌به‌ یاندا‌ ده‌برد‌ری.

(۴): ﴿فَأَثَرُنَّ بِهٖ﴾ واته‌: به‌ هیر‌ش‌ بردنیان‌ به‌ غاردان،‌ ﴿نَقَعًا﴾ واته‌: ته‌پ‌ و‌ توژ‌ (دروست‌ ده‌ که‌ن).

(۵): ﴿فَوْسَطْنَ بِهٖ﴾ واته‌: به‌ سواریان‌ ﴿جَمْعًا﴾ واته‌: خو‌یان‌ ده‌خه‌نه‌ ناوه‌پراستی‌ دوژمنانه‌وه‌،‌ نه‌وانه‌ی‌ که‌ هیر‌ش‌ براوه‌ته‌ سه‌ریان.

کاتى که خوا مردوه کان دهر دینى له گوړه کانيان، بو کو کردنه وه و لپرسینه وه یان. (۱۰): ﴿وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ﴾ واته: ناشکرا بوو دهر کهوت شه وهی له ناو دله کاندایه و شار دراوه ته وه له خيرو چاکه، تنجا نهينى ناشکرا بوو، نادياريش دهر کهوت له پيش چاوى هم موو خه لکى دهره نجامى کرده وه کانيان ناشکرا بوو.

(۱۱): ﴿إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ﴾ (واته: بينگومان په روه رد گاريان له و روزه دا) ناگاداره له سهر کرده وه ناشکرا و نهينى و شار او وه دياره کانيان، وه پاداشتيان ده داته وه له سهرى، وه تايه تى کرده و ناگادار بوونى به و روزه، له گه له شه وه دا نه و ناگاداره پييان له هم موو کاتيکدا، چونکه مهبه ست له وه دا پاداشت دانه وه يه له سهر شه و کرده وانه ي که له زانستى خوا و ناگادار بوونى سه رچاوه ي گرتو وه.

ته فسيري سوره تى (العاديات) ته واو بوو.

ته فسيري سووره تي (القارعة)

مه ككيه (۱۱) نايه ته

به ناوي خواي به به زهبي به خشنده

(۱-۴): ﴿ الْقَارِعَةُ ﴾ به كيكه له
 ناوه كاني روژي دوایي، ناو نراوه به وه،
 چونكه خه لكی داده چله كیني و بیزاريان
 ده كات به مه ترسيه كاني.

له بهر نه مه یه خوا به مه زن و گه وره ی
 داناوه، وه ك فرموويه تی: ﴿ الْقَارِعَةُ ﴾
 ۱ ﴿ مَا الْقَارِعَةُ ﴾ ۲ ﴿ وَمَا أَدْرَاكَ مَا
 الْقَارِعَةُ ﴾ ۳ ﴿ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ ﴾
 (واته: روژي كه خه لكی) له سه ختی

توقین و مه ترسیدا ﴿ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ﴾ واته: وه كو كولله ی به رش و بلاویان
 لی دیت هه ندیكیان شه پؤل دده دن به ناو نه وی دیکه دا، و (الفراش) نه و گیانله به رانه یه
 كه له شه ودا شه پؤل دده دن به ناو یه كتردا، نازانن رووبكنه كوئی، نه گه ناگرینكیان بو
 بكرینه وه به هوی لاوازی هه ستركدنیا خویان تی فری دده دن، نه مه ش حالی خه لكی
 خاوه ن عه قله.

(۵): به لام كیه كه رو سه خت و قایمه كان، نه وانیش ﴿ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ﴾
 واته: وه كو خوری شیکراوه یان لی دی، كه زور لاوازه، كزه بایه ك هه لكا ده بیات.
 خوا ﴿ فَرَمُوهُ تَسِي ﴾ ﴿ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَمَدًا وَهِيَ تَمْرٌ مَرَّ السَّحَابِ ﴾ ۸۸ ﴿ النمل ﴾، (واته:
 وه نه و کیوانه ده بینی واده زانی دامه زراون له شوینی خویاندا کاتی فوو کرا به صوردا
 چیاکان وه كو روشتنی هه ور ده رو ن).

پاشان دوی نه وه ده بن به ته پ و توژو به رش و بلاو ده بنه وه، هچ شتیکیان نامینی كه
 بیسری، نا له و کاته دا ته رازووه كان داده نرین و خه لكی ده بن به دوو به شه وه: به خته وه ران و
 به ده ختان:

(۷-۶): ﴿ فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ﴾ واته: چاکه کانی قورسو گران بوون له سهه خراپه کانی، ﴿ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴾ واته: له بههشتیکی پر له نازونیمهت. (۹-۸): ﴿ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ﴾ (واته: وه شهوهی کیشی چاکه کانی سووک بی بهوهی) چاکه کانی بهرگری خراپه کانی نه ده گرت ﴿ فَأَمَّهُ هَكَوِيَةً ﴾ واته: جیگاوشوینی شهو ناگره، که (الهاویة) به کیکه له ناوه کانی ناگر، وه کو دایکی لی دیت بو شهو شهونده په یوه ست ده بی پیه وه، وه ک خوا ﴿ فَرَمُوِيَةً ﴾ فەرموویه تی: ﴿ إِنَّكَ عَذَابُهَا كَانَ غَرَامًا ﴾ الفرقان. (واته: به راستی سزای شهو دوزه خه لانه چووی بهرده وامه). و تراوه: مانای شهویه دایکی ده ماغی له ناگردایه، واته: له سهه سهه ده خریته ناو دوزه خه وه.

(۱۱-۱۰): ﴿ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ ﴾ (واته: تو چوزانیت هاویه چیه) شه میش به مه زندانانی رووداوه که یه تی، پاشان ته فسیری کردوه به فەرما یشتی خوئی، ده فەرموئی: ﴿ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴾ (واته: ناگرینکی هه لگی رساوه) زور سهخت و گهرمو دژواره، گهرمه که ی شهونده زوره به قه د هفتا شهونده ی ناگری دونیایه، په نا به خوا ده گرین لهو ناگره (اللهم آمین).

ته فسیری سووره تی (القارعة) ته واو بوو.

تفسیری سوورته تی (التکائر)

مه کئیه (۸) نایه ته

به ناوی خوی به به زهیی به خشنده

(۱): خوا ﴿تکوین﴾ سه رزه نشتی بهنده کانی ده کات که خویان سه رقال و یناگا بکن له وهی بوی دروستکراون که بریتیه: له پرستی شه زاته به تاک و تنهاو بی هاوبهش دانان، وه ناسینی و گه رانه وه بولای و پیشخستی خوشه ویستی شه به سه ره موو شتیکدا، ﴿الْهَکْمُ﴾ (واته: ئیهی سه رقال کرده) له وهی که باسکرا، ﴿التَّکَاثُرُ﴾ (زوری سه روته و

سامان) باسی شه وهی نه کرده که پی زیاد ده کات، بۆ شه وهی هم موو شه وانه بگریته وه که پی زیاد ده کهن، شانازی که رانیش شانازی پیوه ده کهن، له زوری مال و سامان و مندال و پشتیان و سه ر بازو خزمه تکارو ناوبانگ و جگه له وانیش، که مه به ست تیدا زیاد کردنی کومه لیکه به سه ره کومه لیکه دیکه وه به هیچ شیوه به که مه به ستی پی دلسوزی نیه بۆ خوا.

(۲): یناگایی و سه رقالی و کۆ کردنه وه تان به رده و امه ﴿حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ﴾ (واته: تا ده مرنو ده چن بۆ گۆرستان) شه کاته راستیان بۆ ده رده که وی، به لام دوی شه وه بیانوی ده ست پیکردنه وهی ژیا تسان نامینی، خوا ده فهرموی: ﴿حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ﴾ ده بیته به لگه له سه ره شه وهی بیگومان ژیا تی به رزه مالیکه مه به ست تیایدا تی به ربوونه بۆ مالی همیشه یی، چونکه خوا ﴿تکاور﴾ به زیاره تکار ناوی بردوون، نه که به همیشه یی، شه وه ده بیته به لگه له سه ره زیندوو کردنه وه و پاداشت به کرده وه کان، له مالی همیشه یی نه که مالی کاتی (که دونیا به)، ئا له بهر شه مه به هره شه ی لیکردوون و فهرمووی ته تی:

﴿كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ۝۲ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ۝۱ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ﴾ (۵-۳)

الْيَقِينِ ﴿۷﴾ واته: نه گهر ده تانزانی چ شتی له پیستانه، شهوه هر گیز کو کردنه وهی سهروهت و سامان سه رقالی ندهه کردن، به لکو په له تان ده کرد له به ده سه هینانی کرده وه چاکه کان، به لام نه بوونی زانستی راسته قینه ئیوهی گه یانده شهوهی که ده بینن.

(۶) ﴿لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ﴾ واته: ینگومان ده برین بو روژی دواپی و به راستیش نهو دوزه خه ده بینن که خوا نامادهی کرده بو بیروایان.

(۷): ﴿ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ﴾ واته: (دووباره سویند به خوا دوزه خ) به چاوی سه ده بینن، وه ک خوا ﴿فهرموویه تی﴾: ﴿وَرَأَى الْمَجْرُمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا﴾ ﴿الکھف﴾ (واته: وه تاوانباران ناگری دوزه خ ده بینن، وه هموو ده زانن و دلنیا که ده چنه ناوی و تیده که ون، وه ریگایه کیان ده ست ناکه وی بی گه رانه وه له و ناگره).

(۸): ﴿ثُمَّ لَتَسْتَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ﴾ (واته: له پاشان سویند به خوا له و روژه دا پرساری هموو به هره په کتان لیده کری)، که له دونیادا له زه تان لیوه رگرتووه، نایا هه ستاون به سوپاسگوزاری کردنی خوا، مافی خواتان تیایدا به جیهیناوه، وه به کارتان نه هیناوه بو سه ریچی کردنی؟ جا ریگریتان لی بکات له نازو و نیعمه تی به رزرترو چاکتر بی له وه.

یان فریووتان خوارد پی و شو کرانه بژی ری خواتان له سه نه کرد، به لکو هه ندی جار به کارتان هینا بو سه ریچی کردنی خوا؟ جا خوا سزاتان ده دات له سه شهوه، وه ک فهرموویه تی: ﴿وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَّذِينَ ظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا فَالْيَوْمَ يُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ﴾ ﴿الأحقاف﴾ (واته: وه بیران بخه ره وه شه و روژه ی شه وانه ی که بیروان به رانه ر دوزه خ راده گیرین، بیان ده وتریت هه رچی خوشیتان بوو به سه رتان برد له ژبانی دونیاتاندا، به هره و له زه تان لی وهر رگرت بویه شه مرؤ توله تان لی ده سه نری به سزایه کی ریسواکه ر).

ته فیسری سوورپه تی (التکاتر) ته واو بوو.

ته فسیری سوورتهی (العصر)

مهککيهه (۲) نايه ته

به ناوی خواي به بهزهیی به خشنده

(۳-۱): وَالْعَصْرِ ۝۱ اِنَّ الْاِنْسَانَ لِرَبِّهِۦٓ اَلْاَكْفَرِ ۝۲ اِلَّا الَّذِیۡنَ ءَامَنُوۡا وَعَمِلُوۡا الصّٰلِحٰتِ وَتَوَاصَوْۡا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْۡا بِالصَّبْرِ ۝۳

خوا سویند به (العصر) ده خوات که نه ویش بریتیه له شه وو پوژ، جیگای کارو کرده وهی بهنده کان، به راستی هموو ناده میزاد له زیان و خساره تمه ندی دایه، خساره تمه ندیش

دژی قازانج و ده سته وته. زیان و خساره تیش چندین پله و پایه ی جیاوازیان هه یه:

هه ندی جار ناده میزاد خساره تمه نده به په هایسی وه کو حالی شه که سهی دونیاو دوارپوژی له ده ست داوه، وه نازو نیعمه تی له کیس چوو ه شیایو ناگری دوزه خه، هه ندی جار خساره تمه نده له هه ندی پرووه جگه له هه ندیکی دیکه، له بهر نه مه یه خوا خساره تمه ندی گشتگیر کرده بو هه موو ناده میه ک، مه گهر که سنی وه سفکرا بیته به چوار سیفته: : پروابوون به وهی خوا فرمانی پیکر دوه، بپرواش به بی زانست ناییت، زانستیش لقه بو پرواهینان، تیمان ته وواو ناییت به زانست نه بی، وه کرده وهی چاک نه مهش گشتگیره بو کاره چاکه کان به گشتی: ناشکراو نهینی که په یوه سته به مافی خواو مافی بهنده کانی، شه وهی پیویست و په سنده.

وه ناموژگاری یه کتریان کرد بی به حقه، که شه ویش پرواهینان و کرده وهی چاکه، هه ندیکیان ناموژگاری هه ندیکیان ده کن به وه، هانی یه کتر ده دهن

له سه ری، وه ناموژ گاری یه کتر ده کهن به نارامگرتن له سه ر گوپرایه لی کردنی
خواو سه ریچی کردنی، وه له سه ر قه زاو قه دهره به ئیشه کان.
جا کاری یه که مو دووهم ناده میزاد نه فسی کامل ده بی، وه به ته واو کردنی
دووانه که ی تر جگه له خوی ته واو ده کات، وه به ته واو کردنی ئه و چوار
دانه یه ناده میزاد رز گاری ده بییت له خه ساره تمه ندی و سه رفراز ده بی به
قازانجیکی مه زن.

ته فسیری سوورپه تی (العصر) ته واو بوو.

ته فسیری سورتهی (الهمزة)

مه کبیه (۹) نایه ته

به ناوی خوای به به زهی به خشنده

(۲-۱): ﴿وَبَلَّ﴾ واته: هه ره شه و زیان و سزای سهخت ﴿لِكُلِّ هَمَزَةٍ لُّمَزَةٍ﴾ (واته: بؤ هه موو عه یب گریکی تانه ده ر) به ره فتاری عه یب له خه لکی ده گری و به گو فتاری تانه یان لی ده دات، جا (الهماز) نه و که سه یه که عه یب و نه نگی له خه لک ده گری و تانه یان لی ده دات به نامازه و کرده وه و (اللماز): نه و که سه یه که عه یب و که م و کور یان لی ده رده کات

به گو فتاری، وه له سیفه تی نم عه یب گری تانه ده ره، نه و هیچ خه میکی نیه، جگه له کو کردنه وهی سه روه ت و سامان و ژماردنی و حه ز لی کردنی، وه هیچ حه ز کیکی تیدانیه له به خشین له ریگا کانی چاکه و په یوه ندی خز مایه تی و جگه له ویش.

(۳): ﴿يَحْسَبُ﴾ به نه فامی خوئی واده زانی، ﴿أَنْ مَالَهُ أَخْلَدَهُ﴾ (واته: ماله که ی ده به یلیته وه) له دونیادا، له به ر نه وه یه هه ول و کوششی هه مووی له زیاد کردنی مال و سامانه که یدایه، که پیسی وایه نه و مال و سامانه ته مهنی در یژ ده کن. وه نه یده زانی که به راستی ره زیلی و چروو کی ته مهنه کان ده شکینی و ولات کاول ده کات، بیگومان چاکه ش ته مهن در یژ ده کات.

(۴-۵): ﴿كَلَّا لَيُبَدَنَّ﴾ (واته: نه خیر وایه) بیگومان فری ده در یته ﴿فِي الْخَطْمَةِ﴾ (واته: ناو ناگریکی تیکشکینه ر * تو چووزانیت نه و ناگره چه؟) به معزندانانی نه و ناگره یه و ترس و تو قینی تیدایه له پله و پایه ی، پاشان ته فسیری کرده به فه رمایشتی خوئی و فه رموویه تی:

(۶-۷): ﴿نَارُ اللَّهِ الْمُوقَدَةُ﴾ (واته: ناگریکی تاودراوی خوایه) که سو ته مهنه کی

خه لکی و بهرده، ﴿الَّتِي﴾ له سهختی شه و ناگره ﴿تَطْلُعُ عَلَى الْأَفْعِدَةِ﴾ واته: به سهر جهسته دا ورووژم ده باته سهر دلان، له گهل شم گه رمیه زوره دا شه وان زیندانی کراون تیایدا، بی ئومید بوون له ده رچوونیان لی.

(۹-۸): له بهر شه مه یه فرموویه تی: ﴿إِنَّمَا عَلَيْهِمْ مُّؤَصَّدَةٌ﴾ واته: (بیگومان شه و ناگره) داخراوه له سهریان، ﴿فِي عَمَدٍ﴾ (واته: زنجیر کراون) له پشتی ده رگا کانه وه، ﴿مُمَدَّدَةٍ﴾ (واته: به رزوو بلنده) بو شه وهی لیه وه ده رنه چن، ﴿كَلَّمَآ أَرَادُوآ أَن يَخْرُجُوآ مِنْهَا أُعِيدُوآ فِيهَا وَقِيلَ لَئِي دُوْرَهْخ﴾، په نا ده گرین به خوا له و حاله، وه داوای لیوردن و سه لامه تی لی ده که یں (اللهم آمین).

ته فسیری سووره تی (الهمزة) ته واو بوو.

ته فسیری سووره تی (الفیل)

مه ککیبه (۵) نایه ته

به ناوی خوای به به زهیی به خشنده

(۵-۱) اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ۱ اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضَلُّيلٍ ۲ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۳ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ۴ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۵

واته: نایا نه تبینی له تواناو ده سه لاتی خواو مه زنی پله و پایه ی و میهره بانی به رانیهر به نده کانی، وه به لگه ی یه کتا په رستی و راستی پیغه مبه ره که ی موحه ممد ﷺ که چی کرد

به خاوه ن فیله کان، نه وانهی وستیان مالی پیروزی بروخینن، بویه له و پیناوه دا خویمان ناماده کردو سه ره له به یانی فیله کانیان له گه ل خویندا برد بو روو خاندنی، هینزیکیان له گه ل خویندا هینابوو، له حه به شه و یه مهنه وه له توانای عه ره بدا نه بوو روو به روویان بیته وه، کاتی نزدیک بوونه وه له شاری مه ککه عه ره بیش به هیچ شیوه یه که نه یده توانی به رگری بکات، خه لکی مه ککه شاره که یان به جیه نیست، به هوی ترسانیان له نه فسی خویمان، خوا ﷺ ناردیه سه ریان بالنده ی (آباییل) واته: پؤل پؤل و جیا جیا، له گه ل خویندا وورده به ردی گه رمی له زیخی گلننیا هه لگرتبوو، نجا پنی به رد بارانیا ن کردن، نه و به رد باران کردنه شوینی دوورو نزدیکیان که وت، له هوش خویمان چوون و تیاچوون، سه ره نجام وه کو کای خوراویان لیها ت، خوا شه رو خراپه ی وه ستاندن، وه پیلاته کانیا نی گه رانده وه بو سه ره خویمان، چیرۆکه که یشیان چیرۆکیکی به ناویانگ و بلاوه، نه و ساله بوو که پیغه مبه ره موحه ممد ﷺ تیندا له دایک بوو، یه کیک بوو له و رووداوانه ی پیش هاتنی ده ره که وت، وه کو به لگه یه کی سه ره تایی بو هاتنی په یامه که ی، سوپاس و ستایش بو خوا.

ته فسیری سووره تی (الفیل) ته واو بوو.

ته فیسری سوورپه تی (قریش)
مه ککیه (۴) نایه ته
به ناوی خوای به بهزهیی به خشنده

(۴-۱) ﴿لَا يَلْفُ قُرَيْشٍ﴾
 رَحَلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ ﴿زُورِيكَ﴾
 رافه زانانی قورئان وتوویانه: که (جارو مجرور)
 ی (لایلاف) په یو هسته به سوورپه ته که ی پیش
 خوئی، واته: نه وهی هینامان به سهر خاوه نانی
 فیلدا، له بهر قوره یش و ناسایشی نه وان و
 به رده و امی به رژه وهندیان و رینکخستی
 کاروانیان بوو له زستاندا، بو یه مهن و له
 هاوینیشدا بو شام، بو بازارگانی و دابین کردنی

بژیوی ژیانیان.

جا خوا نه وانه ی له ناو برد که مه به ستیان زیان گه یانندن بوو به خه لکی نه و شاره، وه مالی پیرۆزی
 خوئی و خه لکه که ی له دلئی عه ره بدا په مه زن دانا، تا ریزیان لی بگرن، وه روو به روویان نه بنه وه، له
 هر گه شتیکدا بیان هوی، نا له بهر نه مه یه خوا فرمانی پینکردوون به سوپاسگوزاری، فه رموویه تی:
 ﴿فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ﴾ (واته: په روه رد گاری خاوه نی نم ماله پیرۆزه که عبه به رستن)
 بو نه وهی به تاک و تنها بی به رستن و به دل سوزیه وه به ندا یه تی بو بکن، ﴿الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ
 جُوعٍ وَءَامَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ﴾ (واته: نه و زاته ی که له برسیتی پزگاری کردن و خوارده مه نی بو
 ناردن، وه له ترس و بیم پاراستنی و دلنایای کردن، جا خوشگوزه رانی و نه من و ناسایش له ترس، له
 گه وره ترینی نیعمه ته دونیایه کانه، که سوپاسگوزاری کردنی خوا پیویست ده کات.
 خویبه ستایش و سوپاسگوزاری تنها بو تو یه له سهر نیعمه ته ناشکر او نه یینه کانت. وه خوا
 په روه رد گاریتی تایبته کردووه به و ماله پیرۆزه، به هوئی شهره ف و ریزیه وه، نه گه رنا نه و زاته
 په روه رد گاری هم مو شتیکه.

ته فیسری سوورپه تی (قریش) ته واو بوو.

تہ فسیری سورہ تہی (الماعون)

مہ کئیہ (۷) نایہ تہ

بہ ناوی خواوی بہ بہ زہی بہ خشنده

(۱): خوا ﷻ سہرزہ نشتی ٹہو کہ سہ دہ کات کہ واز لہ مافہ کانی خواو مافی بہ ندہ کانی دینسی، دہ فہ رموی: ﴿ اَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالذِّبْرِ ﴾ (واتہ: ناخو دیتت ٹہو کہ سہی کہ بروای) بہ زیندوو کردنہ وہو پاداشت و سزانیہ، وہ برواشی بہ وہ نیہ کہ پیغہ مہران ہیناویانہ.

(۲): ﴿ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ ﴾

(واتہ: ٹہوہ کہ سیکہ) کہ بہ تووندی و

سہختیہ وہ پال بہ ہہ تیہ وہ دہ نیت و بہ زہی پیدا نایہ تہ وہ، ٹہویش بہ ہوی دلرہ قیہ وہ، لہ بہر ٹہوہی نہ ٹہو میدی پاداشتی ہہ یہ نہ لہ سزا دہ ترسیت.

(۳): ﴿ وَلَا يَحْضُ عَلٰی طَعَامِ الْيَتِيمِ ﴾ (ہانی) غہیری خوی نادات، ﴿ عَلٰی طَعَامِ الْيَتِيمِ ﴾، (واتہ:

خوار دہ مہ نیدان بہ ہہ ژاران)، وہ خوی لہ پیشترہ کہ خوار دہ مہ منی بہ ہہ ژار نہ دات.

(۴-۵): ﴿ فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ﴾ (واتہ: جا ہاوارو واوہ یلا بو نو یژ کہران) ٹہوانہی

پاہندن بہ بہ جیہینانی نو یژ، بہ لام ٹہوان ﴿ عَنِ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ﴾ واتہ: نو یژہ کانیان

دہ فہوتینزو لہ کاتی خویدا ٹہنجامی نادہن و پایہ کانی لہ دہست دہ دن.

ٹہمیش بہ ہوی گرنگی نہ دانیان بہ فرمانی خوا، نو یژہ کانیان وون کردو فہوتاندیان،

کہ ٹہوانہ گرنگترینی گو پرایہ لیہ کان و چاکترینی نزیک بوونہ وہ کانن، یٹاگا بوون لہ

نو یژدا خواوہ تہ کہی سیاوی سہرزہ نشت و ٹومہ دہ کات، بہ لام یٹاگا بوون لہ ناو نو یژدا

ٹہمہ لہ ہہ موو کہ سیکہدا پروو دہ دات، تہ نانہ ت لہ پیغہ مہ ریش ﷻ

لہ بہر ٹہمہ یہ خوا ﷻ وہ سفی ٹہوانہی کردوہ بہ پریای کردن و دلرہ قی و نہ بوونی سوژو

بہ زہی، جا فہ رمویہ تی: ﴿ الَّذِي هُمْ يُرَاءُونَ ﴾ واتہ: کارہ کان ٹہنجام دہ دن لہ یٹاوا

پروپامایی کردنی خه لکیدا، ﴿وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ﴾ واتہ: ریگری له پیدان و بهخشینی شتیک ده کهن، که نهو بهخشینه هیچ زیانیکی نه به شیوهی پیدان و بهخشین، یان دیاری، وه کو قاپو سه تل و تهور پاچو قازمه، وه وینهی نهوانه، بهوهی که نهریت واده خوازی ببهخشری و چاوپوشی لی بکریت. جا نهوانه به هوی سووربوونیا نهوه- قهده غهی چاکه و کومه کی ده کهن، جا چون لهوه زیاتر ده بهخشن.

لهم سووره ته دا هاندانی تیدایه له سه رپیژ گرتنی هه تیوو هه ژاران، وه هاندان له سه ر نهوانه، وه ره چاو کردنی نوژی و پارپیژ گاری لی کردنی، وه له سه ر دل سوژی تیایدا له هم مو کارو کرده وه کانیش، وه هاندان له سه ر کاری چاک و بهخشینی نهو شتانهی که سووک و ئاسان، وه ک پیدان و بهخشینی قاپو قاچاخ و سه تل و کتیب و وینهی نهوانه، چونکه خوا ﴿سَهْرَزَهْ نَشْتِيْ نُوْ كِهْ سَهْیْ كَرْدُوْهْ كِهْ نَمْ كَارَهْ نَهْجَامْ نَادَاتْ، خَوَايْ گَهْ وِرَهْشْ زَانَاتْرَهْ بَهْ حَهْقِيْقَهْتْ وَ رَاسْتِيْ، وَ هِ سَوَاسْ وَ سَتَايشْ بُوْ پَهْرَهْ رَدْگَارِيْ جِيْهَانِيَانْ﴾.

تهفسیری سووره تی (الماعون) تهواو بو.

ته فسيري سووره تي (الکوثر)

مه ککيه (۲) نايه ته

به ناوی خواي به به زميي به خشنده

(۳-۱): خوا ﷻ منته ده کات به سه ر
 پيغه مبه ره که يداو ده فهرموي: ﷻ إِنَّا
 أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ﷻ واته: خير نيکي
 زوړو به خششکي بي پايان، له کوي نه وانه دا
 نه وويه که خوا له روژي دواييدا ده يه خشني
 به پيغه مبه ره که ي ﷻ له و رووباره ي که
 بي ده وترئ (الکوثر) وه له و حهوزه ي
 دريژه که ي مانگه رنيه که، وه پانيه که ي شي
 مانگه رنيه که، ناوه که ي سپتره له شير و

خوشترو شيرنتره له ههنگوين، په رداخه کاني وه کو ژماره ي نه ستيره کاني ناسمانن له زوري و
 رووناکيدا، هه ر که سيک لي بخواته وه به يه ک خوارنده وه هه رگيز دواي نه وه تينووي نايته.
 کاتي باسي منته ي خوي کرد به سه ريه وه، فهرماني پيکرده به سوپاس گوزاري کردني، جا
 فهرموي: ﷻ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَحْسِرْ ﷻ (واته: ده ي که واته نويز بکه بو په روه رداگارت
 وه قورباني سه ربه ره) ثم دوو په رسته ي تاييه ت کردوه به ناوهينان، چونکه چاکتريني
 په رسته کان و گه وره تريني نزيک که ره وه کانن، له بهر نه وه ي نويز ملکه چي دل و نه ندا ماني
 جهسته له خو ده گري بو خوا، وه ده يگوازيته وه بو جوړه ها په رسته ش.

له قوربانيدا نزيک وونه وه ي تي دايه له خوا به چاکترين قورباني له لاي بنده، وه ده رهيناني نه و ماله يه
 که نفس و ده روون راهاتووه له سه ر خو شه ويستي و په زيلي کردني، ﷻ إِنَّكَ شَانُكَ ﷻ
 واته: ييگومان نه وه ي که رقي ليته و سه رزه نشته ده کات و به که مت ده زاني، ﷻ هُوَ الْأَبْتَرُ ﷻ
 واته: نه و دوو براهه يه له هه موو خير نيک، بي کرده وه و بي زيکرو ياد کرده وه يه.
 به لام موحه مه د ﷻ به حه قيه ت نه و کامل و ته واه، که مالي پنيويستي وه رگرتووه له ناستي
 به ديهنراوه کاندا، له به رز کرده وه ي ناوهيناني و زوري پشتيوان و شويته که وتوو.

ته فسيري سووره تي (الکوثر) ته وواو بوو.

ته فسيري سووره تى (الكافرون)

مه ككييه (٦) نايه ته

به ناوى خواى به به زميى به خشنده

(٦-١): ﴿قُلْ يَتَّيْبُهَا الْكٰفِرُونَ ۱
لَا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ۲ وَلَا اَنْتُمْ عٰبِدُونَ
مَا اَعْبُدُ ۳ وَلَا اَنَا عٰبِدُ مَا عَبَدْتُمْ ۴ وَلَا
اَنْتُمْ عٰبِدُونَ مَا اَعْبُدُ ۵ لَكُمْ دِيْنٌ وَّ لِىْ
دِيْنٌ ۶﴾

﴿قُلْ يَتَّيْبُهَا الْكٰفِرُونَ﴾ واته: به
ناشكراو به راشكاوى به بيروايان بلى:
﴿لَا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ﴾ واته: خوت
بهرى بكه له وهى شهوان ده په رستن له

غه يرى خوا به ناشكراو به نهينى.

﴿وَلَا اَنْتُمْ عٰبِدُونَ مَا اَعْبُدُ﴾ (واته: ئيهوش شهو خوا په رستيه ناكهن كه من ده يكه م)
به هوى دلسوزى نه بووتان له په رستشيدا، جا په رستشان بو شهو كه په يوه سته به
هاويه شدانان پيسى ناوترى په رستش.

پاشان شهوى دووباره كروه ته وه تا بيته به لگه له سهر نه بوونى بوونى هاويه شدانان،
وه دووه ميشى دووباره كروه ته وه تا بيته وه سفينكى پيوست. له بهر شه ميه جياوازي
كروه له نيوان شهو دوو ده سته داو دريژه ي داوه بهو دوو ده سته يه وه فرموويه تى: ﴿لَكُمْ
دِيْنٌ وَّ لِىْ دِيْنٌ﴾ (واته: ئاينى خوتان بو خوتان و ئاينى خوم بو خوم)، ههر وه ك خوا
فرموويه تى: ﴿قُلْ كُلُّ يَعْمَلْ عَلَىٰ شَاكِلَتِهٖ. فَرِيْكُمْ اَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ اَهْدَىٰ سَبِيْلًا﴾ ۸۱ ﴿الاسراء،
(واته: شهى موحه مه د هه موو كهس كار ده كات له سهر سروش و رپيازي خوى، جا
په روه رد گارتان زانتره بهو كه سهى كه رپيازه كه ي راستره).

ته فسيري سووره تى (الكافرون) ته واو بوو.

ته فسيري سووره تي (النصر)

مه ده نييه (۲) نايه ته

به ناوي خواي به به زه يي به خشنده

(۳-۱): ﴿ إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ۝
 ۱ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي
 دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ۝ ۲ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
 وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ۝ ۳ ﴾
 له م سووره ته پيروزه دا مژده و فرمان هه يه
 بو پيغه مبره كه ي له كاتي به ده سته يناني،
 وه ناماژه و وريا كرده وه هه يه له سر
 شه وي ريك ده خريت له سر شه و مژده و
 فرمانه .

جا مژده: برتبه له مژده ي سر كه وتني خوا بو پيغه مبره كه ي و نازاد كردني شاري
 مه ككه، هاتني خه لكسي بو ناو ريزه كاني ئيسلام پول پول، به جورى زوريك له وان
 له شوينكه و توو پشتيواناني بوون، دواي شه وي له ريزي دوژمناني بوون، بيگومان شه
 مژده پندراوه هاته جي.

به لام فرمان كردن له دواي به ده سته يناني سر كه وتن و نازاد كردن ديت، خوا فرماني
 به پيغه مبره كه ي ﴿ كَرَّمَ ﴾ كرد كه سوپاس گوزاري پهروه دگاري بكات له سر شه و
 سر كه وتنه، وه پهروه دگاري به پاك رابگري و ستايشي بكات و داواي ليخوشبووني لئ
 بكات، بيگومان له وه دا دوو ناماژه هه يه:

ناماژه يه كه هه يه بو به رده وام بووني سر كه وتن بو شه م ثابته، وه زياد ده كات له كاتي
 به پاك راگرتني خوا به ستايش كردني و داواي ليخوشبوون له پيغه مبره كه ي، بيگومان شه مه
 له سوپاس گوزاريه وه يه، خواه ده فرموي: ﴿ لِيَن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ ۝ ۷ ﴾ ابراهيم،
 (واته: سويند بي بيگومان سوپاسي چا كه ي من بكن بوتان زياد ده كه م)، بيگومان
 شه وه بينرا له سر ده مي خه ليفه كاني راشدين و دواي شه وانيش له م شه مه ته، سر كه وتني

خوایە بەرەوام بوو، تا ئاینی ئیسلام گەیشتە ئەو شوێن و جیگایانەی کە ئاینەکانی دیکە پێی نەگەیشتبون، وە چوووە نێو ئەو ئاینەووە کە غەیری ئەو ئاینە نەچوو بوووە ناویەووە، تا سەرپێچی کردنی فرمانی خوایەم ئۆمەتەدا روویدا، ئنجا خوا تووشی بە لای جیاوازی فرمان و بریاری کردن، ئنجا ئەووی روویدا کە روویدا.

لە گەل ئەمەدا ئەم ئۆمەتە خوا سۆزو بەزەیی و نەرم و نیانی خووی بە سەریدا دا باراندووە، کە بە خەیاڵی هیچ کەسێکدا نایەت.

بەلام ئاماژەیی دووهم: ئەو یە کە ئەجەلی پێغەمبەری خوا ﷺ زۆر نزیک بوووەتەووە، وە رووی ئەمەش بێگومان تەمەنە کە تەمەنیککی پێرۆزو چاک بوووە، خوا سویندی پێ خواردووە، وە بە دلنایییەووە پەیمانیداووە کە ئەم کاروبارە چاکانە بە داوای لێخۆشبوون کۆتاییان پێ دی، وە ک نوێزو حەج و جگە لەوانیش.

جا فرمانی خوا بوو پێغەمبەرە کە بە ستایش و داوای لێخۆشبوون لەم حالەتەدا، ئاماژە یە کە ئەجەلی نزیک بوووەتەووە کۆتایی پێ بیست، بە چاکترین شتی کە ئەنجامی بدات، درود و سەلامی خوا بوو سەر ئەو پێغەمبەرە، جا پێغەمبەر ﷺ تەفسیری قورئانی دە کرد، بە زۆری لە کێنووش و سوژدە بردندا دەیفەرموو: (سبحانک اللھم و بحمدک اللھم اغفر لی) واتە: پاکیی و بێگەردیی و ستایش بوو تو، ئەمی خوا یە لێم خۆشە.

تەفسیری سوورەتی (النصر) تەواو بوو.

ته فسیری سووره تهی (المسد)

مه ککبه (۵) نایه ته

به ناوی خوی به به زهی به خشنده

(۵-۱): ﴿ تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ۱
 مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ۲
 سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ۳ وَامْرَأَتُهُ
 حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ۴ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ
 مِّن مَّسَدٍ ۵ ﴾

ته بو له هب مامی پیغمبر ﷺ بو،
 که سیک بوو زور به سه ختی دژایه تی
 پیغمبری ده کردو نازاری دده، نه

تاینکی هه بوو نه ده مارگیری خزمایه تی، خوا پروی رهش بکات.

خوا سه رزه نشتی کرد بهم سه رزه نشته مه زنه ی که بریتی بوو له ریسوایی و سه رشور
 بوونی تا پروژی دوایی، جا فهرمووی: ﴿ تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ ۱ وَاته: هه ردوو دهستی
 نه و له ناو بچی، ﴿ وَتَبَّ ۲ بیگومان نه بیرده وه (له ناو چوو)، ﴿ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ ۳
 (واته: سوودی پی نه گه یاند دارایه که ی) نه و مال و سامانه ی له لای بوو، بوو به مایه ی
 یاخیوونی، وه نه نه وه شی به دهستی هینا بوو، هیچ شتیک له واته سزای خوی رهت
 نه کرده وه کاتی که (سزای خوا) دابهزی بو سهری، ﴿ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ۴ واته:
 بیگومان له مه ولا ناگر دهوری ددهات له هه موو لایه که وه، خوی و، ﴿ وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ
 الْحَطَبِ ۵ (واته: له گه ل ژنه که ییدا که هه لگری دارو چیلکه بوو) بو نانه وه ی نازا وه.
 ههروه ها نه و نافرته زور نازاردهری پیغمبر بووه، له گه ل خیزانه که ییدا هاو کاری یه کتر
 بوون له سه ر گونا هو دژایه تی کردن و نانه وه ی شه ر، وه هه ول و کوششیک ی له نه ندازه
 به ده ریدا له نازاردانی پیغمبر ﷺ، له سه ر پشتی کومه لئی گونا هی هه لگر تبوو، وه کو
 که سیک که داری دابی به کولیداو گوریه که ی له ملی گیر کرد بی، ﴿ مِّن مَّسَدٍ ۵
 واته: له ریشالی خورما، یان نه وه یه نه و هه لگری کوله دارنکی ناگر بووی به سه ر

ميرده كه يه وه، به ستيبي تي به گهر دني خويه وه گوري سيڪ له ريشالي خورما.
 به هر حال له سوڤه ته دا نيشانهو به لگه يه ڪي دره وشاوه هه يه له به لگه ڪانئ خوا،
 ييگومان خوا هم سوڤه ته ي دابه زانده بو له هه بو ڙنه ڪه ي له ناو نه چويون، هه واليدا
 كه ييگومان ته وان سزا ده درين له ناو ٿا گرداو هه ده بي بي، ته وه شي ته و سزا پيويست
 ده ڪات ته وه يه كه ته وان ييگومان موسلمان نابن، جا هر وه ڪ زاناي په نهان و ٿا ڪرا
 هه واليدا ته مه روويدا.

ته فسيري سوڤه تي (المسد) ته واو بو.

ته فسیری سووره تي (الإخلاص)

مه ککيهه (۴) نايه ته

به ناوی خواي به به زه يی به خشنده

(۴-۱): ﴿ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۱﴾ اللَّهُ
 الصَّمَدُ ۲﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ
 ۳﴾ وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ
 ۴﴾ :

﴿ قُلْ ﴾ قسه يه ک بلی: بروات پی هه پی و
 مانا که ی بزانی، ﴿ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴾ واته:
 تاک و ته نهایی تايه ته بهو، نهو زاته تاک و
 ته نهایی به که مالی خاوه ن او ه جوانه کان و

سیفه ته ته واوو به رزه کانه و کاره پی روزه کانه، هیچ هاوتاو هاوشانیکی نه.

﴿ اللَّهُ الصَّمَدُ ﴾ واته: (نهو خوايه ی بینازو جی نیازو نومیده) مه به ست پی هه موو
 ناته واویه کانه، که خه لکی جیهانی سه ره وه و خواره وه پیوستیان پیته تی به نهو به ری پیوستی
 پی بوون، داوی لیده کن له ناته واویه کانیان و، وه ناره زوو ده کن لی خولیا کان به ده ست
 بینن، چونکه نهو زاته ته واوه له وه سفه کانیدا، زانیه و ته واوو کامله له زانستیدا، له سه رخویه
 ینگومان کامل و ته واوه له له سه رخویدا، میهره بانه و کامله له به زه یی و میهره بانیه که یدا، نهو
 زاته میهره بانیه که ی ده وری هه موو شتیکی داوه، وه سه رجهم وه سفه کانی بهو شیویه.

وه له ته واویتیدا نهو زاته: ﴿ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴾ (واته: که سی لی نه بووه و له که س
 نه بووه)، له بهر ته واوی بینازی، ﴿ وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴾ (واته: وه هه رگیز
 هیچ که س هاوشیوه و هاوتای نه) نه له ناوه کانی و نه له وه سفه کانی و نه له کاره کانی
 به رزی و مه زنی بو نهو خوايه، نه م سووره ته گشتگیره له سه ره یه کتابه رستی ناوو سیفه ته کان.

ته فسیری سووره تي (الإخلاص) ته واو بوو.

تہ فسرہ سوره تہی (الفلق)

مہ کببہ (۵) نایه تہ

بہ ناوی خواہ بہ بہ زببہ بہ خشنده

(۵-۱): ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝۱﴾
 مین شرم ما خلق ۝۲ ﴿وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝۳﴾
 و مین شرم النفتت فی
 العقد ۝۴ ﴿وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۝۵﴾

﴿قُلْ﴾ (بلی) بہ پہ ناگرتن: ﴿أَعُوذُ﴾
 واتہ: پہ ناده گرم، ﴿بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾
 واتہ: خواہ تکه ری دانہ و پلہ ی و ناو کہ
 تووہ، بہ دبہینہ ری شہ بقو و رووناکسی

رؤز بوونہ و ہبہ.

﴿مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ﴾ (واتہ: لہ شہرو خراپہ ی ہرچی کہ دروستی کردوہ)
 تہ مینش ہم سوو تہ واتہ دہ گرتہ و ہ کہ خوا دروستی کردوون لہ نادمہ میزادو
 جنو کہ و گیانلہ بہ ران، جا پہ ناده گری بہ بہ دبہینہ رہ کہ ی، لہ و شہرو خراپانہ ی
 کہ تیایانداہ.

دوای تہ و ہ ی بہ گشتگیری باسی کردوہ، ثنجا تاییہ تی دہ کات و دہ فہ رموی: ﴿وَمِنْ
 شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ﴾ واتہ: لہ و شہرو خراپہ ی کہ لہ شہودا ہبہ کاتی
 نادمہ می دادہ پوشتی، و ہ زوری لہ رووحہ خراپہ کارہ کان و گیاندارہ زیانہ خشہ کان
 بلاو دہ بنہ و ہ.

﴿وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ﴾ واتہ: لہ شہرو خراپہ ی تہ و جادوو گہ رانہ ی
 کہ لہ سہر جادووہ کانیان پشت دہ بہ ستن بہ فوو کردن بہ و بہت و دہ زووانہ ی کہ
 گری دہ دہ ن لہ سہر جادوو کردن، ﴿وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ﴾ (واتہ: و ہ لہ
 شہرو خراپہ ی حہ سوودو بہ خیل کاتی حہ سوودو ی بہ خیلی دہ بات) حہ سوود:

ئەو کەسە یە کە پئی خۆشە نازونیعەتی ئەو کەسە نەمینی کە حەسوودی پئی
 بردو، جا هەول دەدات بۆ نەهیشتی بەوێ لە توانایدایە لە هۆکارە کان.
 بۆیە وا پئویستە پەنا ببردێ بە خوا لە شەرپ خراپەئ و پووج کردنەوێ فەرپ
 فیللی، وە چاوی پئسی دەچیتە ناو حەسوودبەرەو، چونکە چاوی پئسی دەرناچئی مەگەر
 لە کەسیکی حەسوودی خراپە کاری نەفس پئس.
 جا ئەم سوورپەتە پەنا گرتنی بە خوا لەخۆ گرتو، لە هەموو جۆرە شەرپ
 خراپە کان بە گشتی و تاییەتی، وە بەلگەئە لەسەر ئەوێ ییگومان سحر و جادوو
 حەقیقەتیکی هەئە مەترسی زیانی لئ دە کری، پەنای پئی دەبردێ بە خوا لە
 ئەو، وە لە خەلکە کەئ.

تەفسیری سوورپەتی (الفلق) تەواو بوو.

ته فسرى سوورته تى (الناس)

مهده نيبه (٦) نايه ته

به ناوى خواى به به زهيبى به خشنده

(٦-١): ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝١﴾

مَلِكِ النَّاسِ ۝٢ إِلَهِ النَّاسِ ۝٣

مِنَ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۝٤ الَّذِي

يُوسَسُوسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ۝٥

نهم سووره ته گشتگيره له سر په نا گرتن

به پهروه ردگارى خه لکى، وه پاشاو

په رستراويان، له شه يتان که بنچينه و

بنه رته تى هم موو شه رو خراپه کاربانه، له

فيتنه و شه رى نه و وه سوه سهى فرېسى

ده داته نيو دل و دهر و ونسى خه لکيه وه، شه رو خراپه بيان له لا جوان ده کات و به وينايه کى

جوان نيشانيان ده دات، وه ثيراده بيان چالاک ده کات بو نه نجامدانى (نه و خراپانه).

خيرو چاکه بيان له لا ناشرين ده کات و خاويان ده کاته وه، وینه به کى جيا له وینهى

راسته قينهى (نه و کار و کرده وه چاکه بيان) پى نيشان ده دات، نه و به رده وام له سر نهم

حاله يه، وه سوه سه و خه تهره ده خاته نيو دلپانه وه، (الخناس) واته: خوئ په نهان ده کات

کاتى که بنده يادى پهروه ردگارى بکات و پشتى پى بيه ستى بو دوور خسته وهى

(شه يتان له خوئ).

جا پيوسته له سه رى پشت بيه ستى و په نا بگرى به پهروه ردگاريتى خواله هم موو

خه لکى، بينگومان هم موو به ديه يتراوه کان له چوار چيوه ي پهروه ردگاريتى خوادان، هم موو

گيانله به ريک خوا ده سه لا تداره به سه ري داو، بگرى مووى پيشه سه ريتى، ههروه ها له

چوار چيوه ي په رستراويتى نه و زاته دان، که دروستى کردوون له و پيشاوه دا، نه و يش ته و او

ناييت بويان مه گه ر به دوور خسته وهى شه رو خراپه ي دوژمنه که يان، نه و دوژمنه ي که

ده يه وى دايان بيرى لى و جيايان بکاته وه، ده يه وى بيانگيرى به کومه ل و تا قمى خوئ

تا بېنه هاوه لى دۆزه خ، وه سوه سه په يدا كهر وه ك چۆن له جنۆ كه دا هه يه، به هه مان شپوه له ئاده ميزاديشدا هه ن.

له بهر نه مه يه فه رمويه تي: ﴿مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ﴾ (واته: له جنۆ كه و ئاده ميزاد). سو پاس و ستايش بو خواي په روه رد گاري جيهانيان، (له) سه ره تاو كو تا ي، وه ناشكراو نه ينى، داوا ده كه ين له خوا ﴿﴾ ناز و نيعمه تي ته واو بكات، ليمان خو ش بيت له و گونا هانه ي كه وتوته نيوانى ئيمه و نيوانى زور ئيك له فه رو به ره كه ته كاني، هه له و هه واو هه وه سى دلمانى بر دى له بير كردنه وه و سه رنجدان له ده قه كاني.

وه هيو امان هه يه و ئومى دى پى ده كه ين بيه شمان نه كات له و خيرو چا كه ي كه له لايه تي، به هوى نه و شه رو خرا په يه ي كه له لاي ئيمه يه، جا ييگومان كه س نا ئومى د نابى له په حم و ميهره باني خوا جگه له وان هه ي بي پرو او گومران.

سه لات و سه لام له سه ر پيغه مبه ره كه ي موحه ممه د ﴿﴾، وه له سه ر ئال و به يت و يار و يا وه راني به گشتى، سه لات و سه لامى به رده وام بيت به هه ميشه ي به دريژايى كاته كان، ستايش بو نه و خوا به ي كه به نيعمه ت و به خششه كاني چا كه كان ته واو ده بن.

ته فسيري كتيبي خوا به يارمه تي نه و زاته ته واو بوو، له سه ر ده ستي كو كه ره وه كه ي و نوو سه ره كه ي (عبدالرحمن) ي كور ي (ناصر) ي كور ي (عبدالله) ناسراو به ئينو سه عدى خوا لى خو ش ي، وه له باو كو و دا يكي و سه ر جه م مسولمانان، نه و يش له سه ره تا ي (ربيع الأول) له سالى هه زار و سى سه دو چل و چوار (۱۳۴۴) له كوچ كردنى موحه ممه د ﴿﴾.

ته فسيري سووره تي (الناس) ته واو بوو.

له کوتایي

وهر گيراني ته فسيري پيشه او زانای پایه بهرز ته او بوو، داوا کارم له خوا به نیازيکي پاک و بيخه له ليمی وهر گرتي و له که م و کوريم بورابي، بيکات به ده روزه به ک بو ژيانکي پر له ناسو وده ي له دنياو له دواړو ژيښ له و کاته ي نادمي له به کتر هلدین، بيکاته چرایه ک بو من و هموو نه و که سانه ي خوا نه و شهره فہ ي پي به خشيون به قسه به کي خيريش بيت که مترخه میان نه کرده. نه وه ي هله به له منوه به نه وه شي راست و دروسته له يارمته ي خواوه به، ته واوي و که مالي سروڅ له هله کانيدايه، ته واوي و که مالي خواله پاک و بيگهردي دايه له هله کردن.

شوي چوارشمه، بهرواري: (۲۰۱۸ / ۲ / ۷) کاتزمير (۱۱:۳۰) ي شهو.

هر بهرنيک سهرنج و تيينيه کي هه بوو ده توانيت په يوه ندي بکات به م ژماره ته له فونه:

۰۷۷۰۲۱۵۴۱۲۴

ناوېړوك

۵	ته فسيړى سووړه تى (الزخرف)
۳۷	ته فسيړى سووړه تى (الدخان)
۴۹	ته فسيړى سووړه تى (الجاثية)
۶۳	ته فسيړى سووړه تى (الأحقاف)
۸۳	ته فسيړى سووړه تى (محمد)
۱۰۵	ته فسيړى سووړه تى (الفتح)
۱۳۱	ته فسيړى سووړه تى (الحجرات)
۱۴۵	ته فسيړى سووړه تى (ق)
۱۶۰	ته فسيړى سووړه تى (الذاريات)
۱۷۸	ته فسيړى سووړه تى (الطور)
۱۹۲	ته فسيړى سووړه تى (النجم)
۲۰۸	ته فسيړى سووړه تى (القمر)
۲۲۳	ته فسيړى سووړه تى (الرحمن)
۲۳۶	ته فسيړى سووړه تى (الواقعة)
۲۵۲	ته فسيړى سووړه تى (الحديد)
۲۷۴	ته فسيړى سووړه تى (المجادلة)
۲۸۸	ته فسيړى سووړه تى (الحشر)
۳۰۹	ته فسيړى سووړه تى (المتحنة)
۳۲۱	ته فسيړى سووړه تى (الصف)
۳۳۱	ته فسيړى سووړه تى (الجمعة)
۳۳۸	ته فسيړى سووړه تى (المنافقون)
۳۴۴	ته فسيړى سووړه تى (التغابن)
۳۵۵	ته فسيړى سووړه تى (الطلاق)

٣٦٥	تەفسیری سوورپەتی (التحریم)
٣٦٣	تەفسیری سوورپەتی (الملک)
٣٨٤	تەفسیری سوورپەتی (القلم)
٣٩٥	تەفسیری سوورپەتی (الحاقە)
٤٠٥	تەفسیری سوورپەتی (المعارج)
٤١٥	تەفسیری سوورپەتی (نوح)
٤٢٢	تەفسیری سوورپەتی (الجن)
٤٣٠	تەفسیری سوورپەتی (المزمل)
٤٣٧	تەفسیری سوورپەتی (المدثر)
٤٤٧	تەفسیری سوورپەتی (القیامە)
٤٥٤	تەفسیری سوورپەتی (الإنسان)
٤٦٤	تەفسیری سوورپەتی (المرسلات)
٤٧١	تەفسیری سوورپەتی (النبا)
٤٧٨	تەفسیری سوورپەتی (النازعات)
٤٨٤	تەفسیری سوورپەتی (عبس)
٤٨٩	تەفسیری سوورپەتی (التکویر)
٤٩٥	تەفسیری سوورپەتی (الإنفطار)
٤٩٨	تەفسیری سوورپەتی (المطففین)
٥٠٥	تەفسیری سوورپەتی (الإنشقاق)
٥٠٩	تەفسیری سوورپەتی (البروج)
٥١٤	تەفسیری سوورپەتی (الطارق)
٥١٧	تەفسیری سوورپەتی (الأعلى)
٥٢١	تەفسیری سوورپەتی (الغاشیة)
٥٢٦	تەفسیری سوورپەتی (الفجر)
٥٣٢	تەفسیری سوورپەتی (البلد)
٥٣٦	تەفسیری سوورپەتی (الشمس)
٥٣٩	تەفسیری سوورپەتی (اللیل)

٥٤٣	تەفسیری سوورپەتی (الضحی)
٥٤٦	تەفسیری سوورپەتی (الشرح)
٥٤٩	تەفسیری سوورپەتی (التین)
٥٥١	تەفسیری سوورپەتی (العلق)
٥٥٥	تەفسیری سوورپەتی (القدر)
٥٥٧	تەفسیری سوورپەتی (البینة)
٥٦٠	تەفسیری سوورپەتی (الزلزلة)
٥٦٢	تەفسیری سوورپەتی (العادیات)
٥٦٥	تەفسیری سوورپەتی (القارعة)
٥٦٧	تەفسیری سوورپەتی (التکاش)
٥٦٩	تەفسیری سوورپەتی (العصر)
٥٧١	تەفسیری سوورپەتی (الهمزة)
٥٧٣	تەفسیری سوورپەتی (الفیل)
٥٧٤	تەفسیری سوورپەتی (قریش)
٥٧٥	تەفسیری سوورپەتی (الماعون)
٥٧٧	تەفسیری سوورپەتی (الکوثر)
٥٧٨	تەفسیری سوورپەتی (الکافرون)
٥٧٩	تەفسیری سوورپەتی (النصر)
٥٨١	تەفسیری سوورپەتی (المسد)
٥٨٣	تەفسیری سوورپەتی (الإخلاص)
٥٨٤	تەفسیری سوورپەتی (الفلق)
٥٨٦	تەفسیری سوورپەتی (الناس)
٥٨٨	له کۆتایی